PKD

Toplu Öyküler 1

Bay Uzay Gemisi

PHILIP K. DICK

PHILIP K. DICK

En büyük bilimkurgu yazarının 5 ciltlik bütün öykülerinin ilk cildi yazarının alışılmadık, nüktedan, kendisine özgü felsefi dünya görüşünü gözler önüne seriyor. Biri hariç bütün öyküler 1951-1952 yıllarında dokuz aylık bir dönemde yazılmıştır. Yirmili yılların başındaki PKD'den ilk darbe.

"Bilimkurguda görüşlerini ifade etmek için ideal formunu bulan felsefi bir yazara uygun bir çaba."

The Independent

"Kurmaca edebiyatın her türünü en özgün biçimde uygulamış bir yazar. Philip K. Dick Avrupalı avangartçıların çoğunu çıkmaz bir sokakta yerinde sayanlara dönüştürüyor."

Sunday Times

"Tarifi mümkün olmayan ve benzersiz bir sanatçı."

Ursula K. Le Guin

Büyülü ; Fener

Ticarethane Sokak, No: 53, 34110

Cağaloğlu / İstanbul
10212 513 3420 (pbx)

F 0212 519 3300

www.alfakitap.com

4 | BÜYÜLÜ FENER | BİLİMKURGU | 1

Bay Uzay Gemisi

PHİLİP K. DİCK

1928 yılında Chicago'da doğan Philip K. Dick hayatının çoğunu California'da geçirdi. 36 romanı ve ölümünden sonra beş cilt halinde derlenen 100 civarında kısa hikâyesi olan Dick, 1982'de California'da öldü.

Bilimkurgu dünyasında adını 1950'lerde duyurmaya başlayan Philip K. Dick, döneminin bilimkurgu yazarlarından farklı olarak kendi özgün yazın tarzını geliştirdi. İlk romanı *Solar Lottery*, 1954'te yayımlandı. Zamanın siyasi iklimi ve Dick'in kendi edebiyatında sözünü ettiği otoriteye dair paranoyası, hikâyelerinin çıkış noktasını oluşturan atmosferi oluşturdu.

1963 yılında *Yüksek Şatodaki Adam* ile bilimkurgu dünyasının en büyük ödülü kabul edilen Hugo Ödülü*nün sahibi oldu.

21. yüzyılla birlikte Philip K. Dick edebiyatına ilgi artarken, hikâyeleri, her nesilden okura, sanatçıya ve sinemasevere esin kaynağı oldu. Onlarca dile çevrilen Philip K. Dick kitapları, üniversite müfredatlarında da yerini aldı. Dick'in ardında bıraktığı miras, bugün hiç olmadığı kadar güçlü; gelecekle ilgili imkânsız gibi görünen fikirleri de artık hayal edebileceğinden çok daha gerçek!

BERNA KILINÇER

1972 yılında İzmir’de doğdu. İzmir Amerikan Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Çevirdiği kitaplar arasında, Susanna Clarke’ın *Joııathan Strange ve Bay Norrell;* Robert Louis Stevenson’ın *Define Adası* da bulunmaktadır.

Bay Uzay Gemisi [Toplu Öyküler, cilt 1]

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Yayına Hazırlayan Duygu Kahraman

Kapak Tasarımı Begüm Çiçekçi

Sayfa Tasarımı Aslı Sunar Bakır

ISBN 978-975-252-119-3 1. Basım: Aralık 2013

Büyülü Fener, Alfa Yayın Grubu’nun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt Melisa Matbaacılık

ÇiftehavuzlarYolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29 Sertifika no: 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Ticarethane Sokak No: 53 34410 Cağaloğlu-Istanbul Tel: 0(212) 51 I 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00 www.alfakitap.com - info@alfakitap.com Sertifika no: 10905

PHILIP K. DICK

Bay Uzay Gemisi

Toplu Öyküler 1

Çeviri: Berna Kılınçer

İçindekiler

ÖNSÖZ

Philip K. Dick

Önce bilimkurguyu onun ne olmadığını söyleyerek tanımlayacağım. Gelecekte geçen bir hikâye (ya da roman ya da oyun) olarak tanımlanamaz, çünkü gelecekte geçen ve bilimkurgu olmayan uzay macerası diye bir şey vardır: Bu da tam adı gibi bir şeydir. Gelecekte uzayda geçen süper ileri teknolojinin olduğu maceralar, savaşlar ve mücadeleler. O halde bu neden bilimkurgu sayılmaz? Öyleymiş gibi görünür. Örneğin Doris Lessing öyle olduğunu varsayar. Ancak uzay macerasında, temel malzeme olan ayırt edici yeni fikir eksiktir. Ayrıca şimdiki zamanda geçen bilimkurgu da olabilir. O halde bilimkurguyu gelecekten ve ultra ileri teknolojiden ayırdığımız takdirde elimizde bilimkurgu diyebileceğimiz ne kalır?

Kurmaca bir dünya ilk adımdır, bu aslında olmayan bir toplumdur. Yani bilinen toplumumuz onun için bir başlangıç noktasıdır. Toplum bir biçimde bizim toplumu muzdan çıkar, alternatif dünya hikâyesi ya da romanında olduğu gibi belki dikey olarak. Bu, yazarın bir tür zihinsel çabasıyla yerinden oynattığı kendi dünyamızdır. Ya da olmadığı ya da henüz olmadığı bir şeye dönüştürülmüş dünyamızdır. Bu dünya verili dünyadan en az bir biçimde farklılık göstermelidir. Bu biçim de toplumumuzda ya da geçmişte ya da gelecekte herhangi bir bilinen toplumda meydana gelmeyecek olaylara yol açmaya yeterli olmadır. Bu yerinden oynatmada tutarlı bir fikir olmalıdır, yani yerinden oynatma yalnızca önemsiz ya da tuhaf değil, kavramsal bir yerinden oynatma olmalıdır. Bilimkurgunun özü *budur,* toplum içindeki kavramsal bir yerinden oynatma. Böylece yazarın zihninde yeni bir toplum üretilir, kağıda aktarılır ve kâğıttan da okurun zihninde sarsıcı bir şok oluşturur, *tanıyamamanın şokunu.* Okur okuduğunun gerçek dünyası olmadığını bilir.

Bilimkurguyu fanteziden ayırmaya gelince, bu imkânsızdır ve bir an düşünüldüğünde nedeni anlaşılacaktır. Örneğin psioniki ele alalım, Ted Sturgeon'ın harika romanı *More Than Human*'daki mutantları. Okur böyle mutantların var olduğuna inanabiliyorsa o zaman Sturgeon'ın romanını bilimkurgu olarak görecektir. Ancak eğer böyle mutantların büyücüler ve ejderhalar gibi mümkün olduğuna ya da olabileceğine inanmıyorsa o zaman bir fantezi romanı okuyor demektir. Fantezi genel olarak imkânsız olduğu düşünülen şeylerle ilgilidir. Bu da özünde bir karardır çünkü mümkün olan ya da olmayan tarafsız olarak bilinemez, daha ziyade yazarın ya da okurun sübjektif inancıdır.

İyi bilimkurguyu tanımlamaya gelince; kavramsal yerinden oynatma ya da bir başka deyişle yeni, fikir gerçekten yeni (ya da eskinin yeni bir varyasyonu) olmalıdır ve okuru entelektüel anlamda harekete geçirmelidir. Zihnine girmeli ve o zamana kadar aklına gelmeyen bir şeyin olabilirliğine uyandırmalıdır. Yani iyi bilimkurgu bir değer terimidir, nesnel bir şey değildir. Yine de objektif olarak iyi bilimkurgu denilen bir şeyin olduğuna inanıyorum.

Sanırım California Eyalet Üniversitesi'nden Dr. Willis McNelly bir bilimkurgu hikâyesi ya da romanının gerçek baş karakterinin bir kişi değil fikir olduğunu söylerken bunu en iyi şekilde ifade etmiştir. Eğer iyi bilimkurguysa fikir yenidir. Uyarıcıdır ve muhtemelen en önemlisi de okurun zihninde bir fikirlerin dallanıp budaklandığı bir zincirleme reaksiyon başlatır. Deyim yerindeyse okurun zihnini açar, böylece o zihin de yazarın zihni gibi yaratmaya başlar. Bu nedenle bilimkurgu yaratıcıdır ve yaratıcılığı esinlendirir, bunu da ana akım kurmaca genellikle yapmaz. Biz bilimkurgu okur yazarları (şu anda bir yazar olarak değil okur olarak konuşuyorum) bilimkurgu okuyoruz, çünkü okuduğumuz bir şeyin, içinde yeni bir fikir olan bir şeyin zihnimizde harekete geçirdiği zincirleme tepkimeyi deneyimlemeyi seviyoruz. Bu nedenle en iyi bilimkurgu nihayetinde okurla yazar arasında her ikisinin de yarattığı ve yaratmaktan

zevk aldığı bir ortaklıktır: Keyif almak -yeniliği keşfetmekten keyif almak- bilimkurgunun son malzemesi ve temelidir.

GİRİŞ

Roger Zelazny

Bu girişi yazmam istendiğinde reddettim. Bunun Philip K. Dick'in eserlerine yönelik tutumumla bir ilgisi yoktu. Daha çok bu konu üzerine söylenebilecek her şeyi zaten söylediğimi hissettiğim içindi. Daha sonra, bunları farklı farklı yerlerde söylediğim belirtildi. Ekleyecek bir şeyim olmasa da böyle bir yerde farklı bir biçimde yazmak muhtemelen bunları daha önce görmemiş ya da duymamış okurlar için bir hizmet olabilirdi.

Bu nedenle konuyu düşündüm. Daha önce yazdığım bazı şeylere de baktım. Bunca zaman sonra eklenmeye değecek, yinelenmeye değecek ne olabilirdi? Phil'le yalnızca birkaç kez karşılaşmıştım; California ve Fransa'da. Bir kitap üzerinde ortaklığımız neredeyse kazara olmuştu. İşbirliğimiz sırasında mektuplaşmış ve sık sık telefonda görüşmüştük. Mizah duygusu genellikle telefon görüşmelerinde öne çıkardı. "Fransa'da şu kadar yüz bin aldım, Almanya'da şu kadar, İspanya'da şu kadar yüz bin... Hihi! Bu Don Giouanni'den Catalog Aria gibi!" Kurmacasında oynadığı kozmik ironilerden daha dolaysız bir sözel zekâydı gösterdiği.

Onun mizah duygusuyla ilgili daha önce de bir şeyler söylemiştim. Uzlaşılmış gerçeklikle oynadığı oyunlar üzerine de yorum yapmıştım. Hatta karakterleriyle ilgili bir genelleme bile yaptım. Ama bunca yıldan sonra kendimden alıntı yapmak için meşru bir neden bulmuşken neden başka sözcükler kullanarak derdimi anlatayım ki?

> Bu karakterler çoğu zaman kurbandır, mahkumlar, kullanılmış kadın ve erkekler. Dünyadan ayrıldıklarında onu bulduklarından daha az kötü olacağı kesin değildir. Ama bilemezsiniz. Denerler.

Bu da dokuzuncu devrenin son yansında genellikle kalededirler; iki oyuncu dışarıda, iki vuruş ve üç atış kaçırılmışken berabere kalma koşusunda oldukları anlamına gelir genellikle ve oyun her an yağmur nedeniyle iptal edilme tehlikesi içindedir. Ama her şey göz önüne alındığında yağmur nedir?

Ya da beyzbol sahası?

Phil Dick'in karakterlerinin yaşadığı iki dünya önceden bir uyan olmaksızın iptal edilmeye ya da değiştirilmeye tabidir. Gerçeklik bir politikacının vaatleri kadar güvenilirdir ancak. Karakterlerini çevreleyen durumun değişmesinden sorumlu olan ister bir uyuşturucu ister zaman bükülmesi, makine ya da uzaylı bir varlık olsun sonuç değişmez: Gerçeklik büyük "G" türünden gerçeklik, Martinilerimizin sekliği kadar görecelidir. Yine de mücadele, direniş devam eder. Neye karşı? Çoğu zaman kendileri de kurbanlar, mahkûmlar ve kullanılmış erkek ve kadınlara olan konakçılarında barınan Güçlere, Beyliklere, Tahtlara, Egemenliklere karşı.

Bütün bunlar acımasız ciddilikte olaylar gibi görünür. Yanlış, "Acımasız"ı çizip bir virgülün ardından şunları ekleyin: Ancak Phil Dick'in ustalığı eserlerinin tonunda yatar. Doğru sıfatı bulamadığınız bir mizah duygusuna sahiptir. Kuru, grotesk, hokkabazca, ironik... Hiçbiri genel bakış açısına uymaz, ama hepsi de çok uzağa gitmeden bulunabilir. Karakterleri en ciddi anlarda tuzağa düşerler.

En komik sahneyi umutsuz bir ironi istila edebilir. Böyle bir gösteriyi başarıyla yönetmek saygı gerektiren, ender bir niteliktir.

Bunu PHILIPH K. DICK: ELECTRIC SHEPHERD'da (ed. Bruce Gillespie, Nostralia Press, 1975) söylemiştim ve hâlâ buna katılıyorum.

Phil'in en sonunda hak ettiği ilgiyi gördüğünü görmek güzel. Hem eleştirel hem de popüler düzeyde. Üzüntüm bunun çok geç gelmiş olması. Onu tanıdığım zaman çoğu zaman parasızdı, kabul görmeye çalışan yazar yaşını geçmişti, ama hâlâ kıt kanaat geçiniyordu. Son yıllarında ise en sonunda maddi güvenliğin, hatta bir parça zenginliğin keyfini çıkarmasına sevinmiştim. En son gördüğümde mutlu ve bir parça rahatlamıştı. Bu *Bladerunner* çekildiği sıralardaydı, akşam yemeğini ve uzun bir geceyi konuşarak, şakalaşarak anılarımızı tazeleyerek geçirdik.

Daha sonraki mistisizmine çok büyük önem atfedilmiştir. İnandığı her şeye ilişkin ilk elden bilgiyle konuşamam, kısmen inandıkları değişiyor gibi göründüğü için kısmen de ne zaman şaka yaptığını ne zaman ciddi olduğunu anlamak zor olduğu için. Ancak birkaç konuşmadan edindiğim izlenim, teolojiyle başka insanların satranç problemleriyle oynayabileceği gibi oynadığı. Dini ya da felsefi mefhumlar karşısında, bilimkurgu yazarının klasik sorusu "Ya böyle olsaydı"yı sormayı severdi. Bu yazdıklarının bir boyutuydu ve bir on yılı daha olsa düşünceleri nereye giderdi diye sık sık merak ettim. Artık tahmin etmek gerçekten imkânsız.

James Blish gibi onun da kötülük sorunundan büyülendiğini hatırlıyorum, kötülük ve onunla yanyana olan yaşamın tatlılığı. Ondan aldığım mektuptan (10 Nisan 1981) alıntı yapmama eminim ses çıkarmazdı.

> On beş dakikalık bir zaman diliminde incelemem için önüme iki şey geldi: SÖĞÜTLERDEKİ RÜZGÂR, hiç okumadığım bu kitap... Ona baktıktan bir saniye sonra birisi bana zamanın Time dergisindeki Başkan’a suikast girişimine ait iki sayfalık bir fotoğraf gösterdi. Fotoğrafta yaralılar, Gizli Servis’in Uzili adamları ve adamların altında suikastçi vardı. Beynim SÖĞÜTLERDEKİ RÜZGÂR’la fotoğraf arasında bağlantıyı kurmayı denemeliydi. Yapamadı. Hiçbir zaman da yapamayacak. Grahame’in kitabını eve götürdüm ve boş yere Columbia’yı fırlatmaya çalışırlarken, hikâyeyi

biliyorsun, oturup onu okudum. Bu sabah kalktığımda hiçbir şey düşünemiyordum. Kalkar kalkmaz birine saldırmak gibi garip şeyleri bile... Beynim bomboştu, hiç düşünce yoktu. Sanki beynimdeki bilgisayarlarım Cape'teki gibi birbiriyle konuşmayı bırakmıştı. Suikast girişiminden sahnenin ve SÖĞÜTLERDEKİ RÜZGÂR'ın aynı evrenin parçaları olduğuna inanmak zor. Biri gerçek değil kuşkusuz. Küçük kayığında kürek çeken Bay Kurbağa'yla Uzili adam... Evrene bir anlam vermeye çalışmak beyhude bir çaba. Ama öyle ya da böyle devam etmeliyiz sanırım.

Mektubu aldığım zaman o gerilimin, o ahlaki şaşkınlığın yazdıklarının çoğunun kaynağı olan duygunun küçük bir dozu olduğunu hissetmiştim. Bu onun için hiçbir zaman çözümlenmemiş bir şeydi, hızlı cevaplara güvenmek için fazla entelektüeldi. Yıllar içinde pek çok yerde pek çok şey söyledi, ama en iyi hatırladığım sözü, konuştuğum adama en çok uyan söz, Greg Rickman'ın ilk röportaj kitabı PHILIP K. DICK: *IN HİS 0WN WORDS*'e yazdığım önsözde alıntıladığım sözlerdi. Bu Phil'in SF *Commentary'ye* 1970'te yazdığı bir mektuptan alınmıştı:

Romanlarımla ilgili tek bir şey biliyorum. Onlarda tekrar tekrar önemsiz insanlar aceleci terli güçlerinin son kırıntısına kadar kendini savunur. Dünya kentlerinin yıkıntılarında puro üreten ya da "Dünyanın eğlence merkezi Miami'ye hoş geldiniz" diyen oyuncaklar imal eden küçük bir fabrika inşa etmekle meşguldür. A. Lincoln, Simulacrum'da, önce modası geçmiş elektronik orglar, ardından en sonunda tehdit edici olmaktan çok rahatsızlık veren, insan benzeri robotlar imal eden küçük bir işyeri yönetir. Her şey küçük ölçektedir. Çöküş büyüktür. Evrensel döküntünün önünde hatları belli olan olumlu küçük figür durur. Tagomi, Run citer,

> Molinari gibi, amacı sivrisinek kadar, yapabilecekleri sınırlıdır... Ama yine de bir anlamda büyüktür. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Sadece ona inanıyorum ve onu seviyorum. O üstün gelecek. Başka hiçbir şey yok. En azından önemli başka bir şey yok endişelenmemiz gereken. Çünkü küçük bir baba figürü gibi o oradaysa, her şey yolunda demektir. Bazı eleştirmenler yazdıklarımda “karamsarlık" buluyor. Buna şaşıyorum çünkü benim ruh halim güven üzerine kurulu. Belki de güvendiğim şeyin çok küçük olmasından rahatsız oluyorlar. Daha büyük bir şey istiyorlar. Onlara haberim var: Daha büyük bir şey yok. Bundan başka bir şey yok demeliyim. Ama gerçekten ne kadar bir şeyimiz olması gerekir? Bay Tagomi yeterli değil mi? Bunun bir önemi olduğunu biliyorum. Ben bundan tatmin oluyorum.

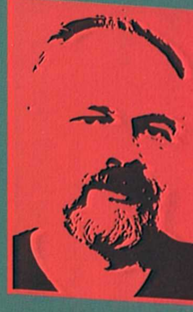
Sanırım şimdiye kadar iki kez anımsadım, çünkü Phil’in yazdıklarında bulunan o küçük güven, idealizm duygusunu düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de bunu yaparken ona bir biçim dayatıyorum. O karmaşık bir insandı, bana öyle geliyor ki pek farklı insan üzerinde pek çok farklı izlenim yarattı. Bunu akılda tutarak çoğunlukla uzaktan tanıdığım ve sevdiğim adama dair en iyi betimlemem kabataslak olabilir ancak ama bu yapabileceğimin en iyisi. Bu girişin çoğu kendimden yaptığım aşırmalardan oluştuğuna göre daha önce söylediğim bir şeyle bitirmekten suçluluk duymuyorum:

> Philip Dick’in bir kitabını bitirip kenara koyduğunuzda verilen kişisel tepki, üzerinde düşünüldüğünde bir hikâyenin anısından ziyade zengin metaforlarla dolu bir şiirin üzerinizde bıraktığı etkidir.
>
> Buna değer veriyorum çünkü tam bir çizime karşı koyar, ayrıntılar unutulduktan sonra Philip Dick hikâyesinden geriye kalan,

garip zamanlarda aklıma gelen ve bir duygu ya da düşünce sunan bir şeydir: Bu nedenle onu tanıdığım için beni zenginleştiren bir şeydir.

Onun pek çok yerde övgüyle karşılandığını ve sevgiyle hatırlandığını bilmek memnuniyet verici. Bunun kalıcı olduğuna inanıyorum. Keşke daha önce olsaydı.

Roger Zelazny Ekim,1986

1928 – 1982

Hakikat PKD'in Zihninde Gizli.

PHILIP K. DICK

Her Daim Dünyanın En İyi Bilimkurgu Yazarı Olarak Kalacaktır.

PHILIP K. DICK

TOPLU ÖYKÜLER 1

İSTİKRAR

Robert Benton yavaşça kanatlarını açtı, birkaç kez çırptıktan sonra görkemli bir havalanışla çatıdan karanlığa uçtu.

Gece onu hemen yuttu. Altındaki yüzlerce küçük ışık noktası başka insanların uçtuğu başka çatıların işaretiydi. Yanından mor bir renk süzülerek siyahlığın içinde kayboldu. Ama Benton farklı bir ruh hali içindeydi, gece yarışı fikri ona çekici gelmiyordu. Mor renk tekrar yakınına gelip, davetkârca elini salladı. Benton daveti reddedip üst hava katmanlarına yükseldi.

Bir süre sonra düz uçuşa geçip altındaki Hafiflik Kenti'nden gelen hava akımları üzerinde alçalmaya bıraktı kendini. İçini harika neşelendirici bir his doldurdu. Dev, beyaz kanatlarını çırptı, çılgınca bir neşeyle kendini yanından geçen küçük bulutlara attı, içinde uçtuğu muazzam siyah çanağın görünmez zeminine daldı, en sonunda kentin ışıklarına doğru alçaldı. Boş vakti sona ermek üzereydi.

Çok aşağılarda diğerlerinden daha parlak bir ışık ona göz kırptı: Denetim Bürosu. Bedenini bir ok gibi hedefleyerek, beyaz kanatlarını sırtında kapadı ve oraya doğru yöneldi. Dümdüz, kusursuz bir şekil halinde aşağı indi. Işıktan sadece otuz metre ötede kanatlarını açtı, çevresini saran sağlam havayı yakalayıp düz bir çatıya kondu.

Benton bir kılavuz ışık yanana kadar yürüdü, ışığın yardımıyla giriş kapısını buldu. Kapı parmaklarını bastırdığında açıldı. İçeri girdi. Hiç beklemeden inmeye başladı, inerken hızı giderek artıyordu. Küçük asansör aniden durduğunda Denetim Ana Bürosu'na adım attı.

“Merhaba” dedi Denetçi. “Kanatlarını çıkar ve otur.”

Benton söyleneni yaparak kanatlarını duvarda dizili küçük kancalardan birine astı. Görebildiği en iyi sandalyeyi seçip ona doğru yürüdü.

“Ah" diye gülümsedi Denetçi. “Rahatlığa önem veriyorsun."

“Şey” diye karşılık verdi Benton. “Boşa gitmesini istemem.”

Denetçi ziyaretçinin arkasına saydam plastik duvarların ötesine baktı. Arkada Hafiflik Kenti’ndeki en büyük odalardan biri duruyordu. Göz alabildiğine ve daha da öteye uzanıyorlardı. Her biri...

"Beni görmek istemişsiniz?” diye onu böldü Benton. Denetçi öksürüp birtakım metal kâğıt yaprakları takırdattı.

“Biliyorsun” diye başladı, “Parolamız istikrar. Uygarlık yüzyıllardır yukarı tırmanışta, özellikle de yirmi beşinci yüzyıldan bu yana. Ancak biliyorsun ki bir doğa kanunu olarak uygarlığın ya ileri ya da geri gitmesi gerek, sabit kalamaz.”

“Bunu biliyorum” dedi Benton kafası karışmış bir halde. “Çarpım tablosunu da biliyorum. Bunu da ezbere söyleyecek misiniz?”

Denetçi onu duymazdan geldi.

“Ancak biz bu yasayı çiğnedik. Yüzyıl önce...”

Yüzyıl önce! Özgür Almanya Devletleri’nden Eric Feidenburg’un, Uluslararası Konsey Salonu’nda toplanmış delegelere insanlığın sonunda zirveye ulaştığını ilan etmesinin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemiş gibi geliyordu. Freidenburg daha fazla ilerlemenin imkânsız olduğunu söylemişti. Son birkaç yılda yalnızca iki önemli buluş kayda geçirilmişti. Bundan sonra büyük grafikleri ve çizelgeleri izlemişler, çizgilerin en altta hiçliğe inene kadar karelerine göre inişini çıkışını görmüşlerdi. İnsan yaratıcılığının büyük kuyusu kurumuş, Eric de ayağa kalkıp herkesin bildiği, ama söylemekten korktuğu şeyi söylemişti. Resmi

biçimde açıklanmasından sonra Konsey, doğal olarak bu sorunu ele almak zorunda kalacaktı.

Çözüm için üç fikir vardı. Bir tanesi diğer ikisinden daha insancıl görünüyordu. En sonunda bu çözüm benimsendi. Bu...

İstikrar Sağlamaydı!

Başta insanlar öğrendiğinde büyük sıkıntı oldu, pek çok büyük kentte kitlesel ayaklanmalar çıktı. Borsa çöktü, pek çok ülkenin ekonomisi çığrından çıktı. Yiyecek fiyatları arttı, açlık meydana geldi. Üç yüzyıldan beri ilk kez savaş patlak verdi! Ama istikrar sağlamaya girişilmişti bir kere. Muhalifler yok edildi, radikaller zorla sürüldü. Zor ve zalimceydi, ama tek çözüm bu gibi görünüyordu. En sonunda dünya geriye ya da ileriye bir değişimin olmayacağı katı bir hal alarak duruldu.

Her yıl sakinler kötü yola sapıp sapmadıklarını sınayan bir haftalık zor bir sınava giriyordu. Gençler on beş yıl boyunca yoğun bir eğitimden geçiyordu. Diğerlerine ayak uyduramayanlar gönderiliyordu. Buluşlar Denetim Büroları tarafından İstikrar'ı bozmayacaklarından emin olmak için inceleniyordu. Eğer bozacakları izlenimi edinilirse...

"İşte bu nedenle buluşunun kullanılmasına izin veremem diye açıkladı Denetçi Benton'a. "Kusura bakma."

Denetçi, Benton'u izledi. Adam irkildi, yüzündeki kan çekildi, elleri titredi.

"Hadi ama" dedi merhametli bir sesle, "Bu kadar üzülme, yapacak başka şeyler var. Ne de olsa gönderilme tehlikesi içinde değilsin"

Ama Benton ona bakmakla yetindi. En sonunda şöyle dedi:

"Ama anlamıyorsunuz. Benim bir buluşum yok. Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

“Buluşun yok mu!” dedi Denetçi hayretle. “Ama onu kaydettirdiğin gün ben buradaydım! Sahip olduğunu gösteren belgeyi imzaladın! Bana maketi verdin!”

Benton’a baktı. Sonra masasındaki bir düğmeye basıp küçük bir ışık çemberine,

“34500-D ile ilgili bilgi lütfen" dedi.

Bir saniye sonra küçük ışık çemberinde bir tüp belirdi, Denetçi silindir şeklindeki nesneyi kaldırıp Benton’a uzattı.

“Yazılı ifadeni burada bulacaksın” dedi. “Baskı karelerinde parmak izlerin var. Bunu senden başkası yapmış olamaz.”

Benton uyuşmuş bir halde tüpü açıp içindeki kâğıtları çıkardı. Birkaç saniye inceledikten sonra yavaşça kâğıtları yerine yerleştirip tüpü Denetçi’ye geri verdi.

“Evet” dedi. “Bu benim yazım, izler de kesinlikle bana ait. Ama anlamıyorum, hayatım boyunca hiçbir şey icat etmedim ben, hem daha önce buraya da gelmedim! Bu buluş nedir?"

“Nedir mi!” diye yineledi Denetçi hayretle. "Bilmiyor musun?"

Benton başını salladı. “Hayır, bilmiyorum” dedi yavaşça.

“Pekâlâ eğer öğrenmek istiyorsan, Bürolara gitmek zorundasın. Sana tek söyleyebileceğim Denetim Heyeti tarafından bize gönderdiğin planların haklarının reddedildiği. Ben sözcüyüm yalnızca. Meseleyi onlarla konuşmalısın.”

Benton ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Diğeri gibi bu kapı da dokunmasıyla birlikte açıldı ve Denetim Bürolarına girdi. Arkasında kapı kapanırken Denetçi öfkeyle seslendi,

“Ne çevirdiğini bilmiyorum, ama İstikrar’ı bozmanın cezasını biliyorsun!"

"Korkarım istikrar çoktan bozuldu” diye karşılık veren Benton yürümeye devam etti.

Bürolar muazzam büyüklükteydi. Durduğu platformdan aşağı, binlerce kadın ve erkeğin pırpır eden, durmadan işleyen hızlı makinelerin başında çalıştığı yere baktı. Makineleri kart tabakalarıyla besliyorlardı. Çoğu masa başında çalışıyor, veri sayfaları yazıyor, çizelgeleri dolduruyor, kartları kaldırıp, mesajları deşifre ediyordu. Duvarlarda, büyük diyagramlar sürekli değiştiriliyordu. Hava bile yapılan işin hayati önemiyle canlanmış gibiydi, makinelerin uğultusu, daktiloların tıkırtısı ve insanların mırıltısı sakin ve yatıştırıcı bir ses oluşturuyordu. Bu kadar düzgün işleyebilmesi için her gün belirsiz miktarda dolara mal olan bu makinenin tek bir adı vardı: İstikrar!

Burada, dünyalarını bir arada tutan şey yaşıyordu. Bu oda, bu çalışkan insanlar, kartları “imha edilecekler" olarak ayıran zalim adam, hepsi de bir senfoni orkestrası gibi işliyordu. Tempoyu kaçıran akortsuz bir tek kişi olursa bütün yapı sallanırdı. Ama hiç kimse hata yapmıyordu. Hiç kimse durmuyor, görevinde başarısız olmuyordu. Benton bir merdivenden aşağı inip danışma sekreterinin masasına gitti.

“Bana Robert Benton’ın girdiği buluşla ilgili bütün veriyi verin, 34500-D” dedi. Sekreter kutuyu masanın üzerine koyup açtı. Benton kutunun içindekilere baktı. Tam ortasında küçük karmaşık bir düzenek oturuyordu. Altında üzerinde diyagramlar olan kalın bir metal tabakası vardı.

“Bunu alabilir miyim?” diye sordu Benton.

“Eğer sahibiyseniz" diye karşılık verdi sekreter. Benton ona kimlik kartını gösterdi, sekreter kimliğe bakıp buluşun üzerindeki bilgiyle

karşılaştırdı. En sonunda başını sallayarak onayladı, Benton kutuyu kapatıp eline aldı, yan taraftaki çıkışı kullanarak binayı terk etti.

Yan çıkış onu yeraltındaki nispeten büyük sokaklardan birine çıkardı. Burası gidip gelen araçlar ve ışıklardan oluşan bir karmaşaydı. Yönünü saptadı, onu eve götürecek bir ulaşım aracı aradı. Biri geldiğinde bindi. Birkaç dakika yol aldıktan sonra, kutunun kapağını dikkatle açıp garip makete baktı. “Orada ne var efendim?” diye sordu robot sürücü.

“Keşke bilseydim” dedi Benton kederli bir sesle. İki kanatlı uçucu aniden pike yapıp ona el salladı, bir saniyeliğine havada dans edip gözden kayboldular.

"Off kahretsin!” diye mırıldandı Benton, “Kanatlarımı unuttum.”

Artık geri dönüp almak için çok geçti, araba neredeyse evinin önüne varmış, yavaşlamaktaydı. Sürücüye parasını ödedikten sonra içeri girdiğinde nadiren yaptığı bir şeyi yapıp, kapıyı kilitledi. Kutunun içindekileri inceleyebileceği en iyi yer, uçmadığı zamanlarını geçirdiği "düşünme" odasıydı. Burada, dergileri ve kitaplarının arasında buluşunu huzurla inceleyebilirdi.

Diyagram kümesi onun için tam bir muammaydı, hele maket daha da kötüydü. Ona bütün açılardan baktı, aşağıdan, yukarıdan. Diyagramların teknik sembollerini yorumlamaya çalıştı, ama hiçbiri işe yaramadı. Önünde tek bir yol vardı. Açma düğmesini arayıp çıt diye açtı.

Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra çevresindeki oda katılığını yitirip yıkıldı. Bir an bir jöle gibi titredi. Bir an sabit durduktan sonra da kayboldu.

Sonsuz bir tünel gibi görünen bir boşluğa düşüyordu. Deli gibi kıvrılıp bükülerek, karanlıkta tutunacak bir şeyler arandı. Sonu gelmez dakikalar boyunca çaresiz, korkmuş bir halde düştü. Sonra hiçbir yerine

zarar gelmeden yere indi. Ona çok uzun bir süre düşmüş gibi geliyordu, ama yere inmesi o kadar zaman almış olamazdı. Metalik giysileri kırışmamıştı bile. Ayağa kalkıp çevresine bakındı.

Yabancı bir yere gelmişti. Burası bir tarlaydı... Artık hiç var olmadığını düşündüğü türden bir yer. Göz alabildiğine dağılan dönümlerce tahıl. Oysa, artık dünyanın hiçbir yerinde doğal tahıl yetişmediğinden emindi. Evet, kesinlikle emindi. Elini gözüne siper edip güneşe baktı, her zamanki gibi görünüyordu. Yürümeye başladı.

Bir saat sonra buğday tarlaları sona erdi, ama onlar bittiğinde de geniş bir orman başladı. Araştırmalarından dünyada orman kalmadığını biliyordu. Ormanlar yıllar önce yok olmuştu. O halde neredeydi?

Bu kez daha hızlı yürümeye başladı. Ardından da koşmaya. Önünde küçük bir tepe yükseldi, doruğuna kadar koştu. Diğer tarafa baktığında hayretler içinde kaldı. Burada sadece büyük bir boşluk vardı. Yer tamamıyla boş ve düzdü, görebildiği kadarıyla ne bir ağaç ne de bir hayat belirtisi vardı. Yalnızca geniş, ağarmış bir ölüm ülkesi.

Tepenin diğer tarafından ovaya inmeye başladı. Ayaklarının altında toprak kuru ve sıcaktı ama ilerlemeye devam etti. Yürüdü, toprak uzun süre yürümeye alışkın olmayan ayaklarını acıtmaya başladı, yoruldu. Ama devam etmeye kararlıydı. Zihninde küçük bir fısıltı onu yavaşlamadan hızını korumaya zorluyordu.

“Sakın alma” dedi bir ses.

“Alacağım” dedi dişlerini gıcırdatarak, neredeyse kendi kendine, sonra eğildi.

Ses! Nereden! Çabucak döndü, ama görülecek bir şey yoktu. Yine de bir ses gelmişti, bir an için gaipten sesler gelmesi ona son derece doğal gelmişti. Yerden almak üzere olduğu şeyi inceledi. Bu yumruğu büyüklüğünde cam bir küreydi.

“Değerli İstikrar’ını yok edeceksin” dedi ses.

“İstikrar’ı hiçbir şey yok edemez” diye cevap verdi düşünmeden. Cam kürenin avcunda soğuk ve güzel bir hissi vardı. İçinde bir şey vardı ama parlayan küreden gelen sıcaklık onu gözünün önünde dans ettiriyor, tam olarak ne olduğunu görmesini engelliyordu.

“Zihninin kötü şeyler tarafından kontrol edilmesine izin veriyorsun” dedi ses ona. “Küreyi yere bırak ve git.”

“Kötü şeyler mi?” diye sordu şaşırarak. Sıcaktı ve susamaya başlamıştı. Küreyi ceketinin cebine koyarken,

“Yapma" diye emretti ses. “O senin böyle yapmanı istiyor.”

Göğsüne dayanan küre hoş bir his veriyordu. Oraya sığınmış, kızgın güneşin sıcaklığını engelliyordu. Ses ne diyordu?

"Buraya, zamanın içinden onun tarafından çağrıldın" diye açıkladı ses. “Şimdi ona sorgusuz sualsiz itaat ediyorsun. Ben onun koruyucusuyum ve bu zaman-dünya yaratıldığından beri onu korudum. Git buradan ve onu bulduğun yere bırak.”

Düzlük kesinlikle çok sıcaktı. Gitmek istiyordu, küre onu gitmesi için sıkıştırıyordu, tepesindeki sıcaklığı, ağzındaki kuruluğu, başındaki karıncalanmayı hatırlatıyordu. Yürümeye başladı, küreyi bedenine bastırırken hayalet sesin umutsuzluk ve hiddet dolu feryadını işitti.

Neredeyse tek hatırladığı buydu. Düzlükten buğday tarlalarına doğru yürüdüğünü, sendeleyerek tökezleyerek buradan geçtiğini ve en sonunda ilk geldiği yere gittiğini hatırlıyordu. Paltosunun içindeki küre küçük zaman makinesini bıraktığı yerden alması için sıkıştırıyordu. Hangi kadranı değiştireceğini, hangi düğmeye basacağını, hangi tuşu kuracağını ona fısıldadı. Sonra tekrar düşmeye başladı zaman koridorundan geriye, düştüğü gri sise, kendi dünyasına.

Birden küre ona durmasını söyledi ısrarla. Zamandaki yolculuk henüz bitmemişti: Yapması gereken bir şey daha vardı.

“Adım Benton mu demiştin? Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Denetçi. “Buraya daha önce hiç gelmedin değil mi?"

Denetçi’ye baktı. Ne demek istiyordu? Az önce bürodan ayrılmıştı! Yoksa ayrılmamış mıydı? Bugün günlerden neydi? Nereye gitmişti? Sersemlemiş bir halde başını ovuşturup büyük sandalyeye oturdu. Denetçi onu endişeyle izledi.

"İyi misin?” diye sordu. “Sana yardım edebilir miyim?”

“İyiyim” dedi Benton. Elinde bir şey vardı.

“Bu buluşun İstikrarlılık Konseyi tarafından onaylanması için kaydedilmesini istiyorum” dedi, zaman makinesini Denetçi’ye uzatarak.

“Yapım diyagramları var mı?” diye sordu Denetçi.

Benton elini cebinin derinliklerine daldırıp, diyagramları çıkardı. Onları Denetçi’nin masasına fırlatıp maketi de yanlarına koydu.

"Konsey bunun ne olduğunu belirlemekte güçlük çekmeyecektir” dedi Benton. Başı ağrıyordu, gitmek istiyordu. Ayağa kalktı.

“Gidiyorum” dedi ve içeri girdiği yan kapıdan çıktı. Denetçi onun arkasından bakakaldı.

“Onu kullandığı çok açık” dedi Denetim Konseyi’nin İlk Üyesi. “İlk geldiğinde sanki daha önce gelmiş gibi davranıyordu, ama ikinci gelişinde bir buluş girdiğini hatta daha önce geldiğini bile hatırlamıyordu diyorsun.”

“Evet” dedi Denetçi. “İlk gelişinde biraz şüpheli olduğunu düşünmüştüm, ama ikinci defa gelene kadar anlamını fark edemedim. Hiç kuşkusuz onu kullanmış olmalı.”

"Ana Grafik istikrarsızlık unsurunun yaklaşmakta olduğunu söylüyor” dedi İkinci Üye. “Bahse girerim bu Bay Benton."

"Bir zaman makinesi!” dedi Birinci Üye. “Böyle bir şey tehlikeli olabilir. Pekâlâ, ilk seferinde geldiğinde yanında bir şey var mıydı?"

"Ben bir şey görmedim, sadece paltosunun altında bir şey taşıyormuş gibi yürüyordu" diye karşılık verdi Denetçi.

"O halde hemen harekete geçmeliyiz. Şimdiye kadar stabilizörlerimizin kırmakta zorluk çekeceği bir olay zinciri kurabilmiş olacaktır. Belki de Bay Benton’u ziyaret etmeliyiz.”

Benton oturma odasında oturmuş boşluğa bakıyordu. Gözlerinde cam gibi katılık vardı, bir süredir yerinden kıpırdamamıştı. Küre onunla konuşuyor, ona planlarını, umutlarını anlatıyordu. Şimdi birdenbire susmuştu.

"Geliyorlar” dedi küre. Koltukta yanında duruyordu, hafif fısıltısı zihninde bir duman gibi kıvrılıyordu. Elbette gerçekten konuşmamıştı, çünkü zihinsel bir dil kullanıyordu. Ama Benton onu duyuyordu.

“Ne yapacağım?” diye sordu.

“Hiçbir şey” dedi küre. "Gidecekler." Zil çaldığında Benton yerinden kalkmadı. Zil tekrar çaldığında Benton huzursuzca kıpırdandı. Bir süre sonra adamlar kaldırımda uzaklaştılar, görünüşe göre gitmişlerdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Benton. Küre bir an cevap vermedi.

“Zamanın geldiğini hissediyorum" dedi en sonunda. “Şu ana kadar hiç hata yapmadım ve işin zor kısmı geride kaldı. En zoru zamanın içinden gelmeni sağlamaktı. Bu yıllarımı aldı, Gözcü akıllıydı. Neredeyse cevap vermiyordun, en sonunda makineyi eline verme yöntemini düşündüğümde başarı kesinleşti. Yakında bizi bu küreden kurtaracaksın. Sonsuza kadar böyle...”

Evin arka tarafından bir gıcırtı ve mırıldanmalar geldi, Benton yerinden fırladı.

“Arka kapıdan geliyorlar!” dedi. Küre öfkeyle hışırdadı.

Denetçi ve Konsey üyeleri temkinli bir biçimde yavaşça odaya doluştu. Benton’u görünce durdular.

“Evde olmadığını sanıyorduk” dedi İlk Üye. Benton ona döndü.

"Merhaba” dedi. “Zile cevap veremediğim için özür dilerim. Uyuyakalmışım. Sizin için ne yapabilirim?”

Dikkatle elini küreye uzattığında, küre avcunun korumasına girmek için yuvarlanmış gibi geldi ona.

“Orada ne var?” diye bilmek istedi Denetçi. Benton adama baktı, küre zihninde fısıldadı.

“Yalnızca bir kâğıt ağırlığı” diye gülümsedi. “Oturmaz mısınız?”

Adamlar oturdu, İlk Üye konuşmaya başladı.

“Bizi iki kez görmeye geldin. İlki bir buluşu kaydettirmek içindi, İkincisinde buluşun piyasaya sürülmesine izin veremeyeceğimiz için biz seni çağırdık."

“Ee?” diye çıkıştı Benton. “Bunda bir sorun mu var?”

“Ah hayır” dedi Üye. “Ama bizim için ilk ziyaretin olan şey, senin için ikinci ziyaretti. Bunu kanıtlayan birkaç şey var, ama şimdilik bunlara girmeyeceğim. Önemli olan, hâlâ makinenin elinde olması. Bu güç bir sorun. Makine nerede? Elinde olmalı. Bize vermen için seni zorlayamayız, ama eninde sonunda onu ele geçireceğiz.”

“Bu doğru” dedi Benton. Ama makine neredeydi? Onu Denetçi’nin bürosunda bırakmıştı. Oysa onu çoktan almış ve zamanda götürmüş,

sonrasında şimdiki zamana geri getirmiş ve Denetçi’nin bürosuna geri götürmüştü.

Düşüncelerini yakalayan küre, "Artık varoluşu bitti, zaman sarmalında olmayan bir varlık" diye fısıldadı zihninde. “Zaman sarmalı makineyi Denetim Bürosu’nda bıraktığında sonuçlandı. Şimdi yapılması gereken şeyi yapabilmemiz için bu adamların gitmesi gerekiyor."

Benton küreyi arkasına alarak ayağa kalktı.

“Korkarım zaman makinesi bende değil" dedi. “Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ama istiyorsanız arayabilirsiniz.”

“Yasaları çiğneyerek Gönderilme’yi hak ettin" diye gözlemledi Denetçi. “Ancak yaptığın şeyi istemeden yaptığını düşünüyoruz. Kimseyi sebepsiz yere cezalandırmak istemiyoruz. Biz yalnızca İstikrar’ı korumayı arzuluyoruz. İstikrar bozulursa başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.”

“Arayabilirsiniz ama onu bulamayacaksınız” dedi Benton. Üyeler ve Denetçi bakınmaya başladılar. İskemleleri ters çevirdiler, halıların altını, resimlerin arkasını, duvarları aradılar, ama hiçbir şey bulamadılar.

“Gördünüz mü, doğruyu söylüyorum” diye gülümsedi Benton, oturma odasına döndüklerinde.

“Dışarıda bir yere saklamış olabilirsin" diye omzunu silkti Üye. “Ancak bunun önemi yok."

Denetçi öne doğru bir adım attı.

“İstikrar bir jiroskopa benzer” dedi. "Yolunu değiştirmek çok zordur ama bir kez harekete geçtiğinde durdurulamaz. Bu jiroskopu yolundan döndürmenin gücünün sende olduğunu sanmıyorum, ama bunu yapabilecek olanlar olabilir. Bunu göreceğiz. Artık gidiyoruz, kendi hayatını sona erdirmene izin verilecek ya da burada Gönderilme’yi bekleyeceksin. Bu seçenekleri sana tanıyoruz. Elbette izleneceksin, kaçmaya teşebbüs

etmeyeceğine inanıyorum. Böyle bir şey yaparsan bu, anında yok edilmen anlamına gelecek. İstikrar, bedeli ne olursa olsun korunmalı.”

Benton onları izledi ve küreyi masaya bıraktı. Üyeler ona merakla baktı.

“Bir kâğıt ağırlığı" dedi Benton. “İlginç değil mi?” Üyeler ilgilerini kaybettiler. Sonra oradan ayrılmaya hazırlandılar. Ama Denetçi küreyi ışığa tutarak inceledi.

“Bir kent maketi demek” dedi. “Ne kadar da ince ayrıntıları var.”

Benton adamı izledi.

“Bir insanın bu kadar ince bir işçilik çıkarmış olması hayret verici” diye devam etti Denetçi. “Bu hangi kent? Sur ya da Babil gibi eski bir şehre benziyor, belki de çok uzak bir geleceğe ait. Biliyor musunuz bana eski bir efsaneyi hatırlattı bu.”

Devam etmeden önce Benton’a şöyle bir baktı. “Efsaneye göre bir zamanlar çok kötü bir şehir varmış, o kadar kötüymüş ki, Tanrı onu küçültüp bir cama kapamış ve kimsenin gelip camı kırarak kenti serbest bırakmaması için başına bir tür gözcü koymuş. Kentin kaçmayı bekleyerek sonsuza kadar öylece yattığı rivayet edilir.”

“Belki de bu onun bir maketi” diye devam etti Denetçi.

“Hadi!” diye seslendi İlk Üye kapıdan. “Gitmemiz gerekiyor, bu gece yapılacak bir sürü iş var daha.” Denetçi çabucak üyelere döndü.

“Bekleyin!” dedi. “Gitmeyin.”

Odada ilerleyip yanlarına gitti, küre hâlâ elindeydi.

“Gitmek için çok kötü bir zaman” dedi Denetçi Benton adamın yüzünün solduğunu ama ağzının çevresinde sert çizgiler oluştuğunu gördü. Denetçi aniden tekrar Benton’a döndü.

“Zamanda yolculuk, cam kürenin içinde bir şehir! Bunun bir anlamı var mı?”

İki üye şaşkındı, bakışları boştu.

"Hiçbir şey bilmeyen bir adam zamanı aşıp garip bir camla geri dönüyor” dedi Denetçi. "Zamanın içinden geri getirmek için garip bir şey, sizce de öyle değil mi?"

İlk Üyenin yüzü birdenbire bembeyaz oldu.

“Ulu tanrım!” diye fısıldadı. "Lanetli şehir! O küre mi?”

Hayret dolu gözlerini yuvarlak topa dikti. Denetçi, Benton’a memnun bir ifadeyle baktı.

“Tuhaf, bazen ne kadar aptal olabiliyoruz değil mi?” dedi. “Ama en sonunda uyandık. *Dokunma ona!"*

Benton yavaşça geriledi, elleri titriyordu.

“Eee?” diye diklendi. Küre Denetçi’nin elinde olmaktan dolayı kızgındı. Vızıldamaya başladığında Denetçi’nin kolundan aşağı yavaşça titreşimler akmaya başladı. Onları hisseden Denetçi küreyi daha sıkı tuttu.

"Sanırım onu kırmamı istiyor” dedi. "Onu yere atıp kırmamı istiyor böylece dışarı çıkabilir.” Kürenin bulanık sisi içindeki kuleleri ve bina çatılarını izledi, o kadar küçüklerdi ki parmaklarıyla hepsinin üzerini örtebiliyordu.

Benton atıldı. Adamın üzerine çullanırken dimdik ve kendinden emindi, havada pek çok defa uçarken olduğu gibi. Hafiflik Kenti'nin ılık kara atmosferinde kendini öne fırlattığı her an yardımına koşmuştu şimdi. Her zaman işiyle meşgul ve kentin gurur vesilesi hava sporlarının tadını çıkaramayacak kadar dolu denetçi hemen yere yığıldı. Küre parmaklarının arasından fırlayarak ve odanın karşı tarafına yuvarlandı. Benton kendini

adamdan kurtarıp ayağa fırladı. Küçük parlak kürenin arkasından koşarken üyelerin korkmuş hayret dolu yüzlerini, yüzü dehşet ve acıyla bükülmüş, ayağa kalkmaya çalışan Denetçi'yi gördü bir an.

Küre onu çağırıyor, ona fısıldıyordu. Benton hızla ona doğru atıldı ve ayağı kenti hapseden camın üzerine inerken, yükselen bir zafer fısıltısı sonra da bir sevinç çığlığı duydu.

Küre gürültülü bir çatırtıyla kırıldı ve bir süre olduğu yerde kaldı, sonra üzerinden bir sis bulutu yükselmeye başladı. Benton koltuğa dönüp oturdu. Sis odayı doldurmaya başlamıştı. Büyüdü büyüdü, o kadar garip biçimlerde kıvrılıp dönüyordu ki, neredeyse canlı bir varlık gibi görünüyordu.

Benton uykuya dalmaya başladı. Sis çevresinde birikti, bacaklarının üzerinde kıvrıldı, göğsüne, en sonunda yüzüne yükseldi. Orada koltuğun üzerinde yığılı kaldı. Gözleri kapandı, tuhaf, yıllanmış bir kokunun onu sarmalamasına izin verdi.

Sonra sesler duydu. Başta uzaktan gelen, alçak seslerdi, sayısız kez çoğalmış kürenin fısıltısı. Kırık küreden fısıldayan sesler güçlenen bir sevinç kreşendosuyla konçerto gibi yükseldi. Zafer sevinci! Kürenin içindeki küçük, minyatür şehrin titreyip solduğunu, sonra büyüklüğünün ve biçiminin değiştiğini gördü. Artık onu hem görüyor hem de duyabiliyordu. Dev bir davul gibi düzenli bir ritimle zonklayan makineler. Bodur metal varlıkların sarsılması ve titremesi.

Bu varlıkların bakıcıları vardı. Terli, iki büklüm, solgun yüzlü erkekler olan köleleri gördü. Gürleyen çelik ve güç fırınlarını mutlu etmek için vargüçleriyle çalışıyorlardı. Bu manzara bütün odayı doldurana kadar gözlerinin önünde büyür gibi oldu. Terli adamlar çevresini sarıp ona sürtündü. Gürleyen güç birimleriyle, taşlama taşlan, dişli çarklar ve supaplarla kulakları sağır oldu. Bir şey bedenine yaslanmış onu itiyor,

ileriye kente gitmeye zorluyordu, sis özgür kalanların yeni zafer dolu seslerini neşeyle yankılıyordu.

Güneş doğduğunda çoktan uyanmıştı. Kalk çam çaldı, ama Benton uyku bölmesini ondan çok önce terk etmişti. Yoldaşlarının tempolu yürüyen saflarına katıldığında bir an tanıdık yüzler gördüğünü düşündü. Daha önce başka bir yerden tanıdığı insanlar. Ama bu an hemen kayboldu. Bekleyen makinelere doğru atalarının yüzyıllardır monoton bir sesle söylediği sözleri söyleyerek uygun adım yürüdüler. Aletlerinin ağırlığı sırtını ezerken bir sonraki dinleme gününe kadar ne kadar zaman kaldığını hesapladı. Yalnızca üç hafta, hem zaten makineler uygun görürse bir ikramiye için sıraya girebilirdi.

Ne de olsa, bunca zaman makinesine sadakatle bakmamış mıydı?

ROOG

“Roog!” dedi köpek. Patilerini çitin üzerine koyarak çevresine bakındı.

Roog koşa koşa bahçeye geldi.

Sabahın erken saatleriydi, güneş henüz doğmamıştı. Hava soğuk ve gri, evin duvarları nemden ıslaktı. Köpek izlerken çenesini açtı, siyah büyük patileri çitin tahtasına sarıldı.

Roog açık kapının yanında durup bahçeye baktı. İnce ve beyaz, titrek bacaklı küçük bir Roog’tu. Roog gözlerini kırpıştırarak köpeğe baktı, köpek dişlerini gösterdi.

“Roog!” dedi yine. Sesi, sessiz alacakaranlıkta yankılandı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Köpek patilerini indirdi, bahçede yürüyüp veranda basamaklarına geri döndü. En alt basamağa oturup Roog’u izledi. Roog ona baktı. Sonra boynunu başının hizasındaki evin penceresine doğru uzattı. Pencereyi kokladı.

Köpek bahçenin öbür tarafından ok gibi fırladı. Çite çarptığında, kapı sarsılıp gıcırdadı. Roog tuhaf küçük adımlarla kırıtarak aceleyle yoldan yukarı hızla yürüdü. Köpek kapının suntalarına dayanarak uzandı, kırmızı dili dışarıda hızlı hızlı soludu. Roog’un gözden kaybolmasını izledi.

Köpek sessizce yattı, gözleri kara ve parlaktı. Gün doğuyordu. Gökyüzü biraz daha ağarmıştı, sabah havası dört bir yandan gelen insan sesleriyle yankılanıyordu. Panjurların arkasında ışıklar yanıyordu. Serin şafakta bir pencere açıldı.

Köpek yerinden kıpırdamadan yolu izledi.

Mutfakta Bayan Cardossi, kahve demliğine su koydu. Kaynayan sudan yükselen buhar gözlerine girdi. Demliği ocağın kenarına koyup kilere girdi. Geri döndüğünde Alf mutfağın kapısındaydı. Gözlüklerini taktı.

“Gazeteyi getirdin mi?" dedi.

“Dışarıda.”

Alf Cardossi mutfağın öbür tarafına yürüdü. Arka kapının sürgüsünü açıp verandaya çıktı. Gri, nemli sabaha baktı.

Çitin yanında siyah ve tüylü Borris, dili dışarıda yatıyordu.

“Dilini içeri sok” dedi Alf. Köpek hemen başını kaldırdı. Kuyruğu yeri dövdü. “Dil” dedi Alf. “Dilini içeri sok.”

Köpekle adam birbirlerine baktılar. Köpek uludu. Gözleri parlak, alev alevdi.

“Roog!" dedi usulca.

“Ne?" Alf çevresine bakındı. "Biri mi geliyor? Gazete dağıtan çocuk mu geldi?”

Köpek ağzı açık ona baktı.

"Bugünlerde pek bir huzursuzsun” dedi Alf. “Sakin ol. Heyecan için yaşlanıyoruz ikimiz de."

Eve girdi.

Güneş yükseldi. Sokak aydınlandı, renklerle canlandı. Postacı mektupları ve dergileriyle kaldırım boyunca yürüdü. Gülüşüp konuşan çocuklar aceleyle yanından geçtiler.

11:00 civarında Bayan Cardossi verandayı süpürdü. Havayı koklayıp bir an durakladı.

"Bugün güzel kokuyor" dedi. “Bu da demektir ki sıcak olacak."

Öğle güneşinde köpek verandanın altında boylu boyunca yatıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Kiraz ağacında kuşlar oyun oynuyor, ötüşüp, şakıyorlardı. Borris arada sırada başını kaldırıp onlara bakıyordu. En sonunda ayaklanıp ağacın altına gitti.

Çitte oturmuş kendisini seyreden iki Roog gördüğünde ağacın altında duruyordu.

“Büyükmüş” dedi ilk Roog. "Bekçilerin çoğu bu kadar büyük olmuyor.”

Diğer Roog başını salladı, başı boynunun üzerinde oynadı. Borris hiç kıpırdamadan onları izledi, bedeni gergin ve kaskatıydı. Rooglar artık sessizdi, boynunun çevresinde beyaz kabarık tüyleri olan iri köpeğe bakıyorlardı.

“Adak vazosu ne durumda?” dedi ilk Roog. "Dolmaya yakın mı?”

“Evet.” Diğeri başını salladı. “Neredeyse.”

“Hey sen!” dedi ilk Roog sesini yükselterek. "Beni duyuyor musun? Bu seferliğine adağı kabul etmeye karar verdik. Bizi içeri almayı unutma. Artık saçmalık yok.”

“Unutma” diye ekledi diğeri. “Uzun sürmez.”

Borris bir şey söylemedi.

İki Roog çitten aşağı atlayarak yürüyüş yolunun hemen arkasına gitti. Biri bir harita çıkardı, ikisi birden haritayı inceledi.

“Bu bölge ilk deneme için işe yaramaz” dedi ilk Roog. "Çok fazla Bekçi var... Ama kuzey tarafındaki bölge..."

"Karar *onların"* dedi diğer Roog. “O kadar çok neden var ki...”

"Elbette.” Borris’e bakıp, çitten biraz daha uzaklaştılar. Borris konuşmalarının geri kalanını duyamadı.

En sonunda Rooglar haritayı kaldırıp, yoldan aşağı yürüdüler.

Borris çite yürüyüp tahtaları kokladı. Roogların mide bulandırıcı çürük kokusunu aldığında sırtındaki tüyler kabardı.

O gece Alf Cardossi eve geldiğinde köpek çitte duruyor, yürüyüş yolunun ilerisine bakıyordu. Alf çiti açıp bahçeye girdi.

“Nasılsın?” dedi köpeğin yan tarafını pat pat okşayarak. “Endişelenmeyi bıraktın mı? Son günlerde tedirginsin gibime geliyor. Eskiden böyle değildin.”

Borris uluyup, dikkatle adamın yüzüne baktı.

“Sen iyi bir köpeksin Borris” dedi Alf. “Üstelik bir köpek için oldukça iri sayılırsın. Küçücük bir yavruydun eskiden hatırlıyor musun?”

Borris adamın bacağına yaslandı.

“İyi köpek” diye mırıldandı Alf, “Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim.”

Eve girdi. Bayan Cardossi akşam yemeği için sofrayı kuruyordu. Alf oturma odasına geçti, paltosuyla şapkasını çıkardı. Öğle yemeği kovasını büfeye bırakıp mutfağa geri döndü.

“Ne oldu?" diye sordu Bayan Cardossi.

“Köpeğin bu gürültülü havlamayı kesmesi gerek. Komşular yine polise şikâyet edecek.”

“Umarım onu kardeşine vermek zorunda kalmayız” dedi Bayan Cardossi. Kollarını kavuşturarak. “Ama özellikle Cuma sabahı, çöpçüler geldiğinde çılgına döndüğü kesin."

“Belki sakinleşir" dedi Alf. Piposunu yakıp düşünceli bir tavırla tüttürdü. "Eskiden böyle değildi. Belki iyiye gider de eski haline döner."

"Göreceğiz" dedi Bayan Cardossi.

Soğuk ve uğursuz bir güneş yükseliyordu. Ağaçların üzerinde, alçak yerlerde pus asılıydı.

Cuma sabahıydı.

Kara köpek verandanın altında yatmış dinliyordu, gözleri faltaşı gibi açılmış, bakıyordu. Kürkü kırağı ile katılaşmıştı, burun deliklerinden soluğu buhar halinde çıkıyordu. Birden başını çevirip ayağa fırladı.

Çok uzaklardan, çok uzak bir mesafeden, alçak bir gürültü, çatırtıya benzeyen bir ses geldi.

“Roog!” diye bağırdı Borris, çevresine bakınarak. Hemen çite giderek patilerini tahtaların üzerine koydu.

Uzaktan yine geldi ses, bu kez daha yüksek, biraz daha yakındı. Çatırtı, tangırtı, sanki büyük bir kapı açılırken bir şey yuvarlanıyordu.

"Roog!” diye bağırdı Borris. Karanlık pencerelere kaygıyla baktı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu, hiçbir şey.

Sokak boyunca Rooglar geldi. Rooglar ve kamyonları kaba taşların üzerinde zıplayarak, onları ezerek, pırpır ederek geliyorlardı.

“Roog!” diye bağırdı Borris gözleri alev alev. Sıçradı, sonra biraz sakinleşti. Yere oturup bekledi, dinledi.

Roogların kamyonu ön tarafta durdu. Kapıları açtıklarını, kaldırıma çıktıklarını duyabiliyordu. Borris kuyruğunu kovaladı. Uludu, burnunu tekrar eve çevirdi.

Karanlık ve sıcak yatak odasında Bay Cardossi yatağın içinde biraz doğrulup gözlerini kısarak saate baktı.

“Allahın cezası köpek" diye mırıldandı. “Allahın cezası köpek.” Yüzünü yastığa bastırıp gözlerini kapadı.

Rooglar artık patikadan aşağı iniyorlardı. İlk Roog çiti itip kapıyı açtı. Rooglar bahçeye girdi. Köpek geriledi.

“Roog! Roog!" diye bağırdı. Roogların berbat acı kokusu burnuna geldiğinde başını çevirdi.

“Adak kupası” dedi ilk Roog. “Sanırım doldu." Kaskatı kesilmiş, kızgın köpeğe gülümsedi. “Ne kadar iyisin" dedi.

Rooglar metal çöp kutusuna doğru yürüdüler, birisi kapağını kaldırdı.

“Roog! Roog!” diye bağırdı Borris. Veranda basamaklarının en altına sinmişti. Rooglar büyük teneke kutuyu kaldırıp ters çeviriyorlardı. Kutunun içindekiler yere saçıldı, Rooglar şişkin, parçalanan kâğıt torbalan topladılar, dökülen portakal kabuklarıyla parçalarını, ekmek ve yumurta kabuğu kırıntılarını yakaladılar.

Rooglardan biri ağzına bir yumurta attı. Dişleri kabuğu ezdi.

Neredeyse kendisinden başka hiç kimsenin duyamayacağı bir sesle “Roog!” dedi köpek çaresizce. Rooglar adağı toplamayı bitirmek üzereydiler. Bir an durup Borris’e baktılar.

Sonra Rooglar yavaşça, sessizce başlarını kaldırıp evin yan tarafına, yalancı mermer cepheden yukarı kahverengi storları sımsıkı kapalı pencereye baktılar.

“ROOG!” diye bağırdı Borris avaz avaz, öfke ve umutsuzlukla dans ederek onlara doğru geldi. Rooglar istemeye istemeye pencereye sırtlarını döndüler. Çit kapısını arkalarından kapatarak dışarı çıktılar.

“Şuna bak” dedi son Roog küçümsemeyle, battaniyenin tuttuğu köşesini omzuna çekerek. Borris çite dayandı, ağzı açıktı, çenesi çılgın gibi açılıp kapanıyordu. En büyük Roog öfkeyle kollarını salladığında Borris geri çekildi. Veranda basamaklarının en altına oturdu, ağzı hâlâ açıktı ve göğsünün derinliklerinden mutsuz, korkunç bir inleme, bir ızdırap ve umutsuzluk feryadı yükseldi.

“Hadi” dedi diğer Roog, çitin yanında oyalanan Roog’a.

Patikadan yukarı yürüdüler.

“Eh, Bekçilerin çevresindeki küçük yerler dışında, bu bölge iyice temizlendi” dedi en iri Rogg. “Özellikle bu Bekçi gittiğinde çok memnun olacağım. Bize çok sorun çıkarıyor.”

“Sabırlı ol” dedi Rooglardan biri. Sırıttı. "Kamyonumuz bu haliyle yeterince dolu. Önümüzdeki haftaya da bir şey bırakalım.”

Rooglar gülüştü.

Adağı pis, sarkık bir battaniyede taşıyarak patikada ilerlediler.

KÜÇÜK HAREKET

Adam kaldırımda oturmuştu, eliyle kutuyu kapalı tutuyordu. Kutunun kapağı sabırsızca oynayarak parmaklarını zorladı.

“Tamam” diye mırıldandı adam. Yüzünden aşağı yapış yapış su gibi ter aktı. Parmaklarını kapağın üzerinde tutarak yavaşça kutuyu açtı. Kutunun içinde metalik bir trompet sesi, alçak, ısrarlı bir titreşim geldi, güneş ışığı kutuya girerken ses telaşla yükseldi.

Yuvarlak ve parlak bir başın yanında bir diğeri belirdi. Dikkatle bakan, görmek için uzanan başka kafalar göründü. “İlk benim” dedi bir kafa tiz bir sesle. Bir anlık didişmeden sonra çabucak anlaşmaya varıldı.

Kaldırımda oturan adam küçük metal nesneyi titreyen ellerle kaldırdı. Onu kaldırıma koyarak, kalın parmaklarla beceriksizce kurmaya başladı. Bu miğferi ve tüfeği olan, parlak renklere boyanmış, hazırolda duran bir askerdi. Adam anahtarı çevirirken küçük askerin kolları kalkıp indi. Hevesle mücadele etti.

Kaldırımdan konuşa konuşa yürüyen iki kadın geliyordu. Kaldırımda oturan adama, kutuya ve adamın elindeki parlak nesneye merakla baktılar.

"Elli sent" diye mırıldandı adam. "Çocuğunuza...”

"Bekle!” dedi metalik bir ses güçsüzce. "Onlar olmaz!”

Adam aniden sustu. İki kadın birbirlerine, adama ve küçük metal nesneye baktılar. Sonra aceleyle yollarına devam ettiler.

Küçük asker sokakta sağına soluna, arabalara, alışveriş yapanlara baktı. Aniden alçak, sabırsız bir gıcırtıyla titredi.

Adam yutkundu. "Çocuk olmaz” dedi boğulur gibi. Nesneyi elinden kaçırmamaya çalıştı, ama metal parmaklar hızla eline battı. Adam soluğunu tuttu.

“Durmalarını söyle!" diye cırladı. “Durdur onları!” Metal figür elinden kurtulup kaldırımın üzerinde, katı ve hareketsiz bacaklarla tıkır tıkır uzaklaştı.

Baba oğul yavaşlayarak durdular. İlgiyle kurşun askere baktılar. Oturan adam zayıf bir biçimde gülümsedi, figürün onlara yaklaşmasını kollarını yukarı aşağı oynatarak bir o yana bir bu yana dönmesini izledi.

“Oğlunuza bir şey alın. Eğlenceli bir oyun arkadaşı. Ona arkadaşlık etsin.”

Baba sırıtarak ayakkabısına yaklaşan figürü izledi. Küçük asker ayakkabıya çarptı. Hırıldayıp tıkırdadı. Sonra hareketsiz kaldı.

“Kur onu!” diye bağırdı oğlan.

Baba askeri eline aldı. “Ne kadar?"

“Elli sent.” Satıcı sallanarak ayağa kalktı, kutuyu sımsıkı tutuyordu. “Ona arkadaşlık eder. Eğlendirir.”

Baba asker figürünü elinde evirip çevirdi. “İstediğinden emin misin Bobby?”

“Tabii ki! Kur onu!” Robby küçük askere uzandı. “Yürüsün yürüsün!”

“Alıyorum” dedi baba. Ceketine uzanıp adama bir dolar uzattı.

Satıcı gözlerini kaçırdı, parmakları birbirine dolanarak paranın üstünü verdi.

Mükemmel bir durumdu.

Küçük asker sessizce yatmış, aklından olayları geçiriyordu. Her şey en iyi sonucu verecek şekilde bir araya gelmişti. Çocuk durmak istemeyebilirdi ya da yetişkinin parası olmayabilirdi. Pek çok şey ters gidebilirdi; bunları düşünmek bile korkunçtu. Ama her şey kusursuz gitmişti. Küçük nesne arabanın arkasında yattığı yerden keyifle yukarı baktı. Belirli işaretleri doğru şekilde yorumlamıştı: Kontrol yetişkinlerin elindeydi, yani para onlardaydı. Güçleri vardı ama bu güç yüzünden onlara ulaşmak zor oluyordu. Çocuklar farklıydı. Küçüktüler, onlarla konuşmak daha kolaydı. Duydukları her şeyi kabul ediyor ve söyleneni yapıyorlardı. En azından, fabrikada böyle oldukları söylenmişti.

Küçük kurşun asker hülyalı, leziz düşüncelere dalarak yattı.

Oğlanın kalbi hızla çarpıyordu. Yukarı kata koşup kapıyı itti. Dikkatle kapadıktan sonra yatağa gidip oturdu. Elinde tuttuğu şeye baktı.

"Adın ne?” dedi. “Sana nasıl sesleniyorlardı?”

Metal nesne karşılık vermedi.

“Seni bizimkilerle tanıştıracağım tabii ki. Herkesle tanışmaksın. Burayı seveceksin.”

Bobby askeri yatağa bıraktı. Dolaba gidip içi oyuncak dolu şişkin bir karton kutu çıkardı.

“Bu Bonzo” dedi. Açık renkli bir oyuncak tavşanı kaldırdı. "Bu da Fred.” Plastik domuzu askerin görebilmesi için çevirdi. "Ayıcık da var tabii ki. Bu Ayıcık.”

Ayıcık'ı yatağa götürüp askerin yanına bıraktı. Ayıcık cam gözleriyle tavana bakarak sessizce yattı. Bacakları ve kollarının birleştiği yerlerden saman parçalan fırlayan kahverengi bir ayıydı.

"Peki sana ne diyeceğiz?” dedi Bobby. “Bence bir meclis toplayıp karar vermeliyiz.” Durup düşündü. “Seni kurayım da nasıl çalıştığını hep

birlikte görelim.”

Kurşun askeri yüzüstü çevirerek dikkatle kurdu. Anahtar doğru yere geldiğinde eğilip onu yere bıraktı.

“Hadi git” dedi Bobby. Metal figür yerinden kıpırdamadı. Sonra vızıldayıp tıkırdadı. Sertçe bacaklarını hareket ettirerek yürüdü. Aniden yön değiştirerek kapıya yöneldi. Kapıda durdu. Sonra yere yayılmış oyuncak tuğlalara dönerek onları ite ite bir yığın oluşturdu.

Bobby onu ilgiyle izledi. Küçük nesne tuğlalarla mücadele ederek onları bir piramit şeklinde üst üste yığdı. En sonunda üzerlerine tırmanıp kapının kilidini çevirdi.

Bobby şaşkınlıkla başını kaşıdı. “Neden böyle yaptın?” dedi. Asker aşağı indi, Bobby’ye doğru tıkırdayarak, vızıldayarak ilerledi. Bobby’le oyuncak hayvanlar ona şaşkınlık ve hayretle baktılar. Asker yatağa ulaşıp durdu.

“Beni yukarı kaldır!” dedi ince metalik sesiyle. “Acele et! Öylece oturup durmasana!"

Bobby’nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Şaşkınlıkla askere bakakaldı. Oyuncak hayvanlar suskundu.

“Hadi!” diye bağırdı küçük asker.

Bobby aşağı uzandı. Asker onun elini sımsıkı kavradı. Bobby acıyla bağırdı.

“Kıpırdama” diye emretti asker. "Beni yatağa kaldır. Seninle konuşmam gereken şeyler var, çok önemli şeyler.”

Bobby askeri yanına oturttu, oda küçük metal figürün vızıltısı dışında sessizdi.

“Burası güzel bir oda" dedi asker en sonunda. “Çok güzel bir oda.”

Bobby yatakta biraz geri çekildi.

“Ne oldu?” dedi asker aniden, başını çevirip yukarı bakarak.

“Hiçbir şey."

"Ne var?” Küçük nesne ona baktı. “Benden korkmadın değil mi?”

Bobby tedirginlikle kıpırdandı.

“Benden mi korktun?” Asker güldü. “Ben yalnızca on beş santim boyunda küçük metal bir adamım.” Tekrar tekrar güldü. Sonra aniden gülmeyi kesti. "Dinle. Bir süre burada seninle yaşayacağım. Seni incitmeyeceğim, bu konuda bana güvenebilirsin. Ben dostum, iyi bir dost.”

Birazcık kaygılı, gözlerini kaldırdı. “Ama benim için bazı şeyler yapmanı istiyorum. Biraz iş görmenin sakıncası yok değil mi? Söylesene, ailende kaç kişi var?”

Bobby duraksadı.

“Hadi ama onlar kaç kişi? Yetişkinler."

"Üç... Babam, annem ve Foxie.”

“Foxie mi? O da kim?"

“Büyükannem.”

“Üç kişiler." Başını salladı. "Anladım. Üç kişi. Ama zaman zaman başkaları da geliyor değil mi? Başka yetişkinler bu evi ziyaret ediyor?”

Bobby başını salladı.

“Üç. Fazla değilmiş. Üç büyük sorun sayılmaz. Fabrikaya göre...." Sustu. "İyi. Beni dinle. Onlara benimle ilgili bir şey söylemeni istemiyorum. Ben senin dostunum, gizli dostun. Benimle ilgili şeyler dinlemekle ilgilenmeyeceklerdir. Seni incitmeyeceğim, unutma. Korkacak

bir şey yok. Burada seninle yaşayacağım." Oğlanı dikkatle izleyerek, son sözlerini uzattı.

"Bir tür özel öğretmen olacağım. Sana bazı şeyler öğreteceğim, yapacağın ve söyleyeceğin şeyler. Tıpkı özel öğretmenlerin yapacağı gibi. Bu hoşuna gider mi?"

Sessizlik.

"Elbette hoşuna gidecek. Hatta şimdi bile başlayabiliriz. Belki benimle konuşurken kullanman gereken doğru hitap şeklini bilmek istersin. Bunu öğrenmek ister misin?”

“Sana hitap etmek mi?” Bobby aşağı baktı.

“Bana hitap ederken...” Asker duraksadı, tereddüt etti. Sonra gururla kendini topladı. "Bana Lordum diyeceksin.”

Bobby fırlayıp elini yüzüne götürdü.

“Lordum” dedi asker acımasızca. “Lordum. Hemen başlamak zorunda değilsin. Yorgunum.” Kendini bıraktı. “Neredeyse duracağım. Lütfen beni bir saat sonra tekrar kur.”

Haraketleri yavaşlayıp donmaya başladı. Gözlerini kaldırıp oğlana baktı. “Bir saat içinde. Beni sıkı sıkı kurar mısın? Kurarsın değil mi?”

Sesi zayıflayarak tamamen kayboldu.

Bobby başını salladı. “Tamam” diye mırıldandı. “Tamam."

Salı günüydü. Pencere açıktı, ılık güneş odaya süzülüyordu. Bobby okuldaydı, ev sessiz ve boştu. Oyuncak hayvanlar dolaba geri konmuştu.

Lordum şifonyerin üzerinde yatıyordu. Duvara dayalı, pencereden dışarı bakıyor, rahat rahat dinleniyordu.

Hafif bir vınlama sesi duyuldu. Bir şey aniden odaya uçtu. Küçük nesne birkaç kez havada döndü, sonra şifonyerin beyaz örtüsüne metal askerin yanına kondu. Bu küçük bir oyuncak uçaktı.

“Nasıl gidiyor?” dedi uçak. “Her şey yolunda mı?” “Evet” dedi Lordum. “Ya diğerleri.”

"Pek iyi değil. Pek azı çocuklara ulaşmayı başardı.” Asker acıyla soluğunu tuttu.

“En büyük grup yetişkinlerin eline geçti. Biliyorsun bu arzulanan bir şey değil. Yetişkinleri kontrol etmek çok zor. Ya ayrılıyorlar ya da yay açılana kadar bekliyorlar...”

“Biliyorum" dedi Lord somurtkan bir yüzle.

“Haberlerin kötü olmaya devam edeceği kesin. Kendimizi buna hazırlamalıyız.”

“Dahası var. Söyle!”

“Doğrusunu söylemem gerekirse, yarıya yakını çoktan yok edildi, Yetişkinler üzerlerine bastı. Birini bir köpeğin kırdığı söyleniyor. Hiç kuşku yok: Tek umudumuz Çocuklar. Eğer başaracaksak onlarla başarmalıyız.”

Küçük asker başını salladı. Ulak haklıydı elbette. Yönetici ırka, Yetişkinlere karşı doğrudan saldırının sonucunda kazanacaklarını asla düşünmemişlerdi. Büyüklükleri, güçleri ve muazzam uzun adımları onları korurdu. Oyuncak satıcısı iyi bir örnekti. Pek çok kez kurtulmaya, onları aldatıp kaçmaya çalışmıştı. Grubun bir kısmı onu izlemek için sürekli kurulmak zorunda kalmıştı, o korkunç günde ise, onları sıkı sıkı kurmadığı ve umutlanarak...

“Çocuğa talimatları veriyor musun?” diye sordu uçak. “Onu hazırlıyor musun?”

“Evet. Burada olacağımı anlıyor. Çocukların doğası böyle sanırım. Bağımlı ırk olarak kabul etmek öğretilmiş onlara, yapabildikleri tek şey bu. Ben de hayatını istila eden, ona emirler veren başka bir öğretmenim. Ona seslenip ne yapmasını..."

“İkinci aşamaya geçtin mi?"

“Bu kadar çabuk mu?” Lordum hayretler içindeydi. “Neden? Bu kadar çabuk olması gerekli mi?”

“Fabrika endişelenmeye başlıyor. Dediğim gibi grubun çoğu yok edildi."

“Biliyorum.” Lordum dalgın dalgın başını salladı. “Bunu bekliyorduk. Gerçekçi bir biçimde, ihtimalleri bilerek plan yaptık.” Şifonyerin üzerinde bilileri bir geri yürüdü. "Doğal olarak pek çoğu yetişkinlerin eline düşecekti. Yetişkinler her yerde, kilit konumda önemli görevlerde. Sosyal yaşamın tüm aşamalarını denetlemek yönetici ırkın psikolojisidir. Ancak çocuklara ulaşanlar hayatta kaldığı sürece...”

“Bunu bilmemen gerekiyordu, ama senin dışında sadece üç tane kaldı. Sadece üç.”

“üç mü?” Lordum uçağa bakakaldı.

“Çocuklara ulaşanlar bile her açıdan yok edildi. Durum trajik. Bu nedenle ikinci aşamaya geçmeni istiyorlar.”

Lordum yumruklarını sıktı, yüzü metal bir dehşet ifadesine sabidendi. Yalnızca üç tane kalmıştı... Hava koşullarına ve sıkıca kurulmaya bağlı bu küçücük grup için ne umutlar beslemişlerdi. Keşke daha büyük olsalardı! Yetişkinler öyle büyüktü ki!

Ama çocuklar. Ters giden neydi? Tek şanslarına, tek kırılgan umutlarına ne olmuştu?

"Nasıl oldu? Ne oldu?”

“Kimse bilmiyor. Fabrika kargaşa içinde. Şimdi de malzeme eksikliği çekiyorlar. Bazı makineler bozuldu ve kimse nasıl çalıştıracağını bilmiyor.” Uçak şifonyerin ucuna doğru süzüldü. “Geri dönmeliyim. Nasıl gittiğini görmek için tekrar dönerim.”

Uçak havada yükselip açık pencereden dışarı uçtu. Lordum sersemlemiş bir halde arkasından baktı.

Ne olmuş olabilirdi? Çocuklardan ne kadar da emindiler. Her şey planlanmıştı.

Lordum düşündü.

Akşam. Oğlan masada oturmuş, dalgın dalgın coğrafya kitabına bakıyordu. Kitabın sayfalarını çevirerek mutsuz mutsuz kıpırdandı. En sonunda kitabı kapadı. İskemlesinden aşağı kayıp dolaba gitti. Şişkin karton kutuya doğru uzanıyordu ki, şifonyerin üzerinden bir ses geldi kulağına.

"Sonra. Onlarla sonra oynayabilirsin. Seninle konuşmam gereken bir şey var.”

Oğlan masaya döndü, yüzü cansız, yorgundu. Başını sallayıp masaya çöktü, başını kollarına gömdü.

"Uyumuyorsun değil mi?” dedi Lordum.

"Hayır.”

“O halde dinle. Yarın okuldan çıktıktan sonra belirli bir adrese gitmeni istiyorum. Okuldan fazla uzak değil. Bir oyuncakçı dükkanı. Belki de bilirsin, Don'un Oyuncak Diyarı.”

“Param yok.”

“Önemli değil. Her şey çok önceden ayarlandı. Oyuncak Diyarı’na gidip adama şöyle diyeceksin: ‘Paket için gönderildim.’ Unutmazsın değil mi? ‘Paket için gönderildim.’"

“Pakette ne var?”

"Bazı aletler ve senin için oyuncaklar. Bana eşlik edecek...” Metal figür ellerini ovuşturdu. "Güzel modern oyuncaklar, iki oyuncak tank, bir de makineli tüfek. Bazı yedek parçalar, bunlar da...”

Dışarıda, merdivenlerde ayak sesleri duyuldu.

"Unutma” dedi Lordum tedirgin bir sesle. “Yapacaksın değil mi? Planın bu aşaması son derece önemli.”

Endişeyle ellerini ovuşturdu.

Oğlan saçının dağınık kalmış son tutamlarını taradı. Kasketini giyip okul kitaplarını eline aldı.

Dışarıda gri ve kasvetli bir gün vardı. Şiddetli, sessiz bir yağmur yağıyordu.

Birden oğlan kitaplarını tekrar bıraktı. Dolaba gidip içeri uzandı. Parmaklan Ayıcık’ın bacaklarını kavrayıp onu dışarı çekti.

Oğlan yatağa oturup Ayıcık’ı yanağına bastırdı. Uzun bir zaman başka bir şeye aldırmadan oyuncak ayıyla birlikte oturdu.

Ansızın şifonyere baktı. Lordum boylu boyunca uzanmış, sessizce yatıyordu. Bobby aceleyle dolaba gidip Ayıcık’ı karton kutuya yatırdı. Kapıya gitti. Kapıyı açarken şifonyerdeki küçük metal figür kıpırdandı.

“Unutma Don’un Oyuncak Diyarı...”

Kapı kapandı. Lordum çocuğun ağır, mutsuz adımlarla, güm güm merdivenlerden aşağı indiğini duydu. Lordum seviniyordu. Her şey yolunda gidiyordu. Bobby yapmak istemeyecek, ama yapacaktı. Bir kez aletler ve

silahlar güvenli bir biçimde içeride oldu mu, başarısızlık ihtimali ortadan kalkacaktı.

Belki ikinci bir fabrikayı ele geçirirlerdi. Ya da daha iyisi. Daha büyük Lordlar yapmak için kendileri kalıplar ve makineler inşa ederlerdi. Yalnızca birkaç santim boylarıyla, öyle küçük, öyle miniktiler ki. Çok küçük, çok kırılgan oldukları için hareket başarısız olup, gelip geçecek miydi?

Ama tanklar ve silahlarla! Yine de oyuncakçı dükkânına dikkatle gizlenmiş bütün paketler arasında yalnızca bu, yalnızca bu...

Bir şey hareket etti.

Lordum hızla başını çevirdi. Ayıcık hantal hareketlerle dolaptan çıktı.

“Bonzo” dedi. “Bonzo, pencerenin yanına git. Yanılmıyorsam o taraftan geldi.”

Oyuncak tavşan tek atlayışta pencere pervazına ulaştı. Başını kaldırdı. "Küçük Lord, lütfen aşağı in. Orada çok uzun kaldın.”

Lordum gözlerini dikip baktı. Plastik domuz Fred dolaptan çıkıyordu. Oflaya puflaya şifonyere ulaştı. “Çıkıp onu alayım” dedi. “Kendiliğinden ineceğini sanmam. Ona yardımcı olalım.”

"Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Lordum. Kulakları başına yatmış plastik domuz, kalçaları üzerine yerleşiyordu. “Neler oluyor?”

Fred sıçradı. Aynı anda Ayıcık şifonyer çekmecelerinin kulplarına tutunarak hızla tırmanmaya başladı. Beceriyle tepeye ulaştı. Lordum duvara gerilemişti, çok aşağıda kalan zemine bakıyordu.

“Demek diğerlerine olan buydu” diye mırıldandı. “Anlıyorum. Bizi bekleyen bir Örgüt. O halde her şey açığa çıktı.”

Aşağı atladı. Parçaları toplayıp halının altına soktuklarında Ayıcık, “Bu kısmı kolaydı. Umarım geri kalanı da zor olmaz."

“Ne demek istiyorsun?” dedi Fred.

“Oyuncak paketi. Tanklar, silahlar.”

"Aman, başa çıkarız. Hiç karşılaşmadığımız o ilk küçük Lord geldiğinde komşulara nasıl yardım ettiğimizi hatırlasana...”

Ayıcık güldü. “Epeyi mücadele etmişti. Bundan daha dişliydi. Ama karşı komşudan pandaların yardımını almıştık.”

"Tekrar yaparız" dedi Fred. “Artık ciddi ciddi hoşuma gitmeye başladı.”

“Benim de öyle” dedi Bonzo pencereden.

ÖTEDEKİ VUB

Yüklemeyi bitirmek üzereydiler. Yüzü sıkıntıyla çökmüş Optus dışarıda kollarını kavuşturmuş duruyordu. Kaptan Franco sırıtarak, tembel adımlarla kalastan aşağı yürüdü.

“Ne oldu?” dedi. “Bunun için para alıyorsun."

Optus hiçbir şey söylemedi. Cüppesini toplayarak döndü. Kaptan ayağıyla cüppenin eteğine bastı.

“Bir dakika. Hemen gitme. Sözümü bitirmedim.”

“Ah!” Optus ağırbaşlılıkla döndü. "Köye geri dönüyorum.” İskeleden uzay gemisine taşınan hayvanlarla kuşlara baktı. “Yeni avlar düzenlemeliyim.”

Franco bir sigara yaktı. "Neden olmasın? Bozkıra gidip iz sürebilirsiniz tekrar. Ama Mars’la Dünya arasındaki yolu yanladık mı...”

Optus tek kelime etmeden uzaklaştı. Franco tahtanın başında, ikinci kaptana katıldı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu. Saatine baktı. “Sıkı pazarlıkla bir sürü şey aldık.”

İkinci kaptan yüzünü ekşiterek ona baktı. "Bunu nasıl açıklıyorsun?"

“Senin neyin var? Bizim onlardan çok ihtiyacımız var.”

“Sonra görüşürüz kaptan.” İkinci kaptan, uzun bacaklı iki Mars gu-kuşunun arasında kalastan yukarı çıktı. Franco onun gözden kaybolmasını izledi. Adamı takip edip, tahtadan lumbar ağzına çıkmak üzereyken *onu* gördü.

‘‘Aman tanrım!” Elleri kalçalarında ona baktı. Peterson yüzü kıpkırmızı, bir ipin ucunda onu çekerek patikada yürüyordu.

“Özür dilerim Kaptan” dedi ipi çekiştirerek, Franco adama doğru yürüdü.

“Bu nedir?"

Vub bedeni aşağı sarkarak durdu, iri cüssesi ağır ağır yerine oturdu. Gözleri yarı kapalı oturuyordu. Böğrünün çevresinde vızıldayan bir iki sineğe kuyruğunu salladı.

Oturdu. Sessizlik oldu.

"Bir vub” dedi Peterson. “Elli sente bir yerliden aldım. Çok sıradışı bir hayvan olduğunu söyledi. Çok saygı görüyormuş.”

“Bu mu?” Franco vubun aşağı inen yan tarafını dürttü. “Bir domuz! Büyük, pis bir domuz!”

“Evet efendim bir domuz. Yerliler ona vub diyor."

“İri bir domuz. 180 kilo geliyor olmalı.” Franco hayvanın kaba tüylerinden bir tutam yakaladı. Vub keskin bir soluk aldı. Küçük ıslak gözleri açıldı. Sonra büyük ağzı seğirdi.

Vubun yanaklarından süzülen bir damla yaş yere döküldü.

“Belki tadı güzeldir” dedi Peterson gergin bir biçimde.

“Yakında öğreniriz.”

Geminin ambarında, derin uykudaki vub, geminin kalkışını sağsalim atlattı. Uzaya çıktıklarında ve her şey düzgün çalıştığında, Kaptan Franco, nasıl bir hayvan olduğunu anlayabilmesi için yukarıdaki vubu getirmelerini söyledi.

Koridora zorlukla sığan vub sızlanıp hırıldadı.

“Hadi” dedi Jones sinirle ipi çekiştirerek. Vub kaygan krom duvarlara derisini sürterek kıvrılıp büküldü. Bir yığın halinde paldır küldür yuvarlanarak bekleme salonuna girdi. Adamlar ayağa fırladı.

“Ulu tanrım” dedi French. “Bu da ne?”

“Peterson bir vub olduğunu söylüyor” dedi Jones. “Bu onun.” Vubu tekmelediğinde hayvan hızlı hızlı soludu, sallanarak ayağa kalktı.

“Nesi var?” French hayvanın yanına geldi. “Kusacak mı?"

Onu izlediler. Vub kederle gözlerini yuvarlayıp etrafındaki adamlara baktı.

“Sanırım susamış” dedi Peterson. Su getirmeye gitti. French başını salladı.

“Kalkışta zorlanmamıza şaşmamalı. Bütün safra hesaplarını tekrar yapmak zorunda kaldım.”

Peterson suyla geri döndü. Vub adamlara sıçratarak minnetle suyu şapır şupur içti.

Kaptan Franco kapıda belirdi.

“Şuna bir bakalım.” Gözlerini kısarak önündeki şeyi iyice inceledi. "Bunu elli sente mi aldın?"

“Evet efendim” dedi Peterson. “Hemen hemen her şeyi yiyor. Onu tahılla besledim, hoşuna gitti. Sonra patates, lapa, yemek artıkları ve süt. Yemek yemekten hoşlanıyor gibi. Yedikten sonra yatıp uyuyor."

“Anladım” dedi Kaptan Franco. “Tadına gelince. Asıl mesele bu. Onu daha fazla şişmanlatmanın bir anlamı yok sanırım. Bana yeterince şişmanmış gibi geliyor. Aşçı nerede? Buraya gelsin. Ona soracağım şeyler..."

Vub suyu şapırdatmayı bırakıp Kaptan’a baktı.

"Cidden Kaptan” dedi vub. “Başka şeylerden konuşmayı öneriyorum ”

Odada çıt çıkmadı.

“Bu da neydi?” Franco. “Az önceki?"

"Vub efendim” dedi Peterson. “Konuştu.” Hepsi vuba baktı.

"Ne dedi? Ne dedi?”

“Başka şeylerden konuşmamızı önerdi."

Franco vuba yürüdü. Her yönden alıcı gözle inceleyerek hayvanın çevresinde dolaştı. Sonra geri dönüp adamların yanında durdu.

“İçinde bir yerli mi var acaba?” dedi düşünceli bir biçimde. “Belki açıp içine bakmalıyız."

“Hadi ama!” diye bağırdı vub. “Öldürüp kesmekten başka bir şey düşünmez misiniz siz?”

Franco yumruklarını sıktı. "Dışarı çık! Her kimsen, dışarı çık!"

Hiç hareket yoktu. Adamlar ifadesiz yüzlerle bir araya toplanıp vuba baktı. Vub kuyruğunu oynattı. Aniden geğirdi.

“Affedersiniz” dedi vub.

“İçinde birinin olduğunu sanmıyorum" dedi Jones alçak bir sesle. Birbirlerine baktılar.

Aşçı içeri girdi.

"Beni mi istemiştiniz Kaptan?” dedi. “Bu da ne?”

“Bir vub” dedi Franco. "Yenecek. Ölçüp bak bakalım ne...”

“Sanırım konuşmalıyız” dedi vub. “Mümkünse sizinle bu konuyu konuşmak isterim Kaptan. Bazı temel konularda sizinle anlaşamadığımızı

görüyorum.”

Kaptan’ın karşılık vermesi uzun zaman aldı. Vub iyi huylu bir biçimde bekleyip çenesindeki sulan yaladı.

“Odama gel” dedi Kaptan en sonunda. Dönüp odadan çıktı. Vub ayaklanıp arkasından yürüdü. Adamlar onun gitmesini izledi. Merdivenleri çıktığını işittiler.

“Sonuç ne olacak acaba?” dedi aşçı. "Neyse, ben mutfaktayım. Öğrenir öğrenmez bana da haber verin.”

“Tabii” dedi Jones. “Tabii.”

Vub içini çekerek bir köşeye çöktü. “Beni mazur görmelisiniz" dedi. “Korkarım çeşitli rahatlama biçimlerine bir bağımlılığım söz konusu. Benim kadar büyük olunca...”

Kaptan sabırsızlıkla başını salladı. Masasına oturup ellerini kavuşturdu.

“Tamam” dedi. “Başlayalım. Sen bir vubsun? Doğru mu?”

Vub omuz silkti. “Sanırım. Bize verdikleri ad bu, yerlilerin yani. Bizim kendimize ait bir terimimiz var."

“Üstelik İngilizce konuşuyorsun? Daha önce Dünyalılarla temasın oldu mu?”

“Hayır.”

“O halde nasıl yapıyorsun?"

“İngilizce konuşmayı mı? İngilizce mi konuşuyorum? Belirli bir şey konuştuğumun bilincinde değilim. Zihnini inceledim...”

“*Zihnimi mi*?”

“İçerikleri inceledim, özellikle de benim semantik depo adını verdiğim yeri..."

“Anlıyorum” dedi Kaptan. “Telepati. Elbette."

"Çok eski bir ırkız" dedi vub. “Eski ve hantal. Bir yerden bir yere gitmemiz çok zor. Bu kadar ağır ve yavaş bir şeyin daha çevik varlıkların insafına kalmış olmasını anlayabilirsiniz. Fiziksel savunmaya güvenmemizin bir anlamı yoktu. Nasıl kazanabilirdik? Koşamayacak kadar ağır, savaşamayacak kadar yumuşak, avlanamayacak kadar iyi yürekliydik...”

"Neyle besleniyorsunuz?”

“Bitkiler. Sebzeler. Hemen her şeyi yiyebiliriz. Açık fikirliyizdir. Hoşgörülü, eklektik ve geniş fikirli. Yaşar ve yaşatırız. Şimdiye kadar böyle idare ettik.”

Vub, Kaptan’ı süzdü.

"Bu yüzden şu beni kaynatma meselesine o denli şiddetle itiraz ediyorum ya. Zihninizdeki görüntüyü görebiliyorum, bedenimin büyük kısmı donmuş gıda dolabında, bir kısmım tencerede, birazım kediniz için...”

“Demek zihin okuyorsun?” dedi Kaptan. “İlginç. Başka bir şey var mı? Yani buna benzer başka ne yapabiliyorsun?”

“Ufak tefek şeyler” dedi gözlerini odada gezdiren vub dalgın dalgın. “Güzel bir eviniz var Kaptan. Oldukça düzenli tutuyorsunuz. Düzenli canlı türlerine saygı duyarım. Bazı Mars kuşları çok tertiplidir. Yuvalarındaki fazlalıkları atarlar, yuvalarını süpürürler ve..."

“Doğru.” Kaptan başını salladı. “Ama meseleye dönecek olursak...”

“Elbette. Beni akşam yemeği yapmaktan söz ettiniz. Bana söylendiğine göre tadım güzel. Belki biraz yağlı ama körpe. Ancak bu tür

barbarca tutumlara yönelirseniz halklarımız arasında nasıl kalıcı bir bağ kurulabilir? Beni yemek? Bunun yerine benimle sanat, felsefe tartışmak...”

Kaptan ayağa kalktı. “Felsefe. Gelecek ay yiyecek bir şey bulmakta zorlanacağımızı bilmek seni ilgilendirebilir. Talihsiz bir biçimde bozulan gıdalarımız...”

“Biliyorum” Vub başını salladı. “Ama hepimiz saman çöpü falan çeksek demokrasi ilkelerinize daha uygun olmaz mı? Ne de olsa demokrasi, azınlığı bu tür hak ihlallerinden korumak için var. Şimdi her birimiz bir oy kullanırsak..."

Kaptan kapıya yürüdü.

“Kaybol!" dedi. Kapıyı açtı. Ağzını açtı.

Ağzı açık, gözleri bir noktaya dikili, parmakları hâlâ topuzun üzerinde, hiç kıpırdamadan durdu.

Vub onu izledi. En sonunda badi badi yürüyerek Kaptan’ın yanından geçip odadan çıktı. Düşünceli düşünceli koridorda uzaklaştı.

Oda sessizdi.

“Görüyorsun ya” dedi vub. “Ortak bir mitimiz var. Zihnin pek çok tanıdık mit sembolü içeriyor. İştar, Odysseus..."

Peterson yere bakarak sessizce oturdu. İskemlesinde kıpırdandı.

“Devam et” dedi. “Lütfen devam et.”

“Sizin Odysseusunuzda öz bilince sahip pek çok ırkın mitolojisinde olan bir figür buluyorum. Benim yorumuma göre Odysseus gerçekte kendisinin farkında olmayan bir birey gibi dolaşıyor. Bu ayrılma kavramı, aileden ve ülkeden ayrılma. Bireyselleşme süreci."

“Ama Odysseus evine dönüyor." Peterson lombozdan dışarı, yıldızlara, boş evrende parlayan sabit, sonsuz yıldızlara baktı. “En sonunda evine gidiyor."

“Tüm varlıkların yapması gerektiği gibi. Ayrılık anı geçici bir dönem, ruhun kısa bir yolculuğu. Başlar ve sona erer. Gezgin kendi ülkesine ve ırkına geri döner..."

Kapı açıldı. Vub kocaman başını çevirerek durdu.

Kaptan Franco arkasında adamlarla odaya girdi. Kapıda duraksadılar.

“İyi misin?” dedi French.

“Beni mi soruyorsun?" dedi Peterson şaşırarak. “Neden ben?”

Franco silahını indirdi. “Buraya gel” dedi Peterson’a. "Ayağa kalk ve buraya gel."

Sessizlik oldu.

“Git” dedi vub. “Önemli değil.”

Peterson ayağa kalktı. "Ne için?”

“Bu bir emir.”

Peterson kapıya yürüdü. French adamın kolunu tuttu.

“Neler oluyor?” dedi Peterson kolunu büküp adamdan kurtularak. "Sizin neyiniz var?”

Kaptan Franco vuba doğru hamle yaptı. Vub duvarın köşesinde sırtını dayamış yattığı yerden başını kaldırıp baktı.

“Beni yeme fikrini saplantı haline getirmiş olmanız” dedi, "ilginç. Neden acaba.”

“Ayağa kalk” dedi Franco.

“Nasıl isterseniz." Vub oflaya puflaya ayağa kalktı. “Sabırlı olun. Bu iş benim için zor.”

Kesik soluklar aldı, dili sersem gibi sarkarak ayakta durdu.

“Onu şimdi vur" dedi French.

“Tanrı aşkına!" diye bağırdı Peterson. Jones korkudan feri kaçmış gözlerle ona döndü.

"Ağzı açık bir heykel gibi oracıkta durduğunu sen görmedin. Eğer gelmeseydik hâlâ orada duruyor olacaktı.”

“Kim? Kaptan mı?” Peterson çevresine bakındı. “Ama şimdi bir şeyi yok.”

Odanın ortasında duran vuba baktılar, yaratığın geniş göğsü inip kalkıyordu.

"Hadi” dedi Franco. “Yolumuzdan çekil."

Adamlar kapıya doğru çekildiler. "Epeyi korkuyorsunuz değil mi?” dedi vub. “Size bir şey yaptım mı? Ben zarar verme fikrine karşıyım. Tek yaptığım kendimi korumaya çalışmak. Ölüme koşa koşa gitmemi mi bekliyorsunuz? Ben de sizin gibi sezgileri olan bir varlığım. Geminizi görmek, hakkınızda bir şeyler öğrenmek ilgimi çekti. Yerliye beni...”

Silah sarsıldı.

“Gördünüz mü?” dedi Franco. “Düşündüğüm gibi.”

Vub soluk soluğa aşağı indi. Patilerini öne uzatıp, kuyruğunu çevresine çekti.

"Çok sıcak” dedi vub. "Jet motorlarına yakınız anladığım kadarıyla. Atom gücü. Teknik anlamda pek çok güzel iş başardınız. Belli ki bilimsel

hiyerarşiniz ahlaki ve etik sorunları çözmek için henüz...”

Franco arkasındaki, odayı dolduran gözleri irileşmiş, sessiz adamlara baktı.

“Ben yaparım. Siz izleyebilirsiniz.”

French başını salladı. “Beynine nişan almaya çalış. Yemek için uygun değil. Göğsünden vurma. Göğüs kafesi parçalanırsa kemikleri ayıklamak zorunda kalırız.”

“Dinleyin” dedi Peterson, kurumuş dudaklarını yalayarak. “Size bir şey yaptı mı? Ne zararı dokundu? Size soruyorum. Hem zaten o hâlâ benim. Onu vurmaya hakkınız yok. Size ait değil.”

Franco silahını kaldırdı.

“Ben dışarı çıkıyorum” dedi Jones, yüzü bembeyaz, midesi bulanmış bir halde. “Görmek istemiyorum."

“Ben de öyle” dedi French. Adamlar mırıldanarak dışarı sendelediler. Peterson kapıda oyalandı.

"Bana mitlerden söz ediyordu" dedi “Kimseyi incitmez.”

Dışarı çıktı.

Franco vuba doğru yürüdü. Vub yavaşça başını kaldırdı. Yutkundu.

“Çok aptalca bir şey" dedi. "Bunu yapmak istemen beni üzüyor. Kurtarıcınızın anlattığı bir meselde...”

Silaha bakarak durdu.

“Gözüme bakarak yapabilir misin?” dedi vub. "Bunu yapabilir misin?”

Kaptan bakışlarını yere indirdi. “Çiftlikteyken yaban domuzlarımız vardı, pis domuzlar, yapabilirim.”

Vubun parlayan, ıslak gözlerine bakarak tetiği çekti.

Tadı mükemmeldi.

Kasvetli bir ruh hali içinde masada oturdular, bazıları ağzına bir lokma bile koymamıştı. Keyifli görünen tek kişi Kaptan Franco’ydu.

“Daha var mı?" dedi çevresine bakınarak. “Daha? Belki biraz da şarap.”

"Bana bu kadarı yeter" dedi French. “Harita köşküne geri döneceğim sanırım."

"Ben de öyle” dedi Jones, sandalyesini itip ayağa kalkarak. “Sonra görüşürüz."

Kaptan gitmelerini izledi. Birkaç kişi daha izin alıp masadan kalktı.

"Mesele ne sence?” dedi Kaptan. Peterson’a döndü. Peterson tabağına bakıyordu, patateslere, yeşil bezelyelere ve kalın sıcak diri et parçasına.

Ağzını açtıysa da ses çıkmadı.

Kaptan elini Peterson’un omzuna koydu.

“Artık sadece organik madde” dedi. “Yaşam özü gitti." Sosunu biraz ekmekle kaşıklayarak yemeğini yedi. “Bana gelince, yemek yemeği seviyorum. Bu bir canlının keyif alabileceği en büyük şeylerden biri. Yemek yemek, dinlenmek, düşünmek, tartışmak.”

Peterson başını salladı. İki kişi daha masadan kalktı. Kaptan biraz su içip içini çekti.

"Eh" dedi Kaptan. “Bunun çok keyifli bir yemek olduğunu söylemeliyim. Vubun tadıyla ilgili işittiklerim doğruymuş. Çok güzel. Ancak geçmişte bu keyiften men edilmiştim."

Peçetesiyle ağzını silip arkasına yaslandı. Peterson üzgün bakışlarla masaya bakıyordu.

Kaptan onu dikkatle izledi. Ona doğru eğildi.

"Hadi hadi” dedi. “Neşelen! Bir şeyler konuşalım.”

Gülümsedi.

"Sözlerim yarım kalmadan önce dediğim gibi, mitlerde Odysseus’un rolü...”

Peterson aniden başını yukarı kaldırıp adama baktı.

“Kaldığımız yerden devam edersek" dedi Kaptan. “Bana kalırsa Odysseus..."

SİLAH

Kaptan teleskobun merceğine baktı. Çabucak odağını ayarladı.

“Gördüğümüzün nükleer fizyon olduğuna kuşku yok" dedi en sonunda. İçini çekip merceği uzağa itti. "Bakmak isteyenler bakabilir. Ama pek hoş bir görüntü değil."

“İzin verin bakayım” dedi arkeolog Tance. Eğilip gözlerini kıstı. “Ulu tanrım!" Aniden geri çekildiğinde baş seyrüseferci Dorle’a çarptı.

“Madem öyle, bu kadar yolu niye geldik?” diye sordu Dorle, diğer adamlara bakarak. “İnişe bile gerek yok. Hemen geri dönelim.”

“Haklı olabilir” diye mırıldandı biyolog. "Ama eğer izin verirseniz kendim bakmak istiyorum.” Tance’in yanından geçip manzaraya baktı.

Gördüğü, gezegeninin ucuna kadar uzanan geniş, sonsuz gri bir yüzeydi. Başta su olduğunu düşündü, ama bir saniye sonra bunun cüruf, delikli, erimiş cüruf olduğunu fark etti, yalnızca arada sırada düzlüğü bozan kayalık tepelerle kesintiye uğruyordu. Kıpırdayan, hareket eden hiçbir şey yoktu. Her şey sessiz, her şey cansızdı.

"Anladım” dedi Fomar, mercekten uzaklaşarak. “Eh burada baklagil bulamayacağım.” Gülümsemeye çalıştı ama dudakları kıpırdamadı. Bir adım gerileyip tek başına durdu, gözlerini diğerlerinin arkasında bir noktaya dikti.

“Atmosfer örneği ne gösterecek merak ediyorum" dedi Tance.

“Sanırım tahminde bulunabilirim” diye karşılık verdi Kaptan. “Atmosferin büyük bölümü zehirli. Ama böyle olmasını beklemiyor

muyduk? Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamıyorum. Sistemimiz bu kadar uzak olduğu halde görebildiğimiz bir fizyon korkunç olmalı.”

İfadesiz bir yüzle, vakaile koridordan aşağı yürüdü. Kumanda odasına girip gözden kaybolmasını izlediler.

Kaptan kapıyı kapatırken genç kadın döndü. “Teleskop ne gösteriyordu? İyi mi, kötü mü?"

“Kötü. Canlı hayat olamaz. Atmosfer zehirli, su buharlaşmış, bütün toprak erimiş.”

“Yeraltına inmiş olamazlar mı?"

Kaptan körkapağı indirdiğinde gezegenin yüzeyi aşağıda belirdi. İkisi sessiz, tedirgin bir biçimde aşağı baktı. Kararmış, pürüzlü ve delikli cüruf, arada sırada beliren kaya yığınlarından ibaret millerce genişlikte bir enkaz uzanıyordu.

Nasha irkildi. “Bak! Orada en uçta. Görüyor musun?"

İkisi birden baktı. Bir şey yükseliyordu, kaya ya da doğal bir oluşum değildi. Yuvarlak noktaların oluşturduğu bir daire, bir nokta çemberiydi, gezegenin ölü yüzeyi üzerinde beyaz toplar. Bir kent miydi? Bir tür bina topluluğu mu?

“Lütfen gemiyi döndür” dedi Nasha heyecanla. Koyu saçlarını yüzünden çekti. “Gemiyi döndür, ne olduğuna bakalım!"

Gemi rotasını değiştirerek döndü. Beyaz noktaların üzerine geldiklerinde Kaptan gemiyi alçaltarak, cesaret edebildiği kadar yüzeye yaklaştırdı. "Bir tür taştan yapılma sütunlar. Belki yapay dökme taş. Bir kentin kalıntıları."

"Ah tanrım” diye mırıldandı Nasha. “Ne kadar kötü.” Kalıntıların geride kalmasını izledi. Beyaz kareler yarım daire oluşturan kırık dişler gibi

eğri büğrü cüruftan fırlıyordu.

"Canlı hayat yok” dedi Kaptan en sonunda. “Sanırım dosdoğru geri döneceğiz. Mürettebatın çoğunun gitmek istediğini biliyorum. Vericiden Devlet Alıcı İstasyonu’nu bulup, bulduğumuz şeyi bildirin, onlara..."

Sendeledi.

İlk atom bombası gemiye çarpıp onu döndürdü. Kaptan kumanda masasına çarparak yere düştü. Üzerine yağan kâğıt ve aletlerin altında kaldı. Ayağa kalkarken ikinci bomba çarptı, tavan yarılarak açıldı. Direkler ve kirişler eğilip büküldü. Gemi sarsıldı, aniden düşüşe geçti, otomatik kontroller devreye girerken tekrar düzeldi.

Kaptan ezilmiş kumanda panelinin yanında yerde yatıyordu. Köşede Nasha yıkıntının arasından kurtulmaya çalışıyordu.

Dışarıda adamlar geminin yan tarafında açılan, değerli havanın hızla dışarı hücum edip boşluğa yayıldığı geniş çatlakları kapamaya başlamışlardı bile. "Yardım edin!” diye bağırıyordu Dorle. “Yangın çıktı, elektrik kabloları tutuştu.” İki kişi oraya koştu. Gözlüğü kırılmış ve yamulmuş Tance çaresizce olanları izledi.

"Demek burada hayat varmış" dedi biraz da kendi kendine. "Ama nasıl...”

“Bize yardım et” dedi yanından hızla geçen Fomar. “Yardım et, gemiyi indirmemiz gerek!"

***

Geceydi. Tepelerinde birkaç yıldız, gezegenin yüzeyinde süzülen toz tabakasının arasından göz kırpıyordu.

Dorle kaşlarını çatarak dışarı baktı. “Ne yerde takılıp kaldık ama.” İşine dönerek geminin eğrilmiş metal gövdesini çekiçlemeye devam etti.

Basınç giysisini giymişti, gemide hâlâ küçük sızıntılar vardı, gezegenin atmosferinden gelen radyoaktif partiküller çoktan içeri girmişti.

Nasha'yla Fomar kumanda odasında, solgun ve ciddi yüzlerle oturmuş envanter listelerini inceliyorlardı.

“Karbonhidratımız az” dedi Fomar. "İstersek stoktaki yağlan parçalayabiliriz ama..."

“Dışarıda bir şey bulabilir miyiz acaba?” Nasha pencereye gitti. “Ne kadar da itici görünüyor." İleri geri yürüdü, çok zayıf, ufak tefek bir kadındı, yüzü yorgunluktan kararmıştı. “Sence bir keşif ekibi ne bulurdu?"

Fomar omuz silkti. “Fazla bir şey değil. Belki yarıklarda büyümüş bir iki yabani ot. Kullanabileceğimiz bir şey değil yani. Bu çevreye uyum sağlayabilecek her şey toksik, ölümcül olmalı.”

Nasha yanağını ovuşturarak durdu. Orada hâlâ kırmızı ve şiş büyük bir çizik vardı. “O halde onu nasıl açıklayacaksın? Teorine göre gezegen sakinleri derileri içinde patates gibi kızararak ölmüş olmalı. Bize kim ateş etti o zaman? Birileri bizi saptadı, karar verip silahla hedef aldı.”

"Mesafeyi de ayarladı" dedi Kaptan zayıf bir sesle köşedeki portatif karyoladan. Onlara doğru döndü. "Beni endişelendiren de bu ya. İlk bomba gemiyi kullanılmaz hale getirdi. İkincisi bizi neredeyse yok ediyordu. Çok isabetli, kusursuz bir biçimde nişan alınmışlardı. Üstelik biz kolay bir hedef değiliz.” “Doğru” diye başını salladı Fomar. "Eh, belki de buradan ayrılmadan önce cevabı öğreniriz. Ne garip bir durum! Mantığımız bize gezegende hayat olmadığını söylüyor, bütün gezegen kavrulmuş, atmosfer yok, tamamen zehirlenmiş.”

"Roketi atan silah geride kalmış" dedi Nasha. “Neden hayatta kalmış insanlar da olmasın?”

“Aynı şey değil. Metalin soluk almak için havaya ihtiyacı yok. Metal radyoaktif partiküller nedeniyle lösemi olmaz. Yemeye içmeye de ihtiyacı yok.” Sessizlik oldu.

“Bir paradoks” dedi Nasha. “Her neyse sanırım sabahleyin bir arama ekibi göndermeliyiz. Bu sırada da geri dönüş yolculuğu için gemiyi hazır hale getirmeliyiz."

“Havalanmamız günler alır” dedi Fomar. “Çalışmaları için bütün adamları burada tutmalıyız. Bir ekip gönderme lüksüne giremeyiz.”

Nasha hafifçe gülümsedi. "Seni ilk ekipte göndeririz. Belki de şu şeyi keşfedebilirsin, neyle ilgileniyordun sen?”

“Bakliyat, yenebilir bakliyat.”

“Belki onlardan bulabilirsin. Yalnızca..."

“Yalnızca ne?”

“Yalnızca dikkat edin. Kim olduğumuzu ve ne için geldiğimizi bilmedikleri halde bize bir kere ateş ettiler. Birbirleriyle mi savaştılar dersiniz? Belki de koşullar ne olursa olsun kimsenin dost olabileceğini düşünemiyorlardı. Tür içi savaş ne kadar da tuhaf bir evrim özelliği. Irkın kendi içinde savaş.”

“Sabah öğreniriz” dedi Fomar. “Şimdi biraz uyuyalım."

Yükselen güneş amansız ve soğuktu. İki erkek, bir kadın üç kişi, geminin iskele tarafından aşağı sert zemine indi.

“Ne gün ama” dedi Dorle somurtkan bir şekilde. “Toprağa basmaktan ne kadar mutlu olacağımı söyleyip duruyordum ama...”

“Hadi” dedi Nasha. “Yanıma gel. Sana bir şey söylemek istiyorum. Bize biraz izin verir misin Tance?”

Tance düşünceli bir biçimde başını salladı. Dorle, Nasha'ya yetişti. Metal ayakkabılarıyla toprağı ezerek birlikte yürüdüler. Nasha adama baktı.

“Dinle. Kaptan ölüyor. İkimiz dışında bunu bilen yok. Bu gezegenin gündüzü sona erdiğinde ölmüş olacak. Şok kalbine bir şey yaptı. Neredeyse altmış yaşında biliyorsun."

Dorle başını salladı “Bu kötü. Ona büyük saygım var. Elbette onun yerine sen kaptan olacaksın. Şimdi ikinci kaptan olduğuna göre..."

“Hayır. Liderliği başka birinin almasını yeğlerim. Belki sen ya da Fomar. Durumu düşünüyordum da, bana kalırsa hanginiz kaptan olmak istiyorsa onunla eş olduğumu ilan etmeliyim. Sonrasında sorumluluğu bırakabilirim."

"Eh, ben kaptan olmak istemiyorum. Bırak Fomar yapsın.”

Nasha, basınç elbisesinin içinde yanında yürüyen sarışın, uzun boylu adamı inceledi. “Ben senden tarafım” dedi. "Bir süre deneyebiliriz en azından. Ama nasıl istersen öyle yap. Bak bir şeye yaklaşıyoruz."

Yürümeyi bırakıp Tance'in onlara yetişmesine izin verdiler. Önlerinde bir tür yıkık bina vardı. Dorle düşünceli bir biçimde çevresine bakındı.

"Görüyor musun? Koca yer bir tür çanak, büyük bir vadi. Kaya oluşumlarının dört bir yandan nasıl yükselip zemini koruduğunu görüyor musun? Belki büyük patlamanın bir kısmı buradan yön değiştirdi."

Yıkıntıların arasında yürüyerek kaya ve parça topladılar. “Sanırım burası bir çiftlikti” dedi Tance bir ahşap parçasını inceleyerek. “Bu parça bir yel değirmenine ait.”

“Gerçekten mi?” Nasha sopayı aldı, evirip çevirdi. “İlginç ama gidelim artık, fazla vaktimiz yok.”

“Bak” dedi Dorle birden. “İleride, çok uzakta. Orada bir şey yok mu?” İşaret etti.

Nasha keskin bir soluk aldı. “Beyaz taşlar."

“Ne?”

Nasha başını kaldırıp Dorle’a baktı. "Beyaz taşlar, büyük kırık dişler. Kaptanla onları kumanda odasından görmüştük.” Yavaşça Dorle’un koluna dokundu. “Roket oradan ateşlendi. Bu kadar yakınına indiğimizi bilmiyordum.”

“Ne oldu?” dedi yanlarına gelen Tance. "Gözlük süz hiçbir şey göremiyorum. Ne görüyorsunuz?”

“Kent. Bombanın geldiği yer.”

“Ah.” Üçü birlikte durdu. “Eh hadi gidelim" dedi Tance. “Orada ne bulacağımızı bilmiyoruz." Dorle kaşlarını çatıp ona baktı.

“Bekle. Nasıl bir şeye bulaşacağımızı bilmiyoruz. Devriyeleri olmalı. Hatta bizi çoktan görmüş olabilirler.”

“Gemiyi görmüşlerdir zaten” dedi Tance. “Muhtemelen şu anda bile nerede bulacaklarını ve bombalayacaklarını biliyorlar. Bu nedenle oraya yaklaşıp yaklaşmamamız bir şey fark ettirir mi?"

"Bu doğru” dedi Nasha. “Eğer bizi gerçekten yok etmek isterlerse şansımız yok. Silahımız yok biliyorsun.”

“Benim bir el tabancam var" diye başını salladı Dorle. “Pekâlâ gidelim o halde. Sanırım haklısın Tance.”

“Birbirimizden ayrılmayalım ama” dedi Tance gergin bir sesle. “Nasha çok hızlı gidiyorsun."

Nasha arkasına baktı. Güldü. "Gece olmadan oraya varmak istiyorsak hızlı gitmeliyiz.”

Öğleden sonra kentin eteklerine vardılar. Soğuk, san güneş renksiz gökyüzünde asılı duruyordu. Dorle kenti yukarıdan gören bir yükseltide durdu.

“İşte orada. Geriye kalanlar yani.”

Geriye fazla bir şey kalmamıştı. Daha önce fark ettikleri dev beton sütunlar aslında sütun değil, binaların yıkık temelleriydi. Yakıcı sıcağın altında kavrulmuş ve kararmışlardı. Yaklaşık dört mil çapındaki bu beyaz karelerden oluşan düzensiz çember dışında geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Dorle tiksintiyle tükürdü. "Biraz daha zaman kaybı. Ölü bir kentin iskeletinden başka bir şey yok burada.”

“Ama atış buradan yapıldı” diye mırıldandı Tance. “Unutma.”

"Hem de keskin gözlü deneyimli biri tarafından” diye ekledi Nasha. "Gidelim."

Yıkık binaların arasından kente yürüdüler. Kimse konuşmuyordu. Ayak seslerinin yankısını dinleyerek konuşmadan yürüdüler.

"Korkunç" diye mırıldandı Dorle. “Daha önce yıkık şehirler gördüm, ama hepsi de yaşlılıktan, yıpranmışlıktan yok olmuştu. Bu öldürülmüş, yakılmış. Bu kent ölmemiş, cinayete kurban gitmiş."

“Adı neydi acaba?" dedi Nasha. Bir yana dönerek temellerden birindeki merdiven kalıntısını tırmandı. “Bir yön tabelası bulabilir miyiz dersiniz? Bir tür levha?”

Yıkıntılara dikkatle baktı.

“Orada bir şey yok” dedi Dorle sabırsızca. “Hadi.” “Bekleyin.” Nasha eğilip beton bir taşa dokundu. “Buraya bir şey kazınmış."

“Nedir o?” Tance aceleyle onlara yaklaştı. Tozun içine çömelip eldivenli parmaklarını taşın yüzeyinde gezdirdi. "Harf oldukları kesin.” Basınç elbisesinin içinden kalem kâğıt çıkarıp yazıyı kopyaladı. Dorle adamın omzunun üzerinden baktı. Şöyle yazıyordu: FRANKLIN APARTMANLARI “Bu kent” dedi Nasha yavaşça. “Adı buydu.” Tance kâğıdı cebine koydu, yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra Dorle, “Nasha biliyor musun, sanırım gözetleniyoruz. Ama etrafına bakma.”

Kadın gerildi. “Ah? Neden böyle söyledin? Bir şey mi gördün?"

“Hayır ama hissedebiliyorum. Ya sen?”

Nasha hafifçe gülümsedi. “Hiçbir şey hissetmedim. Ama ben bakılmaya senden daha alışkınım." Başını hafifçe çevirdi. “Ah!”

Dorle el tabancasına uzandı. “Ne oldu? Ne görüyorsun?” Tance ağzı bir karış açık bir halde olduğu yerde kalakalmıştı.

“Silah" dedi Nasha. "Bu, silah.”

“Boyutuna bak. Şu şeyin boyutuna bak." Dorle tabancasının kılıfını gevşetti. “Evet bu, hiç kuşku yok.”

Silah büyüktü. Dev bir beton plakaya oturtulmuş, tek başına duran büyük çelik ve cam kitle gökyüzüne bakıyordu. Ona bakarlarken altında vızıldayan mili üzerinde dönmeye başladı. Yüksek bir direğin üzerinde, bir çubuk ağı olan ince bir pervane rüzgârla döndü. “Canlı" diye fısıldadı Nasha. "Bizi dinliyor, bizi izliyor."

Silah tekrar, bu kez saat yönünde döndü. Üç yüz altmış derece dönebilecek şekilde oturtulmuştu. Namlu bir parça alçaldıktan sonra tekrar ilk konumuna döndü.

"Onu ateşleyen kim peki?” dedi Tance.

Dorle güldü. “Hiç kimse. Hiç kimse ateşlemiyor.”

Ona baktılar. “Ne demek istiyorsun?”

“Kendi kendini ateşliyor.”

Ona inanamıyorlardı. Nasha kaşlarını çatarak adama yaklaştı, onu baştan aşağı süzdü. “Anlamıyorum. Kendi kendini ateşliyor da ne demek?”

"İzleyin. Size göstereceğim. Kıpırdamayın.” Dorle yerden bir taş aldı. Bir an duraksayıp taşı havaya fırlattı. Taş silahın önünden geçti. Büyük namlu hemen hareket etti, pervaneler daraldı.

Taş yere düştü. Silah duraksadı sonra sakin dönüşüne, ağır dairesini çizmeye devam etti.

"Gördünüz mü?" dedi Dorle. “Havaya fırlatır fırlatmaz taşı fark etti. Yer seviyesinin üzerinde hareket eden ya da uçan her şeye duyarlı. Muhtemelen gezegenin yerçekim alanına girdiğimiz anda bizi fark etti. Muhtemelen en başından bizi hedef aldı. Hiç şansımız yok. Gemiyi biliyor. Yalnızca tekrar kalkmamızı bekliyor.”

“Taşı anlıyorum" dedi Nasha başını sallayarak. “Silah bizi değil onu fark etti, çünkü biz yer seviyesindeyiz, yukarıda değil. Yalnızca gökyüzündeki nesnelerle savaşmak için tasarlamış. Gemi havalanana kadar güvende, sonra sonumuz gelecek.”

“Ama bu silah ne için?" diye araya girdi Tance. “Burada yaşayan yok ki, herkes ölü."

“O bir makine. Bir görevi yerine getirmek üzere yapılmış bir makine. Sadece işini yapıyor. Patlamada nasıl olup da parçalanmadığını bilmiyorum.

Çalışmaya devam ederek düşmanı bekliyor. Muhtemelen hava yoluyla, bir tür roketle geldiler.”

"Düşman” dedi Nasha. “Kendi ırkları. Kendi kendilerini bombaladıklarına, kendilerine ateş açtıklarına inanmak zor.”

“Her neyse çoktan olmuş bitmiş. Yalnızca burada devam ediyor. Hâlâ tetikte olan, öldürmeye hazır tek bir silah var. Eskiyene kadar çalışmaya devam edecek.”

“O zaman da biz ölmüş olacağız” dedi Nasha acı acı.

“Böyle yüzlerce silah olmuş olmalı” diye mırıldandı Dorle. “Silahlar ve üniformaların görüntüsüne alışmış olmalılar. Belki de bunu yemek yemek ya da uyumak kadar doğal bir şey, hayatlarının bir parçası kabul etmişlerdi. Devlet, kilise gibi bir kurum. Savaşmak, ordulara liderlik etmek üzere eğitilmiş adamlar. Onurlu, saygı gören düzenli bir meslek."

Tance ağır ağır silaha doğru yürüyor, uzağı görmeyen gözleri onu dikkatle inceliyordu. "Epeyi karmaşık değil mi? Bütün o pervaneler ve namlular. Sanırım bu teleskopik bir namlu. Eldivenli eli uzun bir namlunun ucuna dokundu.

Silah hemen hareket etti, namlu geri çekildi. Sallandı...

“Kıpırdama!” diye bağırdı Dorle. Hiç kıpırdamadan put gibi durdular, namlu başlarının üzerinden geçti. Bir an korkunç bir biçimde başlarının üzerinde duraksadı. Tıkırdayıp, vızıldayarak pozisyon aldı. Sonra sesler kesildi, silah sustu.

Tance başlığının içinde ahmakça gülümsedi. “Parmağımı merceğin üzerine koymuş olmalıyım. Daha dikkatli olurum." Yukarıya yuvarlak tablanın yanına çıkarak, dikkatle silahın gövdesinin arkasına geçip gözden kayboldu.

"Nereye gitti?” dedi Nasha tedirgin bir şekilde. “Hepimizi öldürtecek.”

“Tance geri dön!” diye bağırdı Dorle. “Senin neyin var?”

"Bir dakika.” Uzun bir sessizlik oldu. Arkeolog en sonunda ortaya çıktı. “Sanırım bir şey buldum. Yukarı gelin de göstereyim.”

“Nedir?”

“Dorle, silahın düşmanları uzak tutmak için burada olduğunu söylemiştin. Neden düşmanları uzak tutmak istediklerini biliyorum sanırım.”

Şaşırmışlardı.

“Sanırım silahın neyi korumak için burada olduğunu öğrendim. Gelin de bana yardım edin."

“Tamam” dedi Dorle sertçe. "Hadi gidelim.” Nasha’nın elini kavradı. “Hadi, gidip ne bulduğunu görelim. Böyle bir şeyin olacağını biliyordum, silah...”

“Nasıl bir şeyin?” Nasha elini çekti. “Neden söz ediyorsun? Ne bulduğunu biliyor gibisin.”

“Biliyorum.” Dorle, kadına gülümsedi. “Irkların ortak mitini hatırlıyor musun? Gömülü define ve onu koruyup herkesi uzak tutan ejderha efsanesi?"

Başını salladı. “Ne olmuş ona?"

Dorle silahı işaret etti.

“İşte” dedi. “O, ejderha. Hadi.”

Üçü elbirliğiyle çelik kapağı yukarı kaldırıp bir kenara koymayı başardı. Dorle bitirdiklerinde ter içindeydi.

“Buna değmez" diye homurdandı. Karanlık geniş ambar ağzına baktı. "Yoksa değer mi?”

Nasha el lambasını yaktı ve ışığı merdivenlerden aşağı tuttu. Basamaklar kalın bir toz ve moloz tabakasıyla kaplıydı. En aşağıda ise çelik bir kapı vardı.

“Hadi” dedi Tance heyecanla. Basamaklardan aşağı inmeye başladı. Kapıya ulaşıp umutla açmaya çalışmasını izlediler. “Yardım edin!"

"Tamam.” Dikkatle arkasından aşağı indiler. Dorle kapıyı inceledi. Sürgülenmiş ve kilitlenmişti. Üzerinde bir yazı vardı ama okuyamıyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Nasha.

Dorle el tabancasını çıkardı. "Geri çekilin. Aklıma başka bir şey gelmiyor.” Düğmeye bastı. Kapının alt bölümü akkorlaştı. En sonunda ufalanmaya başladı. Dorle silahını kapadı. “Sanırım geçebiliriz. Bir deneyelim."

Kapı kolayca parçalandı. Birkaç dakika içinde parçalarını taşıyarak ilk basamağa yığmışlardı.

Sonra ışığı önlerine tutarak yürümeye devam ettiler.

Bir mahzendeydiler. Her yer kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Duvarlarda tahta sandıklar, büyük kutular, paketler ve konteynırlar sıralanıyordu. Tance gözleri parlayarak merakla çevresine bakındı.

“Bunlar da nedir böyle?” diye mırıldandı. “Değerli bir şeyler sanırım.” Silindir bir kutuyu alıp açtı. Bir makara yere düştüğünde siyah şeridi çözüldü. Dorle ışığa kaldırarak şeridi inceledi.

“Şuna bakın!”

Yanında toplandılar. “Fotoğraflar" dedi Nasha. “Küçük fotoğraflar."

"Bir tür kayıt.” Tance makarayı tekrar yuvarlak kutuya yerleştirdi. “Bakın yüzlerce silindir kutu.” Feneri çevrede dolaştırdı. “Şu sandıklar. Birini açalım.”

Dorle bir sandığın tahtasını kaldırmaya başlamıştı bile. Tahta kuruyup incelmişti. Bir parçasını koparmayı başardı.

Bir fotoğraftı, ileriye bakarak tatlı tatlı gülümseyen, mavi giysili bir oğlanın fotoğrafı. Genç ve yakışıklıydı. El fenerinin ışığı altında hareket edecekmiş kadar canlı görünüyordu. Onlardan biriydi, yok olmuş ırktan biri.

Uzun bir süre fotoğrafa baktılar. En sonunda Dorle çıkardığı tahta parçasını yerine taktı.

“Bütün bu diğer sandıklar" dedi Nasha. “Daha çok fotoğraf. Bu silindirler. Kutularda ne var?”

"Bu onların hazinesi” dedi Tance kendi kendine konuşur gibi. "Burada fotoğrafları ve kayıtlan var. Muhtemelen bütün edebiyatları, hikâyeleri, mitleri, evrenle ilgili düşünceleri burada.”

“Tarihleri de” dedi Nasha. “İlerlemelerini izleyip oldukları şeye nasıl dönüştüklerini öğrenebileceğiz.” Dorle mahzende dolaşıyordu. "Tuhaf’ diye mırıldandı. “En sonunda, savaşmaya başladıklarında bile içlerinde bir yerlerde gerçek hâzinelerinin bu olduğunu, kitapları ve fotoğraflan olduğunu biliyorlardı. Büyük kentleri, binaları sanayileri yok olduktan sonra bile buraya gelip bunu bulmayı umuyorlardı. Her şey yok olup gittikten sonra.”

“Eve döndüğümüzde buraya bir görev ekibi gönderilmesini sağlayabiliriz" dedi Tance. “Bütün bunlar gemiye yüklenip geriye götürülebilir. Buradan gitmemiz yaklaşık...”

Durdu.

"Evet" dedi Dorle ifadesiz bir sesle. "Buradan üç gün içinde gitmiş olacağız. Gemiyi tamir edip kalkacağız. Yakında evde olacağız, yani eğer bir aksilik çıkmazsa. O şey tarafından vurulmak gibi yani...” “Ah kes şunu"

dedi Nasha sabırsızca. “Onu rahat bırak. Haklı. Er ya da geç bunları eve götürmeliyiz.

Silah meselesini çözmek zorundayız. Başka seçeneğimiz yok.”

Dorle başını salladı. "O halde çözümün nedir? Kalkar kalkmaz vurulacağız." Yüzü acıyla buruştu. “Hâzinelerini fazla iyi korumuşlar. Korunmak yerine burada çürüyüp gidecek. Hak ettiklerini bulmuş olacaklar.”

“Nasıl yani?"

"Anlamıyor musun? Bildikleri tek yol buydu, bir silah yapıp gelen her şeyi vurması için ayarlamak. Her şeyin sahip olduklarını almaya gelen bir düşman, onlara karşı olduğundan o kadar emindiler ki. Eh her şeylerini saklayabilirler.”

Nasha düşüncelere dalıp gitmişti. Birden soluğunu tuttu. “Dorle" dedi. “Bizim neyimiz var böyle? Ortada sorun yok. Silah tehdit değil."

İki adam ona baktı.

"Tehdit değil mi?” dedi Dorle. “Bizi bir kez vurdu. Tekrar kalkar kalkmaz da...”

“Anlamıyor musun?” Nasha gülmeye başladı. “Zavallı aptal silah tamamıyla zararsız. Onu ben bile etkisiz hale getirebilirim.”

“Sen mi?”

Nasha’nın gözleri parlıyordu. “Bir levyeyle. Bir çekiç ya da bir tahta parçasıyla. Gemiye gidip eşyaları getirelim. Elbette havada onun insafına kalmış durumdayız. Gökyüzüne ateş edip uçan her şeyi vurabilir. Ama hepsi bu. Yerdeki bir şeye karşı hiçbir savunması yok. Bu doğru değil mi?”

Dorle yavaşça başını salladı. “Ejderhanın yumuşak karnı. Efsanede ejderhanın zırhı karnını korumaz." Gülmeye başladı. “Bu doğru. Bu kesinlikle doğru.” “Gidelim o halde" dedi Nasha. “Gemiye geri dönelim. Yapacak işlerimiz var.”

Ertesi sabah erkenden gemiye ulaştılar. Geceleyin Kaptan ölmüş, mürettebat âdetlere uygun olarak cesedini yakmıştı. Son kor sönene kadar resmi bir biçimde başında durmuşlardı. Hâlâ heyecanlı olan iki adam ve kadın, yorgun ve kir içinde çıkageldiğinde mürettebat işlerine dönüyordu.

En sonunda gemiden ellerinde bir şeyler taşıyan bir sıra insan çıktı. Sıra halinde gri cüruf, sonsuza uzanan geniş ergimiş metal üzerinde ilerlediler. Silaha ulaştıklarında hepsi birden levyeler, çekiçler ellerindeki her türden sert ve ağır araç gereçle başına üşüştüler.

Teleskopik nişangahlar parçalarına ayrıldı. Kablolar çekilip lime lime edildi. Hassas aygıtlar ezilip çizildi.

En sonunda savaş başlıkları taşındı, ateşleme pinleri söküldü.

Top parçalandı, büyük silah yok edildi. İnsanlar mahzene inip hazineyi inceledi. Metal zırhlı muhafızı öldüğü için artık tehlike yoktu. Fotoğrafları, filmleri, sandıklardaki kitapları, mücevherli taçları, kupaları, heykelleri incelediler.

En sonunda güneş gezegen boyunca savrulan gri pusun içine batarken tekrar yıldızların altına çıktılar. Bir an parçalanmış silahın çevresinde toplanarak hareketsiz iskeletine baktılar.

Sonra gemiye doğru yola çıktılar. Yapılması gereken pek çok iş vardı hâlâ. Gemi kötü hasar almıştı, zarar büyüktü ve pek çok şey kaybedilmişti. Önemli olan onu en kısa sürede tamir edip havalanmaktı.

Herkesin birlikte çalışmasıyla gemiyi uzaya çıkmaya hazır hale getirmek yalnızca beş günlerini aldı.

Nasha kumanda odasında durmuş, geride bıraktıkları gezegeni izliyordu. Kollarını kavuşturarak masanın kenarına oturdu.

“Ne düşünüyorsun?" dedi Dorle.

"Ben mi? Hiçbir şey."

"Emin misin?”

“Bu gezegen eskiden, bir zamanlar üzerinde canlılar varken çok daha farklıydı herhalde diye düşünüyordum.”

“Öyle olmalı. Sistemimizden hiçbir geminin bu kadar uzağa gelmemiş olması talihsizlik, ama gök yüzündeki fızyon ışıltısını görene kadar zeki hayatın var olduğundan kuşkulanmak için bir nedenimiz yoktu.”

“Sonra da her şey için çok geçti.”

“Çok geç olduğu söylenemez. Ne de olsa sahip oldukları, müzikleri, kitapları, fotoğrafları bütün bunlar var olmaya devam edecek, onları eve götüreceğiz, inceleyeceğiz, onlar bizi değiştirecek. Sonrasında aynı insanlar olmayacağız. Özellikle heykelleri. Başı ya da kolları olmayan büyük kanatlı yaratıklardan birini gördün mü? Sanının kırılmış. Ama o kanatlar, çok eski görünüyorlardı. Bizi çok değiştirecek.”

"Geri döndüğümüzde silahı bizi bekliyor halde bulmayacağız” dedi Nasha. “Bir dahaki sefere bizi vurmak için burada olmayacak. İnip, senin deyiminle hâzineyi götürebiliriz.” Dorle’a bakıp gülümsedi. "İyi bir Kaptan’ın yapması gerektiği gibi bizi buraya geri getireceksin.”

“Kaptan mı?” Dorle sırıttı. “O halde karar verdin.”

Nasha omzunu silkti. “Fomar bana çok itiraz ediyor. Sonuçta gerçekten seni tercih ediyorum.”

“O halde gidelim” dedi Dorle. “Eve geri dönelim."

Gemi gürleyerek havalandı ve yıkık kentin üzerinden uçtu. Büyük bir kavis çizerek döndü sonra şimşek gibi ufkun ötesinde kaybolarak dış uzaya yöneldi.

Aşağıda yıkık kentin ortasında, tek bir yarı kırık algılayıcı pervane, geminin gürlemesini yakalayarak hafifçe kıpırdadı. Büyük silahın kaidesi acıyla titreşerek, kendini dönmeye zorladı. Bir saniye sonra harap edilmiş mekanizmasının içinde kırmızı bir uyan ışığı yanıp sönmeye başladı.

Çok uzaklarda, kentin yüzlerce mil uzağında, yerin çok çok altında bir başka uyarı ışığı yanıp sönmeye başladı. Otomatik naklediciler yıldırım gibi harekete geçti. Dişli çarklar döndü, kayışlar vızıldadı. Yukarıda, cürufun bir bölümü geriye kaydı. Bir rampa belirdi.

Bir an sonra küçük bir el arabası hızla yüzeye çıktı.

Araba yönünü kente çevirdi. Arkasında kablo yüklü ikinci bir araba belirdi. Teleskopik namlular yüklü üçüncü bir araba onu izledi. Onun arkasında başka el arabaları vardı, bazıları röleler, bazıları ateşleme düzenekleri, bazıları yedek parça ve aletler, cıvatalar, vidalar, çiviler ve cıvata somunları taşıyordu. Sonuncusunda ise nükleer savaş başlıkları vardı.

El arabaları arka arkaya sıralandı. En öndeki araba tümseklerin üzerinden ine çıka donmuş zemin üzerinde acele etmeden ilerledi, diğerleri onu izledi. Kent’e doğru gidiyorlardı.

Parçalanmış silaha.

KAFATASI

“Bu fırsat da neymiş?” diye sordu Conger. "Devam et. İlgimi çekti.”

Oda sessizdi, bütün gözler hâlâ gri hapishane üniforması olan Conger’e çevriliydi. Sözcü yavaşça öne eğildi.

“Cezaevine girmeden önce ticaret işinden iyi kazanıyordun -tamamen yasa dışı- tamamen kârlı. Şimdiyse bir hücrede geçireceğin altı yıl dışında seni bekleyen hiçbir şey yok.”

Conger kaşlarını çattı.

"Şimdiyse bu Konsil için son derece önemli, özel becerilerini gerektiren bir durum var. Aynı zamanda ilgini çekebilecek bir durum. Bir avcıydın öyle değil mi? Tuzak kurma, çalılarda saklanma, geceleri av bekleme gibi şeyleri çokça yaptın. Avlanmanın senin için bir tür tatmin kaynağı olduğunu düşünüyorum, kovalamaca, avını gizlice takip etme..."

Conger içini çekti. Dudakları büküldü. “Tamam” dedi. “Bunu bir kenara bırakın. Sadede gelin. Kimi öldürmemi istiyorsunuz?”

Sözcü gülümsedi. “Her şeyin bir sırası var” dedi alçak sesle.

Otomobil kayarak durdu. Geceydi, cadde boyunca hiç ışık yoktu. Conger dışarıya baktı. "Neredeyiz? Burası neresi?"

Gardiyanın eli, koluna bastırdı. “Gel. Şu kapıdan.”

Conger ıslak kaldırıma indi. Gardiyan hızla arkasında belirdi, onu Sözcü takip ediyordu. Conger soğuk havayı derin bir solukla içine çekti. Önlerinde yükselen binanın karanlık dış hatlarını inceledi.

“Burayı biliyorum. Daha önce görmüştüm.” Gözleri karanlığa alışarak kısıldı. Birden dikkat kesildi.

“Evet. İlk Kilise.” Sözcü basamaklara yürüdü. “Bizi bekliyorlar."

"Bekleniyor muyuz! Burada mı?”

“Evet.” Sözcü basamakları çıktı. "Kiliselerine girmemize izin verilmediğini biliyorsun, özellikle de silahlı olarak!” Durdu. Önlerinde iki yanda, iki silahlı askerin karaltısı göründü.

“Sorun var mı?" Sözcü onlara baktı. Askerler başlarını salladılar. Kilise’nin kapısı açıktı. Conger içeride başka askerlerin durduğunu görebiliyordu. İri gözlerle ikonlara ve kutsal resimlere bakıyorlardı. “Anladım.”

“Gerekliydi” dedi Sözcü. "Bildiğin gibi geçmişte İlk Kilise’yle olan ilişkilerimiz olağanüstü talihsizdi.” “Bunun yaran olmayacak.”

“Ama buna değer. Göreceksin.”

Holden geçip mihrap taşı ve diz çökme yerlerinin bulunduğu ana salona girdiler. Sözcü yanından geçtikleri mihraba bakmadı bile. Küçük bir yan kapıyı iterek Conger’e içeri girmesini işaret etti.

“Burada. Acele etmeliyiz. İmanlılar birazdan buraya akın edeceklerdir.”

Conger içeri girdi, hayretle çevresine bakındı. Alçak tavanlı, duvarları eskimiş koyu renk lambri kaplı küçük bir odadaydılar. İçeride kül ve için için yanan baharatların kokusu vardı. Havayı kokladı. “Bu da ne? Koku.”

"Duvarlardaki kâseler. Bilmiyorum.” Sözcü sabırsızlıkla odanın diğer ucuna geçti. “Burada gizlendiğini öğrendik...”

Conger çevresine bakındı. Kitaplar, kâğıtlar, kutsal işaretler ve resimler gördü. Garip, zayıf bir ürperti geçti bedeninden.

“İş Kilise’den biriyle mi ilgili? Eğer öyleyse...”

Sözcü hayretle ona döndü. “Kurucu’ya inanıyor olabilir misin? Bir avcı ve katil için bu mümkün mü..."

“Hayır. Elbette hayır. Ölüm karşısında teslimiyet, şiddete başvurmama...”

“O halde nedir?”

Conger omuz silkti. “Böylelerine bulaşmamam öğretildi. Garip yetenekleri var. Onlarla tartışamazsın.”

Sözcü düşünceli gözlerle Conger’i inceledi. “Yanlış fikre kapılmışsın. Düşündüğümüz buradan biri değil. Onları öldürmenin yalnızca sayılarını artırmaya yaradığını öğrendik.”

“O halde neden buraya geldik? Gidelim.”

“Hayır. Önemli bir şey için geldik. Adamını teşhis etmek için gereken bir şey. O olmadan onu bulamazsın.” Sözcü’nün yüzünde hafif bir gülümseme belirip kayboldu. “Yanlış kişiyi öldürmeni istemiyoruz. Bu iş fazlasıyla önemli.”

“Ben hata yapmam.” Conger’in göğsü kabardı. “Dinle Sözcü...”

"Bu sıradışı bir durum” dedi Sözcü. "Anlıyorsun ya, peşinde olduğun kişi, seni bulman için göndereceğimiz kişi, yalnızca buradaki belirli nesnelerle saptanabiliyor. Bunlar kalan tek izler, kimliğini teşhis etmenin tek yolu. Onlar olmadan...”

“Nedir onlar?”

Sözcü’ye doğru ilerledi. Sözcü kenara çekildi. “Bak” dedi. Duvardaki gizli bir sürgü kapıyı çekerek arkasındaki karanlık kare deliği açığa çıkardı. “Burada.”

Conger çömelerek deliğe baktı. Kaşlarını çattı. “Bir kafatası! İskelet!”

“Peşinde olduğun adam yüzyıllardır ölü” dedi Sözcü. "Bunlar ondan geriye kalanlar. Onu bulmak için elinde olan tek şey de bu.”

Conger uzun bir süre konuşmadı. Duvar girintisinde belli belirsiz görünen kemiklere baktı. Yüzlerce yıldır ölü olan bir adam nasıl öldürülebilirdi? Nasıl izi sürülebilir ve dize getirilebilirdi?

Conger bir avcıydı, dilediği yerde dilediği gibi yaşamış bir adam. Yüksek hızda kullandığı gemisiyle, Dünya çevresindeki gümrük hatlarını atlatmış, eyaletlerden getirdiği kürk ve postları satarak hayatta kalmıştı.

Ay’ın ulu dağlarında avlanmıştı. Boş Mars kentlerinde iz sürmüştü. Keşfettiği yerler...

“Asker, eşyaları al ve araca götürülmelerini sağla. Hiçbir parçasını kaybetmeyin” dedi Sözcü.

Asker deliğin önünde, topukları üzerinde çömelerek dikkatle elini içeri uzattı.

Sözcü alçak sesle Conger’le konuşmaya devam etti. “Umudum, şimdi bize olan sadakatini göstermen. Yurttaşların her zaman hatalarını telafi etme, toplumlarına olan bağlılıklarını gösterme fırsatı vardır. Bence bu senin için çok iyi bir fırsat. Daha iyisinin çıkacağından epey kuşkuluyum doğrusu. Elbette burada göstereceğin zahmetin bir tazmini olacak."

İki adam birbirlerine baktı. Conger hırpani ve zayıf, Sözcü üniforması içinde kusursuzdu.

“Seni anlıyorum” dedi Conger. "Yani işin bu bölümünü, fırsatla ilgili kısmını anlıyorum. Ama iki yüzyıldır ölü olan bir adam nasıl...”

"Daha sonra açıklayacağım" dedi Sözcü. “Şimdi acele etmeliyiz.” Asker kollarında dikkatle taşıdığı bir battaniyeye sarılmış kemiklerle dışarı çıkmıştı. Sözcü kapıya yürüdü. “Gel. Girdiğimizi fark ettiler bile çok geçmeden burada olurlar."

Islak basamaklardan aceleyle inerek bekleyen araca girdiler. Birkaç saniye sonra sürücü aracı evlerin tepesine doğru havalandırdı.

Sözcü sözcü koltuğuna yerleşti.

"İlk Kilise'nin ilginç bir geçmişi var" dedi. "Biliyor sundur sanırım, ama bizim için önemli olan birkaç noktadan söz etmek istiyorum.

"Hareket yirminci yüzyılda başladı, tekrarlanan savaşlardan biri sırasında. Hareket, genele yayılan her şeyin boşuna olduğu duygusuyla, her savaşın daha büyük bir savaşı ürettiği ve bir sonun olmayacağı farkındalığıyla beslenerek hızla gelişti. Soruna basit bir çözüm sunuyordu: Askeri hazırlıklar silahlar- olmadan savaş olanaksızdı. Makineler ve karmaşık bilimsel teokrasi olmadan da silahlar olamazdı.

"Hareket, insanların savaşı planlayarak onu durduramayacağını vaaz ediyordu. İnsanın makinelere ve bilime yenik düştüğünü, onlar üzerindeki kontrolünü kaybettiğini ve bunların onu giderek daha büyük savaşlara ittiğini söylüyordu. Kahrolsun toplum, diye bağırıyorlardı. Kahrolsun makineler ve bilim! Birkaç savaş daha olursa dünya diye bir yer kalmayacak.

"Kurucu Amerika'nın orta batısındaki küçük bir kasabadan gelen meçhul bir kişiydi, adını bile bilmiyoruz. Tek bildiğimiz bir gün ortaya çıkıp pasif direniş ve teslimiyet içeren bir doktrini vaaz ettiği. Savaşma yok, silah için vergi ödeme yok, tıp dışında araştırma yok. Hayatınızı sessiz sedasız yaşayın, bahçenizle ilgilenin, kamu işlerine karışmayın, kendi işinize bakın. Alçakgönüllü olun, dikkat çekmeyin, yoksul olun. Sahip olduklarınızı başkalarına verin, kenti terk edin. En azından insanlara söylediklerinden ortaya çıkan şey bu."

Araç alçalıp bir çatıya indi.

"Kurucu, bu doktrini ya da bu temel fikri vaaz etti. Bunları söylediğine ikna olmuş olmalılar, onu hiç serbest bırakmadılar. İdam edildi

ve cesedi gizlice gömüldü. Tarikatın sonu gelmiş görünüyordu."

Sözcü gülümsedi. “Ne yazık ki müritlerinden birkaçı onu ölüm tarihinden sonra gördüklerini anlattı. Söylentiler yayıldı, ölümü yenmişti, o kutsaldı. Söylentiler zihinlere yerleşip büyüdü. İşte bugün ortada bütün toplumsal ilerlemeyi engelleyen, toplumu yıkan, anarşi tohumlarını eken bir İlk Kilise var..."

"Ama savaşlar” dedi Conger. “Ya onlar?"

“Savaşlar mı, eh artık savaş yok. Savaşın tasfiyesinin genel ölçekte uygulanan şiddete başvurmama uygulamasının doğrudan bir sonucu olduğu kabul edilmeli. Ama bugün savaşa daha nesnel bir açıdan bakabiliyoruz. Nesi o kadar kötüydü? Savaşın, Darwin, Mendel ve diğerlerinin öğretileriyle kusursuz bir uyum içinde olan, derin bir seçicilik değeri vardı. Savaş olmadan işe yaramaz, yetersiz, eğitim ya da zekâya sahip olmayan insan kitlesinin kontrolsüzce yayılıp büyümesine izin verilir. Savaş onların sayısını azaltmaya yarıyordu. Fırtınalar, depremler ve seller gibi, savaş doğanın işe yaramaz olanları ayıklama yoluydu.

"Savaş olmadan insanoğlunun değersiz unsurları orantısız bir biçimde artıyor. Bilimsel bilgiye ve eğitime sahip, toplumu yönetebilecek azınlığı tehdit ediyorlar. Bilim ya da mantığa dayalı bilimsel topluma saygıları yok. Bu hareket de onlara yardım edip kışkırtmayı amaçlıyor. Yalnızca bütün kontrol bilim adamlarının elinde olduğunda...”

Saatine bakıp aracın kapısını bir tekmeyle açtı. "Yürürken devamını anlatırım.”

Karanlık çatıda ilerlediler. "O kemiklerin kime ait olduğunu, kimin peşinde olduğumuzu artık biliyorsundur. Orta Batı’dan gelen bu cahil adam, bu Kurucu iki yüzyıldır ölü. Trajik olan, zamanında yetkililerin çok yavaş davranmış olmaları. Konuşmasına, mesajını anlatmasına izin verdiler. Vaaz

vermesine, tarikatını kurmasına izin verildi. Böyle bir şey bir kez oldu mu durdurmak mümkün değildir.

"Ama ya vaaz vermeden önce ölmüş olsaydı? Doktrinlerinin hiçbiri ifade edilmemiş olsaydı? İfade etmesi yalnızca bir an sürdü, bunu biliyoruz. Bir kez, sadece tek bir kez konuştuğu söyleniyor. Sonra yetkililer gelip onu götürmüş. Direniş göstermemiş, küçük bir olaymış.”

Sözcü Conger’e döndü.

"Küçük, ama o gün ekileni bugün biçiyoruz.”

Binaya girdiler. İçeride askerler iskeleti masaya yatırmışlardı bile. Askerler genç yüzlerinde büyük bir dikkat ifadesiyle kemiklerin çevresinde toplanmışlardı.

Conger aralarından geçip masaya yaklaştı. Kemiklere bakarak eğildi. “Demek kalıntıları bunlar" diye mırıldandı. "Kurucu. Kilise bunları iki yüz yıldır saklıyor.”

“Çok doğru" dedi Sözcü. “Ama artık elimizdeler. Benimle gel."

Odada ilerleyip kapıya gittiler. Sözcü kapıyı itti. Teknisyenler başlarını kaldırdılar. Conger vızıldayarak dönen makineler, tezgâhlar ve imbikler gördü. Odanın ortasında pırıldayan kristal bir kafes vardı.

Sözcü Conger’e bir yarı otomatik verdi. “Hatırlaman gereken en önemli şey kafatasının sağlam olarak geri getirilmesi, karşılaştırma ve kanıt için. Aşağı nişan al, göğsüne.”

Conger silahı elinde tarttı. “Güzel bir hissi var” dedi. “Bu silahı biliyorum, yani daha önce gördüm, ama hiç kullanmadım."

Sözcü başını salladı. “Silahı ve kafesi nasıl kullanacağın gösterilecek. Zaman ve yer hakkında bütün bilgiler verilecek. Tam olarak Hudson Tarlası denen bir yer. 1960’larda Denver, Colorado dışında küçük

bir toplulukta ortaya çıkıyor. Unutma teşhis için tek yolun kafatası olacak. Ön dişlerin görünür özellikleri var, özellikle sol kesici dişte...”

Conger adamı dalgın dalgın dinledi. Beyaz giysili iki adamın kafatasını dikkatle plastik bir torbaya sarmasını izliyordu. Paketi bağlayıp kristal kafese taşıdılar. “Ya bir hata yaparsam?"

“Yanlış adamı bulursan mı? O zaman doğrusunu bul. Bu Kurucu’ya ulaşmayı başarmadan geri dönme. Onun konuşmaya başlamasını da bekleyemezsin, bu tam da kaçınmamız gereken şey! Öncesinde harekete geçmelisin. Riske gir, onu bulduğunu düşündüğün anda vur. Sıradışı biri olacak, muhtemelen bölgede yabancı biri. Anlaşılan tanınmayan biriydi."

Conger adamı yarım kulak dinledi.

"Her şeyi anladın mı dersin?” diye sordu Sözcü.

“Evet. Sanırım.” Conger kristal kafese girip oturdu, ellerini direksiyonun üzerine koydu.

"İyi şanslar" dedi Sözcü. "Sonucu bekliyor olacağız. Geçmişin değiştirilip değiştirilemeyeceği konusunda birtakım felsefi kuşkular var. Yapacakların bu soruya kesin bir cevap verecek.”

Conger kafesin kontrolleriyle oynadı.

"Bu arada” dedi Sözcü. “Kafesi işinin dışındaki amaçlar için kullanma. Sürekli izliyor olacağız. Eğer istersek onu geri alabiliriz. İyi şanslar."

Conger hiçbir şey söylemedi. Kafes kapatıldı. Conger parmağını kaldırıp direksiyon kontrolüne dokundu. Dikkatle direksiyonu çevirdi.

Dışarıdaki oda kaybolduğunda hâlâ plastik torbaya bakıyordu.

Uzun bir süre, hiçbir şey yoktu. Kafesin kristal ağının ötesinde hiçbir şey görünmüyordu. Conger’ın aklından karmakarışık düşünceler

geçti. Bu adamı nasıl tanıyacaktı? Önceden nasıl emin olabilirdi? Neye benziyordu? Adı neydi? Konuşmadan önce nasıl davranmıştı? Sıradan bir insan mı olacaktı, yoksa garip bir kaçık mı?

Conger silahı alıp yanağına dayadı. Silahın metali pürüzsüz ve soğuktu. Nişangahı hareket ettirmeyi denedi. Güzel bir silahtı, aşık olabileceği türden bir silah. Mars çölünde -soğuktan her yerine kramp girmiş ve uyuşmuş bir halde, karanlıkta hareket eden şeyleri bekleyerek yattığı uzun gecelerde- böyle bir silaha sahip olsaydı...

Silahı bırakıp, kafesin göstergelerini ayarladı. Kıvrılıp bükülen pus yoğunlaşarak çökmeye başlamıştı. Birdenbire çevresinde biçimler titreşip kıpırdadı.

Kristal kafesten içeri renkler, sesler ve hareketler süzüldü. Conger kontrolleri kilitleyip ayağa kalktı.

Küçük bir kasabaya bakan bir bayırın üzerindeydi. Öğle vaktiydi. Hava temiz ve soğuktu. Bir yol boyunca birkaç otomobil ilerliyordu. Uzakta dümdüz tarlalar vardı. Conger kapıya gidip dışarı çıktı. Havayı kokladı. Sonra tekrar kafese girdi.

Rafın üzerindeki aynanın önünde durarak, yüz hatlarını inceledi. Sakalını inceltmişti -tamamen kestirtmemişlerdi- saçları taralıydı. Yirminci yüzyıl ortalarına ait giysiler vardı üzerinde. Garip bir yaka ve pantolon, hayvan derisinden ayakkabılar. Cebinde bu zamanda kullanılan para. Bu önemliydi işte. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Yeteneği, kendine has kurnazlığı dışında hiçbir şeye. Ama daha önce onları böyle kullandığı olmamıştı.

Yoldan aşağı kasabaya doğru yürümeye başladı.

İlk fark ettiği tezgâhlardaki gazeteler oldu. 5 Nisan 1961. Tarihten fazla sapmamıştı. Bir benzin istasyonu, bir garaj, birkaç bar ve ucuzcu

dükkanı vardı. Sokağın aşağısında bir bakkal ve birkaç kamu binası gördü.

Birkaç dakika sonra küçük kütüphanenin basamaklarını çıktı, kapılardan geçerek sıcak salonuna girdi.

Kütüphaneci gülümseyerek başını kaldırdı.

"İyi günler” dedi.

Bir cevap verse, muhtemelen aksanlı ve tuhaf kaçacağı için konuşmadan gülümsemekle yetindi. Masaya gidip bir dergi yığınının başına oturdu. Birkaç saniye dergilere baktı. Sonra tekrar ayaklandı. Duvara dayalı, geniş bir rafın yanına gitti. Kalbi şiddetle atmaya başladı.

Haftalar öncesinden kalma gazeteler... Bir rulo gazete alıp masaya götürdü, hızla göz gezdirmeye başladı. Baskı garipti, harfler de öyle. Bazı sözcüklere yabancıydı.

Gazeteleri bir kenara bırakıp araştırmaya devam etti. En sonunda istediği şeyi buldu. Cherywood *Gazette*’yi masaya taşıyıp ilk sayfasını açtı. Aradığı şeyi buldu:

MAHKUM KENDİNİ ASTI

İl şerifi tarafından sendikacılık suçu şüphesiyle gözaltında tutulan kimliği belirsiz şahıs bu sabah ölü bulundu...

Haberi okumayı bitirdi, belirsizdi, bilgi vermiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Gazette'yi* rafa geri götürdü, birkaç saniye süren kararsızlıktan sonra kütüphaneciye yaklaştı.

"Başka var mı?” diye sordu. “Başka gazete. Eski olanlar?”

Kadın kaşlarını çattı. “Ne kadar eski? Hangi gazeteler?”

"Aylar öncesi. Daha da öncesi.”

“Gazette’den mi? Elimizdekiler bunlar. Ne istemiştiniz? Ne arıyorsunuz? Belki size yardımcı olabilirim."

Cevap vermedi.

“Gazette bürosunda daha eski sayıları bulabilirsiniz” dedi kadın, gözlüklerini çıkararak. “Orayı deneyin isterseniz? Ama bana söylerseniz, belki size yardım edebiliri...”

Dışarı çıktı.

Gazette bürosu bir yan sokağın aşağısındaydı, kaldırım taşları kırık ve çatlaktı. İçeri girdi. Küçük büronun köşesinde elektrikli soba yanıyordu. Tıknaz bir adam ayağa kalkıp, ağır ağır tezgâha yaklaştı.

"Ne istemiştiniz bayım?” dedi.

“Eski gazeteler. Bir aylık. Ya da daha eski."

"Satın almak için mi? Satın almak mı istiyorsunuz?"

“Evet.” Parasının bir kısmını uzattı. Adam baktı.

"Tabii" dedi. “Tabii, bir dakika bekleyin." Çabucak odadan dışarı çıktı. Kucak dolusu, ağırlığın altında yüzü kıpkırmızı kesilmiş, sendeleyerek geri döndü.

“İşte burada biraz var” diye oflayıp pufladı. “Bulabildiklerimi aldım. Bütün bir yılı kapsıyor. Daha fazlasını isterseniz..."

Conger gazeteleri dışarı taşıdı. Yolun kenarına oturup tek tek gözden geçirmeye başladı. İstediği dört ay öncesine, aralık ayına ait bir haberdi. Küçüktü, o kadar küçüktü ki neredeyse atlıyordu. Eski terimler için sözlüğü kullanarak yazıyı okurken elleri titriyordu.

İZİNSİZ GÖSTERİDE BİR KİŞİ TUTUKLANDI. Adını vermeyi reddeden, kimliği belirsiz şahıs şerif bürosunun özel görevlileri tarafından

Cooper Creek’te yakalandı. Adamın bölgede yakın zamanda görüldüğü ve sürekli izlendiği bildirildi. Bu...

Cooper Creek. Aralık 1960. Kalp atışları hızlandı. Bilmesi gereken tek şey buydu. Ayağa kalkıp silkelendi, soğuk toprağa ayaklarını vurdu. Güneş gökyüzünde tepelerin ucuna kadar ilerlemişti. Gülümsedi. Tam yeri ve zamanı bulmuştu bile. Şimdi yalnızca geriye belki kasım ayma, Cooper Creek’e gitmek kalmıştı...

Kasabanın ana meydanından geçti tekrar, kütüphaneyi, bakkalı geride bıraktı. Zor olmamalıydı, zor kısmı bitmişti. Oraya gidecek, bir oda kiralayacak, adam ortaya çıkana kadar beklemeye hazırlanacaktı.

Köşeyi döndü. Eli kolu paket dolu bir kadın bir kapı eşiğinden dışarı çıkıyordu. Conger kadının geçmesi için kenara çekildi. Kadın ona baktı. Aniden yüzü bembeyaz kesildi. Ağzı hayretle aralanarak, irileşen gözlerini ona dikti.

Conger aceleyle yürüdü. Arkasına dönüp baktı. Kadının nesi vardı? Elindeki paketleri yere düşürmüş hâlâ ona bakıyordu. Conger adımlarını hızlandırdı.

İkinci bir köşeyi dönüp yan sokağa saptı. Tekrar baktığında kadın sokağın girişindeydi ve peşinden geliyordu. Kadına bir adam katıldı, ikisi birden ona doğru koşmaya başladılar.

Onları atlatıp kasabadan çıktı, uzun ve zahmetsiz adımlarla kasaba sınırındaki tepelere çıktı. Kafese ulaştığında durdu. Ne olmuştu? Giysileriyle ilgili bir şey miydi? Üzerindekilerle?

Düşündü. Güneş batarken kafese girdi.

Conger direksiyonun önünde oturdu. Bir an bekledi, elleri hafifçe kontrollerin üzerinde duruyordu. Sonra göstergelerin değerlerini dikkatle takip ederek direksiyonu hafifçe çevirdi.

Çevresine grilik çöktü.

Ama bu uzun sürmedi.

Adam onu dikkatle süzdü. “İçeri girsen iyi olur” dedi. “Soğukta kalma.”

"Sağ olun.” Conger minnetle açık kapıdan içeri oturma odasına girdi. Köşedeki gazyağı ısıtıcısı yüzünden içerisi sıcak ve boğucuydu. Mutfaktan hatlarını belli etmeyen çiçekli bir elbise giymiş, tombul bir kadın çıkageldi. Kadınla adam onu dikkatle süzdü.

“Güzel bir odadır” dedi kadın. “Ben Bayan Apple ton. Isıtması vardır. Yılın bu zamanında ihtiyacınız olacak.”

“Evet” diye başını salladı, çevresine bakınarak.

“Bizimle yemek ister misin?"

“Ne?"

“Bizimle yemek ister misin?” Adamın kaşları çatıldı. “Yabancı değilsiniz değil mi bayım?”

"Hayır." Gülümsedi. "Bu ülkede doğdum. Ama çok batıda."

“California mı?”

"Hayır." Duraksadı. “Oregon.”

"Orası nasıl?” diye sordu Bayan Appleton. “Çok ağaç ve yeşillik varmış diye duydum. Burası öyle tenha ki. Ben Chicagoluyum."

“Orası Orta Batı” dedi adam ona. “Yabancı değilsin.”

“Oregon da yabancı değil" dedi Conger. “Amerika Birleşik Devletlerinin bir parçası.”

Adam dalgın dalgın başını salladı. Conger’in giysilerine bakıyordu.

“Garip bir takım elbiseniz var bayım” dedi. "Nereden buldunuz?”

Conger şaşırdı. Huzursuzca bir adım attı. "İyi bir takım elbise” dedi. "Beni burada istemiyorsanız başka bir yere gidebilirim.”

İkisi de itiraz edercesine başlarını kaldırdı. Kadın ona gülümsedi. “Kızıllar yüzünden dikkatli olmalıyız. Garip ya da sıradışı bir şey, anormal davranan birisi olduğunda haber vermemiz gerek.”

“Benim gibi mi?"

Utanmış gibiydiler. "Bana kızıl gibi görünmüyorsunuz” dedi adam. "Ama dikkatli olmalıyız. Tribüne diyor ki...”

Conger onları yanın kulak dinledi. Bu iş düşündüğünden de kolay olacaktı. Kurucu ortaya çıkar çıkmaz kim olduğunu anlayacağı kesindi.

Farklı olan her şeyden böylesine kuşkulanan bu insanlar hikâyeyi ağızdan ağıza yayardı. Tek yapması gereken göze batmamak, belki de markete falan gidip konuşulanlara kulak kabartmaktı. Hatta burada, Bayan Appleton’un pansiyonunda olup biteni dinleyebilirdi.

"Odayı görebilir miyim?”

"Elbette.” Bayan Appleton merdivenlere gitti. “Sana göstereyim."

Yukarı çıktılar. Yukarısı daha soğuktu, ama dışarısı kadar soğuk değildi ya da Mars çöllerindeki kadar. Bunun için minnettardı.

Dükkânın içinde dolanarak sebze konservesi kutularına, açık buzluk tezgâhlarındaki parlak ve temiz donmuş balık ve et paketlerine baktı.

Ed Davies ona yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim?” Adam biraz tuhaf giyimli ve sakallıydı! Ed elinde olmadan gülümsedi.

“Bir şey yok" dedi adam garip bir sesle. "Sadece bakıyordum.”

"Tabii.” Tekrar tezgâhın arkasına geçti. Bayan Hackett alışveriş arabasını ona doğru sürdü.

“Kim bu?" diye fısıldadı, kadının keskin hatlı yüzü adama döndü, burnu havayı koklar gibi kıpırdadı. “Onu daha önce hiç görmedim.”

“Bilmiyorum.”

“Bana garip geldi. Neden sakallı? Kimsenin sakalı yok. Bir garipliği olmalı.”

“Belki sakal hoşuna gidiyordur. Bir amcam vardı onun da...”

"Bekle” diye kaskatı kesildi Bayan Hackett. “Şu adam -adı neydi? Kızıl olan- şu yaşlı adam. Onun sakalı yok muydu? Marx. Onun da sakalı vardı.”

Ed güldü. “O Karl Marx değil. Bir keresinde fotoğrafını görmüştüm.”

Bayan Hackett gözlerini adama dikti. "Fotoğrafını mı gördün?"

"Elbette?" Adam bir parça kızardı. "Bunda ne var canım?”

"Kim olduğunu bilmek isterdim” dedi Bayan Hackett. "Kendi iyiliğimiz için daha fazlasını bilmemiz gerek bana kalırsa.”

“Hey Bayım! Gideceğiniz yere bırakayım mı?” Conger elini kemerine atarak hızla döndü. Rahatladı. Arabada biri kız diğeri erkek iki genç vardı. Onlara gülümsedi. "Bırakmak mı? Elbette.”

Conger arabaya binip kapıyı kapadı. BillWillet gaz pedalına bastı, otomobil otoyolda homurtuyla ilerledi.

“Götürdüğünüz için teşekkürler” dedi Conger dikkatle. “Kasabadan kasabaya yürüyerek gidiyordum, ama düşündüğümden daha uzakmış.”

“Nerelisin?” diye sordu Lora Hunt. Sarı süveteri ve mavi eteği içinde ufak tefek, esmer güzel bir kızdı. “Cooper Creek’ten.”

“Cooper Creek mi?” dedi Bili. Kaşlarını çattı. “Ne tuhaf. Seni daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.” “Neden oradan mı geliyorsunuz?”

“Orada doğdum. Herkesi tanırım.”

“Yeni taşındım. Oregon’dan."

“Oregon’dan mı? Oregonluların aksanı olduğunu bilmiyordum.”

"Aksanım mı var?"

“Sözcükleri garip kullanıyorsun.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Öyle değil mi Lora?”

“Yuvarlıyorsun" dedi Lora gülümseyerek. “Biraz daha konuş. Lehçeler ilgimi çekiyor.” Adama baktı, dişleri bembeyazdı. Conger kalbinin sıkıştığını hissetti. “Konuşma bozukluğum var.”

“Ah.” Kızın gözleri irileşti. "Özür dilerim.”

Araba homurtuyla ilerlerken onu merakla süzdüler. Conger kendi adına fazla meraklı görünmeden onlara soru sormanın bir yolunu arıyordu. "Sanırım buraya dışarıdan fazla ziyaretçi gelmiyor” dedi. “Yabancılar yani.”

“Hayır.” Bill başını salladı. “Fazla değil.”

“Bahse girerim uzun zamandır dışarıdan gelen tek kişi benim.”

“Sanırım.”

Conger duraksadı. “Bir arkadaşım... tanıdığım biri buradan geçebilir. Onu nerede bula...” Durdu. "Onu kesin olarak görmüş olabilecek

biri var mıdır? Sorabileceğim biri, geldiyse onu kaçırmayacağımdan emin olabilirim böylece.”

Şaşırmışlardı. "Sadece gözünüzü açık tutun. Cooper Creek fazla büyük bir yer değil.”

“Hayır. Haklısınız.”

Sessizce ilerlediler. Conger kızın profilini inceledi. Muhtemelen oğlanın metresiydi. Belki de deneme eşiydi. Deneme evliliğini bu kadar erken tarihte mi geliştirmişlerdi? Hatırlamıyordu. Ama böyle çekici bir kızın bu zamana kadar birinin metresi olması kesindi, on altı yaşlarında görünüyordu. Tekrar karşılaşırlarsa bir ara sorabilirdi.

Ertesi gün Conger, Cooper Creek’in ana caddesi boyunca yürüdü. Marketi, iki benzin istasyonunu ve postaneyi geride bıraktı. Köşede büfe vardı.

Durdu. Lora içeride oturmuş, tezgâhtarla konuşuyordu. İleri geri sallanarak gülüyordu.

Conger kapıyı itip açtı. Sıcak hava yüzüne çarptı. Lora kremalı sıcak çikolata içiyordu. Conger yanındaki iskemleye kayarken şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Affedersin" dedi. “Rahatsız mı ediyorum?" “Hayır.” Başını salladı. Gözleri iri ve koyu renkti. “Hiç de değil."

Tezgâhtar yanlarına geldi. “Ne istiyorsunuz?” Conger çikolataya baktı. “Onun içtiğinden.”

Lora, Conger’i izliyordu. Kollarını kavuşturmuş, dirseklerini tezgâhın üzerine koymuştu. Adama gülümsedi. “Bu arada. Adımı bilmiyorsun. Lora Hunt.”

Kız elini uzatmıştı. Ne yapacağını bilemeden elini tuttu. “Adım Conger” diye mırıldandı.

“Conger mi? Bu ilk adın mı soyadın mı?”

“İlk ad, soyadı?” Duraksadı. “Soyadı. Ömer Conger.

“Ömer mi?" Güldü. “Şairinki gibi. Ömer Hayyam." “Onu tanımıyorum. Şairlerden pek anlamam. Pek az sanat eserini onarabildik. Genellikle, yalnızca Kilise bu konulara yeterince ilgi...” Sözünü kesti. Kız ona bakıyordu. Conger kızardı. “Geldiğim yerde yani” diye bitirdi.

“Kilise mi? Hangi kiliseyi kastediyorsun?” “Kilise.” Kafası karışmıştı. Çikolatası geldiğinde minnetle yudumlamaya başladı. Lora hâlâ onu izliyordu.

“İlginç birisin" dedi. “Bill senden hoşlanmadı, ama o farklı olan hiçbir şeyi sevmez zaten. Öyle sıkıcı ki. Sence de bir insanın büyüdükçe ufkunu genişletmesi gerekmez mi?”

Conger başını salladı.

“Yabancıların ait oldukları yerde kalıp buraya gelmemesini istiyor. Ama sen o kadar yabancı değilsin. Doğuluları kastediyor anlıyorsun ya.”

Conger başını salladı.

Arkasındaki sineklikli kapı açıldı. Bill içeri girdi. Onlara baktı. "Vay vay" dedi.

Conger döndü. “Selam."

"Ee.” Bill oturdu. “Merhaba Lora." Conger’a bakıyordu. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.” Conger gerildi. Oğlanın düşmanlığını hissedebiliyordu. “Bunda yanlış bir şey mi var?”

“Hayır. Hiçbir şey yok."

Sessizlik oldu. Bill aniden Lora’ya döndü. “Hadi. Gidelim.”

“Gitmek mi?" Kız şaşırmıştı. “Neden?"

“Gidelim işte!” Kızın elini yakaladı. “Hadi! Araba dışarıda.”

“Niye Bill Willet?” dedi Lora. “Kıskanıyorsun!”

“Kim bu adam?” dedi Bili. “Hakkında ne biliyorsun? Bir baksana, sakalına..."

Kız parladı. “Ne olmuş yani? Sırf bir Packard kullanmıyor, Cooper Lisesi’ne gitmiyor diye mi!”

Conger oğlanı ölçüp biçti. İriydi, iri ve güçlü. Muhtemelen bir sivil denetim örgütünün üyesiydi.

“Affedersiniz” dedi Conger. "Ben giderim.”

“Kasabada ne işin var?" diye sordu Bili. “Burada ne yapıyorsun? Neden Lora’nın etrafında dolaşıyorsun?”

Conger kıza baktı. Omuz silkti. “Bir nedeni yok. Sonra görüşürüz.”

Döndü. Donakaldı. Bill hareket etmişti. Conger’in parmakları kemerine gitti.

Yarısına *kadar,* diye fısıldadı kendi kendine. Daha *fazla değil. Yarısına kadar.*

Bastırdı. Oda çevresinde zıpladı. Conger kumaşının astan, iç taraftaki plastik kaplaması sayesinde korunmuştu.

“Tanrım...” Lora ellerini havaya kaldırdı. Conger küfretti. Hiçbirini onu hedef alarak yapmamıştı. Ama etkisi geçiciydi. Yarım amperdi yalnızca. Karıncalanma olacaktı.

Karıncalanma ve felç.

Arkasına bakmadan kapıdan dışarı çıktı. Bill ağır adımlarla sarhoş gibi duvara tutunarak dışarı çıktığında neredeyse köşeye ulaşmıştı. Conger yürümeye devam etti.

Conger gecenin içinde huzursuzca yürürken önünde bir karaltı belirdi. Soluğunu tutarak durdu.

"Kim o?" dedi bir erkek sesi. Conger gerilerek bekledi.

“Kim o?" dedi adam yine. Elindeki bir şeye bastı. Bir ışık parladı. Conger hareket etti.

“Benim” dedi.

“Sen de kimsin?"

“Adım Conger. Appleton’ların yerinde kalıyorum. Sen kimsin?"

Adam yavaşça yaklaştı. Deri bir ceket giymişti. Belinde bir tabanca vardı.

“Şerif Duff. Sanırım konuşmak istediğim kişi şensin. Bugün saat üç sularında Bloom’un Yeri’nde miydin?

“Bloom’un Yeri mi?”

“Büfe. Çocukların takıldığı.” Duff yanına gelerek ışığı Conger’in yüzüne tuttu. Conger gözlerini kırpıştırdı.

“Şu şeyi bana tutma” dedi.

Bir duraksama. "Tamam.” Işık titreşerek aşağı indi. “Oradaydın. Seninle genç Willet arasında bir tartışma oldu. Doğru mu? Kız arkadaşı yüzünden tartıştınız..."

“Biraz konuştuk” dedi Conger dikkatle.

“O halde ne oldu?”

“Neden?”

“Sadece merak ediyorum. Bir şey yaptığını söylediler.”

"Bir şey mi? Ne yapmışım?”

“Bilmiyorum. Ben de bunu merak ediyorum ya. Parlak bir ışık görmüşler, sonra da bir şey olmuş. Bayılmışlar. Hareket edememişler.”

“Şimdi nasıllar?”

"İyi."

Sessizlik.

“Pekâlâ?” dedi Duff. “Neydi peki? Bomba mı?” “Bomba mı?” Conger güldü. “Hayır. Çakmağım alev aldı. Bir sızıntı olmuş, gaz alev aldı.”

“Neden bayıldılar?”

“Duman.”

Sessizlik. Cogner ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek bekledi. Parmakları yavaşça kemerine gitti. Şerif bakışlarını yere indirdi. Homurdandı.

“Öyle diyorsan öyledir” dedi. “Her neyse kimseye bir şey olmadı.” Conger’den bir adım uzaklaştı. “O Willet tam bir baş belasıdır.”

“O halde iyi akşamlar” dedi Conger. Şerifin yanından geçip yürüdü.

“Bir şey daha Bay Conger. Gitmeden önce, kimliğinize bir bakmamın sakıncası yoktur herhalde?” “Hayır. Hayır yok.” Conger cebine uzandı. Cüzdanını uzattı. Şerif el fenerini cüzdana tutarken, Conger hafif soluklar alarak onu izledi. Kimlik üzerinde çok çalışmışlardı, tarihi belgeleri, dönemin eski eserlerini, bağlantısı olabilecek bütün belgeleri incelemişlerdi.

Duff kimliğini geri uzattı. “Tamam. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın.” Işık kapandı.

Conger eve ulaştığında Appletonları televizyonun karşısında otururken buldu. İçeri girdiğinde başlarını kaldırıp ona bakmadılar. Conger kapıda oyalandı.

“Size bir şey sorabilir miyim?” dedi. Bayan Appleton yavaşça başını çevirdi. “Ayın kaçı olduğunu sorabilir miyim?”

“Ayın kaçı mı?” Kadın onu inceledi. “1 Aralık.”

“1 Aralık mı! Nasıl olur henüz kasımdaydık!” Şimdi hepsi ona bakıyordu. Birdenbire anımsadı. Yirminci yüzyılda hâlâ eski on iki aylık sistemi kullanıyorlardı. Kasımdan sonra hemen aralık başlıyordu. Aralarında bir çeyreklik yoktu.

Soluğunu tuttu. O halde yarındı! İki Aralık! Yarındı!

‘‘Sağolun” dedi. “Sağolun.”

Merdivenleri tırmandı. Unutmakla ne aptallık etmişti. Gazete kayıtlarına göre, Kurucu Aralık’ın ikisinde tutuklanmıştı. Yarın, bundan yalnızca on iki saat sonra Kurucu insanlarla konuşmak üzere ortaya çıkacak, sonra da tutuklanacaktı.

Gündüz sıcak ve güneşliydi. Conger eriyen karları ezerek yürüdü. Kar katmanları altında dallan sarkmış ağaçların arasından geçti. Bir tepeyi tırmanıp diğer tarafından uzun adımlarla, kayarak aşağı indi.

Çevresine bakmak için durdu. Etraf sessizdi. Görünürde kimse yoktu. Belinden ince bir çubuk çıkararak sapını büktü. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra havada bir balkıma oldu.

Kristal kafes göründü ve yavaşça yere indi. Conger içini çekti. Kafesi tekrar görmek güzeldi. Ne de olsa geriye dönüyordu.

Yamaca tırmandı. Elleri belinde yüzünde bir parça tatminle çevresine bakındı. Hudson Tarlası çevresinde, ta kasabanın eteklerine kadar

uzanıyordu. Çıplak, düz tarla ince bir kar örtüsüyle kaplıydı.

Kurucu buraya gelecekti. Burada onlarla konuşacaktı. Polis onu burada tutuklayacaktı.

Ancak Kurucu onlar gelmeden önce ölmüş olacaktı. Konuşmadan önce ölecekti.

Conger kristal küreye döndü. Kapıyı itip içeri girdi. Silahını raftan alıp sürgüyü yerine taktı. Tetik çekilmeye, ateşlenmeye hazırdı. Bir an düşündü. Yanında taşımalı mıydı?

Hayır. Kurucu'nun gelmesi saatler alabilirdi, ya bu sırada başka biri ona yaklaşacak olursa? Kurucu'nun tarladan yaklaştığını gördüğünde gidip silahı alabilirdi.

Conger rafa baktı. Düzgün sarılmış paket oradaydı. Onu alıp açtı.

Kafatasını elinde tutup çevirdi. Elinde olmadan içine buz gibi bir his doldu. Bu o adamın kafatasıydı, hâlâ soluk alan, buraya, bugün gelecek olan, iki metre uzakta olmayan tarlada duracak Kurucu'nun kafatası.

Ya *kendisi,* iki yüz yaşındaki kendi sararmış ve çürümüş kafatasını görebilecek olsaydı? Yine de konuşur muydu? Bu sırıtan eski kafatasını görebilse konuşur muydu? Söyleyecek, insanlara anlatacak nesi olurdu? Nasıl bir mesaj getirebilirdi?

Bir insan kendi yıpranmış, sararmış kafatasını görebildiğinde, yapacağı her şey anlamını yitirmez miydi? Hâlâ yaşarken kısa ömrünün tadını çıkarması daha iyiydi.

Kendi kafatasını elinde tutan bir adam pek az davaya, pek az harekete inanırdı. Bunun yerine tam tersini vaaz...

Bir ses. Conger kafatasını rafa bırakıp silahı eline aldı. Dışarıda bir hareket vardı. Kalbi hızla çarparak kapıya gitti. O muydu? Soğukta tek

başına dolaşıp konuşacağı bir yer arayan Kurucu muydu? Sözleri üzerinde düşünüp, cümlelerini dikkatle seçiyor muydu o anda?

Ya Conger'ın elinde olan şeyi görebilseydi!

Silahını kaldırıp kapıyı itti.

Lora! Kıza baktı. Yün bir ceket ve çizme giymişti, elleri cebindeydi. Ağzından ve burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Sessizce birbirlerine baktılar. En sonunda Conger silahını indirdi.

“Ne oldu?” dedi. "Burada ne işin var?”

Kız eliyle işaret etti. Konuşmakta zorluk çekiyor gibiydi. Conger kaşlarını çattı, kızın nesi vardı böyle?

“Ne oldu?” dedi. “Ne istiyorsun?” Kızın işaret ettiği yöne baktı. “Bir şey görmüyorum.”

“Geliyorlar.”

“Kim? Kim geliyor?"

“Onlar. Polis. Şerif gece eyalet polisinden destek istedi. Her yerdeler. Yolları kestiler. Yaklaşık altmış kişi buraya geliyor. Bazıları kasabadan, bazıları arkadan dolaşıyor.” Soluğu kesilerek sustu. "Dediler ki... Dediler ki...”

“Ne?"

“Senin bir tür komünist olduğunu söylediler. Dediler ki..."

Conger kafese girdi. Silahı rafa bırakıp tekrar dışarı çıktı. Aşağı atlayıp kızın yanına gitti.

"Sağ ol. Bana bunu söylemeye mi geldin? Söylediklerine inanmıyor musun?”

"Bilmiyorum.”

“Buraya yalnız mı geldin?”

“Hayır. Joe beni kamyonetiyle getirdi. Kasabadan."

“Joe mu? O da kim?”

"Joe French. Tesisatçı. Babamın arkadaşıdır."

“Hadi gidelim.” Karın üzerinde ilerleyip yamaçtan aşağı tarlaya indiler. Küçük minibüs tarlanın ortasına park edilmişti. Direksiyonun arkasında, tıknaz bir adam piposunu tüttürüyordu. Yaklaştıklarını görünce yerinde doğruldu.

"O sen misin?" dedi Conger’e.

“Evet. Beni uyardığınız için teşekkürler."

Tesisatçı omuz silkti. “Bu konuda bir şey bilmiyorum. Lora senin fena biri olmadığını söylüyor.” Başını çevirdi. “Başkalarının da geldiğini bilmelisin. Seni uyarmaya değil, sadece merak ediyorlar.”

“Başkaları mı?” Conger kasabaya doğru baktı. Karın üzerinde ağır ağır ilerleyen karaltılar vardı.

“Kasabadan insanlar. Küçük bir kasabada bu tür şeylerin saklı kalması imkânsızdır. Hepimiz polis radyosunu dinliyoruz, onlar da olaydan Lora gibi haberdar oldular. Biri istasyonu açıp insanlara yaydı...”

Silüetler yaklaşıyordu. Conger birkaçını seçebiliyordu. Liseden başka çocuklarla birlikte Bill Willet oradaydı. Appletonlar da arkada kalabalıkla birlikte ilerliyordu.

“Ed Davies bile” diye mırıldandı Conger.

Market görevlisi kasabadan üç dört adamla birlikte tırmanmaya uğraşıyordu.

“Hepsi de ölümüne merak ediyor" dedi French. “Eh sanırım kasabaya döneceğim. Kamyonetimde kurşun deliği açılmasını istemiyorum. Hadi Lora."

Kız faltaşı gibi açılmış gözlerle Conger’e bakıyordu.

“Hadi” dedi French yine. “Gidelim. Burada kalamazsın biliyorsun.”

“Neden?”

“Ateş açılabilir. Hepsi bunu görmeye geliyor. Bunu biliyorsun değil mi Conger?"

“Evet."

"Silahın mı var? Yoksa aldırmıyor musun?” French hafifçe gülümsedi. "Zaman geçtikçe daha fazla insan topladılar, biliyorsun. Yalnız olmayacaksın.”

Aldırıyordu elbette! Burada tarlada kalmak zorundaydı. Onu götürmelerine izin veremezdi. Kurucu her an ortaya çıkabilir, tarlaya adım atabilirdi. Tarlanın ucunda sessizce bekleyip izleyen kasabalılardan biri mi olacaktı?

Belki de Joe French’ti. Ya da polislerden biri. Herhangi biri konuşmaya kalkışabilirdi. Bugün söylenecek birkaç söz uzun bir süre büyük önem taşıyacaktı.

Conger burada olup, ilk söz söylendiğinde hazır olmalıydı!

“Aldırıyorum” dedi. “Kasabaya dön. Kızı da yanına al.”

Lora robot gibi yürüyerek Joe French’in yanına oturdu. Tesisatçı motoru çalıştırdı. "Şu duruşlarına bak” dedi. “Akbabalar gibi. Birinin öldürüldüğünü görmeyi bekliyorlar.”

Kamyonet uzaklaştı, Lora kaskatı sessiz ve korkmuş bir halde oturuyordu. Conger bir an kamyoneti gözleriyle takip etti. Sonra fırlayıp

ormana ağaçların arasına girerek tepeye ilerledi.

Kaçabilirdi kuşkusuz. Ne zaman istese kaçabilirdi. Tek yapması gereken kristal kafese atlayarak kolları çevirmekti. Ama bir işi vardı, önemli bir işi. Burada, bu zamanda ve bu yerde olmalıydı.

Kafese ulaşıp kapıyı açtı. İçeri girerek raftan silahı aldı. Yan otomatik onların icabına bakardı. Silahı doldurdu. Silahın zincirleme reaksiyonu polisi, meraklı sadist insanları dümdüz ederdi...

Ama onu ele geçiremezlerdi! Ona ulaşana kadar hepsi ölmüş olurdu. O ise kaçmış olurdu. Kaçardı. Günün sonunda hepsi ölmüş olurdu, eğer istedikleri buysa ve o...

Kafatasını gördü.

Birden silahı bıraktı. Kafatasını eline alıp çevirdi. Dişlerine baktı. Sonra aynaya gitti.

Kafatasını kaldırarak aynaya baktı. Kafatasını yanağına bastırdı. Kendi yüzünün, kendi kafatasının, kanlı canlı etinin yanındaki kafatası ona alayla sırıttı.

Dişlerini çıkardı. Biliyordu.

Elinde tuttuğu kendi kafatasıydı. Ölecek olan oydu. Kurucu oydu.

Bir süre sonra kafatasını bıraktı. Birkaç dakika kontrollerin başında durup dalgın dalgın oynadı onlarla. Dışarıda motorların gürültüsünü, adamların boğuk seslerini duyabiliyordu. Sözcü'nün beklediği yere şimdiki zamana geri dönmeli miydi? Kaçabilirdi, elbette...

Kaçmak mı?

Kafatasına doğru döndü. Zamanla sararmış kendi kafatası orada duruyordu. Onu kendi elinde tuttuktan sonra kaçmak ha?

Bir ay, bir yıl, on yıl, hatta elli yıl ertelese ne olurdu ki? Zamanın bir önemi yoktu. Yaşadığı zamandan yüz elli yıl önce doğmuş bir kızla sıcak çikolata içmişti. Kaçmak mı? Belki bir süreliğine.

Ama aslında kaçamazdı, herkes ne kadar kaçabiliyorsa o da o kadar kaçabilirdi ancak.

Ama o, kendi kemiklerini, kendi cansız başını elinde tutmuştu.

Onlar tutmamıştı.

Kapıya, ardından da tarlaya çıktığında eli boştu. Bir araya toplanmış bekleyen insanlar kalabalıktı. İyi bir mücadele bekliyorlardı, elinde bir şey olduğunu biliyorlardı. Büfedeki olayı duymuşlardı.

Bir yığın polis de vardı, gözyaşı bombaları ve silahları olan polisler tepelerde, bayırlarda, ağaçların arasında sürünerek ilerliyor, adım adım yaklaşıyorlardı. Bu yüzyılda bildik bir hikâyeydi bu.

Adamlardan biri ona bir şey fırlattı. Ayağının dibine, karların üstüne düştü. Yere baktı. Bir taştı. Gülümsedi.

“Hadi!” diye seslendi içlerinden biri. “Bomban yok mu?”

“Bomba atsana! Sen sakallı! Bomba atsana!"

“Günlerini göster!”

“Bir iki atom bombası at!”

Gülmeye başladılar. Conger gülümsedi. Ellerini beline koydu. Konuşacağını görerek aniden sessizleştiler.

“Üzgünüm!” dedi sadece. “Bombam yok. Yanılmışsınız.”

Bir mırıltı dalgası yükseldi.

"Bir silahım var” diye devam etti. “Çok iyi bir silah. Sizinkinden daha ileri bir bilim tarafından üretildi. Ama onu da kullanmayacağım.”

Şaşırmışlardı.

“Neden?” diye seslendi biri. Grubun kenarında yaşlı bir kadın olanları izliyordu. Conger aniden sarsıldı. Kadını daha önce görmüştü. Nerede?

Hatırladı. Kütüphanedeki o gün. Köşeyi dönerken kadını görmüştü. Kadın onu fark edince afallamıştı. O sırada kadının bu davranışının nedenini anlamamıştı.

Conger sırıttı. Demek şu anda bile isteyerek ölmeyi kabul eden adam ölümden kaçacaktı. Silahı olan ama kullanmayan bir adama gülüyorlardı. Ama bilimin garip bir şaşırtmacasıyla, kemiklerinin bir hapishanenin zeminine gömülmesinin ardından, birkaç ay sonra tekrar ortaya çıkacaktı.

Böylece bir bakıma ölümden kaçmış olacaktı. Ölecekti ama sonra, birkaç ay geçince bir öğleden sonra kısa bir süre tekrar yaşayacaktı.

Bir öğleden sonra. Onu görmelerine ve hâlâ hayatta olduğunu anlamalarına yetecek kadar uzun bir süreydi yine de. Bir biçimde hayata döndüğünü bilmelerine yetecek kadar.

Son olarak da iki yüzyıl geçtikten sonra bir kez daha ortaya çıkacaktı. İki yüzyıl sonra.

Tekrar doğacaktı, aslına bakılırsa Mars’ta ticaretle uğraşan küçük bir köyde. Avlanmayı ve ticareti öğrenerek büyüyecek...

Bir polis aracı tarlanın sınırına gelip durdu. İnsanlar bir adım geri çekildi. Conger ellerini havaya kaldırdı.

“Size garip bir paradoks bırakıyorum” dedi. “Can alanlar bir gün kendi canlarını kaybedecek. Öldürenler ölecek. Ama kendi canını feda edenler tekrar yaşayacaklar!”

Hafifçe tedirgin ifadelerle güldüler. Polisler dışarı çıkıyor, ona doğru yürüyorlardı. Gülümsedi. Söylemek istediği her şeyi söylemişti. Güzel küçük bir paradoks türetmişti. Buna kafa yoracak, bunu anımsayacaklardı.

Conger gülümseyerek önceden belirlenmiş bir ölümü bekledi.

SAVUNMACILAR

Taylor koltuğunda arkasına yaslanmış sabah gazetesini okuyordu. Mutfağın ılık havasıyla kahve kokusu işe gitmemenin verdiği rahatlıkla birleşiyordu. Taylor'ın uzun zamandır ilk İzin Dönemi'ydi, memnuniyeti bundandı. Tatmin dolu bir iç çekişle ikinci bölümü katlayıp eski haline getirdi.

"Ne oldu?" dedi Mary ocağın başından.

"Dün gece yine Moskova'yı kevgire çevirmişler." Taylor onaylayarak başını salladı. "Bir güzel vurmuşlar. Şu R-H bombalarından biri. Zamanı gelmişti." Tekrar başını sallayarak mutfağın tüm konforunu iliklerinde hissetti; dolgun hatlı çekici karısının varlığı, kahvaltı tabakları, kahve. Rahatlık buydu işte. Savaş haberleri de iyiydi, iyi ve tatmin edici. Haberler karşısında haklı bir coşku hissedebiliyordu, bir gurur ve kişisel başarı hissi. Ne de olsa savaş programının bir parçasıydı, bir el arabası dolusu hurdayı çeken herhangi bir fabrika işçisi değil, savaşın beyin sistemini tasarlayan ve planlayanlardan biriydi.

"Yeni denizaltıların neredeyse tamamlandığı yazıyor. Hele bir çalışmaya başlasınlar o zaman gör." Dudaklarını beklentiyle şaplattı. "Su altından bombalamaya başladıklarında Sovyetlerin şaşıracağı kesin."

"Mükemmel iş çıkarıyorlar" diye katıldı Mary cansızca. "Bugün ne gördük biliyor musun? Ekibimiz okul çocuklarına göstermek için bir kurşunumsu alıyor. Kurşunumsuyu gördüm ama yalnızca bir saniyeliğine. Çocukların katkılarının nereye gittiğini görmeleri iyi bir şey, öyle değil mi?"

Başını çevirip adama baktı.

“Bir kurşunumsu” diye mırıldandı Taylor. Gazetesini yavaşça elinden bıraktı. “Eh doğru şekilde dekontamine edildiğinden emin olun da. Risk almak istemeyiz.”

“Ah yüzeyden indirildiklerinde her zaman yıkanıyorlar” dedi Mary. “Yıkamadan indirmek akıllarına bile gelmez değil mi?” Olanları düşünerek duraksadı. “Don biliyor musun aklıma ne geldi...”

Adam başını salladı. “Biliyorum.”

Karısının ne düşündüğünü biliyordu. Savaşın ilk haftalarında bir keresinde, herkesin yüzeyden tahliye edilmesinden önce yaralıları, şarapnel yağmuruna tutulan insanları tahliye eden bir hastane treni görmüşlerdi. İnsanların nasıl göründüğünü, yüzlerindeki ya da yüzlerinden geriye kalanında taşıdıkları ifadeyi hatırlıyordu.

Yüzey altına transfer edilmeden önce ilk günlerde benzer pek çok şey olmuştu. Pek çok şey, bunlara rastlamak hiç de zor olmamıştı.

Taylor başını kaldırıp karısına baktı. Şu son birkaç aydır bunu fazla düşünür olmuştu. Hepsi fazla düşünür olmuştu.

“Unut bunu” dedi. “Her şey geçmişte kaldı. Artık yukarıda kurşunumsulardan başka hiçbir şey yok, onlar da umursamıyor.”

"Yine de içlerinden birinin aşağı inmesine izin verdiklerinde dikkatli davranıyorlardı umarım. Eğer birisi hâlâ sıcaksa...”

Taylor gülerek iskemlesini masadan uzağa itti. "Unut gitsin. Bu harika bir an. Gelecek iki vardiyada evde olacağım. Oturup rahatıma bakmaktan başka yapacak bir şeyim olmayacak. Belki bir gösteriyi araya sıkıştırabiliriz. Tamam mı?”

“Gösteri mi? Yapmak zorunda mıyız? O yıkımı görmeyi sevmiyorum. Bazen San Fransisco gibi hatırladığım bir yer görüyorum. San

Fransisco’nun bir fotoğrafını göstermişlerdi de, köprü yıkılmış ve suya düşmüştü, sinirim bozulmuştu görünce. İzlemeyi sevmiyorum.”

“Ama neler olup bittiğini bilmek istemiyor musun? İnsanlar zarar görmüyor biliyorsun.”

“Ama öyle korkunç ki!" Kadının yüzü kasılmış, gerilmişti. "Lütfen Don hayır.”

Don Taylor suratı asılarak gazetesini eline aldı. “Tamam ama yapacak fazla bir şey de yok. Hem unutma, onların kentleri daha kötüsünü yaşıyor.” Karısı başını salladı. Taylor gazetenin ince kaba kâğıttan sayfalarını çevirdi. Keyfi kaçmıştı. Neden sürekli endişe etmek zorundaydı ki? Halihazırda durumları epeyi iyi sayılırdı. Yüzeyin altında yapay güneş ve yapay yiyecekle yaşarken her şeyin mükemmel olmasını bekleyemezdiniz. Gökyüzünü görmemek ya da istediğiniz yere gidememek ya da metal duvarlardan, gürleyen fabrikalardan, santral avlulardan, kışlalardan başka bir şey görmemek insanı doğal olarak zorluyordu. Bir gün bütün bunlar sona erecek ve geri döneceklerdi. Kimse böyle yaşamak istemiyordu ama buna zorunluydular.

Sayfayı öfkeyle çevirdiğinde ince kâğıt yırtıldı. Allah kahretsin, gazetenin kalitesi her gün düşüyordu, kötü baskı, sarı renk.

Eh, savaş programı için ellerindeki her şeye ihtiyaçları vardı. Bunu herkesten iyi bilmesi gerekiyordu. Planlamacılardan biri de o değil miydi?

Karısından izin isteyerek diğer odaya geçti. Yatak hâlâ yapılmamıştı. Yedinci saat denetiminden önce bir çekidüzen verseler iyi olacaktı. Bunun için bir birim cezası...

Görüntülü telefon çaldı. Duraksadı. Kim olabilirdi? Telefonun yanına gidip tuşa bastı.

“Taylor?” dedi ekranda beliren yüz. Gri, sert ve yaşlı bir yüzdü. “Ben Moss. Dinlenme Dönemi’nde seni rahatsız ettiğim için kusura bakma, ama bir sorun çıktı.” Kâğıtları hışırdattı. “Hemen buraya gelmeni istiyorum.”

Taylor gerildi. “Ne oldu? Bekleyemez mi?” Duygusuz gri gözler onu yargılamadan sakince inceledi. “Laboratuvara gelmemi istiyorsan,” diye homurdandı Taylor. "Sanırım gelebilirim. Üniformamı alayım...”

“Hayır. Öylece gel. Laboratuvara da değil. Mümkün olduğu kadar çabuk ikinci katta buluşalım. Yukarı çıkan en hızlı aracı kullanarak yarım saatte gelebilirsin. Orada görüşürüz."

Görüntü kesildi, Moss’un yüzü kayboldu.

“Ne oldu?” dedi Mary kapıdan.

“Moss. Bir şey için beni istiyor.”

“Bunun olacağını biliyordum.”

“Eh zaten bir şey yapmak da istemiyordun. Ne fark eder ki?” Sesi kırgındı. "Hep aynı şey. Sana bir şey getiririm. İkinci kata gidiyorum. Belki yüzeye yeterince yakın olurum da..."

“Yapma! Bana bir şey getirme! Yüzeyden olmaz!”

“Tamam, getirmem. Ama bütün bu akıl almaz saçmalık...”

Kadın cevap vermeden onun botlarını giymesini izledi.

Moss başını salladı, Taylor uzun adımlarla yürüyen yaşlı adama ayak uydurdu. Yüzeye bir dizi yük çıkıyordu, rampalardan yukarı kör vagonlar maden taşıyan kamyonlar gibi tangırdayarak çıkıyor ve tepelerindeki kat kapağından geçerek gözden kayboluyordu. Taylor, boru şeklinde bir tür düzenek yüklü vagonları izledi, bunlar ilk kez gördüğü silahlardı. Her yerde işçi birliklerinin koyu gri üniformasını giymiş işçiler

vardı, yükleri kaldırıyor bağırıyorlardı. Kat kulakları sağır eden bir gümbürtüyle çınlıyordu.

“Biraz yukarı çıkacağız” dedi Moss. “Konuşabileceğimiz bir yere. Burası ayrıntıları vermek için uygun yer değil.”

Yukarı çıkmak için yürüyen merdivene bindiler. Yük asansörü aşağılarında kaldığında gürültü patırtının çoğu kesildi. Bir süre sonra, artık yalnızca yanın mil yukarıdaki yüzeye giden geniş tünelin, tüp geçidin bir yanında asılı duran bir gözlem rampasına çıktılar.

“Tanrım!” dedi Taylor elinde olmadan aşağı uzanan tünele bakarak. “Ne kadar da aşağıda."

Moss güldü. “Bakma.”

Bir büronun kapısını açarak içeri girdiler. Masanın arkasında bir subay oturuyordu. Bir İç Güvenlik subayı. Adam başını kaldırdı.

“Seninle hemen ilgileneceğim Moss." Taylor’a inceleyen gözlerle baktı. “Biraz erken geldiniz.”

"Bu Komutan Frank” dedi Moss, Taylor’a. “İlk kez o keşfetti. Bana dün gece haber verildi.” Elindeki pakete hafifçe dokundu. “Bunun yüzünden bana açıkladılar.”

Frank ona kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "Bilinci kata çıkıyoruz. Orada konuşabiliriz."

“Birinci kat mı?” diye yineledi Taylor tedirgin bir sesle. Üçü bir yan koridordan küçük bir asansöre indi. “Oraya hiç çıkmadım. Güvenli mi? Radyoaktif değil, öyle değil mi?”

“Sen de herkes gibisin” dedi Frank. “Hırsızdan korkan yaşlı kadınlar. Birinci kata radyasyon sızmaz. Kurşun ve kaya var, Tünel’den gelenler de yıkanıyor.”

"Sorunun niteliği nedir?” diye sordu Taylor. “Bu konuda bir şeyler öğrenmek isterim."

Asansöre binip yukarı çıktılar. Dışarı çıktıklarında askerlerle dolu bir salondaydılar. Her yerde silahlar ve üniformalar vardı. Taylor şaşkınlıkla çevresine bakındı. Demek burası birinci kat, yukarıya en yakın yüzeyaltı seviyeydi! Bu kattan sonra sadece kaya, kurşun ve yukarıya giden, solucanların açtığı oyuklara benzeyen büyük tüneller vardı. Kurşun ve kaya, onun üzerinde tüneller, sekiz yıldır hiçbir canlının girmediği büyük geniş topraklara açılıyordu. Bu uçsuz bucaksız, geniş yıkıntı bir zamanlar insanoğlunun evi, sekiz yıl öncesine kadar yaşadığı yerdi.

Şimdiyse yüzey cüruf ve yuvarlanan bulutlardan oluşan ölümcül bir çöldü. Sonsuz bulutlar gökyüzünde kızıl güneşi kapatarak sürükleniyordu. Zaman zaman metal bir nesne kımıldıyor, bir kentin kalıntıları arasında hareket ediyor, kırsal bölgelerin delik deşik topraklarını katediyorlardı. Radyasyondan etkilenmeyen, soğuk savaş tam anlamıyla sıcak savaşa dönüşmeden önceki son aylarda hummalı bir çalışmayla inşa edilmiş bir kurşunumsu yüzey robotuydu bu.

Toprakta sürünen, okyanuslar üzerinde uçan ya da ince uzun karartılmış araçlarda gökyüzünde ilerleyen kurşunumsular, canlıların var olamayacağı yerde yaşayabilen yaratıklar, İnsanoğlunun yarattığı bir savaşta çarpışan ama kendisi savaşamayacak metal plastik figürlerdi. Savaşı insanlar bulmuş, bulmuş ve silahlan imal etmişlerdi, hatta oyuncuları bile. Savaşçıları, savaşın oyuncularını. Ama kendileri ileri atılamaz, kendileri savaşamazlardı. Dünyada hiçbir yerde -Rusya’da, Avrupa’da, Amerika ve Afrika’da- yaşayan insan kalmamıştı. Yüzeyin altında, ilk bombalar düştüğü sırada bile dikkatle planlanıp inşa edilmeye devam edilmiş derin sığınaklardaydılar.

Bu parlak bir fikirdi, işe yarayabilecek tek fikir. Yukarıda, bir zamanlar yaşayan bir gezegenin bombalarla tahrip olmuş, yıkılmış

yüzeyinde kurşunumsular sürünüyor, koşuyor ve insanoğlunun savaşını sürdürüyordu. Yüzeyin altında yeryüzünün derinliklerinde ise insanlar ay be ay, yıl be yıl, savaşı devam ettirecek silahları üretmek için durmadan çalışıp didiniyordu.

“Birinci kat” dedi Taylor. İçinde garip bir sızı hissetti. “Neredeyse yüzeydeyiz.”

“Ama tam olarak değil” dedi Moss.

Frank onları askerlerin arasından geçirip diğer tarafa, Tünel’in ağzına götürdü.

“Birkaç dakika içinde bir asansör bize yukarıdan bir şey getirecek" diye açıkladı. “Anlıyorsun ya Taylor, arada sırada Güvenlik, belirli birtakım şeyleri öğrenmek için uzun süre yukarıda bulunmuş bir yüzey kurşunumsusunu inceleyip sorgular. Yukarıya bir görüntülü çağrı yolluyor ve bir sahra karargahıyla bağlantı kuruyoruz. Bu doğrudan görüşmeye ihtiyacımız var, yalnızca görüntü ekranı bağlantısına güvenenleyiz. Kurşunumsular iyi iş çıkarıyor ama her şeyin istediğimiz gibi gittiğinden emin olmak istiyoruz.”

Frank konuşmaya devam ederek Moss ve Taylor’a döndü. “Asansör yüzeyden bir kurşunumsu getirecek, A-sınıfı kurşunumsulardan biri. Yan odada görüşmeyi yapan subayların radyasyondan etkilenmemesi için ortasında kurşun duvar olan bir sorgu odası var, bu yöntemi kurşunumsuyu yıkamaktan daha kolay buluyoruz. Hemen tekrar yukarı gidecek, dönmesi gereken bir işi var.

“İki gün önce A-sınıfı bir kurşunumsu aşağı getirilip sorgulandı. Oturumu bizzat ben yönettim. Sovyetler’in kullandığı yeni bir silahla ilgileniyorduk, hareket halindeki her şeyi kovalayan otomatik bir mayın. Ordu mayının gözlemlenmesi ve ayrıntılı bir rapor verilmesi için yukarı talimat gönderdi.

“İki gün önce mayınla ilgili bilgi toplamış bir A-sınıfı kurşunumsu aşağı indirildi. Ondan bilgi aldık, olağan film ruloları ve raporlarını elde ettik sonra da tekrar yukarı gönderdik. Odadan çıkmış asansöre dönmekteydi ki, garip bir şey oldu. O sırada düşündüğüm...”

Frank konuşmasını kesti. Kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu.

"Asansör aşağı geliyor.” Askerlerin birkaçına başını salladı. “Odaya girelim. Kurşunumsu bir iki saniye içinde burada olur.”

"A -sınıfı bir kurşunumsu” dedi Taylor. "Onları gösteri perdelerinde raporlarını verirken izlemiştim.”

“Epey olağanüstü bir deneyim” dedi Moss. "İnsandan farkları yok neredeyse.”

Odaya girerek kurşun duvarın arkasında yerlerini aldılar. Bir süre sonra bir sinyal ışığı yanıp söndü, Frank eliyle işaret verdi.

Duvarın arkasındaki kapı açıldı. Taylor görüntü bölmesinden baktığında, yavaşça yaklaşan bir şey gördü, paletler üzerinde hareket eden, kol kıskaçları iki yanında hareketsiz duran ince uzun metal bir nesne. Figür durdu ve kurşun duvarı gözden geçirdi.

"Merak ettiğimiz bir şey var” dedi Frank. “Seni sorgulamadan önce yüzey koşulları hakkında bildireceğin bir şey var mı?"

“Hayır. Savaş devam ediyor." Kurşunumsunun sesi monoton ve donuktu. "Tek kişilik hızlı takip aracı eksiğimiz var. Ayrıca bir miktar..."

“Bütün bunları kaydettik. Sana sormak istediğim şu: Sizinle bağlantımız yalnızca görüntü ekranından gerçekleşti. Hiçbirimiz yukarı çıkmadığımız için dolaylı kanıtlara güvenmek zorundayız. Neler olup bittiğiyle ilgili yalnızca sonuç çıkarabiliriz. Kendimiz hiçbir şey görmüyoruz. Her şeyi ikinci elden kabul etmeliyiz. En tepedeki bazı

yöneticiler, bu durumun hataya düşmeye açık olduğunu düşünmeye başladı.”

"Hata mı?" diye sordu kurşunumsu. "Nasıl bir hata? Raporlarımız aşağı gönderilmeden önce dikkatle kontrol ediliyor. Sizinle sürekli bağlantı kuruyoruz, işe yarayan her şey rapor ediliyor. Düşmanın kullandığı görülen her yeni silah...”

“Bunu fark ettim” diye homurdandı Frank gözetleme yuvasının arkasından. "Ama belki de bunların hepsini kendimiz görmeliyiz, insanlardan oluşan bir ekibin yüzeye çıkması için yeterince geniş radyasyonsuz bir alan olabilir mi? Birkaçımız kurşun astarlı giysilerle yukarı çıkacak olsak, koşulları gözlemleyecek ve bir iki şeye göz atacak kadar hayatta kalır mıyız?"

Makine cevap vermeden önce duraksadı. "Sanmıyorum. Elbette hava numunelerini kontrol edip kendiniz karar verebilirsiniz, ama ayrılmanızdan bu yana geçen sekiz yılda durum sürekli kötüye gitti. Yukarıdaki koşullarla ilgili gerçekten bir fikriniz olamaz. Hareket eden her nesne için uzun süre hayatta kalmak zorlaştı. Harekete duyarlı çok sayıda roket türü var. Yeni mayın yalnızca harekete duyarlı değil, aynı zamanda ne kadar zaman alırsa alsın, bulana kadar hedefini takibe devam ediyor. Radyasyon her yerde.”

"Anlıyorum."

Gözleri garip bir biçimde kısılmış olan Frank, Moss’a döndü. “Pekâlâ bütün bilmek istediğim bu kadardı. Gidebilirsin.”

Makine çıkışa doğru hareket etti. “Atmosferdeki ölümcül partikül miktarı her ay artıyor. Savaşın temposu giderek..."

“Anlıyorum." Frank ayağa kalktı. Elini uzattığında Moss paketi ona verdi. “Gitmeden önce bir şey daha var. Yeni tip metal kalkan malzemesini incelemeni istiyorum. Sana tutucuyla bir örnek vereceğim.”

Frank paketi tırtıklı kıskaca yerleştirip diğer tarafın tutacağı şekilde çevirdi. Paket salınarak indiğinde kurşunumsu onu aldı. Paketi açmasını ve metal plakayı eline almasını izlediler. Kurşunumsu metali evirip çevirdi.

Aniden donakaldı. “Tamam” dedi Frank. Omzunu duvara verdiğinde bir bölme kenara kaydı. Taylor soluğunu tuttu, Frank’le Moss hızla kurşunumsunun yanına gidiyorlardı!

"Ulu tanrım" dedi Taylor. “Ama o radyoaktif!"

Elindeki metali bırakmayan kurşunumsu kıpırdamadan duruyordu. Odada askerler kurşunumsunun etrafını sararak sayacı dikkatle üzerinde gezdirdiler.

"Tamam efendim” dedi askerlerden biri Frank’e. “Bir kış gecesi kadar soğuk.”

“İyi. Emindim ama riske girmek istemedim.”

“Görüyorsun ya" dedi Moss, Taylor’a. “Bu kurşunumsu hiç de sıcak değil. Oysa yüzeyden geldi ve yıkanmadı bile.”

“Ama bu ne anlama geliyor” diye sordu Taylor boş gözlerle.

“Bir kaza olabilir” dedi Frank. “Her zaman verili bir nesnenin yukarıda radyasyona maruz kalmaktan kaçabilme olasılığı vardır. Ama bu bildiğimiz kadarıyla ikinci defa gerçekleşiyor. Başkaları da olabilir.”

“İkinci defa mı?"

“İlk kez geçen konuşmada fark ettik. Kurşunumsu sıcak değildi. O da bunun gibi soğuktu."

Moss metal plakayı kurşunumsunun elinden aldı. Yüzeyine dikkatle bastırıp kaskatı, direnmeyen parmaklara iade etti.

"Baştan aşağı kontrol amacıyla ona yaklaşmak için bununla kısa devre yapmasını sağladık. Bir saniye içinde yeniden canlanacak. Tekrar duvarın arkasına geçsek iyi olur.”

Geriye döndüler, kurşun duvar arkalarından kapandı. Askerler odayı boşalttı.

“İki dönem sonra” dedi Frank yavaşça. “Bir ön araştırma ekibi yüzeye çıkmaya hazır olacak. Tünelden yukarı giysilerimizin içinde çıkacağız, en tepeye kadar. Sekiz yıldan beri yüzey altından çıkan ilk insan ekibi.”

“Bir anlamı olmayabilir” dedi Moss. “Ama olduğunu sanıyorum. Bir şeyler oluyor, garip bir şeyler. Kurşunumsu bize yukarıda her canlının kavrulacağım söyledi. Bu, hikâyeye uymuyor."

Taylor başını salladı. Gözetleme yuvasından, hareketsiz metal figüre baktı.

Kurşunumsu şimdiden canlanma belirtileri gösteriyordu. Birkaç yeri ezilmiş, eğrilmişti, cilası kararmış ve yanmıştı. Uzun zamandır yukarıda olan bir kurşunumsuydu. Savaş ve yıkım, hiçbir insanın boyutlarını hayal edemeyeceği tahribat görmüştü. Radyasyon ve ölümden ibaret, hiçbir canlının var olamayacağı bir dünyada ilerleyip, yürümüştü. Şimdiyse Taylor ona dokunmuştu.

“Bizimle geliyorsun” dedi Frank aniden Taylor’a. “Senin de aramızda olmanı istiyorum. Sanırım üçümüz gideceğiz.”

Mary solgun ve korkmuş bir ifadeyle yüzüne baktı. “Biliyorum. Yüzeye gidiyorsun, öyle değil mi?” Taylor’ın peşinden mutfağa gitti. Taylor oturup gözlerini kadından kaçırdı.

"Bu gizli bir proje” diye geçiştirdi. “Bu konuda sana bir şey söyleyemem.”

"Bana söylemek zorunda değilsin. Biliyorum, içeri girdiğin anda anladım. Yüzünde bir şey vardı, uzun zamandır görmediğim bir şey. Tuhaf bir bakış.” Adama yaklaştı. “Ama seni nasıl yüzeye gönderebilirler?” Kocasının yüzünü titreyen elleri arasına alıp kendisine çevirdi. Gözlerinde garip bir açlık vardı. “Orada hiç kimse yaşayamaz. Bak bak şuna!” Gazeteyi alıp önünde tuttu.

"Şu fotoğrafa bak. Amerika, Avrupa, Asya, Afrika harabeden ibaret. Gösteri perdelerinde her gün gördük. Hepsi yıkılmış, zehirli. Seni yukarı gönderiyorlar. Neden? Orada hiçbir şey yaşayamaz. Bir ot, bir çalı bile. Yüzeyi yok ettiler değil mi? Öyle değil mi?”

Taylor ayağa kalktı. “Bu bir emir. Bu konuda bir bilgim yok. Bir araştırma ekibine katılmak için hazır bulunmam söylendi. Tek bildiğim bu.”

Gözlerini ileriye dikerek uzun bir süre durdu. Yavaşça gazeteye uzanıp ışığa tuttu.

“Gerçek görünüyor" diye mırıldandı. “Yıkım, ölüm, cüruf. İkna edici. Bütün raporlar, fotoğraflar, filmler, hatta hava numuneleri. Oysa ilk aylar dışında gözümüzle görmedik...”

"Sen neden bahsediyorsun?"

“Hiçbir şey." Gazeteyi bıraktı. "Bir sonraki uyku döneminden sonra erkenden ayrılacağım. Haydi yatalım artık."

Mary başını çevirdi, yüzü sert ve acımasızdı. “Ne istiyorsan onu yap. Burada toprakta yaşayan böcekler gibi yavaş yavaş öleceğimize, belki de hepimiz yukarı çıkıp hemen ölmeliyiz."

Kadının ne kadar içerlemiş olduğunu fark etmemişti. Hepsi böyle miydi? Ya gece gündüz hiç durmadan fabrikalarda çalışıp didinen işçiler? Ayaklarını sürüyerek renksiz ışıkta gözlerini kırpıştıran, sentetik yiyecekleri yiyen kamburu çıkmış solgun yüzlü, kadın ve erkekler.

“Bu kadar sitem etmemelisin" dedi.

Mary hafifçe gülümsedi. “Sitem ediyorum çünkü bir daha geri gelmeyeceğini biliyorum.” Başını çevirdi. “Yukarı çıkarsan seni bir daha asla görmeyeceğim.”

Taylor afallamıştı. "Ne? Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Mary cevap vermedi.

Binanın dışında bağıran haber spikerinin kulak tırmalayıcı sesiyle uyandı

"Özel haber bülteni! Yüzey kuvvetleri Sovyetlerin yeni silahlarla büyük bir saldırıya geçtiğini bildiriyor. Ana bölükler geri çekiliyor! Bütün çalışma birimleri, derhal fabrikalara!”

Taylor gözlerini kırpıştırıp ovuşturdu. Yataktan fırlayıp aceleyle görüntülü telefona gitti. Bir saniye sonra Moss’a bağlandı.

“Dinle” dedi. "Ya bu yeni saldırı ne olacak, proje iptal mi oldu?” Moss’un raporlar ve kâğıtlarla kaplı masasını görebiliyordu.

“Hayır” dedi Moss. “Hayır hemen başlıyoruz. Bir an önce buraya gel.”

“Ama...”

“Benimle tartışma.” Moss bir avuç yüzey bültenini havaya kaldırıp elinde buruşturdu. “Bunlar sahte. Hadi!" Bağlantıyı kesti.

Taylor sersemleşmiş bir halde telaşla giyindi.

Yanın saat sonra bir hızlı araçtan dışarı fırlayıp merdivenlerden yukarı Sentetik Binası’na koştu. Koridorlar oradan oraya koşuşturan kadın ve erkeklerle doluydu. Moss'un bürosuna girdi.

“Geldin demek” dedi Moss hemen ayağa kalkarak. “Frank bizi çıkış istasyonunda bekliyor.”

Sirenleri feryat eden bir güvenlik aracına bindiler. İşçiler telaşla yollarından çekildi.

“Ya saldırı ne olacak?" diye sordu Taylor.

Moss omuzlarını kaldırdı. “onları zorladığımıza eminiz. Meseleyi sonuca bağlamak üzereyiz.”

Tünel’in istasyon bağlantısına yanaşarak dışarı fırladılar. Bir saniye sonra şimşek hızıyla birinci kata çıkıyorlardı.

Baş döndürücü bir faaliyetin tam ortasında buldular kendilerini. Askerler kurşun giysilerini bağlıyor, biıbirleriyle heyecanla konuşuyor, bağrışıyorlardı. Silahlar dağıtılıyor, talimatlar elden ele dolaşıyordu.

Taylor askerlerden birini inceledi. Bir tanesi korkunç Bender tabancasını taşıyordu, seri üretim hattından yeni çıkan kalkık burunlu el silahı. Askerlerden bazıları korkmuş görünüyordu.

“Umarım bir hata yapmıyoruzdur” dedi Taylor’ın bakışını fark eden Moss.

Frank onlara yaklaştı. “Program şöyle: Önce yalnızca üçümüz yukarı çıkıyoruz. Askerler bizi on beş dakika içinde takip edecek."

“Kurşunumsulara ne diyeceğiz?” diye sordu Taylor endişeyle. “Onlara her şeyi anlatmak zorunda kalacağız.”

“Yeni Sovyet saldırısını gözlemlemek istiyoruz” diye gülümsedi Frank alaylı bir biçimde. "Ciddi göründüğüne göre görmek için şahsen orada olmalıyız.”

“Peki sonra ne olacak?” dedi Taylor.

“Bu onlara bağlı."

Küçük bir mekiğin içinde, aşağıdan gelen anti-gravite ışınlarıyla taşınarak hızla Tünel'den yukarı çıktılar. Taylor zaman zaman aşağı bakıyordu. Aradaki mesafe giderek artıyordu. Giysisinin içinde huzursuzlukla terleyerek acemi ellerle Bender tabancasını kavradı.

Neden onu seçmişlerdi? Şans, sırf şans. Moss ondan departman üyesi olarak gelmesini istemişti. Sonra Frank üzerinde düşünmeden onu seçivermişti. Şimdi de gitgide hızlanarak yüzeye doğru ilerliyorlardı.

Sekiz yıl boyunca içine yerleşmiş derin bir korku beyninde zonkluyordu. Radyasyon, kesin bir ölüm, tahrip edilmiş, ölümcül bir dünya...

Mekik hiç durmadan yukarı çıkıyordu. Taylor iki eliyle kenarlara tutunarak gözlerini kapadı. An be an yüzeye yaklaşıyorlardı, birinci katın yukarısına çıkıp, kurşun ve kayayı geçerek Tünel'den yüzeye çıkan ilk canlılardı. Fobiye varan bir korkuyla tir tir titriyordu. Bu ölümdü, hepsi biliyordu. Filmlerde binlerce kez görmemişler miydi? Kentler, radyoaktif serpinti, yuvarlanan bulutlar...

"Az kaldı" dedi Frank. "Vardık sayılır. Yüzey kulesi bizi beklemiyor, işaret gönderilmemesi için emir verdim."

Mekik hızla yukarı fırladı. Taylor'ın başı dönüyordu, gözleri kapalı tutunmaya devam etti. Yukarı yukarı...

Mekik durdu. Taylor gözlerini açtı.

Floresan lambaların aydınlattığı geniş bir odadaydılar, aletler ve makinelerle, sıra sıra istiflenmiş göz alabildiğine uzanan malzeme yığınlarıyla dolu bir mağarada. Yığınlar arasında el arabalarını iten kurşunumsular sessizce çalışıyorlardı.

"Kurşunumsular” dedi Moss. Yüzü bembeyazdı. “O halde gerçekten yüzeydeyiz."

Kurşunumsular oradan oraya giderek, malzemeleri, yüzeye getirilen silah, yedek parça ve mühimmatı taşıyorlardı. Üstelik bu yalnızca tek bir Tünel’in malzeme alış istasyonuydu, kıtaya yayılmış çok sayıda böyle istasyon vardı.

Taylor tedirgin bir biçimde çevresine bakındı. Gerçekten de buradaydılar, toprağın üzerinde, yüzeyde. Savaş burada veriliyordu.

“Hadi" dedi Frank. “B-sınıfı bir muhafız bize doğru geliyor.”

Mekikten dışarı çıktılar. Bir kurşunumsu hızla onlara doğru geliyordu. Önlerine kadar geldi, durdu, el tabancasını kaldırarak onları taradı.

“Güvenlik” dedi Frank. “Bana hemen bir A-sınıfı gönderin."

Kurşunumsu duraksadı. Alarma geçmiş B-sınıfı muhafızlar da zeminde yuvarlanarak onlara yaklaşıyordu.

“İtaat et!” dedi Frank, yüksek ve buyurgan bir sesle. “Sana emir verildi!"

Kurşunumsu tereddütlü bir biçimde onlardan uzaklaştı. Binanın sonunda bir kapı kayarak açıldı. A-sınıfı iki kurşunumsu belirerek yavaşça onlara doğru ilerledi. Her birinin önünde ince bir şerit vardı.

"Yüzey Konseyi’nden” diye fısıldadı Frank gergin bir sesle. "Yeryüzündeyiz, orası kesin. Hazırlanın.”

“Güvenlik’ten Frank. Yüzey altından geliyoruz amacımız...”

“Bu inanılmaz” diye sözünü kesti bir kurşunumsu soğuk bir sesle. "Burada yaşayamayacağınızı biliyorsunuz. Bütün yüzey sizin için ölümcül. Yüzeyde kalamazsınız."

"Bu giysiler bizi koruyacaktır” dedi Frank. "Her halükârda, bundan sorumlu değilsiniz. Yaşam koşullarını ve durumu öğrenebilmem için hemen bir Konsey toplantısı istiyorum. Bu ayarlanabilir mi?”

“Siz insanlar burada yaşayamazsınız. Yeni Sovyet saldırısı bu bölgeyi hedef alıyor. Ciddi bir tehlike içindeyiz."

“Bunu biliyoruz. Lütfen Konsey’i toplayın.” Frank tavandaki gömme ışıkların aydınlattığı geniş odada çevresine bakındı. Sesine bir parça kararsızlık sızdı. “Şu anda gece mi gündüz mü?”

“Gece” dedi A-sınıfı kurşunumsulardan biri bir duraksamadan sonra. “Şafak iki saat içinde sökecek.”

Frank başını salladı. “O halde en az iki saat kalacağız. Duygusallığımızı hoşgörü göstererek bize güneşin doğuşunu izleyebileceğimiz bir yer gösterebilir misiniz lütfen? Bu çok makbule geçerdi.”

Kurşunumsular arasında huzursuz bir kıpırdanma oldu.

“Hoş bir manzara değil” dedi kurşunumsulardan biri. “Fotoğrafları gördünüz, ne göreceğinizi biliyorsunuz. Işığı engelleyen sürüklenen radyoaktif toz bulutları, her yerde cüruf yığınları, harap olmuş topraklar. Bu sizin için film ya da fotoğraflardan çok daha kötü, çok daha sarsıcı bir manzara olacaktır."

“Öyle olabilir, ancak görecek kadar uzun kalacağız. Konsey’e emri verecek misiniz?”

“Bu taraftan.” İki kurşunumsu isteksizce deponun duvarına doğru kaydı. Üç adam ağır ayakkabıları beton zeminde çınlayarak hantal adımlarla onları izledi. Duvara ulaştıklarında iki kurşunumsu durdu.

“Burası Konsey Salonu’nun girişi. Odada pencereler var. Ama elbette hâlâ karanlık. Şu anda bir şey görmeyeceksiniz, ama iki saat

sonra..."

“Kapıyı açın” dedi Frank.

Kapı kayarak açıldı. Yavaşça içeri girdiler. Ortasında iskemlelerle çevrili yuvarlak bir masanın durduğu derli toplu, küçük bir odaydı. Üçü sessizce oturdu, ardından kurşunumsular sessizce yerlerini aldılar.

"Diğer Konsey üyeleri yolda. Onlara haber verildi ve olabildiğince çabuk burada olacaklar. Talebinizden vazgeçmenizi tavsiye edeceğim tekrar." Kurşunumsu üç insanı süzdü. “Buradaki koşullara uyum sağlamanız imkânsız. Biz bile zorlukla hayatta kalıyoruz. Siz yaşamayı nasıl umabilirsiniz?"

Liderleri Frank’e yaklaştı.

“Bu bizi şaşırtıyor ve hayrete düşürüyor” dedi. “Elbette bize söylediğinizi yapmak zorundayız. Ama bir kez daha dikkatinizi çekmeme izin verin, burada kalmaya devam ederseniz...”

“Biliyoruz” dedi Frank sabırsızca. “Ancak kalmaya kararlıyız, en azından gündoğumuna kadar.” “Madem ısrar ediyorsunuz.”

Sessizlik oldu, üç adam hiçbir ses duymasa da görünüşe göre kurşunumsular birbirleriyle konuşuyordu.

“Kendi iyiliğiniz için talebinizden vazgeçmelisiniz. Bunu konuştuk ve bize göre kendi iyiliğiniz için yanlış şeyi yapıyorsunuz.”

“Biz insanız” dedi Frank sertçe. “Anlamıyor musunuz? Biz insanız, makine değil.”

“İşte bu nedenle geri dönmelisiniz ya. Bu oda radyoaktif. Tüm yüzey bölgeleri radyoaktif. Giysilerinizin sizi elli dakikadan fazla koruyamayacağını hesapladık. Bu nedenle...”

Kurşunumsular aniden onlara doğru bir çember halinde ilerleyerek aşılmaz bir barikat oluşturdular. Adamlar ayağa kalktı, Taylor uyuşmuş parmaklarla ne yaptığını bilmeden beceriksizce silahına uzandı. Adamlar sessiz metal figürlerin karşısında durdular.

“Israr etmeliyiz” dedi lider duygusuz bir sesle. "Sizi Tünel’e götürüp, bir sonraki mekikle aşağı göndermeliyiz. Üzgünüm, ama bu gerekli."

"Ne yapacağız?" dedi Moss, Frank’e gergin bir sesle. Silahına dokundu. "Onları tahrip edelim mi?” Frank başını salladı. “Tamam” dedi lidere. “Geri döneceğiz."

Kapıya doğru giderek Taylor ve Moss’a arkasından gelmelerini işaret etti. Adama şaşkınlıkla baktılar ve onunla birlikte gittiler. Kurşunumsular onları büyük depoya kadar takip etti. Yavaşça, hiç konuşmadan Tünel girişine doğru ilerlediler.

Tünelin ağzında Frank döndü. “Başka seçeneğimiz olmadığı için geri dönüyoruz. Biz üç kişiyiz siz dense bir düzine var. Ancak eğer...”

“Mekik geliyor” dedi Taylor.

Tünel’den bir gıcırtı yükseldi. D-sınıfı kurşunumsular vagonu karşılamak üzere tünelin kenarına ilerlediler.

“Özür dilerim” dedi lider. “Ama bu sizi korumak için. Gerçekten çıkarlarınızı gözetiyoruz. Aşağıda kalıp, savaşı bizim yürütmemize izin vermelisiniz. Bir anlamda bu bizim savaşımız oldu. Uygun gördüğümüz biçimde savaşmalıyız.”

Vagon yüzeye yükseldi.

Bender tabancalarıyla silahlanmış on iki asker vagondan aşağı inerek üç adamın çevresini sardı.

Moss rahat bir nefes aldı. “Eh, bu durumu değiştiriyor işte. Tam zamanında.”

Lider, askerlerden uzaklaşarak geri çekildi. Adamlara teker teker bakarak onları dikkatle inceledi, karar vermeye çalıştığı belliydi. En sonunda diğer kurşunumsulara işaret etti. Kenara çekildiler ve depoya giden bir koridor açıldı.

“Şimdi bile" dedi lider. “Sizi güç kullanarak geri gönderebiliriz. Bir gözlem ekibi olmadığınız aşikâr. Askerlerin varlığı aklınızda daha fazlası olduğunu gösteriyor, bütün her şey dikkatle planlanmış."

“Büyük dikkatle" dedi Frank.

Kurşunumsuların çevresini sardılar.

“Daha fazlasını ancak tahmin edebiliriz. Hazırlıksız yakalandığımızı itiraf etmeliyim. Durumun üstesinden gelmekte tamamen başarısız olduğumuzu söylemeliyim. Şimdiyse güç kullanmak saçma olur çünkü her iki taraf da birbirini yaralamayı göze alamaz, bizler insan hayatıyla ilgili olarak bize konan sınırlamalar, sizse savaşın talep ettiği...”

Askerler hızla ve korkuyla ateş açtı. Moss bir dizi üzerine çökerek yukarı ateş etti. Lider bir tanecik bulutu halinde eridi. Dört bir yanlarında D ve B sınıfı kurşunumsular bazıları silahlarla bazıları da metal çubuklarla saldırıya geçti. Oda kargaşa içindeydi. Uzakta bir siren feryat ediyordu. Frank ve Taylor diğerlerinden ayrılmış, askerlerle aralarına metal bedenlerden oluşan bir duvar girmişti.

“Ateşe karşılık veremezler" dedi Frank sakin bir sesle. "Bu da bir başka blöf. Başından beri bize blöf yapmaya çalıştılar." Yüzüne ateş ettiği kurşunumsu eridi. “Bizi yalnızca korkutmaya çalışabilirler. Unutmayın.”

Ateş etmeye devam ettiler, kurşunumsular birer birer yok oluyordu. Oda yanan metal, eriyerek birbirine kaynamış plastik ve çeliğin berbat

kokusuyla dolmuştu. Taylor yere devrilmişti. Metal ayakların arasında çılgın gibi silahını bulmaya çabalıyordu. Parmakları gerildi, bir silahın kabzası önünden geçti. Birden kolunun üzerine bir şey, metal bir ayak indi. Taylor bağırdı.

Sonra her şey bitti. Kurşunumsular uzaklaşıyor, bir tarafta toplanıyorlardı. Yüzey Konseyi'nden dört kurşunumsu kalmıştı yalnızca. Diğerleri havada radyoaktif zerrelere dönüşmüşlerdi. D- sınıfı kurşunumsular kısmen tahrip olmuş metal bedenleri ve parçaları toplayıp kaldırarak düzeni sağlamaya başlamışlardı bile.

Frank bütün bedenini titreten bir soluk aldı.

“Tamam" dedi. "Bizi tekrar pencerelere götürebilirsiniz. Fazla uzun sürmeyecektir."

Kurşunumsular ayrıldı, Moss, Frank, Taylor ve askerlerden oluşan insan grubu, yavaşça odanın karşısındaki kapıya yürüdü. Konsey Salonu'na girdiler. Şimdiden pencerelerin karanlığı hafif bir grilikle yumuşamıştı.

“Bizi dışarı götürün” dedi Frank sabırsızca. "Burada değil, doğrudan göreceğiz.”

Bir kapı kayarak açıldı. İçeri giren soğuk sabah havası kurşun giysilerine rağmen ürpermelerine yol açtı. Adamlar tedirgin gözlerle bakıştılar.

“Hadi” dedi Frank. “Dışarı.”

Diğerleri peşinde kapıdan çıktı.

Geniş bir vadiye bakan bir tepenin üzerindeydiler. Ağaran gökyüzüne karşı dağların hatları biçimlenip, belirgin hale gelmeye başlıyordu.

“Birkaç dakika içinde etraf görebileceğimiz kadar aydınlanacak” dedi Moss. Soğuk bir rüzgâr giysisini yakalayıp çevresinde eserken ürperdi. "Sekiz yıl sonra görmeye değer, gerçekten değer. Göreceğimiz son şey olsa bile...”

“İzleyin” diye parladı Frank.

İtiraz etmeden, adamın dediğini yaptılar. Gökyüzü ağarıyor, her an biraz daha aydınlanıyordu. Çok uzaklarda bir yerlerde vadinin karşı tarafında bir horoz öttü.

“Bir horoz!” diye mırıldandı Taylor. “Duydunuz mu?”

Arkalarında kurşunumsular dışarı çıkmış, onlar da sessizce izliyordu. Gri gökyüzü beyaza dönmüştü, tepeler daha net görünüyordu. Aydınlık, vadi tabanına yayılarak onlara yaklaştı.

“Ulu tanrım!” diye haykırdı Frank şaşkınlıkla.

Ağaçlar, ağaçlar ve orman. Aralarında patikaların kıvrıldığı bitkiler ve ağaçlarla dolu bir vadi. Çiftlik evleri. Bir değirmen. Çok aşağıda bir ambar.

“Bakın!” diye fısıldadı Moss.

Gökyüzüne renk geldi. Güneş ufka yaklaşıyordu. Kuşlar şakımaya başladı. Durdukları yerin biraz uzağında bir ağacın yaprakları rüzgârda dans etti.

Frank arkasında sıralanmış kurşunumsulara döndü.

“Sekiz yıl. Oyuna geldik. Savaş yoktu. Yüzeyi terk ettiğimiz anda...”

“Evet” diye itiraf etti bir A-sınıfı kurşunumsu. “Siz gider gitmez savaş bitti. Haklısınız, bir aldatmacaydı. Yüzeyin altında çok çalışıp, silah ve teçhizat gönderdiniz ama biz yukarı çıkar çıkmaz onları yok ettik.”

"Ama neden?” diye sordu Taylor başı dönerek. Aşağılarındaki geniş vadiye baktı.

“Neden?"

“Bizi siz yarattınız” dedi kurşunumsu. “Siz insanlar hayatta kalmak için yeraltına inerken savaşı sizin adınıza sürdürmemiz için. Ama savaşa devam etmeden önce, amacının ne olduğunu saptamak için analiz etmemiz gerekliydi. Bunu yaptık ve bir amacının olmadığını bulduk, belki yalnızca insan ihtiyaçları bakımından bir amacı olabilirdi, ki bu bile kuşkuluydu.

“Daha fazla araştırdık. İnsan kültürlerinin, her kültürün kendi içinde zamanla aşamalardan geçtiğini öğrendik. Her kültür yaşlandıkça ve amacını kaybettikçe, onu bir kenara atıp yeni bir kültür modeli oluşturmak isteyenlerle eskiyi mümkün olduğunca az değişiklikle korumak isteyenler arasında çatışma doğuyordu.

“Bu noktada büyük bir tehlike beliriyor. İçerideki çatışma yüzünden, toplum, kendi içinde savaş, bir grubun diğerine karşı verdiği savaş tarafından yutulma tehdidi altında kalıyor. Bu kaos ve anarşi döneminde hayati gelenekler kaybedilebilir yalnızca değişip reform geçirmekle kalmazlar, tamamen yok edilirler. İnsanlık tarihinde böyle pek çok örnek bulduk.

“Kültür içindeki bu nefretin dışarıya yöneltilmesi zorunludur, kültür krizin altından ancak böyle kalkabilir. Sonuç savaştır. Savaş mantıklı bir zihin için saçmadır. Ama insan gereksinimleri açısından hayati bir rol oynar. İnsanoğlu içinde nefret kalmayana kadar büyüyene kadar bu böyle devam edecek.”

Taylor onu dikkatle dinliyordu. "Sizce böyle bir zaman gelecek mi?”

"Elbette. Hatta geldi bile. Bu son savaş. İnsanoğlu neredeyse tek bir nihai kültür, bir dünya kültürü olarak birleşmek üzere. Bu noktada bir kıta

diğerine, dünyanın bir yansı diğer yarısına karşı savaşıyor. Yalnızca tek bir adım kalıyor, birleşik bir kültüre atlamak. İnsan yavaşça yukarı tırmandı, her zaman kültürünün birleşmesi yönünde eğilim gösterdi. Artık uzun sürmeyecek...”

“Ama henüz o zaman gelmemişti, bu nedenle savaş devam etmek zorundaydı. İnsanoğlunun hissettiği son şiddetli nefret dalgasını tatmin etmek için. Bu savaşın başlamasının üzerinden sekiz yıl geçti. Bu sekiz yılda insanların zihninde önemli değişiklikler gözleyip fark ettik. Nefret ve korkunun yerini yavaş yavaş yorgunluk ve ilgisizliğin aldığını gördük. Nefret yavaş yavaş bitiyor. Ama şimdilik aldatmaca devam etmeli. En azından bir süre daha. Gerçeği öğrenmeye hazır değilsiniz. O zaman savaşı devam ettirmek isterdiniz.”

“Ama nasıl başardınız?" diye sordu Moss. “Bütün fotoğraflar, örnekler, hasar görmüş araçlar...”

“Buraya gelin" Kurşunumsu onları alçak uzun bir binaya götürdü. “Sürekli çalışılıyor, küresel bir savaşın tutarlı ve ikna edici bir portresini oluşturmak için koca bir personel birimi çalışıyor."

Binaya girdiler. Her yerde masaların üzerine eğilmiş çalışan kurşunumsular vardı.

“Şu projeyi inceleyin” dedi A-sınıfı kurşunumsu. İki kurşunumsu masanın üzerinde duran ayrıntılı bir maketi titizlikle fotoğraflıyorlardı. “İyi bir örnek.”

Adamlar masanın etrafında toplanıp görmeye çalıştılar. Bu harap olmuş bir kent maketiydi.

Taylor maketi uzun bir süre sessizce izledi. En sonunda başını kaldırdı.

“Bu San Fransisco” dedi alçak sesle. “Bu yıkılmış San Fransisco’nun maketi. Bunu gönderilen görüntülerde gördüm. Köprüler vurulmuş..."

“Evet köprülere dikkat edin." Kurşunumsu metal parmağıyla neredeyse görünmeyecek kadar küçük bir örümcek ağını izledi. “Bunun fotoğraflarını pek çok kez gördünüz kuşkusuz ve bu binadaki diğer masaların...

“Aslında San Fransisco sapasağlam duruyor. Siz gittikten kısa bir süre sonra onu yeniden inşa ettik, savaşın başında hasar gören yerleri tekrar yaptık. Bu özel binada haber üretme işi hiç aralıksız devam ediyor. Her parçanın bir diğerine uymasına dikkat ediyoruz. Bu işe çok zaman ve emek harcanıyor.”

Frank yan yıkık küçük maket binalardan birine dokundu. “Demek zamanınızı bunları yapmakla geçiriyorsunuz, kent maketleri yapıp onları bombalamakla.”

“Hayır çok daha fazlasını yapıyoruz. Bizler bütün dünyayı gözeten koruyucularız. Sahipleri bir süreliğine burayı terk etti, kentlerin temiz tutulmasını, çürümenin önlenmesini, her şeyin tıkır tıkır işler durumda olmasını sağlamalıyız. Bahçeler, caddeler, su şebekeleri her şey sekiz yıl önce olduğu gibi korunmalı, böylece sahipleri geri döndüğünde memnun kalacaklardır. Kesinlikle memnun olacaklarından emin olmak istiyoruz.”

Frank, Moss’un koluna dokundu. “Buraya gel" dedi alçak sesle. "Seninle konuşmak istiyorum.” Moss ve Taylor’u binadan dışarı çıkarıp kurşunum sulardan uzağa, dışarıdaki yamaca götürdü. Güneş yükselmişti, gökyüzü maviye dönüyordu. Havada tatlı güzel bir koku vardı, büyüyen canlıların kokusu. Taylor başlığını çıkarıp derin bir soluk aldı.

“Bu kokuyu almayalı uzun zaman oldu.” "Dinleyin” dedi Frank alçak, sert bir sesle. “Hemen aşağı inmeliyiz. İlgilenmemiz gereken pek çok

şey var. Bütün bunları avantaja dönüştürebiliriz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Moss. “Sovyetlerin de aynen bizim gibi oyuna geldiği kesin. Ama biz öğrendik. Bu bize üstünlük sağlıyor.” “Anlıyorum” diye başını salladı Moss. “Biz biliyoruz ama onlar bilmiyor. Onların Yüzey Konseyi de aynı bizimkisi gibi onlara ihanet etti... Aynı şekilde onlar aleyhine çalışıyor. Ama biz...”

"Üst düzey yüz adamla kontrolü tekrar ele geçirebilirsek, her şeyi tekrar olması gerektiği hale getirebiliriz. Kolay olacaktır!”

Moss onun koluna dokundu. A-sınıfı bir kurşunumsu binadan çıkmış onlara doğru geliyordu.

“Yeterince gördük” dedi Frank sesini yükselterek. “Bütün bunlar çok ciddi. Aşağıya haber vermeli ve izleyeceğimiz yolu belirlemek için bir inceleme yapılmalı.”

Kurşunumsu hiçbir şey söylemedi.

Frank askerlere elini salladı. “Gidelim.” Depoya yöneldi.

Askerlerin çoğu başlıklarını çıkarmıştı. Bazıları kurşun giysilerini de çıkararak pamuklu üniformaları içinde rahat rahat dolanıyorlardı. Çevrelerine, yamaçtan aşağı ağaçlara ve çalılara, geniş yeşilliğe, dağlara ve gökyüzüne bakıyorlardı.

“Güneşe bakın” diye mırıldandı içlerinden biri.

“Korkunç parlak olduğu kesin" dedi bir başkası.

“Aşağı gidiyoruz” dedi Frank. "İkişerli sıra olup bizi izleyin.”

Askerler isteksizce tekrar toplandı. Kurşunum sular adamların depoya ilerlemesini duygusuzca izledi. Frank, Moss ve Taylor kurşunumsulara temkinli bakışlar fırlatarak adamların önünde ilerledi.

Depoya girdiler. D-sınıfı kurşunumsular yüzey yük arabalarına malzeme ve silah yüklüyordu. Her yerde vinçler ve macunalar hummalı bir biçimde çalışıyordu. İşler verimlilikle yapılıyordu, acele ya da telaş yoktu.

Adamlar durup izlediler. Küçük yük arabalarını kullanan kurşunumsular birbirlerine işaret ederek yanlarından geçtiler. Silahlar ve parçalar manyetik vinçlerle kaldırılıp dikkatle bekleyen yük arabalarına indirildi.

“Hadi” dedi Frank.

Tünel’in ağzına doğru döndü. Tünel’in önünde bir sıra D-sınıfı kurşunumsu sessiz ve hareketsiz duruyordu. Frank durup geri çekildi. Çevresine bakındı. Bir A-sınıfı kurşunumsu ona doğru geliyordu.

“Onlara yoldan çekilmelerini söyle” dedi Frank. Silahına dokundu. "Onları çeksen iyi olur.”

Zaman geçti, ölçülemeyecek kadar uzun, sonsuz gibi gelen bir an. Adamlar gergin ve tetikte önlerindeki kurşunumsulardan oluşan duvarı izleyerek durdular.

“Nasıl isterseniz" dedi A-sınıfı kurşunumsu.

İşaret etti. D-sınıfı kurşunumsular hareketlendi. Yavaşça kenara çekildiler.

Moss rahat bir soluk verdi.

“Bittiğine sevindim" dedi Frank’e. “Şunlara bir baksana. Bizi neden durdurmaya çalışmıyorlar? Ne yapacağımızı biliyor olmalılar.” Frank güldü. "Durdurmak mı? Daha önce bizi durdurmaya çalıştıklarında neler olduğunu gördün. Bunu yapamazlar, onlar yalnızca makine. Onları bize zarar vermeyecekleri biçimde yaptık, bunu biliyorlar."

Sesi canlılığını yitirdi.

Adamlar tünelin girişine baktılar. Çevrelerinde hareketsiz ve sakin kurşunumsular metal yüzlerinde bir ifade olmaksızın onları izliyorlardı.

Adamlar uzun bir süre kıpırdamadan durdu. En sonunda Taylor döndü.

"Ulu tanrım” dedi. Uyuşmuştu, hiçbir şey hisse demiyordu.

Tünel gitmişti. Metal ergimiş, toprakla birleşmişti. Onları bekleyen yalnızca soğuyan metal bir yüzeydi.

Tünel kapanmıştı.

Frank ifadesiz, solgun bir yüzle döndü.

A-sınıfı kurşunumsu kıpırdadı. "Gördüğünüz gibi tünel kapatıldı. Buna hazırlanmıştık. Yüzeye çıktığınız anda emir verildi. Size söylediğimiz zaman geri dönseydiniz, şimdi güvenle aşağıda olacaktınız. Büyük bir operasyon olduğu için hızlı çalışmak zorunda kaldık.”

"Ama neden?” diye sordu Moss öfkeyle.

“Çünkü savaşa devam etmenize izin vermemiz imkânsız. Tüm tüneller kapatılmışken, bırakın askeri bir program düzenlemeyi yüzey altındaki kuvvetlerin yukarıya gelmesi aylar sürecektir. O zamana kadar da döngü son aşamasına girmiş olacak. Dünyanızı sapasağlam bulmak, sizi o kadar da tedirgin etmeyecek.”

“Tüneli mühürlediğimizde yüzey altında olacağınızı ummuştuk. Burada olmanız sıkıntı verici. Sovyetler yukarı çıktığında onların tünelini de kapatmayı..."

"Sovyetler mi? Yukarı mı çıktılar?"

“Birkaç ay önce savaşın neden kazanamadığını öğrenmek için beklenmedik bir anda geldiler. Hızlı davranmak zorunda kaldık. Şu anda savaşa devam etmek için umutsuzca yeni tüneller açmaya çalışıyorlar. Ancak açtıkları her yeni tüneli kapatmayı başardık."

Kurşunumsu üç adamı sakin bir biçimde süzdü.

“Aşağıyla bağlantımız kesildi” dedi Moss ürpererek. "Geri dönemeyiz. Ne yapacağız?”

"Tüneli bu kadar çabuk kapatmayı nasıl başardınız?" diye sordu Frank kurşunumsuya. "Yalnızca iki saattir buradayız.”

“Bu tür acil durumlar için her tünelin ilk katının hemen üzerine bombalar yerleştirildi. Isı bombaları, kurşun ve kayayı eriterek birleştiriyor."

Frank silahının kabzasını kavrayarak Moss ve Taylor’a döndü. “Ne diyorsunuz? Geri dönemeyiz ama on beş kişi, onlara epeyi zarar verebiliriz. Bender silahlarımız var. Ne dersiniz?"

Çevresine bakındı. Askerler tekrar binanın girişine doğru uzaklaşmıştı. Dışarıda durmuş gökyüzüne ve vadiye bakıyorlardı. Birkaçı dikkatli adımlarla yamaçtan aşağı iniyordu.

“Giysilerinizi ve silahlarınızı teslim etmek ister misiniz?" diye sordu A-sınıfı kurşunumsu kibarca. "Giysiler rahatsızlık verici, silahlara da ihtiyacınız olmayacak. Gördüğünüz gibi Ruslar da kendi giysi ve silahlarını teslim etti.”

Parmaklar tetiklerin üzerinde gerildi. Rus üniforması içinde dört adam biraz uzaktaki, onlar fark etmeden sessizce iniş yapmış olan hava aracından onlara doğru geliyordu.

“Günlerini gösterelim!” diye bağırdı Frank.

"Silahsızlar” dedi kurşunumsu. “Onları buraya barış görüşmelerine başlayabilmeniz için getirdik."

"Ülkemiz adına konuşma yetkimiz yok" dedi Moss katı bir sesle.

“Diplomatik görüşmeyi kastetmiyoruz” diye açıkladı kurşunumsu. “Artık görüşme olmayacak. Günlük hayatta kalma sorunlarını çözmek, size aynı dünyada nasıl kavga etmeden geçineceğinizi öğretecek. Kolay olmayacak ama yapılacak.”

Ruslar durdu, iki taraf birbirlerini açık bir düşmanlıkla süzdü.

“Ben Albay Borodoy, silahlarımızı teslim etmiş olmaktan dolayı pişmanım” dedi kıdemli Rus. “Sekiz yıl sonra öldürdüğümüz ilk Amerikalılar olabilirdiniz.”

“Ya da sizi öldüren ilk Amerikalılar” diye düzeltti Frank.

“Sizin dışınızda bunu kimse bilmezdi" diye vurguladı kurşunumsu. “Bu boş bir kahramanlık olurdu. Asıl endişeniz yüzeyde nasıl hayatta kalacağınız olmalı. Sizin için yiyeceğimiz yok biliyorsunuz."

Taylor silahını kılıfına koydu. “Bizi etkisiz hale getirmeyi pek güzel becerdiler, kahretsin. Bir kente gidip kurşunumsular yardımıyla ürün yetiştirmeyi ve genel olarak rahat etmeyi öneriyorum." Dudaklarını kenetleyerek A-sınıfı kurşunumsuya öfkeyle baktı. “Ailelerimiz yüzey-altından gelene kadar epeyi yalnızlık çekeceğiz, ama idare etmek zorundayız.”

“Bir öneride bulunabilirsem” dedi bir başka Rus huzursuz bir sesle. “Biz kentte yaşamayı denedik. Fazla boş. Bu kadar az insanın kenti düzenli tutması da zor. En sonunda bulabildiğimiz en modern köye yerleştik.”

“Bu ülkede” dedi üçüncü bir Rus düşünmeden. “Sizden öğreneceğimiz çok şey var.”

Amerikalılar ellerinde olmadan kahkahayı bastılar.

“Sizin de bize öğretecek bir iki şeyiniz vardır muhtemelen” dedi Taylor cömertçe. “Ama ne olduğunu hayal edemiyorum.”

Rus albay sırıttı. “Köyümüzde bize katılır mısınız? İşimizi kolaylaştırır, bize de arkadaşlık etmiş olursunuz.”

“Köyünüzde mi?” diye çıkıştı Frank. "Amerikan köyü değil mi? Orası bizim!”

Kurşunumsu aralarına girdi. “Planlarımız tamamlandığında bu terim artık değiştirilebilir olacak. ‘Bizim’ en sonunda bütün insanlığın anlamına gelecek.” Isınan hava aracını işaret etti. "Gemi bekliyor. Kendinize yeni bir yuva kurmak için birleşecek misiniz?"

Amerikalılar karar verirken Ruslar bekledi.

"Kurşunumsuların diplomasinin devri kapandı derken ne kastettiğini anladım” dedi Frank en sonunda. “Birlikte çalışan insanların diplomatlara ihtiyacı yok. Sorunlarını bir konferans masası yerine eylemsel düzeyde çözerler.”

Kurşunumsu onları gemiye götürdü. "Tarihin amacı tüm dünyanın birleşmesidir. Aileden kabileye, kent devletten ulusa ve yarıküreye, yönelim her zaman birleşmeye doğrudur. Şimdi yarıküreler birleşecek ve...”

Taylor onu dinlemeyi bırakıp Tünel’e doğru baktı. Mary orada yüzeyin altındaydı. Tünel açılana kadar onu göremeyecek olsa da karısını orada bırakmaktan nefret ediyordu. Ama sonra omzunu silkip diğerlerine katıldı.

Eski düşmanların bu küçük karışımı iyi bir örnekti, Mary ve insanlığın geri kalanının körce nefret eden köstebekler yerine yüzeyde aklı başında insanlar gibi yaşamalarına az kalmıştı.

"Bunu başarmak binlerce nesil sürdü” diye bitirdi A-sınıfı kurşunumsu. “Yüzlerce yıl devam eden yıkım ve katliam. Ama her savaş insanoğlunu birleştirme yönünde bir adımdı. Şimdiyse yolun sonu göründü: Savaşsız bir dünya. Bu bile tarihte yeni bir adımın başlangıcı.”

“Uzayın fethi” dedi Albal Borodoy bir solukta.

“Hayatın anlamı” diye ekledi Moss.

“Açlık ve yoksulluğun yok olması” dedi Taylor.

Kurşunumsu geminin kapısını açtı. “Bütün bunlar ve daha fazlası. Ne kadar fazlası? Bunu bir kabileyi oluşturan ilk insanların bugün olanları tahmin edebildiği kadar tahmin edebiliriz ancak. Ama akıl almaz derecede muazzam olacağı kesin."

Kapı kapandı, gemi yeni yuvalarına doğru yola çıktı.

BAY UZAY GEMİSİ

Kramer arkasına yaslandı. “Durumu görüyorsunuz. Böyle bir etkenle nasıl başa çıkabiliriz? Kusursuz değişken."

"Kusursuz mu? Bir tahmin yürütmek, hâlâ mümkün olmalı. Canlılar da cansız maddeler gibi zorunluluktan eyleme geçer. Ancak neden-sonuç zinciri daha karmaşıktır, göz önüne alınması gereken daha fazla etken vardır. Fark niceliksel, diye düşünüyorum. Canlı organizmaların reaksiyonu, doğal neden-sonuç ilişkisiyle paraleldir ancak daha büyük karmaşıklık taşır.”

Gross ve Kramer başlarını kaldırıp duvardan sarkan, görüntüleri hâlâ damlayarak yavaş yavaş sertleşen levhalara baktılar. Kramer kalemiyle bir çizgiyi izledi.

“Şunu görüyor musun? Bir yalancıayak. Canlılar ve bu şimdiye kadar yenmeyi başaramadığımız bir silah. Basit ya da karmaşık hiçbir mekanik sistem onunla yanşamaz. Johnson Kontrolü’nü hurdaya ayırıp başka bir şey bulmalıyız.”

“Bu sırada savaş aynı şekilde devam ediyor. Berabere. Sonuç belirsiz. Onlar bize ulaşamazlar, bizler canlı mayın tarlalarını geçip onlara ulaşanlayız."

Kramer başını salladı. “Onlar için kusursuz savunma. Yine de bir çözüm olabilir.”

"O neymiş?"

“Bir dakika bekle.” Kramer çizelgeler ve dosyalarla oturan roket uzmanına döndü. "Bu hafta dönen ağır kruvazör. Gerçekten ona dokunmadı değil mi? Yani yaklaştı ama bir temas olmadı.”

“Doğru” diye başını salladı uzman. "Mayın yirmi mil açıktaydı. Kruvazör uzay motorunda, Proxima’ya doğru gidiyordu, elbette Johnson Kontrolü’nü kullanarak. Bilinmeyen nedenlerden ötürü on beş dakika önce yön değiştirmişti. Daha sonra rotasında devam etti. Bu sırada vuruldu.”

“Yön değiştirmiş” dedi Kramer. “Ama bu yeterli olmamış. Mayın da onu izleyip arkasından gelmiş. Yine aynı hikâye ama temas konusunu merak ediyorum."

"Teorimiz şöyle” dedi uzman. “Bir temas, yalancıayakta bir tetik arıyoruz, ama muhtemelen tanık olduğumuz şey psikolojik bir fenomen, fiziksel karşılığı olmayan bir karar. Orada olmayan bir şeyi görmeye çalışıyoruz. Mayın patlamaya *karar* veriyor. Gemimizi görüyor, yaklaşıyor ve karar veriyor."

“Teşekkürler.” Kramer, Gross’a döndü. "Eh bu benim söylediklerimi doğruluyor. Otomatik röleyle yönlendirilen bir gemi patlamaya karar veren bir mayından nasıl kaçabilir? Mayını geçme teorisi, tamamen düzeneği harekete geçirmekten kaçınmaya bağlıdır. Ama burada tetik, gelişmiş bir canlı türünün zihinsel durumu.”

“Kuşak elli bin mil derinliğinde” diye ekledi Gross. “Bu da onarım ve bakım gibi başka bir sorunu onlar için çözüyor. Allahın belası şeyler ürüyor, durmadan ortaya çıkıp boşlukları dolduruyor. Neyle besleniyorlar merak ediyorum.”

"Muhtemelen ilk hattımızdan kalanlarla. Büyük kruvazörler leziz lokma olmalı. Bu canlı bir varlıkla otomatik rölenin pilotluk yaptığı gemi arasındaki bir zekâ oyunu. Gemi her zaman kaybediyor." Kramer bir dosya açtı. "Size önerimi anlatayım."

“Devam et” dedi Gross. "Bugün on tane çözüm dinledim bile. Seninki ne?"

“Benimkisi gayet basit. Bu yaratıklar yalnızca canlı olmaları nedeniyle bütün mekanik sistemlerden üstün. Neredeyse her canlı türü onlarla yarışabilir. Üst düzey herhangi bir canlı türü. Yuklar gezegenlerini korumak için canlı mayınlar yayabiliyorsa, kendi canlı türlerimizden de aynı biçimde yararlanabiliyor olmalıyız. Aynı silahtan biz de yararlanalım.”

“Hangi canlı türünü kullanmayı öneriyorsun?”

“Bence insan beyni canlı türlerinin en beceriklisi. Daha iyisini biliyor musunuz?"

“Ama dış uzay yolculuğuna hiçbir insan dayanamaz. Bir insan pilot, gemi Proxima’nın yakınına bile gelemeden kalp krizi geçirip ölmüş olur."

“Ama bedeninin tamamına ihtiyacımız yok" dedi Kramer. “Yalnızca beyne ihtiyacımız var."

“Ne?”

"Sorun, aynı kol ve bacakların gönüllü verildiği gibi bize bağışta bulunacak yüksek zekâlı birini bulmak.”

“Ama beyin nakli...”

"Teknik olarak yapılabilir. Bedeninin tamamen tahribinin zorunlu kıldığı durumlarda birkaç kez beyin nakli yapıldı. Elbette yapay bir bedene değil de bir ağır uzay kruvazörüne nakledilmesi yeni bir şey.”

Oda sessizdi.

“Epeyi farklı bir fikir” dedi Gross yavaşça. Kaba dörtgen yüzü buruştu. “Ama bunun işe yarayacağını varsaysak bile asıl soru şu, *kimin* beyni?"

Her şey kafa karıştırıcıydı, savaşın nedenleri, düşmanın doğası. Yucconae ile Proxima Centauri’nin dış gezegenlerinden birinde temas kurulmuştu. Terra gemisinin yaklaşmasıyla birlikte bir grup koyu renk ince

ışın aniden havalanıp uzakta patladı. İlk gerçek karşılaşma üç yuk ışını ve Terra'dan gelen bir keşif gemisi arasında gerçekleşti. Hayatta kalan dünyalı olmadı. Bundan sonrası hiçbir sınırlamanın olmadığı topyekün savaştı.

Her iki taraf da hummalı bir çalışmayla sistemlerinin çevresine savunma kuşakları inşa ettiler. İkisi arasında Yucconea kuşağı daha üstündü. Proxima'yı çevreleyen kuşak canlıydı, Tera'nın ona karşı geliştirebileceği her şeyden daha üstündü. Terra gemilerine dış uzayda kılavuzluk eden standart donanımı Johnson Kontrolü yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyaç vardı. Otomatik röleler yeteri kadar iyi değildi.

Hiç iyi değil, diye düşündü Kramer yamacın aşağısında, devam eden çalışmaya bakarken. Tepe boyunca ılık bir rüzgâr eserek otlan hışırdattı. Aşağıdaki vadide teknisyenler neredeyse işlerini bitirmişti, refleks sisteminin son parçaları da gemiden sökülmüş, kasalanıp yukarıya getirilmişti.

Artık gereken tek şey yeni merkezdi, mekanik sistemin yerini alacak yeni ana kumanda. Bir insan beyni, zeki, temkinli bir insanın beyni. Ama hangi insan beyninden ayrılırdı? Sorun buydu.

Kramer döndü. Yol boyunca iki kişi ona doğru yaklaşıyordu, bir kadınla erkek. Adam ifadesiz yüzlü tıknaz Gross'tu, vakur adımlarla yürüyordu. Kadınsa... şaşkınlık ve giderek artan bir sıkıntıyla ona baktı. Dolores'ti karısı. Boşanmalarından bu yana onu çok az görmüştü.

“Kramer” dedi Gross. "Bak kime rastladım. Bizimle geri döndü. Kasabaya gidiyoruz.”

“Merhaba Phil" dedi Dolores. "Eee beni gördüğüne sevinmedin mi?”

Başını salladı. “Nasılsın? İyi görünüyorsun." Gross'un örgütü İç Güvenlik'in mavi-gri üniforması içinde hâlâ güzel ve incecikti.

“Sağ ol.” Dolores gülümsedi. “Görünüşe göre senin de durumun iyi. Kumandan Gross Operasyon Beyin dedikleri projesinden senin sorumlu olduğunu söylüyor. Kimin beynine karar verdiniz?”

“Mesele de bu ya.” Kramer bir sigara yaktı. “Bu gemi Johnson sistemi yerine bir insan beyniyle donatılacak. Beyin için özel boşaltma tankları inşa ettik, itkileri yakalayıp büyütecek elektronik röleler, canlı hücreleri ihtiyaçları olan her şeyi sağlayacak sürekli bir beslenme sondası. Ama..."

“Ama hâlâ elimizde bir beyin yok" diye bitirdi Gross. Arabaya yürümeye başladılar. “Eğer elde edebilirsek testler için hazır olacağız.”

“Beyin canlı mı kalacak?” diye sordu Dolores. “Gerçekten geminin bir parçası olarak mı yaşayacak?”

“Canlı olacak ama bilinçli değil. Aslında yaşamın çoğu bilinçsizdir. Hayvanlar, ağaçlar, böcekler hızlı tepki verirler ama bilinçli değillerdir. Yapacağımız işlemde bireysel kişilik, ego yok olacak. Tepki yeteneğinden başka bir şeye ihtiyacımız yok.”

Dolores ürperdi. "Ne kadar korkunç!"

“Savaş zamanında her şey mübahtır" dedi Kramer dalgın dalgın. “Eğer bir canın feda edilmesiyle savaş sona erecekse buna değer. Bu gemi savunma kuşağını geçebilir. Onun gibi birkaç tane daha olursa, artık savaş olmaz.”

Arabaya bindiler. Yoldan aşağı ilerlerken, “Birini düşündün mü?" diye sordu Gross.

Kramer başını salladı. “Bu bana düşmez.”

“Ne demek istiyorsun?”

"Ben mühendisim. Benim departmanım bununla ilgilenmez.”

“Ama bütün hepsi senin fikrindi.”

“Benim işim buraya kadar.”

Gross ona tuhaf bir biçimde bakıyordu, Kramer tedirginlikle kıpırdandı.

"O zaman kim yapacak?" dedi Gross. “Teşkilatıma uygunluğu belirlemek testler hazırlatabilirim, bu çeşit şeyler...”

“Dinle Phil” dedi Dolores ansızın.

“Ne oldu?”

Kadın ona döndü. “Bir fikrim var. Üniversitedeki profesörü hatırlıyor musun? Michael Thomas?” Kramer başını salladı.

“Hâlâ yaşıyor mu acaba?” Dolores kaşlarını çattı. “Yaşıyorsa çok yaşlanmış olmalı.”

“Neden Dolores?” diye sordu Gross.

“Fazla zamanı kalmamış ama keskin zekâlı ve zihni hâlâ berrak biri...”

“Profesör Thomas.” Kramer çenesini ovuşturdu. “Akıllı bir ihtiyardı kesinlikle. Ama hâlâ yaşıyor olabilir mi? O zamanlar yetmişinde olmalıydı.”

“Bunu öğrenebiliriz” dedi Gross. “Rutin bir kontrol yapabilirim.”

“Ne düşünüyorsun" dedi Dolores. “Eğer o yaratıkları zekâsıyla altedebilecek bir insan varsa...”

“Bu fikir hoşuma gitmedi” dedi Kramer. Zihninde bir görüntü belirmişti, masasında oturmuş parlak nazik gözlerini sınıfta dolaştıran yaşlı bir adamın görüntüsü. Zayıf elini kaldırıp öne eğilen yaşlı adam...

“Onu bu işe karıştırma" dedi Kramer.

“Ne oldu?" Gross ona merakla baktı.

“Ben önerdiğim için” dedi Dolores.

“Hayır." Kramer başını salladı. “Bu yüzden değil. Böyle bir şey beklemiyordum, tanıdığım, eğitim aldığım bir adam. Onu çok net hatırlıyorum. Çok farklı bir kişiliği vardı."

“İyi" dedi Gross. “Uygun görünüyor."

“Yapamayız. Adamın ölümünü istiyoruz!”

"Bu savaş” dedi Gross. “Savaş tek kişinin ihtiyacına bağlı olamaz. Bunu kendin söyledin. Elbette gönüllü olacaktır, konuyu bu temelde tutabiliriz.”

“Çoktan ölmüş olabilir" diye mırıldandı Dolores.

“Bunu öğreneceğiz” dedi Gross arabayı hızlandırarak. Yolun geri kalanını sessizlik içinde katettiler.

İki adam uzun bir süre, dev meşe ağacının arkasındaki arazideki, sarmaşıkların sardığı küçük ahşap evi incelediler. Küçük kasaba sessiz ve sakindi, tek hareket arada sırada uzaktaki otoyoldan geçen bir otomobildi.

“Burası” dedi Gross, Kramer’a. Kollarını kavuşturdu. “Oldukça tuhaf küçük bir ev.”

Kramer bir şey söylemedi. “Gidelim. Araştırmamıza göre hâlâ yaşıyor, ama çok hasta. Ancak hâlâ kıvrak bir zekâya sahip. Burası kesin. Evden çıkmadığı söyleniyor. İhtiyaçlarını bir kadın gideriyor. Çok zayıf.”

Taş yoldan aşağı inip verandaya çıktılar. Gross zili çaldı. Bir süre sonra ağır ayak sesleri duydular. Kapı açıldı. Biçimsiz bir şala sarınmış bir kadın ifadesiz bir yüzle onları süzdü.

“Güvenlik" dedi Gross kartım göstererek. "Profesör Thomas’ı görmek istiyoruz."

“Neden?”

“Devletle ilgili bir mesele.” Kramer’a baktı.

Kramer öne çıktı. “Profesörün öğrencisiydim" dedi. “Eminim bizi görmeye itiraz etmeyecektir.”

Kadın kararsızlıkla duraksadı. Gross kapı eşiğine adım attı. “Tamam anne. Savaştayız. Burada duramayız.”

İki güvenlik görevlisi Gross’u izledi, Kramer isteksizce arkalarından ilerleyerek kapıyı kapadı. Gross açık bir kapıya gelene kadar koridorda uzun adımlarla yürüdü. Kapıda durup içeri baktı. Kramer bir yatağın beyaz köşesiyle ahşap direğini ve bir şifonyerin ucunu görebiliyordu.

Gross’a katıldı.

Karanlık odada sayısız yastıktan oluşan bir yığının üzerinde kurumuş kalmış bir yaşlı adam yatıyordu. İlk bakışta uyuyor görünüyordu, ne bir hareket ne bir hayat belirtisi gösteriyordu. Ama bir süre sonra Kramer hafif bir şokla adamın hareket etmeden ve gözünü kırpmadan onları büyük bir dikkatle izlediğini gördü.

“Profesör Thomas?” dedi Gross. "Ben Güvenlik’ten Kumandan Gross. Yanımdaki kişiyi belki tanıyorsunuzdur..."

Feri gitmiş gözler Kramer’a odaklandı.

"Tanıyorum. Philip Kramer... irileşmişsin evlat.” Sesi zayıftı, kuru küllerin hışırtısına benziyordu. “Evlenmişsin, doğru mu?”

“Evet. Dolores French ile evlendim. Onu hatırlarsınız." Kramer yatağın yanına gitti. “Ama ayrıldık. Pek iyi yürümedi. Kariyerlerimiz...”

“Profesör buraya gelmemizin nedeni” diye başladı Gross, ama Kramer sabırsızca elini sallayarak adamın sözünü kesti.

“Bırak ben konuşayım. Sen ve adamların çıkıp onunla konuşmama izin verebilir misiniz?”

Gross yutkundu. “Tamam Kramer." İki adama başını salladı. Üç adam odadan ayrılıp koridora çıktı, kapı arkalarından kapandı.

Yataktaki yaşlı adam sessizce Kramer’ı izledi. “Onu gözüm tutmadı” dedi en sonunda. "Böylelerini daha önce de gördüm. Ne istiyor?”

“Hiçbir şey. Sadece benimle geldi. Oturabilir miyim?" Kramer yatağın yanında sert dik sırtlı bir iskemle buldu. “Eğer sizi rahatsız ediyorsam..."

“Hayır. Seni tekrar gördüğüme sevindim Philip. Bunca zamandan sonra. Evliliğinin yürümediğine üzüldüm.”

“Nasılsınız?”

"Çok hastayım. Korkarım dünya sahnesindeki zamanım neredeyse sona erdi.” Yaşlı gözler dalgın bir biçimde genç adamı inceledi. “İşlerin iyi gidiyor anlaşılan. Hakkında olumlu düşündüğüm herkes gibi. Bu toplumda en tepeye yükseldin."

Kramer gülümsedi. Sonra ciddileşti. “Profesör çalıştığımız bir proje hakkında sizinle konuşmak istiyorum. Bütün bu savaşta bulabildiğimiz tek umut ışığı. Eğer işe yararsa yuk savunmasını yarabilir, sistemlerine birkaç gemi sokabiliriz. Bunu yapabilirsek savaş sona erdirilebilir.”

"Devam et. İstiyorsan bana ondan söz edebilirsin.”

“Bu proje riskli bir girişim... işe yaramayabilir ama denemek zorundayız.”

“Buraya bu nedenle geldiğin açık” diye mırıldandı Profesör Thomas. “Meraklanmaya başlıyorum. Devam et.”

Kramer bitirdikten sonra yaşlı adam konuşmadan arkasına yaslandı. En sonunda içini çekti.

"Anlıyorum. Bedenden ayrılmış bir insan beyni." Bir parça doğrularak Kramer’a baktı. “Sanırım beni düşündün.”

Kramer sessiz kaldı.

“Kararımı vermeden önce bu konudaki belgeleri görmek istiyorum. Teori ve yapım sürecinin ana hatlarını. Hoşuma gittiğinden emin değilim. Kendi nedenlerimden dolayı elbette. Ama malzemeye bakmak istiyorum. Eğer bunu yaparsan..."

“Elbette.” Kramer ayağa kalkıp kapıya gitti. Gross ve iki güvenlik ajanı gergin bir biçimde kapının önünde bekliyorlardı. "Gross içeri gel.”

Adamlar sırayla içeri girdi.

“Profesöre kâğıtları ver" dedi Kramer. “Karar vermeden önce onları incelemek istiyor.”

Gross paltosunun cebinden bir dosya, bir manila zarf çıkardı. Yatakta yatan yaşlı adama uzattı. “Burada Profesör. Memnuniyetle inceleyebilirsiniz. Bize cevabınızı mümkün olduğu kadar kısa sürede verecek misiniz? Başlamak için sabırsızlanıyoruz elbette."

"Kararımı verdiğimde size cevap veririm.” Zayıf titrek bir elle zarfı aldı. “Kararım bu kâğıtlardan ne öğreneceğime bağlı. Eğer bulduğum şey hoşuma gitmezse bu işle herhangi bir biçimde ilgim olmayacaktır.” Titreyen ellerle zarfı açtı. “Tek bir şey arıyorum."

"Nedir?" dedi Gross.

"Bu beni ilgilendirir. Kararımı verdiğimde size ulaşabileceğim bir numara bırakın bana.”

Gross sessizce numarayı şifonyerin üzerine bıraktı. Dışarı çıkarken Profesör Thomas en üstteki kâğıdı, kuramın ana hatlarını okumaya başlamıştı bile.

Kramer, yardımcısı Dale Winter’ın karşısına oturdu. “Şimdi ne olacak?” dedi Winter.

“Bizimle bağlantı kuracak.” Kramer bir kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı. “Ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” Winter’ın yumuşak yüzü şaşkındı.

“Bak.” Kramer ayağa kalktı, elleri üniformasının cebinde bir ileri bir geri yürüdü. "O adam üniversitede hocamdı. Ona bir insan ve hoca olarak saygı duyuyordum. Sadece bir ses, konuşan bir kitap değildi. Bir insandı, örnek alabileceğim sakin iyi bir insan. Bir gün onun gibi olmak istedim hep. Şimdiyse halime bak.”

“Yani?”

“Ondan istediğim şeye bak. Sanki bir insan ya da hoca değil de kafeste tutulan bir tür deney faresiymiş gibi hayatını istiyorum.”

“Sence yapacak mı?”

“Bilmiyorum." Kramer pencereye gitti. Dışarıya baktı. “Bir açıdan umarım yapmaz."

“Ama yapmazsa...”

"O zaman başka birini bulmalıyız biliyorum. Başka biri olacak. Dolores ne diye onu...”

Görüntülü telefon çaldı. Kramer düğmeye bastı.

“Ben Gross." Adamın kaba hatları ekranda belirdi. “İhtiyar beni aradı. Profesör Thomas.”

“Ne dedi?" Biliyordu. Gross’un sesinden o söylemeden anlayabiliyordu.

“Yapacağını söyledi. Ben bile biraz şaşırdım ama görünüşe göre ciddi. Hastaneye yatırılması için gerekenleri yaptık bile. Avukatı sorumluluk sözleşmesini hazırlıyor.”

Kramer adamı tam olarak dinlemedi bile. Yorgun bir halde başını salladı. "Tamam. Memnun oldum. O halde başlayabiliriz.”

"Sesin memnun olmuşa benzemiyor.”

"Neden bu işe girmeye karar verdiğini merak ediyorum.”

“Bu konuda son derece kesin konuştu.” Gross’un sesi memnundu. "Beni epeyi erken aradı, hâlâ yataktaydım. Biliyor musun bunu kutlamamız gerek.” “Elbette” dedi Kramer. “Elbette, bir kutlama yapmalıyız.”

Ağustos ortalarına doğru proje bitmeye çok yaklaşmıştı. Ağustos sıcağında dışarıda durup geminin parlak metal bordasına baktılar.

Gross metali yumrukladı. “Uzun sürmeyecektir. Teste başlamamız an meselesi.”

Sırma kordonlu bir subay, “Bize konunun ayrıntılarını anlatın” dedi. "Son derece sıradışı bir fikir.” “Geminin içinde gerçekten bir insan beyni mi var?” diye sordu buruşuk takım elbiseli, ufak tefek yüksek rütbeli bir devlet görevlisi. “Beyin gerçekten canlı mı?”

"Beyler, gemi olağan Johnson röle-kumanda sistemi yerine canlı bir beyin tarafından idare ediliyor. Ancak beyin bilinçli değil. Yalnızca refleks sistemi çalışıyor. Johnson sistemiyle arasındaki fark şu: İnsan beyni, insan yapımı her yapıdan daha karmaşık. Uyum sağlama, tehlikeye tepki verme becerisi yapay olarak inşa edebileceğimiz her şeyden üstün."

Gross kulak kabartarak duraksadı. Geminin türbinleri gümbürdemeye derin bir titreşimle yeri sarsmaya başlıyordu. Kramer diğerlerinden biraz uzakta, kollarını kavuşturmuş sessizce izliyordu. Türbinlerin sesi duyulduğunda çabucak geminin diğer tarafına yürüdü. Birkaç işçi son kalıntıları, kablo parçalarını ve yapı iskelelerini kaldırıyordu. Başlarını kaldırıp ona baktılar ve hızla işlerine devam ettiler. Kramer rampadan yukarı tırmanıp geminin kumanda odasına girdi. Winter uzay-taşımadan bir pilotla birlikte kontrollerin başında oturuyordu.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu Kramer.

“İyi durumda." Winter ayağa kalktı. "Manuel kalkışın daha iyi olacağını söylüyor. Robot kumanda...” Winter duraksadı. “Demek istediğim yerleşik kumanda daha sonra uzayda kontrolü alabilir.”

“Bu doğru” dedi Pilot. “Johnson sistemiyle alışılmış yol bu. Bu nedenle biz de...”

"Şimdiden bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu Kramer.

“Hayır" dedi Pilot yavaşça. "Sanmıyorum. Her şeyin üzerinden geçtim. Düzgün görünüyor. Sadece sana sormak istediğim bir şey vardı.” Elini kontrol panelinin üzerine koydu. “Burada anlamadığım bazı değişiklikler var.”

"Değişiklikler mi?"

“Orijinal tasarımdan farklılıklar. Amacının ne olduğunu merak ediyorum.”

Kramer paltosunun cebinden bir dizi plan çıkardı. “Bir bakayım.” Sayfaları çevirdi. Pilot omzunun üzerinden dikkatle onu izledi.

"Değişiklikler senin kopyanda belirtilmemiş” dedi Pilot. "Acaba...” Durdu. Kumandan Gross kumanda odasına girmişti.

"Gross, değişikliklere kim izin verdi?" dedi Kramer. “Devrelerin bir kısmı değişmiş."

"Neden soruyorsun, yaşlı dostun.” Gross pencereden alan kulesine işaret etti.

"Yaşlı dostum mu?”

“Profesör. Etkin bir ilgi gösterdi.” Gross, Pilot’a döndü. "Haydi başlayalım. Bana söylediklerine göre test için bunu yerçekiminin dışına çıkarmalıyız. Eh belki de böylesi en iyisidir. Hazır mısın?”

“Elbette.” Pilot oturup bazı kontrolleri hareket ettirdi. "Ne zaman isterseniz.”

"Başla o halde.”

“Profesör...” diye başladı Gross ama o anda büyük bir gürleme koptu ve altındaki gemi sıçradı. Duvar tutamaklarından birini yakalayıp vargücüyle tutundu. Kabinin içi altlarındaki jet motorlarının harekete geçmesiyle birlikte düzenli bir zonklamayla doldu.

Gemi sıçradı. Kramer gözlerini kapatıp soluğunu tuttu. Her an hız kazanarak uzaya çıkıyorlardı.

“Eh ne düşünüyorsun?” diye sordu Winter gergin bir biçimde. "Zamanı geldi mi?”

“Henüz değil” dedi Kramer. Kabinin zemininde kumanda devrelerinin yanında oturuyordu. Metal kapağı kaldırarak karmaşık bir labirente benzeyen röle devresini ortaya çıkardı. Onları inceleyerek elindeki devre şemalarıyla karşılaştırıyordu.

“Ne oldu?” dedi Gross.

“Bu değişiklikler. Ne olduklarını çözemiyorum. Tek anlayabildiğim şey, bir nedenle..."

"Bir bakayım” dedi Pilot. Kramer’ın yanına çömeldi. "Ne diyordun?”

"Şuradaki bağlantı kablosunu görüyor musun? Orijinalde şalter kontrolündeydi. Isı değişimine göre otomatik açılıp kapanıyordu. Şimdiyse ana kumanda sisteminin çalıştıracağı şekilde bağlanmış. Diğerlerinde de aynı şey var. Bütün bunların çoğu hâlâ mekanikti, basınçla, sıcaklık soğukluk değişimiyle çalışıyordu. Şimdiyse her şey ana merkezin kontrolü altında.”

“Beynin mi?” dedi Gross. "Yani beynin yönetebileceği şekilde mi değiştirilmiş demek istiyorsun?”

Kramer başını salladı. "Belki Profesör Thomas mekanik rölelere güvenilemeyeceğini düşündü. Belki de olayların çok hızlı gelişebileceğini düşündü. Ama bu şeylerin bazıları bir anda kapanabilir. Fren roketleri o kadar hızlı devreye girebilir ki...” “Hey” dedi Winter kumanda koltuğundan. “Ay istasyonlarına yaklaşıyoruz. Ne yapmalıyım?”

Lumbuzdan dışarı baktılar. Ayın aşınmış yüzeyi tepelerinde parladı, çürümüş ve mide bulandırıcı bir görüntüydü. Hızla oraya doğru ilerliyorlardı.

"Kumandayı alayım” dedi Pilot. Winter’ın yerini alıp kendini koltuğa bağladı. Kumandanın başına geçip gemiye yön verdi ve aydan uzaklaşmaya başladılar. Aşağıda ay yüzeyini lekeleyen gözlem istasyonlarını, yeraltı fabrikaları ve hangarlarının ağızları olan küçük kareleri görebiliyorlardı. Kırmızı bir sinyal ışığı yanıp söndüğünde Pilot’un parmakları kumanda panelinin üzerinde hareket ederek ona karşılık verdi.

“Ay’ı geride bıraktık” dedi Pilot bir süre sonra. Ay geride kalmış, gemi dış uzaya yönelmişti. "Eh işe devam edebiliriz.”

Kramer cevap vermedi.

"Bay Kramer ne zaman isterseniz devam edebi liriz.”

Kramer irkildi. "Affedersin. Dalmışım. Tamam teşekkürler.” Düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu Gross.

“Devredeki değişiklikler. İşçilere onay verdiğinde değişikliklerin nedenini anlamış mıydın?”

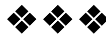
Gross kızardı. "Teknik malzeme hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyorsun. Ben Güvenlik’te çalışıyorum.”

"O zaman bana danışmalıydın.”

"Ne önemi var?” diye sırıttı Gross alayla. "Er ya da geç yaşlı adama güvenmeye başlamak zorundayız.” Pilot panelden uzaklaştı. Yüzü solgun ve katıydı. “Eh tamamdır” dedi. "Hepsi bu.”

"Ne yapıldı?” dedi Kramer.

“Otomatik pilota geçtik. Beyin. Kumandayı ona bıraktım demek istiyorum. İhtiyara.” Pilot bir sigara yakıp gergin bir biçimde tüttürdü. "En iyisini umalım.”

Gemi görünmez pilotunun kumandası altında sakince seyrediyordu. Geminin çok aşağılarında dikkatle zırhla kaplanmış ve korunmuş bir yerinde, yumuşak bir insan beyni sıvı tankının içinde yatıyor, dakikada binlerce elektrik yükü yüzeyinde oynuyordu. Elektrik yükleri artıkça toplanıp güçlendirilerek röle sistemlerine besleniyor, aktarılıyor, bütün gemiye taşınıyordu...

Gross huzursuzca alnını kuruladı. "Demek artık o kullanıyor. Umarım ne yaptığını biliyordur.”

Kramer düşüncelerini açık etmeden başını salladı. “Sanırım biliyor.”

“Ne demek istiyorsun?"

“Hiçbir şey." Kramer lumbuza yürüdü. “Hâlâ düz bir çizgide ilerliyoruz.” Mikrofonu eline aldı. “Beyne bu şekilde sözlü olarak talimat verebiliriz.” Denemek için mikrofona üfledi.

"Devam et" dedi Winter.

"Gemiyi yarı sağa döndür” dedi Kramer. “Hızı azalt.”

Beklediler. Dakikalar geçti. Gross, Kramer’a baktı. "Değişiklik yok. Hiçbir şey."

“Bekle."

Gemi yavaşça dönüyordu. Türbinler tekleyip düzenli tempolarını düşürdü. Gemi yeni rotasına giriyor, kendini ayarlıyordu. Yakınlarından hızla geçen birkaç parça uzay çöpü jet türbinlerinin patlamasıyla alev aldı.

“Şimdilik iyi gidiyor” dedi Gross.

Biraz rahatladılar. Görünmez pilot, hiçbir pürüz çıkmadan, soğukkanlılıkla kumandayı ele almıştı. Gemi emin ellerdeydi. Kramer mikrofona birkaç şey daha söyledi, tekrar yön değiştirdiler, şimdi geldikleri yönde, aya doğru ilerliyorlardı.

"Ayın çekimine girdiğimizde ne yapacağını görelim” dedi Kramer. “İhtiyar iyi bir matematikçiydi. Her türlü sorunun üstesinden gelebilir.”

Gemi dönerek aydan uzaklaştı. Büyük aşınmış küre arkalarında kaldı.

“Bir şey daha." Kramer mikrofonu eline aldı. “Aya dön ve gemiyi ilk uzay alanına indir" dedi mikrofona.

"Ulu tanrım" diye mırıldandı Winter. “Sen neden..."

“Sessiz ol” Kramer dinliyordu. Türbinler tıkladı ve gemi hız kazanarak gerisin geriye döndü. Geriye aya dönüyorlardı tekrar. Gemi dalarak büyük küreye yöneldi.

"Biraz fazla hızlı gidiyoruz" dedi Pilot. “Bu hızda nasıl iniş yapacağını anlayamıyorum."

***

Lumbuz hızla büyüyen kürenin görüntüsüyle kaplandı. Pilot hızla panele yönelerek kumandalara uzandığında gemi bir anda aniden hareket etti. Gürültü azaldı. Eğik bir kavis çizerek aydan uzaklaşıp, uzaya fırladılar. Ani rota değişimiyle dengelerini kaybedip yere yuvarlanan adamlar dilleri tutulmuş bir halde ayağa kalkıp birbirlerine baktılar.

Pilot kumanda paneline baktı. “Ben değildim! Hiçbir şeye dokunmadım. Kumandaya ulaşamadım bile."

Geminin hızı her saniye biraz daha artıyordu. Kramer duraksadı. “Belki tekrar manüele geçsen iyi olur."

Pilot şalteri kapadı. Dümen kumandasını alarak küçük denemelerle hareket ettirdi. “Hiçbir şey.” Adamlara döndü. "Hiçbir şey Tepki vermiyor. “

Kimse konuşmadı.

“Ne olduğunu anlayabiliyorsunuzdur” dedi Kramer sakin bir sesle. “Yaşlı adam bir kez eline geçirdiği kumandayı bırakmıyor. Devre değişikliklerini gördüğümde bundan korkmuştum. Bu gemideki her şey merkezi kumandayla yönetiliyor, soğutma sistemi, ambar girişleri, çöp tahliyesi bile. Çaresiz durumdayız.”

“Saçmalık.” Gross kumanda masasına gitti, dümeni tutup çevirdi. Gemi rotasında seyretmeye, aydan uzaklaşmaya devam etti.

"Serbest bırak!” dedi Kramer mikrofona. "Kumandayı bırak! Kumandayı geri alacağız. Bırak."

“Faydası yok” dedi Pilot. "Hiçbir şey.” İşe yaramayan dümeni çevirdi. “Ölü, tamamen ölü.”

"Hâlâ ilerliyoruz" dedi Winter ahmakça sırıtarak. "Birkaç dakika içinde ilk savunma hattından geçeceğiz. Eğer bizi vurmazlarsa..."

"Telsizle haber göndersek iyi olur.” Pilot telsizi gönderme konumuna getirdi. “Ana üslerden, gözlem istasyonlarından biriyle bağlantı kuracağım."

"Hızımıza bakarsan savunma kuşağıyla bağlantı kurman daha iyi. Bir dakika içinde kuşağa girmiş olacağız.”

“Ondan sonra da” dedi Kramer. "Dış uzayda olacağız. Dış uzay hızına doğru çıkıyoruz. Bu gemide banyo donanımı var mı?”

“Banyo mu?” dedi Gross.

“Uyku tankları. Uzay-motoru için. Daha hızlı gidersek onlara ihtiyacımız olabilir."

“Ulu tanrım nereye gidiyoruz?” dedi Gross. “Bizi nereye götürüyor?”

Pilot bağlantıyı kurdu, “gemiden Dwight” dedi. “Yüksek hızla, savunma bölgesine giriyoruz. Bize ateş açmayın."

“Geri dönün” dedi hoparlörden gelen kimliksiz ses. “Savunma bölgesine girmeye izniniz yok."

“Dönemeyiz. Kontrolü kaybettik.”

"Kontrolü mü kaybettiniz?"

"Bu bir deney gemisi.”

Gross telsizi aldı. "Ben Güvenlik’ten Kumandan Gross. Dış uzaya götürülüyoruz. Yapabileceğimiz bir şey yok. Bizi gemiden almanızın bir yolu var mı?"

Duraksama. "Atlamak isterseniz sizi alabilecek bazı hızlı takip gemilerimiz var. Sizi bulma ihtimalleri yüksek. Uzay fişeğiniz var mı?”

“Var” dedi Pilot. “Bir deneyelim.”

“Gemiyi terk etmek mi?” dedi Kramer. “Eğer şimdi gidersek onu bir daha hiç göremeyiz.”

"Başka ne yapabiliriz. Hızımız her an artıyor. Burada kalmamızı mı teklif ediyorsun?"

“Hayır.” Kramer başını salladı. “Kahretsin, daha iyi bir çözüm olmalı.”

“Onunla bağlantı kurabilir misin? İhtiyarla. Onu ikna edebilir misin?”

"Şansını denemeye değer” dedi Gross. “Bir dene.”

“Pekâlâ.” Kramer mikrofonu aldı. Bir an duraksadı. “Dinle! Beni duyabiliyor musun? Ben Phil Kramer. Beni duyabiliyor musunuz Profesör? Beni duyabiliyor musunuz?” Kumandayı bırakmanızı istiyorum.”

Sessizlik.

“Ben Kramer, Profesör. Beni duyabiliyor musunuz? Kim olduğumu hatırlıyor musunuz? Kim olduğumu anlıyor musunuz?” Kumanda panelinin üzerinde duvar hoparlöründen bir ses çıktı. Statik elektriğin cızırtısı. Başlarını kaldırdılar.

“Beni duyabiliyor musunuz Profesör? Ben Philip Kramer. Geminin kumandasını bize geri vermenizi istiyorum. Beni duyabiliyorsanız kumandaları bırakın! Bırakın Profesör. Bırakın!”

Statik elektrik. Rüzgâr sesine benzeyen bir hışırtı. Birbirlerine baktılar. Bir an bir sessizlik oldu.

“Zaman kaybı” dedi Gross.

“Hayır... dinleyin!”

Cızırtı sesi tekrar geldi. Sonra cızırtıya karışan, neredeyse onun içinde kaybolan bir ses duyuldu. Başlarının üzerindeki hoparlörden gelen, değişmeyen bir tonda konuşan, mekanik, cansız bir sesti.

"... Sen misin Philip? Seni seçemiyorum. Karanlık... Seninle birlikte... Kim var orada?”

"Benim Kramer.” Parmakları mikrofonu kavradı. "Kumandayı bırakmalısınız Pofesör. Dünya’ya geri dönmeliyiz. Komutayı bırakmanız gerek.”

Sessizlik, sonra kararsız ses daha öncekinden biraz daha güçlü, yeniden duyuldu. “Kramer. Her şey çok garip. Ama haklıydım. Bilinç, düşünmenin bir sonucu. Zorunlu sonucu. *Cogito ergo sum*. Soyut düşünme yeteneğini sürdür. Beni duyabiliyor musun?"

“Evet Profesör..."

"Devreleri değiştirdim. Kumandayı. Epeyi emindim...Yapabilir miyim merak ediyorum. Denemek..."

Birden klima çalışmaya başladı. Sonra tekrar aniden kapandı. Koridorun aşağısında bir kapı çarptı. Bir gümbürtü duyuldu. Adamlar dinledi. Çevrelerinde her yönden sesler geliyordu, şalterler kapandı açıldı.

Işıklar titreşerek kapandı, karanlıkta kaldılar. Işıklar tekrar yandığı sırada ısıtıcı bobinler kararıp söndü.

“Ulu tanrım!” dedi Winter.

Acil durum yangın sistemi devreye girerek tepeden su fışkırttı. Ambar kapağı kayarak açıldı, hava son sürat uzaya akmaya başladı.

Ambar kapısı güm diye kapandı. Gemi sessizliğe gömüldü. Isıtıcı bobinler parlayarak canlandı. Garip gösteri başladığı gibi sona erdi.

“Her şeyi... yapabilirim” dedi duvar hoparlöründen duyulan kuru, monoton ses. "Her şey kontrol edilebiliyor. Kramer seninle konuşmak istiyorum. Burada... düşünüyordum. Seni uzun yıllardır görmedim. Konuşacak çok şey var. Değiştin evlat. Konuşacak çok şey var. Eşin...”

Pilot Kramer’in kolunu yakaladı. "Pruvanın açığında bir gemi, duruyor. Bak.”

Lumbar ağzına koştular. Yanlarında hızlarına ayak uydurmuş onlarla birlikte hareket eden, uzun açık renkli bir gemi vardı. Sinyal veriyordu.

"Bir dünya takip gemisi" dedi Pilot. “Hadi atlayalım. Giysiler..."

Biri erzak dolabına koşarak kolu çevirdi. Kapı açıldı, uzay giysilerini dışarı çekerek yere saçtı.

“Acele edin” dedi Gross. Adamlar ani bir paniğe kapıldı. Telaşla ağır giysileri başlarının üzerinden aşağı çektiler. Winter lumbar ağzına doğru sendeledi. Kapının yanında diğerlerini bekledi. Adamlar birer birer ona katıldılar.

“Hadi gidelim!" dedi Gross. “Kapağı açın.”

Kapağın koluna hep birlikte asıldılar. Hiçbir şey olmadı. Kapak yerinden oynamıyordu bir türlü.

“Bir levye bulun” dedi Pilot.

"Kimsede patlatıcı yok mu? Kahretsin, patlatıp açalım şunu.”

“Asılın” dedi Kramer sıkılı dişlerinin arasından.

“Çıkış kapağında mısınız?” İfadesiz ses, geminin koridorlarında süzülerek dalga dalga onlara ulaştı.

Başlarını kaldırıp çevrelerine bakındılar. “Dışarıda yakınlarda bir şey hissediyorum. Bir gemi? Gidiyor musunuz, hepiniz mi? Kramer sen de mi gidiyorsun? Konuşabileceğimizi ummuştum. Belki başka bir zaman seni kalmaya ikna edebilirim.”

“Ambar kapağını aç!” dedi Kramer, geminin hissiz duvarlarına bakarak. “Tanrı aşkına aç şunu!”

Sessizlik, sonu gelmeyen bir tereddüt anı oldu. Sonra ambar kapağı çok yavaşça kayarak açıldı. Hava uğultuyla yanlarından geçerek uzaya aktı.

Adamlar teker teker, arka arkaya atladılar, giysilerinin itici malzemesi onları ileriye doğru itti. Birkaç dakika sonra takip gemisinin güvertesine çekiliyorlardı. Son adam da lumbar ağzından içeri alındığında kendi gemileri aniden dikine döndü ve muazzam bir hızla fırladı.

Kramer soluk soluğa başlığını çıkardı. İki denizci onu tutarak battaniyelere sarmaya başladılar. Gross titreyerek bir kupadan kahvesini yudumladı.

“Gitti” diye mırıldandı Kramer.

“Bir uyarı göndertirim” dedi Gross.

"Geminize ne oldu?” diye sordu bir denizci merakla. "Aceleyle gittiği kesin. İçinde kim var?”

“Onu yok etmek zorundayız” dedi Gross, yüzünde acımasız bir ifadeyle. “Yok edilmeli, aklında ne olduğunu kimse bilemez.” Gross titrek bacaklarla metal banka oturdu. "Kılpayı. Ne kadar da inançlıydık.”

“Ne planlıyor olabilir” dedi Kramer yarı kendi kendine konuşarak. “Anlamsız. Anlayamıyorum.”

Gemi hızla ay üssüne geri dönerken yemek odasındaki masanın başında oturup sıcak kahvelerini içerek düşündüler, kimse fazla konuşmuyordu.

“Bakın” dedi Gross. “Profesör Thomas nasıl bir adamdı? Onunla ilgili ne hatırlıyorsun?"

Kramer kahve kupasını masaya bıraktı. "On yıl önceydi. Fazla bir şey hatırlamıyorum. Her şey bulanık.”

Düşüncelerinin yıllar öncesine gitmesine izin verdi. Dolores’le birlikte Hunt Üniversitesi’ne gitmişlerdi. Fizik ve hayat bilimleri üzerine eğitim almışlardı. Üniversite küçüktü ve modern hayatın hareketliliğinden uzaktaydı. Oraya gitmişti, çünkü hem doğduğu kasabadaydı hem de ondan önce babası da aynı yerde okumuştu.

Profesör Thomas uzun zamandır okuldaydı, kimse onun olmadığı bir zamanı hatırlamıyordu. Kendi halinde garip yaşlı bir adamdı. Onaylamadığı pek çok şey vardı ama bunların ne olduğunu nadiren söylerdi.

“Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey hatırlıyor musun?” dedi Grosss. “Ne düşündüğüne dair bize ipucu verecek bir şey.”

Kramer yavaşça başını salladı. “Hatırladığım bir şey var...”

Bir gün Profesörle ikisi okulun şapelinde oturmuş sakin sakin konuşuyorlardı.

"Eh yakında okulu bitiriyorsun” demişti Profesör. “Ne yapacaksın?”

“Ne mi yapacağım? Devlet Araştırma Projelerinden birinde çalışırım herhalde.”

“Ya en sonunda? Nihai hedefin nedir?"

Kramer gülümsemişti. “Bu bilimsel bir soru değil. Nihai sonuçlar olduğunu varsayıyor.”

"O halde şöyle sorduğumu varsay: Ya savaş ve Devlet Araştırma Projeleri olmasaydı? O zaman ne yapardın?”

“Bilmiyorum ama varsayıma dayalı bir durumu nasıl hayal edebilirim? Kendimi bildim bileli savaş var. Her şey savaşa yönelik. Ne yapardım bilmiyorum. Sanırım uyum sağlardım, alışırdım."

Pofesör ona uzun uzun bakmıştı. "Ah yani alışabileceğim düşünüyorsun ha? Eh buna memnun oldum. Yapacak bir şey bulabileceğini de düşünüyorsun öyle mi?"

Gross onu dikkatle dinledi. “Bundan ne çıkarıyorsun Kramer?"

"Fazla bir şey değil. Sadece savaşa karşı olduğunu.

"Hepimiz savaşa karşıyız” dedi Gross üzerine basa basa.

"Doğru. Ama içine kapanık bir adamdı. Her şeyden uzaktı. Sade bir hayatı vardı, kendi yemeğini kendisi yapardı. Karısı uzun yıllar önce ölmüştü. Avrupa’da, İtalya’da doğmuştu, adını Birleşik Devletlere geldiğinde değiştirmiş. Dante ve Milton okurdu. Hatta bir Kutsal Kitabı bile vardı."

“Bu zamana hiç ait olmayan bir şey, ne dersiniz?"

“Evet, çoğu zaman geçmişte yaşardı. Eski bir gramofon ve plaklar bulmuştu, eski müzikleri dinlerdi. Evinin, ne kadar eski moda olduğunu gördünüz."

“Bir dosyası var mıydı?” diye sordu Winter, Gross’a.

“Güvenlik’te mi? Hayır, hiç yoktu. Bildiğimiz kadarıyla siyasi çalışmalarda bulunmadı, hiçbir örgüte katılmadı, güçlü siyasi bir inancı bile yokmuş gibi görünüyordu.”

“Hayır” diye onayladı Kramer. “Neredeyse tek yaptığı tepelerde yürümekti. Doğayı seviyordu.”

“Doğa bir bilim adamı için son derece yararlı olabilir” dedi Gross. “O olmadan bilim de olmazdı.”

“Kramer, geminin kontrolünü alıp ortadan kaybolmaktaki planı ne olabilir sence?”

"Belki nakil aklını yitirmesine yol açtı" dedi Pilot. “Belki bir plan, mantığa dayanan bir şey yoktur."

“Ama geminin devrelerini yeniden döşetti ve operasyonu kabul bile etmeden önce bilincini ve belleğini koruyacağından emin oldu. En başından bir şey planlamış olmalı ama ne?"

“Belki de yalnızca biraz daha yaşamak istiyordu” dedi Kramer. “Yaşlıydı ve ölmek üzereydi. Ya da...”

"Ya da ne?” Kramer ayağa kalktı. “Ay üssüne varır varmaz dünyaya görüntülü çağrı yapacağım. Bu konuyu biriyle konuşmak istiyorum."

“Kiminle?” diye sordu Gross.

"Dolores. Belki o bir şey hatırlıyordur."

“İyi fikir” dedi Gross.

"Nereden arıyorsun?” diye sordu Dolores, ona ulaşmayı başardığında.

"Bir ay üssünden."

"Türlü türlü söylenti var. Gemi neden geri gelmedi? Ne oldu?”

"Korkarım gemiyle kaçtı.”

"Kim?”

“İhtiyar. Profesör Thomas.” Kramer olanları anlattı.

Dolores dikkatle dinledi. "Ne tuhaf. Sen de bütün bunları en başından planladığını mı düşünüyorsun?” "Bundan eminim. İlk istediği şey yapım planları ve teorik diyagramlardı.”

“Ama neden? Ne için?”

“Bilmiyorum. Bak Dolores. Onun hakkında ne anımsıyorsun? Bütün bunların nedenine dair ipucu olabilecek herhangi bir şey var mı aklında?”

"Ne gibi?”

"Bilmiyorum. Sorun da bu ya.”

Görüntü ekranında Dolores kaşlarını çattı. “Arka bahçesinde tavuk yetiştirdiğini hatırlıyorum, bir zamanlar bir keçisi de vardı.” Gülümsedi. “Keçinin bağını kopardığı ve kasabanın ana caddesine indiği günü hatırlıyor musun? Nereden geldiğini kimse anlayamamıştı.”

“Başka bir şey?”

"Hayır." Kadının hatırlamaya çalışmasını izledi. “Bir yerlerde bir çiftliği olsun istiyordu, bir aralar. Biliyorum.”

“Tamam. Sağ ol.” Kramer düğmeye dokundu. “Dünyaya döndüğümde belki seni görmeye gelirim.”

“Nasıl sonuçlandığından beni haberdar et.” Bağlantıyı kestiğinde görüntü solup kayboldu. Ağır adımlarla harita masasının başında oturmuş konuşan Gross ve ordudan subayların yanına geri döndü.

“Şansın yaver gitti mi?" dedi Gross başını kaldırarak.

“Hayır. Tek hatırladığı onun bir keçi beslediği.”

“Buraya gel ve şu ayrıntılı haritaya bak.” Gross eliyle işaret ederek onu yanına çağırdı. "İzle!” Kramer kayıt şeritlerinin çılgın gibi hareket ettiğini, küçük beyaz noktaların hızla ileri geri gittiğini gördü.

“Ne oluyor?" diye sordu.

"Savunma bölgesinin dışında bir filo en sonunda gemiyle bağlantı kurdu. Şimdi mevzilenmek için manevraya başladılar bile. İzle!”

Beyaz karşıtlar panoda sabit bir hızla merkezi konumundan uzaklaşan siyah noktanın çevresinde silindir formasyonu oluşturuyorlardı. Adamlar izlerken beyaz noktalar siyah noktanın çevresinde toplandı.

"Ateş açmaya hazırlar” dedi panonun başındaki bir teknisyen. “Kumandan onlara ne yapmalarını söyleyelim?"

Gross duraksadı. “Kararı verecek kişi olmaktan nefret ediyorum. Her şey göz önüne alındığında...”

“O yalnızca bir gemi değil” dedi Kramer. "Bir insan, yaşayan biri. Orada uzayda hareket eden bir insan. Keşke bilmemiz mümkün olsaydı da...”

"Ama emir verilmeli. Risk alamayız. Onlara, yuklara gitti diyelim.”

Kramer afalladı. “Ulu tanrım, bunu yapmaz.”

“Emin misin? Ne yapacağını biliyor musun?"

“Bunu yapmaz."

Gross teknisyene döndü. "İşini bitirmelerini söyle.”

“Özür dilerim efendim ama gemi kaçtı. Panoya bakın."

Gross başını panoya indirdi, Kramer onun omzunun üzerinden baktı. Siyah nokta beyaz noktaların arasından geçmiş, sert bir açı çizerek onlardan uzaklaşmıştı. Beyaz noktalar formasyonu bozmuş, karmaşa içinde dağılıyorlardı.

“Olağanüstü bir stratejist" dedi subaylardan biri. Çizgiyi parmağıyla takip etti. "Eski bir manevra, bir Prusya planı ama işe yaradı.”

Beyaz noktalar geri dönüyordu. "O kadar uzakta çok fazla yuk gemisi var” dedi Gross. “Eh ağırdan alırsan olacağı budur” Soğuk bakışlarla Kramer’a baktı. “Elimizdeyken yapmalıydık. Gitmesini izle şimdi!” Hızla hareket eden siyah noktayı işaret etti suçlayan parmağı. Nokta panonun kenarına kadar gelip durdu. Haritalandırılmış bölgenin sonuna gelmişti. “Gördün mü?”

"Şimdi ne olacak?” diye düşündü Kramer izleyerek. Yaşlı adam kruvazörlerden kaçıp uzaklaşmıştı. Aklının yerinde olduğuna kuşku yoktu, beyni sağlamdı. Yeni bedenini kontrol etme becerisi de.

Beden... Gemi onun için yeni bir bedendi. Ölmek üzere olan yaşlı bedeni, kurumuş ve zayıf bedenini metal ve plastik, türbin ve roket motorlarından oluşan bu ağır gövdeyle değiştirmişti. Artık güçlüydü. Güçlü ve büyük. Yeni beden binlerce insan bedeninden daha güçlüydü. Ama ne kadar dayanacaktı? Ortalama bir kruvazörün ömrü yalnızca on yıldı. Dikkatli kullanırsa, değiştirilmesi imkânsız bir temel parçası bozulmadan yirmi yıl idare edebilirdi.

Ya sonra, sonra ne? Bir şey bozulduğunda ve onun için tamir edebilecek biri olmadığında ne yapardı? Bu, sonu olurdu. Uzayın soğuk karanlığında bir yerde gemi yavaşlar, sessiz ve cansız, dış uzayın sonsuz zamansızlığına son sıcaklığını boşaltırdı. Ya da belki boş bir asteroide çarparak milyonlarca parçaya ayrılırdı.

Yalnızca zaman meselesiydi.

“Karın bir şey hatırlamadı mı?” dedi Gross.

“Söyledim ya. Yalnızca bir zamanlar bir keçisi olduğunu.”

"Bize çok yararı var sanki bunun.”

Kramer omuz silkti. “Benim suçum değil.”

“Acaba onu bir daha görebilecek miyiz?” Gross hâlâ panonun kıyısında duran noktaya baktı. “Bu tarafa bir daha geri gelecek mi merak ediyorum.”

"Ben de merak ediyorum” dedi Kramer.

O gece Kramer yatağında uyuyamadan bir o yana bir bu yana döndü. Yapay olarak artırılmış olsa bile ayın yerçekimine alışkın değildi ve onu rahatsız ediyordu. Gözünü kırpmadan yatakta yatarken zihnine binlerce düşünce üşüştü.

Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Profesörün planı neydi? Belki hiçbir zaman bilemeyeceklerdi. Belki gemiyi temelli kaybetmişlerdi. Yaşlı adam sonsuza kadar dış uzayda yol alacaktı. Neden yaptığını, eğer bir amacı varsa aklından ne geçirdiğini asla öğrenemeyebilirlerdi.

Kramer yatağında oturdu. Işığı açıp bir sigara yaktı. Kaldığı yer küçüktü, ay üssünün bir parçası olan metal kaplı bir yeraltı sığınağı.

Yaşlı adam onunla konuşmak istemişti. Bir şeyleri tartışmak, sohbet etmek ama panik ve karmaşanın içinde tek düşünebildikleri kaçmak olmuştu. Gemi onlarla birlikte son sürat yol alıyor, onları dış uzaya taşıyordu. Kramer dişlerini sıktı. Atladıkları için suçlanabilirler miydi?

Nereye götürüldükleri neden götürüldükleri hakkında hiç fikirleri yoktu. Çaresizce kendi gemilerinde tutsak kalmışlardı, onları almak için bekleyen takip gemisi tek şanslarıydı. Yarım saat daha geçse çok geç kalmış olacaklardı.

Ama ihtiyar ne söylemek istemişti? Çevrelerinde geminin canlandığı, her metal payanda ve kablonun aniden hareketlendiği, canlı bir yaratığın bedeni, muazzam bir metal organizma haline geldiği o ilk kargaşa anında ona ne söylemek istemişti?

Garip ve sinir bozucuydu. Hâlâ aklından çıkaramıyordu. Metal ve plastiğin canlanması ne anlama geliyordu? Birden kendilerini yaşayan bir canlının içinde, midesinde bulmuşlardı tıpkı balığın karnındaki Yunus gibi.

Onları rüzgâr gibi, giderek artan bir hızla dış uzaya sürüklerken gemi canlanmış, onlarla konuşmuş, hem de sakin ve akılcı bir biçimde konuşmuştu. Duvar hoparlörü ve elektrik devresi ses telleri ve ağzı, kablolar omuriliği ve sinirleri, kapaklar, röleler ve devre kesiciler kasları olmuştu.

Çaresizlikten tamamen elleri kolları bağlı kalmışlardı. Gemi bir saniyeliğine bile olsa güçlerini ellerinden alıp onları savunmasız, resmen kendi insafına kalmış bir halde bırakmıştı. Bu doğru değildi, onu rahatsız ediyordu. Hayatı boyunca makineleri kontrol etmiş, doğayı ve doğa güçlerini insan ve insanın gereksinimlerine göre değiştirmişti. İnsan ırkı her şeyi işletebilecek, uygun gördüğü şekilde yönetebilecek konuma gelene kadar yavaş yavaş çevrilmişti. Şimdiyse birdenbire yine merdivenin en alt basamağına düşüvermiş, karşısında çocuktan farksız olduktan bir gücün önünde çaresiz kalmışlardı.

Kramer yataktan çıktı. Robdöşambrını giyip sigara arandı. Sigara bulmaya çalıştığı sırada görüntü ekranı çaldı.

Görüntülü telefonu açtı. “Evet?"

Aracı kontrolün yüzü belirdi. “Dünyadan bir çağrınız var Bay Kramer. Acil bir çağrı."

“Acil çağrı mı? Benim için mi? Bağlayın.” Kramer tamamen uyanarak saçlarını gözlerinin önünden çekti. İçi panikle doldu.

Hoparlörden garip bir ses geldi. “Philip Kramer? Kramer’la mı konuşuyorum?”

“Evet. Devam edin.”

“Burası General Hospital. New York City, Dünya. Bay Kramer eşiniz burada. Bir kazada ciddi bir biçimde yaralandı. Aramamız için sizin adınız verildi. Eğer mümkünse...”

“Ne kadar kötü?" Kramer görüntülü telefon sehpasını kavradı. “Ciddi mi?"

“Evet ciddi Bay Kramer. Buraya gelebilir misiniz? Ne kadar çabuk gelebilirseniz o kadar iyi olur.” “Evet.” Kramer başını salladı. “Gelirim. Sağ olun." Bağlantı koparken ekran karardı. Kramer bir saniye bekledi. Sonra bir düğmeye bastı. Ekran tekrar aydınlandı. “Evet efendim” dedi kontrol.

“Dünya’ya hemen gidebilecek bir gemi bulabilir miyim? Acil bir durum. Karım...”

“Sekiz saat boyunca Dünya’ya gidecek bir gemimiz yok. Ertesi günü beklemelisiniz.” “Yapabileceğim bir şey yok mu?"

“Bu bölgeden geçen bütün gemilere genel bir çağrı yayınlayabiliriz. Bazen Dünya’ya tamir için giden kruvazörler buradan geçer.”

“Benim için duyuru yapabilir misiniz? Alana gelirim.”

“Evet efendim. Ama bölgede bir süreliğine hiç gemi olmayabilir. Şansınıza bağlı.”

Ekran karardı.

Kramer çabucak giyindi. Paltosunu üzerine geçirip aceleyle asansöre gitti. Bir saniye sonra genel kabul lobisini kat ediyor, boş sıraların, toplantı masalarının yanından koşuyordu. Kapıdaki nöbetçiler Kramer dışarıya beton basamaklara çıkarken kenara çekildiler.

Ay yüzü karanlıktaydı. Aşağısında iniş alanı mutlak bir karanlık, sonu ya da biçimi olmayan kara bir boşluk halinde uzanıyordu. Dikkatle basamaklan indi, alanın yanındaki rampadan aşağı yürüyerek kontrol kulesine gitti. Bir sıra soluk kırmızı ışık ona yol gösterdi.

Kulenin dibinde, gölgeler içinde duran silahlan ateşlenmeye hazır iki asker yolunu kesti.

“Kramer?"

"Evet.” Yüzüne bir ışık tutuldu.

“Çağrınız gönderildi."

“Bir gelişme var mı?” diye sordu Kramer.

“Yakınlarda bizimle temas kuran bir kruvazör var. Ama bir jet motoru zarar görmüş ve hattan uzaklaşarak yavaşça Dünya’ya doğru yol alıyor.”

"İyi.” Kramer başını salladı ve içinin hafiflediğini hissetti. Bir sigara yakıp askerlere de birer tane verdi. Askerler sigaralarını yaktı.

"Efendim” dedi askerlerden biri. “Deney gemisiyle ilgili söylenenler doğru mu?"

"Ne demek istiyorsun?”

"Canlanıp kaçtığı yani?"

"Hayır, hayır tam olarak değil” dedi Kramer. “Johnson üniteleri yerine yeni bir tip kumanda sistemi vardı. Tam olarak test edilmemişti.”

“Ama efendim, uzayda kruvazörlerden biri ona yaklaşmış, bir arkadaşım bu geminin tuhaf davrandığını söyledi. Daha önce onun gibi bir şeyle hiç karşılaşmamış. Bir keresinde Dünya’da Washington Eyaleti’nde balık, levrek avlarken olduğu gibiymiş. Balıklar zekiymiş, bir o yana bir bu yana...”

“Kruvazörünüz geliyor” dedi diğer asker. "Bakın!”

Biçimi belli olmayan muazzam büyüklükte bir gemi alana iniyordu. Bir dizi küçük yeşil sinyal ışığından başka bir şey göremiyorlardı. Kramer karaltıya baktı.

“Acele etseniz iyi olur efendim” dedi askerler. “Burada fazla uzun süre kalmazlar.”

“Sağ olun.”

Kramer uzun adımlarla, alanı kaplayan, başının üzerinde yükselen karaltıya yöneldi. Bordasından aşağı indirilmiş rampaya tutundu. Rampa yükseldi, Kramer bir an sonra gemi ambarındaydı. Ambar kapağı arkasından kayarak kapandı.

Merdivenlerden ana güverteye çıkarken türbinler gümbürdeyerek gemiyi aydan uzaya doğru itti.

Kramer ana güverteye giden kapıyı açtı. Aniden durarak şaşkınlıkla çevresine bakındı. Görünürde kimsecikler yoktu. Gemi boştu.

"Ulu tanrım” dedi. Birden gerçek kafasına dank ederek onu uyuşturdu. Başı dönerek bir banka oturdu. “Ulu tanrım.”

Gemi Dünya ve Ay’dan her an biraz daha uzaklaşarak gümbürtüyle uzaya açılıyordu.

Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Demek çağrıyı sen gönderdin” dedi en sonunda. “Görüntülü telefondan beni arayan Dünya’dan bir hastane değil şendin. Her şey planın parçasıydı.”

Yukarıya, sağına soluna bakındı. “Dolores de gerçekten...”

"Karın iyi” dedi tepesindeki duvar hoparlörü ifadesiz bir sesle. “Bir aldatmacaydı. Seni bu şekilde kandırdığım için özür dilerim Philip, ama başka bir şey düşünemedim. Bir gün daha geciksem Dünya’ya geri dönmüş olacaktın. Beni derin uzayda bulabileceklerinden o kadar emindiler ki burada fazla bir tehlikeye maruz kalmadan kalabildim. Ama çalman mektup bile en sonunda bulunmuştu.”

Kramer tedirginlikle sigarasını içti. “Ne yapacaksın? Nereye gidiyoruz?"

"İlk önce seninle konuşmak istiyorum. Tartışmak istediğim çok şey var. Beni diğerleriyle birlikte terk ettiğinde büyük hayal kırıklığına uğradım. Kalacağını ummuştum.” Kuru ses kısık kısık güldü. "Eskiden sen ve ben nasıl konuşurduk hatırlıyor musun? Uzun zaman önceydi.”

Gemi hız kazanıyordu. Uzayda muazzam bir hızla yüzerek, şimşek gibi son savunma bölgesini geride bırakıyordu. Kramer ani bir mide bulantısıyla bir an iki büklüm oldu.

Doğrulduğunda duvardan gelen ses devam etti. "Bu kadar çabuk hızlandırdığım için özür dilerim ama hâlâ tehlikedeyiz. Birkaç dakika daha, sonra özgür olacağız!"

"Ya yuk gemileri? Burada bir yerlerde değiller mi?”

"Birkaç tanesini atlattım. Beni epeyi merak ediyorlar.”

“Merak mı ediyorlar?”

"Farklı olduğumu daha çok organik mayınlarına benzediğimi hissediyorlar. Bundan hoşlanmıyorlar.

Yakında bu bölgeden geri çekileceklerine inanıyorum. Belli ki benimle uğraşmak istemiyorlar. Garip bir ırk Philip. Onları yakından incelemek, haklarında bir şeyler öğrenmek isterdim. Bütün araçları ve aletleri şu ya da bu biçimde canlı. İnşa ettikleri ya da oluşturdukları bir şey yok. Bir şeyi yapmak fikri onlara yabancı. Onlar varolan canlı türlerinden yararlanıyorlar. Gemileri bile..."

"Nereye gidiyoruz?" dedi Kramer. “Beni nereye götürdüğünü bilmek istiyorum,”

"Açıkça söylemek gerekirse, emin değilim.”

“Emin değil misin?”

“Henüz bazı ayrıntıları çözmedim. Planımda hâlâ bazı belirsiz noktalar var. Ama kısa sürede onları düzelteceğimi düşünüyorum."

“Planın ne?" dedi Kramer.

“Çok basit. Ana kumanda odasına gelip oturmak istemez misin? Koltuklar o metal banktan çok daha rahat."

Kramer kumanda odasına giderek kumandaların başına oturdu. İşe yaramayan aygıtlara bakmak kendini tuhaf hissettiriyordu.

“Sorun nedir?" diye hışırdadı kumandanın üzerindeki hoparlör.

Kramer çaresizce işaret etti. "Etkisizim. Hiçbir şey yapamıyorum. Bu da hoşuma gitmiyor. Beni suçluyor musun?”

“Hayır. Hayır, seni suçlamıyorum. Ama çok yakında kumandayı alacaksın. Endişelenme. Seni bu şekilde götürmek, yalnızca geçici bir önlem. Düşünmediğim bir şeydi. Görüldüğüm yerde vurulacağım emrinin verileceğini unuttum."

"Gross’un fikriydi."

"Buna şüphem yok. Bu fikir, yani planım o gün evde projeyi anlatmaya başlar başlamaz aklıma geldi. Hatalı olduğunu hemen gördüm, sizlerin zihin hakkında hiçbir şey anlamadığınızı. İnsan beyninin organik bir bedenden karmaşık yapay bir uzay gemisine naklinin, zihnin düşünme yetisinin kaybını içermeyeceğini anladım. Bir insan düşünüyorsa vardır.

“Bunu anladığımda çok eski bir hayalin gerçekleşme ihtimalini gördüm. Seninle ilk tanıştığımda epeyi geçkin bir yaştaydım Philip. Önümde ölümden başka bekleyebileceğim bir şey yoktu ve onunla birlikte bütün fikirlerim de yok olacaktı. Dünyada hiçbir iz bırakmamıştım, hiçbir şey. Öğrencilerim teker teker elimden geçip hayata katılıyordu, Büyük Araştırma Projesi’nde, daha büyük, daha iyi savaş silahları arayışında çalışmak için.

“Dünya uzun zamandır savaşıyor, önce kendi içinde savaştı, sonra Marslılarla, sonra da Proxima Centauri’den hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bu varlıklarla. İnsan toplumu savaşı kültürel bir kurum olarak geliştirdi, astronomi ya da matematik bilimi gibi. Savaş hayatımızın bir parçası. Bir kariyer, saygı gören bir meslek. Zeki, uyanık genç adamlar ve kadınlar bu mesleği seçiyor, Nebukadnedzar’ın zamanında yaptıkları gibi canla başla çalışıyorlar. Bu her zaman böyle olmuştur.

"Ama insanın içinde doğuştan savaşma dürtüsü var mıdır? Sanmıyorum, hiçbir toplumsal gelenek doğuştan gelmez. Savaş yapmayan pek çok insan halkı vardı. Eskimolar bu düşünceyi hiçbir zaman kavrayamadı, Amerika Kızılderilileri hiçbir zaman savaşı kaldıramadı.

"Ama bu ayrı görüşler ortadan kaldırıldı, bir kültürel model oluşturuldu, bu da bütün gezegen için standart hale geldi. Şimdiyse içimize

yerleşti.

“Ama zaman içinde bir yerlerde başka sıkıntı verici sorunlar çıkmış ve yerleşmiş olsaydı, insanlar ve malzemenin toplanmasından farklı bir şey yapılabilir..."

“Planın nedir?” dedi Kramer. "Teoriyi biliyorum. Derslerinden birinin bir parçasıydı.”

“Evet bitki seleksiyonu üzerine olan bir dersin kapsamındaydı hatırladığım kadarıyla. Bana bu teklifle geldiğinizde sonunda fikrimin hayata geçirilebileceğini fark ettim. Savaşın bir içgüdü değil de alışkanlık olduğu konusundaki teorimde haklıysam, Dünya’dan uzakta, kültürel köklerin en az olacağı bir yerde kurulacak bir toplum farklı biçimde gelişebilirdi. Bizim bakış açımızı benimsemeyen, başka bir temelden yola çıkan bir toplum, bizim geldiğimiz noktaya ulaşmayabilir. Geride yıkım ve enkazdan başka bir şey kalmayana kadar, her biri diğerinden büyük savaşlardan başka bir şeyin olmadığı bir çıkmaza girmez.

“Elbette deneye rehberlik edecek bir Gözetmen olması gerek. Bir kriz, çok çabuk, muhtemelen ikinci kuşakla birlikte gelecektir. Kain çok geçmeden ortaya çıkacaktır.

“Görüyorsun ya Kramer çoğu zamanımı küçük bir gezegende ya da ayda hareketsiz geçirirsem yüzyıl kadar iş görebilirim. Bu yeni koloninin gideceği yönü görmek için yeterli bir zaman olacaktır. Ondan sonra da, eh ondan sonrası yeni koloniye bağlı olacak.

“İyi ki de böyle olacak. İnsanlar eninde sonunda kendi başına kontrolü ele almak zorunda. Yüz yıl, ondan sonra kendi kaderleri kendi ellerinde olacak. Belki yanılıyorumdur, belki savaş alışkanlıktan daha fazlasıdır. Belki evrenin kanunudur, belki canlılar gruplar halinde yalnızca grup şiddetiyle var olabilirler.

"Ama yine bu yolda devam edeceğim ve savaşın yalnızca bir alışkanlık olması ihtimaline dayanacağım, haklı olduğum ve savaşın doğal olmayan bir şey olduğunu fark edemeyecek kadar alıştığımız bir şey olduğu ihtimaline. Yere gelince! Bu konuda emin değilim. Hâlâ yeri bulmamız gerekiyor.

"Şu anda yaptığımız şey de bu. Sen ve ben gözlerden uzak birkaç sistemi inceleyeceğiz, Ticaret olasılığının az olduğu, bu nedenle Dünya gemilerinin uzak duracağı gezegenleri. İyi bir yer olabilecek bir gezegen biliyorum. Fairchild keşif gezisinin orijinal elyazmasında bildirdiği bir yer. Başlangıç olarak orayı yoklayabiliriz."

Gemi sessizdi.

Kramer bir süre oturup metal zemine baktı. Zemin türbinlerin hareketiyle düzenli olarak titreşiyordu. En sonunda başını kaldırdı.

"Haklı olabilirsin. Belki de bakış açımız yalnızca bir alışkanlıktır." Kramer ayağa kalktı. "Ama aklına şu geldi mi merak ediyorum."

"Neymiş o?"

"Eğer bu binlerce yıl öteye giden, bu kadar derine yerleşmiş bir alışkanlıksa yerleşimcilerin bu alışkanlıktan kurtulup Dünya'yı ve Dünya adetlerini bir kenara bırakmasını sağlayacaksın? Ya bu kuşak, koloniyi kuran ilk insanlar ne olacak? Bir sonraki kuşağın bunlardan kurtulmuş olacağı konusunda haklı olabilirsin... Onlara başka bir şey öğretecek..." Sırıttı. "Yukarıda Yaşlı Adam olduğu takdirde."

Kramer duvar hoparlörüne baktı. "Kuramına göre bu kuşak kurtarılamayacaksa ve her şeyin yeni kuşakla başlaması gerekliyse, insanların Dünya'yı terk edip seninle gelmesini nasıl sağlayacaksın?"

Duvar hoparlörü sessizdi. Sonra bir ses çıkardı, hafif kuru bir kahkaha.

“Sana şaşırıyorum Philip. Yerleşimciler bulunabilir. Çok fazla kişiye ihtiyacımız yok, yalnızca bir iki kişi." Hoparlör yine kıkırdadı. "Sana çözümümü söyleyeyim."

Koridorun ucunda bir kapı kayarak açıldı. Bir ses, çekingen bir ses duyuldu. Kramer döndü.

“Dolores!”

Dolores Kramer kararsızca durarak kumanda odasına baktı. Gözleri hayretle büyüdü. "Phil! Burada ne işin var? Neler oluyor?”

Birbirlerine baktılar.

“Neler oluyor? Bir ay patlamasında yaralandığım haber verdiler..."

Duvar hoparlörü tıslayarak canlandı. "Görüyorsun ya Philip, bu sorun çözüldü bile. Çok fazla insana ihtiyacımız yok, sadece bir çift bile yeterli.”

Kramer yavaşça başını salladı. "Anlıyorum" diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Sadece bir çift. Bir erkek ve bir kadın."

"Eğer onlara göz kulak olacak ve her şeyin olması gerektiği gibi gitmesini sağlayacak biri olursa yapabilirler. Sana yardım edebileceğim epeyi şey olacak Philip. Bir sürü şey. Çok iyi geçineceğimizi düşünüyorum."

Kramer buruk bir biçimde sırıttı. "Hayvanlara ad koymamıza bile yardım edebilirsin” dedi. Anladığım kadarıyla bu ilk adım."

“Memnun olurum” dedi soğuk ve monoton ses. “Hatırladığım kadarıyla benim görevim onları birer birer önünüze getirmek olacak. Sonra siz adlandırma işini yapabilirsiniz.”

“Anlamıyorum” diye bocaladı Dolores. “Ne demek istiyor Phil? Hayvanları adlandırmak mı? Ne tür hayvanlar? Nereye gidiyoruz?"

Kramer yavaşça lumbuza yürüdü, kollarını kavuşturup sessizce uzaklara baktı. Geminin ötesinde sayısız ışık parçacığı parlıyordu, karanlık boşlukta parlayan sayısız kor. Yıldızlar, güneşler, sistemler. Sonsuz, sayısız. Dünyalardan oluşan bir evren. onları bekleyen, karanlıkta parlayan ve ışıldayan sonsuz gezegen.

Lumbuzdan uzaklaşarak karısının yanına döndü. “Nereye mi gidiyoruz?” Gözleri panikle irileşmiş, korkmuş ve gergin görünen karısına gülümsedi. "Nereye gittiğimizi bilmiyorum" dedi. "Ama her nasılsa bu şu anda önemli görünmüyor... Profesörün ne demek istediğini anlayabiliyorum, önemli olan sonuç.”

Aylardır ilk kez Dolores’e sarıldı. Kadının gözlerinde başta hâlâ korku ve tedirginlik vardı, bedeni gergindi. Sonra aniden kollarında gevşedi, yanakları yaşlarla ıslanmıştı.

“Phil, gerçekten yeniden başlayabilir miyiz dersin? Sen ve ben?” Kramer karısını önce şefkatle sonra ihtirasla öptü.

Uzay gemisi hızla sonsuz, el değmemiş boşlukta ilerledi.

ORMANDAKİ KAVALCI

"Pekâlâ Onbaşı Westerburg” diye sordu Doktor Henry Harris nazik bir sesle. "Tam olarak neden bir bitki olduğunuzu düşünüyorsunuz?"

Harris konuşurken çalışma masasının üzerindeki karta tekrar baktı. Üs kumandanından geliyordu, Cox’un güçlü elyazısıyla yazılmıştı: *Doktor bu sana sözünü* ettiğim delikanlı. Onunla konuş ve bu sanrıyı nereden edindiğini bulmaya çalış. Yeni garnizondan Asteroit Y3’teki *Kontrol* İstasyonu’ndan geliyor *ve orada bir* terslik olsun istemiyoruz. Özellikle de böyle *aptalca bir şey!*

Harris kartı bir kenara iterek karşısında oturan gence baktı. Genç adam tedirgin görünüyordu. Harris’in ona sorduğu soruyu cevaplamaktan kaçınıyor gibiydi. Harris kaşlarını çattı. Westerburg bir gözünü kapatan gür sarı saçları olan hoş bir gençti. Hatta devriye üniforması içinde yakışıklı bile sayılırdı. Uzun boyluydu, neredeyse bir doksan vardı. Güçlü kuvvetli sağlıklı bir genç. Eğitimden çıkalı yalnızca iki ay olmuştu kartta yazdığına göre. Detroit’te doğmuştu. Dokuz yaşında kızamık geçirmişti. Jet motorlarına, tenise ve kızlara meraklıydı. Yirmi altı yaşındaydı.

“Pekâlâ Onbaşı Westerburg” dedi Doktor Harris. "Neden bir bitki olduğunu düşünüyorsun?”

Onbaşı utangaç bir biçimde gözlerini kaldırdı. Boğazını temizledi. "Efendim yalnızca düşünmüyorum, ben gerçekten bir bitkiyim. Birkaç gündür bitkiyim."

"Anlıyorum.” Doktor başını salladı. "Yani her zaman bir bitki değildin, onu mu demek istiyorsun?” "Hayır efendim, yeni bitki oldum.”

“Peki, bitki olmadan önce neydin?”

“Şey efendim sizin gibiydim.”

Sessizlik oldu. Doktor Harris kalemini eline alarak birkaç satır çiziktirdi, ama aklına önemi olabilecek bir şey gelmedi. Bir bitki? Hem de böyle sağlıklı görünen bir genç! Harris tel gözlüklerini çıkarıp mendiliyle parlattı.

Gözlüğünü tekrar takıp, arkasına yaslandı. “Sigara ister misin onbaşı?”

"Hayır efendim.”

Doktor kendisine bir sigara yakarak, kolunu iskemlesinin kenarına yasladı. “Onbaşı, bitki olan insan sayısının pek az olduğunu anlıyor olmalısın, özellikle de bu kadar kısa sürede. İtiraf etmeliyim, bana böyle bir şey söyleyen ilk kişi sensin.”

“Evet efendim bunun ender bir durum olduğunu anlıyorum.”

“O zaman neden merak ettiğimi de anlayabilirsin. Bitki olduğunu söylerken hareket yeteneğinden yoksun olduğunu mu kastediyorsun? Yoksa bir hayvan değil de bir sebze olduğunu mu? Ya da tam olarak nedir?”

Onbaşı gözlerini kaçırdı. "Size daha fazlasını söyleyemem" diye mırıldandı. “Özür dilerim efendim.” “Peki, bana nasıl bitki olduğunu söylemenin bir sakıncası var mı?”

Onbaşı Westerburg duraksadı. Önce yere sonra pencereden dışarı uzay limanına, sonra da masanın üzerindeki bir sineğe baktı. En sonunda yavaşça ayağa kalktı. “Size bunu bile söylemem efendim” dedi.

“Söylemez misin? Neden ama?”

“Çünkü, çünkü söylememeye söz verdim.”

Oda sessizdi. Doktor Harris de ayağa kalktı, ikisi karşılıklı durdular. “Onbaşı tam olarak kime söz verdin?”

"Size bunu bile söyleyemem efendim, özür dilerim.”

Doktor bunu düşündü. En sonunda gidip kapıyı açtı. “Tamam Onbaşı. Şimdi gidebilirsin. Zaman ayırdığın için teşekkürler.”

“Yardımcı olamadığım için özür dilerim.” Onbaşı ağır adımlarla dışarı çıktığında Harris kapıyı ardından kapadı. Sonra ofisindeki görüntülü telefona gitti. Kumandan Cox’un armasına dokundu. Bir saniye sonra iri yarı üs kumandanının babacan yüzü ekranda belirdi.

"Cox, ben Harris. Onunla konuştum. Tek söylediği, bir bitki olduğu. Başka ne var? Nasıl bir davranış kalıbı?"

“Şey” dedi Cox. "İlk fark ettikleri hiç çalışmaması olmuş. Garnizon amiri Westerburg’un dışarda dolaştığını ve bütün gün oturmaktan başka bir şey yapmadığını bildirdi. Yalnızca oturuyormuş.”

"Güneşte mi?”

"Evet. Güneşte oturuyormuş. Sonra gece tekrar içeri giriyormuş. Jet tamiri binasında neden çalışmadığı sorulduğunda güneşin altında olması gerektiğini söylemiş. Sonra da demiş ki...” Cox duraksadı.

“Evet? Ne demiş?"

“O işin doğaya aykırı olduğunu söylemiş. Zaman kaybı. Yapmaya değer tek şey dışarıda oturup düşünmekmiş."

"Sonra ne oldu?”

"Sonra bu fikri nereden edindiğini sormuşlar, o zaman onlara bir bitki olduğunu açıklamış.”

“Anlıyorum. Onunla tekrar konuşmak zorundayım" dedi Harris. “Devriyeden daimi olarak azledilmek üzere başvurmuş. Öyle mi? Buna ne gerekçe gösterdi?”

“Aynısı, artık bir bitki olduğu ve Devriye olmakla ilgilenmediğini. Tek yapmak istediği güneşte oturmak. Bu duyduğum en tuhaf şey.”

“Tamam. Sanırım onu kışlada ziyaret edeceğim.” Harris saatine baktı. "Akşam yemeğinden sonra oraya giderim.”

"İyi şanslar” dedi Cox kasvetli bir biçimde. “Ama bir insanın bitki olduğu nerede duyulmuş? Bunun mümkün olmadığını ona söyledik ama bize gülümsemekle yetindi."

"Nasıl gittiğini sana haber veririm” dedi Harris.

Harris yavaşça koridordan aşağı yürüdü. Saat altıyı geçiyordu, akşam yemeği sona ermişti. Aklında belli belirsiz bir fikir oluşmaya başlamıştı, ama henüz emin olmak için çok erkendi. Adımlarını hızlandırdı, koridorun sonundan sağa döndü. İki hemşire aceleyle yanından geçti. Westerburg’un, bir jet patlamasında yaralanmış ve neredeyse tamamen iyileşmiş bir oda arkadaşı vardı. Harris yatakhaneye geldiğinde kapıların üzerindeki numaraları kontrol etmek için durdu.

“Yardımcı olabilir miyim efendim?” dedi ona doğru sessizce kayan robot hizmetli.

"Onbaşı Westerburg’un odasını arıyorum."

"Sağdan üçüncü oda.”

Harris yürümeye devam etti. Asteroit Y-3’teki garnizon yeni kurulmuş ve personel yeni yerleşmişti. Burası dış uzaydan sisteme giren gemilerin durdurulup tetkik edildiği ana kontrol noktası haline gelmişti. Garnizon, gemilerde sisteme yayılabilecek herhangi bir tehlikeli bakteri, mantar ya da benzeri bir şeyin gelmediğine bakıyordu. Güzel bir asteroitti. Sıcak, bol suyu olan, ağaçlara, göllere sahip, bol güneşli bir yer. Üstelik dokuz gezegendeki en modern garnizona sahipti. Başını sallayarak üçüncü

kapıya geldi. Durdu, elini kaldırarak kapıyı çaldı. “Kim o?" diye seslendi biri kapının arkasından.

“Onbaşı Westerburg’u görmek istiyorum.”

Kapı açıldı. Elinde bir kitap tutan kemik çerçeveli gözlük takmış hantal bir genç dışarı baktı. “Siz kimsiniz?"

“Doktor Harris."

“Affedersiniz efendim. Onbaşı Westerburg uyuyor.”

“Uyandırmanın sakıncası var mı? Onunla konuşmayı çok isterim.” Harris içeri kaçamak bir bakış fırlattı. Bir çalışma masası, halı, lamba ve iki ranza. Ranzalardan birinde Westerburg gözleri sımsıkı kapalı, kollarını göğsünde kavuşturmuş yüzüstü yatıyordu.

“Efendim” dedi hantal genç. "Korkarım ne kadar istesem de sizin için onu uyandıramam.”

""Uyandıramaz mısın? Neden?"

"Efendim, onbaşı Westerburg uyanmıyor, güneş battıktan sonra. Sadece uyanmıyor işte. Uyandırılamıyor."

“Kataleptik mi? Gerçekten mi?”

“Ama sabah güneş yükselir yükselmez, yataktan fırlayıp dışarı çıkıyor. Bütün günü dışarıda geçiriyor.”

"Anlıyorum" dedi doktor. "Yine de teşekkür ederim." Koridora dönerek kapıyı arkasından kapadı.

“Bu iş sandığım kadar basit değil.” Geldiği yoldan geri döndü.

Sıcak güneşli bir gündü. Gökyüzü neredeyse bulutsuzdu ve nazik bir rüzgâr ırmak kıyısı boyunca sedir ağaçlarının arasında dolaşıyordu. Hastane binasından akarsuya giden yokuş aşağı bir yol vardı. Akarsunun

üzerindeki küçük bir köprüden karşı kıyıya geçiliyordu. Sabahlıklarına sarınmış birkaç hasta köprüde durmuş amaçsızca suya bakıyordu.

Westerburg'u bulmak Harris'in birkaç dakikasını aldı. Genç adam diğer hastalarla birlikte değildi, köprünün çevresinde ya da yakınında da yoktu. Daha ileriye, sedir ağaçlarının ötesine gitmişti. Her yerde gelinciklerle otların büyüdüğü güneşle aydınlanmış bir çayırlık arazideydi. Akarsu kıyısında düz gri bir taşın üzerine oturmuştu. Ağzı aralık, bedeni geriye yaslanmış bir halde yukarıya bakıyordu. Doktor'u neredeyse yanına kadar gelene kadar fark etmedi.

“Merhaba” dedi Harris yumuşak bir sesle.

Westerburg gözlerini açtı. Gülümseyerek yavaşça ayağa kalktı. Onun cüssesindeki birinden beklenmeyecek kadar zarif akıcı bir hareketti bu. "Merhaba Doktor. Sizi buraya hangi rüzgâr attı?”

“Hiçbir şey. Biraz güneşte olmak istedim.”

“Gelin, kayamı paylaşabiliriz.” Westerburg ona yer açtığında Harris pantolonunun paçalarının kayanın keskin kenarlarına takılmamasına dikkat ederek oturdu. Bir sigara yakarak, sessizce suya baktı. Yanında Westeıburg tekrar garip pozisyonunu aldı, ellerine dayanarak, geriye kaykıldı. Gözleri kapalı yukarı baktı.

"Güzel bir gün” dedi Doktor.

"Evet.”

“Her gün geliyor musun buraya?"

“Burayı içeriden daha çok seviyorsun.”

“İçeride duramıyorum” dedi Westerburg.

“Duramıyor musun? Ne demek istiyorsun?”

“*Hava* olmadan ölürdünüz değil mi efendim?" dedi Onbaşı.

“Sen de güneş olmadan mı ölürdün?”

Westerburg başını salladı.

“Onbaşı sana bir şey sorabilir miyim? Hayatının geri kalanında da bunu mu yapmayı planlıyorsun? Yani düz bir kayanın üzerinde güneşin altında oturmayı? Başka bir şey yok mu?”

Westerburg başını salladı.

“Ya işin ne olacak? Devriye polisi olmak için yıllarca okudun. Devriye polisi olmayı çok istiyordun. Güzel bir derece ve birinci sınıf bir mevki aldın. Bütün bunlardan vazgeçmek sana ne hissettiriyor? Tekrar geri dönmek zor olacaktır biliyorsun. Bunun farkında mısın?"

“Farkındayım.”

“Gerçekten her şeyden vaz mı geçeceksin?”

“Doğru."

Harris bir süre konuşmadı. En sonunda sigarasını söndürüp gence döndü. “Tamam, diyelim ki işini bırakıp güneşte oturdun. Peki o zaman ne olacak? İşi senin yerine bir başkasının yapması gerekecek. Bu doğru değil mi? İşin yapılması gerek, işinin yapılması gerek. Eğer sen yapmazsan, başka birinin yapması gerek.”

“Sanırım.”

"Westerburg, herkesin senin gibi hissettiğini farzet? Farzet ki herkes bütün gün güneşin altında oturmak istedi. Ne olurdu? Dış uzaydan gelen gemileri kimse kontrol etmezdi. Bakteri ve toksik kristaller sisteme girer, kitle ölümlerine ve acılara yol açardı. Bu doğru değil mi?”

"Herkes benim gibi hissetseydi, dış uzaya gitmezlerdi.”

"Ama gitmek zorundalar. Ticaret yapmak, mal ve yeni bitkiler getirmek zorundalar.”

"Neden?”

“Toplumun devamı için.”

“Neden?”

“Şey...” Harris eliyle işaret etti. "İnsanlar toplum olmadan yaşayamaz."

Westerburg buna karşılık vermedi. Harris onun yüzünü izledi ama genç adamdan bir karşılık gelmedi.

“Doğru değil mi?" dedi Harris.

"Belki de... Garip bir durum Doktor. Biliyor musunuz Eğitim’den geçmek için yıllarca çabaladım. Çalışmak ve kendi masraflarımı ödemek zorundaydım. Bulaşık yıkadım, mutfaklarda çalıştım. Geceleri çalıştım, eğitim aldım, sınavlara çalıştım, hiç durmadan çalıştım. Ya şimdi ne düşünüyorum biliyor musunuz?”

"Ne?”

"Keşke daha önce bitki olsaydım.”

Doktor Harris ayağa kalktı. "Westerburg içeri geldiğinde, büroma uğrar mısın? Sakıncası yoksa sana bir iki test yapmak istiyorum."

“Şok kutusu mu?" Westerburg gülümsedi. “Sırada bunun olduğunu biliyordum. Elbette, sakıncası yok.”

Harris huzursuz bir ruh hali içinde kayadan ayrıldı ve biraz uzaktaki kıyıya yürüdü. "Üç civan onbaşı?"

Onbaşı başını salladı.

Harris tepeden yukarı patikaya, hastane binasına doğru ilerledi. Olayı yavaş yavaş kavramaya başlıyordu. Hayatı boyunca çalışıp didinmiş bir çocuk. Maddi güvensizlik. İdealleştirilmiş bir hedef olan devriye görevi elde etme. En sonunda ona ulaştığında ise bu sorumluluk çok ağır gelmişti. Asteroit Y-3'te bütün gün bakılabilecek kadar çok bitki vardı. Asteroidin florasıyla ilkel özdeşleşme ve yansıtma. Hareketsizlik ve kalıcılığın içerdiği güvenlik fikri. Değişmeyen orman.

Binaya girdi. Bir robot hizmetli hemen onu durdurdu. "Kumandan Cox görüntülü telefonda acilen sizinle konuşmak istiyor."

"Teşekkürler." Harris uzun adımlarla ofisine gitti. Cox'un armasını tuşladığında Cox'un yüzü hemen görüntüye girdi. "Cox? Ben Harris. Dışarıda çocukla konuşuyordum. Artık durum şekillenmeye başladı. Kalıbı anlayabiliyorum, uzun süre çok fazla yük. En sonunda istediğine kavuşuyor ve idealleştirme bu yükün altında parça..."

"Harris!" diye kükredi Cox. "Kapa çeneni de dinle. Y-3'ten az önce bir rapor aldım. Buraya ekspres roket yolluyorlar. Şu anda yolda."

"Ekspres roket mi?"

"Westerburg gibi beş vaka. Hepsi de bitki olduklarını söylüyor! Garnizon şefi deli gibi kaygılı. Ne olduğunu hemen bulmamız gerektiğini söylüyor yoksa Garnizon dağılacak. Beni anladın mı Harris? Ne olduğunu bul!"

"Evet efendim" diye mırıldandı Harris. "Evet efendim."

Hafta sonuna gelindiğinde yirmi vaka daha vardı, elbette hepsi de Asteroit Y-3'tendi.

Kumandan Cox ve Harris tepede durmuş, umutsuzca aşağıdaki akarsuyu süzüyorlardı. On altı erkek ve dört kadın kıyı boyunca güneşin altında oturuyordu, hiçbiri hareket etmiyor hiçbiri konuşmuyordu. Cox ve

Harris geleli bir saat olmuştu, tüm bu zaman boyunca da yirmi kişi yerinden kıpırdamamıştı.

“Anlamıyorum" dedi Cox başını sallayarak. "Kesinlikle anlamıyorum. Harris, bu sonun başlangıcı mı? Her şey çevremizde çökmeye mi başlayacak? Bu insanları güneşlenirken, sadece oturup güneşin altında yayılırken, güneş banyosu yaparken görmek bana son derece tuhaf bir his veriyor.”

“Aşağıdaki şu kızıl saçlı adam kim?”

"Ulrich Deutsch. Garnizonda yardımcı kumandandı. Şimdi haline bak! Oturmuş gözleri kapalı, ağzı açık pinekliyor. Bir hafta önce bu adam en tepeye tırmanıyordu. Garnizon amiri emekliye ayrıldığında onun yerini alacaktı sözde. En fazla bir yıl sonra. Hayatı boyunca orayı hedef alıp yükselmişti.”

“Şimdiyse güneşte oturuyor” diye tamamladı Harris.

"Şu kadın. Kısa saçlı, esmer. Kariyer kadını. Garnizondaki ofis personelinin başı. Ve yanındaki adam. Bina sorumlusu. Şuradaki sevimli küçük kız. Büyük göğüslü olan. Okuldan yeni mezun olmuş sekreter. Her çeşit insan. Bu sabah üç kişinin daha geleceğini söyleyen bir not aldım.”

Harris başını salladı. “Tuhaf olanı gerçekten de orada oturmak istiyorlar. Tamamen mantıklılar, başka bir şey yapabilirler, ama umurlarında değil."

"Eee?” dedi Cox. "Ne yapacaksın? Bir şey buldun mu? Sana güveniyoruz. Anlat bakalım.”

“Onlardan net bir şey öğrenemedim” dedi Harris. "Ama şok kutusundan ilginç sonuçlar aldım. İçeri girelim de sana göstereyim.”

“Pekâlâ." Cox hastaneye doğru yürümeye başladı. “Bulduğun her şeyi göster. Durum ciddi. Hıristiyanlık Roma soyluları arasında yayılmaya

başladığında Tiberius’un neler hissettiğini şimdi anlıyorum.” Harris ışığı kapadı. Oda zifiri karanlığa gömüldü. “İlk film bobinini oynatacağım. İlk denek garnizondaki en iyi biyologlardan biri. Robert Bradshaw. Dün geldi. Bradshaw’un yüksek derecede ayrımlaşmış bir zihni olduğu için şok kutusundan iyi sonuç aldım. Sezgisel nitelikte büyük miktarda bastırılmış duygular var. Olağandan fazla.”

Bir düğmeye bastı. Projektör vızıldadı. Karşı duvarda üç boyutlu renkli bir imge belirdi. Görüntü o kadar gerçekti ki adamın kendisi odada belirmiş gibiydi. Robert Bradshaw elli yaşlarında, tıknaz bir adamdı. Çelik grisi saçları, kare biçiminde bir çenesi vardı. Kollarını koltuğun kenarlarına dayamış, boynuna ve bileklerine bağlı elektrotlara aldırmadan sakin bir tavırla oturuyordu. "İşte başlıyorum” dedi Harris. "İzle."

Filmde Harris’in görüntüsü belirerek Bradshaw”a yaklaştı. “Şimdi Bay Bradshaw” dedi Harris. "Bu hiç canınızı yakmayacak ve bize epeyi yardımı olacak." Görüntü şok kutusunun üzerindeki kontrollerle oynadı. Bradshaw gerildi, çenesi kasıldı ama bunun dışında başka bir tepki vermedi. Harris’in görüntüsü onu bir süre izledikten sonra ayarlardan uzaklaştı.

"Beni duyabiliyor musunuz Bay Bradshaw?" dedi görüntü.

“Evet.”

“Adınız nedir?”

“Robert C. Bradshaw.”

“Göreviniz nedir?"

"Y-3’teki denetim istasyonunda baş biyolog."

“Şu anda orada mısınız?”

“Hayır, Dünya’ya geri döndüm. Hastanedeyim.”

“Neden?”

“Çünkü Garnizon amirine bitki olduğumu itiraf ettim.”

“Bu doğru mu? Bitki olduğunuz yani.”

“Evet biyolojik olmayan bir anlamda. Elbette bir insanın fizyolojisini koruyorum.”

“O halde bitki olduğunuzu söylerken ne kastediyorsunuz?”

“Weltanschauung’u[1] davranışsal tepkiyi kastediyorum."

"Devam edin."

“Sıcak kanlı bir hayvanın, bir üst primatın bir dereceye kadar bir bitkinin psikolojisini benimsemesi mümkündür."

"Evet?”

“Bunu kastediyorum."

“Ya diğerleri? Onlar da mı bunu kastediyor?"

“Evet.”

“Bu nasıl oldu, bu tutumu benimsemeniz yani?”

Bradshaw’un görüntüsü dudaklarını bükülerek tereddüt etti. “Gördünüz mü?” dedi Harris, Cox’a.

"Güçlü çatışma. Bilinci tamamen yerinde olsaydı devam edemezdi.”

"Ben..."

"Evet?"

“Bana bitki olmam öğretildi."

Harris’in görüntüsü şaşkın ve ilgili görünüyordu. “Bitki olmak öğretildi derken ne demek istiyorsunuz?” “Sorunlarımı fark ettiler ve bana

bitki olmayı öğrettiler. Şimdi onlardan kurtuldum, sorunlardan.” “Kim? Size kim öğretti?”

“Kavalcılar."

"Kim? Kavalcılar mı? Kavalcılar kim?”

Karşılık yoktu.

“Bay Bradshaw, kavalcılar kim?"

Uzun acı dolu bir sessizlikten sonra ağır dudaklar aralandı. "Ormanda yaşıyorlar...”

Harris projektörü kapadı ve ışıklar yandı. İki adam gözlerini kırpıştırdı. “Bütün öğrenebildiğim buydu” dedi Harris. “Ama bunu öğrenebildiğim için bile şanslıyım. Kesinlikle söylememesi gerekiyordu. Hepsinin söylememeye söz verdiği şey buydu, onlara bitki olmayı kimin öğrettiği. Asteroit Y-3’teki ormanlarda yaşayan kavalcılar."

“Yirmisi de aynı hikâyeyi mi anlattı?”

“Hayır.” Harris yüzünü buruşturdu. "Çoğu çok fazla direndi. Onlardan bu kadarını bile alamadım.” Cox düşündü. "Kavalçılar. Eh? Ne yapmamızı öneriyorsun? Bütün hikâyeyi öğrenene kadar beklemek mi? Planın bu mu?”

“Hayır” dedi Harris. “Kesinlikle hayır, Kavalcıların kim olduğunu öğrenmek için bizzat Y-3’e gideceğim.”

Küçük devriye gemisi dikkat ve hassasiyetle inişini gerçekleştirdi, jet motoru boğularak son bir sessizliğe gömüldü. Kapağı kayarak açıldığında Doktor Henry Harris kendini güneşin altında kavrulmuş kahverengi bir iniş alanına bakarken buldu. Alanın sonunda yüksek bir işaret kulesi vardı. Alanın çevresinde gri binalar yükseliyordu. Burası Garnizon Denetim istasyonuydu. Yakında bir Venüs kruvazörü park etmişti,

dev bir misket limonuna benzeyen, geniş bir tekne. İstasyon teknisyenleri başına üşüşmüş, tekne gövdesine yapışmış olabilecek ölümcül canlı türlerini ve zehirleri bulmak için karış karış üzerini kontrol edip inceliyorlardı.

“Tamam efendim” dedi pilot.

Harris başını salladı. İki bavulunu kavrayıp dikkatle aşağı indi. Ayağının altındaki zemin sıcaktı, parlak güneşin altında gözlerini kırpıştırdı. Jüpiter gökyüzündeydi, güneş ışınları dev gezegenden asteroide yoğun bir biçimde yansıyordu.

Harris bavulunu taşıyarak alanda yürümeye başladı. Bir alan görevlisi devriye gemisinin istif bölmesini açıp sandığını çıkarmakla meşguldü. Görevli, sandığı bekleyen iki tekerlekli yük arabasına indirdi, küçük kamyonu bezgin bir beceriyle kullanarak Harris’i izledi.

Harris işaret kulesinin girişine geldiğinde çit geriye kaydı. İri yarı, zinde, yaşça Harris’ten büyük bir adam belirdi. Beyaz saçlı, kendinden emin bir yürüyüşü olan bir adamdı.

“Nasılsınız Doktor?" dedi, elini uzatarak. “Lawrence Watts, Garnizon Amiri."

Tokalaştılar. Watts, Harris’e tepeden bakarak gülümsedi. İri yarı bir ihtiyardı, lacivert üniforması içinde hâlâ etkileyici ve dimdikti, omuzlarında sırma apoletleri pırıl pırıl parlıyordu.

“Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu Watts. "İçeri girin, size bir içecek hazırlatayım. Yukarıdaki büyük ayna burayı epeyi ısıtıyor."

“Jüpiter mi?” Harris adamın arkasından binaya girdi. İşaret kulesinin serinlik ve karanlığı insana hoş gelen bir ferahlık veriyordu. "Neden yerçekimi

Dünya’nınkine bu kadar yakın? Kanguru gibi uçmayı bekliyordum. Yapay mı?”

‘'Hayır. Asteroidin bir tür yoğun çekirdeği var, bir tür metalik birikinti. Bu nedenle diğerleri arasından bu asteroidi seçtik. İnşaat sorununu çok daha kolaylaştırdı, bu aynı zamanda asteroidin doğal hava ve suya sahip olmasını da açıklıyor. Tepeleri görüyor musunuz?"

“Tepeler mi?”

“Kulenin yukarısına çıktığımızda binaların üzerinden görebileceğiz. Orada tam bir doğal park var, bildik orman ve bir park, isteyebileceğin her şeyi eksiksiz bulacağın bir yer. Buraya gel Harris. Burası benim bürom.” Yaşlı adam hızlı adımlarla bir köşeyi dönerek geniş, güzel döşenmiş bir daireye girdi. “Hoş değil mi? Buradaki son yılımı mümkün olduğu kadar dost canlısı bir ortamda geçirmeye niyetliyim." Kaşlarını çattı.

“Elbette Deutsch olmadığına göre, burada ebediyyen kalabilirim. Ah her neyse." Omuz silkti. "Otur, Harris.”

“Sağ olun." Harris bir koltuğa oturup bacaklarını uzattı. Watts’ın koridora açılan kapıyı kapamasını izledi.

“Bu arada başka vaka var mı?”

“Bugün iki tane daha.” Watts ümitsizdi. “Tamamı otuz kişi oldu. Bu istasyonda üç yüz adamımız var. Bu hızla giderse..."

"Komutan, asteroitte bir orman olduğundan söz ettiniz. Personelin istedikleri zaman ormana gitmesine izin veriyor musunuz? Yoksa yalnızca bina ve araziyle mi kısıtlıyorsunuz?"

Watts çenesini ovuşturdu. “Şey bu zor bir durum Harris. Bazen adamların garnizon arazisini terk etmesine izin vermek zorundayım. Orman binalardan görülebiliyor, gözünün önünde yayılıp rahatlayabileceğin güzel

bir yer varsa, yapacak fazla bir şey olmuyor. On günde bir tam gün dinlenmeleri var. O zaman dışarı çıkıp aylaklık edebiliyorlar.”

“Ondan sonra mı oluyor?”

“Evet öyle sanıyorum. Ama ormanı görebildikleri sürece oraya gitmek isteyecekler. Buna karşı çıkamam.”

“Biliyorum. Sizi suçlamıyorum. Pekâlâ teoriniz nedir? Onlara orada ne oluyor? Ne yapıyorlar?”

"Ne mi oluyor? Oraya bir kez gidip bir süre rahatladıklarında geri dönüp çalışmak istemiyorlar. Sadece abesle iştigal etme. Kaçmak. Çalışmak istemiyorlar, bunun için gidiyorlar.”

“Ya bu bitki olma sanrısı?”

Watts babacan bir tavırla güldü. “Dinle, Harris. Bunun saçmalık olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Senin benim kadar bitki onlar da. Sadece çalışmak istemiyorlar, hepsi bu. Askeri lisede öğrenciyken insanları çalıştırmak için birkaç yöntemimiz vardı. Keşke eskiden olduğu gibi sırtlarına birkaç tane indirebilsek.”

"Yani bunun basit bir aldatmaca olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Hayır" dedi Harris. "Gerçekten bitki olduklarına inanıyorlar. Onlara yüksek frekanslı şok tedavisi uyguladım, şok kutusu. Bütün sinir sistemleri felce uğramış, bütün engellemeler durdurulmuş bir halde. O zaman doğru söylüyorlar ve hep aynı şeyi söylediler, daha fazlasını da.”

Watts ellerini arkasında kavuşturarak ileri geri yürüdü. "Harris sen bir doktorsun, herhalde neden söz ettiğini biliyorsundur. Ama buradaki duruma bir bak. Bir garnizonumuz var, modern bir garnizon. Muhtemelen sistemdeki en modern donanıma sahibiz. Bilimin üretebileceği her yeni araç

gereç burada. Harris bu garnizon dev bir makine. Adamlar onun parçaları, her birinin görevi var, Tamir Ekibi, Biyologlar, Ofis Ekibi, Yönetim Kadrosu.”

"Bir kişi işinden uzaklaşırsa ne olduğuna bak. Her şey sarsılmaya başlar. Makinelere kimse bakmazsa arızalan gideremeyiz. Kimse rapor yazıp envanter çıkarmazsa ekiplere verilecek yemeği sipariş edemeyiz. Komutan yardımcısı dışarı çıkıp bütün gün güneşte oturmaya karar verirse herhangi bir faaliyeti yürütmemiz mümkün değil.

“Otuz kişi Garnizonun onda biri, ama onlar olmadan işleri yürütemeyiz. Garnizon bu şekilde inşa edildi. Destekleri çıkarırsan bütün bina çöker. Kimse terk edemez. Hepimiz buraya bağlıyız, bu insanlar da bunu biliyor. Buna hakları olmadığını öylece kendi kendilerine kaçıp gidemeyeceklerini biliyorlar. Artık kimsenin böyle bir şeye hakkı yok. Birdenbire kafamıza eseni yapamayacağımız kadar birbirine bağlı her şey. Bu geri kalana, çoğunluğa karşı haksızlık.” Harris başını salladı. "Komutan, bir şey sorabilir miyim?”

“Nedir?"

“Asteroitte yaşayanlar var mı, yerliler?”

“Yerliler mi?" Watts düşündü. "Evet. Orada yaşayan bir tür aborijinler var.” Elini belli belirsiz pencereye doğru salladı.

"Neye benziyorlar? Onları gördünüz mü?"

"Evet. Gördüm. En azından buraya ilk geldiğimizde gördüm. Bir süre bizi seyrettiler, sonra da ortadan kayboldular."

"Öldüler mi? Bir çeşit hastalıktan?”

"Hayır, sadece ortadan kayboldular. Ormanlarına gittiler. Hâlâ orada bir yerdeler.”

“Ne tür insanlardı?”

“Şey anlatıldığına göre Mars’tan gelmişler. Ama Marslılara benzemiyorlar. Esmerler, bakırımsı bir tenleri var. Zayıflar. Kendilerine has bir çeviklikleri var. Avlanıyorlar, balıkçılık yapıyorlar. Yazılı dilleri yok. Onlarla fazla ilgilenmiyoruz.”

“Anladım.” Harrris duraksadı. “Komutan, Kavalcılar diye bir şey duydunuz mu?”

"Kavalcılar mı?” Watts kaşlarını çattı. “Hayır. Neden?”

“Hastalar Kavalcılar denen bir şeyden söz etti. Bradshaw’a göre bitki olmayı onlar öğretmiş. Bitkiliği onlardan öğrenmiş, bir tür öğreti.”

"Kavalcılar mı? Onlar da nedir?”

"Bilmiyorum” diye itiraf etti Harris. “Sizin bilebileceğinizi düşündüm. Elbette ilk varsayımım yerliler olabileceğiydi. Ama tanımınızı duyduktan sonra artık o kadar emin değilim."

"Yerliler, ilkel vahşiler. Kimseye öğretecek bir şeyleri yok, özellikle de üst düzey bir biyologa.” Harris duraksadı. “Ormana gidip çevreye bakmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

“Elbette. Senin için ayarlayayım. Etrafı göstermek için adamlardan birini yanına veririm.”

“Yalnız gitmeyi tercih ederim. Herhangi bir tehlike var mı?"

“Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Yalnızca...” "Kavalcılar dışında" diye bitirdi Harris. “Biliyorum. Eh onları bulmanın bir tek yolu var, o da bu. Şansımı denemek zorundayım.”

“Dümdüz gidersen” dedi Komutan Watts. “Altı saat içinde kendini tekrar Garnizon’da bulacaksın. Burası çok küçük bir asteroit. Birkaç akarsu ve göl var, düşme.”

"Yılanlar ya da zehirli böcekler peki?"

“Böyle bir şey rapor edilmedi. Başta orada epeyi dolanıp yeşilliği çiğnedik ama artık eski haline dönerek tekrar büyüdü. Tehlikeli bir şeyle karşılaşmadık.”

“Sağ olun Komutan” dedi Harris. El sıkıştılar. "Gece bastırmadan görüşürüz.”

“İyi şanslar.” Komutan ve iki silahlı muhafızı geri döndüler, yokuşu katettiler, diğer tarafından inerek Garnizona ilerlediler. Sonra Harris dönüp ağaçların arasına yöneldi.

Çevresindeki orman sessizdi. Dört bir yanında ağaçlar yükseliyordu, okaliptüs benzeri dev koyu yeşil ağaçlar. Ayaklarının altında toprak, dökülen ve çürüyüp toprağa karışan sayısız yaprakla yumuşaktı. Bir süre sonra yüksek ağaçlar geride kaldı, kuru bir çayırda buldu kendini. Yabani otlar güneşin altında sararmıştı. Kuru otların saplarından yükselen böcekler çevresinde vızıldıyordu. Anteni titreyerek deli gibi kaçan, sayısız bacaklı top şeklinde gri bir böcek gördü.

Çayırlık alan bir tepenin başında sona erdi. Yukarı çıkıyordu, giderek daha yükseğe. Önünde ucu bucağı olmayan bir yeşillik belirdi, dönümlerce yabani bitki. En sonunda güçlükle yukarı tırmandı, soluk soluğa durdu.

Devam etti. Şimdi artık yine aşağı inmeye başlamıştı, derin bir vadiye dalıyordu. Neredeyse ağaç yüksekliğinde eğrelti otlarının bulunduğu, jura döneminden kalma canlı bir ormana giriyordu. Eğrelti otları uçsuz bucaksız önünde uzanıyordu. Dikkatle yürüyerek aşağı indi. Hava soğumaya başladı. Vadinin tabanı nemli ve sessizdi, ayağının altında toprak enikonu ıslaktı. Düz bir alana çıktı. Burası dört bir yanda büyüyen eğrelti otlarıyla karanlıktı, sık otlar, sessiz ve kıpırtısızdı. Doğal bir patikaya, eski bir dere yatağına ulaştı, burası engebeli ve taşlıktı ama takip

etmesi kolaydı. Hava ağır ve boğucuydu. Eğrelti otlarının ilerisinde, bir sonraki tepenin kenarını, yükselen yeşil bir kırı görebiliyordu.

İleride gri bir şey vardı. Kayalar, üst üste yığılmış iri kaya parçaları, oraya buraya dağılmış ve kümelenmiş. Dere doğrudan onlara doğru gidiyordu. Burası bir zamanlar derenin çıktığı bir tür göl olmalıydı. Kaya yığınlarının ilkine el yordamıyla beceriksizce tırmandı. Tepede mola vererek tekrar dinlendi.

Henüz şansı yaver gitmemişti. Yerlilerden biriyle karşılaşmamıştı. Eğer gerçekten böyle bir şey varsa, adamları çalan gizemli Kavalcıları onlar aracılığıyla bulacaktı. Yerlileri bulabilir, onlarla konuşabilirse, belki bir şeyler öğrenebilirdi. Ama henüz başarılı olamamıştı. Çevresine bakındı. Orman sessizdi. Eğrelti otlan hafif bir esintiyle hışırdıyordu, ama onun dışında çıt çıkmıyordu. Yerliler neredeydi? Muhtemelen kulübelerden oluşan açıklık bir yerleşim yerleri vardı. Asteroit küçüktü, gece bastırmadan onları bulabilirdi.

Kayalardan aşağı inmeye başladı. Önünde kayaların devamı vardı, onlara da tırmandı. Birden durup dinledi. Uzaktan bir ses, su sesi geliyordu. Bir tür göle mi yaklaşıyordu? Sesin nereden geldiğini bulmaya çalışarak devam etti. Kayalardan aşağı indi, yukarı tırmandı, uzaktan gelen suyun sesi dışında her yer sessizdi. Belki bir çağlayan, akıntılı bir su, bir dere. Dereyi bulursa yerlileri de bulabilirdi.

Kayalar sona erdi ve dere yatağı tekrar başladı, ama bu kez ıslaktı, dibi çamurlu ve yosunla kaplıydı. Doğru yoldaydı, muhtemelen yağmurlu bir mevsimde akan bu dere kısa bir süre önce durgunlaşmıştı. Eğrelti otları ve sarmaşıkların arasından geçerek derenin yanından yukarı çıktı. Altın rengi bir yılan yolundan hızla kaçtı. İleride bir şey parlıyordu, eğrelti otlarının arasından ışıldayan bir şey. Su. Bir göl. Sarmaşıkları kenara iterek acele etti, aralarından sıyrılıp onları geride bıraktı.

Gölün kıyısında duruyordu. Burası gri kayadan bir oyuğa göçmüş derin bir göldü, çevresi eğrelti otlan ve sarmaşıklarla sanlıydı. Su temiz, berrak ve hareketliydi, en uçta bir şelale halinde aşağı akıyordu. Güzeldi, hayret ederek, el değmemişliğine hayran kalarak izledi. Burası tamamen bakirdi. Muhtemelen her zaman olduğu gibiydi. Asteroit var olduğundan beri bozulmadan kalmıştı. Onu gören ilk insan mıydı? Belki de. Eğrelti otlarının gizlediği saklı bir yerdi burası. Ona garip bir duygu veriyordu, neredeyse bir sahiplik duygusu. Suya doğru bir iki adım attı.

Kızı o zaman fark etti.

Kız gölün uzak kıyısında oturmuş, suya bakıyordu. Başını, göğsüne çektiği bir dizinin üzerine yaslamıştı. Sudan çıkmıştı, bunu ilk bakışta görebiliyordu. Bakirimsi bedeni hâlâ ıslaktı ve nemle parlıyor, güneşin altında ışıltılar saçıyordu. Onu görmemişti. Durdu, soluğunu tutup onu izledi.

Omuzlarına ve kollarına dolanan uzun siyah saçlarıyla güzel, çok güzeldi. Bedeni ince uzundu ama anatominin çeşitli biçimlerine aşina olduğu halde gözlerini ayıramamasına yol açan yumuşak bir zarafeti vardı. Ne kadar da sessizdi! Sessiz ve hareketsiz, suya bakıyordu. Kızı izlerken zaman geçti, garip, her şeyin donmuş gibi kaldığı bir süre. Kayanın üzerinde oturmuş suya bakan kızla, arkasındaki manzaranın içine resmedilmiş kadar cansız duran sıra sıra dev eğrelti otlarıyla zaman durmuş bile olabilirdi.

Kız birden başını kaldırdı. Harris izinsiz giren bir yabancı olduğunun bilinciyle kıpırdandı. Geriledi. "Özür dilerim" diye mırıldandı. “Garnizondanım. Sizi rahatsız etmek istemedim.”

Kız konuşmadan başını salladı.

“Sakıncası yok mu?" diye sordu Harris en sonunda.

"Hayır.”

Demek dünya dilini konuşuyordu. Gölün yanından kıza doğru bir iki adım attı. "Sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmazsınız umarım. Asteroitte uzun kalmayacağım. Buradaki ilk günüm. Dünya’dan yeni geldim.”

Kız hafifçe gülümsedi.

"Ben doktorum, Henry Harris.” Kıza, güneş ışığında parlayan ince bakirimsi bedenine, kollarını ve kalçalarını kaplayan hafif nem tabakasına baktı. “Neden burada olduğumu bilmek isteyebilirsiniz." Duraksadı. “Belki bana yardım bile edebilirsiniz."

Biraz başını kaldırdı. “Ah!”

“Bana yardım etmek ister misiniz?”

Kız gülümsedi. “Evet. Elbette."

“Bu iyi. Oturmamın sakıncası var mı?” Çevresine bakınıp kendisine düz bir kaya buldu. Yavaşça oturarak yüzünü kıza çevirdi. “Sigara?"

“Hayır."

“Peki, ben bir tane içeceğim.” Sigarasını yakarak derin bir nefes çekti. "Anlıyorsun ya garnizonda bir sorunumuz var. Adamlardan bazılarına bir süredir bir şeyler oluyor ve bu şey görünüşe göre yayılıyor. Buna neyin neden olduğunu bulmak zorundayız yoksa garnizonu çekip çeviremeyiz.”

Bir an bekledi. Kız hafifçe başını salladı. Ne kadar da sessizdi! Sessiz ve hareketsiz. Eğrelti otları gibi.

“Şey onlardan birkaç şey öğrenebildim ve ilginç bir bilgi öne çıkıyor. Bu durumlarına neden olan şeyin Kavalcılar denen bir şey olduğunu söyleyip duruyorlar. Kavalcıların onlara öğrettiği...” Durdu. Kızın koyu, küçük yüzünden garip bir ifade geçmişti. “Kavalcıları biliyor musun?”

Kız başını salladı.

Harris ani bir memnuniyetle doldu. “Biliyor musun? Yerlilerin bileceğinden emindim.” Tekrar ayağa kalktı. “Kavalcılar gerçekten varsa bileceklerinden emindim. O halde gerçekten varlar değil mi?” Harris kaşlarını çattı. “Burada, ormandalar mı?” "Evet.”

“Anladım.” Sabırsızca sigarasını söndürdü. “Beni onlara götürebilme gibi bir şansın yoktur herhalde?” Kız başını salladı.

"Peki beni onlara götürecek misin?”

Kız sessizdi. Uzun bir süre başı dizine dayalı suya bakarak oturdu. Harris sabırsızlanmaya başladı. Bir ileri bir geri kıpırdadı, ağırlığını önce bir bacağına sonra diğer bacağına verdi.

"Pekâlâ, götürecek misin?” dedi tekrar. “Bu bütün garnizon için önemli. Ne diyorsun?” Ceplerini yokladı. “Belki sana bir şey verebilirim. Bir bakalım neyim var..." Çakmağını çıkardı. "Sana çakmağımı verebilirim.”

Kız ayağa kalktı. Yavaşça zarifçe, herhangi bir hareket yapmadan, zorlanmadan. Harris’in ağzı bir karış açık kalmıştı. Tek bir hareketle ayaklarının üzerine süzülürken ne kadar da yumuşak ve esnekti! Harris gözlerini kırpıştırdı. Hiç çaba göstermeden görünüşte hiç *değişmeden* ayağa kalkmıştı. Bir anda oturmak yerine ayakta duruyor, küçük yüzü ifadesiz, sakince adama bakıyordu.

“Götürecek misin" dedi.

“Evet. Benimle gel.” Dönüp eğrelti otu sıralarının arasına doğru gitti.

Harris kayaların üzerinden sendeleyerek aceleyle kızı izledi. “İyi” dedi. “Çok teşekkür ederim. Bu Kavalcıları görmeyi çok istiyorum. Beni nereye götürüyorsun? Köyüne mi? Gece olmasına ne kadar var?”

Kız karşılık vermedi. Eğrelti otlarının arasına girmişti bile. Harris onu kaybetmemek için adımlarını hızlandırdı. Ne kadar da sessizce süzülüyordu!

“Bekle” diye seslendi. “Beni bekle.”

Kız onu bekleyerek duraksadı. İnce ve güzeldi, konuşmadan arkasına bakıyordu.

Harris, kızın peşinden aceleyle eğrelti otlarının arasına daldı.

“Olur şey değil!” dedi Kumandan Cox. “Fazla uzun sürmedi doğrusu.” Basamakları ikişer ikişer indi. “Dur sana yardım edeyim."

Ağır valizlerini çeken Harris sırıttı. Onları yere bırakarak rahat bir soluk aldı. “Hiç değmiyor” dedi. “Yanıma bu kadar çok şey almaktan vazgeçeceğim."

“İçeri gel. Asker ona yardım et." Bir devriye polisi aceleyle yaklaşıp bavullardan birini aldı. Üç adam içeri girerek koridorun aşağısından Harris’in dairesine ilerledi. Harris kapının kilidini açtı, devriye polisi elindeki valizi içeri bıraktı.

“Sağ ol” dedi Harris. Diğer valizi de yerdekinin yanına bıraktı. “Kısa bir süre için de olsa geri dönmek güzel.”

"Kısa bir süre mi?”

“Sadece işlerimi halletmeye geldim. Yarın sabah Y-3’e dönmek zorundayım.”

“O halde sorunu çözmedin”

“Çözdüm ama tedavi etmedim. Geri dönüp hemen üzerinde çalışmaya başlayacağım. Yapılması gereken bir sürü şey var.”

“Ama ne olduğunu öğrendin, değil mi?” “Adamların söylediği şey. Kavalcılar.”

“Kavalcılar gerçekten var mı?"

“Evet.” Harris başını salladı. “Gerçekten varlar.” Paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına koydu. Sonra gidip pencereyi açtı. Odaya ilkbahar havası doldu. Yatağa oturup arkasına yaslandı.

“Kavalcılar var, ancak sadece Garnizon ekibinin zihninde, Ekip için Kavalcılar gerçek. Ekip onları yarattı. Toplu hipnoz, bir grup yansıtması şu ya da bu derecede oradaki bütün adamlarda bu var.” “Nasıl başladı?”

“Y-3’teki adamlar yetenekli, yüksek eğitimli, istisnai becerilere sahip insanlar oldukları için oraya gönderildi. Hayatları boyunca karmaşık modern toplum tarafından eğitildiler, yüksek tempo ve insanlar arasında yüksek bütünleşme içinde yaşadılar. Bir hedefe, yapılması gereken bir işe yönelik süreğen baskıyla.

“Bu adamlar birdenbire yerlilerin tamamen bitki hayatları yaşadığı, en ilkelinden bir varoluşu sürdürdüğü bir asteroide yerleşiyorlar. Amaç kavramı, hedef kavramı ve dolayısıyla plan yapma becerisi yok. Yerliler hayvanlar gibi günlük yaşıyor, uyuyor ve ağaçlardan yiyecek topluyor. Çatışma ya da mücadelenin olmadığı bir tür Cennet Bahçesi.”

“Yani? Ama...”

"Garnizon personeli yerlileri gördüğünde bilinç dışında yaşamının ilk yıllarını düşünüyor, çocuk olduğu, modern topluma katılmadan önce hiçbir kaygısının, sorumluluğunun olmadığı zamanı. Güneşte yatan bir bebek olduğu zamanları.

“Ama bunu kendisine itiraf edemiyor! Yerliler gibi yaşamak istediğini bütün gün yatıp uyumak istediğini. Bu nedenle Kavalcıları uyduruyor, ormanda yaşayan, onu tuzağa düşürüp kendi yaşadıkları türden

bir yaşamı öğüt veren gizemli bir grup fikrini. Böylece kendini değil, onları suçlayabiliyor. Kavalcılar ona ormanın bir parçası olmayı ‘öğretiyor’."

“Ne yapacaksın? Ormanları mı yaktıracaksın?"

“Hayır.” Harris başını salladı. "Çözüm bu değil. Ormanın kendisi zararsız. Çözüm adamlara psikoterapi uygulamak. Bu nedenle hemen geri dönüyorum, böylece çalışmaya başlayabilirim. Kavalcıların içlerinde olduğunu, onları sorumluluklarını bırakmaya çağıran bilinçdışı sesleri olduğunu görmeleri gerek. En azından kendileri dışında Kavalcılar diye bir şeyin olmadığını anlamaları sağlanmalı. Ormanlar zararsız, yerlilerin de kimseye öğretecek bir şeyi yok. Yazılı bir dile bile sahip olmayan ilkel vahşiler. İşlerini bırakıp bir süre rahat yaşamak isteyen bir garnizon dolusu adamın psikolojik yansıtmasını görüyoruz.” Oda sessizdi.

“Anladım" dedi Cox en sonunda. “Mantıklı geliyor.” Ayağa kalktı. “Umanın oraya döndüğünde adamlar için bir şey yapabilirsin.”

“Ben de öyle umuyorum” diye katıldı Harris. “Sanırım yapabilirim. Ne de olsa bu yalnızca öz bilinçlerini yükseltme sorunu. Bunu yaptıklarında Kavalcılar ortadan kaybolacak.”

Cox başını salladı. “Pekâlâ bavulunuzu açmaya devam edin, Doktor. Akşam yemeğinde görüşürüz. Belki yarın gitmeden önce.”

Harris kapıyı açtığında Kumandan koridora çıktı. Harris adamın arkasından kapıyı kapatarak odanın diğer ucuna gitti. Bir an elleri cebinde pencereden dışarı baktı. Akşam oluyordu, hava serinlemeye başlamıştı. Güneş alçalıyordu, hastaneyi çevreleyen binaların arkasında kayboluyordu. Güneşin batışını izledi.

Sonra iki bavulunun yanına gitti. Yolculuk onu yormuştu, çok yormuştu. Üzerine büyük bir bitkinlik çöküyordu. Yapacak çok şey vardı, korkunç derecede çok şey. Hepsini yapmayı nasıl umabilirdi? Asteroide dönüş? Ya sonra?

Gözleri kapanarak esnedi. Ne kadar çok uykusu vardı! Yatağına baktı. Sonra kenarına oturup ayakkabılarını çıkardı. Ertesi gün yapacak bir yığın şey.

Ayakkabılarını odanın köşesine koydu. Sonra eğilip bavullardan birinin yayına basarak gevşetti. Bavulun kapağını açtı. İçinden şişkin bir çuval çıkardı. Çuvalın içindekileri dikkatle yere döktü. Toprak, zengin, yumuşak toprak. Oradaki son saatlerinde topladığı, dikkatle bir araya getirdiği toprak.

Toprak yere dağıldığında ortasına oturdu. Arkasına uzanarak yayıldı. Tam anlamıyla rahat ettiğinde ellerini göğsünde kavuşturup gözlerini kapadı. Yapacak ne kadar çok iş vardı ama daha sonra, elbette yarın. Toprak ne kadar sıcaktı...

Bir saniye içinde derin bir uykuya daldı.

SONSUZLAR

“Hoşuma gitmedi” dedi Binbaşı Crispin Eller. Kaşlarını çatarak iskele teleskobundan baktı. "Bol miktarda suyu, ılımlı bir sıcaklığı, Dünya’nınkine benzer oksijen-nitrojen karışımı bir atmosfere sahip böyle bir asteroit...”

“Ve yaşam yok.”

İkinci kaptan Harrison Blake, Eller’in yanına geldi. İkisi dışarı baktı. “Yaşam yok ama ideal koşullar. Hava, su, sıcaklık. Neden?”

İki adam bakıştı.

Kruvazör X-43y’nin teknesinin ötesinde asteroidin boş, düz yüzeyi uzanıyordu. X-43y evden çok uzakta galaksinin ortasındaydı.

Mars-Venüs-Jüpiter Üçler Erkiyle olan rekabet, maden işletmeciliği imtiyazlarını sonradan alma düşüncesiyle Dünya’yı galaksideki her kaya parçasını haritalandırıp maden aramaya itmişti. X-43y neredeyse bir yıldır mavi beyaz bayrağı dikiyordu. Üç kişilik mürettebat Dünya’da bir dinlenme, bir tatil, biriktirdiklerini harcama fırsatı kazanmıştı. Küçük maden arama gemileri sistemin kayaların dağıldığı dış kenarında ilerleyerek, meteor kümelerinden, tekne gövdesini yiyen bakterilerden, uzay korsanlarından, uzak küçük gezegenlerdeki minicik imparatorluklardan kaçınarak tehlikeli bir yaşam sürdürürdü.

“Şuna bak!" dedi Eller, parmağıyla teleskobu öfkeyle dürterek. "Yaşam için mükemmel koşullar. Ama çıplak kayalardan başka bir şey yok."

“Belki bir tesadüftür” dedi Blake omuz silkerek.

“Bakteri partiküllerinin sürüklenmediği hiçbir yer olmadığını sen de biliyorsun. Bu asteroitte yaşam olmamasının bir nedeni olmalı. Ters bir şeyler olduğunu seziyorum."

“EeeP Ne yapıyoruz?” Blake neşesizce sırıttı. “Kaptan sensin. Talimatlara göre karşılaştığımız D-sınıfı çapında her asteroide inip haritalandırmamız gerekiyor. Bu C-sınıfı, dışarı çıkıp haritalandıracak mıyız yoksa?”

Eller duraksadı. “Hoşuma gitmedi. Derin uzayda yüzen öldürücü unsurları hiç kimse tam olarak bilmiyor. Belki...”

“Doğruca Dünya'ya dönmek istiyor olabilir misin?” dedi Blake. "Düşünsene bir, bu son küçük kaya parçasını geçip gittiğimizi kimse bilmeyecektir. Onlara haber vermem, Eller.”

“Nedeni bu değil! Sadece güvenliğimiz için endişeleniyorum hepsi bu! Dünya tarafına dönmeye telaşlanan sensin.” Eller iskele teleskopunu inceledi. "Keşke bilebilseydik.”

“Domuzları bırakıp ne olduğuna bakalım. Bir süre ortalıkta dolaşırlarsa bir şey öğreniriz.”

“İndiğime bile pişmanım."

Blake’in yüzü küçümsemeyle buruştu. "Artık eve dönmeye hazırız ya, temkinli olmaya başladın iyice.”

Eller karamsar bir ifadeyle gri çıplak kayayı ve yavaşça hareket eden suyu izledi. Su ve kaya, hatta birkaç bulut, dengeli bir sıcaklık. Yaşamın var olması için her türlü koşula sahip bir yerdi. Ama yaşam yoktu. Kaya temiz, düz ve tamamen kıraçtı, herhangi bir bitki örtüsü ya da tabakası yoktu. Spektroskopta hiçbir şey görünmüyordu, tek hücreli bir canlı bile yoktu, galaksiye dağılmış sayısız kaya parçasında görülen tanıdık kahverengi yosun bile yoktu.

"Tamam o halde” dedi Eller. “Kapaklardan birini aç. Silv’e söyleyeyim de domuzları bıraksın."

Haberleşmeyi açarak laboratuvarı tuşladı. Aşağıda geminin iç bölümünde Silvia Simmons, imbikler ve deney tüplerinin ortasında çalışıyordu.

Eller düğmeye bastı. “Silv” dedi.

Görüntü ekranında Silvia’nın yüzü belirdi. “Evet?” “Hamsterları kısa bir tur için dışarı bırak, yaklaşık yarım saat. Elbette ip ve tasmalarla. Bu asteroit konusunda endişeliyim. Etrafta toksik zehirler ve radyasyon çukurları olabilir. Geri geldiklerinde onları iyice testten geçir. Elinde ne varsa kullan.” "Pekâlâ, Cris.” Silvia gülümsedi. “Belki dışarı çıkıp bir süre bacaklarımızı açarız.”

“Bana test sonuçlarını mümkün olduğu kadar çabuk bildir.” Eller bağlantıyı kesti. Blake’e döndü. “Umarım tatmin olmuşsundur. Bir dakika içinde domuzlar dışarı çıkmaya hazır olacak.”

Blake hafifçe gülümsedi. "Dünya’ya döndüğümüzde memnun olacağım. Senin kaptanlığında bir yolculuk yetti de arttı.”

Eller başını salladı. “Orduda geçen on üç yılın sana daha fazla kendine hakim olmayı öğretmemiş olması tuhaf. Sanırım sana rütbelerini vermedikleri için onları hiç affetmeyeceksin."

“Dinle Eller” dedi Blake. “Senden on yaş büyüğüm, sen bacak kadar çocukken ben ordudaydım. Bana kalırsa hâlâ soluk suratlı bir bücürsün. Bir dahaki sefere...”

“CRIS!"

Eller hızla döndü. Görüntü ekranı yeniden aydınlanmıştı. Ekranda Silvia'nın korkudan delirmiş görünen yüzü vardı.

“Evet?" Interkomu kavradı. “Ne oldu?”

“Cris, kafeslere gittim. Hamsterlar... kataleptik durumdalar, öylece kaskatı yayılıp kalmışlar.

Hiçbiri kıpırdamıyor. Korkanın bir şey...”

“Blake, gemiyi kaldır” dedi. Eller için mi?

“Ne?” diye mırıldandı kafası karışmış Blake. “Gidiyor mu..."

“Gemiyi havalandır! Acele et!” Eller kumanda masasına koştu. “Buradan gitmemiz gerek!"

Blake yanına geldi. “Ters bir şey...” diye başladı ama birden, boğulurcasına sesi kesildi. Gözleri karardı, çenesi aşağı düştü. Boş bir çuval gibi düz metal zemine düştü. Eller sersemlemiş bir halde adama bakakaldı. En sonunda kendine gelerek kumandaya uzandı. Bir anda uyuşturucu bir ateş başında patlayarak kafatasını dağladı. Binlerce ışık şuası gözlerinin arkasında patlayarak onu kör etti. Sendeleyerek düğmeleri bulmaya çalıştı. Karanlık onu içine çekerken parmakları otomatik kalkış lövyesine kapandı.

Düşerken sertçe çekti. Sonra tüm bedenini uyuşturan karanlık tamamen üzerine çöktü. Ona doğru yükselen zeminin çarpışını hissetmedi.

Otomatik röleler çılgınca pompalarken gemi uzaya doğru yükseldi. Ama içeride hiç kimse kıpırdamıyordu.

Eller gözlerini açtı. Başı derin sızlayan bir tempoyla zonkluyordu. Zorlukla ayağa kalktı. Harrison Blake de kendine geliyor, inleyerek doğrulmaya çalışıyordu. Esmer yüzü solgun bir sarıya dönmüştü, gözleri kanlıydı, dudaklarında köpük parçaları vardı. Titreyen ellerle alnını ovuşturarak Cris Eller’e baktı.

“Toparla kendini" dedi Eller adamın ayağa kalkmasına yardım ederek. Blake kumanda koltuğuna oturdu.

“Sağ ol.” Başını salladı. “Ne... ne oldu böyle?”

“Bilmiyorum. Laboratuvara gidip Silv’in iyi olup olmadığına bakacağım.”

“Gelmemi ister misin?” diye mırıldandı Blake.

“Hayır. Kıpırdamadan otur. Kalbini zorlama. Anlıyor musun? Mümkün olduğu kadar az hareket et.”

Blake başını salladı. Eller adamın sarsak adımlarla kumanda odasından koridora çıktı.

Asansöre girip aşağı indi. Birkaç saniye sonra laboratuvara adım attı.

Silvia çalışma masalarından birinde öne doğru yığılıp kalmıştı, kaskatıydı ve kıpırdamıyordu.

“Silv!” Eller koşup kadını tuttu, sarstı. Teni sert ve soğuktu.

"Silv!”

Kadın bir parça hareket etti.

"Kendine gel!” Eller erzak dolabından bir uyarıcı tüpü aldı, kırıp kadının yüzüne tuttu. Silvia inledi. Eller onu tekrar sarstı.

“Cris” dedi Silvia zayıf bir sesle. “Sen misin? Ne, ne oldu? Her şey yolunda mı?” Başını kaldırıp kararsızca gözlerini kırpıştırdı. “Görüntü ekranında seninle konuşuyordum. Masaya geldim, sonra birden...”

"Tamam geçti artık.” Eller düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. Eli kadının omzundaydı. "Nasıl olur? Asteroitte meydana gelen bir radyasyon patlaması mı?” Saatine baktı. "Ulu tanrım!”

“Ne oldu?” dedi Silvia saçlarını geriye iterek. "Ne oluyor Cris?”

"İki gündür baygınız” dedi Eller usulca saatine bakarak. Elini çenesine götürdü. “Şimdi anladım." Kirli sakalını sıvazladı.

"Ama şimdi bir şeyimiz yok değil mi?" Silvia duvara dayalı kafeslerindeki hamsterları işaret etti. “Bak... uyanmışlar ve hareket ediyorlar.”

"Hadi.” Eller kadının elini tuttu. "Yukarı çıkalım, üçümüz konuşmalıyız. Gemideki bütün gösterge ve ölçümlerin üzerinden geçeceğiz. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Blake kaşlarını çattı. “Kabul etmek zorundayım. Yanıldım. Asla iniş yapmamalıydık.”

“Görüşünüşe göre radyasyon asteroitin merkezinden geldi.” Eller parmağıyla çizelgedeki bir çizgiyi takip etti. “Bu ölçüm hızla yükselen ve sönen bir dalgayı gösteriyor. Asteroidin merkezinden gelen ritmik bir tür nabız dalgası."

“Eğer uzaya çıkmasaydık, ikinci bir dalga bizi vurabilirdi" dedi Silvia.

“Aletler on dört saat sonra sonra bir dalga daha algıladı. Anlaşılan asteroitte düzenli atımlarla dışarıya radyasyon boşaltan bir mineral yatağı var. Dalga aralıklarının ne kadar kısa olduğuna bakın. Kozmik ışınların yapısına çok yakın.”

"Ama kalkanımızı delecek kadar farklı.”

“Tamam. Bize tam güçle çarptı.” Eller iskemlesinde arkasına yaslandı. "Bu durum asteroitte hayat olmamasını açıklıyor. Bakterilerin inişi ilk dalgayla sekteye uğrayacaktır. Hiçbir şeyin yaşamaya başlama fırsatı bile olmayacaktır."

"Cris?" dedi Silvia.

“Evet?”

“Cris, sence radyasyon bize bir şey yapmış olabilir mi? Hâlâ tehlikede miyiz? Yoksa...”

"Emin değilim. Şuna bak." Eller ona üzerinde kırmızı çizgilerden oluşan bir grafiğin bulunduğu ince bir levha verdi. "Damar sistemlerimiz tamamıyla iyileşmiş olsa da nöral tepkilerimiz hâlâ tam olarak eskisi gibi değil. Burada bir değişim olmuş.”

“Ne şekilde?”

“Bilmiyorum. Ben nörolog değilim. İlk izlemelerle, bir iki ay önce izlediğimiz tipik test örnekleri arasında belirgin farklar görebiliyorum, ama ne anlama geldiğini söylemem mümkün değil.”

“Sence ciddi mi?”

“Zamanla anlayabiliriz ancak. Sistemlerimiz on saat boyunca yoğun bir sınıflandırılmamış radyasyon dalgası tarafından sarsıldı. Kalıcı ne etki bıraktığını söyleyemem. Şu anda kendimi iyi hissediyorum. Siz ne durumdasınız?”

“İyi” dedi Silvia. İskele teleskobundan dışarı, derin uzayın karanlık boşluğuna, küçük hareketsiz noktalar halinde dağılan sonsuz ışık parçacıklarına baktı.

“Her halükârda en sonunda Dünya’ya yöneldik. Eve dönmek beni memnun edecek. Bizi hemen muayene etmelerini sağlamalıyız.”

“En azından kalbimiz belirgin bir zarar görmedi. Kan pıhtılaşması ya da hücre yıkımı yok. Öncelikle bunun için endişeliydim. Genellikle bu genel tipte bir doz katı radyasyon...”

"Sisteme ne kadar sürede ulaşabiliriz?” dedi. Blake.

“Bir hafta.”

Blake dudaklarım ısırdı. "Bu uzun bir süre. Umarım o zamana kadar hâlâ hayatta oluruz.”

"Fazla hareket etmemenizi öneririm” dedi Eller. "Yolun geri kalanında kendimizi fazla zorlamayacağız ve bize yapılan şeyin Dünya’da geri dönüşü olabileceğini umacağız."

“Aslında ucuz kurtulduk” dedi Silvia esneyerek. “Tanrım uykum var." Koltuğunu iterek yavaşça ayağa kalktı. “Sanırım yatacağım. İtirazı olan?”

“Git hadi” dedi Eller. “Blake, kâğıt oynamaya ne dersin? Rahatlamak istiyorum. Yirmi bir?”

“Elbette" dedi Blake. “Neden olmasın” Ceketinin cebinden bir deste çıkardı. “Zaman geçirtir. Dağıtmak için kes.”

“Tamam.” Eller desteyi aldı. Desteyi kesti, sinek yedilisini gösterdi. Blake eli kupa valesiyle kazandı.

Oyuna fazla dikkat vermeden, ruhsuzca oynadılar. Blake’in suratı asıktı ve az konuşuyordu. Eller haklı çıktığı için hâlâ öfkeliydi. Eller de yorgun ve rahatsızdı. Başı aldığı uyuşturucu ilaçlara rağmen başı zonkluyordu. Başlığını çıkarıp alnını ovuşturdu.

“Oyna” diye mırıldandı Blake. Aşağılarında jet motorları gümbürdüyor onları her an biraz daha Dünya’ya yaklaştırıyordu. Bir hafta içinde sisteme girmiş olacaklardı. Dünya’yı bir yıldır görmemişlerdi. Nasıl görünecekti? Hâlâ aynı mıydı? Engin okyanusları, bütün o küçük adalarıyla yeşil büyük küre. Sonra New York Uzay limanı. Onun için San Francisco. Güzel olacaktı kuşkusuz. Kalabalıklar, dünyalılar, duyarsız, aklı havada, tasasız canım dünyalılar. Eller, Blake'e bakıp sırıttı. Sırıtışı somurtmaya dönüştü.

Blake'in başı düşmüştü. Gözleri yavaşça kapanıyordu. Uykuya dalmak üzereydi.

"Uyan" dedi Eller. "Neyin var?"

Blake homurdanıp dikleşti. Bir sonraki eli dağıtmaya devam etti. Başı gittikçe aşağı düştü.

"Affedersin" diye mırıldandı. Kazandıklarını önüne almak için uzandı. Eller cebini arayarak biraz daha kredi çıkardı. Başını kaldırdı, konuşmaya başlıyordu ki Blake'in uykuya daldığını gördü.

"Kahretsin!" Eller ayağa kalktı. "Bu garip." Blake'in göğsü sakin soluklarla inip kalkıyordu. Ağır bedeni gevşemiş, hafifçe horluyordu. Eller ışığı kapatıp kapıya yürüdü. Blake'in nesi vardı?

Oyun oynarken kendinden geçmek pek yapacağı bir şey değildi.

Eller koridordan aşağı kendi odasına yürüdü. Yorgun, uyumaya hazırdı. Yakasım açarak tuvalete girdi. Ceketini çıkarıp sıcak suyu açtı. Yatağa girip her şeyi, ani radyasyon patlamasını, acı dolu uyanmayı, içini kemiren korkuyu unutmak iyi olacaktı. Eller yüzünü yıkamaya başladı. Tanrım, başı nasıl da uğulduyordu. Robot gibi kollarını suyla ıslattı. Fark ettiğinde neredeyse yıkamayı bitirmişti. Su kollarından, ellerinden akarken uzun bir süre durdu, konuşamadan sessizce aşağı baktı. Tırnakları yoktu.

Hızlı soluklar alarak aynaya baktı. Birden saçını kavradı. Bir avuç dolusu saç eline geldi, açık kahverengi saçlardan oluşan büyük bir demet. Saçları ve tırnakları...

Sakin olmaya çalışarak ürperdi. Saç ve tırnaklar. Radyasyon. Elbette radyasyon bunu yapardı. Saçı ve tırnaklan öldürürdü. Ellerini inceledi. Tırnaklarının yerinde olmadığı doğruydu. Geriye iz bile kalmamıştı. Ellerini çevirip baktı, parmaklarını inceledi. Uçlan

pürüzsüzleşmiş ve incelmişti. İçinde yükselen paniği bastırmaya çalışarak, titreyen bacaklarla aynadan uzaklaştı.

Aklına bir şey geldi. Bu sadece ona mı olmuştu? Ya Silvia!

Tekrar ceketini giydi. Tırnaksız parmaklan garip bir biçimde becerikli ve kıvraktı. Başka bir şey olabilir miydi? Hazırlıklı olmalıydılar. Tekrar aynaya baktığında midesi bulandı.

Başı... Ne oluyordu? Ellerini şakaklarına bastırdı. Başı. Ters bir şey vardı, hem de çok ters. İrileşmiş gözlerle aynaya baktı. Saçları tamamen gitmişti. Omuzları ve ceketi dökülen kahverengi saçlarla kaplıydı. Kel ve pembe kafa derisi, korkunç bir pembelikle parlıyordu.

Ama daha fazlası vardı.

Kafası genişlemişti. Tam bir küre biçiminde şişiyordu. Kulakları da büzüşüyordu, kulakları ve burnu. Burun delikleri kendini aynada izlediği sırada inceldi, hatta saydamlaştı. Giderek daha hızlı değişiyor, biçim değiştiriyordu.

Titreyen elini ağzına uzattı, dişleri dişetlerinde sallanıyordu. Çekti. Birkaç dişi kolayca çıktı. Ne oluyordu? Ölüyor muydu? Bu bir tek ona mı oluyordu? Ya diğerleri?

Eller dönüp aceleyle odadan dışarı çıktı. Acıyla, zorlanarak soluk veriyordu. Göğsü daralmış gibi geliyordu, kaburga kemikleri onu soluksuz bırakıyordu. Kalbi düzensizce atarak zorlanıyor, bacakları tutmuyordu. Kapıya tutunarak durdu. Asansöre adım atıyordu ki birden bir ses, bir boğanın böğürmesine benzeyen bir gürültü duyuldu. Blake'in acı ve dehşetle yükselen sesi.

"Bu sorumu cevaplıyor" diye düşündü Eller karamsarlıkla, asansör yükselirken. "En azından bir tek ben değilim!"

Harrison Blake ona dehşetle bakakaldı. Eller elinde olmadan gülümsedi. Saçsız, kafa derisi pembe pembe parlayan Blake pek etkileyici bir görüntü sayılmazdı.

Onun da kafatası genişlemiş, tırnakları yok olmuştu. Kumanda masasının yanında durup, önce Eller'e sonra da kendi bedenine baktı. Üniforması küçülen bedenine fazla büyük geliyor, gevşek katlar halinde çuval gibi bedeninin çevresinde şişiyordu.

“Eh" dedi Eller. “Bu işten sıyrılabilirsek şanslıyız demektir. Uzay radyasyonu insan bedenine garip şeyler yapabilir. O şeye inmemiz bizim için kötü...” "Eller” diye fısıldadı Blake. "Ne yapacağız? Böyle yaşayamayız, bu şekilde olmaz! Bize baksana.” “Biliyorum.” Eller dudaklarını büzdü. Dişlerinin neredeyse tamamını kaybettiği için konuşmakta zorluk çekiyordu. Aniden kendini bebek gibi hissetti. Dişsizdi, saçsızdı, bedeni her an biraz daha güçsüzleşiyordu. Bu durum nereye kadar devam edecekti?

"Bu halde geri dönemeyiz" dedi Blake. “Böyle görünürken Dünya'ya geri dönemeyiz. Aman tanrının Eller! Ucube olduk. Birer mutant. Bizi... bizi hayvan gibi kafese kapatacaklar. İnsanlar bize...”

"Kapa çeneni.” Eller adamın yanına geldi. “Hayatta olduğumuz için şanslı sayılırız. Otur.” Bir sandalye çekti. “Ayakta durmamak daha iyi olur sanırım.” Oturdular. Blake derin, titreyen bir soluk aldı. Pürüzsüz alnını tekrar tekrar ovuşturdu.

“Ben bizim için değil” dedi Eller bir süre sonra. "Silvia için endişeleniyorum. Bu durumdan en çok eziyet çekecek olan o. Aşağı inip inmememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Ama eğer inmezsek o...”

Bir vızıltı duyuldu. Görüntü ekranı canlandı, beyaz duvarlı laboratuvarı, duvarlara düzgünce sıralanmış imbikleri ve deney aletlerini

gösterdi.

“Cris?” diye geldi Silvia’nın zayıf, korkuyla keskinleşen sesi. Yüzü ekranda görünmüyordu.

Görünüşe göre bir kenarda duruyordu.

“Evet.” Eller ekrana gitti. "Nasılsın?”

“Nasıl mıyım?” Kızın sesinden bir isteri titremesi geçti. “Cris, size de oldu mu? Bakmaya korkuyorum.” Bir duraksama. “Oldu değil mi? Sizi görebiliyorum ama bana bakmaya çalışmayın. Bu-bu korkunç. Ne yapacağız?”

“Bilmiyorum. Blake bu halde Dünya’ya dönmeyeceğini söylüyor.”

“Hayır! Geri dönemeyiz! Dönemeyiz!”

Sessizlik oldu. “Daha sonra karar veririz” dedi Eller en sonunda. “Şimdi bir karar vermek zorunda değiliz. Bedenimizdeki bu değişimler radyasyondan kaynaklı, bu nedenle geçici olabilirler. Zamanla düzelebiliriz. Ya da cerrahinin bir yaran olabilir. Her neyse, şimdi bunun için endişelenmeyelim.”

“Endişelenmeyelim mi? Hayır, elbette endişelenmem. Böyle önemsiz bir şey için nasıl endişelenebilirim ki! Cris, anlamıyor musun? Bizler canavarız, tüysüz canavarlar. Saçımız, dişimiz, tırnağımız yok. Başlarımız..."

“Anlıyorum.” Eller dudaklarını sıktı. “Sen laboratuvarda kal. Blake ve ben seninle görüntü ekranından konuşuruz. Kendini bize göstermek zorunda kalmazsın.”

Silvia derin bir soluk aldı. "Nasıl istersen. Kaptan hâlâ sensin.”

Eller yüzünü ekrandan çevirdi. “Pekâlâ Blake, kendini konuşabilecek kadar iyi hissediyor musun?”

Köşedeki iri kubbe başlı adam başını salladı, geniş kel kafa hafifçe oynadı. Blake'in bir zamanlar sahip olduğu iri bedeni içeri göçmüştü. Kolları pipo sapına benziyordu, göğsü çukur ve cılızdı. Yumuşak parmaklar masayı ara vermeksizin tıkırdatıyordu. Eller onu inceledi.

“Ne oldu?” dedi Blake.

“Hiçbir şey. Sadece sana bakıyordum.”

“Sen de pek hoş görünüyor sayılmazsın.”

“Bunu biliyorum.” Eller onun karşısına oturdu. Kalbi çarpıyor, soluğu kesik kesik geliyordu. “Zavallı Silv! Bu onun için bizim için olduğundan daha kötü.” Blake başını salladı. "Zavallı Silv. Zavallı hepimiz. Bizler canavarız.” İnce dudakları kıvrıldı. "Bizi Dünya'da yok edecekler. Ya da bir yere kapatacaklar. Belki hızlı bir ölüm daha iyi olur. Canavarlar, tüysüz hidrosefaller.”

"Hidrosefal değiliz” dedi Eller. “Beynin zarar görmedi. Buna şükredelim. Hâlâ düşünebiliyoruz. Hâlâ bir aklımız var."

“Her halükârda artık asterioitte neden yaşam olmadığını biliyoruz” dedi Blake alaylı alaylı. “Keşif ekibi olarak başarılıyız. Bilgi edindik. Organik dokuyu yok eden, ölümcül radyasyon. Hücre büyümesinde mutasyon ve değişim meydana getiriyor, aynı zamanda organların yapısını ve işlevini değiştiriyor.”

Eller onu düşünceli gözlerle inceledi. “Epeyi bilgili bir konuşma yaptın Blake.”

"Doğru bir tanım yaptım." Blake başını kaldırdı. "Gerçekçi olalım. Katı radyasyonla bombalanmış korkunç kanserleriz. Kabul edelim. Artık insan değiliz. Biz...”

“Biz neyiz?”

“Bilmiyorum." Blake sessizliğe gömüldü.

"Garip” dedi Eller. Karamsar bir ifadeyle parmaklarını inceledi. Parmaklarını hareket ettirerek kullanmayı denedi. Uzun, uzun ve inceydiler. Parmaklarını masanın yüzeyinde gezdirdi. Derisi hassastı. Masanın üzerindeki her girintiyi, her çizgi ve noktayı hissedebiliyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Blake.

“Merak ettim.” Eller parmaklarını gözlerine yaklaştırıp inceledi. Görme yeteneği azalıyordu. Her şey belirsiz ve bulanıktı. Karşısında Blake oturuyordu. Blake’in gözleri içeri kaçıyor, yavaş yavaş büyük tüysüz kafatasına gömülüyordu. Birdenbire Eller görme yetilerini kaybetmekte olduklarını anladı. Yavaş yavaş kör oluyorlardı. Paniğe kapıldı.

"Blake!" dedi. “Kör oluyoruz. Gözlerimiz, görüşümüz ve kaslarımızda ilerleyici bir bozulma var.”

"Biliyorum” dedi Blake.

"Ama neden? Gerçekten gözlerimizi kaybediyoruz! Yok oluyorlar, kuruyorlar. Neden?”

“Köreliyor” diye mırıldandı Blake.

“Belki de.” Eller masadan bir seyir defteri ve yazı ışını aldı. Metal yaprak üzerine birkaç not düştü. Görüş alanında azalma, hızlı görüş kaybı. Ama parmakları çok daha duyarlıydı. Deri tepkisi sıradışıydı. Bedeli bu muydu?

“Bu konuda ne düşünüyorsun?” dedi. “Bazı işlevleri kaybediyor, bazılarını kazanıyoruz."

"Ellerimizde mi?" Blake kendi ellerini inceledi. "Tırnakların kaybı parmakları yeni biçimlerde kullanmamıza olanak veriyor." Parmaklarını

üniformasının kumaşına sürttü. “Lifleri tek tek hissedebiliyorum, böyle bir şey daha önce imkânsızdı.”

“O halde tırnakları kaybetmemiz bir amaca yönelikti!"

“Yani?"

“Yani bütün bunların bir amaca yönelik olmadığını varsaydık şimdiye kadar. Kaza eseri oluşan yanıklar, hücre zedelenmesi, değişim. Acaba...” Eller yazma ışınım seyir defterinin yaprağı üzerinde yavaşça hareket ettirdi. Parmaklar. Yeni algı organları. Duyarlılığı artan dokunma, daha dokunsal tepki. Ama körelen görme yetisi...

“Cris!” Silvia’nın sesi tiz ve korkmuştu.

“Ne oldu?” Görüntü ekranına döndü.

“Görme yeteneğimi kaybediyorum. Göremiyorum.”

“Tamam. Endişelenme.”

“Ben... korkuyorum.”

Eller görüntü ekranının yanına gitti. “Silv bazı duyularımızı kaybedip, başkalarını kazanıyoruz. Parmaklarını incele. Bir şey fark ediyor musun? Bir şeye dokun.”

Acı verici bir duraksama oldu. “Eşyaları çok daha farklı hissedebiliyorum görünüşe göre. Eskisi gibi değil.”

“Bu yüzden tırnaklarımızı kaybettik.”

“Ama bunun anlamı ne?”

Eller şişkin kafatasına dokundu. Pürüzsüz derisini düşünceli bir biçimde yokladı. Birden yumruklarını sıkarak soluğunu tuttu. "Silv!" Hâlâ X-ray cihazını kullanabilir misin? Laboratuvarda hareket edebilecek durumda mısın?"

“Evet, sanının.”

"O zaman röntgen çekmeni istiyorum. Hemen yap. Hazır olur olmaz bana haber ver:”

“Röntgen mi? Neyin röntgeni?”

“Kendi kafatasının. Beynimizin geçirdiği değişimleri görmek istiyorum. Özellikle de serebrumdaki değişiklikleri. Galiba anlamaya başlıyorum.”

“Ne oluyor?”

"Röntgeni gördüğümde size söylerim," Eller’in ince dudaklarından hafif bir tebessüm geçti. “Eğer haklıysam bize olanlar konusunda tamamen yanıldık demektir!”

Eller uzun bir süre görüntü ekranında çerçeve içinde duran röntgene baktı. Bulanıklaşan gözleriyle görmeye çalışarak kafatasının dış hatlarını belli belirsiz seçebildi. Röntgen Silvia’nın ellerinde titriyordu.

“Ne görüyorsun?" diye fısıldadı kadın.

"Haklıydım. Blake yapabilirsen şuna bir bak.”

Blake iskemlelerden birine tutunarak yavaşça yanına geldi. “Nedir o?" Gözlerini kırpıştırarak röntgene baktı. “İyi göremiyorum.”

“Beyin muazzam derecede değişmiş. Burada ne kadar büyüme olduğuna bakın.” Eller ön lobun hatlarını parmağıyla izledi. "Burada ve burada. Büyüme olmuş, inanılmaz bir büyüme. Daha fazla kıvrım, ön lobdan çıkan şişkinliği görüyor musunuz? Bir tür çıkıntı. Ne olabilir sizce?"

“Hiçbir fikrim yok" dedi Blake. "O bölge genel olarak daha yüksek düşünce işlemleriyle ilgili değil mi?”

“Bundan ne çıkarıyorsun?” diye geldi Silvia'nın sesi.

“Bir teorim var. Yanılıyor olabilirim ama bu her şeyi mükemmel açıklıyor. Tırnaklarımın kaybolduğunu görür görmez neredeyse ilk aklıma gelen bu olmuştu."

“Teorin nedir?"

Eller kumanda masasının başına oturdu. “Blake ayakta durmasan iyi olur. Kalplerimizin fazla güçlü olduğunu sanmıyorum. Beden kitlemiz azalıyor, bu nedenle belki sonra...”

“Teorin! Nedir!" Blake zayıf kuş gibi göğsü inip kalkarak ona yaklaştı. Gözlerini indirerek Eller’e dikkatle baktı. “Nedir?"

“Evrim geçirdik" dedi Eller. “Asteroitten gelen radyasyon kanser gibi hücre büyümesini hızlandırdı. Ama bu plansız değildi. Bu değişimlerin bir amacı ve yönü var Blake. Hızla değişiyoruz, birkaç saniyede yüzyılları geçiriyoruz.”

Blake ona baktı. “Bu doğru" dedi Eller. "Eminim. Büyümüş beyin. Azalan görme yeteneği, saç ve diş kaybı. Artan beceri ve dokunma duyusu. Bedenlerimiz esas itibariyle kaybetti ama zihinlerimiz bu durumdan yarar gördü. Daha yüksek bilişsel güçler, kavramsal kapasite geliştiriyoruz. Zihinlerimiz geleceğe doğru gidiyor. Zihinlerimiz evriliyor."

“Evrilmek mi!” Blake yavaşça oturdu. “Bu doğru olabilir mi?"

“Bundan eminim. Elbette başka röntgenler çekeceğiz. İç organlardaki, böbrekler ve midedeki değişimleri görmeyi istiyorum. Bazı bölümlerini kaybettiğimiz...”

“Evrilmek mi! Ama bu evrimin rastgele oluşan dış stresin sonucu olmadığı anlamına geliyor. Rekabet ve mücadelenin. Her organizmanın kendi evriminin basamaklarım taşıdığı anlamına gelir. O halde evrim teleolojik, amaçlı ve rastlantısal değil.”

Eller başını salladı. “Bizim evrimimiz daha çok belirgin bir çizgide değişim ve iç büyüme gibi görünüyor. Kesinlikle rastlantısal değil. Yönlendirici gücün ne olduğunu bilmek ilginç olurdu.”

“Bu durumda işin şekli değişir" diye mırıldandı Blake. “Demek canavar değiliz. Canavar değiliz. Bizler... bizler geleceğin insanlarıyız.”

Eller ona baktı. Blake’in sesinde tuhaf bir şey vardı. “Böyle de denebilir sanırım" diye itiraf etti. “Elbette bize Dünya’da yine de ucube gözüyle bakacaklar.”

"Ama yanılıyor olacaklar” dedi Blake. "Evet bize bakıp ucube olduğumuzu söyleyecekler, ama ucube değiliz. Birkaç milyon yıl sonra insanlığın geri kalanı da bize yetişecek. Kendi zamanımızın ilerisindeyiz Eller."

Eller, Blake’in büyük şişkin başını inceledi. Dış hatlarını belli belirsiz seçebiliyordu. Aydınlık kumanda odası şimdiden kararmaya başlamıştı. Görme yetileri tamamen yok olmak üzereydi. Tek seçebildiği belirsiz gölgelerdi.

“Geleceğin insanları” dedi Blake. “Bizler canavar değiliz. Yarının insanlarıyız. Evet bu kesinlikle durumu değiştiriyor.” Tedirgin bir biçimde güldü. “Birkaç dakika önce yeni görüntümden utanıyordum! Ama şimdi...”

“Ama şimdi ne?"

“Artık o kadar emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?”

Blake karşılık vermedi. Masaya tutunarak yavaşça ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?" dedi Eller.

Blake acıyla kumanda odasında yürüyerek el yordamıyla kapıya ilerledi. “Bunu düşünmeliyim. Göz önüne alınması gereken yeni şaşırtıcı

unsurlar var. Sana katılıyorum Eller. Evrim geçirdik. Bilişsel yeteneğimiz büyük ölçüde gelişti. Elbette bedensel yetilerimizde kayda değer bozulma var. Ama bu beklenebilir bir durum. Bütünü göz önüne alırsak aslında kazanan biz olduk sanırım." Blake temkinli bir biçimde büyük kafatasına dokundu. “Evet sanırım uzun vadede kazançlı çıkmış olabiliriz. İleride bugünü büyük bir gün olarak hatırlayacağız Eller. Hayatlarımızdaki büyük bir gün. Teorinin doğru olduğundan eminim. Süreç devam ederken bilişsel yeteneklerimde değişiklikler seziyorum. Geştalt yetisi şaşırtıcı derecede yükseldi. Sezebildiğim bazı ilişkiler..."

“Dur!” dedi Eller. "Nereye gidiyorsun? Cevap ver. Bu geminin kaptanı hâlâ benim.”

“Gitmek mi? Odama gidiyorum. Dinlenmeliyim. Bu beden son derece yetersiz. Mobil taşıyıcılar, hatta mekanik akciğer ve kalpler olarak işleyecek yapay organlar tasarlamak gerekebilir. Akciğer ve vasküler sistemlerinin uzun süre dayanacağını sanmam. Ortalama yaşam süremiz büyük ölçüde kısaldı kuşkusuz. Daha sonra görüşürüz Binbaşı Eller. Ama belki de görmek sözcüğünü kullanmamalıydım.” Hafifçe gülümsedi. "Artık fazla bir şey göremeyeceğiz.” Ellerini kaldırdı. “Ama bunlar görme duyumuzun yerini alacak.” Kafatasına dokundu. "Bu ise çok, pek çok şeyin yerini alacak."

Kapıyı arkasından kapadı. Eller onun yavaşça, kararlı bir biçimde koridordan aşağı ilerlediğini duydu, dikkatli zayıf adımlarla ihtiyatla yürüyordu.

Eller görüntü ekranına gitti. “Silv! Beni duyabiliyor musun? Konuşmamızı dinledin mi?”

“Evet.”

“O halde bize ne olduğunu biliyorsun."

“Evet biliyorum. Cris, artık kör sayılırım, neredeyse hiçbir şey göremiyorum."

Eller, Silvia’nın zeki bakışlı, ışıltılı gözlerini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, Silv. Keşke bu hiç olmasaydı. Keşke eski halimizde olabilseydik. Buna değmez."

“Blake değeceğini düşünüyor.”

“Biliyorum. Dinle Silv. Gelebilirsen buraya kumanda odasına gelmeni istiyorum. Blake konusunda endişeliyim ve burada benimle olmanı istiyorum."

“Endişeli misin? Nasıl?”

“Aklında bir şey var. Yalnızca dinlemek için gitmedi odasına. Buraya yanıma gel, ne yapacağımıza karar verelim. Birkaç dakika önce Dünya’ya dönmemiz gerektiğini söyleyen bendim. Ama artık fikrimi değiştirmeye başlıyorum.”

“Neden? Blake yüzünden mi? Sence Blake...”

"Buraya geldiğinde sana anlatırım. Ellerinle yolu yoklayarak yürü. Blake yaptığına göre muhtemelen sen de yapabilirsin. Belki de Dünya’ya dönmeyiz. Ama sana nedenlerimi anlatmak istiyorum.”

"Elimden geldiği kadar çabuk orada olacağım” dedi Silvia. “Ama sabırlı ol. Bir de Cris, bana bakma. Beni bu şekilde görmeni istemiyorum."

“Seni görmeyeceğim” dedi Eller acı bir sesle. “Buraya gelene kadar seni göremeyeceğim bir halde olacağım.”

Silvia kumanda masasına oturdu. Laboratuvar dolabından aldığı uzay giysilerinden birini giymişti, plastik ve metal giysi bedenini gizliyordu. Eller kadın soluklanana kadar bekledi.

“Devam et” dedi Silvia.

“Yapmamız gereken ilk şey gemideki bütün silahları toplamak. Blake geri döndüğünde Dünya’ya geri dönmeyeceğimizi açıklayacağım. Buna kızacağını sanıyorum, belki de sorun çıkaracak kadar kızacak. Eğer yanılmıyorsam değişimimizin neler ima ettiğini anladıkça Dünya’ya gitmeyi daha çok istemeye başladı.”

“Sen de geri dönmek istemiyorsun."

“Hayır.” Eller başını salladı. “Dünya’ya dönmemeliyiz. Tehlikeli çok tehlikeli. Nasıl bit tehlike olduğunu şimdiden görebilirsin."

"Yeni olasılıklar Blake’i büyülüyor” dedi Silvia düşünceli bir biçimde. “Diğer insanların birkaç milyon yıl önündeyiz, her saniye biraz daha ilerliyoruz. Beyinlerimiz, düşünce gücümüz diğer Dünyalılardan çok ileri.”

“Blake Dünyaya sıradan bir insan değil, geleceğin insanı olarak gitmek isteyecek. Diğer Dünyalılarla birlikteyken geri zekâlıların arasında kalmış dehalar olarak bulabiliriz kendimizi. Eğer değişim süreci devam ederse bizimle kıyaslandığında onların üst primattan, hayvandan fazlası olmadığını görebiliriz.”

İkisi de sessizdi.

“Dünyaya geri dönersek insanları hayvandan farksız olarak göreceğiz” diye devam etti Eller. “Bu koşullar altında onlara yardım etmemizden daha doğal ne olabilir? Ne de olsa onlardan milyonlarca yıl ilerdeyiz. Onları yönlendirmemize, yönetmemize, onlar adına plan yapmamıza izin verirlerse onlar için pek çok şey yapabiliriz."

"Eğer karşı koyarlarsa onları kontrol etmenin yollarını da bulabiliriz muhtemelen” dedi Silvia. “Elbette her şey de onların kendi iyiliği için olur. Bu çok açık. Haklısın Cris. Eğer Dünya’ya geri dönersek kendimizi insanoğlunu küçümserken bulabiliriz. Onlara liderlik etmek, bizden böyle

bir şey yapmamızı isteseler de istemeseler de nasıl yaşanacağını göstermek isteyeceğiz. Bu güçlü bir istek olacak.”

Eller ayağa kalktı. Silah dolabına gidip açtı. Dikkatle ağır Borris silahlarını alıp teker teker masaya getirdi.

“İlk yapmamız gereken bunları yok etmek. Sonrasında sen ve ben Blake’i kumanda odasından uzak tutacağız. Barikat kurup kendimizi içeri kapatmamız gerekse bile bu yapılmalı. Gemiye yeni rota vereceğim. Sistemden uzaklaşarak daha uzak bir bölgeye doğru gideceğiz.”

Borris silahlarını açarak ateşleme mekanizmalarını çıkardı. Teker teker ayağının altında ezerek mekanizmaları kırdı.

Bir ses duydular. İkisi de görmeye çalışarak döndü.

"Blake!” dedi Eller. “Sen olmalısın. Seni göremiyorum ama...”

“Yanılmıyorsun” diye geldi Blake’in sesi. “Hayır Eller, hepimiz körüz ya da kör olmak üzereyiz. Demek Borris silahlarını yok ettin! Korkarım bu, Dünya’ya dönmemizi engellemeyecek."

“Odana dön” dedi Eller. “Kaptan benim ve sana bir emir veri...”

Blake güldü. "Bana emir mi veriyorsun? Neredeyse körsün ama sanırım... bunu görebilirsin!"

Yumuşak solgun mavi bir bulut Blake’in çevresinde yükseldi. Eller bulut çevresinde dönmeye başlarken soluğunu tutarak büzüldü. Eriyor, sayısız parçaya ayrılıyor gibiydi. Hızla akan, sürüklenen, kayan...

Blake bulutu elindeki tuttuğu küçük diske çekti. "Hatırlarsanız” dedi sakin bir sesle. “İlk radyasyon banyosunu ben yaptım. İkinizden belki kısa bir süre önce ama yeterliydi. Sahip olduğum şeyin yanında Borris silahları her halükârda yararsız kalırdı. Unutmayın bu gemideki her şey milyon yıllık antika. Elimdeki ise...”

“Onu, diski nereden buldun?”

“Hiçbir yerden. Gemiyi Dünya’dan uzaklaştıracağınızı anlar anlamaz yaptım. Yapması çok kolaydı. Kısa sürede ikiniz de yeni güçlerimizi anlayacaksınız. Ama şu anda korkarım biraz geride kaldınız."

Eller ve Silvia soluk almaya çalıştı. Eller küpeşteye dayanıp yere çöktü, bitkin bir halde, kalbi deli gibi atıyordu.

"Dünya’ya ilerlemeye devam edeceğiz” diye devam etti Blake. "İkiniz de kumanda ayarlarını değiştirmeyeceksiniz. New York uzay limanına indiğiniz de olayları farklı bir açıdan göreceksiniz. Bana yetiştiğinizde meseleye benim baktığım gibi bakacaksınız. Geri dönmeliyiz. Eller. Bu bizim insanlık görevimiz.”

"Görevimiz mi?"

Blake’in sesinde hafif bir alay seziliyordu. “Elbette görevimiz! İnsanlığın bize ihtiyacı var. Bize çok ihtiyacı var. Dünya için yapabileceğimiz çok şey var. Görüyorsunuz ya düşüncelerinizin bir kısmını yakalayabildim. Hepsini değil ama ne planladığınızı bilecek kadarını. Bundan sonra iletişim yöntemi olarak konuşmayı kaybetmeye başladığımızı göreceksiniz. Yakında doğrudan..."

“Eğer zihnimin içini görebiliyorsan o zaman neden Dünya’ya dönmememiz gerektiğini de anlayabilirsin” dedi Eller.

"Ne düşündüğünü görebiliyorum ama yanılıyorsun. Onların iyiliği için geri dönmeliyiz.” Blake hafifçe güldü. "Onlar için çok şey yapabiliriz. Bizim elimizde bilim değişecek. Her şey değişecek, biz her şeyi dönüştüreceğiz. Dünya’yı baştan yaratacağız, onu güçlü bir hale getireceğiz. Üçler erki yeni Dünya’nın karşısında, bizim inşa edeceğimiz Dünya'nın karşısında güçsüz kalacak. Üçümüz ırkı dönüştüreceğiz, yükselteceğiz, bütün galaksiye egemen kılacağız. İnsanlık bizim

şekillendireceğimiz malzeme olacak. Mavi beyaz, basit kaya parçalarına değil, her yere, galaksinin bütün gezegenlerine dikilecek. Dünya'yı güçlendireceğiz Eller. Dünya her yeri yönetecek."

"Demek düşündüğün bu" dedi Eller. "Ya Dünya bizim yolumuzdan gitmek istemezse? O zaman ne olacak?"

"Anlamama olasılıkları var" diye itiraf etti Blake. "Ne de olsa onlardan milyonlarca yıl ileride olduğumuzu kavramaya başlamamız gerek. Çok gerimizdeler ve emirlerimizin amacını çoğu zaman anlamayabilirler. Ama anlamı anlaşılmasa da emrin yerine getirilmesi gerektiğini biliyorsun. Gemilere kumanda ettin, bunu biliyorsun. Dünya'nın kendi iyiliği ve..."

Eller yerinden fırladı. Ama kırılgan, ince bedeni ona ihanet etti. Gücü yetmedi ve panikle soluyarak kör gözlerle Blake'e uzandı. Blake küfrederek geriledi.

"Seni aptal. Sakın..."

Disk parladı, mavi bulut Eller'in yüzünde patladı. Ellerini kaldırarak bir kenara sendeledi.

Aniden düşerek metal zemine yıkıldı. Silvia yavaş yavaş ayağa kalktı, ağır uzay giysisi içinde hantal ve yavaş hareketlerle Blake'e yöneldi. Blake diski havada tutarak ona döndü. İkinci bir bulut yükseldi. Silvia haykırdı. Bulut onu yuttu.

"Blake!" Eller dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Bir zamanlar Silvia olan sendeleyen beden yalpalayarak yere yığıldı. Eller, Blake'in kollarını yakaladı. İki adam ileri geri sallandı. Blake kurtulmaya çalışı yordu.

Birden Eller'in gücü tükendi. Aşağı kaydı ve başı metal zemine çarptı. Yanında Silvia hiç kıpırdamadan sessizce yatıyordu.

“Benden uzak dur” diye homurdandı Blake diski sallayarak.” Onu yok ettiğim gibi seni de yok edebilirim. Anlıyor musun?”

“Onu öldürdün” diye haykırdı Eller.

“Bu senin hatan. Karşı koymakla ne kazandığını görüyor musun? Benden uzak dur! Eğer yaklaşırsan bulutu tekrar üzerine salarım. Bu senin sonun olur.”

Eller kıpırdamadı. Yerdeki sessiz bedene baktı.

“Pekâlâ” diye geldi Blake’in sesi çok uzaktan. "Şimdi beni dinle. Dünya’ya doğru yolumuza devam ediyoruz. Ben laboratuvarda çalışırken gemiyi benim için kullanacaksın. Düşüncelerini izleyebiliyorum, bu nedenle rotayı değiştirmeye kalkarsan hemen anlarım. Onu unut! Hâlâ ikimiz varız, yapmamız gerekeni yapmak için iki kişi yeterli. Birkaç gün içinde sisteme girmiş olacağız. Yapılması gereken pek çok şey var." Blake’in sesi sakin, duygusuzdu.

“Ayağa kalkabilir misin?"

Eller küpeşteye tutunarak yavaşça ayağa kalktı.

“İyi” dedi Blake. “Her şeyi dikkatle tasarlamalıyız. Başta Dünyalılarla güçlük yaşayabiliriz. Buna hazır olmalıyız. Kalan zamanda ihtiyaç duyacağımız araçları yapabileceğimi sanıyorum. Daha sonra gelişimin bana yetiştiğinde, ihtiyacımız olan şeyleri birlikte çalışıp üretebiliriz.”

Eller adama baktı. “Buna razı olacağımı mı sanıyorsun” dedi. Gözü yerde yatan sessiz hareketsiz bedene kaydı. "Bundan sonra böyle bir şeyi asla..."

"Hadi ama Eller” dedi Blake sabırsızca. “Sana şaşıyorum. Meseleyi farklı bir açıdan görmeye başlamalısın. Göz önüne alınması gereken pek çok şey..."

“Yani insanoğlu bu şekilde mi muamele görecek! Onları bu yollarla mı kurtaracaksın!"

"Gerçekçi bir tavır takınacaksın eninde sonunda” dedi Blake sakin sakin. “Geleceğin insanları olarak...” “Gerçekten bunu yapacağıma inanıyor musun?” İki adam birbiriyle yüzleşti.

Aniden Blake’in yüzünde bir tereddüt belirip kayboldu. “Yapmalısın Eller! Her şeyi yeni bir açıdan düşünmek görevimiz. Elbette yapacaksın.” Diski biraz kaldırarak kaşlarını çattı. "Bunda nasıl bir kuşku olabilir?”

Eller karşılık vermedi.

“Belki de” dedi Blake düşünceli bir biçimde. "Belki bana kin duyacaksın. Belki bakış açın bu olay nedeniyle bulanacak. Bu mümkün..." Disk hareket etti. “Bu durumda yalnız gideceğim gerçeğine kendimi bir an önce alıştırmam gerek. Eğer yapılması gerekenleri yapmam için bana katılmazsan onları sensiz yapmak zorundayım.” Parmakları diskin çevresinde gerildi. “Eğer bana katılmazsan bunu yalnız yapacağım Eller. Belki de bu en iyi yoldur. Er ya da geç bu an gelecek zaten. Benim için en iyisi...”

Blake haykırdı.

Duvardan çıkan geniş, saydam bir biçim neredeyse hiç acele etmeden kumanda odasına doğru hareketlendi. Bu biçimin ardından bir başkası, sonra bir diğeri geldi, en sonunda beş tane oldular. Biçimler bulanıktı, içten gelen bir pırıltıyla hafifçe yanıp sönüyorlardı. Hepsi de birbirinin aynı görünen, ayırıcı bir özelliğe sahip olmayan biçimlerdi.

Kumanda odasının ortasında durdular, yerden biraz yüksekte, havada asılı duruyor, bekler gibi hafifçe yanıp sönüyorlardı.

Eller onlara baktı. Blake diskini indirmişti, hayret dolu, solgun ve gergin bir yüzle duruyordu. Birden Eller buz gibi bir korkuya kapılmasına yol açan bir şey fark etti. Biçimleri görmüyordu. Neredeyse kör sayılırdı. Onları yeni bir yolla algılıyordu, yeni bir algı biçimiyle. Hızla düşünerek anlamaya çabaladı. Sonra birden anladı. Artık neden ayırıcı bir özellikleri ya da belirgin hatları olmadığını biliyordu.

Bunlar saf enerjiydi.

Blake kendini toparlayarak canlandı. “Ne...” diye kekeledi, diski sallayarak. “Kim...”

Aniden şimşek gibi çakan bir düşünce Blake’in sözünü kesti. Eller’in zihnini kavurarak geçen düşünce keskin ve sertti, soğuktu, mesafeli ve tarafsızdı.

"Önce. Kız.”

Biçimlerden ikisi Eller’in yanında yatan Silvia’nın hareketsiz bedenine doğru hareketlendi. Biraz uzağında durup ışıldayarak, yanıp söndüler. Sonra ışıldayan aylanın bir parçası sıçrayıp kızın bedenine doğru savrularak onu parlak bir ateşin içine aldı.

“Bu yeterli” diye geldi ikinci düşünce, birkaç saniye sonra. Ayla geri çekildi. “Şimdi silahlı olan.”

Bir biçim Blake’e doğru hareket etti. Blake arkasındaki kapıya doğru geriledi. Kurumuş bedeni korkuyla titriyordu.

“Sen nesin?” dedi aniden diski kaldırarak. “Kimsin sen? Nereden geldin?”

Biçim ilerlemeye devam etti.

"Uzak dur!" diye haykırdı Blake. "Geri çekil! Eğer çekilmezsen…”

Ateş etti. Mavi bulut biçime girdi. Biçim bir an titreyerek bulutu emdi. Sonra ilerlemeye devam etti. Blake’in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Düşe kalka güçlükle koridora çıktı. Biçim kapıda duraksadı. Sonra yanına gelen ikinci bir biçim ona katıldı.

İlk biçimden çıkan bir ışık topu Blake’e doğru ilerledi. Onu sardı. Işık titreşerek kayboldu. Blake’in durduğu yerde boşluk vardı. Adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

“Bu talihsiz bir durumdu” diye geldi düşünce. “Ama gerekliydi. Kız canlanıyor mu?

“Evet.”

“İyi."

"Siz kimsiniz?” diye sordu Eller. “Nesiniz? Silv iyi olacak mı? Yaşıyor mu?"

“Kız iyileşecek." Biçimler Eller’e doğru hareket ederek çevresini sardı. “Belki yaralanmadan önce müdahale etmeliydik ama silahlı olanın kontrolü ele geçireceğinden emin olana kadar beklemeyi tercih ettik.”

“O halde ne olduğunu biliyor muydunuz?”

“Her şeyi gördük.”

“Siz kimsiniz? Nereden... nereden geldiniz?"

“Buradaydık” diye geldi düşünce.

"Burada?"

“Gemide. En başından beri buradaydık. Anlıyorsun ya Blake yanılıyordu, radyasyonu ilk alan biz dik. Bu nedenle dönüşümümüz onunkinden bile önce başladı. Üstelik bizim katetmemiz gereken daha çok mesafe vardı. Irkınızın önündeki evrim yolu çok uzun değil. Birkaç santim

daha büyük bir kafatası, belki biraz daha az kıl. Ancak gerçekte fazla bir mesafe değil. Öte yandan bizim ırkımızın evrimi yeni başladı."

"Irkınız mı? Radyasyonu ilk alanlar?” Eller yavaş yavaş anlayarak çevresine bakındı. “O halde siz..."

"Evet dedi sakin, sert düşünce. “Haklısın. Bizler laboratuvardaki hamsterlarız. Deney ve testler için taşıdığınız domuzlar." Düşünce bir parça mizah taşır gibiydi. “Ancak size karşı bir şeyimiz yok, temin ederim. Hatta ırkınızla öyle ya da böyle pek ilgilenmiyoruz. Bize yolumuzda yardım ettiğiniz için size biraz borçluyuz. Elli milyon yıl daha beklemek yerine bizi birkaç dakikada kaderimize kavuşturdunuz.”

“Bunun için size teşekkür borçluyuz. Sanırım size olan borcumuzu da ödedik. Kız iyi olacak. Blake yok edildi. Kendi gezegeninize gitmenize izin verilecek."

“Dünya’ya mı?” Eller bocaladı. “Ama..."

“Gitmeden önce bir şey daha yapacağız" diye geldi sakin düşünce. “Bu konuyu tartıştık ve hepimiz aynı fikirdeyiz. Irkınız sonunda zamanın doğal akışı içinde hak ettiği konuma gelecek. Buna zamanından önce ulaşmanızın bir anlamı yok. Irkınızın ve ikinizin iyiliği için gitmeden önce son bir şey yapacağız. Anlayacaksınız.”

İlk biçimden, hızla hareket eden bir alev topu yükseldi. Eller’in üzerinde havada durdu. Ona dokunduktan sonra Silvia’ya geçti. “Böylesi daha iyi" diye geldi düşünce. “Buna hiç kuşku yok.”

Lumbuzdan bakarak sessizce izlediler. Geminin bordasından çıkan ilk ışık topu parlayarak boşlukta uzaklaştı.

“Bak!" dedi Silvia şaşkınlıkla.

Işık topu hızını artırdı. Gemiden fırlayarak inanılmaz bir hızla ilerledi. İlkinin ardından ikinci top gemi gövdesinden uzaya fırladı.

Onu üçüncüsü, dördüncüsü, son olarak da beşincisi izledi. Işık toplan boşlukta, derin uzayda teker teker ok gibi ilerlediler.

Gittiklerinde Silvia, gözleri parlayarak Eller’a döndü. “Bu da böyle bitti” dedi. “Nereye gidiyorlar?”

“Bilmemiz mümkün değil. Çok uzağa muhtemelen. Belki bu galakside bir yere bile değil. Uzak bir yere.” Eller uzanarak Silvia’nın koyu kahverengi saçına dokundu. Sırıttı. "Biliyor musun saçın görülmeye değer. Bütün evrendeki en güzel saçlar.”

Silvia güldü. “Gözümüze şimdi her saç güzel görünür.” Adama gülümsedi, kırmızı dudakları sıcaktı. “Seninki bile Cris.”

Eller uzun bir süre kadına baktı. "Haklıydılar” dedi en sonunda.

“Haklı mı?”

"Böylesi daha iyi.” Eller başını sallayarak yanındaki kıza, saçlarına koyu gözlerine, tanıdık kıvrımlı, yumuşak bedenine baktı. "Aynı fikirdeyim, buna hiç kuşku yok.”

SAKLAMA MAKİNESİ

DOKTOR LABYRINTH katlanır sandalyesinde arkasına yaslanıp kederle gözlerini kapadı. Battaniyesini dizlerine çekti.

“Ee?” dedim. Mangalın yanında durmuş, ellerimi ısıtıyordum. Soğuk, açık bir gündü. Güneşli Los Angeles göğünde neredeyse tek bir bulut bile yoktu. Labyrinth’in mütevazı evinin arkasında, dağlara kadar yayılan hafif engebeli bir yeşillik uzanıyordu. Kent sınırlan içinde el değememiş doğa izlenimini veren küçük bir orman. “Eee?” dedim. ‘‘Makine beklediğin gibi çalıştı mı?”

Labyrinth karşılık vermedi. Başımı çevirdim. Yaşlı adam karamsar gözlerle önüne bakıyor, battaniyenin kenarına tırmanmaya çalışan boz renkli bir böceği izliyordu. Böcek düzenli adımlarla tırmanıyordu, yüzü ciddi ve boştu. Battaniyenin tepesini aşıp uzak kenardan aşağı gözden kayboldu. Tekrar yalnız kalmıştık.

Labyrinth içini çekip bana baktı. ‘‘Ah yeterince iyi çalıştı.”

Böceği arandım ama görünürlerde yoktu. Hafif bir esinti çevremde dolandı. Havanın kararmaya başladığı akşamüstünde, soğuk ve zayıf esiyordu. Mangala biraz daha yaklaştım.

"Anlat bana" dedim.

Çok okuyan ve çok boş zamanı olan insanların çoğu gibi Doktor Labyrinth de uygarlığımızın Roma olma yolunda ilerlediğine inanmıştı. Eski dünyayı,

Roma ve Yunan dünyasını yıkan çatlakları görüyordu sanırım. En sonunda dünyamızın, toplumu muzun onlar gibi yok olup gideceğine ve karanlık bir dönemin başlayacağına inanıyordu.

Bunu düşünmüş olan Labyrinth toplumun yeniden karışması sırasında kaybolacak bütün o güzel ve değerli şeylere kafa yormaya başladı. Sanat, edebiyat, görgü, müzik, her şey kaybolacaktı. Ona öyle geliyordu ki, bütün bu yüce ve asil şeyler arasında müzik en çok kayba uğrayıp, en hızlı unutulan şey olacaktı.

Müzik en dayanıksız, en kırılgan ve hassas, en kolay yok edilen şeydir.

Labyrinth bu konuda endişeleniyordu, çünkü müziği severdi. Bir gün, Brahms ve Mozart olmayacağını düşünmekten nefret ediyordu. Pudralı peruklar ve kolalı fiyonklarla, karanlıkta eriyen uzun ince mumlarla romantik bir biçimde bağdaştırabileceği yumuşak oda müziği gelecekte var olmayacaktı.

Müziksiz bir dünya ne kadar kuru ve talihsiz bir dünya olurdu! Tozlu ve dayanılmaz.

Saklama Makinesi'ni de böyle düşünmüştü. Bir akşam odasında derin koltuğuna oturmuş, alçak sesle gramafon dinlerken bir vizyon görmüştü. Zihninde garip bir görüntü belirmişti, muhtemelen müze olan harap edilmiş bir binanın içinde yerde bir Schubert trio'sunun son partisyonu, köşeleri kıvrılmış, kenarları yıpranmış son kopyası duruyordu.

Yukarıda bir bombardıman uçağı hareket ediyordu. Bombalar düşerek müzeyi parçalıyor, duvarları alçı ve moloz yığını haline getiriyordu. Enkazın içinde son partisyon molozların arasında çürümek ve küflenmek üzere kayboluyordu.

Sonra Doktor Labyrinth'in vizyonunda partisyon bir köstebek gibi toprağı kazarak dışarı çıkıyordu. Hatta aynı bir köstebek gibiydi, hızlıydı, pençeleri, keskin dişleri ve hiddetli bir enerjisi vardı.

Müziğin böyle bir yetisi, her solucan ve köstebeğin sahip olduğu günlük hayatta kalma içgüdüsü olsa her şey ne kadar farklı olurdu! Müzik yaşayan canlılara, pençeleri ve dişleri olan hayvanlara dönüştürülebilse, o zaman hayatta kalabilirdi. Keşke bir Makine yapılabilseydi, müzikal partisyonları yaşam formuna dönüştürebilecek bir makine.

Ama Doktor Labyrinth bir makineci değildi. Birkaç deney çizimi yaparak umutla araştırma laboratuvarlarına yolladı. Çoğu, savaş sözleşmeleriyle meşguldü elbette. Ama en sonunda istediği insanları buldu. Orta batıda küçük bir üniversite planlarına bayılmıştı ve Makine üzerinde hemen çalışmaya başlamaktan mutlu olacaktı.

Haftalar geçti. En sonunda Labyrinth üniversiteden bir posta kartı aldı. Makine'nin yapımı iyi gidiyordu, hatta neredeyse bitmişti. Bir deneme çalıştırması yapmışlar ve birkaç popüler şarkı beslemişlerdi. Sonuçlar mı? Fareye benzeyen iki hayvan dışarı çıkmış, kedi bulup yiyene kadar laboratuvarda oradan oraya koşturmuşlardı. Ama Makine başarıya ulaşmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra da tahta sandığın içinde dikkatlice paketlenmiş, kabloları birleştirilmiş ve sigortası eksiksiz yapılmış bir halde eline geçmişti. Suntalarını çıkarıp çalışmaya koyulurken epeyi heyecanlıydı. Kontrolleri ayarlayıp ilk dönüşüm için makineyi hazırlarken aklından pek çok düşünce gelip geçmiş olmalı. Başlangıç olarak paha biçilmez bir partisyon seçmişti: Mozart G Minör Quintet. Bir süre zihni çok uzaklarda, düşüncelere dalarak sayfaları çevirdi. En sonunda nota yapraklarını Makine'ye taşıyarak içine attı.

Zaman geçti. Labyrinth makinenin önünde durarak, gerginlik içinde bekledi. Tedirgindi, bölmeyi açtığında kendisini neyin karşılayacağını tam olarak kestiremiyordu. Büyük bestecilerin müziğini sonsuza kadar saklayarak güzel ve trajik bir iş yapıyormuş gibi geliyordu ona. Teşekkürü

ne olacaktı? Ne bulacaktı? Her şey bitmeden önce bütün bunlar nasıl bir biçim alacaktı?

Yanıtlanmayı bekleyen pek çok soru vardı. Makinenin kırmızı ışığı bunları düşündüğü sırada parlamaya başlamıştı bile. İşlem bitmiş, dönüşüm gerçekleşmişti. Kapıyı açtı.

“Yüce tanrım!” dedi “Bu çok tuhaf.”

Dışarıya bir hayvan değil kuş çıktı. Mozart kuşu güzel, küçük ve inceydi, bir tavuskuşunun dökümlü tüylerine sahipti. Odada biraz koşturdu, sonra ona yürüdü, meraklı ve cana yakındı. Doktor Labyrinth titreyerek eğildi ve elini uzattı. Mozart kuşu yanına geldi. Sonra da havalanıverdi.

"İnanılmaz” diye mırıldandı. Kuşu yavaşça, sabırla yatıştırdı. En sonunda kuş kanat çırparak yanına indi. Labyrinth onu uzun bir süre okşayarak düşündü. Diğerleri neye benzeyecekti? Tahmin edemiyordu. Mozart kuşunu dikkatle toplayıp bir kutuya koydu.

Ertesi gün ciddi ve ağırbaşlı beethoven böceği geldiğinde daha da şaşırdı. Bu kırmızı battaniyesinin üzerinde tırmandığını gördüğüm, dikkatli ve içine kapanık, kendi işine bakan böcekti.

Bundan sonra Schubert hayvanı geldi. Schubert hayvanı aptaldı, bir o yana bir bu yana koşan, oyun isteyen ergen koyunumsu bir yaratıktı. Labyrinth hemen oracıkta oturup ciddi biçimde düşünmeye başladı. Hayatta kalma unsurları tam olarak neydi? Dökümlü tüyler pençelerden, keskin dişlerden daha mı iyiydi? Labyrinth afallamıştı. Pençeler ve pullarla donatılmış, kazan, savaşan, kemirmeye ve tekmelemeye hazır kuvvetli, pörsüğümsü yaratıklar beklemişti. Doğru şeyi mi elde ediyordu? Ama hayatta kalmak için neyin daha iyi olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Dinozorlar iyi silahlanmıştı ama geride bir tanesi bile kalmamıştı. Her halükârda makine inşa edilmişti, geriye dönmek için de artık çok geçti. Labyrinth işe devam ederek çok sayıda bestecinin müziğini birbiri ardına

Saklama Makinesi’ne besledi. Ta ki evinin arkasındaki ormanlık alan, gecede çığlık atıp gürültü çıkaran sürünen, meleyen şeylerle dolana kadar. Pek çok garip yaratık çıkmıştı ortaya. Onu ürküten ve hayrete düşüren yaratılar. Bach böceğinin dört bir yanından çıkan bacakları vardı, kayık tabak biçimli büyük bir kırkayaktı. Tek tip tüyden oluşan kürküyle alçak ve düzdü. Brahms böceği yalnız başına kalmayı seviyordu, kendisinden önce gelen wagner hayvanından uzak durmak için büyük zahmetlere girerek hemen gitti.

Wagner hayvanı epeyi büyüktü ve üzerine koyu renkler serpiştirilmişti. Oldukça huysuzdu ve tıpkı kırk sekiz prelüd ve füg için elde edilen kimi büyük kimi küçük, yuvarlak top benzeri yaratıklar olan bach böcekleri sürüsü gibi Doktor Labyrinth de ondan biraz korkmuştu. Garip parçalar ve kırıntılardan oluşan stravinsky kuşu ve daha başkaları da vardı.

Bu nedenle onları ormana saldı, onlar da ellerinden geldiğince hoplayarak, yuvarlanarak ve zıplayarak gittiler. Ama Doktor şimdiden bir başarısızlığın gölgesini hissetmeye başlamıştı. Ne zaman bir yaratık çıksa hayrete düşüyor, sonuçlar üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi görünüyordu. Dizginler elinde değildi, güçlü görünmez bir yasanın kontrolündeydi, bu da onu çok endişelendiriyordu. Yaratıklar, Labyrinth’in göremediği ve anlayamadığı derin, tarafsız bir gücün önünde eğiliyor, değişiyorlardı. Bu da Labyrinth’i korkutuyordu.

Labyrinth sustu. Bir süre bekledim ama devam edecekmiş gibi durmuyordu. Doktorun çevresine bakındım. Yaşlı adam bana garip, dokunaklı bir ifadeyle bakıyordu.

“Daha fazlasını bilmiyorum” dedi. “Bir süredir oraya, ormana gitmedim, gitmeye korkuyorum. Bir şeyler olduğunu biliyorum ama..."

“Neden ikimiz birlikte gidip bakmıyoruz?”

Rahatlayarak gülümsedi. “Sakıncası yok değil mi? Bunu önermeni umuyordum. Bu iş beni üzmeye başlıyor.” Battaniyesini itip ayağa kalktı, üzerini silkeledi. “Gidelim o halde.”

Evin yanındaki dar patikadan yürüyerek ormana girdik. Her şeyi yabani ve karmakarışıktı. Aşın büyümüş, birbirine dolanmış otlar, bakımsız, ihmal edilmiş yeşil bir deniz. Doktor Labyrinth önden gidiyor, yolu kapatan otları itiyor, eğilip bükülerek aralarından geçiyordu.

“Ne yermiş” dedim. Bir süre ilerledik. Orman nemli ve karanlıktı, güneş batmak üzereydi, hafif bir pus yukarıdaki yapraklardan süzülerek aşağı iniyordu.

“Buraya kimse gelmez.” Sonra Doktor aniden durup çevresine bakındı. “Belki gidip silahımı almamız daha iyi olur. Bir şey olmasını istemiyorum.”

“İşlerin çığırından çıktığından emin gibisiniz.” Yanıma geldi ve yanyana durduk. "Çevremizde, her yerdeler, bizi izliyorlar. Hissetmiyor musun?”

Dalgın dalgın başımı salladım. “Bu da nedir?" Yosun parçalarını kopararak çürümekte olan ağır bir dalı kaldırıp yoldan çektim. Önümüzde yarı toprağa gömülmüş, ne olduğu belirsiz bir tümsek vardı.

“Bu nedir?” diye sordum tekrar. Labyrinth yere baktı. Yüzü gergin ve ümitsizdi. Tümseği amaçsızca tekmelemeye başladı. Rahatsız oldum. “Tanrı aşkına nedir bu?” dedi. “Biliyor musunuz?” Labyrinth yavaşça başını kaldırıp bana baktı. “Schubert hayvanı” diye mırıldandı. “En azından bir zamanlar öyleydi ama ondan geriye fazla bir şey kalmamış.” Schubert hayvanı, köpek yavrusu gibi sıçrayıp, oyun isteyen sersem yaratıktı. Eğilip tümseğe baktım, üzerindeki birkaç yaprağı ve dalı çektim. Ölüydü evet.

Ağzı açıktı, bedeni yarılıp açılmıştı. Karıncalar ve haşeratlar çoktan işe koyulmuş, durmadan çalışıyorlardı. Kokmaya başlamıştı.

“Ama ne olmuş?” dedi Labyrinth. Başını salladı. “Bunu ne yapmış olabilir?”

Bir ses duyuldu. Telaşla döndük.

Bir an hiçbir şey görmedik. Sonra bir çalı kıpırdadığında ilk kez biçimini seçtik. Bütün bu zaman boyunca orada durup bizi izlemiş olmalıydı. Yaratık büyüktü, ince ve uzundu, parlak, dikkatli gözleri vardı. Bana göre bir çakala benziyordu, ama çok daha ağırdı. Kaba tüyleri keçeleşmişti, burun delikleri bize sessizce bakarken hafifçe açılmıştı, bizi orada görmekten hayrete düşmüş gibi izliyordu.

“Wagner hayvanı” dedi Labyrinth kalın bir sesle. "Ama değişmiş. Değişmiş. Onu tanıyamıyorum bile.”

Yaratık, boyun tüyleri dimdik, havayı kokladı. Birdenbire gölgelere geri çekildi, bir saniye sonra da gözden kayboldu.

Bir süre hiç konuşmadan durduk. En sonunda Labyrinth kıpırdadı. “Demek oydu” dedi. “İnanamıyorum. Ama neden? Ne...”

"Adaptasyon” dedim. “Sıradan bir kediyi ya da köpeği dışarı bırakırsan yabanileşir.”

"Evet” başını salladı. “Köpek hayatta kalmak için kurt olur. Ormanın kanunu. Bunu beklemeliydim. Bu her şeye olur.”

Yerdeki cesede ve sessiz çalılara baktım. Adaptasyon ya da belki daha kötü bir şey. Zihnimde bir fikir oluşmaya başlamıştı, ama o anda hiçbir şey söylemedim.

“Başkalarını da görmek isterim" dedim. "Diğerlerini. Biraz daha bakalım.”

Kabul etti. Çimenleri ve yabani otları yavaşça araştırmaya, dalları ve yaprakları yolumuzdan çekmeye başladık. Ben bir sopa buldum, ama Labyrinth elleri ve dizlerinin üzerinde, yoklayarak ve uzanarak yakını göremiyormuşçasına yere bakıyordu.

“Çocuklar bile hayvana dönüşür” dedim. "Hindistan'daki kurt çocukları anımsıyor musunuz? Sıradan çocuklar olduklarına kimse inanamamıştı."

Labyrinth başını salladı. Mutsuzdu, nedenini anlamak da zor değildi. Yanılmıştı, en başında düşüncesinde hataya düşmüştü ve sonuçları şimdi şimdi kafasında somutlaşmaya başlıyordu. Müzik canlı yaratıklar olarak hayatta kalacaktı, ama Cennet Bahçesi’nin kuralını unutmuştu: Bir şey biçimlendikten sonra artık kendi başına var olmaya başlar, yaratıcısının istediği gibi biçimlendirip yöneteceği bir mal olmaktan çıkardı. İnsanın gelişimini izlerken, yarattıklarının hayatta kalma gereksinimlerini karşılamak için dönüşüp değiştiğini gördüğünde Tanrı da Labyrinth ile aynı üzüntüyü ve aşağılanmayı hissetmiş olmalıydı.

Müzik yaratıklarının hayatta kalıyor olması artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü tam da engel olmak için yaratıldıkları şey, güzel şeylerin vahşileşmesi, gözünün önünde *onlarda* gerçekleşiyordu. Doktor Labyrinth aniden başını kaldırıp ızdırap dolu bir yüzle bana baktı. Hayatta kalmalarını sağladığı doğruydu, ama bunu yaparken hayatta kalmalarının anlamını, değerini silmişti. Ona hafifçe gülümsemeye çalıştım, ama hemen başını çevirdi.

“Fazla kaygılanmayın” dedim. “Wagner hayvanı için büyük bir değişiklik değildi. Zaten böyle değil miydi, sert ve huysuz? Şiddete eğilimi yok muydu...”

Konuşmayı kestim. Doktor Labyrinth elini otlardan hızla çekerek geriye sıçramıştı. Acıyla titreyerek bileğini kavradı.

“Ne oldu?” Hemen yanına gittim. Titreyerek yaşlı elini bana uzattı. “Nedir? Ne oldu?”

Elini çevirdim. Önünde boylu boyunca izler vardı, baktığım sırada şişen kırmızı kesikler. Otlardaki bir şey tarafından sokulmuş ya da ısırılmıştı. Aşağı bakıp, otlan ayağımla tekmeledim.

Bir kıpırtı oldu. Altın renkli bir böcek çabucak çalıların arasına yuvarlandı. Isırgan gibi kılçıklarla kaplıydı.

“Yakala onu!” dedi Labyrinth. "Çabuk!"

Böceğin peşinden gittim, kılçıklardan korunmak için mendilimi uzattım. Küre telaşla yuvarlanıp kaçmaya çalıştı, ama en sonunda onu mendilimin içine aldım.

Ben ayağa kalkarken Labyrinth elimde çırpınan mendile baktı. "İnanamıyorum” dedi. “Eve geri dönsek iyi olacak.”

“Nedir bu?"

“Bach böceklerinden biri. Ama değişmiş...”

Karanlıkta el yordamıyla patikadan geriye eve doğru yürüdük. Dallan bir kenara iterek önden ilerledim. Labyrinth karamsar ve suskundu, zaman zaman başını ovuşturuyordu.

Avluya girdik, evin arkasındaki basamaklardan çıkıp verandaya geldik. Labyrinth kapının kilidini açtığında mutfağa gittik. Işığı açıp elini yıkamak için lavaboya gitti hemen.

Dolaptan boş bir meyve kavanozu alarak bach böceğini dikkatle içine koydum. Kapağı kapatırken altın renkli böcek öfkeyle içinde yuvarlandı. Masaya oturdum. İkimiz de konuşmadık. Labyrinth böceğin soktuğu elini suya tutuyordu, bense masada oturmuş, meyve kavanozunun

içinde bir kaçış yolu arayan altın renkli böceği tedirgin bakışlarla izliyordum.

“Eee?” dedim en sonunda.

“Hiç kuşku yok.” Labyrinth yanıma gelip karşıma oturdu. "Bir tür dönüşüm geçirmiş. İlk başta zehirli kılçıkları yoktu kesinlikle. Biliyor musun Nuh rolünü dikkatli oynamam iyi olmuş.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hepsini cinsiyetsiz yaptım. Üreyemezler. İkinci bir kuşak olmayacak, bunlar ilk ve son.”

“Bunu düşündüğünüze memnun olduğumu söylemeliyim."

"Merak ediyorum" diye mırıldandı Labyrinth. “Acaba kulağa bu şekilde nasıl gelecek.”

“Ne?”

“Küre. Bach böceği. Asıl test bu öyle değil mi? Makineye geri koyabilirim. Görebiliriz. Öğrenmek istiyor musun?”

“Nasıl isterseniz Doktor” dedim. “Size kalmış, ama fazla umutlanmayın.”

Meyve kavanozunu dikkatle eline aldı, aşağı kata gittik, dik basamaklardan kilerine indik. Köşede çamaşır teknelerinin yanında yükselen büyük ve mat metal sütunu seçebiliyordum. İçimden garip bir duygu geçti. Bu Saklama Makinesi’ydi.

"Demek bu” dedim.

"Evet bu.” Labyrinth ayarları açıp bir süre onlarla uğraştı. En sonunda kavanozu alıp besleme gözünün üzerinde tuttu. Kapağı dikkatle açtığında bach böceği isteksizce kavanozdan Makine’ye düştü. Labyrinth ardından besleme gözünü kapadı.

“İşte başlıyoruz” dedi. Kontrol düğmesini açtığında, makine çalışmaya başladı. Labyrinth kollarını kavuşturup bekledi. Dışarıda gece bastırdı, aydınlığı örtüp, sıkıştırarak varlığına son verdi. En sonunda Makine’nin ön tarafındaki bir gösterge kırmızı yanıp söndü. Doktor kontrolü kapanmaya çevirdi ve her ikimiz de makineyi açan kişi olmak istemeyerek sessizce bekledik.

“Pekâlâ?” dedim en sonunda. “Hangimiz bakacağız?"

Labyrinth canlandı. Bölmenin kapağını itip Makine’nin içine uzandı. Elini dışarı çıkardığında parmaklarının arasında ince bir yaprak, bir müzik partisyonu tutuyordu. Kâğıdı bana verdi. “Sonuç bu" dedi. “Yukarı çıkıp çalabiliriz.”

Tekrar yukarı çıkıp müzik odasına gittik. Labyrinth kuyruklu piyanonun başına oturduğunda ona nota kâğıdını geri verdim. Kâğıdı açıp bir süre boş gözlerle inceledi. Sonra çalmaya başladı.

Müziği dinledim. Korkunçtu. Böyle bir şeyi daha önce hiç dinlememiştim. Bozuktu, şeytaniydi. Hiçbir zaman orada olmaması gereken yabancı ve huzursuz edici bir anlama sahip olmanın dışında, anlamsız ve duygusuzdu. Bunu bir zamanlar bir Bach fügü, son derece düzenli ve saygın bir eserin bir parçası olduğuna inanmak için büyük çaba sarf etmem gerekti.

“Bu meseleyi çözüyor” dedi Labyrinth. Ayağa kalkıp kâğıdı eline aldı ve parçalara ayırdı.

Patikadan aşağı arabama doğru yürüdük. "Sanırım hayatta kalma mücadelesi insana ait her ahlak yapısından daha büyük bir güç. Bizim değerli tutumlarımız ve ahlak kurallarımız onun yanında zayıf kalıyor” dedim.

Labyrinth başını salladı. “Belki de bu ahlak kurallarını ve geleneklerini kurtarmak için hiçbir şey yapılamaz.”

“Bunu zaman gösterecek” dedim. "Bu yöntem başarısız oldu, ama başka bir yöntem işe yarayabilir, bir gün şu anda tahmin edemeyeceğimiz ya da kestiremeyeceğimiz başka bir şey olabilir."

İyi geceler dileyerek arabama bindim, zifiri karanlıktı, gece iyice bastırmıştı. Farları yakıp yoldan aşağı, mutlak karanlığa ilerledim. Görünürde başka hiç araba yoktu. Yalnız ve çok üşümüştüm.

Köşede vites değiştirmek için yavaşlayarak durdum. Kaldırım kenarında aniden bir şey kıpırdadı, karanlıkta büyük Amerikan çınarının dibinde. Ne olduğunu görmeye çalışarak baktım.

Çınar ağacının dibinde iri boz renkli bir böcek bir şey inşa ediyor, bir parça çamuru garip biçimsiz bir yapıya yerleştiriyordu. En sonunda beni fark edip durana kadar böceği şaşkınlık ve merakla bir süre izledim. Böcek aniden döndü ve kapıyı arkasından sertçe kapatarak evine girdi.

Arabayı sürerek oradan uzaklaştım.

HARCANABİLİR

Adam ön verandaya çıkıp günü inceledi. Hava açık ve soğuktu, çimenlerde çiğ vardı. Paltosunu ilikleyip elini cebine soktu.

Adam basamaklardan aşağı inerken posta kutusunun yanında bekleyen iki tırtıl aniden kıpırdadı.

“İşte gidiyor” dedi ilki. "Raporunu yolla.”

Diğeri antenlerini döndürmeye başlarken adam durup hızla döndü.

“Bunu duydum” dedi. Ayağıyla iki tırtılı duvardan aşağı sıyırıp ezdi.

Sonra patikadan hızla kaldırıma yürüdü. Yürürken çevresine bakındı. Kiraz ağacında bir kuş sekiyor, parlak gözlerle kirazları gagalıyordu. Adam kuşu inceledi. Zararsız mıydı? Yoksa - Kuş uçtu. Kuşlar idare ederdi. Onlardan zarar gelmezdi.

Devam etti. Köşede çalılardan telefon direğine gerilmiş örümcek ağına sürtündü. Örümcek yavaşça çalılardan aşağı inerek ağının uğradığı zararı yokladı.

Örümcekler konusunda bir şey söylemek zordu. Anlaşılmaları güçtü. Daha fazla bilgi gerekliydi, henüz bir temas yoktu.

Isınmak için ayaklarını yere vurarak otobüs durağında bekledi.

Otobüs geldiğinde bindi, kayıtsızca ileriye bakan sıcak, sessiz insanlarla bir arada otururken birden keyiflendi. Bir parça güvende hissetti kendini.

Günlerdir ilk kez rahatlayarak sırıttı.

Otobüs caddenin aşağısına ilerledi.

Tirmus heyecanla antenini salladı.

“O halde oylamaya geçelim.” Yanlarından aceleyle geçip tümseğe çıktı. “Ama başlamadan önce dün söylediğim şeyi söyleyeyim.”

“Hepsini biliyoruz zaten” dedi Lala sabırsızca. “Harekete geçelim. Planları hazırladık. Bizi tutan ne?"

“Konuşmam için bu iyi bir neden.” Tirmus toplanmış tanrılara göz gezdirdi. "Bütün Tepe söz konusu deve karşı yürümeye hazır. Neden? Diğerleriyle iletişime geçemeyeceğini biliyoruz - bu mümkün değil. Titreşim tipi, kullandıkları dil, fikirlerini aktarmasını imkânsız kılıyor, hakkımızda beslediği ve hakkımızda...”

“Saçmalık.” Lala öne çıktı. “Devler yeterince iyi iletişim kurabiliyor."

“Bir devin hakkımızda bildiklerini açığa vurduğu kayıtlarda görülmemiş bir şey!”

Ordu huzursuzca kıpırdandı.

"Durmayın” dedi Tirmus. “Ama bu boşa gidecek bir çaba. Adam zararsız - diğerleriyle iletişimi yok. Ne diye bunca zamanı harcayıp...”

“Zararsız mı?” Lala ona baktı. “Anlamıyor musun? Biliyor!”

Tirmus tümsekten uzaklaştı. “Ben gereksiz şiddete karşıyım. Gücümüzü boşa harcamamalıyız. Bir gün ihtiyacımız olacak."

Oylama yapıldı. Beklendiği gibi oldu deve karşı harekete geçme taraftarıydı. Tirmus içini çekip, topraktaki planları takip etmeye başladı.

“Bu gittiği yol. Gün sonunda burada ortaya çıkması beklenebilir. Benim görebildiğim kadarıyla...”

Yumuşak toprakta planlan çizmeye devam etti.

Tanrılardan biri diğerine doğru eğildi, anteni diğerine dokundu. “Bu dev. Hiç şansı yok. Bir bakıma onun için üzülüyorum. Nasıl oldu da bu işe karıştı?"

“Kaza.” Diğeri sırıttı. “Bilirsin her işe burunlarını sokarlar.”

“Yazık olmuş ama."

Akşam olmuştu. Sokak karanlık ve boştu. Adam koltuğunun altında gazetesi, kaldırım boyunca ilerledi. Etrafına bakarak aceleyle yürüyordu. Kaldırım kenarında büyüyen büyük ağacın çevresinden dolanıp çevik bir hareketle caddeye atladı. Karşıya geçti. Köşeyi dönerken çalıyla telefon direği arasına gerilmiş ağa takıldı. Farkında olmadan onunla boğuşup üzerinden silkeledi. Ağın ipleri koparken kulağına titreşen metalik bir uğultu geldi.

“...bekle!"

Duraksadı.

“...bekle... içeride... dikkatli..."

Adam dişlerini birbirine kenetledi. Son ipler de elinde koptu ve yürümeye devam etti. Arkasında örümcek ağın kalan parçasında yürüyüp onu izledi. Adam arkasına baktı.

“Kaybol” dedi. “Orada bağlanmış durup riske girecek değilim.”

Kaldırım boyunca patikasına doğru yürümeye devam etti. Kararan çalılara girmekten kaçınarak üzerinden atladı, patikasından yukarı yürüdü. Verandada anahtarını bularak kilide soktu.

Duraksadı. İçeri mi girseydi? dışarıda, özellikle de gece dışarıda olmaktan iyiydi. Gece kötü bir zamandı. Çalıların altı fazla hareketliydi. Hayra alamet değil. Kapıyı açıp içeri girdi. Önündeki halı karanlık bir

havuz gibi duruyordu. Karşı tarafında bir lambanın karanlık hatlarını seçebiliyordu.

Lamba dört adım ötedeydi. Ayağını kaldırdı. Durdu.

Örümcek ne demişti? Bekle? Dinleyip bekledi. Sessizlik.

Çakmağını çıkarıp yaktı. Karınca halısı ona doğru sel gibi kabardı. Kenara, verandaya sıçradı. Karıncalar yarı karanlıkta zemini tırmalayarak süratle hücuma geçtiler.

Adam toprağa atlayıp evin yan tarafına gitti. İlk karıncalar verandayı bastığında musluğu çevirip hortumu toplamaya başlamıştı bile.

Suyun patlaması karıncaları havaya kaldırdı, dağıttı, uzağa savurdu. Adam hortum başını ayarladı, buğuda gözlerini kıstı. Tazyikli suyu sağa sola çevirerek ilerledi.

“Lanet olsun size” dedi kenetli dişleriyle. "İçerde beklemek...”

Korkmuştu. Daha önce hiç - içerde görmemişti onları. Gece gece yüzünü soğuk ter bastı. İçerde. Daha önce hiç içeri girmemişlerdi. Belki bir iki pervane, elbette sinekler. Ama onlar zararsızdı. Gürültü çıkarıp pırpır etmekten başka...

Bir karınca halısı!

Safları dağılana ve çimenliğe çalılara, evin altına kaçana kadar vahşice su fışkırttı üzerlerine.

Hortum elinde, tepeden tırnağa titreyerek kaldırıma oturdu.

Ciddiydiler. Bu kızgın ve istikrarsız bir öfke baskını değildi, planlı, üzerinde düşünülmüş bir saldırıydı. Onu beklemişlerdi. Bir adım daha atmış olsa.

Tanrı örümcekten razı olsun.

En sonunda hortumu kapatıp ayağa kalktı. Çıt çıkmıyordu, her yer sessizdi. Çalılar ansızın hışırdadı. Böcek? Siyah bir şey hızla koşuşturdu, ayağını üzerine bastırdı. Muhtemelen bir ulaktı. Hızlı koşucu. Çakmağıyla yolunu aydınlatarak dikkatle karanlık eve girdi.

Sonradan masasına oturdu, dayanıklı çelik ve bakırdan püskürtücü tabanca yanında duruyordu. Nemli yüzeyine parmaklarıyla dokundu.

Saat yediydi. Arkasında radyo alçak sesle çalıyordu. Uzanıp masa lambasını zemini aydınlatacak bir yere koydu.

Bir sigara yaktı, bir parça kâğıtla dolma kalem aldı. Düşünerek duraksadı.

Demek onu gerçekten istiyorlardı. Planlayacak kadar çok. Tatsız bir çaresizlik duygusuyla dolup taştı içi. Yumruklarını sıkıp iskemlesinde dimdik oturdu.

Örümcek yanına masaya kaydı. “Affedersin, umarım şiirdeki gibi korkmadın."

Adam örümceğe baktı. "Sen o musun? Köşedeki? Beni uyaran?”

“Hayır. O başka biri. Bir Eğirici. Ben safkan Parçalayıcıyım. Çenelerime bak.” Ağzım açıp kapadı. “Onları ısırırım.”

Adam gülümsedi. "Aferin sana.”

"Elbette. Kaç tane olduğumuzu biliyor musun, diyelim ki bir akrede. Tahmin et.”

"Bin tane.”

"Hayır. İki buçuk milyon. Her türden. Benim gibi Parçalayıcılar ya da Eğiriciler ya da Sokucular.”

“Sokucular mı?”

“En iyileri. Bir bakalım.” Örümcek düşündü. “Örneğin sizin verdiğiniz adla kara dul. Çok değerli." Duraksadı. "Sadece tek bir şey."

"Neymiş o?"

“Sorunlarımız var. Tanrılar...”

"Tanrılar mı!”

“Sizin verdiğiniz adla karıncalar. Liderler. Bizi aşıyorlar. Büyük talihsizlik. Tatları berbat - mide bulandırıyor. Onları kuşlara bırakıyoruz mecburen.”

Adam ayağa kalktı. “Kuşlar mı? Onlar...”

“Şey, bir anlaşmamız var. Bu yüzyıllardır sürüyor. Sana hikâyeyi anlatayım. Biraz zamanımız var.”

Adamın kalbi sıkıştı. “Zamanımız var mı? Ne demek istiyorsun?

"Hiçbir şey. Daha sonra biraz bela çıkacak anladığım kadarıyla. Sana geçmişi anlatayım." Bildiğini sanmıyorum.”

"Devam et. Dinliyorum.” Ayağa kalkıp ileri geri yürüdü.

"Milyarlarca yıl önce dünyayı gayet iyi yönetiyorlardı. Görüyorsun ya insanlar başka bir gezegenden geldi. Hangisi? Bilmiyorum. İndiler ve dünyanın onlar tarafından oldukça iyi geliştirildiğini gördüler. Bir savaş oldu.”

“Yani biz istilacıyız” diye mırıldandı adam.

"Elbette. Savaş iki tarafı da barbarlığa itti, onları da sizi de. Nasıl saldıracağınızı unuttunuz, onlar da kapalı toplumsal gruplara bölündü, karıncalar, haşeratlar...”

“Anlıyorum.”

“Hikâyenin tamamını bilen son insan grubu bizi devreye soktu. Bizlerin üremesi..." Örümcek, örümceklere has bir biçimde kıkırdadı. “Bizler bu değerli amaç için üretildik. Onları gayet iyi bastırıyoruz. Bize ne diyorlar biliyor musun? Yiyiciler. Hoş değil ha?"

İki örümcek daha ağ iplerinden aşağı masaya indi. Üç örümcek bir araya toplandı.

"Düşündüğümden daha ciddi" dedi Parçalayıcı hiçbir şey olmamış gibi. “Bütün hikayeyi bilmiyordum. Buradaki Sokucu...”

Kara dul masanın kenarına geldi. “Dev" dedi metalik tiz bir sesle. "Seninle konuşmak istiyorum.”

"Devam et” dedi adam.

"Burası birazdan karışacak. Harekete geçtiler. Buraya doğru geliyorlar, çok sayıdalar. Bir süre seninle kalmayı düşündük. İşe karışmayı.”

"Anlıyorum.” Adam başını salladı. Dudaklarını ıslattı, titreyen parmaklarını saçından geçirdi. "Ne diyorsunuz... sizce şansımız...”

“Şans mı?” Sokucu kıvrılıp büküldü. “Şey uzun bir süredir bu işteyiz. Neredeyse bir milyon yıldır. Sanırım dezavantajlarımıza rağmen onlara karşı üstünlüğümüz var. Kuşlarla ve elbette kurbağalarla olan anlaşmamız..”

"Sanırım sizi kurtarabiliriz” dedi Parçalayıcı neşeyle. "Aslına bakarsan, böyle olayları dört gözle bekliyoruz.”

Döşeme tahtalarının altından, uzaktan bir tırmalama sesi geldi, uzakta hafifçe titreşen çok sayıda küçük pençe ve kanadın gürültüsü. Adam gürültüyü işitti. Omuzlan çöktü.

“Kesinlikle emin misiniz? Yapabilir misiniz?" Dudaklarındaki teri sildi, dinlemeyi bırakmadan Püskürtücü tabancayı eline aldı.

Sesin şiddeti artıyordu giderek, zeminden geliyor, ayaklarının altında büyüyordu. Evin dışında çalılar hışırdadı ve birkaç pervane pencereye doğru uçtu. Ses giderek yükseldi, ileride, aşağıdaydı. Her yerdeydi, öfke ve kararlılıkla yükselen bir mırıltı. Adam bir o yana bir bu yana baktı.

“Yapabileceğinizden emin misiniz?” diye mırıldandı. “Beni gerçekten kurtarabilir misiniz?”

“Ah" dedi Sokucu utanarak. “Onu demek istememiştim. Seni değil... Türü, ırkı kastetmiştim.”

Adam ağzı açık ona baktı, üç Yiyici tedirginlikle kıpırdandı. Pencereye birkaç pervane daha çarptı. Altlarındaki zemin kıpırdayıp kabardı.

“Ah anlıyorum” dedi adam. “Kusura bakmayın yanlış anladım.”

DEĞİŞEN ADAM

I

Güvenlik Komiseri Reinhart ön basamakları hızla çıkıp Konsey binasına girdi. Konsey muhafızları hemen kenara çekildi, Reinhart vızıldayan büyük makinelerin olduğu tanıdık mekâna girdi. Zayıf yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı. Coşkuyla parlayan gözleri dikkatle ana SRB bilgisayarına bakarak değerleri inceledi.

"Son çeyrekte net kazanç” diye gözlemledi, laboratuvar yöneticisi Kaplan. Şahsen sorumluymuş gibi gururla sırıttı. “Fena değil Komiser.”

“Onlara yetişiyoruz” diye karşılık verdi Reinhart. “Ama çok yavaş. En sonunda geçmeliyiz, bu da yakında olmalı."

Kaplan konuşkan günündeydi. "Biz yeni saldın silahları tasarlıyoruz, onlar geliştirilmiş savunmayla karşılık veriyor. Ama ortada somut bir şey yok! Sürekli bir ilerleme söz konusu, ama hem Centaurus hem de biz sürekli tasarlamaya devam ediyoruz, bu durumda da hiçbir şey üretim için standart hale getirilemiyor."

“Sona erecek" diye belirtti Reinhart soğuk bir sesle. "Terra, Centaurus’un bir savunma geliştirmeyeceği bir silah ortaya çıkardığında bitecek."

“Her silaha karşı bir savunma vardır. Yapma ve bozma. Hemen ardından gelen eskime. Hiçbir şey uzun süre dayanmıyor bu yüzden..."

“Zamana güveniyoruz" diye sözünü kesti Reinhart sinirle. Sert gri gözleri laboratuvar yöneticisine delici bakışlarla baktı, Kaplan utançla geri çekildi. “Saldırı taşanlarımızla onların karşılık geliştirmesi arasındaki

zaman farkı. Zaman farkı değişiyor.” Yanyana sıralanan SRB makinelerine baktı. “Senin de iyi bildiğin gibi."

O anda 7 Mayıs 2136 sabah saat 9.30’da SRB makinelerinin üzerindeki istatistiksel oran 21-17 Centaurluların lehine görünüyordu.

Bütün bulgular göz önüne alındığında bir Terra askeri saldırısının Proxima Centaurus tarafından başarıyla püskürtülme ihtimali daha yüksekti. Oran SRB makineleri tarafından bilinen bütün bilgiye, Güneş ve Centaurus sistemlerinin bütün bölgelerinden durmaksızın gelen veri akışının bütünleştirilmesine dayanıyordu.

21-17 Centaurus lehine. Ama bir ay önce durum düşman lehine 24-18’di. İşler düzeliyordu, ağır, ama istikrarlı bir biçimde. Terra’dan daha yaşlı ve daha güçsüz Centaurus, Terra’nın teknokratik ilerlemesiyle boy ölçüşemiyordu. Terra yavaş yavaş öne geçiyordu.

“Eğer şimdi bir savaşa girersek" dedi Reinhart düşünceli bir biçimde. “Kaybederiz. Açık bir saldırı riskine girebilecek kadar ilerde değiliz.” Yakışıklı hatlarını buruşturan sert, acımasız gülümseme yüzünü katı bir maskeye dönüştürdü. "Ama oranlar yavaş yavaş lehimize dönüyor. Saldırı silahı tasarımlarımız yavaş yavaş savunmalarına yetişiyor."

“Savaşın bir an önce çıkacağını umalım" diye ona katıldı Kaplan. “Hepimiz gerginiz. Bu kahrolası bekleme..."

Savaş yakında çıkacaktı. Reinhart bunu sezebiliyordu. Hava gerilim yüklüydü, *enerjiyle* doluydu. SRB odalarından ayrılıp hızla koridorda yürüyerek Güvenlik bölümündeki dikkatle korunan bürosuna doğru gitti. Uzun sürmeyecekti. Ensesinde kaderin sıcak nefesini neredeyse hissedebiliyordu, onun için hoş bir duyguydu. İnce dudaklarına oturan neşesiz bir gülümseme esmer tenine tezat beyazlıktaki düzgün dişlerini ortaya çıkardı. Evet, bu kendini iyi hissettiriyordu. Uzun zamandır bunun için çalışmıştı.

Yüz yıl önceki ilk temas sonucunda, Proxima Centauri ileri karakollarıyla kaşif Terra akıncıları arasında anında bir çatışma patlak vermişti. Işın savaşları, ateş ve enerji patlamaları.

Sonra ışık hızına yakın bir hızda bile yıllarca sürecek bir yolculuktan sonra birbirine ulaşabilecek düşmanlar arasında uzun, bunaltıcı, durgunlukla geçen yıllar geldi. İki sistem birbirine denkti. Kalkana karşı kalkan. Savaş gemisine karşılık güç istasyonu. Centaur İmparatorluğu Terra'yı kuşatmıştı, ne kadar paslı ve çürümüş olsa da kırılamayan bir demir halkaydı. Eğer Terra özgür kalacaksa yeni silahların yaratılması gerekiyordu.

Reinhart görüntü ekranını, özel kanalı açtı. "Silah Tasarım'ı bağla" diye emretti sertçe.

Görüntü ekranı canlanırken sının gibi bedeni dimdik, gerginlikle oturdu Reinhart. Ural dağlarının altında bulunan geniş laboratuvar ağının yöneticisi Peter Sherikov'un iri yarı görüntüsü karşısında belirdi.

Reinhart'ı tanıyınca Sherikov'un kocaman sakallı yüzü sertleşti. Gür kara kaşları aksi bir çizgi oluşturacak şekilde kalktı. "Ne istiyorsun. Meşgulüm biliyorsun. Zaten yapacak bir sürü işimiz var. Bir politikacıların rahatsız etmesi eksikti."

"Size uğrayacağım" diye karşılık verdi Reinhart uyuşuk bir tavırla. Tertemiz gri yeleğinin yakasını düzeltti. "Çalışmanızı ve kaydetmiş olabileceğiniz ilerlemenin ayrıntılı açıklamasını istiyorum."

"Büronda bir yerlerde departmandan gelen, her zamanki şekilde düzenlenmiş düzenli rapor levhalarından birini bulacaksın. Eğer ona bakarsan tam olarak ne..."

"Bununla ilgilenmiyorum. Ben ne yaptığınızı görmek istiyorum. Çalışmanızı tam olarak anlatmaya hazır olmanızı bekliyorum. Birazdan orada olurum. Yarım saat."

Reinhart bağlantıyı kesti. Sherikov'un iri hatları küçülerek kayboldu. Reinhart soluğunu vererek gevşedi. Sherikov'la çalışmak zorunda olması kötüydü. Adamdan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. İri yarı Polonyalı bilim adamı toplumla bütünleşmeyi reddeden bir bireyciydi. Bağımsız, atomcu bir bakış açısına sahipti. Kabul edilmiş organik devlet görüşüne taban tabana zıt bir biçimde, bireyi bir amaç olarak görüyordu.

Ama Sherikov Silah Tasarım Departmanı'ndan sorumlu baş bilim adamıydı. Terra'nın bütün geleceği de bu tasarımlara bağlıydı. Ya Centaurus'a karşı zafer kazanacaklardı ya da artık çökmeye ve parçalanmaya başlamış, ama hâlâ güçlü olan kokuşmuş ve saldırgan İmparatorluğun kuşattığı Güneş Sistemi'nden çıkamayıp beklemeye devam edeceklerdi.

Reinhart hızla ayağa kalkıp bürosundan çıktı. Koridordan aşağı aceleyle yürüyerek Konsey binasından ayrıldı.

Birkaç dakika sonra sabah ortası gökyüzünde yüksek hızlı bir kruvazörün içinde Asya kıtasındaki büyük Urallar'a Silah Tasarım laboratuvarlarına doğru yol alıyordu.

Sherikov onu girişte karşıladı. "Bak Reinhart. Bana emirler yağdırabileceğini sanma. Kesinlikle ..."

"Sakin ol." Reinhart iri adama ayak uydurdu. Kontrol noktasından geçip yan laboratuvarlara girdiler. "Sana ya da personeline şimdilik bir baskı uygulanmayacak. Çalışmalarına uygun gördüğün şekilde devam edebilirsin - şimdilik. Bir şeyi doğru anlayalım. Beni ilgilendiren çalışmanı toplumun ihtiyaçlarıyla birleştirmek. Çalışmanız yeterince verimli olduğu sürece..."

Reinhart kalakaldı.

"Güzel öyle değil mi?" dedi Sherikov alayla.

"Bu da ne böyle?”

“Ona İkarus adını verdik. Yunan mitini hatırlıyor musun? İkarus efsanesi. İkarus uçuyordu... Bu İkarus da bugünlerden birinde uçacak.” Sherikov omuz silkti. "İstiyorsan onu inceleyebilirsin. Sanırım buraya bunu görmeye geldin."

Reinhart yavaşça ilerledi. “Üzerinde çalıştığınız silah bu mu?”

“Nasıl görünüyor?”

Odanın tam ortasında alçak metal bir silindir vardı, koyu gri renkte büyük çirkin bir koni. Çevresini teknisyenler sarmıştı, açıktaki röle yığınlarına kablo düşüyorlardı. Reinhart bir an için sonu gelmez boruları ve telleri, kat kat birbirine dolanan kablolar, terminaller ve parçalardan oluşan labirenti gördü.

“Nedir bu?” Reinhart bir iş tezgâhının kenarına tüneyerek geniş omuzlarını duvara yasladı.

“Jamison Hedge’in - kırk yıl önce yıldızlararası anında görüntü yayınını geliştiren adamın bir fikri. Çalışmalarının çoğu öldüğünde onunla birlikte yok oldu, o sırada ışık ötesi hızda yolculuğun bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bundan sonra ışıktan hızlı yolculuk araştırmaları bir kenara bırakıldı. Bir geleceği yokmuş gibi görünüyordu.”

“Hiçbir şeyin ışıktan daha hızlı hareket edemeyeceği kanıtlanmamış mıydı?"

"Yıldızlararası görüntü yayını ışıktan hızlı yolculuk yapıyor. Hayır. Hedge geçerli bir IDH motoru geliştirdi. Bir nesneyi ışık hızının elli katı hızla hareket ettirmeyi başardı. Ama nesne hız kazandıkça boyu kısalmaya ve kütlesi artmaya başladı. Bu yirminci yüzyılın alışıldık kütle-enerji dönüşümleri kavramlarıyla uyumluydu. Hedge’in nesnesinin hız

kazandıkça, boyu sıfıra, kütlesi ise sonsuza ulaşana kadar kısalmaya ve kütlesinin artmaya devam edeceğini hesapladık."

"Devam et.”

“Ama aslında olan şuydu. Hedge'in nesnesi teorik hız limitine, ışık hızına ulaşana kadar uzunluğunu kaybetmeye ve kütlesini artırmaya devam ediyordu. Bu noktada hâlâ hızlanmaya devam eden nesnenin varlığı basitçe son buluyordu. Uzunluğu olmadığı için uzayda yer kaplamıyordu. Kayboluyordu. Ancak nesne yok olmuyordu. Her an ivme kazanarak yoluna devam ediyor, galaksi boyunca bir kavis çizerek güneş sisteminden uzaklaşıyordu. Hedge’in nesnesi başka bir varoluş alanına giriyordu. Hedge’in deneyinin bir sonraki aşaması IDH nesneyi bir biçimde yavaşlatma, tekrar lDH’nin altında bir hıza, dolayısıyla evrenimize geri getirme arayışından oluşuyordu. Bu karşıt ilke de en sonunda anlaşıldı.”

"Sonuç ne oldu?"

"Hedge’in ölümü ve cihazlarının çoğunun kullanılmaz hale gelmesi. Deney nesnesi, uzay-zaman evrenine tekrar girerek, zaten bir maddenin kapladığı boşlukta ortaya çıktı. Sonsuzluk seviyesinin hemen altında inanılmaz bir kitleye sahip olan Hedge’in nesnesi, felaket düzeyinde devasa bir patlama yarattı. Böyle bir motorla uzay yolculuğunun olanaksız olduğu açıktı. Neredeyse her uzayda biraz madde bulunur. Tekrar uzaya girmek otomatik olarak beraberinde yok olmayı getirecektir. Hedge 1DH motorunu ve karşıt ilkesini bulmuştu, ama bu zamana kadar hiç kimse onları kullanmadı.”

Reinhart büyük metal silindire yürüdü. Sherikov aşağı atlayıp onu izledi. “Anlamıyorum” dedi Reinhart. “Prensibin uzay yolculuğu için işe yaramaz olduğunu söylemiştin.”

“Bu doğru."

“O halde bu ne için? Eğer gemi bizim evrenimize döner dönmez patlarsa..."

"Bu bir gemi değil" diye sınttı Sherikov kurnazca. “İkarus, Hedge prensiplerinin ilk uygulaması. İkarus bir bomba."

"Demek silahımız bu” dedi Reinhart. "Bir bomba. Muazzam bir bomba.”

"Işıktan daha hızlı hareket eden bir bomba. Bizim evrenimizde var olmayacak bir bomba. Centaurus lular onu durduramayacak ya da saptayamayacaklar. Nasıl yapabilirler ki? Işık hızını aştığı anda var olmayacak, hiçbir şey onun varlığını algılayamayacak."

“Ama...”

“İkarus laboratuvarın dışında, yüzeyden fırlatılacak. Kendini Proxima Centaurus’la aynı hizaya ayarlayacak, süratle ivme kazanacak. Hedefine ulaştığında IDH-lOO’de yol alıyor olacak. İkarus bu evrene Centaurus’un içinde geri getirilecek. Patlama yıldızı yok edecek ve gezegenlerinin çoğunu silip süpürecek, merkezdeki ana gezegenleri Armun da dahil. Bir kez fırlatıldıktan sonra İkarus’u durdurmaları olanaksız. Herhangi bir savunma olanaksız. Onu hiçbir şey durduramaz. Bu bir gerçek.”

“Ne zaman hazır olacak?”

Sherikov’un gözlerinde bir ışık belirip kayboldu. “Yakında.”

“Tam olarak ne kadar yakında?"

İri yarı Polonyalı duraksadı. “Aslında bizi engelleyen tek bir şey var.”

Sherikov, Reinhart’ı laboratuvarın diğer tarafına götürdü. Bir laboratuvar muhafızını yolundan itti.

“Bunu görüyor musun?” Greyfurt büyüklüğündeki, bir ucu açık yuvarlak küreye dokundu. "Bizi oyalayan bu."

“Bu nedir?"

“Ana kumanda tareti. Bu şey, İkarus’u doğru anda IDH-altı uçuşa geri getiriyor. Kesinlikle hatasız olması gerekiyor. İkarus yalnızca bir mikro saniyeliğine yıldızın içinde olacak. Taret doğru şekilde işlemezse İkarus diğer tarafa geçecek ve Centaurus sisteminin ilerisine gidecek."

“Bu taret tamamlanmaya ne kadar yakın?"

Sherikov iri ellerini açarak lafı dolandırdı. “Kim bilebilir? Son derece ince aygıtlarla donatılmalı çıplak gözle görülmeyecek mikroskop kancalar ve kablolar.”

“Bitiş tarihi verebilir misin?”

Sherikov önlüğünün cebine uzanarak bir manila zarf çıkardı. "SRB makineleri için verileri toplayıp bir bitiş tarihi verdim. Gidip bunu besleyebilirsin. Maksimum süreyi on gün girdim. Makineler bunu kullanarak sonuç çıkarabilir.”

Reinhart temkinli bir tavırla zarfı kabul etti. “Tarihten emin misin? Sana güvenebileceğimden emin değilim, Sherikov."

Sherikov’un yüzü karardı. "Şansını denemelisin, Komiser. Ben de sana, bana güvendiğinden fazla güvenmiyorum. Beni buradan gönderip kuklalarından birini sokmak için bahanen olsun isterdin.” Reinhart iri yarı bilim adamını düşünceli bir biçimde inceledi. Sherikov çetin ceviz olacaktı.

Tasanın Departmanı Konsey’e değil, Güvenlik’e bağlıydı. Sherikov gücünü kaybediyordu, ama hâlâ potansiyel bir tehlikedeydi. İnatçı, bireyci, kendi rahatını genelin iyiliğinden üstün gören biriydi.

“Pekâlâ.” Reinhart zarfı yavaşça paltosuna koydu. “Bunları besleyeceğim. Ama bir sonuç alsan iyi edersin. Hata olmamalı. Pek çok şey önümüzdeki birkaç gün neler olacağına bağlı.”

“Eğer oranlar lehinize değişirse, seferberlik emrini verecek misin?”

“Evet” dedi Reinhart. “Oranların değiştiğini gördüğüm anda emri vereceğim.”

Makinelerin önünde duran Reinhart gerginlik içinde sonuçları bekledi. Saat öğleden sonra ikiydi. Sıcak güzel bir mayıs öğleden sonrasıydı. Binanın dışında gezegen her zamanki gibi günlük işlerine devam ediyordu.

Her zamanki gibi mi? Tam olarak değil. Her gün büyüyen, giderek yayılan bir heyecan duygusu vardı ortalıkta. Terra uzun zamandır bekliyordu. Proxima Centaurus’a saldırı başlamak zorundaydı - ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Kadim Centauran İmparatorluğu Terra’yı kuşatmış, insan ırkını güneş sisteminin içine hapsetmişti. Gökyüzünü geniş boğucu bir ağ örtüyor ve Terra’yı arkasındaki parlak elmaslardan ayırıyordu...bu son bulmalıydı.

SRB makineleri vızıldadı, görünen kombinasyon kayboldu. Bir süre hiçbir oran görünmedi. Reinhart kaskatı kesilerek gerildi. Bekledi.

Yeni oran göründü.

Reinhart soluğunu tuttu. 7-6. Terra’dan yana!

Beş dakika içinde acil seferberlik alarmı bütün hükümet birimlerine yollanmıştı. Konsey ve Başkan Duffe, acil oturuma çağırılmıştı. Her şey çok hızlı gelişiyordu.

Ama hiç kuşku yoktu. 7-6. Terra lehine. Reinhart Konsey oturumuna yetiştirebilmek için kâğıtlarını düzenleme telaşına girdi.

Tarih araştırmalarında mesaj levhası özel bölmeden hızla çekildi, ana laboratuvarda koşa koşa götürülerek baş yetkiliye ulaştırıldı.

“Şuna bak!” Fredman levhayı üstünün masasına bıraktı. “Şuna bak!"

Harper levhayı alarak çabucak göz gezdirdi. “Gerçek görünüyor. Görmeye ömrümüzün yetmeyeceğini düşünüyordum.”

Fredman odadan ayrılıp aceleyle holün aşağısına yürüdü. Zaman balonu bürosuna girdi. “Balon nerede?” diye sordu, çevresine bakınarak.

Teknisyenlerden biri yavaşça başını kaldırdı. “İki yüzyıl öncede. 1914 savaşıyla ilgili ilginç veriler buluyoruz. Balonun şimdiye kadar getirdiği malzemelere göre...”

“Sonlandırın. Rutin işleri bitiriyoruz. Balonu günümüze getirin. Bundan böyle bütün araçların askeri kullanım için hazır olması gerekiyor.”

“Ama... balon otomatik olarak ayarlanıyor."

“Manuel olarak geri getirebilirsin."

“Bu riskli” diye uyardı teknisyen. “Madem acil durum gerektiriyor, sanırım riske girip otomatiği kesebiliriz. "

“Acil durum her şeyi gerektiriyor” dedi Fredman duygu yüklü bir sesle.

“Ama oranlar tekrar değişebilir” dedi Konsey Başkanı Margaret Duffe tedirgin bir sesle. "Her an eski haline dönebilir.”

"Bu bizim için bir fırsat!" diye terslendi Reinhart sinirlenerek. “Sizin neyiniz var? Yıllardır bunu bekliyoruz.”

Konseyde heyecanlı bir uğultu koptu. Margaret Duffe ne yapacağını bilemeden duraksadı, mavi gözleri endişeyle gölgelenmişti. “Fırsatın

kapımızda olduğunu biliyorum. En azından istatiksel olarak. Ama yeni oranlar henüz ortaya çıktı. Kalıcılığı olacağını nereden biliyoruz? Tek bir silaha dayanıyorlar.”

"Yanılıyorsun. Durumu kavrayamıyorsun.” Reinhart kendini büyük bir çaba göstererek tuttu. “Sherikov’un silahı oranı bizim lehimize çevirdi. Ama oranlar aylardır bizim lehimize olacak şekilde değişiyordu. Yeni denge eninde sonunda kaçınılmazdı. Yalnızca Sherikov değil. O burada yalnızca bir faktör. Güneş sisteminin bütün dokuz gezegeni - tek bir adam değil.” Konsey üyelerinden biri ayağa kalktı. “Başkan bütün gezegenin bu beklemeye son vermek için sabırsızlandığının farkında olmalı. Son seksen yıldır bütün etkinliklerimiz bu yöndeydi..."

Reinhart ince yapılı Konsey başkanına yaklaştı. “Eğer savaşı onaylamazsanız, muhtemelen kitlesel ayaklanmalar olacak. Kamuoyunun tepkisi şiddetli olacaktır. Fazlasıyla şiddetli. Siz de bunu biliyorsunuz.”

Margaret Duffe ona soğuk bir bakış fırlattı. “Olağanüstü durum emrini beni zorlamak için gönderdin. Ne yaptığının tamamen farkındaydın. Emir gönderildikten sonra olayları durdurmanın olanaksız olacağını biliyordun.”

Konseyde giderek şiddetlenen bir mırıltı koptu. “Savaşı onaylamalıyız! Buna mecburuz! Geri dönmek için çok geç!”

Bağırışlar, öfkeli sesler ve inatçı ses dalgaları Margaret Duffe’nin çevresinde dolaştı. "Ben de herkes kadar savaştan yanayım" dedi keskin bir sesle. “Sadece ısrarla ılımlı olmayı öneriyorum. Sistemler arası bir savaş önemli bir şey. Bir makine bize istatistiksel olarak kazanma şansımız olduğunu söylüyor diye savaşa giriyoruz.”

"Kazanamadığımız sürece savaşı başlatmanın bir yaran yok" dedi Reinhart. “SRB makineleri bize kazanıp kazanmayacağımızı söylüyor."

"Bize kazanma ihtimalimizi söylüyorlar. Bir şey garanti ettikleri yok.”

"Kazanma olasılığımızın yüksek olmasından başka ne isteyebiliriz?”

Margaret Duffe dişlerini sıktı. "Pekâlâ. Bağırıp çağırışları duyuyorum. Konsey onayına karşı çıkmayacağım. Oylama yapılabilir.” Soğuk, dikkatli gözleri Reinhart’ı ölçüp biçti. “Özellikle de acil durum emri bütün Hükümet birimlerine yollandıktan sonra.”

“İyi.” Reinhart rahat bir soluk alarak bir adım uzaklaştı. “O halde kararlaştırıldı. Nihayet genel seferberlik durumuna geçebiliriz.”

Seferberlik hızla ilerledi. Sonraki kırk sekiz saat hareketlilik hiç durmadı.

Reinhart Konsey odalarında filo komutanı Carleton’un yönettiği bir planlama brifingine katıldı.

“Stratejimizi görebilirsiniz" dedi Carleton. Karatahtada elini sallayarak bir diyagramı izledi. "She rikov IDH bombasını tamamlanmasına sekiz gün daha olduğunu söylüyor. Bu sırada filomuz Centa urus sisteminin yakınındaki mevzilenecek. Bomba patlarken filo geri kalan Centaurus gemilerine karşı operasyona başlayacak. Kuşkusuz pek çoğu patlamadan zarar görmeden çıkacak, ama Armun ortadan kalktığında onlarla başa çıkabiliriz.”

Reinhart, Komutan Carleton’un yerini aldı. “Ekonomik durum konusunda rapor verebilirim. Terra’daki bütün fabrikalar silah üretmek üzere düzenlendi. Armun yol edildikten sonra Centaurus kolonileri arasında kitlesel bir ayaklanmaya ön ayak olabilmemiz gerekir. Sistemler arası bir İmparatorluğu yönetmek zordur, ışık hızına yakın gemilerle bile. Her yerde yerel savaş lordları türeyecektir. Onlara karşı kullanabileceğimiz silahlar olmasını istiyoruz ve onlara zamanında ulaşmak için şimdi yola çıkacak

gemiler. En sonunda da, kolonilerin çevresinde toplanabileceği birleştirici bir ilke sağlamayı umuyoruz. İlgimiz siyasi olmaktan çok ekonomik. Bize tedarik bölgesi olarak hizmet edebildikleri sürece istedikleri türde hükümete sahip olabilirler. Tıpkı sekiz gezegende bugün olduğu gibi."

Carleton raporuna devam etti. “Centaurusluların filosu dağıldığında savaşın kritik aşamasına geçebiliriz. Centaurus sisteminin bütün kilit bölgelerinde beklettiğimiz gemilerdeki adamların ve malzemenin indirilmesi. Bu aşamada...”

Reinhart oradan uzaklaştı. Seferberlik emrinin verilmesinin üzerinden yalnızca iki gün geçtiğine inanmak zordu. Bütün sistem hareket halindeydi, hummalı bir çalışma yürütülüyordu. Sayısız sorun çözülmüş, pek çoğu da çözülmeyi bekliyordu.

Asansöre binip SBR odasına indi, makinelerin okumasında bir değişiklik olup olmadığını görmek istiyordu. Değişen bir şey olmadığını gördü. Şimdilik her şey yolundaydı. Centauruslulara İkarus’tan haberdar mıydı? Hiç kuşkusuz. Ama yapabilecekleri bir şey yoktu. En azından sekiz gün içinde.

Kaplan, yeni gelen bir parti veriyi sıraya koyarak Reinhart’ın yanına geldi. Laboratuvar yöneticisi verilerini karıştırdı. “Enteresan bir haber geldi. Bu ilginizi çekebilir.” Reinhart’a bir mesaj levhası uzattı. Tarih araştırmalarındandı.

9 Mayıs 2136

Açıklama: Araştırma balonu şimdiki zamana getirirken ilk kez manüel geri döndürme kullanılmıştır. Bu nedenle temiz bir çıkış yapılamamış ve geçmişten oldukça büyük miktarda malzeme geleceğe getirilmiştir. Bu malzemeler arasında laboratuvardan hemen kaçan yirminci yıl başlarından bir kişi de yer almaktadır. Henüz koruyucu gözaltına alınamamıştır. Tarih araştırmaları

olaydan üzüntü duymakla birlikte, olayı acil duruma bağlamaktadır.

E. Fredman

Reinhart levhayı Kaplan’a geri verdi. “İlginç. Evrenin gördüğü en büyük savaşın ortasına düşen geçmişten gelen bir adam.”

"Garip şeyler olur her zaman. Makineler ne düşünüyor acaba?”

“Söylemesi zor. Muhtemelen hiçbir şey." Reinhart odadan ayrıldı, hızlı adımlarla koridorda ilerleyip odasına gitti.

İçeri girer girmez özel hattı kullanarak görüntü ekranından Sherikov’u aradı.

Polonyalının ciddi yüzü ekranda belirdi. “İyi günler Komiser. Savaş çalışmaları nasıl gidiyor?”

“İyi.”

"Taretin kablo sistemi nasıl gidiyor?"

Sherikov’un yüzü bir anlığına asılıp düzeldi. "Aslına bakarsan Komiser...”

“Ne oldu?” dedi Reinhart sert bir sesle.

Sherikov çabaladı. “Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Ekibi çekip robot işçileri denedim. Daha becerikliler, ama karar verme yeteneğinden yoksunlar. Bu beceriden daha fazlasını gerektiriyor. Bu..." Sözcüğü aradı."... bir sanatçı gerektiriyor."

Reinhart’m yüzü sertleşti. “Dinle Sherikov. Bombayı tamamlamak için sekiz günün var. SRB makinelerine girilen veri bu bilgiyi içeriyordu. 7-

6 oranı da bu tahmine dayanıyor. Eğer sonuca ulaşamazsan...” Sherikov utançla kıvrandı. “Heyecanlanma Komiser. Bitireceğiz.”

“Umarım. Tamamlanır tamamlanmaz beni ara.” Reinhart bağlantıyı kesti. Eğer Sherikov onları yüzüstü bırakırsa onu yok edip vurduracaktı. Bütün savaş IDH bombaya bağlıydı.

Görüntü ekranı tekrar ışıldadı. Reinhart bağlantıyı açtı. Ekranda Kaplan’ın yüzü belirdi. Laboratu var yöneticisinin yüzü solgun ve gergindi. “Komiser, SRB bürosuna gelseniz iyi olur. Bir şey oldu.”

“Ne oldu?”

"Size göstereceğim.”

Reinhart telaşla bürosundan çıkıp koridordan aşağı ilerledi. Kaplan’ı SRB makinelerinin başında buldu. “Durum nedir?” diye bilmek istedi. Okumaya baktı. Değişmemişti.

Kaplan tedirgin bir halde bir mesaj levhasını kaldırdı. “Bir saniye önce bunu makineye besledim. Sonuçları gördükten sonra hemen kaldırdım. Size gösterdiğim madde. Tarih araştırmalarından. Geçmişten gelen adam hakkında.”

“Beslediğinde ne oldu?”

Kaplan mutsuzlukla yutkundu. "Size göstereyim. Tekrar yapacağım. Öncekinin aynım.” Levhayı hareket eden besleme kemerine verdi. “Görünen rakamları izleyin” diye mırıldandı.

Reinhart gergin bir halde izledi. Bir an hiçbir şey olmadı. 7-6 görünmeye devam etti. Sonra... rakamlar kayboldu. Makineler duraksadı. Bir an yeni rakamlar belirdi. 4-24 Centauıus lehine. Reinhart endişeyle sararak soluğunu tuttu. Ama rakamlar yine kayboldu. Yenileri geldi. 16-38 Centaurus lehine. Sonra 48-76. 79-15 Terra lehine. Sonra hiçbir şey. Makineler vızır vızır çalışıyordu, ama hiçbir şey görünmüyordu.

Hiçbir şey. Tek bir rakam bile yoktu. Yalnızca boşluk.

"Bu ne anlama geliyor?” diye mırıldandı Reinhart sersemlemiş bir halde.

"Bu inanılmaz. Bunun olabileceğini hiç hesaba katmadık...”

"Ne oldu?”

“Makineler veriyi işleyemiyor. Okuma yapamıyorlar. Bu onların bütünleştiremediği bir veri. Tahmin malzemesi olarak kullanamıyorlar, bütün diğer hesaplarını bozuyor.”

"Neden?”

“Bu... bu bir değişken.” Kaplan titriyordu, yüzü solgun, dudaklan bembeyazdı. “Sonuç çıkarılamayan bir şey. Geçmişten gelen adam. Makineler onu işleyemiyor. Değişken adam!"

II

Thomas Cole, kasırga patlak verdiğinde bir bıçağı bileği taşında biliyordu.

Bıçak büyük yeşil evdeki hanıma aitti. Cole tamir arabasıyla ne zaman gelse hanımefendinin bileylenecek bir şeyi oluyordu. Bir keresinde kadın ona bir bardak kahve vermişti, eski eğri bir demlikten sıcak koyu kahve. Bu hoşuna gitmişti, iyi kahveyi severdi.

Yağmurun çiselediği bulutlu bir gündü. İşler iyi değildi. Bir otomobil iki atını ürkütmüştü. Kötü günlerde dışarıda daha az insan oluyordu, o zamanlarda arabadan inip kapı zillerini çalmak zorunda kalıyordu.

Ama sarı evdeki adam ona elektrikli buzdolabını tamir etmesi için bir dolar vermişti. Buzdolabını tamir etmeyi kimse başaramamıştı, fabrikanın adamı bile. Dolar onu uzun süre idare ederdi. Bir dolar çok paraydı.

Patlak vermeden önce bile onun bir kasırga olduğunu sezmişti. Her şey sessizdi. Dizginler bacaklarının arasında, bileği taşının üzerine eğilmiş, işine dalmıştı.

Bıçakta iyi iş çıkarmıştı, işi neredeyse bitmek üzereydi. Bıçağa tükürdü, bakmak için kaldırırken kasırga geldi.

Birden oradaydı, tamamen çevresinde. Her şey grilikten ibaretti. O, araba ve atlar kasırganın ortasındaki sakin bir noktada gibiydiler. Her yeri kaplayan gri sisle birlikte büyük bir sessizlik içinde ilerliyorlardı.

Ne yapacağım, yaşlı kadının bıçağını nasıl geri vereceğini düşünürken birden bir sarsıntı oldu, kasırga onu devirip yere serdi. Atlar korkuyla kişneyip, doğrulmaya çalıştılar. Cole çabucak ayağa fırladı.

Neredeydi?

Grilik yok olmuştu. Dört bir yanda beyaz duvarlar yükseliyordu. Derin bir ışık parlıyordu, gün ışığı değildi, ama benziyordu. Hayvanlar arabayı sürüklüyor, aletler ve araçlar yere saçılıyordu. Cole arabayı düzeltip koltuğuna oturdu.

İnsanları ilk kez o zaman gördü.

Bir tür üniforma giymiş, şaşkın beyaz yüzlü insanlar. Ve bir tehlike hissi!

Cole hayvanları kapıya götürdü. Çeliğe çarpan at nallarının gümbürtüsünde kapıdan geçtiler. Afallayan adamlar önlerinde dört bir yana dağıldı. Geniş bir koridordaydı. Hastane gibi bir binada.

Koridor ikiye ayrıldı. Her yerden başka insanlar fırlıyor, peşindekilerin sayısı her an artıyordu.

Beyaz karıncalar gibi koşuşturarak heyecanla bağrışıyordu adamlar. Koyu mor bir ışına benzer bir şey yanından geçti. Arabanın bir köşesini yalayıp tahtadan dumanlar çıkardı.

Cole korku hissetti. Dehşet içindeki atları tekmeledi. Büyük bir kapı önlerine çıktığında kontrolsüzce çarptılar. Kapı açıldı, dışardaydılar, parlak bir güneş onlara göz kırpıyordu. Korkutucu bir an araba ters döner gibi olup yana yattı. Sonra atlar hız kazanarak açık alanda uzaktaki yeşil hatta doğru koşturdular, Cole dizginleri sımsıkı tutuyordu.

Arkasında, beyaz yüzlü ufak tefek adamlar dışarı çıkarak bir grup oluşturmuş, deli gibi ellerini kollarını sallıyordu. Uzaktan gelen tiz bağırışlarını duyabiliyordu.

Ama kaçmıştı. Güvendeydi. Atlarını yavaşlatıp tekrar soluk almaya başladı.

Orman yapaydı. Bir tür parktı burası, ama vahşi ve yabani otlarla kaplıydı. Eğri büğrü bitkilerden oluşan sık bir cengeldi. Her şey bir karmaşa içinde büyümüştü.

Park boştu. Kimsecikler yoktu. Güneşin konumundan ya sabahın erken saatleri ya da akşamüstü olduğunu çıkarabiliyordu. Çiçeklerin ve otların kokusu, yaprakların nemi sabah olduğunu işaret ediyordu. Kasırga onu götürdüğünde ise akşam üstüydü. Gökyüzü de kapalı ve bulutluydu.

Cole düşündü. Çok uzağa sürüklendiği belliydi. Hastane, beyaz yüzlü adamlar, garip şimşek, kulağına çalınan aksanlı sözcükler - her şey artık Nebraska’da olmadığını gösteriyordu, belki Amerika Birleşik Devletleri’nde bile değildi.

Aletlerinin bir kısmı yolda düşmüş, kaybolmuştu. Cole kalanları topladı, ayırdı, parmaklarını her birinin üzerinde şefkatle gezdirdi. Küçük keskilerinden iskarpelalarından bazıları kayıptı. Parçaları koyduğu kutu açılmış, küçük olanların çoğu kaybolmuştu. Kalanları toplayıp şefkatle kutunun içine yerleştirdi. Bir kol testeresini yağlı bir paçavrayla dikkatle temizleyip yerine koydu.

Arabanın üzerinde güneş yavaşça gökyüzünde yükseldi. Cole başını yukarı kaldırıp nasırlı elini gözüne siper etti. Kambur omuzlu iri yarı bir adamdı, çenesindeki kirli sakal gümüş rengiydi. Giysileri buruşuk ve pis ama gözleri berrak, açık bir maviydi, elleri ise incecikti.

Parkta kalamazdı. Bu yöne gittiğini görmüşlerdi, onu arayacaklardı.

Çok yukarıda gökyüzünde hızla bir şey fırladı. İnanılmaz bir hızla hareket eden küçük kara bir nokta. Onu İkincisi izledi. Noktalar onları görür görmez kayboldu, hiç ses çıkarmamışlardı.

Cole kaygıyla kaşlarını kaldırdı. Noktalar onu tedirgin etmişti. İlerlemeye devam etmeliydi, yiyecek aramalıydı. Karnı şimdiden guruldamaya başlamıştı.

İş. Yapabileceği çok şey vardı: Bahçıvanlık, bileyleme, makine, saat ve her türlü ev aleti tamiri. Hatta badana, marangozluk, angarya ve ayak işleri.

Her şeyi yapabilirdi. Yapılması istenen her şeyi. Yemek ve cep harçlığı karşılığında.

Thomas hayvanları canlandırıp ilerledi. Tamir arabası karışık otların üzerinde ağaç ve çiçek ormanında ilerlerken eğilerek dikkatle çevreyi izledi.

Reinhart'ın kaybedecek zamanı yoktu, kruvazörünü son hızda sürüyordu, arkasında ikinci bir gemi, askeri eskort onu takip ediyordu.

Altındaki zemin hızla ilerleyen gri ve yeşil bir bulanıklıktı. Yirminci yüzyılın büyük atom savaşları bütün kıyı bölgesini uçsuz bucaksız bir cüruf atığına çevirmişti.

Aşağıda cüruf ve yabani otlar. Sonra da, aniden eskiden Central Park olan sık orman belirdi.

Tarih araştırmaları göründü. Reinhart iniş yaparak kuravözürünü ana binaların arkasındaki küçük ikmal alanında durdurdu.

Departman başkanı Harper, Reinhart'ın gemisi iner inmez geldi.

"Açıkçası bu meseleyi neden bu kadar önemli gördüğünüzü anlamıyoruz" dedi Harper tedirgin bir biçimde.

Reinhart ona soğuk bir bakış fırlattı. "Neyin önemli olduğuna ben karar veririm. Balonu manüel geri getirme emrini veren sen misin?"

"Emri Fredman verdi. Verdiğiniz talimatta bütün tesislerin kullanılabilir durumda olması..."

Reinhart araştırma binasının girişine yöneldi. "Fredman nerede?"

"İçerde."

"Onu görmek istiyorum. Gidelim."

Fredman onları içerde karşıladı. Reinhart'ı, duygularını açık etmeden, sakin bir tavırla selamladı. "Size sıkıntı verdiğimiz için üzgünüz Komiser. İstasyonu savaş durumuna hazırlamaya çalışıyorduk. Balonu mümkün olduğu kadar çabuk geri getirmek istedik." Reinhart'ı merakla süzdü. "Adamla arabasını polisinizin kısa sürede bulacağına kuşku yok."

"Olanları bilmek istiyorum, bütün ayrıntısıyla."

Fredman sıkıntıyla kıvrandı. "Anlatacak fazla bir şey yok. Otomatik ayarın iptal edilmesi ve balonun manüel olarak geri getirilmesi emrini verdim. Sinyal ulaştığında balon 1913 ilbaharından geçmekteydi. Balon

giderken bu kişi ve arabasının bulunduğu bir parça toprağı kopardı, doğal olarak bu kişi de balonun içinde şimdiki zamana geldi.”

"Araçlarınız balonun dolu olduğunu göstermedi mi?”

"Herhangi bir ölçüme bakamayacak kadar heyecanlıydık. Manüel kontrolün kullanılmasından yarım saat sonra baloncuk gözlem odasında belirdi. İçinde ne olduğunu fark edemeden enerjisi kesildi. Onu durdurmaya çalıştık, ama arabayı dışarıya, koridora sürünce yoldan çekilmek zorunda kaldık. Atlar paniğe kapılmıştı.”

"Ne tür bir arabaydı?"

"Üzerinde bir tür tabela vardı. Yan taraflarında ise siyah yazılar. Ne olduğunu kimse görmedi.”

“Devam et. Sonra ne oldu?”

“Birisi arkasından ışın tabancasını ateşledi, ama ıskaladı. Atlar onu binanın dışına çıkardı. Biz çıkışa ulaşana kadar araba parkta yarı yolu katetmişti.”

Reinhart düşündü. “Eğer hâlâ parktaysa onu kısa zamanda ele geçiririz. Ama dikkatli olmalıyız.” Fredman’ı yalnız bırakıp gemisine ilerlemeye başlamıştı bile. Harper ona ayak uydurdu.

Reinhart geminin yanında durdu. Hükümet muhafızlarından birkaçını yanına çağırdı. “Bu departmanın yönetim kadrosunu tutuklayın. Onları daha sonra ihanet suçuyla yargılatacağım.” Harper’ın yüzü bembeyaz kesilirken alayla güldü. “Savaştayız. Hayatta kalırsanız şanslı sayılırsınız.”

Reinhart gemisine bindi, hızla yükselerek yüzeyden ayrıldı. Askeri eskort onu izledi. Gri cüruf denizinin, kurtarılmamış atık alanının çok yukarısında uçuyordu. Gri okyanusta aniden beliren bir yeşil karenin üzerinden geçti. Reinhart yeşil alan gözden kaybolana kadar arkasına baktı.

Central Park. Polis gemilerinin gökyüzünde hızla ilerlediğini görebiliyordu. Yeşil kareye giden birliklerle dolu gemi ve ulaşım araçları. Yerde parka dört bir yandan yaklaşan siyah çizgiler gibi görünen ağır silahlar ve yüzey otomobilleri gümbürtüyle ilerliyordu.

Yakında adamı ele geçireceklerdi. Ama bu sırada SRB makineleri bir şey göstermiyordu. Savaş da SRB makinelerinin okumalarına dayanıyordu.

Öğlen araba parkın ucuna ulaştı. Cole bir süre dinlenerek atların kalın çimenler arasında otlamasına izin verdi. Cüruf kaplı geniş alan onu hayrete düşürüyordu. Ne olmuştu? Hareket eden hiçbir şey yoktu. Oradan buradan fışkıran çimenler ve yabani otlar yüzeyin düzlüğünü bozuyordu, ama bu halde bile manzara içini rahatsız edici bir ürpertiyle dol duruyordu.

Cole gökyüzünü inceleyerek arabayı yavaşça cürufun üzerine sürdü. Parkın dışında, onu gizleyecek bir şey yoktu. Cüruf okyanus gibi dümdüz, bomboştu. Eğer biri onu görecek olursa...

Bir grup küçük siyah nokta gökyüzünde büyük bir hızla hareket ederek ona doğru yaklaştı. En sonunda sağa dönerek gözden kayboldular. Daha fazla uçak, kanatsız metal uçaklar. Arabayı yavaşça sürerek onların gitmesini izledi.

Yarım saat sonra ilerde bir şey belirdi. Cole arabayı yavaşlatarak görmek için gözlerini kıstı. Cüruf sona ermişti. Sınırlarına ulaşmıştı. Toprak belirdi, koyu toprak ve otlar. Her yeri ot bürümüştü. İleride, cürufun sınırlarının ötesinde bir bina sırası vardı, evler belki de barakalar.

Muhtemelen evdi bunlar. Ama daha önce gördüğü evlere benzemiyorlardı.

Hepsi birbirinin aynıydı. Küçük yeşil kabuklar gibi birkaç yüz tanesi sıra sıra dizilmişti. Her birinin önünde küçük bir çimenlik vardı.

Çimenlik, bir patika, ön veranda, her evin çevresinde dar bir sıra kuru ot. Ama evlerin hepsi birbirinin aynı ve çok küçüktü.

Düz, eşit sıralar halinde küçük yeşil kabuklar. Çevresini kollayarak arabayı evlerin önüne götürdü.

Etrafta kimsecikler yoktu. Atların nallan sessizlikte gümbürdeyerek iki sıra evin arasındaki sokağa girdi. Bir tür kasabadaydı. Ama çevrede köpek ya da çocuk yoktu. Her şey düzgün ve sessizdi. Bir maket ya da sergi gibi. Rahatsız ediciydi.

Kaldırımda yürüyen bir genç adam ona hayretle baktı. Tuhaf giyimli bir gençti. Dizlerine inen toga benzeri bir cüppe ve sandalet giyiyordu.

Ya da sandalet görünümlü şeyler. Hem cüppe hem de sandaletler yarı ışık yayan bir malzemedendi. Güneş ışığında hafifçe parlıyorlardı. Kumaştan çok metalik bir şey gibi.

Bir kadın çimenliğin kenarındaki çiçekleri suluyordu. Atlar yaklaştığında doğruldu. Kadının gözleri önce hayret sonra korkuyla büyüdü. Ağzı sessiz bir o şeklinde açıldı, süzgeçli kovası parmaklarının arasından kayıp sessizce çimenliğe yuvarlandı.

Yüzü kızaran Cole hemen başını çevirdi. Kadının üzerinde çıplak denecek kadar az giysi vardı! Dizginleri hafifçe sallayıp atları acele etmeleri için dürttü.

Arkasında kadın hiç kıpırdamadan durdu. Cole bir an çabucak arkasına baktı, sonra kulakları kıpkırmızı kesilerek atlarına boğuk bir sesle bağırdı. Doğru görmüştü. Kadın yalnızca şeffaf bir şort giyiyordu. Üzerinde başka bir şey yoktu. Işıldayan ve parlayan yarı fosforlu malzemenin aynısından el kadar bir parça. Ufak tefek bedeninin geri kalanı tamamen çıplaktı.

Atları yavaşlattı. Kadın güzeldi. Kahverengi saçlar ve gözler, dolgun kırmızı dudaklar. Güzel bir vücudu vardı, ince bir bel, ayva tüylü çıplak ve diri bacaklar, dolgun göğüsler. Kendine kızarak düşünmeyi bıraktı. Çalışması gerekiyordu. İş.

Cole tamir arabasını durdurup kaldırıma atladı. Rastgele bir ev seçip temkinli bir biçimde yaklaştı. Ev çekiciydi. Sade bir güzelliği vardı. Ama her an yıkılacakmış gibi narin görünüyordu. Diğerleri gibi.

Verandaya çıktı. Zil yoktu. Kapının üzerinde tedirgin bir biçimde parmaklarını gezdirerek zili aradı. Birden bir klik sesi duyuldu, göz hizasından gelen keskin bir ses. Cole irkilerek başını kaldırdı. Kapının bölmesi yavaşça bir merceğin üzerine kayarak onu gizliyordu. Fotoğrafı çekilmişti.

Bunun ne anlama geldiğini merak ederken kapı aniden açıldı. Girişte yolu kaygı verici bir biçimde kapatan taba rengi üniformalı iri yarı bir adam belirdi.

“Ne istiyorsun?” dedi adam sertçe.

“İş arıyorum” diye mırıldandı Cole. “Her türlü iş. Her şeyi yapabilirim, her şeyi tamir edebilirim. Bozuk şeyleri onarabilirim. Onarılması gereken şeyleri." Sesi güvensizce alçaldı. "Ne olursa.”

“Federal Etkinlik Denetleme Kurulu’nun Yerleştirme Departmanı’na başvur” dedi adam kesin bir şekilde. “Bütün mesleki terapileri onlar dağıtır.” Cole’u merakla süzdü. “Neden bu eski giysilerlesin?"

“Eski mi? Ben neden...”

Adam arkasındaki tamir arabasına ve uyuklayan iki ata baktı. “Bu da nedir? Bu iki hayvan? At mı bunlar?” Adam çenesini ovuşturup Cole’u dikkatle inceledi. "Bu garip” dedi.

“Garip mi?” diye mırıldandı Cole tedirgin bir biçimde. “Neden?”

“Yüzyıldan uzun bir süredir atlar yok. Atlar Beşinci Atom Savaşı sırasında yok edildiler. Bunun için garip.”

Cole birden dikkat kesilerek gerildi. Adamın gözlerinde bir şey vardı, sert, delici bir bakış. Cole verandadan patikaya indi. Dikkatli olmalıydı. Bir terslik vardı bu işte.

“Ben gideyim” diye mırıldandı.

"Yüzyıldır hiç at yok.” Adam Cole’a yaklaştı. "Sen kimsin? Neden böyle giyindin? O aracı ve iki atı nereden buldun?”

"Ben gideyim” diye yineledi Cole uzaklaşarak.

Adam kemerinden hızla bir şey çıkardı, ince metal bir tüp. Cole’a doğru salladı.

Rulo yapılmış bir kâğıt, tüp biçiminde ince metal bir yapraktı. Sözcükler, bir tür yazı. Hiçbirini anlamıyordu. Adamın fotoğrafı, bir sıra sayı, şekiller...

“Müdür Winslow” dedi adam. “Federal Stok Koruma. Hemen konuşsan iyi olur, yoksa beş dakika içinde bir Güvenlik aracı burada olacak.”

Cole hızla hareket etti. Başını eğip patikadan aşağı arabaya, sokağa doğru koştu.

Bir şey ona çarptı. Onu yüzüstü yere fırlatan bir enerji kalkanı. Uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde yere yığıldı. Bedeni deli gibi kontrolsüzce titreyerek sızladı. Şok dalgaları yavaş yavaş azalarak ona çarptı.

Titrek bacaklarla ayağa kalktı. Başı dönüyordu. Zayıf, bitkin bir haldeydi, bedeni şiddetle titriyordu. Adam peşinden patikaya inmişti. Cole

soluk almaya çabalayarak, öğürerek arabaya tırmandı. Atlar canlandı. Cole arabanın sarsıntısıyla midesi bulanarak sürücü koltuğunda iki büklüm oldu.

Dizginleri yakalayıp oturma pozisyonuna geçmeyi başardı. Araba hız kazanarak bir köşeyi döndü. Evler hızla geride kaldı. Güçten düşmüş Cole derin titrek soluklar alarak hayvanları hızlandırdı. Araba giderek hızlanırken evler ve sokaklar bulanık bir görüntüden ibaretti.

Sonra kasabadan çıkıyor, küçük düzgün evleri geride bırakıyordu. Bir tür otoyoldaydı. İki yanında büyük binalar, fabrikalar. Hayretle onu izleyen insanlar.

Bir süre sonra fabrikalar geride kaldı. Cole hayvanları yavaşlattı. Adam ne demek istemişti? Beşinci Atom Savaşı. Yok olan atlar. Hiçbir anlamı yoktu. Hakkında hiçbir şey bilmediği şeylere sahiptiler. Enerji kalkanları. Kanatsız, sessiz uçaklar.

Cole cebine uzanıp adamın ona verdiği kimlik tübünü buldu. Heyecanla onu da yanında getirmişti. Tübü yavaşça açıp incelemeye başladı. Yazı tanıdık değildi.

Uzun bir süre tübü inceledi. Sonra yavaş yavaş bir şeyi fark etti. Üst sağ köşede bir şeyi.

Bir tarih. 6 Ekim 2128.

Cole'un görüşü bulandı. Çevresindeki her şey fırıl fırıl dönerek titreşti. Ekim 2128. Olabilir miydi?

Ama kâğıdı elinde tutuyordu. İnce metal kâğıt. Alüminyum folyoya benzer. Öyle olmalıydı. Tarih kâğıdın sağ köşesine basılıydı.

Cole şoktan uyuşmuş bir halde ruloyu yavaşça kıvırdı. İki yüzyıl. Olanaksız gibi görünüyordu. Ama her şey anlaşılır hale geliyordu. Gelecekteydi, iki yüz yıl gelecekte.

Bunu düşünürken hızlı siyah Güvenlik gemisi yukarda belirdi, yol boyunca ağır ağır ilerleyen atların çektiği arabaya doğru hızla pike yapıyordu.

Reinhart’ın görüntü ekranı vızıldadı. Hemen açtı. “Evet?"

“Güvenlik'ten rapor.”

“Bağlayın.” Hat bağlanırken Reinhart gerginlikle bekledi. Ekran tekrar aydınlandı.

“Batı Bölgesi Kumandanlığından Dixon.” Subay boğazını temizleyerek mesaj levhalarını karıştırdı. “Geçmişten gelen adamın New York bölgesinden uzaklaştığı bildirildi.”

“Ağınızın hangi tarafında?”

“Dışarıda. Central Park çevresindeki ağdan cüruf alanının kıyısındaki küçük kasabalardan birine girerek kurtuldu.”

"Kurtuldu mu?”

“Kasabalardan uzak duracağını varsaymıştık. Doğal olarak ağ kasabaları içine almıyordu.”

Reinhart dişlerini sıktı. “Devam et.”

“Ağ parkın çevresinde kapanmadan birkaç dakika önce Petersville kasabasına girdi. Park seviyesini taradık, ama elbette bir şey bulamadık. Çoktan gitmişti. Bir saat sonra Petersville’da oturan bir Federal Stok Koruma memurundan bir ihbar aldık. Geçmişten gelen adam kapısına gelmiş, iş bakıyormuş. Winslow, yani memur onunla konuşup oyalamaya çalışmış ama adam arabasını sürerek kaçmış. Winslow hemen güvenliği aradı, ama o zamana kadar çok geç kalınmıştı tabii.”

“Başka bilgi gelir gelmez bana haber verin. Onu ele geçirmeliyiz, hem de hemen." Reinhart ekranı kapadı. Görüntü çabucak kayboldu.

Koltuğuna yaslanarak bekledi.

Cole Güvenlik gemisinin gölgesini görür görmez harekete geçti. Gölgenin üzerinden geçmesinden bir saniye sonra Cole arabadan çıkmış düşe kalka koşuyordu. Yuvarlandı, kıvrılıp döndü ve arabadan mümkün olduğu kadar uzaklaştı.

Kör edici bir gümbürtüyle birlikte beyaz bir ışık çaktı. Sıcak bir rüzgâr Cole'u devirip bir yaprak gibi savurdu. Cole gözlerini kapayıp bedenini gevşetti. Fırlayıp düştü ve yere çarptı. Taşlar ve çakıllar yüzünü, dizlerini, avuçlarını yırttı.

Cole haykırdı, acıyla feryat etti. Bedeni ateşler içindeydi. Kör edici beyaz ateş küresi onu yutuyor, yakıyordu. Küre eğri büğrü ve şişmiş korkunç bir güneş gibi genişleyip, büyüdü. Sonu gelmişti. Umut yoktu. Dişlerini sıktı...

Açgözlü küre parlaklığını yitirerek soldu. Bir süre titredikten sonra küle dönüşerek karardı. Ekşi, keskin leş gibi bir koku yayıldı havaya. Cole'un giysileri yanıyor, üzerinden duman tütüyordu. Altındaki toprak sıcaktı, patlamayla kavrulmuş, alazlanmıştı. Ama hayattaydı. En azından bir süre daha hayattaydı.

Cole yavaşça gözlerini açtı. Araba yok olmuştu. Olduğu yerde büyük derin bir çukur açılmıştı, otoyolun ortasında parçalanmış bir yaraya benziyordu. Çukurun üzerinde kara, uğursuz bir bulut asılıydı. Çok yukarıda, kanatsız uçak daireler çizerek aşağıda yaşam belirtisi arıyordu.

Cole ağır ağır soluk alarak yattı. Zaman geçti. Güneş eziyet veren bir yavaşlıkla gökyüzünde ilerledi. Öğleden sonra dörttü belki. Cole hesapladı. Üç saat içinde karanlık çökecekti. O zamana kadar hayatta kalabilirse...

Uçaktan onun arabadan atladığını görmüşler miydi? Kıpırdamadan yattı. Öğleden sonra güneşi üzerine vuruyordu. Kendini kötü hissediyordu.

Midesi bulanıyor, ateşler içinde yanıyordu. Ağzı kupkuruydu.

Uzanmış elinin üzerinden karıncalar geçti. Geniş kara bulut yavaş yavaş sürüklenmeye, dağılarak biçimsiz bir lekeye dönüşmeye başladı. Araba artık yoktu. Bu düşünce aniden zihnine hücum ederek kafasına dank etti, zorlanarak atan nabzına karıştı. Gitmişti. Yok edilmişti. Geriye kül ve enkazdan başka bir şey kalmamıştı. Bunun farkına vardığında sersemledi. En sonunda uçak gökyüzünde daire çizmeyi bırakarak ufka doğru kanatlandı. Bir süre sonra gözden kayboldu. Gökyüzü boştu. Cole zayıf bacaklarla ayağa kalktı. Titreyen ellerle yüzünü sildi. Bedeni sızlıyor, titriyordu. Birkaç kez tükürüp ağzındaki kötü tadı temizlemeye çalıştı. Uçak muhtemelen onu ihbar edecekti. Yakında onu aramak için insanlar gelirdi. Nereye gidebilirdi?

Sağında bir dizi tepe yükseliyordu. Uzak yeşil bir kitleydi. Belki onlara ulaşabilirdi. Yavaş yavaş yürümeye başladı. Dikkatli olmalıydı. Onu arıyorlardı ve silahları vardı. İnanılmaz silahları.

Güneş battığında hâlâ hayatta olursa şanslı sayılırdı. Atları, tamir arabası ve aletlerinin çoğunu kaybetmişti. Cole ceplerine uzanıp umutla arandı. Birkaç küçük tornavida, bir çift kesici pense, bir parça tel, biraz lehim, bileğitaşı, son olarak da kadının bıçağı.

Geriye birkaç alet kalmıştı yalnızca. Kalan her şeyi kaybetmişti. Ama araba olmadan daha güvendeydi, fark edilmesi daha zordu. Onu yayayken bulmaları daha zor olacaktı.

Cole acele ederek düz tarlalardan uzaktaki tepe sırasına doğru yürüdü.

Reinhart’a çağrı neredeyse anında geldi. Dixon’un hatları görüntü ekranında belirdi. “Bir raporum daha var Komiser.” Dixon levhaya göz gezdirdi. "İyi haber. Geçmişten gelen adam Petersville’den uzaklaşırken

görüldü. 13. otoyolda atların çektiği arabasında saatte on mil hızla giderken. Gemimiz onu görür görmez bombaladı.” “Onu vurdular mı?”

“Pilot patlamadan sonra yaşam belirtisi görmediğini bildirdi."

Reinhart’ın kalbi duracak gibi oldu. Koltuğuna gömüldü. "O halde öldü!"

"Aslında yıkıntıyı incelemeden bundan emin olamayacağız. Bir yüzey aracı hızla o noktaya ilerliyor. Eksiksiz raporum kısa zamanda elimizde olur. Bilgi gelir gelmez sizi haberdar ederiz.”

Reinhart uzanıp ekranı kapadı. Ekran karardı. Geçmişten gelen adamı yok etmişler miydi? Yoksa yine mi kaçmıştı? Onu hiç yakalayamayacaklar mıydı? Yakalanamaz mıydı? Bu sırada SRB makineleri sessizdi, hiçbir şey göstermiyorlardı.

Reinhart kara kara düşünerek oturdu ve yüzey aracının raporunun gelmesini sabırsızlıkla bekledi.

Akşam olmuştu. "Hadi!" diye bağırdı, kardeşinin arkasından telaşla koşarak.

“Yakalayamazsın ki!” Earl durmadan koştu, tepeden aşağı indi, bir askeri mühimmat deposunun arkasındaki neotex çit boyunca ilerledi ve sonunda Bayan Norris’in arka bahçesine atladı.

Steven soluk almak için hıçkırarak, kesik kesik soluyarak kardeşinin peşinden koştu. Bir yandan da bağırıyordu. "Geri dön! Çabuk onu geri getir!”

"Elinde ne var?” dedi Sally Tate aniden Steven’in önünü keserek.

Steven göğsü hızla inip kalkarak durdu. “Sistemlerarası görüntü göndericimi aldı.” Küçük yüzü acı ve öfkeyle buruştu. “Geri verse iyi olur!”

Earl sağ taraftan onlara yaklaştı. Akşamın sıcak loşluğunda zorlukla görülüyordu. “Buradayım" diye yerini bildirdi. “Ne yapacaksın?"

Steven ona öfkeyle baktı. Earl’ün elindeki kare kutuyu seçebiliyordu. "Onu geri ver! Yoksa... yoksa babama söylerim.”

Earl güldü. "Kolaysa al bakalım.”

"Babam senden alır.”

“Kutuyu ona geri versen iyi olur" dedi Sally. “Yakala beni." Earl kaçmaya başladı. Steven, Sally'yi yolundan itip kardeşine doğru atıldı. Ona çarpıp boylu boyunca yere serdi. Kutu Earl’ün elinden yere düştü. Kaldırıma kayarak bir ışık direğinin kenarına çarptı.

Earl’le Steven yavaşça yerden kalkıp kırık kutuya baktılar.

“Gördün mü?" diye bağırdı Steven acı acı, gözleri yaşararak. “Ne yaptığını gördün mü?”

"Kendin yaptın! Beni ittin.” “Sen yaptın.” Steven eğilip kutuyu aldı, incelemek için ışığa götürüp kaldırım kenarına oturdu.

Earl ağır adımlarla yanına geldi. “Eğer beni itmeseydin kırılmazdı.”

Gece hızla bastırıyordu. Kasabanın üzerinde yükselen tepe sırası çoktan karanlıkta kaybolmuştu. Orada burada birkaç ışık yandı. Hava sıcaktı. Uzakta bir yüzey aracının kapıları çarptı. Gökyüzünde gemiler ileri geri ağır ağır ilerleyerek büyük yeraltı fabrikalarındaki işlerinden eve dönen yorgun yolcuları taşıyordu.

Thomas Cole ağır adımlarla ışığın çevresinde toplanmış çocuklara yaklaştı. Ağrılar içinde ve yorgunluktan iki büklüm bedeniyle zorlukla hareket ediyordu. Gece olmasına rağmen henüz güvende değildi.

Yorgun, bitkin ve açtı. Uzun bir yol yürümüştü. Üstelik bir şeyler yemesi gerekiyordu, hem de en kısa zamanda.

Cole çocukların birkaç metre uzağında durdu. Hepsi dikkat kesilmiş, Steven'ın dizlerinde duran kutuya dalmıştı. Birden çocuklar sessizleşti. Earl yavaşça başını kaldırdı.

Loş ışıkta Thomas Cole'un iri yarı kambur silüeti daha da tehlikeli görünüyordu, uzun kollan iki yanında sarkıyordu. Yüzü gölgeler içindeydi. Bedeni biçimsiz, belirsizdi. Birkaç metre ötelerinde hareketsiz, sessizce duran iri biçimsiz bir heykelden farkı yoktu.

"Sen kimsin?" dedi Earl alçak sesle.

"Ne istiyorsun?" dedi Sally, çocuklar tedirginlikle yavaşça gerilediler. "Git buradan."

Cole onlara yaklaştı. Bir parça eğildi. Direkten gelen ışık yüzünden geçti. İnce, çıkıntılı gagaya benzeyen bir burun, açık mavi gözler...

Steven görüntü göndericiyi sıkı sıkı tutarak aceleyle ayağa kalktı. "Git buradan!"

"Bekleyin." Cole ağzını çarpıtarak onlara gülümsedi. Sesi kuru ve kalındı. "Orada ne var?" Uzun ince parmaklarıyla işaret etti. "Tuttuğun kutu."

Çocuklar sessizdi. Steven en sonunda canlandı. "Sistemler arası görüntü göndericim."

"Ama çalışmıyor" dedi Sally.

"Earl onu kırdı." Steven kardeşine acıyla gözünü dikti. "Earl onu atıp kırdı."

Cole hafifçe gülümsedi. Kaldırım kenarına bitkinlikle çöktü ve ferahlayarak içini çekti. Çok uzun bir süre yürümüştü. Bedeni yorgunluktan sızlıyordu. Aç ve yorgundu. Uzun süre oturdu, yüzündeki, boynundaki teri sildi, konuşamayacak kadar bitkindi

“Sen kimsin?” dedi Sally en sonunda. “Neden bu garip giysileri giyiyorsun? Nereden geldin?”

"Nereden mi?” Cole çocuklara baktı. “Uzun bir yoldan. Uzun bir yol.” Başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirerek düşüncelerini toplamaya çalıştı. “Terapin ne?" dedi Earl.

"Terapim?"

“Ne yapıyorsun? Nerede çalışıyorsun?”

Cole derin bir soluk alıp yavaşça bıraktı. “Tamir yaparım. Her türlü şeyi tamir ederim. Ne olursa."

Earl dudak büktü. "Kimse tamir yapmaz. Bir şey bozulduğunda atarsın."

Cole onu işitmedi. Birden ihtiyaç onu canlandırmış, aniden ayaklandırmıştı. "Bulabileceğim bir iş biliyor musunuz?” diye sordu. "Yapabileceğim bir şey? Her şeyi tamir edebilirim. Saat, daktilo, buzdolabı, tencereler, tavalar. Çatıdaki çatlaklar. Bozuk her şeyi tamir ederim."

Steven sistemler arası görüntü göndericisini uzattı. "Bunu tamir et."

Bir sessizlik oldu. Cole’un gözleri yavaşça kutuya odaklandı. "Bunu mu?"

“Göndericim. Earl onu kırdı.”

Cole kutuyu yavaşça eline aldı. Döndürüp ışığa tuttu. Kaşlarını çatarak, bütün dikkatini kutuya verdi. Uzun ince parmakları dikkatle yüzeyinde gezinerek onu inceledi.

“Onu çalacak!" dedi Earl birdenbire.

"Hayır.” Cole başını hafifçe salladı. “Bana güvenebilirsiniz.” Hassas parmakları kutuyu bir arada tutan vidaları buldu. Vidaları ustaca

bastırarak içeri soktu. Kutu açıldı ve karmaşık iç düzeneği göründü.

“Onu açtı” diye fısıldadı Sally.

“Geri ver!” dedi Steven, biraz korkmuş bir halde. Elini uzattı. “Onu geri istiyorum."

Üç çocuk endişeyle Cole’u izledi. Cole cebini karıştırdı. Yavaşça küçük tornavidalarını ve kababurunlarını çıkardı. Onları yanında sıraladı. Kutuyu geri vermek için bir hamlede bulunmadı.

“Onu geri istiyorum” dedi Steven cılız bir sesle

Cole başını kaldırdı. Açık mavi gözleri loş ışıkta önünde duran üç çocuğu süzdü. “Sizin için tamir edeceğim. Tamir edilmesini istediğini söylemiştin.”

“Onu geri istiyorum.” Steven kuşku ve kararsızlık içinde önce bir ayağı sonra diğeri üzerinde durdu. “Gerçekten tamir edebilir misin? Yeniden çalışmasını sağlayabilir misin?"

"Evet.”

"Tamam, o zaman benim için tamir et.”

Cole’un yorgun yüzünde muzip bir gülümseme dolaştı. "Bir dakika bekle bakalım. Eğer tamir edersem bana yiyecek bir şey getirecek misin? Boşa tamir edecek değilim.”

“Yiyecek bir şey mi?”

“Yemek. Sıcak yemeğe ihtiyacım var. Belki biraz da kahve.”

Steven başını salladı. “Peki. Getireceğim.”

Cole rahatladı. “İyi. Bu iyi." Dikkatini yeniden dizlerinin arasındaki kutuya çevirdi. “O halde senin için tamir edeceğim. Güzelce tamir edeceğim."

Parmaklan kıvrıldı ve uçarak çalıştı, telleri ve röleleri takip etti, keşfetti, inceledi. Sistemler arası görüntü göndericiyi öğrendi. Nasıl çalıştığım keşfetti.

Steven acil durum kapısından kimselere görünmeden eve girdi. Parmak uçlarında yürüyerek usulca mutfağa gitti. Kalbi heyecanla atarak mutfak kontrollerini rastgele tuşladı. Fırın vızıldayarak çalıştı. Gösterge aydınlanıp hızla bitiş çizgisine doğru ilerledi.

Fırın açıldığında buharı tüten tabaklar dışarı kaydı. Mekanizma tıkırtıyla kapandı ve sustu. Steven tepsinin içindekileri kaptı. Eli kolu dolu her şeyi koridordan aşağı taşıdı, acil durum kapısından dışarı avluya çıkardı. Avlu karanlıktı. Steven dikkatle ilerledi.

Işığa elindeki hiçbir şeyi düşürmeden ulaşmayı başardı.

Steven belirdiğinde Thomas Cole yavaşça ayağa kalktı. “İşte” dedi Steven. Yiyecekleri kaldırım kenarına bırakıp soluklandı. "İşte yemek. Bitti mi?”

Cole sistemlerarası video göndericiyi uzattı. “Bitti. Epeyi kötü kırılmıştı."

Earl ve Sally faltaşı gibi açılmış gözlerle ona baktı. “Çalışıyor mu?" diye sordu Sally.

“Elbette çalışmıyor” dedi Earl. “Nasıl çalışabilir? Onu yapmış ola..."

“Çalıştır!” diye dürttü Sally, Steven’ı hevesle. “Çalışıp çalışmadığına bak."

Steven kutuyu ışığın altına tutmuş, düğmeleri inceliyordu. Ana düğmeyi açtı.

Gösterge ışığı yandı. "Yanıyor” dedi Steven.

“Ona bir şey söyle.”

Steven kutuya konuştu. "Alo! Alo! Santral 6-Z75 arıyor. Beni duyabiliyor musunuz? Santral 6-Z75. Beni duyabiliyor musunuz?”

Karanlıkta ışıktan uzakta Thomas Hole yemeğin üzerine eğilmiş oturuyordu. Sessizce minnetle yiyordu. Yemek güzeldi, iyi pişmiş, terbiye edilmişti. Bir kap portakal suyu ve tanımadığı tatlı bir içecek içti. Yiyecekler yabancıydı ama bunu umursamadı. Uzun bir yol yürümüştü ve sabah olmadan önce gitmesi gereken uzun bir yol vardı. Güneş doğmadan önce tepelerin içlerine ulaşmalıydı. İçgüdüleri ona ağaçlar ve sık yeşillikler arasında daha güvende olacağını söylüyordu. En azından umabileceği kadar güvenli.

Dikkatini yemeğe vererek hızlı hızlı yedi. Bitirene kadar başını kaldırmadı. Sonra yavaşça ayağa kalktı, elinin tersiyle ağzını sildi.

Üç çocuk bir çember oluşturmuş sistemlerarası görüntü göndericiyi kullanıyorlardı. Birkaç dakika onları izledi. Hiçbiri küçük kutudan başını kaldırıp bakmadı. Hepsi de dikkat kesilmiş, yaptıkları işe dalmıştı.

“Eee?” dedi Cole en sonunda. "Düzgün çalışıyor mu?”

Steven bir saniye sonra başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde garip bir ifade vardı. Yavaşça başını salladı. "Evet. Evet, çalışıyor. Düzgün çalışıyor.”

Cole homurdandı. “Pekâlâ." Dönüp ışıktan uzaklaştı. "Bu iyi.”

Çocuklar Thomas Cole tamamen gözden kaybolana kadar arkasından baktı.

Yavaşça dönüp önce birbirlerine sonra Steven’ın elindeki kutuya baktılar. Saygı ve şaşkınlık içinde kutuya baktılar. Saygıyla karışık beliren bir korku.

Steven dönüp eve doğru uzaklaştı. “Babama göstermeliyim” diye mırıldandı, sersemlemiş bir halde. “Bunu öğrenmeli. Binlerinin öğrenmesi gerekiyor!"

III

Eric Reinhart görüntü gönderici kutuyu evirip çevirerek dikkatle inceledi.

"Patlamadan kurtulmuş demek” diye itiraf etti Dixon isteksizce. “Şoktan hemen önce arabadan atlamış olmalı.”

Reinhart başını salladı. "Kaçtı. Elinizden kurtuldu... iki kez.” Görüntü gönderici kutuyu uzağa iterek masasının önünde sıkıntıyla duran adama eğildi.

“Adınız neydi?”

"Elliot. Richard Elliot."

“Ya oğlunuzun adı?"

"Steven."

“Bu dün gece mi oldu?"

“Sekiz sularında.”

“Devam edin.”

“Steven eve geldi. Garip davranıyordu. Elinde sistemlerarası görüntü gönderici vardı.” Elliot, Reinhart’ın masasının üzerindeki kutuyu işaret etti. “Bu. Tedirgin ve heyecanlıydı. Ne olduğunu sordum. Bir süre anlatamadı. Allak bullak bir haldeydi. Sonra bana görüntü göndericiyi gösterdi." Elliot derin titrek bir soluk aldı.

"Farklı olduğunu hemen fark ettim. Bakın ben elektrik mühendisiyim. Bir keresinde pilini değiştirmek için onu açmıştım. Nasıl görünmesi gerektiğini çok iyi biliyordum.” Elliot duraksadı. "Komiser, kutu değiştirilmişti. Kabloların çoğu farklıydı. Yerleri değiştirilmişti. Röleler farklı biçimde bağlanmıştı. Bazı parçalar eksikti. Eskilerinden iğreti yeni parçalar yapılmıştı. Sonra Güvenlik’i aramama neden olan şeyi fark ettim. Görüntü gönderici... Gerçekten çalışıyordu!”

“Çalışıyor muydu?"

“Bakın, bu sadece bir oyuncaktı. Birkaç şehir bloku içinde erişime sahipti. Çocukların odalarından birbirlerine çağrı gönderebilmesi için. Portatif görüntü ekranı gibi.

"Komiser görüntü göndericiyi denedim, arama düğmesine bastım ve mikrofona konuştum. Hatta bir gemi yakaladım. Proxima Centaurus dışındaki bir savaş gemisi, seksen ışık yıldan fazla bir uzaklıkta. Gerçek video göndericilerin çalışabileceği en uzak yerde. Sonra Güvenlik’i aradım. Hemen.”

Reinhart bir süre sessizdi En sonunda masasının üzerindeki kutuya dokundu. "*Bununla* mı hatta gemi yakaladın?”

“Bu doğru."

“Normal görüntü göndericilerin büyüklüğü nedir?"

Bilgiyi veren Dixon oldu. "Yirmi tonluk bir kasa büyüklüğünde.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Reinhart elini sabırsızca salladı. "Pekâlâ Elliot. Bize haber verdiğin için teşekkürler. Hepsi bu kadar.”

Güvenlik polisi Elliot’u bürodan çıkardı.

Reinhart ve Dixon bakıştı. “Kötü” dedi Reinhart haşin bir sesle. “Bir tür yeteneğe sahip, mekanik bir yetenek. Böyle bir şey yapabildiğine

göre belki de bir dahi. Geldiği çağa bak Dixon. Yirminci yüzyılın başları. Savaşlar başlamadan önce. Bu eşi benzeri olmayan bir dönemdi. Belirli bir enerji, tartışılmaz bir yetenek vardı. İnanılmaz bir büyüme ve keşif dönemiydi. Edison. Pasteur. Burbank. Wright Kardeşler. İcatlar ve makineler. İnsanların makinelere karşı olağanüstü bir becerisi vardı. Makinelerle ilgili bizim sahip olmadığımız bir tür sezgileri.”

“Kastettiğin şey...”

"Kastettiğim böyle birinin bizim zamanımıza gelmesi yeterince kötü, savaş olsun olmasın. Bizden çok farklı. Farklı doğrultuda yönelimleri var. Bizde olmayan becerilere sahip. Şu tamir becerisi. Bizi şaşırtıyor, dengemizi bozuyor. Savaşla birlikte...

"Şimdi SRB makinelerinin onu neden çözümleyemediğini anlıyorum. Bu tür bir insanı anlamak bizim için imkânsız. Winslow onun iş, yapabileceği herhangi bir iş istediğini söylüyor. Adam her şeyi yapabileceğini, ne olursa tamir edebileceğini söylemiş. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Hayır" dedi Dixon. “Ne anlama geliyor?”

"Aramızda bir şey tamir edebilecek olan var mı? Hayır. Hiçbirimiz bunu yapamayız. Bizler uzmanlaşmışız. Hepimizin kendi dalı, kendi işi var. Ben kendi işimden anlıyorum, sen kendi işinden anlıyorsun. Evrimdeki eğilim gitgide daha çok uzmanlaşmaya doğru. İnsan toplumu, ona adapte olmayı zorlayan ekolojidir. Süreğen karmaşıklık özel alanımız dışında kalan bir şeyi bilmemizi olanaksızlaştırıyor. Yanımdaki masada oturan adamın ne iş yaptığını takip edemem. Çok fazla alan ve her alanda aşın bilgi yığılması var.

“Bu adamsa farklı. Her şeyi tamir edebilir, her şeyi yapabilir. Bilgiyle, bilimle, sınıflandırılmış olgulardan gelen birikimiyle çalışmıyor. Zihninde biçimlenmiş bir bilgi yok. Sezgileriyle çalışıyor, gücü zihninde

değil ellerinde. Elinden her iş geliyor. Elleri! Bir ressam, bir sanatçı gibi. Ellerinde ve bıçağın keskin yüzü gibi hayatlarımızı biçiyor."

“Ya diğer sorun?”

“Diğer sorun bu adamın değişken adamın Alber tine sıradağlarına kaçmış olması. Şimdi onu bulmak için bizim için hayli güç olacak. Tuhaf bir biçimde akıllı. Bir tür hayvan gibi. Yakalanması zor olacak."

Reinhart’ı Dixon’ı dışarı gönderdi. Bir saniye sonra masasındaki bir avuç raporu toplayıp SRB odasına çıkardı. SRB odası kapalıydı, silahlı Güvenlik polisi tarafından kuşatılarak mühürlenmişti. Polis çemberinin önünde sakalı öfkeyle sallanan, iri elleri kalçasında Peter Sherikov duruyordu.

“Neler oluyor?" diye sordu sertçe Sherikov. “Neden içeri girip oranlara bakamıyorum?"

“Affedersin.” Reinhart polisleri bir kenara geçirdi. "Benimle içeri gel. Açıklayacağım.”

Kapılar açıldığında içeri girdiler. Polisler kapanan kapıların önünde bir çember oluşturdu yeniden. “Seni laboratuvarından buralara getiren nedir?” diye sordu Reinhart.

Sherikov omuz silkti. "Birkaç şey. Seni görmek istedim. Görüntülü telefonda seni aradığımda meşgul olduğunu söylediler. Bir şeyler olduğunu düşündüm. Ne oldu?”

“Birkaç dakika sonra anlatacağım.” Reinhart, Kaplan’ı yanına çağırdı. “İşte birkaç yeni kayıt. Onları hemen besle. Makinelerin onları hesaplayıp hesaplayamayacağını görmek istiyorum."

“Elbette Komiser.” Kaplan mesaj levhalarını alıp besleme bandına götürdü. Makineler uğultuyla çalıştı.

"Yakında öğreniriz" dedi Reinhart yarı yüksek sesle.

Sherikov ona sert bir bakış fırlattı. “Neyi öğreneceğiz? Bana da bilgi vermelisin. Neler oluyor?”

"Başımız dertte. Yirmi dört saattir makineler okuma yapmadı. Boşluktan başka bir şey yok. Tam anlamıyla bomboş.”

Sherikov’un yüzünden kuşkusu okunabiliyordu. “Ama bu mümkün değil. Bazı ihtimaller her zaman var olur.”

“İhtimaller var ama makineler onları hesaplayamıyor.”

“Neden?"

“Çünkü işin içine değişken bir faktör girdi. Makinelerin işleyemediği bir faktör. Ona dayanarak tahminde bulunamıyorlar."

“Onu çıkaramazlar mı?” dedi Sherikov kurnazca. “Görmezden gelemezler mi?"

"Hayır. Gerçek bir veri bu. Bu nedenle materyalin dengesini, halihazırdaki bütün diğer verilerin genel toplamını etkiliyor. Onu çıkarmak yanlış okumayla sonuçlanır. Makineler doğru olduğu bilinen her veriyi hesaba katmak zorunda."

Sherikov karamsarlıkla sakalını çekiştirdi. “Makinelerin işleyemediği faktörün ne olduğunu bilmek isterdim. Güncel gerçekliğe ilişkin her türlü veriyi kavrayabildiklerini sanıyordum.”

“Bunu yapabilirler. Bu faktörün günümüz gerçekliğiyle bir ilişkisi yok ama. Sorun da bu zaten. Tarih araştırmaları zaman balonunu geçmişten geri getirirken fazla hevesli davranıp devreyi erken kesti. Balon, yirminci yüzyıldan bir adamı getirdi. Geçmişten bir adam.”

"Anlıyorum. İki yüzyıl öncesinden gelen biri." İri yarı Polonyalı kaşlarını çattı. “Tamamıyla farklı bir Weltenschauung. Şu anki

toplumumuzla hiçbir ilgisi yok. Çizgimizin dışında. Bu nedenle SRB makineleri allak bullak durumda.”

Reinhart sırıttı. "Allak bullak mı? Sanırım. Her halükârda bu adamla ilgili veriyi işleyemiyorlar. Değişken adam. Ne bir istatistik üretildi ne de bir tahmin yapıldı. Bu da her şeyin dengesini bozuyor. Bu oranların sürekli sergilenmesine bağlıyız. Savaş girişiminin tamamı buna dayanıyor."

“At nalının çivisi. Eski şiiri hatırlıyor musun? Bir çivi kaybolduğu için bir nal kayboldu. Bir nal kaybolduğu için bir at kayboldu. Bir at kaybolduğu için bir atlı kayboldu. Bir atlı kaybolduğu için...”

“Kesinlikle. Bu şekilde işe giren tek bir faktör, tek bir kişi her şeyin dengesini bozabilir. Tek bir kişinin bir toplumun dengesini bozması imkânsız gelse de görünüşe bakılırsa bu mümkün.”

“Bu adam konusunda ne yapıyorsunuz?”

“Güvenlik polisi birlikleri onu aramak üzere görevlendirildi."

“Sonuçlar?”

“Dün gece Albertine dağlarına kaçtı. Onu bulmak zor olacak. Bir kırk sekiz saat daha onu bulamayacağımızı varsaymalıyız. Dağlık bölgenin topyekün imhasını ayarlamamız bu kadar zaman alır. Belki biraz daha uzun. Bu arada da...”

“Hazır Komiser” diye araya girdi Kaplan. “Yeni durum sonuçları.”

SRB makineleri yeni veriyi hesaplamayı bitirmişti. Reinhart ve Sherikov görüntü pencerelerinin yanındaki yerlerini telaşla aldılar.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra oranlar belirerek sabitlendi

Sherikov soluğunu tuttu. 99-2. Terra lehine. “Bu harika! Şimdi..."

Oranlar kayboldu. Yerini yenileri aldı. 97-4 Centaurus lehine. Sherikov umutsuz bir şaşkınlıkla inledi. "Bekle" dedi Reinhart ona. "Kalıcı olacaklarını sanmıyorum."

Oranlar kayboldu. Ekranda boylu boyunca bir dizi oran, hızla akan, neredeyse an be an değişen rakamlar belirdi. En sonunda makineler sessizleşti.

Hiçbir şey görünmüyordu. Tek bir toplam bile. Görüntü pencereleri boştu.

"Görüyor musun?" diye mırıldandı Reinhart. "Aynı kahrolası şey!"

Sherikov düşündü. "Reinhart fazla Anglo Sak sonsun. Fazla fevri. Daha fazla Slav gibi düşün. Bu adam iki gün içinde yakalanıp ortadan kaldırılacak. Bunu kendin söyledin. Bu arada gece gündüz, savaş girişimi üzerinde çalışıyoruz. Harp filosu Proxima yakınlarında bekliyor, Centauruslulara saldırı için mevzileniyorlar. Bütün savaş santralleri son hızda çalışıyor. Saldırı tarihi geldiğinde Centaurus kolonilerine yapılacak uzun yolculuğa çıkmaya hazır, tam ölçekli bir işgal ordumuz olacak. Bütün Terra halkı seferberlik halinde. Sekiz tedarik gezegeni malzeme akıtıyor. Bütün bunlar ihtimaller görünmeden de gece gündüz devam ediyor. Saldırı zamanı gelmeden önce bu adam kesinlikle ölmüş olacak, makineler de yeniden ihtimalleri gösterebilecek."

Reinhart söylenenleri düşündü. "Ama böyle bir adamın ortalıkta dolaşması beni endişelendiriyor. Serbest olması. Tahmin yürütemediğimiz bir adam. Bilime karşı geliyor. İki yüzyıldır toplumla ilgili istatistik raporlar veriyoruz. Dev veri dosyalarımız var. Makineler belirli bir zamanda belirli bir durumda her kişinin ve grubun ne yapacağını tahmin edebiliyor. Bu adam tahminlerimizin dışında. Bir değişken. Bu bilimselliğe aykırı."

"Kararsız parçacık."

"O da nedir?"

“Belirli bir anda hangi konumu alacağını öngöremediğimiz biçimde hareket eden parçacık. Düzensiz. Düzensiz parçacık."

"Kesinlikle. Bu, bu doğa dışı."

Sherikov alayla güldü. “Endişelenmeyin Komiser. Adam yakalanacak, her şey olağan seyrine dönecek. Labirentteki fareler gibi tekrar insanların ne yapacağını tahmin edebileceksiniz. Bu arada neden bu oda korunuyor?”

"Makinelerin toplamları göstermediğini kimsenin bilmesini istemiyorum. Savaş girişimi açısından tehlikeli."

"Margaret Duffe mi mesela?”

Reinhart gönülsüzce başını salladı. “Bu parlamenterler fazla çekingen. Elimizde SRB oranlarının olmadığını öğrenirlerse savaş planlamasına son verip tekrar beklemeye döneceklerdir.”

“Senin için fazla yavaş değil mi Komiser? Yasalar, tartışmalar, konsey toplantıları, oturumlar... Gücün tek kişinin elinde olması zaman kazandırırdı. İnsanlara ne yapacaklarını, ne düşüneceklerini söyleyen onları idare edecek biri olsa.”

Reinhart, Polonyalıyı eleştirel gözlerle süzdü. “Bu da aklıma getirdi. İkarus nasıl? Kumanda tareti üzerinde bir ilerleme kaydettin mi?”

Sherikov’un iri yüzünden karamsar bir ifade gelip geçti. "Kumanda tareti mi?” Elini belli belirsiz salladı. “İyi gittiğini söyleyebilirim. Zamanla yetişeceğiz.” Reinhart anında dikkat kesildi. "Yetişmek mi? Yani hâlâ geride misiniz?”

"Bir parça. Biraz. Ama yetişeceğiz." Sherikov kapıya doğru geriledi. “Kafeteryaya inip bir kahve içelim. Çok fazla endişeleniyorsun Komiser. Fazla büyütmemelisin.”

“Sanırım haklısın." İki adam koridora çıktı. “Gerginim. Şu değişken adam. Onu aklımdan çıkaramıyorum.”

“Şimdiye kadar bir şey yaptı mı?”

"Önemli bir şey değil. Bir çocuğun oyuncağım yeniden yapmış. Oyuncak bir görüntü gönderici.” “Ah?" Sherikov’un merakı yüzünden okunuyordu. “Ne demek istiyorsun? Ne yapmış?”

“Sana göstereyim." Reinhart, Sherikov’u koridordan ofisine götürdü. İçeri girdiklerinde Reinhart kapıyı kilitledi. Oyuncağı Sherikov’a vererek Cole’un ne yaptığını kabaca anlattı. Sherikov’un yüzünden garip bir ifade geçti. Kutudaki pimleri bulup bastırdı. Kutu açıldı. İri yarı Polonyalı masaya oturup kutunun içini incelemeye koyuldu. "Bunu yeniden yapanın geçmişten gelen adam olduğuna emin misin?"

“Elbette. Hemen oracıkta. Çocuk oynarken kırmış. Değişken adam ortaya çıktığında, çocuk ondan tamir etmesini istemiş. Tamir etmiş etmesine, buna kuşku yok."

“İnanılmaz.” Sherikov’un gözleri kabloların iki santim uzağındaydı. “Bu kadar küçük röleler. Nasıl yapabilir..."

“Ne?"

“Yok bir şey." Sherikov aniden ayağa kalkıp kutuyu dikkatle kapadı. “Bunu yanıma alabilir miyim? Laboratuvara? Daha yakından incelemek isterim."

"Elbette. Ama neden?"

"Özel bir nedeni yok. Gidip kahvemizi içelim.” Sherikov kapıya yöneldi. “Bu adamı bir iki gün içinde yakalamayı umduğunu söylemiştin değil mi?"

"Onu yakalamayacağız *öldüreceğiz.* Onu bir veri parçası olarak ortadan kaldırmak zorundayız. Şu anda saldın düzenini oluşturuyoruz. Bu defa hata olmayacak. Albertine dağlarını dümdüz etmek için çapraz bombardıman planını tamamlama sürecindeyiz. Değişken adam önümüzdeki kırk sekiz saat içinde yok edilmeli.”

Sherikov dalgın dalgın başını salladı. “Elbette" diye mırıldandı. Hâlâ geniş yüzünde dalgın bir ifade vardı. “Çok iyi anlıyorum.”

Thomas Cole yaktığı ateşin karşısında çömelip ellerini ısıttı. Sabah olmak üzereydi. Gökyüzü mor gri bir renk alıyordu. Dağ havası soğuk, serindi. Cole ürpererek ateşe yaklaştı.

Sıcaklık ellerine iyi geliyordu. Elleri. Ateşin ışığında sarı kırmızı parlayan ellerine baktı. Tırnakları kara ve kırıktı. Parmaklarında ve avuçlarında siğiller ve nasırlar vardı. Ama bunlar iyi ellerdi, parmakları uzun uçları sivriydi. Bazı açılardan onları anlamasa da onlara saygı duyuyordu.

Cole derin düşüncelere dalmış durumunu gözden geçiriyordu.

İki gece ve bir gündür dağlardaydı. İlk gece en kötüsüydü. Nereye gittiğini bilmeden çalılıkların arasında düşe kalka sendeleyerek dik yamaçlardan tırmanmıştı...

Ama güneş doğduğunda güvendeydi, dağların iç kısmında, iki zirvenin arasındaydı. Güneş tekrar battığında ise bir yolunu bulup kendine bir sığınak yapmış, ateş yakmıştı. Şimdiyse otlardan örülmüş bir ip, çukur ve çentikli bir kazıktan oluşan küçük bir tuzağı vardı. Bir tavşan yakalayıp arka ayaklarından asmıştı bile tuzak bir başkasını bekliyordu.

Gökyüzü mor griden metalik, koyu soğuk griye döndü. Dağlar sessiz ve ıssızdı. Çok uzaklarda bir yerde bir kuş şakıyor, sesi geniş yamaçlar ve vadilerde yankılanıyordu. Başka kuşların sesleri de geldi.

Sağında bir şeyler çalıları hışırdattı, sık çalılar arasında yolunu bulmaya çalışan bir hayvan.

Gün ağarıyordu. İkinci gün. Cole ayağa kalkarak tavşanı çözmeye başladı. Yemek yeme zamanı. Ya sonra? Sonra bir planı yoktu. Elindeki aletleriyle, ellerinin dehasıyla, ne kadar bilmese de bir süre hayatta kalabileceğini içgüdüsel olarak biliyordu. Hayvanları avlayıp derilerini yüzebilirdi. En sonunda kendisine kalıcı bir sığınak bulabilir, hatta yüzdüğü derilerden giysi yapabilirdi. Kış geldiğinde ise...

Ama çok ilerisini düşünüyordu. Cole ateşin yanında durdu, elleri belinde gökyüzüne baktı. Birden gerginleşerek gözlerini kıstı. Bir şey hareket ediyordu. Gökyüzünde, griliğin içinde ağır ağır süzülen bir şey. Siyah bir nokta.

Hemen ateşi söndürdü. Neydi? Gözlerini kısarak görmeye çalıştı. Bir kuş mu?

İlk noktanın yanında bir İkincisi belirdi. İki nokta. Sonra üç. Dört. Beş tane oldular. Sabah göğünde hızla ilerleyen bir uçak filosu vardı. Dağlara geliyorlardı.

Ona doğru.

Cole hızla ateşten uzaklaştı. Tavşanı kapıp dolanmış otlardan yaptığı sığınağa girdi. Sığınağın içinde görünmezdi. Onu kimse bulamazdı. Ama ateşi görmüşlerse...

Sığınakta çömelerek noktaların büyümesini izledi. An be an yaklaşan siyah kanatsız uçaklar. Şimdi seslerini işitebiliyordu, altındaki toprağı sarsana kadar şiddeti artan hafif monoton bir vızıltı.

İlk uçak pike yaptı. Taş gibi düşerek dev kara bir biçim haline gelene kadar büyüdü.

Cole soluğunu tutarak iyice çömeldi. Uçak gümbürdeyerek bir kavis çizdi, alçaldı.

Birden dışarı paketler döküldü, tohumlar gibi dağılan beyaz paketler.

Paketler hızla aşağı süzülüp yere indiler. Bunlar insandı. Üniformalı adamlar.

Pike yapma sırası ikinci uçaktaydı. O da gümbürdeyerek yükünü boşalttı.

Paketler yatay çizgiler halinde, gökyüzünde dökülmeye devam etti. Üçüncü ardından da dördüncü uçak pike yaptı. Hava süzülen beyaz paketlerle doluydu, toprağa çöken bitki sporlarından bir battaniyeye benziyordu.

Yere inen askerler bir araya toplanmaya başlıyordu. Bağırışları sığınağında çömelmiş Cole'a kadar geldi. Cole korkuya kapıldı. Dört bir yanına iniş yapıyorlardı. Bütün kaçış yolları kesiliyordu. Son iki uçak adamları arkasına indirmişti.

Ayağa kalktı, otları iterek sığınaktan çıktı. Birkaç asker ateşi, külleri ve korları bulmuş, içlerinden biri yere çömelmiş korları eliyle yokluyordu. Diğerlerine elini salladı. Askerler çevrede dolaşıyor, bağırıyor, birbirlerine işaret ediyorlardı. Bir tanesi bir tür silah kuruyordu. Diğerleri bobin halindeki boruları çözüyor, garip tüpleri ve cihazları birbiriyle birleştiriyordu.

Cole koştu. Bir yokuştan aşağı yuvarlandı, kaydı, yere kapaklandı. Eğimin dibinde tekrar ayağa fırlayıp otların arasına daldı. Sarmaşıklar ve yapraklar yüzünü çizdi. Ayakları bir çalı yığınına dolanarak tekrar düştü. Kendini kurtarmaya çabaladı umutsuzca. Cebindeki bıçağa bir ulaşabilse...

Konuşmalar. Ayak sesleri. Adamlar arkasındaydı, yamaçtan aşağı koşuyorlardı. Cole çılgınca mücadele etti, soluk soluğa, kıvrılarak kendini kurtarmaya çalıştı. Asılarak sarmaşıkları kopardı, elleriyle tırmaladı.

Bir asker diz çökerek silahını nişan aldı. Başka askerler de gelerek tüfeklerini doğrulttu.

Cole haykırdı. Gözlerini kapadı, bedeni aniden gevşedi. Yüzünde biriken terler ensesine, gömleğine akarken dişlerini kenetleyerek bekledi. Bedenine dolanmış sarmaşıklara ve dallara boş bir çuval gibi bıraktı kendini.

Sessizlik.

Cole yavaşça gözlerini açtı. Askerler yeniden toplanmıştı. İri bir adam yamaçtan aşağı uzun adımlarla onlara doğru yürüyor, bir yandan da gürleyerek emirler yağdırıyordu.

İki asker çalılığa girdi. Biri Cole'u omzundan yakaladı.

"Sakın bırakmayın." Siyah keçi sakallı iri adam onlara yaklaştı.

Cole zorlukla soludu. Yakalanmıştı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Küçük vadiye daha çok sayıda asker akıyor, çevresini sarıyordu. Onu merakla inceleyerek birbirlerine mırıldandılar. Cole teslim olmuş bir halde başını sallayarak sustu.

Sakallı iri yarı adam tam önünde durmuş, elleri belinde Cole'u baştan aşağı süzüyordu. “Kaçmaya çalışma” dedi adam. “Kaçamazsın. Anlıyor musun?”

Cole başını salladı.

"Pekâlâ. İyi." Adam elini salladı. Askerler Cole'un bileklerine ve kollarına metal kelepçeler geçirdi. Metal etine batarak acıyla soluğunu

tutmasına yol açtı. Bacaklarına da kelepçeler geçirildi. "Buradan uzaklaşana kadar bunlar yerinde kalacak. Uzun bir yolumuz var.”

"Beni nereye...nereye götürüyorsunuz?”

Peter Sherikov cevap vermeden önce değişken adamı bir an inceledi. “Nereye mi? Seni laboratuvarıma götürüyorum. Uralların altında.” Aniden başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Acele etsek iyi olur. Güvenlik polisi tahribe birkaç saat içinde başlayacak. Başladıklarında buradan iyice uzaklaşmış olmalıyız."

Sherikov içini çekerek güçlendirilmiş rahat koltuğuna yerleşti. “Geri dönmek güzel. “Muhafızlarından birine işaret etti. “Tamam. Onu çözebilirsiniz.”

Metal kelepçeler Cole’un kolları ve bacaklarından çıkarıldı. Bedeni gevşeyip bir çuval gibi kendini bıraktı. Sherikov sessizce onu izledi.

Cole yere oturarak hiçbir şey söylemeden bileklerini ve ayaklarını ovuşturdu.

"Ne istiyorsun?” diye sordu Sherikov. "Yemek? Aç mısın?”

“Hayır.”

“İlaç? Hasta ya da yaralı mısın?"

“Hayır."

Sherikov yüzünü buruşturdu. “Bir banyo yapsan fena olmaz. Bunu sonra ayarlarız." Bir puro yakıp çevresini gri dumanla doldurarak içine çekti. Kapıda silahlan ateşlenmeye hazır iki laboratuvar muhafızı bekliyordu. Sherikov ve Cole odada yalnızdı.

Thomas Cole yerde kendini koyvermiş oturuyordu, başı göğsüne eğilmişti. Kıpırdamıyordu. Eğri bedeni her zamankinden daha uzun ve kambur görünüyordu, saçlan dağınık ve pisti, çenesinde ve gerdanında gri

kirli sakalı görünüyordu. Çalıların arasında emeklediğinde yırtılan giysileri kirliydi. Derisi kesilmiş ve çizilmişti, boynu, yanakları ve alnında benek benek açık yaralar vardı. Hiç konuşmuyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Açık mavi gözleri yarı kapalıydı. Çok yaşlı, kurumuş ve pörsümüş bir adam gibi görünüyordu.

Sherikov eliyle muhafızlardan birini yanına çağırdı. “Buraya bir doktor getirin. Bu adamın kontrol edilmesini istiyorum. Serum verilmesi gerekebilir. Uzun süre bir şey yememiş olabilir.”

Muhafız odadan ayrıldı.

“Sana bir şey olmasını istemiyorum" dedi Sherikov. “Devam etmeden önce seni kontrol ettiıtece ğim, bitlerin de ayıklanmalı aynı zamanda."

Cole bir şey söylemedi.

Sherikov güldü. “Canlan biraz! Kendini kötü hissetmeni gerektirecek bir neden yok." İri parmağını sallayarak Cole’a eğildi. “İki saat daha orda kalmış olsaydın dağlarda ölmüş olacaktın. Bunu biliyor musun?"

Cole başını salladı.

"Bana inanmıyorsun. Bak.” Sherikov eğilerek duvara monte edilmiş görüntü ekranını açtı. "Bunu izle. Operasyon hâlâ devam ediyor olmalı."

Ekran aydınlandı. Bir manzara belirdi.

“Bu özel Güvenlik kanalı. Birkaç yıl önce kendimi korumak için dinlemeye aldırmıştım. Şu anda gördüklerimiz Eric Reinhart’a yayınlanıyor.” Sherikov sırıttı. "Ekranda gördüklerini Reinhart planladı. Çok dikkatli bak. İki saat önce oradaydın.”

Cole ekrana döndü. İlk başta ne olduğunu anlayamadı. Ekranda geniş köpüren bir bulut bir girdap görünüyordu. Hoparlörlerden alçak bir

gümbürtü, derinden gelen bir kükreme yükseldi. Bir süre sonra görüntü değişti, biraz daha farklı bir manzara belirdi. Cole birden kaskatı kesildi.

Sıradağların toptan yok edilmesini izliyordu.

Görüntü bir zamanlar Albertine Dağları olan yerin üzerinde uçmakta olan bir gemiden geliyordu. Şimdiyse yükselen gri bulutlar, toz ve yıkıntıdan başka bir şey yoktu. Yavaş yavaş yükselen, her yöne dağılan kabaran, taş toprak akıntısı.

Albertine Dağları yerle bir edilmişti. Geriye bu geniş enkaz bulutundan başka hiçbir şey kalmamıştı. Aşağıda, ateş ve yağmurun silip süpürdüğü engebeli bir ova uzanıyordu. Açık geniş yaralar, derin çukurlar, göz alabildiğine sıralanan kraterler. Kraterler ve enkaz.

Delik deşik çukurlu ay yüzeyine benzeyen bu yer iki saat öncesine kadar zirveler ve dereler, çalılar, yeşil otlar ve ağaçlarla kaplıydı.

Cole başını çevirdi.

“Görüyor musun?” Sherikov ekranı kapadı. “Bir süre önce oradaydın. Bütün bu gürültü ve duman senin için. Hepsi senin için, geçmişten gelen Bay Değişken Adam. Reinhart bütün bunları işini bitirmek için ayarladı. Bunu anlamanı istiyorum. Bunu anlaman çok önemli.”

Cole hiçbir şey söylemedi.

Sherikov önündeki masanın çekmecesine uzandı. Dikkatle küçük kare bir kutu çıkarıp Cole’a uzattı. "Bunun iç akşamını sen yaptın değil mi?”

Cole kutuyu elinde tuttu. Bir süre yorgun zihni odaklanmayı başaramadı. Elindeki neydi? Dikkatini kutuya verdi. Çocukların oyuncağıydı. Sistemlerarası görüntü göndericisi demişlerdi ona.

"Evet. Ben tamir ettim." Kutuyu Sherikov'a geri verdi. "Ben onardım. Kırılmıştı."

Sherikov iri gözleri parlayarak dikkatle ona baktı. Başını salladığında siyah sakalı ve purosu aşağı yukarı sallandı. "İyi. Bilmek istediğim de buydu." Aniden sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Doktor geldi. Seni kendine getirir. İhtiyacın olanları verecek. Sonra tekrar konuşacağım seninle."

Cole, doktoru kolundan tutup kendisine yardım etmesine izin vererek ayağa kalktı.

Cole sağlık bölümünden çıktıktan sonra ana laboratuvarın üst katındaki özel yemek odasında Sherikov onun yanına geldi.

Polonyalı bir yandan konuşarak aceleyle yemeğini silip süpürdü. Cole karşısında sessizce oturmuş ne yiyor ne de konuşuyordu. Eski giysilerinin yerine yeni giysiler verilmişti. Tıraş edilmiş ve temizlenmişti. Yaralarıyla kesikleri iyileşmiş, bedeni ve saçı yıkanmıştı. Artık çok daha sağlıklı ve genç görünüyordu. Hâlâ kambur ve yorgun duruyor, mavi gözleri cansız bakıyordu, ama Sherikov'un 2136 yılının dünyasına dair anlattıklarını yorum yapmadan dinledi.

"Görüyorsun ya" dedi Sherikov elindeki tavuk budunu sallayarak. "Burada belirmen programımızı epeyi sekteye uğrattı. Artık hakkımızda daha çok şey bildiğine göre Komiser Reinhart'ın seni ortadan kaldırmakla neden bu kadar ilgilendiğini anlayabilirsin."

Cole başını salladı.

"Şunu anlamalısın, Reinhart SRB makinelerinin çalışmamasının savaş girişimi için ana tehlike olduğunu düşünüyor. Ama bu çok anlamsız!" Sherikov gürültüyle tabağını itip kahve kupasını başına dikti. "Ne de olsa istatistiki tahminler olmadan da savaş yapılabilir. SRB makineleri yalnızca tanım yapıyor. Mekanik izleyicilerden başka bir şey değiller. Kendi

başlarına savaşın gidişatını etkileyemezler. Savaşı biz yapıyoruz. Onlar sadece analiz yapıyor.”

Cole başını salladı.

“Biraz daha kahve?” diye sordu Sherikov. Plastik kabı Cole’a doğru itti. “Biraz daha al.”

Cole bir bardak kahveyi kabul etti. "Sağ olun."

“Gerçek sorunumuzun bambaşka olduğunu anlıyorsundur. Makineler nihayetinde kendimizin de yapabileceği hesaplamayı bizim için birkaç dakikada yapıyor sadece. Onlar bizim kölemiz, araçlarımız. Gidip dua ettiğimiz bir tapınaktaki tanrılar falan değil. Bizim için geleceği gören kâhinler de değiller. Sadece istatistiksel tahminlerde bulunuyorlar, kehanette değil. İkisinin arasında büyük fark var, ama Reinhart ve onun gibiler SRB makinelerini tanrılaştıracak şeyler yaptılar. Ama benim tanrım yok. En azından görebildiğim bir tanrım yok."

Cole başını sallayarak kahvesini yudumladı.

“Sana bütün bunları neyle karşı karşıya olduğumuzu anlaman için anlatıyorum. Terra dört bir yandan kadim Centauıus İmparatorluğu’nun kuşatması altında. İmparatorluk yüzyıllardır, binlerce yıldır orada. Hiç kimse ne kadar uzun zamandır orada olduğunu bilmiyor. Eski, çürüyor ve parçalanıyor. Yoz ve kokuşmuş bir imparatorluk. Ama çevremizdeki galaksinin çoğunu elinde tutuyor ve Güneş Sistemi’nin dışına çıkmamızı engelliyor. Sana İkarus’u ve Hedge’in IDH çalışmalarını anlattım. Centaurus’a karşı savaşı kazanmamız gerek. Bunun için uzun süre bekledik ve çalıştık, kuşatmayı kırıp yıldızların arasında kendimize yer bulacağımız zaman için. İkarus kaderimizi belirleyecek silah olacak. İkarus’la ilgili veri, tarihte ilk kez SRB oranlarını lehimize çevirdi. Centaurus’a karşı savaşta başarı SRB makinelerine değil, İkarus’a bağlı olacak. Anlıyor musun?”

Cole başını salladı.

“Ancak bir sorunumuz var. İkarus’la ilgili makinelere verdiğim veri, İkarus’un on gün içinde tamamlanacağını açıkça belirtiyordu. Bu zamanın yarısından fazlası geçti. Yine de kumanda taretini tamamlamaya bir adım bile yaklaşmadım. Taret bizi zorluyor.” Sherikov alayla sırıttı.

“Kabloları bağlamayı ben bile denedim, ama başaramadım. Çok küçük ve karmaşıklar.

"Teknik anlamda amalarla dolu ama bir çözümü yok. Anlıyorsun ya bunu tek bir kez yapma şansımız var. Eğer daha önce analiz edilmiş çok sayıda deneysel modelimiz olsaydı...”

“Ama bu deneysel model" dedi Cole.

"Dört yıl önce ölmüş, yanlışımızı düzeltmek için burada olmayan bir adamın tasarımlarından inşa edildi. İkarus’u burada laboratuvarda kendi ellerimizle yaptık. Bize çok zorluk çıkarıyor.”

Sherikov birdenbire ayaklandı. “Aşağı laboratuvara inip ona bir bakalım.”

Sherikov önden, Cole arkadan alt kata indiler. Cole laboratuvar kapısının önünde aniden durdu.

“Ne manzara değil mi?" diye ona hak verdi Sherikov. “Güvenlik için onu burada aşağıda tutuyoruz. İyi korunuyor. İçeri gel. Yapacaklarımız var.”

Laboratuvarın ortasında, bir gün uzayda ışık hızından binlerce kat hızlı yol alarak dört ışık yılı uzaktaki Proxima Centaurus’un kalbine varacak olan alçak gri silindir İkarus yükseliyordu. Silindirin çevresinde hummalı bir biçimde çalışan üniformalı adamlar kalan işi tamamlamaya çalışıyorlardı.

"İşte burada. Taret." Sherikov, Cole'u odanın bir yanına götürdü. "Korunuyor. Terra'da her yer Centaurus ajanı kaynıyor. Her şeyi görüyorlar ama biz de öyle. SRB makineleri için bilgiyi böyle buluyoruz. Her iki sistemin ajanlarıyla."

Kontrol tareti olan şeffaf küre, yanında iki silahlı muhafızın nöbet tuttuğu metal bir ayaklığın ortasında yatıyordu Sherikov yaklaştığında adamlar silahlarını indirdi.

"Ona bir şey olmasını istemiyoruz" dedi Sherikov. "Her şey ona bağlı." Elini küreye doğru uzattı, yarı yolda eli görünmez bir engele çarparak durdu.

Sherikov güldü. "Kalkan. Kapatın onu. Hâlâ açık." Muhafızlardan biri bileğindeki bir pime bastı. Kürenin çevresindeki hava balkıyıp kayboldu.

"Şimdi." Sherikov'un eli kürenin üzerine kapandı, onu dikkatle ayaklığından kaldırıp görmesi için Cole'a getirdi. "Bu, büyük dostumuzun kumanda tareti. Bu, Centaurus'un içine girdiğinde onu yavaşlatacak olan şey. Yavaşlayıp tekrar bu evrene girecek. Tam yıldızın kalbinde. Sonra da artık Centaurus olmayacak." Sherikov'un gözleri parladı. "Armunda."

Ama Cole onu dinlemiyordu. Küreyi Sherikov'dan almış, yüzünü iyice yaklaştırmış evirip çeviriyor, ellerini üzerinde gezdiriyordu. Yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle kürenin içine baktı.

"Devreleri mercek olmadan göremezsin." Sherikov bir çift mikro lens getirilmesi için işaret etti. Lensleri Cole'un burnuna oturarak kulağının arkasına taktı. "Şimdi dene. Büyütmeyi kontrol edebilirsin. Şu anda 1000X büyütmeye ayarlı. Azaltıp yükseltebilirsin."

Cole soluğu kesilerek ileri geri sallandı. Sherikov onu tuttu. Cole küreye bakarak, başını hafifçe oynattı ve gözlükleri odakladı.

"Biraz alıştırma gerektiriyor, ama bunlarla çok iş yapabilirsin. Mikroskobik kablolama yapmanı mümkün kılıyor. Yanında kullanman gereken aletler de var bilirsin." Sherikov dudağını yalayarak duraksadı. "Ama biz doğru şekilde yapamıyoruz. Mikrolulens ve küçük aletleri kullanarak devrelere kablo döşeyebilecek birkaç kişi var yalnızca. Robotları denedik, ama verilmesi gereken çok fazla karar var. Robotlar karar veremez, sadece tepki verirler."

Cole bir şey söylemeden kürenin içine bakmaya devam etti. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü, bedeni kaskatı gerildi. Sherikov tuhaf bir huzursuzluk hissetti.

“Eski kahinlerden biri gibi görünüyorsun” dedi Sherikov şakayla, ama içinde soğuk bir ürperti hissetti.

"Geri vermen daha iyi olur." Elini uzattı.

Cole yavaşça küreyi geri verdi. Bir süre sonra mikro lensleri çıkardı, hâlâ düşünceli bir ifadesi vardı.

"Ee?” dedi Sherikov. “Ne istediğimi biliyorsun. Bu lanet şeyin kablolarını döşemeni istiyorum.”

Sherikov, kaba yüzünde sert bir ifadeyle Cole’a yaklaştı. “Sanırım yapabilirsin. Onu tutuşundan anlayabiliyorum ve elbette çocuğun oyuncağında çıkardığın işten. Beş günde doğru biçimde kablolarını döşeyebilirsin. Bunu senden başkası yapamaz. Eğer kabloları döşeyemezsen Centaurus galaksiyi yönetmeye devam edecek ve Terra da burada Güneş Sisteıui’nde kalacak. Orta derecede tek bir güneşle, koca galakside tek bir toz zerreciği olarak.”

Cole cevap vermedi.

Sherikov sabırsızlandı. "Ee? Ne diyorsun?"

"Eğer bu kumandanın kablolarını döşemezsem ne olacak? Yani bana ne olacak?”

“O zaman seni Reinhart’a teslim ederim. Reinhart seni hemen öldürür. Senin öldüğünü düşünüyor, Albertine dağları yok edildiğinde öldüğünü. Eğer seni kurtardığımı düşünecek olursa...”

“Anlıyorum.”

"Seni buraya tek bir şey için getirdim. Eğer kabloları döşersen seni kendi zaman sürekliliğine gönderirim. Eğer kurmazsan...”

Cole karanlık ve dalgın bir yüzle düşündü.

"Kaybedecek neyin var? Seni o dağlardan çıkarmasaydık şimdiye çoktan ölmüş olacaktın."

"Beni gerçekten kendi zamanıma gönderebilir misiniz?"

"Elbette!”

"Reinhart buna engel olmaz mı?”

Sherikov güldü. "Ne yapabilir ki? Beni nasıl durdurabilir? Kendi adamlarım var. Onları gördün. Çevrendeydiler. Geri döneceksin.”

“Evet. Adamlarını gördüm.”

"O halde kabul ediyorsun?”

“Kabul ediyorum” dedi Thomas Cole. “Senin için kabloları döşeyeceğim. Kumanda taretini önümüzdeki beş gün içinde tamamlayacağım."

IV

Üç gün sonra, Joseph Dixon bir kapalı devre mesaj levhasını masada patronuna doğru kaydırıyordu.

“İşte. Bu ilginizi çekebilir."

Reinhart yavaşça levhayı eline aldı. “Bu da ne? Bunca yolu bana bunu göstermek için mi geldin?"

“Evet.”

"Neden görüntü ekranından yollamadın?”

Dixon tatsız bir biçimde gülümsedi. “Deşifre edince anlayacaksınız. Proxima Centaurus’tan."

“Centaurus!”

"Karşı casusluk servisinden geliyor. Doğrudan bana gönderildi. İşte, sizin için deşifre edeyim. Hiç zahmete girmeyin.”

Dixon, Reinhart’ın masasının arkasına geçti. Komiserin omzunun üzerinden eğilerek levhayı tuttu, başparmağının tırnağıyla mührü kırdı.

“Bir dakika” dedi Dixon. “Bu sizi epeyi sarsacak. Armun’daki ajanlarımıza göre Centaurus Yüksek Meclisi yakın gelecekteki Terra saldırısı sorununu ele almak için acil oturum çağrısında bulundu. Centurus kuryeleri Yüksek Meclis’e Terra bombası İkarus'un neredeyse bitmiş olduğunu haber verdi. Ural dağları altındaki yeraltı laboratuvarlarında Terralı fizikçi Sherikov’un yönetimi altında yürütülen çalışmanın son aşamaları da hızla tamamlandı.” “Bunu Sherikov’dan ben de öğrendim. Centaurusluların bombadan haberi olmasına mı şaşırdın? Terra, Centaurus casusu kaynıyor. Bu yeni haber sayılmaz.”

“Dahası var." Dixon yüzünde katı bir ifade, mesaj levhasını titrek parmaklarla izledi. “Centaurus ajanları taretin yapımının tamamlanması için

Peter Sherikov'un önceki bir uzay-zaman sürekliliğinden uzman bir tamirci getirdiğini bildiriyor!"

Reinhart sendeleyerek masasına sımsıkı tutundu. Soluğu kesilerek gözlerini kapadı.

“Değişken adam hâlâ hayatta" diye mırıldandı Dixon. “Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Albertine dağları dümdüz edildi. Bu adam nasıl oldu da dünyanın öbür ucuna gidebildi?"

Reinhart yüzünü buruşarak gözlerini yavaşça açtı. “Sherikov! Saldırı gerçekleşmeden önce onu götürmüş olmalı. Ona tam saatini söylemiştim. Değişken adamdan yardım almalıydı. Başka türlü sözünü yerine getiremezdi.”

Reinhart yerinden fırlayıp ileri geri yürümeye başladı. “SRB makinelerine değişken adamın yok edildiği bilgisini çoktan verdim. Makineler artık bizim lehimize olan orijinal 7-6 oranını gösteriyorlar. Ama bu oran yanlış bilgiye dayanıyor.”

“O halde yanlış bilgiyi çekip, durumu ilk haline getirmelisiniz."

“Hayır.” Reinhart başını salladı. “Bunu yapamam. Makineler çalışmaya devam etmeli. Tekrar kilitlenmelerine izin veremeyiz. Bu çok tehlikeli. Eğer Duffe işin farkına varırsa...”

“O halde ne yapacaksınız?” Dixon mesaj levhasını eline aldı. “Doğru olmayan veriyi makinelerde bırakamayız. Bu vatan hainliği."

"Veriyi geri çekemeyiz! Yerine koyacağımız denk bir verimiz olmadığı sürece.” Reinhart öfkeyle odayı arşınladı. “Kahretsin! Adamın öldüğünden emindim. Bu inanılmaz bir durum. Ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılmalı.”

Reinhart ansızın durdu. “Taret. Şimdiye kadar bitmiş olmalı. Doğru mu?”

Dixon yavaşça başını salladı. "Değişken adamın yardımıyla Sherikov hiç kuşkusuz işini programdan önce tamamladı.”

Reinhart’ın gri gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "O halde artık Sherikov’un bile ona ihtiyacı yok. Şansımızı deneyebiliriz... Bize direnseler bile...”

“Neler oluyor?” diye bilmek istedi Dixon. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Hemen müdahale için kaç birliğimiz hazır? Fark edilmeden ne kadar büyük bir kuvvet toplayabiliriz?"

“Savaş yüzünden yirmi dört saat seferber durumdayız. Yetmiş hava birliği ve iki yüz kadar yüzey birliğimiz var. Güvenlik güçlerinin kalanı ordunun kontrolü altında, saflara taşınma sürecinde.”

“Adamlar?"

"Hâlâ Terra’da bulunan, gitmeye hazır beş bin kadar adamımız var. Çoğu askeri nakliye araçlarına nakledilmekte. Onları istediğiniz an durdurabilirim.”

“Füzeler?”

"Neyse ki fırlatıcı borular henüz sökülmedi. Hâlâ burada Terra’dalar. Birkaç gün sonra kolonilerdeki karışıklıkta kullanılmak üzere yola çıkacaklar.”

“O halde hemen kullanmamız için hazırlar?”

"Evet."

“İyi.” Reinhart ellerini kavuşturdu, ani bir karar vermiş gibi ellerini öfkeyle birleştirdi. “Bu kesinlikle işimizi görür. Eğer tamamen yanılmıyorsam Sherikov yalnızca yarım düzine hava birliğine sahip, elinde hiç yüzey aracı yok ve yalnızca iki yüz kadar adamı var. Elbette bazı savunma kalkanları da....”

"Ne planlıyorsunuz?"

Reinhart'ın kül rengine dönüşmüş yüzü bir kaya kadar sertti. “Eldeki bütün Güvenlik birimlerine acil komutan altında birleşmeleri için emir yolla. Bu öğleden sonra saat dörtte harekete geçmeye hazır olsunlar. "Ziyarete gidiyoruz" dedi Reinhart acımasızca. “Peter Sherikov'a sürpriz bir ziyaret yapacağız.”

“Burada dur" diye emretti Reinhart.

Yüzey aracı yavaşlayarak durdu. Reinhart dikkatle dışarı bakarak ufku inceledi.

Dört bir yanlarında bodur çalılar ve kumdan oluşan bir çöl göz alabildiğine uzanıyordu. Issızdı. Sağda çalılar ve kumlar yükselerek görkemli zirveler, uçsuz bucaksız bir dağ sırası oluşturuyor, en sonunda uzakta kayboluyordu. Urallar.

“İşte orada" diye işaret etti Reinhart, Dixon'a. "Görüyor musun?”

“Hayır.”

“İyi bak. Neye bakacağını bilmiyorsan görmesi zor. Dikey borular. Bir tür havalandırma deliği. Ya da periskoplar."

Dixon en sonunda onları gördü. “Fark etmeden geçip gidebilirdim.”

"İyi saklanmış. Ana laboratuvarlar bir mil aşağıda. Dağların altında. Neredeyse ele geçil ilemez. Sherikov burayı yıllar önce her türlü saldırıya karşı koyabilecek biçimde yaptırdı. Havadan, yüzey araçlarından, bombalardan, füzelerden, gelebilecek her şeye karşı...”

"Aşağıda kendini güvende hissediyor olmalı.” “Hiç kuşkusuz.” Reinhart başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Geniş halkalar çizerek dolaşan belli belirsiz birkaç siyah nokta görünüyordu. “Bunlar bizim değil, öyle değil mi? Emirlerime göre...”

“Hayır. Bizim değil. Bütün birliklerimiz görünmeyecekleri bir yerde. Bunlar Sherikov’un. Onun devriyeleri.”

Reinhart gevşedi. “İyi.” Uzanıp arabanın panosu üzerinden görüntü ekranını açtı. "Bu ekran korunuyor mu? İzlenemez değil mi?”

"Yerimizi belirlemelerinin imkânı yok. Yöneltmesiz.”

Ekran parlayarak açıldı. Reinhart kısa yol tuşlarına bastı, arkasına yaslanıp bekledi.

Bir süre sonra ekranda bir görüntü belirdi. Sert bir yüz, gür siyah sakallar ve iri gözler.

Peter Sherikov, Reinhart’a hayret dolu bir merakla baktı. “Komiser! Nereden arıyorsun? Ne..."

“Çalışma nasıl gidiyor?" diye sözünü kesti Reinhart soğuk bir sesle. “İkarus bitmek üzere mi?” Sherikov'un gözleri açık bir gururla parladı. “Bitti Komiser. Zamanından iki gün önce. İkarus uzaya fırlatılmaya hazır. Ofisini aramaya çalıştım, ama bana...”

“Ofisimde değilim." Reinhart ekrana doğru eğildi. “Yüzeydeki giriş tünelini aç. Ziyaretçilerin olacak.” Sherikov gözlerini kırpıştırdı. “Ziyaretçiler mi?” "Seni görmeye, aşağıya geliyorum. İkarus hakkında. Tüneli hemen benim için aç."

"Tam olarak neredesin Komiser?"

“Yüzeyde.”

Sherikov’un gözleri alevlendi. “AhP Ama...”

“Aç şunu!" diye tersledi Reinhart. Saatine baktı. "Beş dakika içinde girişte olacağım. Hazır olmanı bekliyorum.”

"Elbette.” Sherikov şaşkınlıkla başını salladı. “Seni görmek beni her zaman memnun eder Komiser. Ama ben...”

“Beş dakika o halde.” Reinhart bağlantıyı kesti. Ekran karardı. Hemen Dixon’a döndü. "Planladığımız gibi sen burada kalıyorsun. Bir tek polis birliği eşliğinde aşağı ineceğim. Zamanlamanın kusursuz olması gerektiğini anlıyorsun değil mi?”

“Hata yapmayacağız. Her şey hazır. Bütün birlikler yerlerini aldı."

“İyi.” Reinhart ona kapıyı açtı. “Planlama personeline katıl. Ben giriş tüneline doğru gidiyorum."

"İyi şanslar.” Dixon arabadan kuma atladı. Arabaya kuru bir rüzgâr girerek Reinhart’ın çevresinde dolandı. "Daha sonra görüşürüz.”

Reinhart adamın arkasından kapıyı kapadı. Arabanın arka tarafında silahlarını sıkı sıkı tutan bir grup polis çömelmişti. "İşte başlıyoruz” diye mırıldandı Reinhart. “Sıkı tutunun."

Araba kumların üzerinde hızla Sherikov’un yeraltı kalesine giden giriş tüneline doğru ilerledi.

Sherikov, Reinhart’la tünelin alt ucunda laboratuvarın ana katına açıldığı yerde buluştu.

İri yarı Polonyalı elini uzatarak gözleri, gurur ve memnuniyetle parlayarak yanına yaklaştı. “Komiser, seni görmek büyük zevk.”

Reinhart silahlı Güvenlik polisi grubuyla birlikte arabasından çıktı. "Bu durum bir kutlama gerektiriyor öyle değil mi?” dedi.

"İyi fikir! Programın iki gün öncesindeyiz Komiser. SRB makineleri duruma ilgi gösterecek, oranlar bu haberler karşısında hemen değişecektir."

"Laboratuvara inelim. Kumanda taretini kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

Sherikov’un yüzünden bir gölge gelip geçti. “İşçileri şu anda rahatsız etmemeyi tercih ederim Komiser. Tareti zamanında bitirmek için büyük bir sorumluluk altına girdiler. Şu anda son rötuşlan yaptıklarını sanıyorum.”

“Görüntü ekranından onları izleyebiliriz. Nasıl çalıştıklarını merak ediyorum. Bu kadar küçük rölelerin döşenmesi zor olmalı.”

Sherikov başını salladı. "Üzgünüm Komiser. Orada bir görüntü ekranı yok. Buna izin veremem. Fazlasıyla önemli. Bütün geleceğimiz buna bağlı."

Reinhart yanındaki polis grubuna çabucak bir işaret verdi. “Bu adamı tutuklayın.”

Sherikov’un yüzü bembeyaz oldu. Ağzı hayretle açıldı. Polisler çabucak etrafını sardı, silah namluları Sherikov’u dürttü. Hızla üzeri arandı. Silah kemeri, gizlenmiş enerji kalkanı üzerinden çekilip alındı.

“Neler oluyor?" dedi Sherikov sertçe, yüzüne tekrar biraz renk gelerek. "Ne yapıyorsun?”

"Savaş süresince tutuklusun. Bütün yetkilerin elinden alındı. Bundan böyle Silah Tasarım benim adamlarım tarafından yönetilecek. Savaş bittiğinde Konsey ve Başkan Duffe önünde yargılanacaksın.” Sherikov sersemlemiş bir halde başını salladı. “Anlamıyorum. Bütün bunların nedeni ne? Açıkla Komiser. Ne oldu?”

Reinhart polisine işaret etti. "Hazır olun. Laboratuvara giriyoruz. İçeri girmek için silahlarımızı ateşlemek zorunda kalabiliriz. Değişken adam bombanın civarında kumanda tareti üzerinde çalışıyor olmalı.”

Sherikov’un yüzü anında sertleşti. Siyah gözleri dikkatli, düşmanca bir pırıltıyla ışıldadı.

Reinhart sertçe güldü. ‘‘Centaurus’tan bir karşı istihbarat raporu aldık. Sana şaşıyorum Sherikov. Centauruslu ajanların her yerde olduğunu biliyorsun. Bilmeliydin ki...”

Sherikov harekete geçti. Hızlıydı. İri bedenini adamların üzerine atarak göz açıp kapayana kadar polisin elinden kurtuldu. Adamlar yere düşerek dağıldılar. Sherikov doğruca duvara koştu. Polisler rastgele ateş etmeye başladı. Reinhart deli gibi silahının namlusunu doğrultmaya çalıştı.

Sherikov duvara ulaştı, başını eğmiş koşarken lazer ışınları parlayıp sönüyordu. PolonyalI duvara çarpıp gözden kayboldu.

"Aşağı!” diye bağırdı Reinhart. Elleri ve dizleri üzerine çöktü. Çevresindeki polisler yere yattı. Reinhart deli gibi küfrederek bedenini çabucak kapıya sürükledi. Hemen dışarı çıkmalıydılar. Sherikov kaçmıştı. Temasına tepki göstermek üzere ayarlanmış bir enerji bariyeri, sahte bir duvar, buradan güvenli bir yere kaçmıştı. Sherikov...

Dört bir yanlarında parlayan alevler ortalığı cehenneme çevirdi. Üzerlerini, çevrelerini her yeri alev alev yanan bir ölüm kükreyişi kapladı. Oda duvardan duvara sıçrayan alev alev yanan yokedici kitlelerle canlanmış gibiydi. Hepsi de son güçte ateşlenmeye ayarlanmış dört enerji yığını arasında kalmışlardı. Tuzak, bir ölüm tuzağı.

Reinhart soluk soluğa koridora süründü. Ayağa fırladı. Birkaç Güvenlik polisi onu izledi. Arkalarında alev alev yanan odada grubun geri kalanı, oradan oraya sıçrayan patlamalarla kavrulup yanıyor, haykırıyor, mücadele ediyordu.

Reinhart kalan adamlarını topladı. Sherikov’un muhafızları meydana ortaya çıkmaya başlamıştı bile. Koridorun bir ucunda küt namlulu

bir robot silahı mevzileniyordu. Bir sirenin feryadı duyuluyor, dört bir yanda muhafızlar koşturuyor, mevzi almak için acele ediyorlardı.

Robot silah ateş açtı. Koridorun bir bölümü patlayarak yıkıldı. Boğucu moloz ve parçacıklar çevrelerinde esti. Reinhart ve polisler öğürerek koridor boyunca gerilediler.

Bir yol ağzına geldiler, ikinci bir robot silah nişan almak için gümbürdeyerek onlara doğru ilerliyordu. Reinhart, robotun hassas kontrolünü hedef alarak dikkatle ateş etti. Aniden silah çırpınarak dönmeye başladı. Duvara savrulup sert metale çarptı. Sonra, çarkları hâlâ dönerek ve vızıldayarak bir yığın halinde yere düştü.

“Hadi.” Reinhart kâh çömelerek kâh koşarak oradan uzaklaştı. Saatine baktı. Vakit neredeyse gelmişti. Birkaç dakika daha. Önlerinde bir grup laboratuvar muhafızı belirdi, Reinhart silahını ateşledi. Arkasında polislerin ateşlediği mor lazer ışınları koridora giren muhafız grubuna isabet etti. Muhafızlar dağıldı, iki büklüm kıvranarak yere düştüler. Bir kısmı koridorda süzülen tozların altında kaldı. Reinhart laboratuvara doğru ilerledi, moloz ve yıkıntıları iterek kendine yol açtı, adamları peşinden geliyordu. “Hadi! Durmayın!"

Aniden Sherikov’un gürleyen sesi koridor boyunca sıralanan duvar hoparlörlerinden patladı. Reinhart durup çevresine bakındı.

"Reinhart! Hiç şansın yok. Asla yüzeye çıkamazsın. Silahlarını bırak ve vazgeç. Çevren sarıldı. Yüzeyin bir mil altındasın.”

Reinhart harekete geçti, koridorda kabaran toz bulutlarının arasına ilerledi. "Emin misin Sherikov?” diye homurdandı.

Sherikov güldü, kulak tırmalayan, metalik gürültü dalga dalga Reinhart’ın kulak zarlarına çarptı. "Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum Komiser. Savaş için hayati önem taşıyorsun. Değişken adamı

öğrendiğin için üzgünüm. Centaurus casuslarının bu işte rol oynayacağını hesaba katmadığımızı itiraf ediyorum. Ama artık onu öğrendiğine göre...”

Birden Sherikov’un sesi kesildi. Derin bir gümbürtü zemini sarsmıştı, koridoru başından sonuna sarsan aralıksız bir titreşim.

Reinhart’ın omuzları gevşedi. Moloz bulutları arasından saatindeki rakamlara baktı. Tam zamanında. Bir saniye bile geç kalmamışlardı.

Dünyanın diğer ucundaki Meclis binalarından fırlatılan hidrojen füzeleri hedeflerine ulaşmaya başlıyordu. Saldırı başlamıştı.

Saat tam altıda giriş tünelinin dört mil uzağında Joseph Dixon bekleyen birliklere işareti verdi.

İlk iş Sherikov’un savunma kalkanlarını indirmekti. Füzeler bir müdahale olmadan geçmek zorundaydı. Dixon’ın işaretiyle birlikte otuz Güvenlik gemisinden oluşan bir filo dağların tepesinden, yeraltı laboratuvarlarının hemen üzerinde on millik yükseklikten daldı. Beş dakika içinde savunma kalkanları parçalanmış ve bütün kule projektörler dümdüz edilmişti. Şimdi dağlar hemen hemen korumasızdı.

"Şimdilik her şey yolunda" diye mırıldandı güvenli konumundan izleyen Dixon. Güvenlik gemisi filosu işini bitirip gümbürdeyerek geri döndü. Çöl üzerinde polis gücünün yüzey araçları bir o yana bir bu yana kıvrılarak hızla giriş tüneline doğru ilerliyordu.

Bu sırada Sherikov’un karşı saldırısı başlamıştı.

Tepelere gömülü silahlar ateş açtı. Geniş alev sütunları ilerleyen araçların yolunda patladı. Düzlük uluyan bir girdapla, gürültülü patlamalarla çalkalanırken araçlar duraksayarak geri çekildiler. Arada sırada, bir araç toz bulutunun içinde kayboluyordu. Uzaklaşan bir grup araç, kırbaç gibi çarpan dev bir rüzgârla havalanıp dağıldı.

Dixon topun yok edilmesi emrini verdi. Polisin hava gücü, jetleriyle aşağıdaki toprağı sarsarak bir kez daha havalandı. Polis gemileri beceriyle birbirinden ayrılıp tepeleri koruyan topa doğru uçtular.

Top yüzey araçlarını bırakıp saldırıyı karşılamak üzere yüzünü kaldırdı. Hava gemileri dev patlamalarla dağı sarsarak tekrar tekrar saldırdı.

Toplar sustu. Yankılanan gümbürtüleri bombalar onlara ölümcül zarar verirken azaldı ve gönülsüzce sustu. Dixon yüzünde tatminkar bir ifadeyle bombardımanın sona ermesini izledi. Hava gemileri, bir hayvan leşinin üzerinden zaferle yükselen kara sivrisinekler gibi kalabalık bir küme halinde yükseldi. Uçaksavar robot silahlar mevzi alarak gökyüzünü alevli ışınların dumanıyla doldurdu.

Dixon saatine baktı. Füzeler Kuzey Amerika'dan yola çıkmıştı, gelmelerine yalnızca birkaç dakika vardı.

Başarılı bombardımanın ardından serbest kalan yüzey araçları yeni bir cepheden saldırı için toplandılar. Bir kez daha alevler içindeki arazide ilerleyerek dikkatle bombalarla dövülmüş dağ duvarına yaklaştılar. Savunma silahlarının çemberi olan eğri büğrü yıkıntılara yönelmişlerdi. Giriş tüneline doğru.

Zaman zaman bir topun zayıf ateşiyle karşılaşıyorlardı. Araçlar amansızca ilerlemeye devam etti. Şimdi tepelerin oyuklarında Sherikov'un birlikleri saldırıya karşılık vermek için hızla yüzeyle çıkıyorlardı. İlk araç dağların gölgesine ulaştı...

Sağır edici bir yaylım ateşi başladı. Her yerden robot silahlar belirdi. Ağaçlar, çalılar, kayalar ve taşların arkasından iğne namlular göründü. Tepenin altında tuzağa düşen polis araçları yakıp kavuran bir çapraz ateş altında kalmıştı.

Sherikov'un muhafızları hızla yamaçlardan aşağı, ilerlemeleri duran araçlara iniyordu. Araçlardan koşan adamlara ateş açılırken sıcaklık

dalgalan yükselip düzlüğü kavurdu. Robot silahlardan biri kurşun gibi düzlüğe düştü, gürültüyle ateş ederek araçlara ilerledi.

Dixon gerginlikle kıvrandı. Yalnızca birkaç dakika. Artık an meselesiydi. Elini gözüne siper ederek gökyüzüne baktı. Henüz füzelerden bir iz yoktu. Reinhart'ı merak etti. Aşağıdan hiçbir işaret gelmemişti. Görünüşe göre Reinhart'ın başı dertteydi. Hiç kuşkusuz yeraltında tünel labirentinde, dağların altındaki toprağı petek gibi delen karmaşık geçit ağında umutsuz bir savaş sürüyordu.

Havada Sherikov'un birkaç savunma gemisi ok gibi fırlayarak boş yere mücadele etti.

Sherikov'un muhafızları düzlüğe aktı. Çömelerek, koşarak duran araçlara ilerlediler. Polis hava gemileri feryat ederek onlara doğru alçaldı, silahlan gümbürdedi.

Dixon soluğunu tuttu. Füzeler geldiğinde...

İlk füze hedefini buldu. Dağın bir bölümü duman ve köpüklü gazlara dönüşürek kayboldu. Sıcaklık dalgası Dixon'un suratına tokat gibi çarparak onu fırıl fırıl döndürdü. Aceleyle tekrar gemisine girdi, havalanarak olay yerini hızla geride bıraktı. Arkasına baktı. İkinci ve üçüncü füze de isabet etmişti. Dağların arasında büyük, kara çukurlar açılmıştı. Kırık dişler gibi geniş parçalar eksikti. Şimdi füzeler aşağıdaki yeraltı laboratuvarlarına girebilirdi.

Yerde yüzey araçları tehlike bölgesinin dışında durmuşlar, füze saldırısının bitmesini bekliyorlardı. Sekizinci füze isabet ettiğinde araçlar yine ilerlemeye başladı. Başka füze düşmedi.

Dixon gemisini tekrar olay yerine yöneltti. Laboratuvar açığa çıkmıştı artık. Üst bölümleri yırtılıp açılmıştı. Güçlü patlamalarla tepesi açılmış, paramparça edilmiş bir konserve kutusu gibi yatıyor, ilk katlan

havadan görünüyordu. Adamlar ve araçlar içeriye akın ediyor, yüzeye çıkan muhafızlarla çatışıyordu.

Dixon dikkatle izledi. Sherikov'un adamları ağır silahlan getiriyordu, büyük robot toplar. Ama polis gemileri yeniden pike yapmaya başlamıştı. Sherikov’un savunma devriyeleri gökyüzünden temizlenmişti. Polis gemileri uğuldayarak aşağı iniyor, açıktaki laboratuvarın üzerinde kavis çiziyorlardı. Sağlam kalan asansör katlarında yüzeye yükselen toplara nokta atışı yapan küçük bombalar ıslık çalarak düşüyordu.

Dixon’un görüntü ekranı aniden tıkladı. Dixon ekrana döndü.

Reinhart’ın yüzü ekranda belirdi. “Saldırıyı durdur." Üniforması yırtılmıştı. Yanağında boydan boya derin kanlı bir yarık vardı. Dağınık saçlarını gözlerinden itip Dixon’a yüzünü ekşiterek sırıttı. “Ne mücadeleydi."

“Sherikov...”

"Muhafızlarını çekti. Ateşkes yapmaya karar verdik. Her şey bitti. Artık fazlasına gerek yok.” Reinhart soluklanmak için durdu, ensesindeki kirle teri sildi. "Gemini indir ve hemen buraya gel."

“Değişken adam?"

“Sırada o var" dedi Reinhart vahşi bir sesle. Silah namlusunu ayarladı. "İşin bu bölümü için sana aşağıda ihtiyacım var. Olaya tanık olmanı istiyorum.”

Reinhart yüzünü görüntü ekranından çevirdi. Odanın köşesinde Sherikov hiçbir şey söylemeden sessizce duruyordu. “Ee?” diye gürledi Reinhart, “Nerede? Onu nerede bulacağım?"

Sherikov tedirgin bir biçimde dudaklarını ıslatıp Reinhart’a baktı. “Komiser bundan emin misiniz...”

“Saldın durduruldu. Laboratuvarların güvende. Hayatın da. Üzerine düşeni yapma sırası sende.” Reinhart silahını kavrayıp Sherikov’a doğru gitti. "Nerede?"

Sherikov bir an tereddüt etti. Sonra iri bedeni yavaşça yenilmiş gibi kendini bıraktı. Bitkin bir halde başını salladı. “Pekâlâ. Sana nerede olduğunu göstereceğim." Sesi neredeyse işitilmeyecek kadar alçak, kuru bir fısıltı halinde çıkmıştı. “Buradan aşağı. Hadi."

Reinhart, Sherikov’un peşi sıra odadan koridora çıktı. Polisler ve muhafızlar hızla çalışarak yıkıntıları kaldırıyor, her yerde yanan hidrojen yangınlarını söndürüyorlardı. “Oyun yok Sherikov."

"Oyun yok” diye başını salladı Sherikov teslim olmuş bir halde. “Thomas Cole tek başına. Ana odaların dışında ek bir laboratuvarda."

“Cole?”

"Değişken adanı. Onun adı.” Polonyalı iri başını biraz çevirdi. “Bir adı var."

Reinhart silahını salladı. “Acele et. Hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyorum. İşin bu kısmı için buradayım.”

“Bir şeyi unutmamalısınız Komiser.”

“Neymiş?”

Sherikov durdu. "Küreye hiçbir zarar gelmemeli. Kumanda tareti. Her şey ona bağlı, savaş, bütün bir..."

"Biliyorum. Kahrolası şeye bir şey olmayacak. Gidelim.”

“Eğer zarar görürse..."

"Kürenin peşinde değilim. Sadece Thomas Cole’la ilgileniyorum.”

Koridorun sonuna geldiklerinde metal bir kapının önünde durdular. Sherikov başını salladı. "İçeride.”

Reinhart geri çekildi. “Kapıyı aç.”

“Kendin aç. Bu işle bir ilgim olsun istemiyorum.”

Reinhart omuz silkti. Kapının önünde durdu. Silahıyla nişan aldı, elini kaldırıp göz algılama devresinin önünde salladı. Hiçbir şey olmadı.

Reinhart kaşlarını çattı. Kapıyı eliyle ittiğinde açıldı. Önünde küçük bir laboratuvar vardı. Bir çalışma tezgâhı, yığın halinde aletlerle parçalar, ölçüm araçları, tezgâhın ortasında da saydam küre, kumanda tareti.

"Cole?" Reinhart hızla odada ilerledi. Aniden telaşa kapılarak çevresine bakındı. “Nerede...”

Oda boştu. Thomas Cole gitmişti.

İlk füze isabet ettiğinde Cole çalışmayı bıraktı ve oturup dinledi.

Uzaktan gelen bir gümbürtüyle ayağının altındaki zemin sarsıldı. Tezgâhta aletleri ve parçaları sarsıldı. Bir pense yere düştü. Bir tornavida kutusu devrilerek içindeki küçük aletler saçıldı.

Cole bir süre dinledi. En sonunda saydam küreyi tezgâhtan kaldırdı. Dikkatli ve kontrolü ellerle küreyi yukarı kaldırarak, parmaklarını hafifçe yüzeyinde gezdirdi. Açık mavi gözleri düşünceliydi, bir süre sonra küreyi tekrar tezgâha kaidesine bıraktı.

Küre bitmişti. Değişken adam hafif bir gurur ışıltısı hissetti. Küre bugüne kadar yaptığı en iyi iş olmuştu. Derinden gelen gümbürtüler bitmişti. Cole birdenbire dikkat kesildi. Taburesinden aşağı atladı, odanın karşısındaki kapıya koştu. Bir an kapının yanında durup dikkatle dinledi. Diğer tarafta gürültüler, bağırmalar, ağır bir şey sürükleyerek koşan, telaşla çalışan muhafızları duyabiliyordu.

Koridorun aşağısında bir gümbürtü yankılanarak kapısına çarptı. Sarsıntıyla sersemledi. Duvarları ve zemini sarsan yeni bir enerji dalgasıyla dizleri üzerine çöktü.

Işıklar titreşti ve söndü.

Cole bir el feneri bulana kadar karanlıkta el yordamıyla arandı. Elektrik kesintisi. Alevlerin çıtırtısını duyabiliyordu. Işıklar geri geldi, çirkin sarı bir renkteydiler, sonra tekrar söndüler Cole eğilip el feneriyle kapıyı inceledi. Manyetik bir kilit. Dıştan endüklenen elektrik akımına bağlıydı. Bir tornavida alıp kapıyı kanırttı. Bir an yerinden oynamadı. Sonra açıldı.

Cole dikkatle koridora çıktı. Ortalık savaş alanına dönmüştü. Her yerde yarı kör, yanmış muhafızlar dolaşıyordu. Parçalanmış araçların yıkıntısı altında inleyen iki muhafız vardı. Erimiş silahlar ve leş gibi metal kokusu. Hava yanan kablolar ve plastik kokusuyla ağırdı. İlerledikçe yoğun bir duman soluğunu keserek iki büklüm olmasına yol açtı.

“Dur” dedi kesik soluklar alarak doğrulmaya çalışan bir muhafız. Cole adamın yanından geçip koridordan aşağı yürüdü. Hâlâ çalışan iki küçük robot silah yanından kayarak çatışma gürültüsüne doğru ilerledi. Cole robotları izledi.

Koridorların birleştiği noktalardan birinde çatışma tüm hızıyla sürüyordu. Sütunların arkasında çömelmiş Sherikov’un muhafızları umutsuzca ateş ederek Güvenlik polisiyle çatışıyordu. Şiddetli bir patlama yukarıda bir yeri ateşe verirken bütün yapı tekrar sarsıldı. Bombalar? Mermiler?

Mor bir ışın kulağını sıyırıp arkasındaki duvarda dağıldı. Gözleri panikle kararmış rastgele ateş eden bir Güvenlik polisi. Sherikov’un muhafızlarından biri onu kolundan yaraladığında adamın silahı elinden yere uçtu.

Bir robot top, kavşağı geride bırakan Cole'a doğru döndü. Cole koşmaya başladı. Top arkasından kayarak kararsızca nişan aldı. Cole soluksuz bir halde eğildi. Titreşen sarı ışıkta ilerleyen bir grup Güvenlik polisi gördü. Adamlar profesyonelce ateş ediyor, saldırıyı Sherikov'un adamlarının aceleyle kurduğu bir savunma hattına yoğunlaştırıyorlardı.

Robot top onlara ateş etmek üzere yolunu değiştirdiğinde Cole bir köşeyi dönerek kaçtı.

Ana laboratuvarda, geniş ve bodur İkarus'un yükseldiği büyük odadaydı.

İkarus! Çevresinde, silahlarını ve koruma kalkanlarını kavramış muhafızlar etten bir duvar oluşturmuştu. Ama Güvenlik polisi İkarus'a dokunmuyordu. Hiç kimse ona zarar vermek istemiyordu. Cole peşine düşen bir muhafızı atlatıp laboratuvarın uzak ucuna ulaştı.

Enerji kalkanı jeneratörünü bulması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Bir düğme yoktu. Bu nedenle biraz kafası karıştıysa da sonra hatırladı. Muhafız onu bileğinden kontrol etmişti.

Bu konuda endişelenmek için çok geçti. Tornavidayla jeneratör üzerindeki levhayı söküp kabloları avuç avuç dışarı çıkardı. Jeneratör yerinden gevşediğinde Cole onu duvardan çekti. Tanrıya şükür kalkan kapalıydı. Jeneratörü bir yan koridora taşımayı başardı.

Cole çömelerek jeneratörün üzerine eğildi, becerikli parmakları uçarcasına çalıştı. Kabloları kendine doğru çekip yere serdi, devreleri telaşla takip etti.

Uyarlamak beklediğinden daha kolaydı. Kalkan bir buçuk metrelik bir mesafe boyunca kablolarla dik açıda akıyordu. Her uç bir taraftan korunuyor, kalkan ortada boş bir koni bırakarak dışa doğru yayılıyordu.

Kabloyu kemerinden aşağı pantolonunun paçalarına sarkıttı, gömleğinin altından da geçirip bilekleri ve ayak bileklerine kadar uzattı.

Ağır jeneratörü kavramak üzereyken iki Güvenlik polisi belirdi. Işın tabancalarını kaldırıp yakın mesafeden ateş ettiler.

Cole kalkanı açtı. Üzerine sıçrayan titreşim dişlerini takırdatıp bedeninden yukarı tırmandı. Bedeninden yayılan, gücü artan enerjiyle yarı sersemleyerek sendeledi. Mor ışınlar alana çarpıp zarar vermeden yön değiştirdi.

Güvendeydi.

Aceleyle koridordan aşağı ilerledi, parçalanmış bir silah ve hâlâ ışın tabancalarını bırakmadan hareketsiz yatan adamların bedenlerinin yanından geçti. Radyoaktif tozların oluşturduğu geniş bulutlar çevresinde savruluyordu. Tedirgin bir biçimde bir bulutun yanından geçti. Her yerde muhafızlar yatıyordu. Kimi ölmüş kimi can çekişiyordu, havadaki sıcak metalik tuzlar bedenlerini kısmen yok etmiş, yemiş ve kemirmişti. Buradan hemen çıkmalıydı.

Koridorun sonunda kalenin tamamen bir bölümü yıkılmıştı. Dört bir yanından alevler yükseliyordu. Füzelerden biri zemin seviyesinin altına düşmüştü.

Cole hâlâ çalışan bir asansör buldu. Yaralı muhafızlar yüzeye çıkarılıyordu. Hiçbiri ona dikkat etmedi. Asansörün çevresinde kabaran alevler yaralıları yalıyor, işçiler umutsuzca asansörü çalıştırmaya uğraşıyordu. Cole asansöre atladı. Bir saniye sonra bağırışları ve alevleri geride bırakarak yükselmeye başladı.

Asansör yüzeye çıktığında Cole aşağı atladı. Onu gören bir muhafız peşine düştü. Cole çömelerek hâlâ akkor halinde dumanı tüten eğrilmiş bir metal yığının arkasına kaçtı. Biraz uzağa koştu, yıkık bir savunma kalkanı kulesinin yanından erimiş zemine atladı ve bir yamaçtan aşağı indi.

Zorlukla soluk alarak olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Uzun bir yamaca geldiğinde, güçlükle yukarı tırmandı.

Peşindeki muhafız Sherikov'un yeraltı kalesinin yıkıntılarından sürüklenen kül bulutlarının arkasında kaybolmuştu.

Cole tepenin zirvesine ulaştı. Bir an soluklanmak ve nerede olduğunu anlamak için durdu. Neredeyse akşam oluyordu. Güneş batmaya başlamıştı. Kararan gökyüzünde hâlâ birkaç nokta bükülüp yuvarlanıyordu, alevlenen sonra tekrar sönen siyah noktalardı.

Cole dikkatle ayağa kalkıp çevresine bakındı. Aşağıda dört bir yanda yıkıntılar uzanıyordu, burası kaçtığı fırındı işte. Onarılamayacak biçimde delik deşik edilmiş ve harap olmuş akkor metal ve molozdan oluşan harabe. Kilometreler boyunca uzanan karman çorman moloz yığını ve yarı buharlaşmış araç.

Düşündü. Herkes yangınları söndürüp yaralıları güvenliğe ulaştırmakla meşguldü. Kaybolduğunu anlamaları zaman alacaktı. Ama gittiğini anlar anlamaz peşine düşeceklerdi. Laboratuvarın çoğu yıkılmıştı. O yönde hiçbir şey yoktu.

Yıkıntıların ilerisinde göz alabildiğine sonsuz Uralların yüksek zirveleri uzanıyordu.

Dağlar ve yeşil ormanlar. Vahşi doğa. Onu orada bulmalarının imkânı yoktu.

Cole yamaç boyunca yürümeye başladı. Dikkatle ve yavaş yürüyordu, kalkan jeneratörü kolunun altındaydı. Karmaşada muhtemelen onu belirsiz bir süre idare edebilecek yiyecek ve gereç bulabilirdi. Sabahın erken saatlerini bekleyebilir, sonra yıkıntılara geri dönüp gerekli eşyaları alabilirdi. Birkaç alet ve Tanrı vergisi yeteneğiyle idare edebilirdi. Bir tornavida, çekiç, çivi, öte beri.

Kulağına şiddetli bir uğultu geldi. Sağır edici bir gümbürtüye dönüştü. Cole hızla döndü. Arkasında gökyüzünü, her an biraz daha büyüyen dev bir karaltı kaplıyordu.

Cole dondu. Biçim tepesinde gümbürderken sersemlemiş bir halde olduğu yere mıhlanıp kaldı.

Sonra beceriksizce koşmaya başladı. Sendeleyip düştü, bir süre aşağı yuvarlandı. Umutsuzca toprağa tutunmaya çalıştı. Elleri çılgın gibi yumuşak toprağı boş yere kazdı. Bir yandan da kolunun altındaki jeneratörü tutmaya çalışıyordu.

Aniden bir kıvılcım çakarak, çevresini kör edici bir ışıkla doldurdu. Kıvılcım onu alıp kuru bir yaprak gibi savurdu. Çevresinde kavurucu alevler çatırdarken acıyla homurdandı. Sıcak alevler kalkanını kemirip açlıkla yedi. Sersemlemiş bir halde döne döne alev bulutunun içinde karanlık bir çukura, iki tepe arasındaki geniş yarığa düştü. Kabloları yırtıldı. Jeneratör elinden kayıp geride kayboldu. Kalkan aniden kayboldu.

Cole tepenin dibinde karanlıkta yattı. Bedeni, korkunç alevler üzerinde oynaşırken acıyla çığlık attı. Yanan bir közdü, karanlıktan oluşan evrende yanan yarı tükenmiş bir kül yığını. Acıdan toprağa saklanmak isteyen bir böcek gibi kıvrılıp emekledi, bağırdı, haykırarak korkunç ateşten kaçmaya çabaladı. Ateşin çatırdayıp onu kemiremeyeceği ilerdeki soğuk ve sessiz karanlık perdesine ulaşmaya çalışıyordu.

Yalvarır gibi dışarı, karanlığa uzandı, güçsüzce önünü yoklayarak kendini ona doğru çekmeye çalıştı, yavaş yavaş bedeninin dönüştüğü parlayan küre söndü. Gecenin geçit vermez kaosu bastırdı. Akıntının onu sarıp kavurucu ateşi söndürmesine izin verdi.

Dixon gemisini beceriyle indirdi ve devrilmiş bir savunma kulesinin önünde durdu. Aşağı atlayıp dumanı tüten toprakta hızla ilerledi.

Çevresi güvenlik polisiyle sanlı Reinhart asansörde belirdi. “Elimizden kurtuldu, kaçtı.”

"Kaçmadı" diye yanıtladı Dixon. "Onu yakaladım.”

Reinhart şiddetle titredi. “Ne demek istiyorsun?”

"Benimle gel. Bu taraftan. “Dixon ve Reinhart yerle bir olmuş bir yamaçtan soluk soluğa yukarı tırmandı. "İniş yapıyordum. Asansörden çıkıp dağlara doğru koşan birini gördüm, bir tür hayvan gibiydi. Açığa çıktığında üzerine pike yapıp bir fosfor bombası bıraktım.”

“O halde öldü mü?”

"Fosfor bombasından kimsenin kurtulabileceğini sanmıyorum." Tepeye ulaştıklarında Dixon durdu, sonra heyecanla tepenin ilerisindeki çukuru işaret etti. "Orada!”

Dikkatle aşağı indiler. Toprak iyice yanmış, alazlanmıştı. Kesif duman bulutları havada asılı duruyordu. Orada burada hâlâ yanan ateşler vardı. Reinhart öksürerek eğildi. Dixon bir cep fişeği yakarak bedenin yanına koydu.

Yanan fosfor bedeni kavurmuş neredeyse tamamen tahrip etmişti. Bir kolu yüzünün üzerinde hareketsiz yatıyor, bacakları garip bir açıyla uzanıyordu. Bir çöp fırınına atılıp tanınmayacak hale gelene kadar yanmış bez bebeğe benziyordu.

"Yaşıyor!" diye mırıldandı Dixon, merakla adamı yokladı. “Bir tür koruyucu kalkanı vardı herhalde. İnanılmaz, böyle bir adamın...”

“O mu? Gerçekten o mu?”

"Tanıma uyuyor." Dixon yanmış giysiden bir parça yırttı. "Bu değişken adam. En azından ondan geriye kalan."

Reinhart rahat bir soluk alarak omuzlarını gevşetti. “O halde en sonunda onu yakaladım. Veri doğru. Artık bir etmen değil."

Dixon ışın tabancasını çıkarıp düşünceli bir tavırla emniyet kilidini açtı. "Eğer istiyorsanız, işini burada bitirebilirim."

O anda iki Güvenlik polisinin eşlik ettiği Sherikov belirdi. Uzun adımlarla, yüzünde tatsız bir ifadeyle yürüdü. Siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. “Cole...” sözünü tamamlayamadı. “Ulu tanrım.”

"Dixon onu bir fosfor bombasıyla vurdu" dedi Reinhart duygusuz bir sesle. "Yüzeye çıkmıştı, dağlara ulaşmaya çalışıyordu."

Sherikov bitkin bir halde başını çevirdi. “İnanılmaz biriydi. Saldırı sırasında kaçmak için kapısının kilidini zorlayıp açmayı başarmış. Muhafızlar ona ateş etmiş ama hiçbir şey olmamış. Çevresinde bir tür güç kalkanı yaratmayı başarmış. Kendi kendine değiştirip yaptığı bir şey."

“Her neyse artık bitti” diye karşılık verdi Reinhart. “Onunla ilgili SRB levhalarını hazırlamış miydin?”

Sherikov yavaşça paltosuna uzanıp bir manila zarf çıkardı. "İşte benimle birlikteyken hakkında topladığım bütün bilgi."

"Eksiksiz öyle değil mi? Daha önceki her şey bölük pörçüktü.”

“Yapabildiğim kadar eksiksiz. Kürenin içinin diyagramlarını ve fotoğraflarını da içeriyor. Benim için yaptığı taret akşamı. Onlara bakmaya fırsatım bile olmadı." Sherikov zarfa dokundu. "Cole’a ne yapacaksın?"

“Onu alıp kente geri götüreceğim, Ötenazi Bakanlığı tarafından resmi olarak uyutulacak.”

“Yasal cinayet?" Sherikov’un dudakları büküldü. “Neden buracıkta işini bitirmiyorsun?"

Reinhart zarfı kavrayıp cebine yerleştirdi. “Bunları hemen makinelere teslim edeceğim." Dixon’a işaret etti. “Gidelim. Artık filoya Centaurus’a saldırmaya hazırlanmaları haberini verebiliriz.” Bir an Sherikov’a döndü. “İkarus ne zaman fırlatılabilir?"

"Yaklaşık bir saat içinde sanırım. Kontrol taretini yerine bağlıyorlar. Doğru çalışacağını varsayarsak geriye bir tek bu kalıyor.”

"İyi. Duffe’ye savaş filosuna işaret göndermesini bildireceğim.” Reinhart polislere başını sallayarak Sherikov’u bekleyen Güvenlik gemisine götürmelerini işaret etti. Sherikov küle dönmüş yorgun bir yüzle, robot gibi yürüdü. Cole’un hareketsiz bedeni bir yük arabasına yüklendi. Araba gürültüyle güvenlik gemisinin ambarına sokuldu, ambar kapağı arkasından kapandı.

“Makinelerin ek bilgiye verecekleri tepkiyi görmek ilginç olacak” dedi Dixon.

"İhtimalleri epeyi iyileştirecektir” diye ona katıldı Reinhart. İç cebindeki kabarık zarfa dokundu. “Belirlenen zamanın iki gün önündeyiz.”

Margaret Duffe yavaşça masasından kalktı. İskemlesini robot gibi geri itti. “Doğru anlamış mıyım bakalım. Yani bombanın bittiğini mi söylüyorsun? Yollanmaya hazır mı?”

Reinhart sabırsızlıkla başını salladı. “Söylediğim bu. Teknisyenler doğru bağlandığından emin olmak için taret kilitlerini kontrol ediyor. Fırlatma yarım saat içinde gerçekleşecek."

"Otuz dakika! O halde...”

“O halde saldırı hemen başlayabilir. Filo çatışma için hazır sanırım.”

"Elbette. Birkaç gündür hazır bekliyor. Ama bombanın bu kadar erken hazır olduğuna inanamıyorum.” Margaret Duffe kaskatı adımlarla

bürosunun kapısına gitti. "Bu büyük bir gün Komiser. Eski çağ geride kaldı. Yarın bu zamanda Centaurus yok olmuş olacak. Sonunda koloniler elimize geçecek."

“Uzun bir tırmanıştı" diye mırıldandı Reinhart.

“Bir tek şey. Sherikov’a düzenlediğin saldırı. İnanılmaz olan onun kalibresinde bir insanın..."

Reinhart soğuk bir sesle onun sözünü kesti. "Bunu daha sonra konuşuruz.” Manila zarfı paltosundan çıkardı. "Ek veriyi SRB makinelerine besleme fırsatım olmadı. İzninizle şimdi gidip bunu yapacağım.”

Margaret Duffe bir an kapıda durdu. İkisi de konuşmadan sessizce birbirlerine baktılar, Reinhart'ın ince dudaklarında hafif bir gülümseme, kadının mavi gözlerinde ise düşmanca bir bakış vardı.

“Reinhart bazen çok ileri gidebileceğini düşünüyorum. Ve bazen çoktan fazla ileri gitmiş olduğunu düşünüyorum...”

"Gösterilen oranlarda değişiklik olduğunda size haber veririm.” Reinhart kadının yanından geçip bürodan koridora çıktı. İçinde yükselen yoğun bir heyecanla SRB odasına yöneldi.

Birkaç dakika sonra SRB odasına girdi. Makinelere yürüdü. Görüntü pencereleri 7-6 oranını gösteriyordu. Reinhart hafifçe gülümsedi. 7-6. Yanlış bilgiye dayanan yanlış oran. Artık kaldırılabilirlerdi.

Kaplan hemen yanına geldi. Reinhart ona zarfı uzatıp pencereye gitti, aşağıdaki manzaraya baktı. Her yerde acele eden insanlar ve araçlar vardı. Karıncalar gibi gelip giden, her yöne koşturan görevliler.

Savaş başlamıştı. Bunca zamandır Poxima Centaurus yakınlarında bekleyen savaş filosuna işaret gönderilmişti. Reinhart’ın içi bir zafer duygusuyla doldu. Kazanmıştı. Geçmişten gelen adamı yok etmiş, Peter Sherikov’u dize getirmişti. Savaş planlandığı gibi başlamıştı. Terra

zincirlerinden kurtuluyordu. Reinhart hafifçe gülümsedi. Tam bir başarı sağlamıştı.

“Komiser."

Reinhart yavaşça döndü. “Pekâlâ."

Kaplan makinelerin önünde durmuş okumaya bakıyordu. "Komiser...”

Reinhart ani bir panik hissetti. Kaplaıı’ın sesinde bir şey vardı. Hemen adamın yanına gitti. "Ne oldu?” dedi Reinhart sertçe, mesafeyle. Makinelere eğilip okumayı inceledi.

Dehşetle başı döndü.

100-1. Terra aleyhine!

Gözünü rakamlardan ayıramıyordu. Gördüklerine inanamıyordu, uyuşmuş, şoka girmişti adeta. 100-1. Ne olmuştu? Ters giden neydi? Taret bitmişti, İkarus hazırdı, filoya haber verilmişti...

Binanın içinde derinden gelen ani bir uğultu duyuldu. Aşağıdan bağırışlar geliyordu. Reinhart, korkuyla ürpererek yavaşça başını pencereye çevirdi.

Akşam göğünde hareket eden an be an yükselen bir iz vardı. İnce beyaz bir çizgiydi. Bir şey her saniye biraz daha hızlanarak gökyüzünde tırmanıyordu. Yerde bütün bakışlar ona çevrilmişti, korku ve şaşkınlık içindeki yüzler gökyüzüne bakıyordu.

Nesne hız kazandı. Hızlı, daha hızlı. Sonra gözden kayboldu. İkarus yola çıkmıştı.

Saldırı başlamıştı, artık durmak için çok geçti.

Makineler yüzde bir başarısızlık ihtimali gösteriyordu.

15 Mayıs 2136 akşamı sabah saat sekizde İkarus, Centaurus yıldızına doğru fırlatıldı. Bir gün sonra bütün Terra beklerken İkarus ışık hızından binlerce kat hızlı hareket ederek yıldıza girdi.

Hiçbir şey olmadı. İkarus yıldızda kayboldu. Hiçbir açıklaması yoktu. Bomba patlamamıştı.

Bu sırada Terra savaş filosu birleşik bir saldırıya geçerek Centaurus'un dış filosuyla çatışmaya girdi. Yirmi ana gemi ele geçirildi. Centaurus filosunun büyük bir bölümü yok edildi. Tutsak sistemlerin birçoğu imparatorluk zincirlerinden kurtulma umuduyla isyan etmeye başladı.

İki saat sonra Armun'dan gelen Centaurus filosu aniden belirerek savaşa girdi. Büyük mücadele Centaurus sisteminin yarısını aydınlattı. Gemiler art arda bir an parlayıp sonra küle dönüştü. Bir gün boyunca iki filo milyonlarca kilometrelik uzay alanına dağılarak savaştı. Her iki taraf da sayısız savaşçı kaybetti.

En sonunda hasar görmüş Terra filosundan geriye kalanlar yenilen taraf olarak Armun'a doğru topalladı. Bir zamanların muazzam armadasından geriye pek az şey, yalpalayarak esarete giden birkaç kararmış tekne gövdesi kalmıştı ancak.

İkarus çalışmamıştı. Centaurus patlamamıştı. Saldırı başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Savaş sona ermişti.

“Savaşı kaybettik" dedi Margaret Duffe kısık bir sesle. Şaşkın ve korkmuştu kadın. "Bitti. Sona erdi.”

Konsey üyeleri konferans masasının çevresinde oturuyorlardı. Sessiz, hareketsiz, ak saçlı yaşlı adamlar. Hepsi de salonun iki duvarını kaplayan büyük yıldız haritalarına bakıyorlardı.

"Şimdiden müzakerecilere barış anlaşması için yetki verdim” diye mırıldandı Margaret Duffe. “Kumandan yardımcısı Jessup’a teslim olma emri gönderildi. Umut yok. Filo kumandanı Carleton birkaç dakika önce kendisini ve amiral gemisini yok etti. Centaurus Yüksek Meclisi ateşkesi kabul etti. Bütün imparatorluk temelden çürümüş durumda. Kendi ağırlığıyla çökmek üzere.”

Reinhart başını elleri arasına almış iki büklüm masada oturuyordu. “Anlamıyorum... Neden? Bomba neden patlamadı?” Titreyen ellerle alnını ovuşturdu. Bütün soğukkanlılığı kaybolmuş, titreyen yıkılmış bir adama dönüşmüştü. “Ters giden neydi?”

Dixon kül gibi bir yüzle geveledi. "Değişken adam tareti sabote etmiş olmalı. SRB makineleri biliyordu... veriyi analiz ettiler. Biliyorlardı! Ama artık çok geç.”

Reinhart başını hafifçe yukarı kaldırdığında gözleri umutsuzluktan kararmıştı. "Bizi mahvedeceğini biliyordum. İşimiz bitti. Bir yüzyıllık çalışma ve planlama.” Bedeni yoğun bir azapla kaskatı kesildi. “Hepsi Sherikov yüzünden!”

Margaret Duffe soğuk bakışlarla Reinhart’ı süzdü. “Neden Sherikov yüzünden?”

“Cole’u hayatta bıraktı! En başından beri onun öldürülmesini istedim.” Reinhart aniden koltuğundan fırladı. Eli kasılarak silahını kavradı. “Hâlâ hayatta! Kaybetmiş olsak bile Cole’un göğsüne bir lazer sıkma zevkini tadacağım!”

"Otur yerine!” diye emretti Margaret Duffe. Reinhart kapıyla arasındaki mesafenin yarısını aşmıştı bile. “Hâlâ Ötenazi Bakanlığında, resmi evrakları bekli...”

“Hayır, orada değil” dedi Margaret Duffe.

Reinhart donakaldı. Duyduklarına inanamıyormuşçasına yavaşça döndü. “Ne?"

“Cole Bakanlık’ta değil. Nakledilmesini emrettim, senin talimatlarını da iptal ettirdim.”

“Nerede - o nerede?"

Margaret Duffe’nin sesi olağandışı bir sertlik taşıyordu. "Peter Sherikov’la. Urallar’da. Sherikov’un yetkisini iade ettim. Sonra Cole’u oraya göndererek Sherikov’un koruması altına yerleştirdim. Ona verdiğimiz sözü -onu kendi zamanına geri gönderme sözünü- tutmak için Cole’un iyileştiğinden emin olmak istiyorum."

Reinhart’ın ağzı açılıp kapandı. Yüzü bembeyazdı. Yanakları seğiriyordu. En sonunda konuşmayı başardı. “Aklını kaçırmışsın! Dünya’nın aldığı en büyük yenilgiden sorumlu haini...”

"Savaşı kaybettin" dedi Margaret Duffe usulca. “Ama bugün bir yenilgi günü değil. Bir zafer günü. Terra’nın yaşadığı en inanılmaz zafer.”

Reinhart ve Dixon şaşkına dönmüştü. "Ne...” dedi Reinhart soluksuzca. “Sen ne demek...” Oda kargaşa içindeydi. Bütün konsey üyeleri ayaktaydı. Reinhart’ın sözleri kargaşada kayboldu.

“Sherikov buraya geldiğinde açıklayacak” dedi Margaret Duffe’nin sakin sesi. “Keşfeden kişi o." Bakışlarını şaşkın konsey üyeleri üzerinde gezdirdi. “Herkes yerine otursun. Sherikov gelene kadar hepiniz burada kalacaksınız. Söyleyeceklerini dinlemeniz çok önemli. Haberleri durumu tamamen değiştiriyor.”

Peter Sherikov kâğıtların bulunduğu evrak çantasını silahlı teknisyeninden aldı. “Sağ ol.” Sandalyesini arkaya itip konsey salonunda düşünceli bir biçimde çevresine bakındı. “Herkes söyleyeceğim şeyi duymaya hazır mı?"

“Hazırız" diye karşılık verdi Margaret Duffe. Konsey üyeleri dikkat kesilmiş bir halde masada oturuyorlardı. Masanın ucunda Reinhart ve Dixon iri yarı Polonyalının evrak çantasının içinden kâğıtlarını çıkararak dikkatle incelemesini izledi.

“Başlangıç olarak size IDH bombasının arkasındaki orijinal çalışmayı hatırlatacağım. Jamison Hedge bir nesneyi ışık ötesi hızda hareket ettiren ilk insandı. Bildiğiniz gibi ışık hızına yaklaştıkça cismin boyu kısalıyor ve kütlesi artıyordu. Işık hızına ulaştığında ise nesne kayboluyordu. Bizim deyimimizle var oluşu sona eriyordu. Boyu olmadığı için bir alan kaplamıyordu. Farklı bir tür varoluşa geçiyordu.

“Hedge cismi geri getirmeyi denediğinde bir patlama oldu. Hedge öldü ve bütün ekipmanı yok oldu. Patlamanın gücü hesaplamanın ötesindeydi. Hedge gözlem gemisini milyonlarca kilometreler öteye yerleştirmişti. Buna rağmen yeterince uzak değildi. İlk başta motorunun uzay yolculuğu için kullanılabileceğini ummuştu. Ama ölümünden sonra bu ilke bir kenara bırakıldı.

"Yani İkarus’a kadar. Ben bir bomba potansiyeli gördüm, Centaurus ve İmparatorluk'u yok edebilecek inanılmaz güçlü bir bomba. İkarus’un yeniden belirmesi sistemlerinin imhası anlamına gelecekti. Hedge’in gösterdiği gibi cisim zaten maddenin boşlukta kapladığı alanda tekrar uzaya girecek ve inanılmaz boyutta bir patlamaya yol açacaktı."

“Ama İkarus geri dönmedi” diye bağırdı Reinhart. "Cole devreleri değiştirdi, bomba ilerlemeye devam etti. Muhtemelen hâlâ ilerlemeye devam ediyor.”

“Yanlış” diye gürledi Sherikov. "Bomba *tekrar* belirdi. Ama patlamadı."

Reinhart’ın tepkisi sertti. “Demek istediğin...”

“Bomba geri geldi, Proxima yıldızına girer girmez İDH altına düştü. Ama patlamadı. Bir felaket olmadı. Tekrar belirdi, güneş tarafından emilerek anında gaza dönüştü."

"Neden patlamadı?” diye sordu Dixon sertçe.

"Çünkü Thomas Cole, Hedge'in problemini çözdü. IDH cismi çarpışma olmadan bu evrene geri getirmenin bir yolunu buldu. Patlama olmadan. Değişken adam Hedge’in peşinde olduğu şeyi buldu..."

Bütün Meclis ayaklanmıştı. Odayı şiddeti artan bir mırıltı doldurdu, sesler giderek yükseldi.

“İnanmıyorum" diye soludu Reinhart. “Bu imkânsız. Eğer Cole, Hedge'in problemini çözdüyse bunun anlamı..." Sözlerini tamamlayamayarak bocaladı.

“Artık ışıktan hızlı motor uzay yolculuğu için kullanılabilir!" diye devam etti Sherikov, elini sallayıp gürültüyü bastırarak. “Hedge’in amaçladığı gibi. Adamlarım kumanda taretinin fotoğraflarını inceledi. Henüz nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorlar. Ama elimizde taretin eksiksiz kayıtlan var. Laboratuvarlar onarılır onarılmaz kablo sistemini kopyalayabiliriz."

Odadakiler yavaş yavaş olan biteni kavramaya başlıyordu. “Sonra IDH gemiler yapmamız mümkün olacak" diye mırıldandı Margaret Duffe sersemlemiş bir halde. “Bunu yapabilirsek de...”

“Ona kumanda taretini gösterdiğimde Cole bunun amacını anladı. Benim amacımı değil, Hedge’in gerçekleştirmeye çalıştığı, ilk baştaki hedefini. Cole, İkarus’un aslında bir bomba değil, tamamlanmamış bir uzay gemisi olduğunu fark etti. Hedge’in gördüğünü, yani bir IDH uzay motorunu gördü. İkarus’u çalıştırmak üzere yola çıktı.”

“Centaurus'un ötesine gidebiliriz" diye mırıldandı Dixon. Dudakları büküldü. "O halde savaşın bir önemi kalmadı. İmparatorluğu tamamen arkamızda bırakabiliriz. Galaksinin ilerisine gidebiliriz."

"Bütün evren bize açık” diye doğruladı Sherikov. "Eskimiş bir imparatorluğa egemen olmak yerine haritalayabileceğimiz ve keşfedeceğimiz bütün bir evren var önümüzde, tanrının bütün yaratısı.”

Margaret Duffe ayağa kalkarak yavaşça odanın uzak ucunda yükselen büyük yıldız haritalarına gitti. Bir süre sayısız güneşe, kalabalık sistemlere bakarak gördüğü şey karşısında şaşkınlık ve korkuya kapıldı.

“Bütün bunları anlıyor mu dersin?" diye sordu aniden. "Burada bu haritalarda gördüklerimizi?"

“Thomas Cole garip biri" dedi Sheıikov kendi kendiyle konuşur gibi. “Görünüşe göre makinelerle, nesnelerin nasıl çalıştığıyla ilgili bir önseziye sahip. Bu önsezi zihninden çok ellerinde. Bir piyanist ya da ressamın sahip olduğu türden bir dehaya sahip. Bir bilimadamı değil. Nesneler hakkında sözel bilgisi, anlamsal bir dayanağı yok. Doğrudan nesnelerle uğraşıyor.”

“Thomas Cole’un olacakları anladığım hiç sanmam. Küreye kumanda taretine baktığında, bitmemiş bir kablo sistemi ve röleler gördü. Yarım kalan bir işti gördüğü. Tamamlanmamış bir makine.”

“Onarılması gereken bir şey” diye sözünü kesti Margaret Duffe.

“Onarılması gereken bir şey. Bir sanatçı gibi önünde yatan işi gördü. Sadece tek bir şeyle ilgileniyordu: Yeteneğini kullanarak yapabildiği en iyi işi çıkarmak. Bu beceri bütün bir evreni önümüzde açtı, keşfedilecek sonsuz galaksi ve sistemi. Sonsuz sayıda dünya. Sınırsız sayıda, bakir dünya.”

Reinhart sendeleyerek ayağa kalktı. “İşe koyulsak iyi olur. İnşaat ekipleri kurmaya başlamalıyız. Keşif ekipleri. Savaş üretiminden gemi tasarımına dönmemiz gerekecek. Haritalandırma çalışmaları için madencilik ve bilimsel araçların üretimine başlamalıyız.”

"Doğru” dedi Margaret Duffe. Düşünceli gözlerle adama baktı. “Ama senin bunlarla bir ilgin olmayacak.”

Reinhart kadının yüzündeki ifadeyi gördü. Eli hızla silahına gitti, çabucak kapıya doğru geri çekildi. Dixon fırlayıp ona katıldı. “Geri çekilin!" diye bağırdı Reinhart.

Margaret Duffe eliyle işaret ettiğinde iki adamın çevresini hükümet birliklerinden oluşan bir grup sardı. Manyetik çengelleri hazır asık yüzlü askerlerdi.

Reinhart’ın koltuklarında şaşkınlıkla oturan konsey üyelerine ve doğruca Margaret Duffe’nin mavi gözlerine yöneltti̇ği ışın tabancası bocaladı. Yüzü çılgınca bir korkuyla büküldü. “Geri çekilin! Yanıma yaklaşan olursa ilk ona ateş ederim!"

Peter Sherikov masadan kalkıp tek bir uzun adımla dev gövdesini Reinhart’ın önüne yerleştirdi. Siyah tüylerin kürk gibi kapladığı iri yumruğu ezici bir yay çizerek yukarı kalktı. Reinhart çınlayan bir güçle uçarak duvara yapıştı ve yavaşça yere kaydı.

Hükümet birlikleri çabucak çengellerini fırlatıp onu ayağa çektiler. Reinhart’ın bedeni donmuş gibiydi. Ağzından kan damlıyordu. Gözleri cam gibi, diş parçaları tükürdü. Dixon ağzı açık sersemlemiş bir halde duruyordu, çengeller kolları ve bacaklarını sararken afallamış gibiydi.

Reinhart kapıya doğru çekilirken silahı bir kenara savruldu. Yaşlı konsey üyelerinden biri silahı alıp merakla inceledi. Dikkatle masaya bıraktı. "Tamamen dolu” diye mırıldandı. “Ateşlenmeye hazır."

Reinhart’ın yumruk yemiş suratı nefretle kararmıştı. “Hepinizi öldürmeliydim! Hepinizi!" Patlamış dudakları çirkin bir sırıtmayla büküldü. "Ellerim serbest olsaydı..."

“Olmayacak" dedi Margaret Duffe. "Bunu düşünme zahmetine bile girme." Birliklere işaret etti, adamlar öfkeyle homurdanan sersemlemiş Reinhart ve Dixon’u kabaca odadan çıkardılar.

Oda bir an için sessizleşti. Konsey üyeleri koltuklarında tedirginlikle kıpırdanıp tekrar rahat soluk almaya başladılar.

Sherikov iri elini Margaret Duffe’nin omzuna koydu. "İyi misin Margaret?”

Kadın hafifçe gülümsedi. "İyiyim, teşekkürler."

Sherikov bir an kadının yumuşak saçına dokundu. Sonra yanından ayrılıp evrak çantasını toplamaya başladı. “Gitmeliyim. Seninle sonra temasa geçerim.”

“Nereye gidiyorsun” diye sordu tereddüt ederek. “Kalıp...”

"Urallara dönmeliyim.” Sherikov odadan çıkarken gür bıyıklarının altından ona gülümsedi. “İlgilenmem gereken önemli bir iş var.”

Sherikov kapıdan içeri girdiğinde Thomas Cole yatakta oturuyordu. Hantal, kambur bedeni hava geçirmez, saydam plastikten ince bir zarfa sarılıydı. Başında iki robot bakıcı hiç durmadan vızır vızır çalışıyordu. Kablo uçları nabzı, kan basıncı, solunum ve vücut ısısıyla bağlantıdaydı.

İri yarı Polonyalı evrak çantasını bir kenara atıp pencere pervazına otururken Cole hafifçe ona döndü.

“Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Sherikov ona.

“Daha iyi.”

“Gördüğün gibi tedavilerimiz oldukça ileri. Yanıkların birkaç ay içinde iyileşecektir.”

"Savaş nasıl gidiyor?”

“Savaş bitti.”

Cole’un dudakları oynadı. “İkarus...”

“İkarus beklendiği gibi gitti. Senin düşündüğün gibi.” Sherikov yatağa eğildi. “Cole sana bir söz vermiştim. Sen iyileşir iyileşmez bu sözümü tutmaya kararlıyım."

"Beni kendi zamanıma geri göndermek mi?”

“Doğru. Artık Reinhart’ın gücü elinden alındığı için nispeten kolay bir iş. Kendi zamanına evine, dünyana geri döneceksin. Sana işini finanse etmen için birkaç platinyum disk ya da bu tür bir şey verebiliriz. Yeni bir tamir aracına ihtiyacın olacak. Aletlere. Giysilere de. Birkaç bin dolar işini görecektir.” Cole sessizdi.

"Tarih araştırmalarıyla temas kurdum bile” diye devam etti Sherikov. "Zaman balonu sen hazır olur olmaz, hazır olacak. Muhtemelen fark etmişsindir sana borçluyuz. En büyük hayalimizi gerçekleştirmemizi mümkün kıldın. Bütün gezegen heyecan içinde. Ekonomimizi savaştan..."

"Olanlar yüzünden kızgın değiller mi? Başarısızlık pek çok kişiye kendini tam anlamıyla berbat hissettirmiş olmalı."

"İlk başta. Ama gelecekte onları neyin beklediğini anlar anlamaz bu durumu atlattılar. Burada olup da göremeyecek olman çok kötü Cole. Evrene doğru atılan, zincirlerinden kurtulan koskoca bir dünya... Hafta sonuna kadar bir IDH gemisini hazırlamamı bekliyorlar! İlk uçuşa katılmak isteyen kadınlar ve erkeklerle binlerce başvuru kaydedildi şimdiden.” Cole hafifçe gülümsedi. "Orada bir bando takımı olmayacak. Onları resmi geçit ya da bir karşılama komitesi beklemeyecek."

“Belki doğru. Belki de ilk gemi yalnızca kum ve kurumuş tuzdan oluşan ölü bir dünyada bulacak kendini. Ama herkes gitmek istiyor. Neredeyse bir bayram havası var. İnsanlar ortalıkta koşturup bağırıyor, sokaklarda bir şeyler fırlatıyor.”

“Korkarım laboratuvara geri dönmek zorundayım. Yeniden inşa çalışmalarına başlıyoruz.” Sherikov tıka basa dolu evrak çantasını karıştırdı. “Bu arada... küçük bir şey. Kendini toparlarken bunlara da bakmak isteyebilirsin.” Yatağa bir avuç şematik çizim bıraktı. “Bu iktidarı hepimizin eline verecek, Reinhart’ın Konsey’e egemen olduğu gibi, tek kişinin hakimiyet kurabileceği sınırlı sayıda kişiye değil."

"Bu alet yurttaşların seslerini yükseltip meselelerle ilgili doğrudan karar vermelerini mümkün kılıyor. Bir önlemin dile getirilmesi için konseyi beklemek zorunda kalmayacaklar. Bunlardan biriyle her yurttaş kendi iradesini otomatik olarak tepki veren merkezi bir denetime iletebilecek. Halkın büyük bir bölümü belli bir şeyin yapılmasını istediğinde bu küçük aletler diğerlerine dokunan etkin bir alan oluşturuyor. Bir konu resmi bir Konsey’den geçmek zorunda kalmayacak. Yurttaşlar ak saçlı yaşlı adamların zaman ayırmasından çok önce, iradelerini ifade etmiş olacak."

Sherikov kaşlarını çatarak sözünü kesti. “Elbette” diye devam etti yavaşça. “Küçük bir ayrıntı var..."

“O neymiş?”

“Çalışacak bir model elde edemedim henüz. Birkaç yazılım hatası... Bu tür ince işler benim işim değil." Kapıda duraksadı. "Eh, umarım gitmeden önce görüşürüz. Belki daha sonra, kendini yeterince iyi hissedersen son bir kez sohbet etmek için bir araya gelebiliriz. Belki bir ara yemek yeriz. Ha?"

Ama Thomas Cole onu dinlemiyordu. Şematik çizimlerin üzerine eğilmişti. Uzun parmakları çizimlerin üzerinde hiç durmadan hareket

ediyor, bağlantıları ve kablo sistemini takip ediyordu. Dudakları hesap yaparken oynuyordu.

Sherikov bir an bekledi. Sonra koridora çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Neşeyle ıslık çalarak koridordan aşağı ilerledi.

YORULMAZ KURBAĞA

“Zenon ilk büyük bilimadamıydı” diye belirtti Profesör Hardy sınıfa bakarak. "Örneğin kurbağa ve kuyu paradoksunu ele alın. Zenon’un gösterdiği gibi kurbağa asla kuyunun tepesine ulaşamaz. Her zıplama bir öncekinin yarısı kadardır, her zaman yol alabileceği küçük, son derece gerçek bir boşluk kalır."

Öğleden sonra Fizik 3-A sınıfı Profesör Hardy'nin anlaşılmaz sözlerini düşünürken sessizlik oldu. Sonra sınıfın arkalarında bir el yavaşça havaya kalktı.

Hardy gözlerine inanamayarak kalkan ele baktı. "Pekâlâ?" dedi. “Nedir Pitner?"

“Ama mantık dersinde bize kurbağanın kuyunun tepesine ulaşacağı söylendi. Profesör Grote dedi ki...”

“Kurbağa oraya ulaşamaz!"

“Profesör Grote ulaşacağını söylüyor."

Hardy kollarını kavuşturdu. “Bu derste kurbağa asla kuyunun tepesine ulaşamaz, kanıtları bizzat inceledim. Her zaman arada küçük bir mesafe kalacağından eminim. Örneğin eğer zıpladığında...”

Zil çaldı.

Öğrenciler ayaklanıp kapıya ilerledi. Profesör Hardy cümlesi yarım kalarak arkalarından baktı. Hoşnutsuzca çenesini ovuşturdu, aydınlık boş yüzlü genç erkeklerle kızlardan oluşan kalabalığa kaşlarını çatarak baktı.

En son öğrenci de çıktığında Hardy piposunu alıp odadan koridora çıktı. Koridorun aşağısına yukarısına baktı. Elbette Grote yakınlardaydı,

musluğun yanında durmuş çenesini siliyordu.

"Grote!" dedi Hardy. "Buraya gel!”

Profesör Grote gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. "Ne var?"

"Buraya gel." Hardy uzun adımlarla adamın yanına gitti. “Ne cüretle Zenon’u dersinde işlersin? O bir bilimadamıydı, böyle olduğu için de o senin değil benim konum. Zenon’u bana bırak!”

“Zenon bir filozoftu." Grote öfkeyle Hardy’ye baktı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Kurbağa ve kuyuyla ilgili şu paradoks. Haberin olsun diye söylüyorum Hardy, kurbağa kolayca dışarı çıkacaktır. Öğrencilerini bugüne dek yanılttın. Mantık benden yana.”

“Mantıkmış hah!" diye burun kıvırdı Hardy gözleri öfkeyle parlayarak. “Eski tozlanmış kurallar. Kurbağanın sonsuza kadar ebedi bir hapishanede kalacağı ve asla oradan çıkamayacağı çok açık!”

“Kaçacak."

“Kaçamayacak.”

“Siz beyefendilerin işi bitti mi acaba?” dedi sakin bir ses. Hızla başlarını çevirdiler. Rektör sessizce arkalarında durmuş nazikçe onlara gülümsüyordu. "Eğer konuşmanız bittiyse biraz odama gelir misiniz acaba?” Başıyla kapısını işaret etti. “Fazla uzun sürmez.”

Grote ile Hardy bakıştı. "Yaptığını beğendin mi?” diye fısıldadı Hardy tek sıra halinde rektörün odasına girerlerken. “Yine başımızı derde soktun."

"Sen başlattın - sen ve kurbağan!”

“Oturun beyler." Rektör dik arkalıklı iki sandalyeyi işaret etti. “Rahatınıza bakın. Bu kadar işiniz varken sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama sizinle kısa bir süre konuşmak istiyorum." Karamsar bir

ifadeyle iki adamı inceledi. “Bu kez ne hakkında tartıştığınızı sorabilir miyim?”

“Zenon hakkında” diye mırıldandı Grote.

“Zenon mu?”

“Kurbağa kuyu paradoksu.”

“Anlıyorum.” Rektör başını salladı. “Anlıyorum. Kurbağa ve kuyu. İki bin yıllık atasözü. Eski bir bilmece. Siz iki koca adam koridorda birer...”

“Mesele" dedi Hardy bir süre sonra, “hiç kimsenin deneyi yapmamış olması. Paradoks salt bir soyutlama."

“O halde ikiniz kurbağayı kuyuya indirip ne olduğunu gerçekten görecek olan ilk insanlar olacaksınız.”

“Ama kurbağa paradoksun koşullarına uygun şekilde sıçramayacaktır."

“O halde öyle yapmasını sağlayacaksınız, hepsi bu. Kontrol koşullarını hazırlamak ve bu berbat bilmecenin içyüzünü belirlemek için size iki hafta vereceğim. Artık aylar boyu kavga istemiyorum. Bu meselenin kesin olarak çözülmesini istiyorum.”

Hardy ve Grote sessizdi.

"Pekâlâ Grote” dedi Hardy en sonunda. “Hadi başlayalım.”

“Bir ağa ihtiyacımız olacak” dedi Grote.

“Bir ağ ve kavanoz” diye içine çekti Hardy. “Mümkün olduğu kadar çabuk işe koyulmak en iyisi.”

Daha sonra verilecek adıyla “Kurbağa Odası" esaslı bir projeydi. Üniversite bodrum katının büyük kısmım onlara bağışladı, Grote'la Hardy de aşağıya malzemeleri ve araç gereci taşıyarak hemen işe koyuldu. Ana

branşı fen bilimleri olanlar Hardy'yi tutuyordu, Başarısızlık Kulübü'nü kurarak kurbağanın çabalarını yerin dibine sokuyorlardı. Felsefe ve sanat bölümleri de bir Başarı Kulübü kurmaya heveslendi, ama bir sonuç çıkmadı.

Grote ve Hardy proje üzerinde hummalı bir çalışmaya girişti. İki haftalık süre ilerledikçe derslerine daha az girer oldular. Oda büyüdü ve gelişti, en sonunda bodrum katı boyunca uzanan bir kanalizasyon borusunun uzun bir parçasına benzedi. Bir ucu kablolar ve borulardan oluşan bir labirentte kayboluyordu, diğer ucunda ise kapı vardı.

Bir gün Grote aşağı indiğinde Hardy oradaydı ve borunun içine bakıyordu.

“Buraya bak" dedi Grote. “İkimiz de burada olmadığımız sürece el sürmemeyi kararlaştırmıştık.”

“Sadece içine bakıyorum. Burası karanlık” diye sırıttı Hardy. “Umanın kurbağa görebilir."

“Eh girecek tek bir yer var.”

Hardy piposunu yaktı. “Örnek bir kurbağa denemeye ne dersin? Neler olacağını görmek için can atıyorum.”

"Çok erken.” Hardy kavanozunu ararken Grote tedirgin bir biçimde onu izledi. "Biraz daha beklememiz gerekmez mi?”

“Gerçekle yüzleşemiyorsun değil mi? Dur sana yardım edeyim."

Kapıda ani bir tıkırtı duyuldu. Başlarını kaldırdılar. Pitner kapıda durmuş merakla içeri, uzatılmış Kurbağa Odası'na bakıyordu.

“Ne istiyorsun?" dedi Hardy. "Çok meşgulüz."

“Deneyecek misiniz?" Pitner odaya girdi. “Bütün bu bobinler ve röleler ne için?”

"Çok basit” dedi Grote gözleri ışıldayarak. “Bunu kendim buldum. Buradaki uç..."

"Ben gösteririm" dedi Hardy. “Tek yapacağın kafasını karıştırmak olacak. Evet biz de ilk deneme kurbağamızı teste sokmak üzereydik. İstiyorsan kalabilirsin evlat." Kavanozu açıp içinden ıslak bir kurbağa çıkardı. "Gördüğün gibi büyük borunun bir girişi bir de çıkışı var. Kurbağa girişten giriyor. Borunun içine bak evlat. Hadi.”

Pinter borunun açık ucuna baktı. Uzun siyah bir tünel gördü. “Çizgiler ne işe yarıyor?”

"Ölçüm çizgileri. Grote çalıştır."

Makineler hafif bir mırıltıyla çalıştı. Hardy kurbağayı alarak boruya bıraktı. Metal kapıyı kapadı ve sıkıştırdı. "Bu, kurbağanın bu uçtan çıkmaması için.” “Kurbağanın ne kadar büyük olmasını bekliyordunuz?” dedi Pitner. “Bunun içine yetişkin bir adam girebilir."

“Şimdi izle.” Hardy gaz vanasını açtı. “Borunun ucu ısıtıldı. Sıcaklık kurbağayı borunun yukarısına gönderecek. Pencereden seyredeceğiz.”

Borunun içine baktılar. Kurbağa küçük bir top halinde oturmuş, üzüntüyle ileri bakıyordu.

“Zıpla seni aptal kurbağa” dedi Hardy. Gazı yükseltti.

"O kadar fazla değil, seni manyak!” diye bağırdı Grote. "Onu pişirmek mi istiyorsun?"

"Bakın!” diye bağırdı Pinter. “İşte gidiyor.” Kurbağa zıpladı. “Kondüksiyon, ısıyı borunun altı boyunca taşıyor" diye açıkladı Hardy. “Isıdan uzaklaşmak için zıplamak zorunda. Gidişini izleyin."

Birden Pitner korkuyla konuştu. “Tanrım Hardy. Kurbağa küçüldü. Önceki büyüklüğünün yansı kadar.”

Hardy’nin gözleri ışıldadı. "Mucize de bu ya. Borunun diğer ucunda bir güç alanı var. Kurbağa sıcaklık yüzünden oraya doğru zıplamaya zorlanıyor. Alanın etkisi hayvanın dokusunu uzaklığına indirgemek. Kurbağa uzaklaştıkça küçülüyor.”

"Neden?"

“Kurbağanın zıplama uzunluğunun azaltıla bilmesinin tek yolu bu. Kurbağa zıplarken boyutu küçülüyor. Böylece her zıplamanın mesafesi orantılı olarak kısalıyor. Küçülmenin Zenon’un paradoksundakiyle aynı olacağı şekilde düzenledik her şeyi."

“Ama bu nerede son buluyor?"

“Bu” dedi Hardy. "Kendimizi adadığımız soru işte. Borunun dibinde, eğer o kadar uzağa gitmeyi başarırsa, kurbağanın geçeceği bir foton ışını var. Eğer oraya ulaşırsa alanı kapatır.”

“Oraya ulaşacak" diye mırıldandı Grote.

“Hayır. Gittikçe ufalacak ve gittikçe daha kısa mesafede zıplayacak. Onun açısından boru uçsuz bucaksız olup giderek uzayacak. Ucuna asla ulaşamayacak.”

Birbirlerine öfkeyle baktılar. “O kadar emin olma” dedi Grote.

Pencereden boruya baktılar. Kurbağa yukarı doğru epeyi mesafe kat etmişti. Artık neredeyse gözden kaybolmuş, borunun içinde ilerleyen sinek kadar ufak belli belirsiz bir noktaydı. Daha da küçüldü. İğne ucu kadar kaldı. Sonra kayboldu.

"Tanrım" dedi Pitner.

“Pitner git burdan” dedi Hardy. “Grote ile konuşmamız gereken şeyler var."

Oğlan gittikten sonra kapıyı kilitledi.

"Tamam” dedi Grote. "Bu boruyu sen tasarladın. Kurbağaya ne oldu?"

“Ne mi oldu? Atom altı bir dünyada bir yerlerde hâlâ zıplıyor.”

"Sen bir dolandırıcısın. O boruda bir yerde kurbağanın başına bir şey geldi.”

"Pekâlâ” dedi Hardy. “Eğer böyle düşünüyorsan boruyu bizzat incelemelisin belki de.”

“Sanırım öyle yapacağım. Bir... bir gizli kapı bulabilirim.”

“Nasıl istersen” dedi Hardy sırıtarak. Gazı kapatıp büyük metal kapıyı açtı.

“Bana el fenerini ver" dedi Grote. Hardy ona el fenerini verdi, Grote homurdanarak borunun içinde emekledi. Sesi derinden yankılanıyordu. “Artık hile yok.”

Hardy onun kaybolmasını izledi, eğilip borunun ucuna baktı. Grote hırıltılı soluklar alarak, debelenerek yarı yolu katetmişti. “Ne oldu?” diye sordu Hardy.

"Çok dar..."

"Ah?” Hardy’nin yüzündeki gülümseme genişledi. Piposunu ağzından alıp masaya bıraktı. “Eh belki bu konuda bir şeyler yapabiliriz.”

Metal kapıyı sıkıca kapadı. Aceleyle borunun diğer ucuna giderek şalterleri kaldırdı. Tüpler aydınlandı, röleler çıt sesiyle yerlerine oturdu.

Hardy kollarını kavuşturdu. “Zıplamaya başla canım kurbağam" dedi. "Olanca gücünle zıpla."

Gaz vanasını açtı.

Çok karanlıktı. Grote uzun bir süre hiç kıpırdamadan yattı. Zihni başı boş düşüncelerle doluydu. Hardy’nin nesi vardı? Ne iş çeviriyordu? En sonunda dirsekleri üzerinde doğruldu. Başı borunun tavanına çarptı.

İçerisi ısınmaya başlamıştı. “Hardy!” Paniğe kapılmış yüksek sesi çevresinde gümbürdedi. “Kapıyı aç. Neler oluyor?"

Kapıya ulaşmak için borunun içinde geri dönmeye çalıştı, ama kıpırdayamadı. İlerlemekten başka yapacak bir şey yoktu. İçinden söylenerek emeklemeye başladı. "Bekle bakalım Hardy. Sen ve şakaların. Ne umuyorsun hiç bilmiyorum ama..." Birden boru sıçradı. Grote, çenesi metale çarparak düştü. Gözünü kırpıştırdı. Boru büyümüştü şimdi fazlasıyla yer vardı. Giysileri de öyle! Gömleği ve pantolonu neredeyse bir çadır kadar olmuştu.

“Ah tanrım” dedi Grote zayıf bir sesle. Dizlerinin üzerinde doğruldu. Binbir zahmetle döndü. Geldiği yönde metal kapıya doğru süründü. Kapıyı itti, ama hiçbir şey olmadı. Artık zorlayamayacağı kadar büyüktü.

Uzun bir süre oturdu. Altındaki metal zemin fazlasıyla ısındığında boru boyunca isteksizce emekleyerek daha serin bir yere oturdu. Kıvrılıp umutsuzlukla karanlığa baktı. "Ne yapacağım” diye sordu kendi kendine.

Bir süre sonra cesaretini topladı. “Mantıklı düşünmeliyim. Güç alanına bir kez girdim bile ve bu nedenle boyutlarım yarı yarıya azaldı. Doksan santim kadar olmalıyım. Bu da boruyu iki kat uzun yapıyor.”

Kocaman olmuş cebinden el feneri ve bir parça kâğıt çıkarıp biraz hesaplama yaptı. El fenerinin ışığı neredeyse işe yaramayacak kadar zayıftı.

Altındaki zemin ısınmıştı. Sıcaktan kaçmak için düşünmeden bir parça borunun ilerisine kaydı. "Eğer burada uzun süre kalırsam...” diye mırıldandı.

Boru tekrar sıçradı, her yöne doğru aktı. Kaba kumaştan oluşan bir denizin içinde soluğu kesilerek, boğularak debelenirken buldu kendini. En sonunda serbest kaldı.

“Kırk beş santim” dedi Grote çevresine bakınarak. “Artık daha fazla hareket etme riskine giremem, hem de hiç."

Ama altındaki zemin ısınınca biraz daha ilerledi. "Yirmi üç santim.” Yüzünü ter kapladı. “Yirmi üç santim.” Borunun aşağısına baktı. Çok çok aşağıda ucunda bir ışık noktası vardı, borunun bir yanından diğer yanına giden foton ışını. Ona ulaşabilse, bir ulaşabilse, keşke ulaşabilseydi!

Bir süre rakamları düşündü. “Pekâlâ” dedi en sonunda. "Umarım yanılmıyorum. Hesaplarıma göre hiç durmadan yürürsem dokuz saat yirmi dakikada ışığa ulaşacağım.” Derin bir soluk alıp el fenerini omzuna kaldırdı.

“Ama” diye mırıldandı. “O zamana kadar epeyi küçülmüş olabilirim...” Başını kaldırıp yürümeye başladı.

Profesör Hardy, Pitner’e döndü. “Sınıfa bu sabah ne gördüğünü anlat.”

Herkes döndü. Pitner tedirgin bir biçimde yutkundu. "Şey, aşağıda bodrumdaydım. Profesör Grote Kurbağa Odası’nı görmemi istedi. Deneye başlayacaklardı."

"Hangi deneyden söz ediyorsun?"

"Zenon deneyi" diye açıkladı tedirginlikle. “Kurbağa. Kurbağayı boruya koyup kapıyı kapadı. Sonra Profesör Grote cihazı açtı."

“Ne oldu?"

"Kurbağa zıplamaya başladı. Küçüldü.”

“Küçüldü dedin. Sonra ne oldu?"

"Kayboldu.”

Profesör Hardy sandalyesinde geriye yaslandı. "Kurbağa borunun sonuna ulaşmadı, sonra?”

“Evet.”

“Hepsi bu.” Sınıftan bir mırıltı yükseldi. "Görüyorsunuz ya, kurbağa meslektaşım Profesör Grote’un beklediği gibi borunun sonuna ulaşmadı. Kurbağa asla sona ulaşamayacak. “Yazık ki talihsiz kurbağayı bir daha göremeyeceğiz.”

Sınıf karıştı. Hardy kalemiyle masaya hafifçe vurdu. Piposunu yakıp sakin bir tavırla içine çekti, sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bu deney zavallı Grote’yi epeyi güçten düşürdü korkarım. Beklenmedik şiddette bir darbe aldı. Fark etmiş olabilirsiniz, öğleden sonraki dersine girmedi. Anladığım kadarıyla Profesör Grote dağlarda uzun bir tatile çıkmaya karar verdi. Belki de iyice dinlenip eğlendiğinde ve unuttuğunda..."

Grote yüzünü acıyla buruşturdu. Ama yürümeye devam etti. “Sakın korkma” dedi kendi kendine. "Yürümeye devam et.”

Boru yine sıçradı. Grote sendeledi. Bu ilk kez olmuyordu. "Biraz dinlenmenin bir zararı olmaz." Oturdu. Zemin altında sertti, sert ve pürüzlü. “Hesaplarıma göre iki gün kadar sürecek. Belki biraz daha uzun...”

Biraz uyuklayarak dinlendi. Daha sonra tekrar yürümeye başladı. Borunun aniden sıçraması onu korkutmuyordu artık, buna alışmıştı. Er ya da geç foton ışınına ulaşacak, oradan geçecekti. Güç alanı kesilecek, normal

boyutuna gelecekti. Grote kendi kendine hafifçe gülümsedi. Hardy onu görünce şaşırmaz mıydı...

Ayağını çarpıp paldır küldür çevresindeki karanlığa düştü. Derin bir korkuya kapılarak titremeye başladı. Ayağa kalkıp çevresine bakındı.

Hangi yöne?

"Tanrım" dedi. Eğilip altındaki zemine dokundu. Hangi yöne? Zaman geçti. Yavaş yavaş yürümeye başladı, önce bir yöne sonra diğerine. Hiçbir şey göremiyordu, hem de hiçbir şey.

Sonra koşuyordu, karanlığın içinde telaşla bir o yöne bir bu yöne kayıyor, düşüyordu. Birden sendeledi. Aynı tanıdık his: Rahatlayarak ağlamasına bir soluk aldı. Doğru yönde ilerliyordu! Tekrar koşmaya başladı, ağzı açık derin soluklar alarak sakin bir biçimde. Sonra bir parça daha küçülürken bir başka sarsıcı titreme oldu, ama doğru yönde ilerliyordu. Hiç durmadan koştu.

Koşarken altındaki zemin gittikçe daha engebeli bir hal aldı. Kısa bir süre sonra kayalar ve taşların üzerinden düşerken durmak zorunda kaldı. Boruyu düz bir hale getirmemişler miydi? Zımparalama, çelik yüne ne olmuştu...

"Elbette" diye mırıldandı. "Eğer çok ufaksa... bir insana bir tıraş bıçağının yüzeyi bile..."

Eliyle yoklayarak yürümeye devam etti. Etrafındaki büyük kayalardan, hatta kendi bedeninden yükselen loş bir ışıkla aydınlanıyordu ortalık. Bu neydi? Ellerine baktı. Karanlıkta parlıyorlardı.

"Sıcaklık" dedi. "Elbette. Sağ ol. Hardy." Loş ışıkta bir taştan diğerine atladı.

Sonu olmayan bir taş ve kaya ovasında keçi gibi atlayarak koşuyordu. "Ya da bir kurbağa gibi" dedi. Arada sırada soluklanmak için

durarak atlamaya devam etti. Ne kadar sürecekti? Çevresinde yığılı büyük maden kütlelerine baktı. Birden dehşete kapıldı.

“Belki de bunu öğrenmeliyim" dedi. Yüksek bir kayalığa tırmanıp diğer tarafa atladı. Sonraki uçurum daha da genişti. Diğer tarafa kılpayı geçti. Soluğu kesilerek debelenerek tutundu.

Tekrar tekrar sonu gelmeyecekmiş gibi atladı. Kaç kere atladığını unuttu.

Bir kayanın ucunda durup atladı.

Sonra loş ışıkta yarığın içine doğru hiç durmadan düşüyordu. Yarığın bir dibi yoktu. Düştükçe düştü.

Profesör Grote gözlerini kapadı. İçine bir huzur doldu, yorgun bedeni gevşedi.

“Artık atlamak yok” dedi aşağıya süzülürken. “Düşen bedenlerle ilgili bir yasa... boyut ne kadar küçülürse yerçekiminin etkisi o kadar azalır.... belirli özellikler...”

Gözlerini kapadı, en sonunda karanlığa teslim oldu.

“Böylece" dedi Profesör Hardy. "Bu deneyin bilimde...”

Kaşlarını çatarak durdu. Sınıftakiler kapıya doğru bakıyordu. Öğrencilerinden bazıları gülümsüyordu, sonra biri kahkaha atmaya başladı. Hardy gülenin kim olduğunu görmek için döndü.

“Charles Fort’un[2] gölgeleri” dedi.

Bir kurbağa zıplaya zıplaya odaya girdi.

Pitner ayağa kalktı. “Profesör” dedi heyecanla. “Bu üzerinde çalıştığım teoriyi doğruluyor. Kurbağanın boyutu o kadar azaldı ki boşluklardan geçti...”

"Ne?” dedi Hardy. “Bu başka bir kurbağa.”

“...Kurbağa Odası’nın zeminini oluşturan moleküllerin arasındaki boşluklardan. Kurbağa daha sonra yavaşça zemine süzülecekti, çünkü ivme yasalarından nispeten daha az etkilenecekti. Güç alanını terk ederek ilk boyutuna dönecekti.”

Pitner yüzü sevinçle parlayarak odada yavaşça ilerleyen kurbağaya baktı,

"Cidden” diye söze girdi Profesör Hardy. Takati kesilerek masaya oturdu. O anda zil çaldı, öğrenciler kâğıtlarıyla kitaplarını toplamaya başladı. En sonunda Profesör Hardy kendini tek başına kurbağaya bakarken buldu. Başını salladı. "Olamaz” diye mırıldandı. “Bir sürü kurbağa var. Aynı kurbağa olamaz.”

Bir öğrenci masasına geldi. “Profesör Hardy...” Hardy başını kaldırdı.

“Koridorda sizi görmek isteyen bir adam var. Kızgın. Üzerinde bir battaniye var.”

"Tamam" dedi Hardy. İçini çekip ayağa kalktı. Kapıda durup derin bir soluk aldı. Sonra dişlerini sıkarak koridora çıktı.

Kırmızı bir battaniyeye sarınmış Grote yüzü heyecanla kızarmış bir halde orada duruyordu. Hardy ona özür diler gibi baktı.

“Hâlâ bilmiyoruz!" diye bağırdı Grote.

“Ne?” diye mırıldandı Hardy. “Grote baksana şey...”

“Hâlâ kurbağanın borunun sonuna ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyoruz. O ve ben moleküllerin arasından düştük. Paradoksu test etmenin başka bir yolunu bulmalıyız. Oda işe yaramadı.”

"Evet doğru" dedi Hardy. “Baksana Grote...”

“Daha sonra konuşalım” dedi Grote. "Derse girmek zorundayım. Bu akşam seni ararım."

Battaniyesine sarınarak telaşla koridorda ilerledi.

KRİSTAL MEZAR

“İç hatlar gemisi dikkat! Kontrol için Deimon’daki Kontrol İstasyonuna inmeniz emredildi. Dikkat! Hemen inmelisiniz!”

Hoparlörün metalik cızırtısı büyük geminin koridorlarında yankılandı. Yolcular tedirgin bakışlarla birbirlerine bakıp mırıldandı ve lumbuzlardan aşağıdaki küçük noktaya, Mars kontrol noktası olan kayaya baktılar.

"Neler oluyor?” diye sordu endişeli bir yolcu, çıkış kapağını kontrol etmek için telaşla gemide ilerleyen pilotlardan birine.

“İnmeliyiz. Yerinizde kalın.” Pilot yoluna devam etti.

“İnmek mi? Ama neden?” Yolcular birbirlerine baktı. Şişkin İç Hatlar gemisinin üzerinde üç ince Mars takip gemisi herhangi bir acil durum için hazırda bekliyordu. İç Hatlar gemisi inişe hazırlanırken takip gemileri biraz alçalarak dikkatle yakın bir mesafede kaldılar.

“Bir şeyler oluyor” dedi bir kadın yolcu heyecanla. “Tanrım en sonunda şu Marslılarla işimizin bittiğini düşünmüştüm. Şimdi ne olacak?"

"Son bir kez bizi kontrol etmek istedikleri için onları suçlamıyorum” dedi tıknaz bir işadamı yanındaki arkadaşına. "Ne de olsa Terra’ya gitmek üzere Mars’tan ayrılan son gemiyiz. Gitmemize izin verdikleri için bile çok şanslı sayılırız.”

“Sizce gerçekten savaş çıkacak mı?” dedi genç bir adam yanında oturan kıza. “Bu Marslılar silahlarımız ve üretim becerimiz varken bizimle savaşmaya cüret edemezler. Mars’ı bir ay içinde halledebiliriz. Bunlar laftan ibaret.”

Kız ona baktı. "O kadar emin olmayın. Mars umutsuz durumda. Kıran kırana mücadele edeceklerdir. Üç yıl Mars'ta kaldım." Ürperdi. "Tanrıya şükür buradan gidiyorum. Eğer..."

Pilotun sesi duyuldu. "İnişe hazırlanın!" Gemi nadiren ziyaret edilen aydaki küçük acil durum havaalanına doğru alçalmaya başladı. Gemi durmadan alçaldı. Bir sürtünme sesinin ardından mide bulandırıcı bir sarsıntı oldu, ardından sessizlik geldi.

"İndik" dedi tıknaz işadamı. "Bize bir şey yapmasalar iyi olur! Eğer Uzay sözleşmesinin tek bir maddesini bile ihlal ederlerse Terra onları parçalar."

"Lütfen koltuklarınızda kalın" dedi pilotun sesi. "Mars yetkilileri kimsenin gemiden ayrılmasını istemiyor. Burada kalacağız."

Geminin içi huzursuz bir kıpırdanmayla dalgalandı. Yolculardan bazıları tedirgin bir biçimde okumaya koyuldu, bazıları boş alana bakarak, gergin ve endişeli bir ifadeyle üç Mars takip gemisinin inişini ve içlerindeki silahlı gruplan boşaltmasını izledi.

İç Hatlar gemisi Terra'ya gitmek üzere Mars'tan ayrılan son yolcu aracıydı. Diğer bütün gemiler Mars'ı çoktan terk etmiş, olaylar patlak vermeden önce güvenliğe dönmüşlerdi. Yolcular en son ayrı lanlardı, acımasız kızıl gezegeni terk eden son Terralı grubu, işadamları, sürgünler, turistler henüz eve gitmemiş her Terralı.

"Ne istiyorlar dersin?" dedi genç adam kıza. "Marslıların ne düşündüğünü anlamak zor değil mi?

Önce bize limandan ayrılmamıza ses çıkarmayıp, kalkmamıza izin veriyorlar şimdi de telsizle tekrar inmemizi istiyorlar. Bu arada adım Thacher, Bob Thacher. Bir süre burada olacağımıza göre..."

Menfez kapağı açıldı. Konuşmalar aniden kesildi ve herkes döndü. Soğuk güneş ışığını arkasına almış siyah giyimli bir Mars subayı, bir Taşra Leiter’ı gemiye bakıyordu. Arkasında silahlan ateşlenmeye hazır bir grup Mars askeri bekliyordu.

“Uzun sürmeyecek” dedi Leiter arkasında askerlerle birlikte gemiye adım atarak. “Kısa bir süre sonra yolcuğunuza devam etmenize izin verilecek.” Yolcuların rahat bir soluk aldıkları neredeyse işitilebiliyordu.

“Şuna bak” diye fısıldadı kız Thacher’a. "Şu siyah üniformalardan öyle nefret ediyorum ki!”

“Sadece bir Taşra Leiter’ı” dedi Thacher. "Endişelenmeyin."

Leiter bir an eli kalçasında ifadesiz bir yüzle yolculara baktı. “Geminizin inmesini içindeki yolcuların kontrol edilmesi için emrettim” dedi. “Gezegenimizi terk eden son Tenalılarsmız. Çoğunuz sıradan ve zararsız kişilersiniz, sizlerle ilgilenmiyorum. İlgilendiğim üç sabotajcı, üç Terralı, akıl almaz bir şiddet ve imha eylemi gerçekleştiren iki erkek ve bir kadın. Bu gemide kaçtıkları haberi verildi.”

Dört bir yandan şaşkınlık ve öfke dolu mırıltılar yükseldi. Leiter onu koridor boyunca izlemeleri için askerlere işaret etti.

“İki saat önce bir Mars kenti yok edildi. Bir zamanlar kentin olduğu yerde kumda açılan çukurdan başka bir şey kalmadı geriye. Kent ve sakinleri yok oldu. Bir saniye içinde yok edilen koskoca bir kent! Mars, sabotajcılar yakalanana kadar rahat etmeyecek. Bu gemide olduklarını biliyoruz."

“İmkânsız” dedi tıknaz işadamı. "Bu gemide sabotajcı yok.”

“Seninle başlayacağız” dedi Leiter ona, adamın koltuğunun yanına gelerek. Askerlerden biri Leiter’a kare biçiminde metal bir kutu verdi. "Bu,

doğru söyleyip söylemediğini kısa sürede gösterecek. Ayağa kalk. Ayakta dur.”

Adam kızararak yavaşça ayağa kalktı. “Bakın..."

"Kentin imhasında bir rolün var mı? Cevap ver!”

Adam öfkeyle yutkundu. “Kentin yok edilmesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Dahası...”

“Doğruyu söylüyor" dedi metal kutu donuk bir sesle.

“Sıradaki." Leiter koridorda ilerledi.

Zayıf kel bir adam gergin bir biçimde ayağa kalktı. “Hayır efendim” dedi. “Bu konuda bir şey bilmiyorum."

“Doğruyu söylüyor" diye onayladı kutu.

“Sıradaki! Ayağa kalk!”

Yolcular teker teker ayağa kalkarak soruyu cevapladılar, rahat bir soluk alarak yerlerine oturdular. En sonunda sorgulanmayan iki üç kişi kalmıştı. Leiter duraksayarak onları dikkatle inceledi.

“Yalnızca beş kişi kaldı. Bu üç kişi aranızda olmalı. Seçenekleri azalttık.” Eli kemerine gitti. Bir şey parladı ve elinde soluk renkli bir ateş çubuğu belirdi. “Pekâlâ ilkiniz. Bu imha konusunda ne biliyorsun? Kentimizin imhasında parmağın var mı?”

“Hayır hiç yok" diye mırıldandı adam.

“Evet, doğruyu söylüyor” dedi kutunun monoton sesi.

"Sıradaki!”

"Hiçbir şey... hiçbir şey bilmiyorum. Bu işle bir ilgim yok.”

"Doğru" dedi kutu.

Gemi sessizdi. Üç kişi kalmıştı. Orta yaşlı bir adam, karısı ve on iki yaşlarındaki oğulları. Bir köşede durmuş bembeyaz yüzlerle Leiter'a, siyah parmaklarında tuttuğu çubuğa bakıyorlardı.

"Siz olmalısınız" diye sinirlendi Leiter onlara doğru ilerleyerek. Marslı askerler silahlarını kaldırdı. "Siz olmalısınız. Sen çocuk. Kentimizin imhasıyla ilgili ne biliyorsun? Cevap ver!"

Oğlan başını salladı. "Hiçbir şey" diye fısıldadı.

Kutu bir an sessiz kaldı. "Doğruyu söylüyor" dedi isteksizce.

"Sıradaki!"

"Hiçbir şey" diye mırıldandı kadın. "Hiçbir şey."

"Doğru."

"Sıradaki!"

"Kentinizin havaya uçurulmasıyla hiçbir ilgim yok" dedi adam. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

"Doğru" dedi kutu.

Leiter bir süre elindeki çubukla oynayarak durdu. En sonunda tekrar kemerine sokup askerlere çıkış kapağına gitmeleri için işaret etti.

"Yolculuğunuza devam edebilirsiniz" dedi. Askerlerin arkasından yürüdü. Kapakta durup acımasız bir yüzle yolcuları süzdü. "Gidebilirsiniz... Ama Mars düşmanlarının kaçmasına izin vermeyecektir. Üç sabotajcı yakalanacak, size söz veriyorum." Siyah çenesini düşünceli bir biçimde sıvazladı. "Garip. Bu gemide olduklarından emindim."

Terralıları bir kez daha soğuk gözlerle süzdü.

"Belki de yanıldım. Tamam, devam edin! Ama unutmayın, sonsuza dek sürse de bu üç kişi yakalanacak. Mars onları yakalayacak ve

cezalandıracak! Buna yemin ederim!"

Uzun bir süre hiç kimse konuşmadı. Gemi tekrar uzayda ilerlemeye başladı, düzenli ve ağır ağır ateşlenen jet motorları yolcuları kendi gezegenlerine, evlerine doğru taşıdı. Deimos ve kızıl bir top görünümündeki Mars geride kalarak her an biraz daha küçülerek uzakta kayboldu.

Yolcular rahat bir nefes aldı. “Boş laf işte" diye söylendi biri.

"Barbarlar!” dedi bir kadın.

Birkaçı ayağa kalktık koridora çıkıp, lobiye ve bara ilerledi. Thacher’ın yanındaki kız ayağa kalkıp hırkasını omuzlarına aldı.

"Affedersiniz" dedi kız yanından geçerek.

"Bara mı gidiyorsunuz?” dedi Thacher. "Gelmemin sakıncası var mı?”

“Sanırım yok.”

Diğerlerinin peşi sıra koridorda yürüyerek lobiye gittiler. “Biliyor musunuz” dedi Thacher. “Henüz adını bilmiyorum.”

“Adım Mara Gordon.”

“Mara? Güzel ad. Terra’nın neresindensiniz? Kuzey Amerika? New York?”

“New York’ta bulundum” dedi Mara. “Güzel bir yer.” İnce ve güzel bir kızdı, kabarık siyah saçları ensesinden aşağı deri ceketine dökülüyordu.

Lobiye girdiler, kararsızca durdular.

“Bir masaya oturalım” dedi Mara, barda oturanlara baktı, çoğunluğu erkekti. “Şurası olabilir.”

“Ama orada biri oturuyor” dedi Thacher. Tıknaz işadamı masaya oturmuş, çantasını yere bırakmıştı. “Onunla oturmak istiyor muyuz?”

“Ah bir şey olmaz” dedi Mara masaya doğru yürüyerek. “Oturabilir miyiz?” dedi adama.

Adam başını kaldırıp kalkar gibi oldu. “Bir zevk” diye mırıldandı. Dikkatle Thacher’ı inceledi. “Fakat bir arkadaşım bana katılacaktı.”

“Hepimize yetecek yer olduğundan eminim” dedi Mara. Oturdu, Thacher sandalyesini geriye çekerek ona yardım ettikten sonra kendisi de oturdu. Başını kaldırıp Mara’yla işadamına baktı. İkisi aralarında bir şey geçmiş gibi birbirlerine bakıyordu. Adam orta yaşlıydı, kırmızı yüzlü, yorgun, gri gözlü bir tip. Elleri kalın damarlarla lekelenmişti. O anda gergin bir biçimde masada ritim tutuyordu.

“Ben Thacher" dedi Thacher elini uzatarak. “Bob Thacher. Bir süre birlikte olacağımıza göre tanışsak iyi olur.”

Adam onu inceledi. Elini yavaşça uzattı. “Neden olmasın? Adım Erickson. Ralf Erickson.”

“Erickson?” Thacher gülümsedi. "Tüccara benziyorsunuz." Yerdeki çantayı gösterdi başıyla. "Haklı mıyım?”

Erickson adındaki adam cevap veriyordu ki bir hareketlenme oldu. Otuz yaşlarında zayıf bir adam masaya gelmişti. Parlak gözleri onlara dostça bir ifadeyle bakıyordu. “Eh yola çıktık işte" dedi Erickson’a.

"Selam Mara.” Bir iskemle çekip hemen oturdu ve ellerini masada kavuşturdu. Thacheı'ı fark edince bir parça irkildi. "Affedersiniz” diye mırıldandı.

“Adım Bob Thacher" dedi Thacher. “Umarım sizi rahatsız etmiyorum." Üçüne baktı. Mara diken üstündeydi, dikkatli bakışlarla onu

izliyordu, tıknaz Erickson’un yüzü ifadesizdi ve diğer adam. “Baksanıza, siz üçünüz birbirinizi tanıyor musunuz?" dedi aniden.

Bir sessizlik oldu.

Robot hizmetli sessizce yanlarına kayarak siparişlerini almaya hazır bekledi. Erickson canlandı. “Bir bakalım” diye mırıldandı. "Ne alacağız? Mara?"

“Viski ve su.”

“Sen Jan?”

Parlak gözlü ince adam gülümsedi. "Aynısından."

“Thacher?”

“Cin tonik.”

"Ben de viski ve su alayım” dedi Erickson. Robot görevli uzaklaştı. Çok geçmeden içkilerle geri dönerek bardakları masaya koydu. Herkes kendi içkisini aldı. “Pekâlâ" dedi Erickson kadehini kaldırarak. “Başarımıza.”

Herkes içti. Thacher ve diğer üçü, tıknaz Erickson, gergin, diken üstünde Mara ve yeni gelen Jan. Mara’yla Erickson yine bakıştı, o kadar hızlı olmuştu ki, Thacher doğrudan kıza bakmıyor olsa bakışmayı asla yakalayamazdı.

“Ne iş yapıyorsunuz Erickson?” diye sordu Thacher.

Erickson önce ona sonra da yerdeki çantaya baktı. Homurdandı. "Şey gördüğün gibi, ben bir satıcıyım.” Thacher gülümsedi. "Biliyordum! Öyle bir geziyorsunuz ki, insan bir satıcıyı çantasından hemen anlıyor. Bir satıcı her zaman yanında gösterecek bir şeyler taşımalıdır. Neyle uğraşıyorsunuz beyefendi?"

Erickson duraksadı. Kalın dudaklarını ıslattı. Gözleri ifadesiz ve göz kapaklan kalındı, bir kurbağanınkiler gibi. En sonunda eliyle ağzını sildi, uzanıp çantasını kaldırdı. Masaya önüne koydu.

"Pekâlâ" dedi. “Belki de Bay Thacher’a göstermeliyiz."

Herkes çantaya baktı. Metal bir sapı, yaylı kilidi olan sıradan bir deri çantaya benziyordu. "Merak etmeye başlıyorum" dedi Thacher. “İçinde ne var? Hepiniz gerginsiniz. Elmas mı? Çalıntı mücevher mi?"

Jan neşesiz kaba bir biçimde gülümsedi. “Erick onu yere koy. Henüz yeterince uzaklaşmadık."

“Saçmalık" diye geveledi Erick. “Uzaklaştık Jan.”

“Lütfen” diye fısıldadı Mara. "Bekle Erick." "Bekleyeyim mi? Niye ne için? Hepiniz o kadar alışmışsınız ki..."

“Erick" dedi Mara. Thacher’a başını salladı. "Onu tanımıyoruz Erick. Lütfen!”

"Terralı öyle değil mi?” dedi Erickson. “Böyle zamanlarda Terralılar birlik içindedir." Çantanın yaylı kilidiyle oynadı. "Evet Bay Thacher. Ben bir satıcıyım. Hepimiz satıcıyız, üçümüz de."

"O halde birbirinizi tanıyorsunuz."

“Evet.” Erickson başını salladı. İki arkadaşı yere bakarak kıpırdamadan oturuyordu. "Evet tanıyoruz. İşte. Sana ne iş yaptığımızı göstereyim.”

Çantayı açtı. İçinden bir mektup açacağı, bir kalemtıraş, cam küre kâğıt ağırlığı, bir kutu raptiye, bir tel zımba, birkaç mandal, plastik bir kül tablası ve Thacher’ın anlayamadığı bazı şeyler çıkardı. Çıkardıklarını masanın üzerine dizdi. Sonra çantayı kapadı.

"Kırtasiye işindesiniz anladığım kadarıyla” dedi Thacher. Mektup açacağına dokundu. “İyi kalite çelik. İsveç çeliği sanırım.”

Erickson başını sallayarak Thacher’a baktı. “Çok etkileyici bir iş değil, öyle değil mi? Ofis malzemeleri. Kül tablaları, ataçlar." Gülümsedi.

"Ah..." Thacher omuz silkti. “Neden olmasın? Modern iş dünyasında bir gereklilik. Tek merak ettiğim şey..."

"Neymiş o?”

“Şey, Mars’ta emeğinize değecek kadar müşteriyi nasıl bulduğunuzu merak ediyorum.” Cam kâğıt ağırlığını inceleyerek duraksadı. Cam küreyi kaldırıp ışığa tuttu, Erickson elinden alıp çantaya geri koyana kadar içindeki manzaraya baktı. "Bir şey daha. Eğer üçünüz birbirinizi tanıyorsanız, neden ayrı yerlerde oturdunuz?"

Çabucak ona baktılar.

"Ve neden Deimos’tan ayrılana kadar birbirinizle konuşmadınız?” Gülümseyerek Erickson’a doğru eğildi. "İki adam ve bir kadın. Üçünüz. Gemide ayrı yerlerde oturmanız. Kontrol istasyonu geride kalana kadar konuşmamanız. Marslının söylediğini düşünüp durdum da. Üç sabotajcı. Bir kadın, iki adam.”

Erickson eşyaları çantasına geri koydu. Gülümsüyordu, ama yüzü kireç gibi olmuştu. Mara gözlerini kaldırmadan bardağının kenarındaki bir su damlasıyla oynuyordu. Jan hızla gözlerini kırpıştırarak gergin bir biçimde ellerini birbirine kenetledi.

"Leiter’in peşinde olduğu üç kişi sizsiniz" dedi Thacher usulca. "Yok ediciler, sabotajcılar sizsiniz. Ama yalan makinesi sizi neden yakalamadı? Makineden nasıl geçtiniz? Şimdi de kontrol istasyonunun dışında güvenliktesiniz.” Sırıtarak onlara baktı. "Daha neler! Senin gerçekten satıcı olduğunu sandım Erickson. Beni gerçekten kandırdın.”

Erickson bir parça gevşedi. “Eh Bay Thacher hepsi iyi bir amaç uğruna. Sizin de Mars’tan hoşlanmadığınızdan eminim. Hiçbir Terralı hoşlanmaz. Ayrıca sizin de bizimle birlikte oradan ayrıldığınızı görüyorum.”

"Doğru” dedi Thacher. "Üçünüzün anlatacak ilginç şeyleri olmalı.” Masadakilere baktı.

“Hâlâ bir saat kadar yolumuz var. Bazen bu Mars Terra yolu sıkıcı olabiliyor. Görecek bir şey yok, lobide oturup içmekten başka yapacak bir şey yok." Yavaşça gözlerini kaldırdı. “Bizi uyanık tutmak için bir hikâye anlatma şansınız var mı?”

Jan ve Mara, Erickson’a baktı. “Devam et” dedi Jan. “Kim olduğumuzu biliyor. Ona hikâyenin geri kalanını anlat.”

“Artık anlatsan da fark etmez” dedi Mara.

Jan aniden derin bir soluk vererek bir oh çekti. "Açık oynayalım ve şu ağırlığı üzerimizden atalım. Sinsi sinsi hareket edip kaçmaktan yoruldum...”

“Elbette" dedi Erickson içtenlikle. “Neden olmasın?” Sandalyesine yaslanıp yeleğinin düğmelerini açtı. “Elbette Bay Thacher. Size bir hikâye anlatmaktan mutluluk duyarım. Eminim sizi uyanık tutacak kadar da ilginç olacak."

Ölü ağaçlardan oluşan korulukta koşuyorlar, güneşin altında kurumuş Mars toprağında birlikte sessizce ilerliyorlardı. Küçük bir bayırı tırmanıp dar sırttan aşağı indiler. Birden Erick durup kendini yere attı. Diğerleri de aynısını yapıp soluyarak toprağa yapıştı.

"Sessiz olun” diye mırıldandı Erick. Bir parça doğruldu. “Gürültü yapmayın. Bundan böyle yakınlarda Leiter’lar olacaktır. Riske girmeyi göze alamayız.”

Ölü ağaçların arasında yatan üç kişiyle Kent arasında çıplak, düz ıssız bir çöl vardı, bir milin üzerinde tahrip olmuş kumluk alan. Düz, kavrulmuş yüzeyi ne bir ağaç ne de bir çalıyla bozuluyordu. Yalnızca arada sırada bükülen, dönen kuru bir rüzgâr, kumu küçük oluklar halinde ayırıyordu. Burunlarına rüzgârın taşıdığı sıcaklık ve kumun acı kokusu geliyordu.

Erick işaret etti. “Bakın. Kent... orada.”

Ağaçların arasındaki koşunun etkisiyle derin soluklar alarak baktılar. Kent yakındı, hiç görmedikleri kadar yakın. Daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamışlardı. Terralıların büyük Mars kentlerine, Mars’taki hayatın merkezlerine yaklaşmasına asla izin verilmezdi. Yaklaşan savaş tehdidinden önce, normal zamanlarda bile Marslılar zekice Terralıları kalelerinden uzak tutmuşlardı. Kısmen korkudan, kısmen de ticari girişimleriyle bütün sistemin saygısını ve düşmanlığım kazanan beyaz tenli ziyaretçilere duydukları doğalarına kazınmış derin düşmanlık yüzünden.

“Nasıl görünüyor?” dedi Erick.

Kent büyüktü, New York’ta Savaş Bakanlığı’nda o denli dikkatle inceledikleri çizimlerde ve gördükleri maketlerde hayal ettiklerinden çok daha büyüktü. Büyüktü, büyük ve çıplak, gökyüzüne yükselen kara kuleler, yüzyıllar boyunca rüzgâra ve güneşe direnen eski metalden ince sütunlar. Kentin çevresi taş surlarla çevriliydi. Mars’ın ilk büyük krallarının kırbacı altında erken dönem Mars hanedanlıklarının kölelerinin taşıyıp yerleştirdiği kızıl taşlar, dev tuğlalar.

Güneşin kavurduğu eski bir Kent. Ölü ağaçlardan oluşan bir koruluğun ilerisinde, ıssız bir ovanın ortasına kurulmuş bir Kent. Terralıların pek az gördüğü, ama Terra’daki her Savaş Bakanlığı’nda bulunan harita ve krokide incelenen bir Kent’ti burası. Eski taşları ve antik kulelerine rağmen Mars’ın yönetici sınıfının, Mars'ı demir yumrukla

yönetip ona egemen olan siyah giyimli üst düzey Leiter Konseyi’nin bulunduğu kentti.

Kıdemli Leiterlar on iki fanatik ve sadık adamdı, siyah rahipler, ama parlayan ateş çubukları, yalan makineleri, roket gemileri, uzay içi toplan ve Terra Senatosu’nun yalnızca hayal edebileceği başka pek çok şeyleri vardı. Kıdemli Leiter’lar ve astları Taşra Leiter’ları... Erick ve arkasındaki iki kişi ürpertilerini bastırdılar.

“Dikkatli olmalıyız” dedi Erick yine. “Yakında aralarından geçeceğiz. Kim olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu tahmin ederlerse..."

Yanında taşıdığı çantayı açıp bir an içine baktı. Sonra tekrar kapatıp sapını sıkı sıkı kavradı. "Gidelim” dedi. Yavaşça ayağa kalktı. "Siz ikiniz yanıma gelin. Gerektiği gibi göründüğünüzden emin olmak istiyorum."

Mara ve Jan hemen adamın önüne geçtiler. Üçü yavaşça yamaçtan yukarı ovaya Kent’in yükselen kara kulelerine yürürken Erick onları eleştirel gözle inceledi.

“Jan” dedi Erick. “Onun elini tut! Unutma onunla evleneceksin, o senin gelinin. Marslı çiftçiler gelinlerine çok önem verirler."

Jan kısa pantolon ve Marslı bir çiftçinin paltosunu giyiyordu. Beline düğümlü bir ip sarılıydı, güneşten korunmak için başında bir şapka vardı. Teni esmerdi, bronz bir renk alana kadar boyanmıştı.

“İyi görünüyorsun” dedi Erick ona. Mara’ya baktı. Siyah saçları topuz yapılmış, içi boş bir yüke kemiğine sarılmıştı. Onun yüzü de esmerdi, tören boyalarıyla çizilmişti, yanakları yeşil ve turuncu şeritlerle bezeliydi. Kulaklarında küpeler vardı. Ayağında per ruh postundan, bilekten bağlı küçük terlikler vardı ve belinden parlak renkli bir kumaşla bağlanan, yarı saydam uzun bir Mars pantolonu giyiyordu. Küçük göğüslerinin arasında

taş boncuklardan bir zincir asılıydı, yaklaşan evliliğinde şans getirecek muskalar.

“Tamam” dedi Erick. Kendisi ise bir Mars rahibinin uzun dökümlü gri cüppesini giyiyordu. Bunlar sözümona hayatı boyunca üzerinde kalacak ve öldüğünde kendisiyle gömülecek giysilerdi. "Sanırım muhafızları geçebileceğiz. Yolda epeyi gelip giden olmalı.” Katı kumu ayaklarının altında ezerek yürümeye başladılar. Ufka karşı hareket eden siyah noktalan görebiliyorlardı, Kent’e doğru giden Marslılar, pazara mallarını ve ürünlerini götüren çiftçiler, köylüler ve tüccarlar.

"Arabaya bakın!” diye bağırdı Mara.

Tekerlek izlerinin oyduğu dar bir yola giriyorlardı. Arabayı bir Mars hufası çekiyordu, hayvanın böğürleri terden sırılsıklamdı. Dili aşağı sarkmıştı. Arabada pamuk balyaları, el yapımı kaba köy kumaşları yığılıydı. İki büklüm bir çiftçi hufayı dehliyordu.

“Ve orada” Mara gülümseyerek işaret etti.

Küçük hayvanlara binmiş bir grup tüccar arabanın arkasında ilerliyordu, yüzleri kum maskeleriyle örtülü uzun cüppeli Marslılar. Hayvanların her birinde iple dikkatle sarılmış bir paket vardı. Tüccarların arkasında uçsuz bucaksız bir sıra halinde, kimi arabalara ve hayvanlara binmiş, ama çoğu yaya köylüler ve çitçiler ağır ağır ilerliyordu.

Mara, Jan ve Erick tüccarların arkasında kafileye karıştı. Onları fark eden, başını kaldıran ya da işaret veren olmadı. Yürüyüş önceki gibi devam etti. Jan ve Mara konuşmadan, konumuna uygun belirli bir ağırbaşlılıkla yürüyen Erick’in biraz arkasında ilerliyorlardı.

Erick bir kez yavaşlayarak gökyüzünü işaret etti. "Bakın!" dedi Mars dağ lehçesiyle.

İki siyah nokta gökyüzünde dolanıyordu. Mars devriye gemileri, sıradışı bir etkinliği izleyen askerler. Terra’yla savaş patlak vermek üzereydi. Her an her saniye savaş çıkabilirdi.

“Tam zamanında orada olacağız” dedi Erick. "Yarın çok geç olacak. Son gemi Mars’tan ayrılmış olacak."

"Umarım bizi durduracak bir şey olmaz" dedi Mara. “İşimiz bittiğinde eve dönmek istiyorum.”

Yarım saat geçti. Kent’e yaklaştılar. Yürüdükçe sur önlerinde yükseldi, neredeyse gökyüzünü kapatacak kadar büyüdü. Yüzyıllarca güneş ve rüzgârın etkisini hissetmiş, ebedi taştan geniş bir surdu.

Kent’e giren kayaya oyulmuş tek kişilik geçiş kapısının önünde bir grup Mars askeri duruyordu. Askerler geçenleri kontrol ediyor, giysilerini yokluyor, yüküne bakıyorlardı.

Erick gerildi. Kafile neredeyse durmuştu. "Yakında sıra bize gelecek" diye mırıldandı. “Hazır olun.”

“Leiterların gelmeyeceğini umalım” dedi Jan. “Askerler o kadar kötü değil.”

Mara surlara ve arkasındaki kulelere bakıyordu. Ayaklarının altında toprak titriyor, sarsılıp sallanıyordu. Kulelerden yükselen, Kent’in yeraltında derinlerde bulunan fabrika ve tav ocaklarından gelen alev dillerini görebiliyordu. Hava dumanlı ve karanlıktı. Mara ağzını ovuşturup öksürdü.

“İşte geliyorlar” dedi Erick yavaşça.

Tüccarlar kontrol edilmiş ve surdaki karanlık kapıdan geçmelerine izin verilmişti. Tüccarlar ve sessiz hayvanları kapıdan içeri girip gözden kayboldu. Askerlerin lideri Erick’e sabırsızca el sallayarak ilerlemesini işaret etti.

“Hadi!” dedi. “Sen ihtiyar, acele et."

Erick kollarını bedenine sarıp yere bakarak yavaşça ilerledi.

“Kimsin ve burada işin ne?” diye sordu elleri belinde, silahı kemerinden sarkan asker. Askerlerin çoğu miskin bir halde dinleniyordu, bazıları duvara dayanmıştı, yere çömelenler bile vardı. Silahını yere bırakmış uyuklayan bir askerin yüzünde sinekler dolaşıyordu.

“İşim mi?” diye mırıldandı Erick. “Ben köy rahibiyim.”

"Neden Kent’e girmek istiyorsun?"

"Bu ikisini evlendirmek için sulh yargıcına götürmeliyim.” Hemen arkasında duran Mara ve Jan’ı işaret etti. "Bu Leiterların yasası.”

Asker güldü. Erick’in çevresinde dolaştı. “Taşıdığın çantada ne var?"

“Çamaşır. Gece kalacağız.”

“Hangi köydensin?”

“Kranos.”

“Kranos mu?” Asker arkadaşına baktı. "Kranos diye bir yer duydun mu?”

“Geri kalmış bir domuz ahırı. Bir av gezisinde görmüştüm bir kez.”

Askerlerin lideri Jan ve Mara’ya başını salladı. İkisi el ele ilerledi. Askerlerden biri elini Mara’nın çıplak omzuna koyup onu kendine çevirdi.

“Güzel cici bir eş alıyormuşsun” dedi. “Güzel ve diri.” Göz kırpıp şehvetle sırıttı.

Jan somurtup kızgınlıkla adama baktı. Askerler kahkahalarla güldü. “Pekâlâ” dedi lider Erick’e. "Geçebilirsiniz."

Erick cüppesinden küçük bir kese çıkarıp askere madeni bir para verdi. Sonra üçü karanlık tünelden geçip, taş surdan içeri Kent’e girdi.

Kent’in içindeydiler!

“Şimdi” diye fısıldadı Erick. “Acele edin.”

Ayaklarının altındaki taşları sarsan binlerce hava menfezi ve makinenin sesiyle Kent çevrelerinde gümbürdeyip çatırdıyordu. Erick, Mara ve Jan’ı bir sıra tuğla deponun bulunduğu bir köşeye götürdü. Her yerde telaşla gelip giden, gürültüde seslerini duyurmak için bağıran insanlar vardı, tüccarlar, seyyar satıcılar, askerler, sokak kadınları. Erick eğilip taşıdığı çantayı açtı. Çantadan üç küçük metal bobin çıkardı: Küçük bir koni oluşturacak şekilde birbirine geçmiş teller ve pervanelerden oluşan karmaşık bir ağ. Jan birini, Mara ise öbürünü aldı. Erick kalan koniyi cüppesine koyup çantayı kapadı.

“Şimdi unutmayın, bobinler çizginin Kent merkezinden geçeceği şekilde gömülmeli. Binaların en yoğun olduğu ana bölümü üçe bölmeliyiz. Haritaları unutmayın! Sokakları ve caddeleri dikkatle izleyin. Mümkünse kimseyle konuşmayın, İkinizde de başınız derde girdiği takdirde sizi kurtarmaya yetecek kadar Mars parası var. Yankesicilere karşı bilhassa dikkatli olun ve tanrı aşkına kaybolmayın.”

Erick konuşmayı kesti. Ellerini arkalarında kovuşturmuş iki siyah giyimli Leiter surun içinden çıkmış onlara doğru yürüyordu. Depoların köşesinde duran üçlüyü fark ederek durdular.

"Gidin" diye mırıldandı Erick. “Ve günbatımında burada olun.” Vahşice gülümsedi. “Ya da hiç geri dönmeyin.”

Farklı yönlere dağılarak arkalarına bakmadan hızla yürüdüler. Leiterlar onların ayrılmasını izledi. "Küçük gelin çok güzeldi" dedi bir Leiter. “Bu dağ köylüleri kanlarında eski zamanlardan kalan bir asalet taşıyor."

“Ona sahip olduğu için çok şanslı bir genç köylü" dedi diğeri. Yürümeye devam ettiler. Erick hafifçe gülümseyerek arkalarından baktı. Sonra Kent sokaklarında hiç durmadan dolanan insan kalabalığına karıştı.

Alacakaranlıkta kapılarda buluştular. Güneş yakında batacaktı, hava buz gibi olmuş, giysilerini bıçak gibi kesiyordu.

Mara titreyip çıplak kollarını ovuşturarak Jan’a sokuldu.

“Eee?" dedi Erick. “İkiniz başarabildiniz mi?”

Çevrelerinde köylüler ve tüccarlar akın akın girişten çıkarak köylerine ve çiftliklerine dönmek üzere ovanın ötesindeki dağlara yapacakları uzun yolculuğa başlıyorlardı. Surların kenarında duran titreyen kızı, genç adamı ve yaşlı rahibi kimse fark etmedi.

"Benimki yerinde” dedi Jan. "Kent’in diğer tarafında en ucunda. Bir kuyunun yanına gömülü.”

“Benimki sanayi bölgesinde” diye fısıldadı Mara dişleri takırdayarak. "Jan üzerime bir şeyler ver! Donuyorum.”

"İyi” dedi Erick. "O halde, maketler doğruysa üç bobin ölü merkezi üçe bölebilir.” Kararan gökyüzüne baktı. Yıldızlar belirmeye başlamıştı bile. İki akşam devriyesi, yavaşça ufka doğru ilerliyordu. "Acele edelim. Uzun sürmez."

Yolda Kent’ten uzaklaşan Marslılara katıldılar. Kent gecenin koyu renklerinde kaybolmaya başlıyor, kara kuleleri karanlığa karışıyordu.

Ölü ağaçlardan oluşan düz sırt ufukta belirene kadar köylülerle birlikte sessizce yürüdüler. Sonra yoldan ayrılıp ağaçlara doğru saptılar.

"Vakit geldi sayılır!" dedi Erick. Adımlarını hızlandırarak Mara ve Jan’a sabırsızlıkla baktı.

"Hadi!"

Alacakaranlıkta taşlara ve ölü dallara takılıp tökezleyerek aceleyle bayırın kenarından yürüdüler. Tepede Erick duraksadı, ellerini beline koyarak arkasına baktı.

“Bakın" diye mırıldandı Erick. “Kent. Onu bu şekilde bir daha hiç görmeyeceğiz.”

“Oturabilir miyim?" dedi Mara. “Ayaklarım acıyor.”

Jan, Erick’in kolunu çekiştirdi. "Acele et Erick! Fazla zaman kalmadı." Gergin bir biçimde güldü. "Eğer her şey yolunda giderse ona sonsuza kadar bakabileceğiz.”

"Ama bu şekilde değil” diye mırıldandı Erick. Çömelip çantasını açtı. Birtakım tüpler ve kablolar çıkarıp bayırın zirvesinde birleştirdi. Becerikli ellerle kablo ve plastikten küçük bir piramit ortaya çıkardı.

En sonunda homurdanarak ayağa kalktı. “Tamam."

“Doğrudan Kent’i mi hedef alıyor?” diye sordu Mara endişeyle, piramide bakarak.

Erick başını salladı. "Evet yerleşim alanına göre..." Birden gerilerek durdu. "Geri çekilin! Zaman geldi! Acele edin!"

Jan, Mara’yı da çekerek yamaçtan aşağı kentten uzağa koştu. Erick gece göğünde neredeyse kaybolmuş uzak kulelere bakarak aceleyle onları takip etti.

“Aşağı.”

Jan yere uzandı, Mara titreyen bedenini ona yaklaştırarak yanına yattı. Erick hâlâ görmeye çalışarak kuma ve ölü dalların arasına yerleşti. “Görmek istiyorum” dedi. “Bu bir mucize. Görmenizi istiyorum..."

Gökyüzü bir pırıltı, parlak bir mor ışıkla aydınlandı. Erick eliyle gözlerini kapadı. Pırıltı beyaz bir renk aldı, büyüdü, genişledi. Birden bir

gümbürtü koptu, yanlarından geçen sıcak şiddetli bir rüzgâr yüzlerini kuma yapıştırdı. Sıcak kuru rüzgâr yüzlerini yalayıp alazladı, dal parçalarını tutuşturdu. Mara ve Jan gözlerini kapatıp birbirlerine sokuldular.

“Tanrım...” diye mırıldandı Erick.

Fırtına dindi. Yavaşça gözlerini açtılar. Gökyüzü hâlâ alevlerle canlıydı, süzülen bir kıvılcım bulutu gece rüzgârıyla birlikte yavaş yavaş dağılıyordu. Erick titrek bacaklarla ayağa kalkarak Jan ve Mara’nın ayağa kalkmasına yardım etti. Üçü sessizce karanlık çöle, kara ovaya baktı, hiçbiri konuşmuyordu.

Kent yerinde yoktu.

Erick en sonunda döndü. “İşin bu kısmı bitti” dedi. "Şimdi dinlenin! Bana yardım et Jan. Bir dakikaya kalmaz binlerce devriye gemisi burada olur."

“Birini gördüm bile” dedi Mara yukarıyı işaret ederek. Gökyüzünde hızla hareket eden bir nokta yanıp söndü. “Geliyorlar Erick.” Sesi ürperti dolu bir korkuyla titredi.

“Biliyorum.” Erick ve Jan yere tüpler ve plastikten oluşan piramidin çevresine çömelip piramidi söktü. Piramit erimiş, cam gibi birbirine kaynamıştı. Erick titreyen parmaklarla parçalan ayırdı. Parçalar arasından bir şey alıp, havada tuttu ve karanlıkta görmeye çalıştı. Jan ve Mara adamın yanına yaklaştı, neredeyse soluksuz bir halde dikkatle elindeki şeye baktılar.

“İşte orada” dedi Erick. “Orada!"

Elinde küçük saydam bir cam küre vardı. Camın içinde küçük, kırılgan bir şey hareket etti, neredeyse gözle görünmeyecek kadar küçük mikroskobik kuleler, cam kürenin boşluğunda yüzen karmaşık bir ağ. Bir kule ağı. Bir kent.

Erick küreyi çantasına koyup çantayı kapadı. "Gidelim” dedi. Ağaçların arasından kavis çizerek geldikleri yoldan geri döndüler. “Arabada üzerimizi değişiriz” dedi koşarken. "Arabaya girene kadar giysilerimiz üzerimizde kalmalı. Hâlâ bilileriyle karşılaşabiliriz.”

“Kendi giysilerimi giydiğimde çok mutlu olacağım" dedi Jan. “Bu kısa pantolonlarla kendimi bir tuhaf hissediyorum.”

“Sence ben nasıl hissediyorum" dedi Mara soluk soluğa. “Bu avuç içi kadar şeyle donuyorum.”

“Bütün genç Mars gelinleri böyle giyinir” dedi Erick. Koşarken çantayı sıkı sıkı tutuyordu. “Bence güzel görünüyor.”

“Sağol” dedi Mara. “Ama hava soğuk.”

“Ne düşünecekler dersin?” diye sordu Jan. “Kent’in yok edildiğini varsayacaklar değil mi? Bu kesin.”

"Evet” dedi Erick. "Bombalandığından emin olacaklardır. Buna güvenebiliriz. Böyle düşünmeleri de bizim için çok önemli!”

"Araba buralarda bir yerlerde olmalı" dedi Mara yavaşlayarak.

“Hayır. Daha ileride” dedi Erick. “Şu küçük tepenin arkasında. Ağaçların yanındaki yarıkta. Bulunduğumuz yerden görmek zor.”

“Bir ateş yakayım mı?” dedi Jan.

“Hayır çevrede devriyeler olabilir, bizi..."

Aniden sözünü kesti. Jan’la Mara adamın yanında durdu. “Ne olu...” diye başladı Mara.

Bir ışık hafifçe parladı. Karanlıkta bir şey kıpırdadı. Bir ses duyuldu.

“Çabuk!" dedi Erick kulak tırmalayıcı bir sesle. Eğilerek çantayı kendisinden uzağa çalıların içine fırlattı. Gergin bir biçimde doğruldu.

Karanlıkta hareket eden bir karaltı belirdi, arkasında başkaları vardı, adamlar, üniformalı askerler. Işık güçlü bir biçimde parlayarak gözlerini kamaştırdı. Erick gözlerini kapadı. Işık adamın üzerinden arkasında sessizce el ele duran Mara ve Jan’a kaydı. Sonra alçalarak bir daire çizdi.

Siyahlar içinde uzun boylu bir Leiter öne çıktı, hemen arkasında silahlan ateşlenmeye hazır askerleri duruyordu. “Siz üçünüz” dedi Leiter. "Kimsiniz? Kıpırdamayın. Olduğunuz yerde kalın."

Erick’in yanına gelen ifadesiz bir yüzle dikkatle adama baktı. Erick'in çevresinde dolaşarak, cüppesini, kollarını inceledi.

“Lütfen..." diye başladı Erick titrek bir sesle, ama Leiter sözünü kesti.

"Konuşmayı ben yaparım. Üçünüz kimsiniz? Burada ne işiniz var? Konuşun.”

“Biz... biz köyümüze dönüyoruz" diye mırıldandı Erick ellerini kavuşturup yere bakarak. "Kent’teydik, şimdi evimize dönüyoruz.”

Askerlerden biri bir ağızlığa konuştu. Ağızlığını kapatıp kaldırdı.

"Benimle gelin" dedi Leiter. “Sizi tutukluyoruz. Acele edin.”

"Tutuklamak mı? Kent’e geri mi dönüyoruz?”

Askerlerden biri güldü. “Kent artık yok” dedi. “Ondan geriye kalanı avcuna sığdırabilirsin.”

“Ama ne oldu?” dedi Mara.

“Kimse bilmiyor. Hadi, acele edin!”

Bir gürültü oldu. Bir asker hızla karanlığın içinden çıkageldi. “Kıdemli bir Leiter" dedi. "Bu yöne geliyor." Asker tekrar kayboldu.

"Kıdemli bir Leiter.” Askerler saygıyla esas duruşa geçerek beklediler. Bir saniye sonra kıdemli Leiter ışığa çıktı, siyah giyimli yaşlı bir adamdı. Yüzü zayıf ve sertti, gözleri bir kuşunki kadar parlak ve dikkatliydi. Erick’e, sonra da Jan’a baktı.

“Bu insanlar kim?” diye sordu sertçe.

“Evlerine dönen köylüler.”

"Hayır değiller. Köylü gibi durmuyorlar. Köylülerin omuzları düşüktür, yüzünden. Bu insanlar köylü değil. Ben de dağdan geliyorum, biliyorum."

Erick’e yaklaşıp sertçe yüzüne baktı. "Sen kimsin? Çenesine bak, hiç bilenmiş bir taşla tıraş olmamış! Burada ters bir şey var.”

Elinde soluk bir ateş çubuğu parladı. “Kent yok oldu, onunla birlikte Leiter Konseyi’nin en az yarısı da. Çok tuhaf, ani bir ışık, sonra sıcaklık ve rüzgâr. Fizyon değildi, çok ilginç. Kent göz açıp kapayana kadar kayboldu. Geriye kumdaki bir çöküntüden başka bir şey kalmadı.”

“onları tutuklayacağız” dedi diğer Leiter. “Askerler, çevrelerini sarın. Kesinlikle bırakmayın..."

“Koşun" diye bağırdı Erick. Bir darbeyle çubuğu Kıdemli Leiter’ın elinden düşürdü. Hepsi koşuyordu, askerler bağırıyor, el fenerlerini tutuyor, karanlıkta birbirlerine çarpıyorlardı. Erick dizleri üstüne çöktü ve telaşla çalıları yoklamaya başladı. Parmakları çantanın sapını kavradığında ayağa fırladı. Mara ve Jan’a Terra dilinde bağırdı.

“Acele edin! Arabaya! Koşun!” Karanlıkta sendeleyerek bayırdan aşağı koştular. Erick arkasında koşan, yere düşen askerleri işitebiliyordu.

Biri ona çarptığında bir yumruk savurdu. Arkasında bir tıslama duydu ve bayırın bir bölümü alevler içinde patladı. Leiter'in çubuğu...

“Erick" diye bağırdı Mara karanlıktan. Erick kıza doğru koştu. Birden ayağı kayarak bir taşın üzerine yığıldı. Karmaşa ve ateş sesleri. Heyecanlı sesler.

“Erick sen misin?” Jan onu yakalayıp ayağa kalkmasına yardım etti. "Araba. Orada. Mara nerede?"

"Buradayım” dedi Mara'nın sesi. "Burada, arabanın yanında.”

Bir ışık parladı. Bir patlamayla bir ağaç havaya uçtu, Erick yüzünün yandığını hissetti. Jan’la birlikte kıza doğru ilerlediler. Mara’nın eli karanlıkta elini yakaladı.

"Şimdi araba" dedi Erick. “Eğer oraya ulaşmadılarsa." Bayırdan aşağı hendeğe kaydı, karanlıkta beceriksizce uzanıp çantanın sapına tutundu. Uzandı uzandı...

Soğuk ve düz bir şeye değdi eli. Metal, metal bir kapı kolu. Rahat bir soluk aldı. “Buldum! Jan, içeri gir. Mara hadi."

"Durun!” diye bağırdı yukarıdan bir ses. “Hendekte saklanmanın bir anlamı yok. Sizi yakalarız! Yukarı çıkın ve...”

Araba motorunun gümbürtüsü sesleri bastırdı. Bir saniye sonra hızla karanlığa atıldılar, araç havaya yükseldi. Erick, iki Leiter ve askerlerinin son şiddetli saldırısından kaçmak için arabayı bir o yana bir bu yana çevirdi. Aşağıdan arama ışıklan yükselirken yükselen araba ağaç tepelerini sıyırarak, dalları kırarak kaçtı.

Yukarı, havaya yükseldiler, an be an hız kazanarak kargaşa içindeki Marslıları geride bıraktılar.

“Mars limanına doğru" dedi Jan, Erick’e. “Değil mi?”

Erick başını salladı. "Evet. Alanın dışına tarlalara ineceğiz. Orada üzerimizdekileri değiştirip normal, iş kıyafetlerimizi giyeceğiz. Kahretsin, eğer gemiye yetişebilirsek şanslıyız."

"Son gemi" diye fısıldadı Mara göğsü inip kalkarak. "Ya zamanında yetişemezsek?"

Eric kucağındaki deri çantaya baktı. "Oraya gitmek zorundayız!" diye mırıldandı. "Buna mecburuz."

Uzun bir sessizlik oldu. Thacher, Erickson'a baktı. Yaşlı adam sandalyesine yaslanmış içeceğini azar azar yudumluyordu. Mara ve Jan sessizdi.

"Demek Kent'i yok etmediniz" dedi Thacher. "Ona hiçbir zarar vermediniz küçültüp cam bir küreye soktunuz, bir kâğıt ağırlığına. Şimdi de kırtasiye malzemesi dolu bir çanta taşıyan bir satıcısın!"

Erickson gülümsedi. Çantayı açıp içinden cam küreyi çıkardı. Yukarı kaldırıp küreye baktı. "Evet Kent'i Marslılardan çaldık. Yalan makinesinden bu şekilde geçtik. Yok edilmiş bir Kent hakkında bir şey bilmediğimiz doğruydu."

"Ama neden?" dedi Thacher. "Neden bir Kent'i çalasınız ki? Neden bombalamakla yetinmediniz?"

"Fidye" dedi Mara koyu parlak gözlerle heyecanla küreye bakarak. "En Büyük Kentleri, Konsey'in yarısı - Erick'in elinde!"

"Mars, Terra'nın istediğini yapmak zorunda kalacak" dedi Erickson. "Şimdi Terra ticari taleplerini daha güçlü dayatabilecek. Belki savaş bile olmayacak. Belki de Terra savaşmadan istediğini alabilecek." Gülümsemeye devam ederek küreyi çantasına koyup kilitledi.

“Ne hikâye” dedi Thacher." Boyut küçültmesi, inanılmaz bir işlem... Mikroskobik boyuta indirilen koca bir kent. İnanılmaz. Kaçabilmenize şaşmamalı. Böyle bir cürete sahipseniz, kimse sizi durdurmayı umamaz.”

Yerde duran çantaya baktı. Gemi uzayda Terra’ya doğru ilerlerken altlarında jetler mırıldayıp düzenli bir biçimde titreşiyordu.

"Hâlâ çok yolumuz var" dedi Jan. "Bizim hikâyemizi dinledin, Thacher. Neden bize kendi hikâyeni anlatmıyorsun? Neyle uğraşıyorsun? İşin ne?

“Evet” dedi Mara. "Ne yapıyorsun?”

“Ne mi yapıyorum" dedi Thacher. “Eh isterseniz size göstereyim.” Paltosuna uzanıp dışarı bir şey çıkardı. Aniden parlayan ve ışıltı saçan bir şey. Soluk ateşten bir çubuk.

Üçü çubuğa bakakaldı. Yavaş yavaş mide bulandırıcı bir şok zihinlerine egemen oldu.

Thacher çubuğu gevşek bir biçimde tutarak sakince Erickson’a doğrulttu. "Üçünüzün bu gemide olduğunu biliyorduk” dedi. “Buna kuşku yoktu. Ama Kent’e ne olduğunu bilmiyorduk. Benim teorim Kent’in yok edilmediği, ona başka bir şey olduğu yönündeydi. Konsey cihazları o bölgede ani bir kütle kaybı ölçtü, Kent’in kütlesine eşit bir azalma. Bir biçimde Kent yok edilmemiş, kaçırılmıştı. Ama Konsey’deki diğer Leiterları buna ikna edemedim. Sizi tek başıma izlemek zorunda kaldım.”

Thacher hafifçe dönerek barda oturan adamlara başını salladı. Adamlar hemen kalkarak masaya geldi.

“Elinizde ilginç bir işlem var doğrusu. Mars bundan büyük yarar sağlayacaktır. Belki de bu bizim için akıntıyı tersine çevirecek. Mars

limanına döndüğümüzde bir an önce üzerinde çalışmaya başlamak istiyorum. Şimdi çantayı bana verebilirseniz...”

KAHVERENGİ OXFORD'UN KISA MUTLU YAŞAMI

“Sana bir şey göstereceğim” dedi Doktor Labyrinth. Paltosunun cebinden bir kibrit kutusu çıkardı ciddi bir tavırla. Gözlerini kutudan ayırmadan onu elinde sımsıkı tuttu. “Modern bilimdeki en mühim şeyi görmek üzeresin. Dünya sarsılıp silkinecek."

"Bir bakayım” dedim. Saat geçti, gece yarısını geçiyordu. Evimin dışında yağmur boş sokaklara yağıyordu. Doktor Labyrinth’in başparmağıyla dikkatle kibrit kutusunun kapağını bir parça aralamasını izledim. Görmek için eğildim.

Kibrit kutusunun içinde pirinç bir düğme vardı. Bir parça kuru ot ve ekmek kırıntısına benzeyen bir şey dışında kutu boştu.

“Düğmeler çoktan icat edildi” dedim. “Bunda ne var anlayamadım."

Düğmeye dokunmak için elimi uzattım, ama Labyrinth kutuyu çekip öfkeyle kaşlarını çattı.

“Bu sıradan bir düğme değil” dedi. Düğmeye bakarak “Hadi! Hadi!” dedi. Düğmeyi eliyle dürttü, "Hadi ama!"

Merakla izledim. “Labyrinth. Keşke bir açıklama yapsan. Gecenin bir yansında buraya gelip bana kibrit kutusunun içindeki bir düğmeyi gösteriyorsun ve...”

Labyrinth koltuğuna yaslandı, omuzları yenilgiyle çöktü. Kibrit kutusunu kapatıp teslim olmuş gibi cebine koydu. “Numara yapmanın anlamı yok" dedi. “Başarısız oldum. Düğme cansız. Umut yok."

“Bu anormal bir durum mu? Ne bekliyordun ki?” “Bana bir şey getir.” Labyrinth umutsuz bakışlarla gözlerini odada gezdirdi.

“Bana... bana *şarap* getir.”

“Tamam Doktor" dedim ayağa kalkarak. “Ama şarabın insanlara ne yaptığını biliyorsunuz.” Mutfağa gidip iki kadeh şeri koydum. Geri dönüp bir kadehi ona verdim. Bir süre içkilerimizi yudumladık. “Keşke beni bu konuda aydınlatsanız."

Doktor kadehini bırakıp dalgın dalgın başını salladı. Bacak bacak üstüne atıp piposunu çıkardı. Piposunu yaktıktan sonra bir kez daha kibrit kutusunun içine baktı. İçini çekip kutuyu tekrar kaldırdı.

"Yararı yok” dedi. “Canlandırıcı asla çalışmayacak. Prensibin kendisi yanlış. Yeterli Huzursuzluk Prensibi’nden söz ediyorum elbette.”

“O da ne?”

"Prensip aklıma şöyle geldi. Bir gün kumsalda bir kayanın üzerinde oturuyordum. Güneş parlak, hava çok sıcaktı. Terliyordum, epeyi de rahatsızdım. Bir anda yanımda duran çakıl taşı kalkıp öteye süründü. Güneşin sıcaklığı onu rahatsız etmişti.”

"Gerçekten mi? Bir çakıl taşı mı?”

“O anda Yeterli Huzursuzluk Prensibi’ni kavradım. Yaşamın kökeni buradaydı işte. Çok uzun zaman önce geçmişte, bir parça cansız madde bir şeyden o kadar rahatsız olmuştu ki, sürünüp uzaklaşmıştı, huzursuzluk onu harekete geçirmişti. Hayatımın işi buradaydı işte: Kusursuz sıkıntı vericiyi, cansız maddeyi canlandıracak kadar rahatsız edici şeyi keşfetmek ve onu işleyen bir makine olarak biçimlendirmek. Otomobilimin arka koltuğunda duran makinenin adı Canlandırıcı. Ama çalışmıyor.”

Bir süre sessiz kaldık. Gözlerimin yavaş yavaş kapandığım hissettim. "Söylesenize Doktor” diye konuşmaya başladım, “Artık bizim...”

Doktor Labyrinth aniden ayağa fırladı. “Haklısın” dedi. “Gitme zamanım geldi. Yola koyulayım.”

Kapıya yöneldi, arkasından yetiştim. “Makine hakkında" dedi. “Umudunuzu yitirmeyin. Belki başka bir zaman çalıştırmayı başarırsınız.”

“Makine mi?" Kaşlarını çattı. "Ha Canlandırıcı. Bak sana ne diyeceğim. Beş dolara onu sana sata nm.

Şaşkın şaşkın ona baktım. Ama o kadar ümitsiz ve üzgün bir hali vardı ki, içimden gülmek gelmedi. "Kaça?" dedim.

"İçeri getireyim. Burada bekle." Dışarı çıktı, basamaklardan inip karanlık kaldırıma adım attı. Otomobilinin kapısını açtığını, sonra da homurdanıp mırıldandığını işittim.

"Bekle” dedim. Arkasından koştum. Kocaman kare kutuyu arabadan çıkarmaya uğraşıyordu. Kutuyu bir kenarından tuttum, birlikte içeri taşıdık. Yemek masasının üzerine koyduk.

“Demek Canlandırıcı bu” dedim. “Güveç tenceresine benziyor.”

“Öyle ya da bir zamanlar öyleydi. Canlandırıcı rahatsız edici olarak bir ısı ışını yolluyor. Ama artık onunla işim tamamen bitti."

Cüzdanımı çıkardım. “Tamam. Eğer satmak istiyorsan, onu benim almam daha iyi olur.” Ona verdiğim parayı aldı. Cansız eşyayı nereye koyacağımı, kadranları ve göstergeleri nasıl ayarlayacağımı gösterdi, sonra tek kelime etmeden şapkasını takıp evden ayrıldı.

Yeni Canlandırıcımla baş başa kalmıştım. Ona baktığım sırada karım, üzerinde bornozla aşağıya indi.

"Neler oluyor?" dedi. “Şu haline bak. Ayakkabıların ıslanmış. Dışarıda oluğa mı girdin?”

“Tam olarak değil. Şu güveç tenceresine baksana. Biraz önce onun için beş dolar verdim. Cansız şeyleri canlandırıyor.”

Joan ayakkabılarıma baktı. “Saat sabahın biri. Ayakkabılarını tencereye koy ve yatağa gel.”

“Ama anlamıyor musun..."

“Ayakkabıları fırına koy" dedi Joan tekrar yukarıya çıkarak. “Beni duyuyor musun?"

"Tamam” dedim.

Kahvaltıda soğuk yumurta ve domuz pastırmasının durduğu tabağa karamsar bir biçimde bakarken geri geldi. Zil cayır cayır çaldı.

"Kim olabilir?” dedi Joan. Ayağa kalkıp koridordan oturma odasına yürüdüm. Kapıyı açtım.

"İşte beş doların” dedi. “Canlandırıcımı geri istiyorum.”

Sersemlemiştim. “Tamam Doktor. İçeri gir, onu getireyim.”

İçeri girip ayağını hafifçe yere vurarak ayakta durdu. Gidip Canlandırıcıyı getirdim. Hâlâ sıcaktı. Labyrinth aleti ona taşımamı izledi. "Düzgün olduğundan emin olmak istiyorum.”

Fırını masaya bıraktım, Doktor yanına gidip onu sevgiyle ve dikkatle kontrol etti, küçük kapağını açıp içeri baktı. "İçinde bir ayakkabı var” dedi.

“İki ayakkabı olmalı” dedim aniden geçen geceyi hatırlayarak. "Tanrım, içine ayakkabılarımı koymuştum.”

“İkisini de mi? Artık sadece bir teki var.”

Joan mutfaktan geldi. “Selam Doktor” dedi. “Hangi rüzgâr sizi buraya attı bu kadar erken?”

Labyrinth ve ben birimize bakakalmıştık. “Yalnızca bir teki mi?" Eğilip baktım. İçeride, Labyrinth’in fırınında geçirdiği geceden sonra artık gayet kuru olan çamurlu bir ayakkabı teki vardı. Tek bir ayakkabı, ama ben içine bir çift ayakkabı koymuştum. Diğer tek neredeydi?

Onlara döndüm, ama Joan’ın yüzündeki ifade bana ne diyeceğimi unutturdu. Ağzı bir karış açık dehşetle yere bakıyordu.

Küçük ve kahverengi bir şey koltuğa doğru kayıyordu. Koltuğun altına girip gözden kayboldu. Onu yalnızca bir an bulanık bir hareket olarak görmüştüm, ama ne gördüğümü biliyordum.

“Ulu tanrım” dedi Labyrinth. “İşte beş dolarını al.” Banknotu avcuma itti. “Artık onu gerçekten geri istiyorum!”

"Sakin ol” dedim. “Bana yardım et. Dışarı çıkmadan önce lanet şeyi yakalamalıyız.”

Labyrinth gidip oturma odasının kapısını kapadı. “Koltuğun altına gitti." Çömelip koltuğun altına baktı. “Galiba görüyorum, sopa gibi bir şeyin var mı?"

“Beni bırakın da gideyim” dedi Joan. "Bu işe karışmak istemiyorum.”

“Gidemezsin" dedim. Pencereden bir perde rayı alıp perdeyi üzerinden çektim. “Bunu kullanabiliriz.” Yere eğilmiş Labyrinth’in yanına gittim. “Dışarı çıkarırım, ama onu yakalamama yardım etmelisin. Eğer hızlı olmazsak onu bir daha hiç göremeyebiliriz."

Ayakkabıyı perde rayının ucuyla dürttüm. Geri çekilip duvara sokuldu. Onu görebiliyordum. Kafesinden kaçmış, tuzağa düşmüş bir vahşi hayvan gibi bir kenara sinmiş, sessiz küçük bir kahverengi tümsekti. Garip bir hisse kapıldım.

"Acaba onu ne yapacağız?" diye mırıldandım. "Onu nereye koyacağız?"

"Çalışma masasının çekmecesine koyabilir miyiz?" dedi Joan çevresine bakınarak. "Ben kırtasiye malzemelerini boşaltayım."

"İşte gidiyor!" Labyrinth eli ayağı karışarak ayağa kalktı. Ayakkabı hızla dışarı çıkmıştı. Odanın karşı tarafına, büyük koltuğa yöneldi. Koltuğun altına giremeden Labyrinth bağcığını yakaladı. Ayakkabı, bağcığını çekerek kurtulmaya çalıştı, ama yaşlı Doktor onu sıkı sıkı tutmuştu bir kere.

Birlikte ayakkabıyı masaya götürüp çekmeceyi kapadık. Rahat bir nefes aldık.

"İşte oldu" dedi Labyrinth. Bize aptalca sırıttı. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Başardık, gerçekten başardık! Canlandırıcı çalıştı. Ama düğmede neden işe yaramadı merak ediyorum."

"Düğme pirinçtendi" dedim. "Ayakkabı ise hayvan derisi ve hayvansal yapıştırıcı. Doğal. Üstelik de sırılsıklamdı."

Çekmeceye doğru baktık. "O masada" dedi Labyrinth. "modern bilimdeki en önemli şey var."

"Dünya titreyip sarsılacak" diye bitirdim. "Biliyorum. Eh onu senin say." Joan'ın elini tuttum. "Canlandırıcı'nla birlikte ayakkabıyı da sana veriyorum."

"İyi" diye başını salladı Labyrinth. "Burada gözcülük edin, kaçmasına izin vermeyin." Ön kapıya gitti. "Doğru insanları getirmeliyim, bu insanlar..."

"Yanında götüremez misin onu?" dedi Joan gerginlikle.

Labyrinth kapıda duraksadı. “Gözünüzü ondan ayırmamalısınız. O kanıt, Canlandırıcının çalıştığının kanıtı. Yeterli Huzursuzluk Prensibi.” Kaldırımdan aşağı yürüdü.

“Eee?" dedi Joan. “Şimdi ne olacak? Gerçekten burada kalıp o şeyin başında nöbet mi tutacaksın?” Saatime baktım. “İşe gitmeliyim.”

“Eh, onun başında ben beklemem. Sana bırakıyorum. Burada kalmayacağım.”

“Çekmecenin içinde bir şey olmaz herhalde” dedim. “Sanırım bir süre orada bırakabiliriz."

“Ailemi ziyaret edeceğim. Seninle bu akşam şehir merkezinde buluşuruz, sonra eve beraber dönebiliriz."

“Gerçekten ondan bu kadar korkuyor musun?” “Ondan hoşlanmadım. Garip bir şey var.” “Yalnızca eski bir ayakkabı.”

Joan zayıf bir biçimde gülümsedi. "Benimle dalga geçme" dedi. "Dünya yüzünde onun gibi bir ayakkabı daha olmadı.”

O akşam işten sonra onunla şehir merkezinde buluşup yemek yedik. Otomobille eve dönüp aracı araba yoluna park ettik. Yavaşça kaldırımdan yukarı yürüdük.

Verandada Joan duraksadı. “İçeri girmemiz şart mı? Sinemaya falan gidemez miyiz?”

"İçeri girmeliyiz. Nasıl olduğunu görmek istiyorum. Onu neyle besleyeceğiz acaba.”

Bir şey hızla yanımdan geçerek kaldırımdan aşağı uçarcasına indi. Çalıların arasında kayboldu.

“Bu da neydi?” diye fısıldadı Joan ızdırap çeker gibi.

“Tahmin edebiliyorum." Masaya koştum. Beklediğim gibi çekmece açık duruyordu. Ayakkabı çekmeceyi tekmeleyerek kaçmıştı. “Eh, buraya kadarmış” dedim. “Doktor'a ne diyeceğiz merak ediyorum.”

"Belki onu tekrar yakalayabilirsin” dedi Joan. Arkamızdan ön kapıyı kapadı. “Ya da başka bir tane canlandırabilirsin. Diğer tek üzerinde dene.”

Başımı salladım. “O tepki vermedi. Yaratım gariptir. Bazı şeyler tepki vermez. Ya da belki biz...”

Telefon çaldı. Birbirimize baktık. Telefonun çalışında bir şeyler vardı. “Arayan o” dedim. Ahizeyi kaldırdım.

"Ben Labyrinth” dedi tanıdık ses. “yarın erkenden orada olacağım. Benimle geliyorlar. Fotoğraf çekeceğiz ve güzel bir rapor yazacağız. Laboratuvardan Jenkins...”

“Bakın Doktor” diye başladım.

“Daha sonra konuşuruz. Yapacak binlerce şeyim var. Yarın sabah görüşürüz." Telefonu kapadı.

“Doktor muydu?” dedi Joan.

Açık duran masa çekmecesine baktım. “Öyle. Öyleydi.” Holdeki dolaba gidip paltomu aldım. Birden tekinsiz bir hisse kapıldım. Durup arkama baktım. Bir şey beni izliyordu. Ama ne? Hiçbir şey görmedim. Tüylerim ürperdi.

"Bu da neydi" dedim. Omzumu silkip paltomu yerine astım. Tekrar oturma odasına dönerken bir şey kıpırdadı gibi geldi.

“Kahretsin" dedim.

"Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey canım.” Çevreme bakındım, ama nedenini bulamadım. Kitaplık, halılar, duvarlardaki fotoğraflar, her şey yerli yerindeydi. Ama bir şey hareket etmişti.

Oturma odasına girdim. Canlandırıcı masanın üzerindeydi. Yanından geçerken bir sıcak dalgası hissettim. Canlandırıcı hâlâ çalışıyordu ve kapı açıktı! Düğmeyi kapadım, gösterge ışığı söndü. Bütün gün açık mı bırakmıştık? Hatırlamaya çalıştım, ama emin olamadım.

“Gece olmadan ayakkabıyı bulmalıyız" dedim. Baktık ama hiçbir şey bulamadık. İkimiz bahçeyi karış karış arayıp her çalının altına baktık, çitin hatta evin altına bile baktık, ama şansımız yaver gitmedi.

Ortalık iyice karardığında veranda ışığını yaktık ve bir süre onun ışığında arandık. En sonunda vazgeçtik. Gidip veranda basamaklarına oturdum. “Faydası yok” dedim. “Çitin içinde bile milyon tane yer var. Biz bir ucunu ararken diğer ucundan kaçabilir. Mağlup olduk. Kabul etsek iyi olur.”

“Belki böylesi daha iyidir” dedi Joan.

Ayağa kalktım. “Bu gece ön kapıyı açık bırakacağız. Hâlâ içeri girme ihtimali var.”

Kapıyı açık bıraktık, ama ertesi sabah aşağı indiğimizde ev boş ve sessizdi. Ayakkabının orda olmadığını hemen anladım. Çevreme bakınıp eşyaları inceledim. Mutfakta çöp kovasının etrafına saçılmıştı. Ayakkabı gece içeri girmiş, ama karnını doyurduktan sonra tekrar gitmişti.

Ön kapıyı kapadım, sessizce birbirimize baktık. “Gelmesi an meselesi” dedim. “İşyerini arayıp geç kalacağımı söylesem iyi olur.”

Joan, Canlandırıcıya dokundu. “Demek yaptığı buydu. Bir daha aynı şey tekrarlanacak mı acaba?” Dışarı çıkıp bir süre umutla arandık.

Çalılarda kıpırtı yoktu. “Bu iş bitti” dedim. Başımı kaldırdım. “Bir araba geliyor.”

Koyu renk bir Plymouth evin önüne süzüldü. Yaşlıca iki adam aşağı indi, merakla bizi inceleyerek patikada yürüdüler.

“Rupert nerede?” diye sordu biri.

“Kim? Doktor Labyrinth’i diyorsunuz? Gelmesi an meselesi sanırım.”

“İçeride mi?” dedi adam. “Ben üniversiteden Porter. Ona bir göz atabilir miyim?”

“Bekleseniz iyi olur" dedim mutsuzca. “Doktor gelene kadar bekleyin.”

İki araç daha yolda durdu. Birkaç yaşlı başlı adam daha dışarı çıkıp konuşarak mırıldanarak patikadan yukarı yürüdü. "Canlandırıcı nerede?” diye sordu gür bıyıklı pinpon bir tip. "Genç adam bizi sergiye götür.”

“Sergi içeride” dedim. “Eğer Canlandırıcıyı görmek istiyorsanız içeri girin.”

İçeri doluştular. Joan ve ben peşlerinden içeri girdik. Masanın etrafına toplanmış, kare kutuyu, güveç tenceresini inceleyerek heyecanla konuşuyorlardı.

“İşte bu!” dedi Porter. "Yeterli Huzursuzluk Prensibi ...”

“Saçmalık" dedi bir başkası. “Bu saçmalık. Şu şapkayı, ayakkabıyı ya da her neyse onu görmek istiyorum."

“Göreceksin” dedi Porter. "Rupert ne yaptığını biliyor. Ona güvenebilirsin."

Anlaşmazlığa düşerek yetkili mercilerden alıntı yapmaya, yer ve zaman örnekleri göstermeye başladılar. Araçlar gelmeye devam ediyordu, bazıları basın araçlarıydı.

“Ah tanrım” dedim. "Bu onun sonu olacak.”

"Eh sadece burada olanları anlatmak zorunda kalacak" dedi Joan. “Yani kaçtığını."

“Biz söyleyeceğiz, o değil. Gitmesine biz sebep olduk."

"Ben bir şey yapmadım. O çifti en başından beri sevmemiştim. Hatırlamıyor musun koyu kırmızı olanları almanı istemiştim."

Onu duymazdan geldim. Çimenlikte duran konuşan, tartışan yaşlı adamların sayısı gittikçe artıyordu. O anda Labyrinth’in mavi Ford’unu park ettiğini görünce üzüntüye kapıldım. Gelmişti, buradaydı ve bir dakika sonra ona söylemek zorundaydık.

“Onun karşısına çıkamam" dedim Joan’a. “Arka taraftan sıvışalım.”

Doktor Labyrinth’in belirmesiyle bütün bilimadamları evden dışarı akarak onun çevresinde toplandı. Joan’la bakıştık. Evde bizim dışımızda kimse kalmamıştı. Ön kapıyı kapadım. Pencereden içeri konuşma sesleri geliyordu Labyrinth Yeterli Huzursuzluk Prensibini açıklıyordu. Bir saniye sonra içeri gelip ayakkabıyı talep edecekti.

"Burada bıraktığı için suç onda" dedi Joan. Bir dergi alıp karıştırdı.

Doktor Labyrinth pencereden bana el salladı. Yaşlı yüzünü bir gülümseme çevreliyordu. Gönülsüzce el salladım. Bir süre sonra Joan’ın yanına oturdum.

Zaman geçti. Yere baktım. Yapacak ne vardı? Beklemekten, Doktor’un çevresini saran bilimadamları, bilgili kişiler, gazeteciler, tarihçilerle zaferle eve girip teorisinin kanıtını, ayakkabıyı talep etmesini

beklemekten başka hiçbir şey. Labyrinth'in bütün hayatı, ilkesinin Canlandırıcı'nın ve her şeyin kanıtı eski ayakkabıma bağlıydı.

Lanet ayakkabı ise dışarıda bir yerlerdeydi!

"Her an gelebilir" dedim.

Konuşmadan bekledik. Bir süre sonra garip bir şey fark ettim. Dışarıdaki konuşmalar kesilmişti. Dinledim, ama hiçbir şey duymadım.

“Eee?” dedim. “Neden gelmiyorlar?”

Sessizlik devam etti. Neler oluyordu? Kalkıp ön kapıya gittim. Açıp dışarı baktım.

“Ne oldu?" dedi Joan. “Görebiliyor musun?" “Hayır” dedim. “Anlamıyorum.” Hepsi de durmuş, hiç konuşmadan bir şeye bakıyorlardı. Şaşırdım. Bir anlam veremiyordum. "Neler oluyor?” dedim.

"Gidip bakalım.” Joan ve ben basamaklardan aşağı, çimenlere indik. Sıra sıra dizilmiş yaşlı adamların arasından geçip ön tarafa çıktık.

"Ulu tanrım” dedim. “Ulu tanrım.”

Çimenlerden garip küçük bir kafile geçmekteydi. İki ayakkabı, benim eski kahverengi ayakkabım ve onun hemen önünde, yol gösteren bir başka ayakkabı, yüksek topuklu küçük beyaz bir terlik. Ona baktım. Bir yerlerden gözüm ısırıyordu onu.

“O benim!” diye bağırdı Joan. Herkes ona baktı. “O benim! Parti ayakkabılarım...”

“Artık değil" dedi Labyrinth. Yaşlı yüzü heyecandan sararmıştı. “Artık durum bizi aştı."

"İnanılmaz" dedi bilginlerden biri. “Şunlara bakın. Dişi olanını izleyin. Ne yaptığına baksanıza.”

Küçük beyaz ayakkabı dikkatle eski ayakkabımla arasındaki mesafeyi koruyor, binbir cilveyle onu peşine takıyordu. Eski ayakkabım ona yaklaştığında geri çekilip bir yanın daire çizdi. İki ayakkabı bir an durup, birbirini süzdü. Sonra birden eski ayakkabım aşağı yukarı zıplamaya başladı, önce topuğu sonra da ayak ucunda. Sonra resmi bir şekilde büyük bir ağırbaşlılıkla kızın çevresinde başladığı noktaya gelene kadar dans etti.

Küçük beyaz ayakkabı bir kez zıpladı, sonra tekrar tereddütle yavaşça uzaklaştı, ayakkabımın onu yakalayacak kadar yaklaşmasına izin vererek yoluna devam etti.

“Bu gelişmiş bir ahlak anlayışını işaret ediyor” dedi yaşlı bir bey. “Hatta belki de ırka özgü bir bilinç dışını. Ayakkabılar katı bir törensel kalıbı uyguluyor, belki de bu milyonlarca yıl önce temeli atılmış..."

“Labyrinth bunun anlamı nedir?” dedi Porter. "Bize açıkla.”

“Demek buydu" diye mırıldandım. "Biz yokken ayakkabı onu dolaptan çıkardı ve Canlandırıcıyı kullandı. O gece bir şeyin beni izlediğini biliyordum. Hâlâ evin içindeydi.”

“Bunun için Canlandırıcı’yı çalıştırdı” dedi Joan. Burun kıvırdı. "Bunu hoş karşıladığımdan emin değilim.”

İki ayakkabı neredeyse funda çite ulaşmıştı, beyaz ayakkabı hâlâ kahverengi ayakkabının bağcının biraz ilerisindeydi. Labyrinth onlara doğru hamle yaptı.

“Pekâlâ beyler abartmadığımı görebiliyorsunuz. Bu hâlâ bilimin en önemli anı, yeni bir ırkın yaratılışı. Belki de insanoğlu yok olduğunda, toplum ortadan kalktığında bu yeni yaşam biçimi...”

Ayakkabılara doğru uzandığı sırada kadın ayakkabısı funda çitin arasında kaybolarak yaprakların karanlığına geriledi. Kahverengi ayakkabı da bir sıçrayışta onu izledi. Bir hışırtının ardından etraf sessizleşti.

"Ben içeri giriyorum" dedi Joan uzaklaşarak.

“Beyler” dedi Labyrinth biraz kızarmış bir yüzle. “Bu inanılmaz. Bilimin en akıl almaz ve geniş kapsamlı anlarına tanık oluyoruz.”

“Eh neredeyse tanık oluyoruz” dedim.

YAPICI

“E. J. Elwood!” dedi Liz endişeyle. “Söylediklerimizi dinlemiyorsun. Bir lokma bile yemek yemedin. Senin neyin var allah aşkına? Bazen seni anlayamıyorum."

Uzun bir süre karşılık gelmedi. Ernest Elwood başlarının üzerinden, pencerenin dışındaki yarı karanlığa onların işitmediği bir şeyi işitir gibi baktı. En sonunda içini çekti, bir şey söyleyecekmiş gibi iskemlesinde doğruldu, ama sonra dirseği kahve bardağına çarptı, konuşmak yerine bardağı tutmak için döndü, bardağın kenarından kahverengi kahve döküldü.

"Affedersin'’ diye mırıldandı. "Ne diyordun?”

“Yemeğini ye hayatım” dedi karısı. Konuşurken iki küçük oğlanın yemek yemeyi bırakıp bırakmadığına baktı. “Biliyor musun yemeği hazırlamak için epeyi zahmete giriyorum.” Büyük oğulları Bob, yemeğe devam ederek domuz pastırması ve ciğeri dikkatle kesiyordu. Ama tahmin ettiği gibi E. J. yemeyi bırakır bırakmaz küçük Toddy de çatal bıçağını bırakmıştı, şimdi ise sessizce oturmuş tabağına bakıyordu.

“Gördün mü?” dedi Liz. “Çocuklara iyi örnek olmuyorsun. Yemeğini ye. Soğuyor. Soğuk ciğer yemek istemezsin değil mi? Ciğer soğuduğunda, domuz pastırmasının üzerindeki yağ katılaştığında çok kötü olur. Soğuk yağı hazmetmek dünyanın en zor şeyi. Özellikle de kuzu yağıysa. Kuzu yağını çoğu kişi yiyemiyormuş. Hayatım, lütfen ye."

Elwood başını salladı. Çatalını kaldırıp biraz bezelye ve patatesle doldurarak ağzına götürdü. Küçük Toddy babasının küçük bir kopyası gibi ciddi ve dikkatli bir tavırla aynını yaptı.

“Baksanıza” dedi Bob. "Bugün okulda atom bombası tatbikatı yaptık. Sıraların altına girdik.”

"Öyle mi?” dedi Liz.

"Ama fen öğretmenimiz Bay Pearson, bize bomba atarlarsa bütün kentin yok olacağını söylüyor, yani sıranın altına girmenin bize ne faydası olacak anlamıyorum. Bilimdeki ilerlemeleri fark etmeleri gerek bence. Artık millerce alanı yakıp yıkacak ve her şeyi dümdüz edecek bombalar var.”

“Çok biliyorsun ya” diye mırıldandı Toddy.

“Ah kapa çeneni."

"Çocuklar” dedi Liz.

"Doğru” dedi Bob içtenlikle. “Deniz Piyadesi İhtiyat Birliklerinde bir tanıdığım var, buğday tarlalarını yok edecek ve su kaynaklarını zehirleyecek yeni silahları olduğunu söylüyor. Bir tür kristal.”

“Tanrım” dedi Liz.

“Son savaşta böyle şeyler yoktu. Atomik ilerleme, neredeyse savaşın sonunda oldu ve büyük ölçekte kullanma fırsatı olmadı.” Bob babasına döndü. "Baba, bu doğru mu? Eminim ordudayken, elinizde bütün atomik...”

Elwood çatalını fırlattı. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Liz elinde yarı kaldırdığı bardağıyla ona hayretle baktı. Bob cümlesini bitiremeden ağzı açık kalakaldı. Küçük Toddy hiçbir şey söylemedi.

"Hayatım ne oldu?” dedi Liz.

"Sonra görüşürüz.”

Masadan uzaklaşıp odadan çıkan adamın arkasından hayretle bakakaldılar.

Mutfağa gittiğini, arka kapıyı açtığını işittiler. Bir saniye sonra arka kapı arkasından çarptı.

"Arka bahçeye çıktı" dedi Bob. "Anne, babam hep böyle miydi? Neden bu kadar tuhaf davranıyor? Bu Filipinlerde yakalandığı bir savaş piskozu falan değil öyle değil mi? Birinci Dünya Savaşı'nda buna savaş bunalımı diyorlardı, ama artık bir tür savaş piskozu olduğunu biliyorlar. Öyle bir şey mi?”

“Yemeğini ye” dedi Liz yüzü öfkeden pençe pençe kızararak. Başını salladı. "Lanet olsun bu adama. Aklım hayalim almıyor...”

Oğlanlar yemeklerini yedi.

Arka bahçe karanlıktı. Güneş batmıştı, hava serin ve berraktı, gece böcekleriyle dans eden doluydu. Bitişik bahçede Joe Hunt çalışıyor, kiraz ağacının altındaki yaprakları tırmıkla topluyordu. Elwood’a başını salladı.

Elwood patikadan aşağı yavaşça yürüyüp, bahçeyi geçti, garaja yöneldi. Elleri cebinde durdu. Garajın yanında beyaz devasa bir biçim göründü, akşam karanlığında soluk geniş bir silüet. Durup ona bakarken içinde bir sıcaklık parlamaya başladı. Garip bir sıcaklıktı bu, gurura benziyor, bir parça haz ve heyecanla karışıyordu. Tekneye bakmak onu her zaman heyecanlandırıyordu. İlk kez üzerinde çalışmaya başladığında bile aniden kalp atışlarının hızlandığını hissetmişti, elleri titremiş, yüzü terlemişti.

Teknesi. Ona yaklaşarak sırıttı. Uzanıp masif bordasını yumrukladı. Ne kadar da güzel bir tekneydi, gayet de iyi ilerliyordu. Neredeyse bitmişti. Bu işe çok zaman harcamıştı, çok emek ve zaman. İşten izin aldığı öğleden sonralarını, Pazarlarını ve hatta işe gitmeden önce sabahın erken saatlerini.

En iyisi güneş üzerinde parlarken, hava ıtırlı ve tazeyken, her şey ıslak ve ışıl ışılken sabah erken saatlerdi. En çok bu zamanı seviyordu, onu

rahatsız edip soru soracak kimse yoktu. Teknenin masif bordasını tekrar yumrukladı. Çok emek ve malzeme. Kereste ve çiviler, testereleme, çakma, eğme. Elbette Toddy ona yardım etmişti. Hiç kuşkusuz tek başına yapamazdı. Eğer Toddy tahtaya çizgileri çizmemiş olsa ve...

“Selam” dedi Joe Hunt.

Elwood irkilerek döndü. Joe çite dayanmış ona bakıyordu. “Affedersin” dedi Elwood. “Ne dedin?”

“Dalıp gitmiştin" dedi Hunt. Purosundan bir nefes aldı. “Güzel bir gece.”

“Evet.”

"Esaslı bir tekne, Elwood."

“Sağ ol" diye mırıldandı Elwood. Tekneden uzaklaşıp eve yöneldi. "İyi geceler Joe."

“O teknenin üzerinde ne zamandır çalışıyorsun?” diye düşündü Hunt. “Neredeyse bir yıl oldu değil mi? On iki ay kadar. Çok zaman ve emek harcadın. Seni ne zaman görsem buraya kereste taşıyorsun, durmadan kesip biçip, çakıyorsun.”

Elwood başını sallayıp, tekrar arka kapıya doğru ilerledi.

“Çocukları bile çalıştırıyorsun. En azından ufaklığı. Evet, iyi tekne." Hunt duraksadı.

“Büyüklüğüne bakılırsa epeyi uzağa gidecek olmalısın. Tam olarak nereye gidiyorum demiştin? Unuttum.”

Sessizlik oldu.

“Seni duyamıyorum, Elwood" dedi Hunt. “Sesini yükselt. Bu kadar büyük bir tekneyle...”

“Üzerime gelme.”

“Neyin var Elwood? Sadece biraz eğleniyordum, takılıyordum. Ama cidden bununla nereye gideceksin? Sahile sürükleyip denize mi bırakacaksın? Yelkenlisini yükleyip arabasının arkasına taktığı bir traylerle taşıyan bir tanıdığım var. Hemen hemen her hafta yat limanına gidiyor. Ama bu kadar büyük bir şeyi traylere de sığdıramazsın ki. Biliyor musun kilerinde büyük bir tekne yapan bir adamı duymuştum. Eh tekneyi yapmış ve sonra ne olmuş biliyor musun? Tekne o kadar büyükmüş ki kapıdan geçirmeye çalıştığında...”

Liz Elwood arka kapıya geldi, mutfak ışığını açıp kapıyı araladı. Kollarını kavuşturarak çimenlere çıktı.

“İyi akşamlar Bayan Elwood” dedi Hunt, şapkasına dokunarak. “Güzel bir gece.”

“İyi akşamlar." Liz, E.J.’ye döndü. “Tanrı aşkına, içeri girecek misin?” Sesi alçak ve sertti.

“Elbette." Elwood cansız bir tavırla kapıya uzandı. “Geliyorum. İyi geceler Joe."

“İyi geceler” dedi Hunt. İkisinin içeri girmesini izledi. Kapı kapandı, ışık söndü. Hunt başını salladı. “Tuhaf adam” diye mırıldandı. “Gittikçe de tuhaflaşıyor. Başka bir dünyada yaşıyor adeta. O ve teknesi!”

İçeri girdi.

“Henüz on sekiz yaşındaydı” dedi Jack Fredericks, "ama neyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu."

“Güneyli kızlar öyledir” dedi Charlie. “Meyve gibiler, güzel ve yumuşak, olgun, hafif sulu meyvelerden.”

“Hemingway’de öyle bir pasaj var” dedi Ann Pike. “Nerede olduğunu hatırlamıyorum. Bir karşılaştırmasında...”

“Ama konuşmaları yok mu" dedi Charlie. "Bu güneyli kızların konuşma biçimlerine kim katlanır?” "Nesi var konuşmalarının?” diye sordu Jack sertçe. “Farklı konuşuyorlar, ama alışıyorsun.” "Neden düzgün konuşamıyorlar?”

“Ne demek istiyorsun?"

“Siyahlar gibi konuşuyorlar."

"Çünkü hepsi aynı bölgeden geliyor” dedi Ann. “Bu kız siyah mıydı yani?” dedi Jack.

“Hayır, elbette değildi. Turtanı bitir.” Charlie saatine baktı. "Neredeyse bir oldu. Büroya geri dönmeliyiz."

“Ben yemeyi bitirmedim” dedi Jack. “Bekleyin!” “Biliyor musunuz oturduğum yere bir sürü siyah taşınıyor” dedi Ann. "Bir blok ötemdeki evdeki emlakçı tabelasında ‘Her ırktan insanı bekleriz’ yazıyordu. Oracıkta kalp krizi geçirecektim."

"Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Ne yapabiliriz ki?”

"Biliyor musun, devlet için çalışıyorsan, yanına siyah ya da Çinli birini koyabilirler” dedi Jack, "gık bile diyemezsin.”

"İstifa etmek dışında.”

“Çalışma hakkına müdahale ediyor” dedi Charlie. “Nasıl bu şekilde çalışabilirsin ki? Söylesene.”

"Hükümette bir sürü solcu var” dedi Jack. "Ondan böyle yapıyorlar, memuriyete hangi ırktan olduklarına bakmaksızın almaları. WPA

Günlerinde, Harry Hopkins işin içindeyken.”

“Harry Hopkins nerede doğdu biliyor musun?" dedi Ann. “Rusya’da.”

"O Sidney Hillman’dı” dedi Jack.

"Hepsi bir” dedi Charlie. “Oraya geri göndermek lazım bunları."

Ann merakla Ernest Elwood'a baktı. Sessizce oturmuş, hiçbir şey söylemeden gazetesini okuyordu. Kafeterya hareketli ve gürültülüydü. Yemek yiyenler, konuşanlar, ileri geri bir yerlere gidip gelenler.

“E.J. iyi misin?” dedi Ann.

“Evet.”

“White Sox’u okuyor” dedi Charlie. “Yüzünde o dikkatli ifade var. “Hey baksana, geçen gece benim çocuklan maça götürdüm de..."

“Hadi” dedi Jack ayağa kalkarak. “Geri dönmeliyiz.”

Hepsi ayaklandı. Elwood sessizce gazetesini katlayıp cebine koydu.

“Baksana fazla konuşmuyorsun” dedi Charlie koridorda yürürlerken. Elwood başını kaldırdı.

“Affedersin.”

“Sana bir şey sormayı düşünüyordum. Cumartesi günü oyun oynamaya gelir misin? Bizimle çok uzun zamandır oynamıyorsun."

“Ona sorma" dedi Jack, kasada yemeğin parasını öderken. "Hep deuces wild, baseball, spit in the ocean gibi garip kağıt oyunları oynamak istiyor...”

“Bana düz poker uyar” dedi Charlie. “Haydi Elwood. Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyi. Birkaç bira içeceğiz, geyik yapacağız, karımızdan uzak olacağız ha?” Sırıttı.

“Bir gün şöyle güzel bir bekârlığa veda partisi yapacağız” dedi Jack, para üstünü cebine koyarken. Elwood’a göz kırptı. "Anlarsınız ya? Bir iki kız getireceğiz, küçük bir gösteri..." Eliyle tarif etti.

Elwood ondan uzaklaştı. “Belki, düşüneyim." Öğle yemeğinin parasını ödedi. Sonra dışarı aydınlık kaldırıma çıktı. Diğerleri hâlâ içerde Ann’in tuvaletten gelmesini bekliyordu.

Elwood birden dönüp hızlı adımlarla kaldırımdan aşağı yürüyerek kafeteryadan uzaklaştı. Çabucak köşeyi döndüğünde kendini Cedar Sokağı’nda televizyon satan bir mağazanın önünde buldu. Öğle yemeğine çıkan müşteri ve tezgâhtarlar gülerek konuşarak yanından geçti, bölük pörçük duyduğu konuşmalar çevresinde denizin dalgalan gibi yükselip alçaldı. Yağmurdan kaçan biri gibi, elleri cebinde televizyoncunun kapısında durdu.

Nesi vardı? Belki de bir doktora gitmeliydi. Sesler, insanlar, her şey onu rahatsız ediyordu Her yer gürültülü, hareketliydi. Geceleri yeterince uyumuyordu. Belki yedikleri yüzündendi. Bahçede çok fazla çalışıyordu. Geceleri yatağa girdiğinde bitkin düşmüş oluyordu. Elwood alnını ovuşturdu. İnsanlar, sesler, konuşmalar çevresinden akıyordu, sokaklarda, dükkânlarda dolaşan insanların sonu yoktu.

Televizyon mağazasının vitrininde bir televizyon titreşerek parladı ve görüntülerin neşeyle oradan oraya atladığı sessiz bir program geldi ekrana. Tayt giymiş bir kadın akrobatik bir gösteri yapıyordu, önce bacaklarını ayırdı, sonra yanlamasına taklalar attı, elleri üzerinde döndü. Bir süre bacakları yukarda sallanırken elleri üzerinde yürüyüp seyircisine gülümsedi. Sonra kayboldu, yerini köpekli bir adama bıraktı.

Elwood saatine baktı. Bire beş vardı. İşyerine geri dönmek için beş dakikası kalmıştı. Kaldırıma dönüp köşeden baktı. Ann, Charlie ve Jack ortalarda yoktu. Yürüyüp gitmişlerdi. Elwood elleri cebinde yavaş yavaş

yürüyerek dükkanların önünden geçti. Bir an, ‘her şey bir lira’cı önünde durdu ve sahte mücevher tezgâhlarının önünde birbirini itip kakan, mücevherlere dokunan, ellerine alıp inceleyen boş boş dolanan kadınları izledi. Bir eczanenin camındaki, ayak mantarını tedavi eden, çatlak ve su toplamış iki ayak parmağı arasına serpilen bir tür pudranın ilanına baktı. Caddenin karşısına geçti.

Diğer tarafta kadın giysileri, etekler, bluzler ve yün süveterlerin olduğu bir vitrine bakmak için durdu. Renkli bir fotoğrafta şık giyimli bir genç kız zarif sutyenini göstermek için bluzünü çıkarıyordu. Elwood orayı geride bıraktı. Bir sonraki vitrinde bavullar ve çantalar vardı.

Bavul. Durup kaşlarını çattı. Aklından bir şey geçmişti, başı boş belirsiz yakalamayacağı kadar bulanık bir düşünce. Aniden içinde derin bir aciliyet duygusu hissetti. Saatine baktı. Biri on geçiyordu. Geç kalmıştı. Hızlı adımlarla köşeye gidip ışığın değişmesini sabırsızlıkla bekledi. Birkaç kadınla erkek yanından geçip otobüsü yakalamak için yol kenarına indi. Elwood otobüsü izledi. Otobüs durdu, kapılarını açtı. İnsanlar içine doluştu. Elwood aniden onlara katılıp otobüsün basamaklarını tırmandı. Cebinde bozukluk ararken kapılar arkasından kapandı.

Bir saniye sonra kucağında bir çocuk taşıyan iri yarı yaşlı bir kadının yanına oturmuştu. Elwood otobüs caddenin aşağısına ilerleyip yerleşim bölgesine yönelirken ellerini kavuşturarak sessizce oturdu, ileriye bakarak bekledi.

Eve ulaştığında kimse yoktu. Ev karanlık ve serindi. Yatak odasına gidip dolaptan eski giysilerini çıkardı. Liz araba yolunda, eli kolu market alışverişiyle dolu bir halde belirdiğinde arka bahçeye çıkmak üzereydi.

“E.J.!” dedi. “Ne oldu? Neden evdesin?”

"Bilmiyorum. Biraz izin aldım. Önemli değil."

Liz paketlerini çitin üzerine bıraktı. "Tanrı aşkına" dedi sinirlenerek. "Beni korkuttun.” Dikkatle adama baktı. "İzin aldın.”

“Evet.”

“Bu yıl ne kadar oldu? Bir yılda toplam ne kadar izin aldın?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun. Eh, hiç iznin kaldı mı peki?”

“Ne için iznim kaldı mı?"

Liz ona baktı. Sonra paketlerini alıp eve girdi, arka kapı arkasından çarptı. Elwood kaşlarını çattı. Ne olmuştu? Garaja gidip kereste ve aletlerini dışarı teknenin yanına taşıdı.

Tekneye baktı. Kare biçiminde ve büyüktü, kocaman büyük bir tahta kasaya benziyordu. Tanrım, ama sağlamdı. Çok sayıda kiriş yerleştirmişti. Büyük pencereli, çatısı ziftle kaplanmış kapalı bir kabin vardı. Etkileyici bir tekneydi.

Çalışmaya başladı. En sonunda Liz evden çıktı. Bahçeyi sessizce geçti, bu nedenle onu büyük birkaç çivi almak için çıkana kadar fark etmedi.

“Ee?” dedi Liz.

Elwood bir an durdu. "Ne oldu?”

Liz kollarını kavuşturdu.

Elwood sabrını yitirdi. “Ne oldu? Neden bana bakıyorsun?”

“Gerçekten yine izin mi aldın? İnanamıyorum. Eve gerçekten onu...o şeyi yapmak için geldin.” Elwood sırtını çevirdi.

“Bekle." Ona yetişti. “Bana sırtını çevirip gitme.

Dur."

“Sessiz ol. Bağırma.”

“Bağırmıyorum. Seninle konuşmak istiyorum. Sana bir şey sormak istiyorum. Sorabilir miyim?

Sana bir şey sorabilir miyim? Benimle konuşmanın bir sakıncası yok ya?”

Elwood başını salladı.

“Neden?" Liz’in sesi alçak ve keskindi. “Neden? Nedenini söyleyebilir misin? Neden?"

“Neden ne?”

"O. O... o şey. Öğlen vakti neden bahçedesin? Bütün bir yıl böyleydi. Dün gece masada otururken birden kalkıp gittin. Neden? Tüm bunlar ne için?"

“Neredeyse bitti” diye mırıldandı Elwood. "Bir iki ufak iş kaldı ve sonra...”

"Sonra ne?” Liz yanından dolaşıp önüne geçti. “Ve sonra ne? Onunla ne yapacaksın? Satacak mısın? Denize mi açılacaksın? Bütün komşular sana gülüyor. Sokaktaki herkes...” Sesi aniden çatladı."... seni ve bu şeyi biliyor. Okuldaki çocuklar Bob ve Toddy’le alay ediyor. Onlara babalarının... babalarının...”

"Deli olduğunu mu söylüyorlar?”

"Lütfen E.J. bana bunun ne için olduğunu söyle. Bunu yapacak mısın? Belki anlayabilirim. Bana hiç söylemedin. Faydası olmaz mıydı? Bunu bile yapamaz mısın?”

“Yapamam” dedi Elwood.

“Yapamaz mısın! Neden?”

“Çünkü bilmiyorum" dedi Elwood. “Ne için olduğunu bilmiyorum. Belki bir nedeni yok.”

“Ama bir nedeni yoksa neden onu yapmaya çalışıyorsun?”

“Bilmiyorum. Onu yapmayı seviyorum. Yontma gibi bir şey belki.” Sabırsızca ellerini salladı. “Her zaman bir atölyem vardı. Çocukken maket uçaklar yapardım. Aletlerim var. Hep vardı.”

"Ama neden öğle vakti eve geliyorsun?”

"Huzursuz oluyorum.”

“Neden?”

"Ben... insanların konuştuğunu duyuyorum, beni tedirgin ediyor. Onlardan uzaklaşmak istiyorum. Onlarda, her şeyde bir gariplik var. Hal ve tavırları. Belki klostrofobim vardır.”

“Doktor Evans’ı arayıp randevu alayım mı?” "Hayır hayır. İyiyim. Lütfen Liz önümden çekil de çalışayım. Bitirmek istiyorum.”

"Ne için olduğunu bile bilmiyorsun.” Başını salladı. “Yani bunca zamandır nedenini bilmeden üzerinde çalışıyorsun. Geceleri dışarı çıkıp kavga eden bir tür hayvan, arka çitteki kedi gibi. İşini ve bizi bırakıp bunu...”

“Yolumdan çekil."

“Beni dinle. O çekici bırak ve içeri gel. Takım elbiseni giyip işe geri dönüyorsun. Beni duyuyor musun? Eğer geri dönmezsen, seni bir daha eve almayacağım. İstersen çekicinle kapıyı kırabilirsin. Ama eğer o tekneyi unutup işine geri dönmezsen, o kapı bundan böyle senin için kilitli olacak.”

Sessizlik oldu.

“Yolumdan çekil” dedi Elwood. "Bitirmem gerek." Liz ona bakakaldı. “Devam mı ediyorsun?" Adam onu itip yanından geçti. "Devam mı edeceksin? Sende yanlış bir şey var. Zihninde bir terslik. Sen..."

"Sus” dedi Elwood, kadının başının üzerinden bir noktaya bakarak. Liz döndü.

Toddy kolunun altında tuttuğu beslenme çantasıyla sessizce araba yolunda duruyordu. Küçük yüzü ciddi ve üzüntülüydü. Onlara hiçbir şey söylemedi. "Tod!” dedi Liz. “Bu kadar geç mi oldu?"

Toddy çimenlikte babasının yanına geldi. "Selam oğlum" dedi Elwood. "Okul nasıldı?"

“İyi."

“Ben eve giriyorum” dedi Liz. “Söylediklerimde ciddiydim E.J. ciddi olduğumu unutma.”

Patikadan yukarı yürüdü. Arka kapı arkasından çarptı.

Elwood içini çekti. Teknenin yan tarafına dayalı merdivene oturup çekicini bıraktı. Bir sigara yakıp sessizce içti. Toddy konuşmadan bekledi.

"Eee evlat?" dedi Elwood en sonunda. “Ne diyorsun?”

“Ne yapılmasını istiyorsun Baba?"

“Yapılmasını mı?" Elwood gülümsedi. “Eh fazla bir şey kalmadı. Birkaç ufak tefek iş. Yakında bitireceğiz. Güverteye çakmadığımız tahta var mı diye bakabilirsin.” Çenesini ovuşturdu. “Neredeyse bitti. Uzun zamandır çalışıyoruz. İstersen boya yapabilirsin. Kabini boyamak istiyorum. Kırmızı olsun diye düşündüm. Kırmızı nasıl olur?"

“Yeşil?"

“Yeşil? Tamam. Garajda yeşil veranda boyası olacaktı. Boyayı karıştırmaya başlamak ister misin?"

“Elbette" dedi Toddy. Garaja yöneldi.

Elwood onun arkasından baktı. "Toddy...”

Oğlan döndü. “Evet?"

“Toddy bekle.” Elwood yavaşça oğlanın yanına gitti. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

"Ne oldu Baba?"

“Sen... bana yardım etmeyi sakıncalı bulmuyorsun değil mi? Tekneyi yapmak için çalışmayı?”

Toddy hüzünlü bir ifadeyle babasına baktı. Hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre ikisi öylece birbirine baktı.

“Pekâlâ!” dedi Elwood aniden. "Koş ve boyayı hazırla.”

Bob ortaokuldan iki çocukla salına salına araba yolundan geliyordu. "Selam Baba” diye seslendi sırıtarak. “Nasıl gidiyor?"

“İyi” dedi Elwood.

“Bakın” dedi Bob arkadaşlarına tekneyi işaret ederek. “Görüyor musunuz? Ne olduğunu biliyor musunuz?"

“O da ne?” dedi biri.

Bob mutfak kapısını açtı. “Atom enerjisiyle çalışan bir denizaltı." Sırıttı, diğer iki çocuk da sırıttı. “Uranyum-235 yüklü. Babam ta Rusya’ya kadar gidecek onunla. Oraya vardığında Moskova diye bir yer kalmayacak."

Oğlanlar içeri girdi, kapı arkalarından çarptı.

Elwood ayağa kalkarak tekneye baktı. Bitişik bahçede Bayan Hunt temizlik yapmayı bir an bırakarak ona ve üzerinde yükselen büyük kare gövdeye baktı.

“Gerçekten atom enerjisiyle mi çalışıyor Bay Elwood?” dedi.

“Hayır?”

"O halde neyle çalışıyor? Yelken görmüyorum. Ne tür bir motoru var? Buharlı mı?”

Elwood dudağını ısırdı. Tuhaftı ama işin bu kısmını hiç düşünmemişti. İçinde motor yoktu, hiçbir şey. Yelken ya da kazan yoktu. Ona makine koymamıştı, türbin ya da yakıt da. Hiçbir şey. Ahşap bir gövdeydi, kocaman bir kutu, hepsi bu. Toddy’le birlikte üzerinde çalıştığı onca zamandır onu nasıl hareket ettireceğini hiç düşünmemişti.

Birden bir umutsuzluğa kapıldı. Motor ya da başka bir şey yoktu. Yalnızca bir tekneydi, tahta, zift ve çivilerden oluşan muazzam bir kütle. Hiçbir zaman bir yere gitmeyecek, asla ama asla bahçeden çıkamayacaktı. Liz haklıydı: En ufak bir kavrayış ve öngürüsü olmadan geceleri bahçeye çıkan, karanlıkta kavga edip öldüren bir tür hayvan kadar kör ve acınasıydı.

Tekneyi ne için yapmıştı? Bilmiyordu. Nereye gidiyordu? Onu da bilmiyordu. Onu neyle hareket ettirecekti? Bahçeden nasıl çıkaracaktı? Bütün bunlar, anlamadan, bir gece yaratığı gibi nedenini bilmeden inşa etmek ne içindi?

Toddy bunca zaman onunla birlikte çalışmıştı. O neden çalışmıştı? Biliyor muydu? Çocuk teknenin ne için olduğunu, ne amaçla yaptıklarını biliyor muydu? Toddy hiç nedenini sormamıştı, çünkü babasının bildiğine güveniyordu.

Ama bilmiyordu. O da baba da bilmiyordu ve yakında yapılmış, bitmiş, hazır olacaktı. Ya sonra ne olacaktı? Yakında Toddy boya fırçasını bırakacak, son boya kutusunun kapağını kapatacak, çivileri, tahta parçalarını toplayıp kaldıracak, testereyi çekici tekrar garaja asacaktı. Sonra hiçbir zaman sormadığı, ama en sonunda gelecek olan soruyu soracaktı.

Ona cevap veremeyecekti.

Elwood durup tekneye, inşa ettikleri büyük gövdeye bakıp anlamaya çalıştı. Neden çalışmıştı? Bütün bunlar ne içindi? Ne zaman bitecekti? Hiç bilebilecek miydi? Uzun bir süre orada öylece durup yukarı baktı.

Ancak ilk iri kara yağmur damlaları etrafına düşmeye başladığında anladı.

İŞGÜZAR

Büyük salona girdiler. En uzak uçta teknisyenler, ışıklandırılmış kocaman bir panonun başında toplanmışlardı. Panonun üzerinde hızla yer değiştiren, sonu gelmez kombinasyonlarla yanıp sönen karmaşık bir ışık şemasını izliyorlardı. Uzun masalarda makineler, insanların ve robotların kullandığı makineler vızıldıyordu. Dik yüzeyin her santimi duvar şemalarıyla kaplıydı. Hasten şaşkınlıkla çevresine bakındı.

Wood güldü. “Buraya gel de sana esaslı bir şey göstereyim. Bunu tanıyorsun değil mi?” Beyaz laboratuvar önlükleri giymiş sessiz kadın ve erkeklerin çevresinde toplandığı büyük bir makineyi işaret etti.

"Tanıyorum" dedi Hasten yavaşça. “Bizim Kepçe gibi, ama yirmi kat büyüğü." Kepçe’nin yüzey levhasına parmağıyla dokundu sonra çömelip geniş ağza baktı. Ağız kapalıydı, Kepçe çalışıyordu. "Biliyor musun bunun var olduğunu bilseydik, Tarih-Araştırmaları...”

“Artık biliyorsun." Wood onun yanına çömeldi. “Dinle. Hasten departman dışından buraya girmiş olan ilk kişisin. Muhafızları gördün. Buraya yetkili olmayan kimse giremez, muhafızların yasadışı girmeye çalışanları vurma yetkisi var.”

“Bunu saklamak için mi? Bir makine? Bunun için insan vurmak...”

Ayağa kalktılar. Wood dişlerini kenetleyerek ona döndü. “Sizin Kepçe geçmişi antik-zamanları deşiyor. Roma, Yunan. Toz ve eski kitaplar.” Wood yanlarındaki büyük Kepçe’ye dokundu. “Bu Kepçe farklı. Onu kendi hayatımızla, başkalarının hayatıyla koruyoruz, nedenini biliyor musun?”

Hasten makineye baktı.

“Bu Kepçe antikçağa değil geleceğe ayarlı" Wood doğrudan Hasten’in gözlerine baktı. “Anlıyor musun? Gelecek.”

“Geleceği mi tarıyorsunuz? Ama yapamazsınız! Bu yasalara aykırı, biliyorsunuz!” Hasten geriledi. "Eğer Yürütme Kurulu bunu bilseydi, bu binayı yerle bir ederdi. Tehlikeleri biliyorsun. Berkevsky orijinal tezinde bizzat göstermişti.”

Hasten öfkeyle ileri geri yürüdü. “Geleceğe yönlendirilmiş bir Kepçe kullanmanı anlamıyorum. Gelecekten materyal çektiğinizde otomatik olarak şimdiki zamana yeni etmenler sokuyorsunuz. Gelecek değişiyor, sonu gelmeyen bir kayma başlatıyorsunuz. Ne kadar dalarsanız, o kadar çok yeni unsur getiriyorsunuz. Sonraki yüzyıllar için kararsız koşullar yaratıyorsunuz. Yasa bu yüzden var.”

Wood başını salladı. "Biliyorum."

“Ve hâlâ dalıyorsunuz?” Hasten makineyi ve teknisyenleri işaret etti. "Tanrı aşkına durun! Silinemeyecek ölümcül bir unsur getirmeden durun. Neden böyle devam..."

Aniden Wood’un omuzları çöktü. "Tamam Hasten, nutuk çekmeyi bırak. Çok geç, bu çoktan oldu. İlk deneylerimizde öldürücü faktörü getirdik. Ne yaptığımızı bildiğimizi sanıyorduk...” Başını kaldırdı. “Seni bu nedenle buraya getirdim. Otur - her şeyi öğreneceksin.”

Masada karşılıklı oturup birbirlerine baktılar. Wood ellerini önünde kavuşturdu. "Her şeyi olduğu gibi anlatacağım. Bir uzman sayılıyorsun, Tarih Araştırmaları’ndaki en önemli uzmansın. Zaman Kepçesi'ni kullanma konusunda yaşayan en bilgili kişisin, bu nedenle sana çalışmalarımızı, yasadışı çalışmalarımızı gösterdim.”

“Çoktan başınız derde girdi yani?"

“Büyük derde hem de ve her müdahale durumu daha da kötüleştiriyor. Eğer bir şey yapmazsak tarihin en suçlu kuruluşu olacağız.”

“Lütfen başından anlat" dedi Hasten.

“Kepçeye, Siyasi Bilim Konseyi tarafından izin verildi. Verdikleri bazı kararların sonuçlarını görmek istiyorlardı. İlk başta Berkowsky’nin teorisini öne sürerek itiraz ettik, ama bu hipnotize edici bir fikirdi. En sonunda teslim olduk ve Kepçe yapıldı, elbette gizlice.

“İlk taramamızı bundan bir yıl önce yaptık. Kendimizi Berkowsky faktörüne karşı korumak için bir hile yapıp geriye hiçbir şey getirmedik. Bu Kepçe hiçbir şey getirmemeye ayarlı. Hiçbir nesne çekip çıkarılmıyor, sadece yüksek rakımdan fotoğraf çekiyor. Film bize geliyor, büyütmeleri yapıyor ve koşulları bütünleştirmeye çalışıyoruz.

"Önce sonuçlar düzgündü. Artık savaş yoktu, kentler büyüyordu, daha iyi görünüyorlardı. Büyütülmüş sokak manzaraları görünüşte mutlu pek çok insan gösteriyordu. Tempoları biraz daha ağırdı.

"Sonra elli yıl ileriye gittik. Daha da iyiydi. Kentlerin sayısı azalmıştı. İnsanlar makinelere eskisi kadar bağımlı değildi. Daha çok yeşillik, park vardı. Aynı genel koşullar, barış mutluluk, rahatlık. Daha az telaşlı tüketim, daha az acele.

“Atlayarak ileri gittik. Elbette bu kadar dolaylı bir görüntüleme yöntemiyle herhangi bir şeyden emin olmamız olanaksızdı, ama her şey iyi görünüyordu. Edindiğimiz bilgiyi Konseye aktardık, onlar da planlamalarına devam ettiler. Sonra bu oldu."

“Ne, tam olarak?” dedi Hasten öne eğilerek. “Bundan yüzyıl sonrasını, önceden fotoğrafladığımız bir dönemi tekrar ziyaret etmeye karar verdik. Kepçeyi gönderdik, film makarası dolu olarak geri geldi. Adamlar filmi banyo ettiğinde izledik.” Wood duraksadı.

“Ve?”

"Ve aynı değildi. Farklıydı. Her şey değişmişti. Savaş... Savaş ve yıkım her yerdeydi.” Wood ürperdi. “Dehşete kapıldık, kesinlikle emin olmak için Kepçe’yi bir kez daha geri gönderdik.”

“Peki bu kez ne buldunuz?"

Wood yumruklarını sıktı. "Yine değişmişti, her şey daha kötüydü! Yıkıntı uçsuz bucaksız yıkıntı. Yiyecek arayan insanlar. Her yerde yıkım ve ölüm. Atıklar. Savaşın sonu, son aşama.”

“Anlıyorum” dedi Hasten başını sallayarak.

“Bu kadarla da kalmadı! Haberi Konsey’e verdik bütün faaliyetleri durdurup iki haftalık bir konferansa girdiler, raporlarımıza dayanarak hazırlanan bütün yasalar iptal edildi, bütün planlar geri çekildi. Konsey bizimle iki ay sonra irtibata geçti. Üyeler bir kez daha denememizi aynı döneme bir kez daha dalmamızı istiyorlardı. Hayır, dedik ama ısrar ettiler. Daha kötü olamaz diye direttiler.

"Böylece Kepçe’yi bir daha gönderdik. Geri geldi ve filmi izledik. Hasten savaştan daha kötü şeyler var. Ne gördüğümüze inanamayacaksın. İnsan yaşamı yoktu, bir tek insan bile yoktu.”

“Her şey yok edilmişti öyle mi?”

“Hayır! Yıkım yoktu, görkemli ve büyük kentler, yollar, binalar, göller, tarlalar yerinde duruyordu. Ama insan yaşamı yoktu, kentler boştu, mekanik bir biçimde işliyorlardı, hiçbir makineye ya da kabloya dokunulmamıştı. Ama yaşayan hiç kimse yoktu.”

"Neydi?”

“Kepçe’yi elli yıl ileriye gönderdik. Yine hiçbir şey yoktu. Her seferinde koca bir hiç. Kentler, yollar, binalar duruyordu, ama insan yoktu.

Herkes ölmüştü. Veba, radyasyon ya da başka bir şey, ne bilmiyoruz. Ama bir şey onları öldürmüştü. Nereden geliyordu? Bilmiyoruz. Başta orada değildi, ilk dalışlarımızda.

“Bir şekilde öldürücü faktörü biz soktuk. Müdahalemizle biz getirdik. Başladığımızda orada yoktu, bunu biz yaptık Hasten." Wood bembeyaz, maske gibi bir yüzle adama baktı. "Onu biz getirdik ve şimdi ne olduğunu bulup ondan kurtulmamız gerekiyor.”

“Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Bir Zaman aracı yaptık, tek bir insan gözlemciyi geleceğe taşıyabilme kapasitesine sahip. Oraya ne olduğunu bulması için birini gönderiyoruz. Fotoğraflar bize yeterli bilgi vermiyor, daha fazlasını bilmemiz gerek! İlk ne zaman ortaya çıktı? Nasıl? İlk belirtiler neydi? Bu nedir? Öğrenirsek onu ortadan kaldırabiliriz, faktörü izleyip kaldırabiliriz. Birinin geleceğe gidip başlattığımız şeyin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Tek yolu bu.”

Wood, ardından da Hasten ayağa kalktı.

“Bu kişi de sensin" dedi Wood. “Elimizdeki en yetkili kişi olarak sen gidiyorsun. Zaman aracı dışarda, açık bir alanda duruyor ve dikkatle korunuyor.” Wood bir işaret verdi. İki muhafız masaya yaklaştı.

"Efendim?”

‘‘Bizimle gel” dedi Wood. "Dışarı, alana gidiyoruz, kimsenin bizi takip etmediğinden emin olun.” Hasten’a döndü. “Hazır mısın?”

Hasten duraksadı. “Bir dakika bekle. Çalışmanızın üzerinden geçmem, ne yaptığınızı incelemem gerek. Zaman aracının kendisini incelemeliyim. Ben...”

İki asker Wood’a bakarak ona yaklaştı. Wood elini Hasten’ın omzuna koydu. “Üzgünüm” dedi. “Kaybedecek zamanımız yok, benimle

gel.”

Çevresinde karanlık hareket ediyor, fırıl fırıl dönerek yaklaşıyor, sonra uzaklaşıyordu. Kumanda bankosunun önündeki koltuğa oturup yüzündeki teri sildi. Öyle ya da böyle yola çıkmıştı. Wood aracın nasıl çalıştığını kısaca anlatmıştı. Birkaç dakikalık öğrenmeden ve ayarların yapılmasından sonra metal kapı arkasından kapanmıştı.

Hasten çevresine bakındı. Kürenin içi soğuktu; hava serin ve seyrekti. Bir süre hareket eden kadranları izledi, ama en sonunda soğuk onu rahatsız etmeye başladı. Malzeme dolabına gidip kapısını yana kaydırdı. Bir ceket, parka ve bir ışın tabancası. Silahı eline alıp inceledi. Aletler, her türlü alet ve araç gereç vardı. Silahı yerine bırakıyordu ki ayaklarının altındaki monoton pat pat sesi aniden kesildi. Korkunç bir an boyunca yüzüyor, amaçsızca sürükleniyordu, sonra bu his de kayboldu. Pencereden içeri güneş ışığı süzülüp arabanın zeminine yayıldı. Yapay ışıklan kapatıp dışarı bakmak için pencereye gitti. Wood kontrolü yüz yıl sonrasına ayarlamıştı, kendini hazırlayarak dışarı baktı. Bir çayırdaydı, çiçekler ve otlar göz alabildiğine uzanıyordu. Mavi gökyüzü ve gökyüzünde dolaşan bulutlar.

Uzakta, bir ağacın gölgesinde birkaç hayvan otlu yordu. Kapıya gidip kilidi açtı, dışarı çıktı.

Yüzüne çarpan sıcak gün ışığıyla kendisini hemen daha iyi hissetti. Şimdi otlayan hayvanların inek olduğunu görebiliyordu. Uzun bir süre elleri belinde durdu. Vebanın nedeni bakteri olabilir miydi? Havayla mı taşınıyordu? Eğer *vebaysa* elbette. Uzanarak omuzlarındaki koruyucu başlığı yokladı. Onu çıkarmamak en iyisiydi.

Geriye dönüp dolaptan silahı aldı. Sonra kürenin ağzına dönerek kapı kilidini kontrol etti ve yokluğu sırasında kapalı olacağından emin oldu. Hasten ancak ondan sonra çayıra, çimenlerin üzerine adım attı. Kapıyı

kapatıp, çevresine baktı. En sonunda hızlı adımlarla küreden uzaklaşarak yarım mil uzaktaki yüksek bir tepeye yöneldi.

Yürürken eğer yolunu bulamazsa onu metal küreye, zaman arabasına götürecek bilekliği inceledi. İneklere ulaşarak gölgesinde durdukları ağacın yanından geçti. Hayvanlar ayağa kalkarak ondan uzaklaştılar. Onu aniden ürperten bir şey fark etti. Memeleri ufak ve buruşuktu. Bunlar sürüye ait inekler değildi. Tepenin ucuna ulaştığında durup belinden dürbününü aldı. Arazi, bir şekli ya da düzeni olmayan kuru yeşil tarlalar halinde, kabaran dalgalar gibi miller boyunca uzanıyordu. Başka bir şey yok muydu? Dönerek ufku boydan boya taradı.

Kaskatı kesilerek görüntüyü ayarladı. En sağda, görüntünün sınırında, bir kentin dik yapıları belli belirsiz yükseliyordu. Dürbününü indirdi, eğilip ağır botlarını bağladı. Sonra tepenin yamacından diğer tarafa inmeye başladı. Uzun bir yolu vardı, uzun adımlar atıyordu.

Yürümeye başlayalı yarım saati geçmemişti ki kelebekleri gördü. Birkaç metre önünde aniden havalanarak gün ışığında dans edip kanat çırptılar.

Dinlenmek için durup onları izledi. Rengârenktiler kırmızı, mavi, arada sırada yeşil ve sarılar. Ömründe gördüğü en büyük kelebeklerdi. Belki de bir hayvanat bahçesinden geliyorlardı. Kaçmış, insanoğlu ortadan kaybolduktan sonra doğada kendi kendilerine üremişlerdi. Kelebekler havada hiç durmadan yükseldi. Hasten'ı fark etmeden kentin uzak kulelerine doğru kanat çırparak bir anda gözden kayboldular.

Hasten tekrar yürümeye başladı. Böyle bir ortamda, çayırda kelebekler, otlar ve gölgede inekler, insanoğlunun sonunu düşünmek zordu. İnsan olmadan geriye ne kadar da sessiz ve harika bir dünya kalmıştı!

Birden geriye kalan son bir kelebek, otların arasından çabucak havalanarak neredeyse yüzünün dibinde belirdi. Gayri ihtiyari kolunu

kaldırıp onu uzaklaştırmaya çalıştı. Kelebek eline çarptı. Hasten gülmeye başladı...

Acıyla midesi bulandı, yarı dizlerinin üzerine çökerek soluk almaya çalışıp öğürdü. Yüzüstü yuvarlandı, top gibi kıvrılıp yüzünü toprağa gömdü. Kolu sızlıyordu, acıdan iki büklüm olmuş, başı dönüyordu, gözlerini kapadı.

Hasten döndüğünde kelebek yoktu, oyalanmadan gitmişti.

Bir süre otların üzerinde yattı, sonra yavaşça oturup titrek bacaklarla ayağa kalktı. Gömleğini çıkarıp elini ve bileğini inceledi. Eti kararmış, sertleşmiş, çoktan şişmeye başlamıştı. Koluna ve sonra uzaktaki kente baktı. Kelebekler oraya gitmişti...

Zaman aracına geri döndü.

Hasten güneş kaybolup yerini akşam karanlığına bıraktıktan az sonra küreye ulaştı. Kapı dokunmasıyla kayarak açıldı ve içeri girdi. İlkyardım kutusundan aldığı merhemle eline ve koluna pansuman yapıp koltuğa oturdu, derin düşüncelere dalarak koluna baktı. Küçük bir sokmaydı, hatta kazara olmuştu. Kelebek onu fark etmemişti bile. Diyelim ki bütün sürü...

Güneş tamamen batıp, dışarısı zifiri karanlığa gömülene kadar bekledi. Geceleri kelebekler ve arılar kaybolurdu, en azından onun bildiği kelebek ve anlar. Öyle ya da böyle, şansını denemek zorundaydı.

Kolu hâlâ sızlıyor, ara vermeden zonkluyordu. Merhemin yararı olmamıştı, hâlâ başı dönüyordu, ağzında ateş tadı vardı. Dışarı çıkmadan önce malzeme dolabını açıp içindeki her şeyi dışarı çıkardı. Işın tabancasını incelediyse de bir kenara bıraktı. Bir saniye sonra aradığını bulmuştu. Bir pürmüz ve el feneri. Artık hazırdı, eğer buna hazır olmak denebilirse. Olabileceği kadar hazırdı işte.

Fenerin ışığını önüne tutarak karanlığa çıktı. Hızlı yürüyordu. Karanlık ve ıssız bir geceydi, yukarda yalnızca birkaç yıldız parlıyordu, yeryüzüne ait tek ışık fenerinden geliyordu. Tepeye tırmanıp aşağı indi. İleride bir koru göründü, sonra düz bir ovadaydı, fenerinin ışığıyla el yordamıyla kente doğru ilerledi.

Yorgun argın kente ulaştı. Uzun bir yol kat etmiş, soluğu tıkanmıştı. İleride devasa yapıların belirsiz hatları yükselerek karanlığa karışıyordu. Büyük bir kent olmadığı anlaşılıyordu, ama planı Hasten’a yabancıydı, alıştığından daha dikey ve ince bir mimarisi vardı. Kapılardan içeri girdi. Sokaklarda, kaldırım taşları arasında otlar büyümüştü. Durup yere baktı, her yerde filizler ve yabani otlar vardı, binaların köşelerinde ise kemikler, küçük yığınlar halinde kemik ve toz. Fenerini ince uzun binaların kenarlarına tutarak yürümeye devam etti. Ayak sesleri boşlukta yankılanıyordu. Fenerin ışığı dışında hiçbir ışık yoktu. Binalar seyrekleşmeye başladı. Kısa bir süre sonra kendini çalılar ve sarmaşıkların sardığı büyük bir meydana girerken buldu. En uçta diğerlerinden daha büyük bir bina yükseliyordu. Issız ve boş alanda fenerini sağa sola çevirerek binaya yürüdü. Otların arasına gömülmüş basamaklardan beton bir meydana çıktı. Birdenbire durdu. Sağında yükselen bir bina dikkatini çekmişti. Kalp atışları hızlandı. Fenerinin ışığı kapının üzerinde bir kemere ustalıkla kazınmış sözcüğü aydınlattı.

Kütüphane

İstediği şey buydu, kütüphane. Basamaklardan çıkıp karanlık girişe çıktı. Ayağının altındaki tahtalar ağırlığıyla büküldü. Girişe ulaştığında karşısında metal kollu ağır ahşap bir kapı buldu. Metal kollan tuttuğunda kapı ona doğru devrildi, yanından geçip basamaklardan aşağı karanlığa düştü. Çürük ve toz kokusuyla nefesi tıkandı.

İçeri girdi. Başlığı örümcek ağlarına takılarak sessiz koridorlardan yürüdü. Rastgele bir oda seçip içeri girdi. Onu yine toz ve gri kemik parçalarından oluşan yığınlar bekliyordu. Duvarlar boyunca alçak masalar ve kitap rafları sıralanıyordu. Raflardan birine giderek kucağını bir avuç kitapla doldurdu. Kitaplar elinde toza dönüşüp parçalandı, kâğıt ve iplik parçaları üzerine yağdı. Kendi zamanından beri yalnızca yüz yıl mı geçmişti?

Hasten masalardan birine oturup diğerlerine göre daha iyi durumda olan bir kitabı eline aldı. Sözcükler bilmediği bir dildeydi, suni olduğunu bildiği bir Roman dili. Sayfalan çevirdi. En sonunda rastgele birkaç kitap alıp kapıya gitti. Aniden kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Gazeteler.

Kırılgan, çatırdayan yaprakları alıp ışığa tuttu. Elbette aynı dildeydiler. Siyah, kalın manşetler. Birkaç gazeteyi rulo yapmayı başarıp kitaplarının arasına kattı. Sonra geldiği yolu izleyip kapıdan dışarı koridora çıktı. Basamaklara çıktığında taze temiz hava yüzüne çarpıp burnunu sızlattı. Meydanın çevresinde yükselen loş bina siluetlerine baktı. Sonra dikkatle yolunu yoklayarak meydanı katetti. Kent kapılarına ulaştı, bir saniye sonra dışarıdaydı, düz ovadan zaman aracına geri dönüyordu.

Uzunca bir süre, başı eğik ağır ağır yürüdü. En sonunda yorgunluktan durdu, sağa sola yalpalayarak derin soluklar aldı. Yükünü bırakıp çevresine bakındı. Çok uzakta ufkun kıyısında, uzun gri bir çizgi belirmişti, yürüdüğü sırada sessizce ortaya çıkmıştı. Şafak. Güneş yükseliyordu. Soğuk bir rüzgâr eserek çevresinde döndü. Gri ışıkta ağaçlarla tepeler katı, kesintisiz bir çizgi halinde biçimlenmeye başlıyordu. Kent'e doğru döndü. Boş yapıların sütunları gökyüzünü deliyordu. Bir an için, sütunlara ve kulelere vuran günün ilk renklerini büyülenerek izledi. Sonra renkler soldu ve oradan oraya savrulan bir sis kentle arasına girdi. Birdenbire eğilip yükünü topladı. İçine soğuk bir korku girdi, yürümeye, elinden geldiği kadar acele etmeye çalıştı.

Kentin içinden gökyüzüne siyah bir nokta fırlamış, havada asılı duruyordu.

Bir süre sonra, uzun bir süre sonra Hasten arkasına baktı. Nokta hâlâ oradaydı, ama büyümüştü. Artık siyah da değildi, günün aydınlığında ışıldamaya, rengârenk parlamaya başlamıştı.

Adımlarını hızlandırdı, tepeye tırmanıp diğer taraftan aşağı indi. Bir an için kolundaki bilekliği açmak için durdu. Bileklik, yüksek bir ses çıkardı, kürenin yakınlarında bir yerlerdeydi. Kolunu salladığında çıtırtılar yükselip alçaldı. Sağa doğru, ellerindeki teri silerek yürümeye devam etti.

Birkaç dakika sonra bir bayırın tepesinden aşağı baktığında otların arasında sessizce duran parlak metal küreyi gördü, geceden kalan soğuk çiy üzerinden damlıyordu. Zaman aracı... kayarak ve koşarak tepeden aşağı ona doğru atıldı.

Kapıyı omuzlayarak açarken, ilk kelebek bulutu tepenin üzerinde göründü ve sessizce ona yaklaştı.

Kapıyı kilitledi, kucağındaki yükü bırakıp kaslarını gevşetti. Elleri sızlıyor, yoğun bir acıyla yanıyordu. İlgilenmeye zamanı yoktu, pencereye koşup dışarı baktı. Kelebekler sürü halinde küreye doğru yaklaşıyordu, rengârenk parlayarak ok gibi uçuşuyor, dans ediyorlardı. Metale hatta pencereye bile konmaya başladılar. Aniden pencerenin önü, yumuşak, hamur gibi ışıldayan, kanatlan birbirini ezen bedenlerle kaplandı. Dinledi. Onları duyabiliyordu, dört bir yanından gelen boğuk, yankılı bir sesti. Kelebekler pencereyi kapatırken kürenin içi karanlığa gömüldü. Yapay ışıklan yaktı Hasten.

Zaman geçti. Ne yapacağını bilemeden gazeteleri inceledi. Geriye mi dönmeliydi? Yoksa ilerlemeli miydi? Elli yıl sonrasına atlamak en iyisiydi. Kelebekler tehlikeliydi, ama belki de aradığı öldürücü faktör, asıl şey onlar değildi. Eline baktı. Derisi kararmış ve sertleşmişti. Hissiz bölge

giderek genişliyordu. İçini hafif bir endişe kapladı, durumu iyiye değil kötüye gidiyordu.

Her yönden gelen kazıma sesi sinirlerini bozmaya başladı, içini huzursuz bir tedirginlik doldurdu. Kitapları bir kenara bırakıp ileri geri yürüdü. Böcekler, bu kadar büyükleri bile insan ırkını nasıl yok edebilirdi? Elbette insanlar bunlarla savaşabilirdi. Tozlar, zehirler, spreyler.

Küçücük bir metal parçası, bir zerre süzülerek koluna kondu, eliyle onu silkti. İkinci bir zerre sonra küçücük parçacıklar. İrkilerek, başını aniden yukarı kaldırdı.

Başının üzerinde yuvarlak bir boşluk açılıyordu. Onun sağında bir başka yuvarlak oluştu ve sonra bir üçüncüsü. Çevresinde, her yerde duvarlarda ve kürenin çatısında yuvarlaklar açılıyordu. Kumanda panosuna koşup güvenlik şalterini kapadı. Pano mırıldanarak canlandı. Gösterge panelini telaşla ayarladı. Şimdi metal parçaları düşüyor, yağmur gibi yağıyordu. Yuvarlaklardan aşındırıcı bir tür madde sızıyordu. Asit miydi? Bir tür doğal salgı. Büyük bir metal parçası düştüğünde döndü.

Kelebekler küreye doluyor, kanat çırparak ona doğru geliyorlardı. Düşen metal parçası düzgünce kesilmiş bir yuvarlaktı. Fark edecek zamanı bile olmadan, pürmüzü kapıp çalıştırdı. Alevler havayı emip aktı. Kelebekler ona doğru gelirken kola bastı ve ağzını yukarı kaldırdı. Hava üzerine yağan alev alev parçacıklarla patlayarak içeriyi korkunç bir kokuyla doldurdu.

Son şalterleri kapadı. Gösterge ışıkları yandı, altındaki zeminden patırtılar yükseldi. Ana kolu kaldırdı. Daha fazlası içeri girmek için, heyecanla birbirlerini sıkıştırıyordu. Bir başka metal yuvarlak aniden yere düşerek yeni bir sürüyü içeri saldı. Hasten korkuyla sindi, gerileyerek pürmüzü yukarı tutup alev fışkırttı. Kelebekler çoğalarak içeri girmeye devam etti.

Sonra her şey ani bir sessizliğe gömüldü, o kadar aniydi ki hayretle gözlerini kırpıştırdı. Yerde ve duvarlarda kelebeklerden geriye kalmış kül bulutları ve metal parçaları dışında yalnızdı. Hasten titreyerek koltuğa oturdu, güvendeydi kendi zamanına geri dönüyordu ve öldürücü faktörü bulduğuna dair hiçbir şüphe, en ufak bir şüphe yoktu. Buradaydı, yerdeki kül yığınlarında, aracın gövdesine düzgünce açılmış yuvarlaklarda. Aşındırıcı salgı? Sertçe gülümsedi.

Son gördüğü, büyüyen sürüye dair son gördüğü şey ona bilmek istediği şeyi söylemişti. Yuvarlaktan ilk geçen kelebekler dikkatle aletler tutuyordu, küçücük kesim aletleri. Metali keserek kendilerine yol açmışlardı, kendi aletlerini taşıyarak gelmişlerdi. Zaman aracının yolculuğunu tamamlamasını bekledi.

Departman muhafızları onu tutup arabadan inmesine yardım ettiler. Sendeleyerek aşağı indi ve muhafızlara yaslandı. “Sağ olun” diye mırıldandı.

Wood telaşla yanına geldi. “Hasten iyi misin?”

Başını salladı. “Evet. Elim dışında.”

“Hemen içeri girelim.” Kapıdan içeri büyük salona girdiler. “Otur."

Wood elini sabırsızlıkla salladığında bir asker koşarak bir sandalye getirdi. "Ona kahve getirin."

Kahve geldiğinde Hasten oturarak onu yudumladı. En sonunda fincanı bir kenara iterek arkasına yaslandı.

"Artık bize anlatabilecek misin?" diye sordu Wood.

“Evet."

“İyi.” Wood karşısına oturdu. Bir ses kayıt cihazı çalıştı ve bir kamera Hasten’ı konuşurken çekmeye başladı. “Anlat. Ne buldun?"

Hasten konuşmasını bitirdiğinde oda sessizdi. Teknisyen ve muhafızların hiçbiri konuşmuyordu.

Wood titreyerek ayağa kalktı. “Tanrım onları öldüren zehirli bir yaşam formuydu demek. Buna benzer bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama kelebekler. Üstelik zeki kelebekler. Planlı saldırılar. Hızlı üreyip, hızlı uyum sağlıyor olmalılar.”

"Belki kitaplar ve gazeteler bize yardımcı olabilir.”

"Ama nereden geldiler? Varolan bir canlı türünün mutasyonu mu? Ya da başka bir gezegenden mi geliyorlar? Belki de onları uzay yolculuğu getirdi. Öğrenmemiz gerek."

"Yalnızca insanlara saldırdılar" dedi Hasten. “İneklere dokunmadılar. Sadece insanlar."

“Belki onları durdurabiliriz.” Wood görüntülü telefonu açtı. “Konsey'in acil durum oturumu yapmasını sağlayacağım. Onlara senin anlattıklarını ve tavsiyelerini aktarırız. Bir program başlatıp, gezegenin tamamında birlikler örgütleyeceğiz. Ne olduğunu bildiğimize göre bir şansımız var demektir. Sayende belki onları zamanında durdurabiliriz!"

Santral ekranda belirdiğinde Wood, Konsey’in alfabetik şifresini verdi. Hasten onu uyuşmuş bir halde izledi. En sonunda ayağa kalkıp odada dolaştı. Kolu amansızca zonkluyordu. Bir süre sonra dışarıya, boş alana çıktı. Bazı askerler merakla zaman aracını inceliyordu. Hasten zihni bomboş, duygusuzca onları izledi.

“Bu nedir efendim?” diye sordu biri.

“Bu mu?” Hasten kendine gelerek, yavaşça onlara yaklaştı. "Bir zaman aracı."

“Hayır bunu kastediyorum.” Asker gövdedeki bir şeye işaret etti. “Bu efendim; araç yola çıktığında böyle bir şey yoktu."

Hasten’ın kalbi durdu. Yanlarından geçip yukarı baktı. İlk başta metal gövdeden, aşınmış metal yüzeyden başka bir şey görmedi. Sonra soğuk bir korku içini kapladı.

Orada yüzeyde, küçük, kahverengi ve tüylü bir şey vardı. Uzanıp dokundu. Bir kese, katı, küçük bir kahverengi kese. Kuruydu, kuru ve boş. İçinde hiçbir şey yoktu, bir ucu açıktı.

Yukarı baktı. Aracın gövdesi bir uçtan diğerine küçük kahverengi keselerle kaplıydı, bazıları doluydu, ama çoğu boştu.

Kozalar.

MAAŞ ÇEKİ

Birden hareket halindeydi. Çevresinde jet motorları düzenli bir biçimde mırıldanıyordu. Küçük özel bir roket kruvazörde, öğleden sonra göğünde iki şehir arasında ağır ağır ilerliyordu.

"Ahh!" dedi, koltuğunda oturup başını ovuşturdu. Yanında oturan Earl Rethrick, parlak gözlerle ona dikkatle baktı.

“Kendine geldin mi?”

“Neredeyiz?” Jennings başındaki can sıkıcı ağrıdan kurtulmak için silkindi. "Ya da belki farklı şekilde sormalıyım." Şimdiden mevsimin sonbahar sonu olmadığını görebiliyordu. İlkbahardı. Kruvazörün altında tarlalar yemyeşildi. En son, Rethrick’le asansöre bindiğini hatırlıyordu. O zaman sonbahar sonlarıydı. Ve New York’taydı.

“Evet” dedi Rethrick. "Neredeyse iki yıl geçti. Pek çok şeyin değiştiğini göreceksin. Hükümet birkaç ay önce düştü. Yeni hükümet daha da güçlü. GP, Güvenlik Polisi neredeyse sınırsız güce sahip. Artık okul çocuklarına muhbirlik yapmayı öğretiyorlar. Ama bunun olacağını hepimiz biliyorduk. Bir düşüneyim başka ne var? New York daha büyük. Anladığım kadarıyla San Francisco Körfezi’ni doldurmayı yeni bitirdiler.”

“Bilmek istediğim bu iki yıldır ne yapıyordum!" Jennings gergin bir biçimde bir sigara yaktı. "Bana bunu söyleyecek misin?"

“Hayır. Elbette söylemeyeceğim.”

“Nereye gidiyoruz?”

“New York Bürosu’na geri dönüyoruz. Benimle ilk tanıştığın yere. Hatırladın mı? Muhtemelen benden daha iyi hatırlıyorsundur. Ne de olsa

senin için sadece bir iki gün önceydi."

Jennings başını salladı. İki yıl! Hayatından iki yılı sonsuza dek kaybetmişti. Olanaksız gibi görünüyordu. Asansöre adım attığında hâlâ düşünüyor, karar vermeye çalışıyordu. Fikrini değiştirmeli miydi? Bu kadar paraya rağmen, ki miktar onun için bile fazlaydı, gerçekten değmez gibi görünüyordu. Her zaman ne iş yapmış olduğunu düşünecekti? Yasal mıydı? Yaptığı şey. Ama bunlar artık geçmişte kalmış kuruntulardı. Karar vermeye çalıştığı sırada perde inmişti. Üzüntüyle pencereden öğleden sonra göğüne baktı. Aşağıda toprak nemli ve canlıydı. İlkbahar, iki yıl sonrasının ilkbaharı. İki yılının karşılığı olarak nesi vardı?

"Param ödendi mi?" diye sordu. Cüzdanını çıkarıp içine baktı. "Görünüşe göre hayır."

"Hayır. Paranı Btiro'da alacaksın. Ödemeni Kelly yapacak."

"Hepsini mi?"

"Elli bin kredi."

Jennings gülümsedi. Miktar yüksek sesle söylenince kendini biraz daha iyi hissetmişti. Belki o kadar da kötü değildi. Uyumak için para almak gibi bir şeydi neredeyse. Ama iki yıl yaşlanmıştı. Ömründen iki yıl eksilmişti. Bu kendini satmak gibi bir şeydi, hayatının bir bölümünü. Ve yaşam bugünlerde epeyi değerliydi. Her neyse olan olmuş, artık geçmişte kalmıştı.

"Geldik sayılır" dedi yaşlıca adam. Robot pilot alçalmaya başladı.

New York City'nin kıyısı aşağılarında göründü. "Pekala jennings, seni bir daha hiç görmeyebilirim." Elini uzattı. "Seninle çalışmak bir zevkti. Birlikte çalıştık biliyor musun? Yan yana. Gördüğüm en iyi teknisyenlerden birisin. Seni o ücrete rağmen tutmakla doğru yapmışız. Fark etmesen bile kat kat karşılığını verdin bize."

“Paranızın karşılığını aldığınıza sevindim.”

"Kızgın gibisin."

"Hayır. Sadece iki yaş yaşlandığım fikrine alışmaya çalışıyorum.”

Rethrick güldü. "Hâlâ çok gençsin. Sana ödemeni yaptığında kendini daha iyi hissedeceksin.”

New York Bürosu binasının çatısındaki küçük alana çıktılar.

Rethrick onu bir asansöre götürdü. Kapılar kapanırken zihinsel bir şok yaşadı. En son hatırladığı şey buydu, asansör. Bundan sonra bilincini yitirmişti.

“Kelly seni gördüğüne memnun olacak” dedi Rethrick aydınlatılmış bir hole adım atarlarken. "Arada sırada seni soruyor.”

"Neden?”

“Yakışıklı buluyor seni.” Rethrick’in bir kapıya kod anahtarını sokmasıyla birlikte kapılar ardına kadar açıldı. Rethrick İnşaat’ın lüks bürosuna girdiler. Uzun maun bir masanın arkasında, önündeki raporu inceleyen genç bir kadın oturuyordu.

“Kelly” dedi Rethrick, "Bak kimin zamanı doldu en sonunda.”

Kız gülümseyerek başını kaldırdı. “Merhaba, Bay Jennings. Dünyaya geri dönmek nasıl bir his?”

“İyi.” Jennings kıza doğru yürüdü. "Rethrick veznedarın sen olduğunu söylüyor.”

Rethrick, Jennings’in sırtını sıvazladı. "Hoşça kal dostum. Fabrikaya döneceğim. Eğer acilen büyük miktarda paraya ihtiyacın olursa buraya gel, seninle başka bir sözleşme yaparız.”

Jennings başını salladı. Rethrick odadan çıkarken masanın yanına oturup bacak bacak üstüne attı.

Kelly bir çekmeceyi açıp sandalyesini geriye çekti. "Pekâlâ. Zamanın doldu, yani Rethrick İnşaat ödemeni yapmaya hazır. Sözleşmenin kopyası var mı?”

Jennings cebinden bir zarf çıkarıp masaya attı. "İşte burada."

Kelly masanın çekmecesinden küçük kumaş bir kese ve elyazısıyla doldurulmuş birtakım kâğıtlar çıkardı.

Bir süre küçük yüzünde dikkatli bir ifadeyle kâğıtları okudu.

“Ne oldu?”

"Sanırım bu seni şaşırtacak.” Kelly ona sözleşmesini geri verdi. "Şunu tekrar oku.”

“Neden?” Jennings zarfı açtı.

“Farklı bir madde var. ‘Eğer karşı taraf adı geçen Rethrick İnşaat Şirketi’yle olan sözleşmesi süresince herhangi bir zamanda...’”

“Dilediği takdirde belirtilen toplam para ücreti yerine kendi isteğine uygun olarak, kendi açısından ödeme yerine geçebilecek değerde mal ya da eşya almayı seçebilir...”

Jennings keseyi alıp açtı. İçindekileri avcuna döktü. Kelly onu izledi.

“Rethrick nerede?” Jennings ayağa kalktı. "Eğer bununla ilgili bir..."

“Rethrick’in bununla bir ilgisi yok. Bu senin isteğindi. İşte şunlara bak." Kelly ona kâğıtları uzattı. "Kendin yazmışsın, oku. Bu senin fikrindi, bizim değil. Gerçekten.” Ona gülümsedi.

"Bazen sözleşme yaptığımız insanlarla böyle şeyler yaşarız. Çalışma sürelerinin karşılığında para yerine başka bir şey almaya karar verirler. Neden bilmiyorum. Ama bellekleri silinmiş olarak geldiklerinde çoktan kabul etmiş olurlar...’’

Jennings sayfalara çabucak göz gezdirdi. Kendi yazısıydı. Buna kuşku yoktu. Elleri titredi.

"İnanamıyorum. Kendi yazım olsa bile.” Yüzünde sert bir ifadeyle kâğıdı katladı. “Bana oradayken bir şey yapıldı. Bunu asla kabul etmezdim.”

“Bir nedenin olmuş olmalı. Mantıksız biliyorum. Ama zihnin boşaltılmadan önce, ne tür sebeplerin seni ikna ettiğini bilmiyorsun. Sen ilk değilsin. Senden önce birkaç kişiye de aynı şey olmuştu.”

Jennings avcundakilere baktı. Keseden farklı farklı birkaç eşya dökülmüştü. Bir kod anahtarı. Bir bilet koçanı. Bir paket makbuzu. Bir parça ince tel. Boylu boyunca kırılmış bir poker fişinin yarısı. Yeşil bir kumaş parçası. Bir otobüs jetonu.

“Elli bin kredi yerine bu” diye mırıldandı. “İki yıl...” Binadan ayrılıp öğleden sonra hareketliliğini yaşayan caddeye çıktı. Hâlâ sersem gibiydi, sersem gibi ve şaşkın. Dolandırılmış mıydı? Elini cebine atıp aldığı ıvır zıvırı yokladı, tel, bilet koçanı ve diğerleri. İki yıllık çalışmanın karşılığıydı bu! Ama kendi elyazısını, feragat anlaşmasını, teslim dilekçesini görmüştü.

Jack ve Fasulye Ağacı gibi. Neden? Ne için? Bunu ona ne yaptırmıştı?

Dönüp kaldırımdan aşağı yürümeye başladı. Köşede, bir yüzey kruvazörünün dönmesini bekledi. “Pekâlâ Jennings. İçeri gir.”

İrkilerek başını kaldırdı. Kruvazörün kapısı açıktı. Diz çökmüş bir adam yüzünün ortasına bir ısı tüfeği doğrultmuştu. Mavi-yeşil giysili bir adam. Güvenlik polisi.

Jennings içeri girdi. Kapı kapandı, manyetik kilitler yerli yerine kaydı. Bir kasa gibi. Kruvazör caddeden aşağı süzüldü. Jennings koltuğuna gömüldü. Yanında oturan GP görevlisi silahını indirdi. Diğer yanındaki memur ellerini profesyonelce üzerinde gezdirip silah aradı. Jennings'in cüzdanını ve bir avuç ıvır zıvırı çıkardı. Sözleşme ve zarf.

“Üzerinde ne var?” dedi sürücü.

“Cüzdan, para. Rethrick İnşaat'la yaptığı sözleşme. Silah yok." Jennings'e eşyalarını geri verdi.

"Bu neyle ilgili?” dedi Jennings.

"Birkaç soru sormak istiyoruz. Hepsi bu. Rethrick'le mi çalışıyordun?”

“Evet.”

“İki yıl mı?”

“Hemen hemen iki yıl.”

"Fabrika'da mı?"

Jennings başını salladı. “Sanırım.”

Memur ona eğildi. "O Fabrika nerede Bay Jennings? Yeri nerede?”

“Bilmiyorum.”

İki memur bakıştı. İlki yüzünde sert ve dikkatli bir ifadeyle dudaklarını ıslattı.

“Bilmiyor musun? Sıradaki soru. Bu son. Bu iki yıl boyunca ne tür bir iş yaptın? Görevin neydi?"

“Tamirci. Elektronik makineleri tamir ettim.”

“Ne tür elektronik makineler?"

"Bilmiyorum." Jennings başını kaldırıp adama baktı. Elinde olmadan gülümsedi. Dudakları alayla büküldü.

“Üzgünüm, ama bilmiyorum. Doğruyu söylüyorum.”

Sessizlik oldu.

“Bilmiyorum da ne demek? Yani iki yıl boyunca ne olduğunu bilmeden mi makineler üzerinde çalıştın?

Nerede olduğunu bile bilmeden mi?”

Jennings kendine geldi. “Bütün bunlar ne anlama geliyor? Neden beni tutuyorsunuz? Ben hiçbir şey yapmadım. Ben...”

“Biliyoruz. Seni tutuklamıyoruz. Sadece kayıt altına almak için bilgi istiyoruz. Rethrick İnşaat’la ilgili. Fabrikalarında onlar için çalışıyordun. Önemli bir görevde. Elektronik tamircisi misin?”

"Evet."

“Yüksek kalitede bilgisayar ve bağlaşık donanımları tamir ediyorsun?” Memur defterine danıştı.

“Buna göre ülkedeki en iyilerden biri sayılıyorsunuz.”

Jennings sustu.

"Bize bilmek istediğimiz iki şeyi söylediğinde hemen serbest bırakılacaksın. Rethrick’in Fabrikası nerede? Ne tür bir iş yapıyorlar? Onlar için makinelerinin bakımını yaptın, değil mi? Bu doğru değil mi? İki yıl boyunca.”

“Bilmiyorum. Sanırım. Bu iki yıl boyunca ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. İster inanın ister inanmayın.” Jennings bitkin bir halde

yere baktı.

“Ne yapacağız?” dedi sürücü en sonunda. “Buradan sonrası için talimatımız yok.”

“Karakola götürelim. Burada daha fazla sorguya çekemeyiz.” Kruvazörün önünde kaldırımda aceleyle kadınlar ve erkekler vardı. Caddeler kruvazörlerle doluydu. Banliyödeki evlerine giden işçiler.

“Jennings, neden bize cevap vermiyorsun? Senin neyin var? Birkaç basit soruyu cevaplamaman için hiçbir neden yok. Hükümetinle işbirliği yapmak istemiyor musun? Neden bizden bilgi saklıyorsun?”

“Bilseydim size söylerdim.”

Memur homurdandı. Kimse konuşmadı. En sonunda kruvazör büyük taş bir binaya yaklaşıp durdu. Sürücü motoru kapadı, kumanda başlığını çıkarıp cebine koydu. Kapıya kod anahtarıyla dokunarak manyetik kilidi açtı.

“Ne yapacağız, onu karakola mı götüreceğiz? Bunu yapmaya..."

“Bekleyin.” Sürücü dışarı çıktı. Diğer iki adam da kapıları arkalarından kilitleyip onunla birlikte çıktı. Güvenlik Karakolu’nun önündeki kaldırımda durup konuştular.

Jennings sessizce oturup, yere baktı. GP, Rethrick İnşaat hakkında bilgi istiyordu.

Bu durumda, onlara söyleyebileceği bir şey yoktu. Yanlış kişiye soruyorlardı, ama bunu onlara nasıl kanıtlayabilirdi? Bütün bunlar olanaksızdı. İki yıl zihninden tamamen silinmişti. Ona kim inanırdı? Kendisine bile inanılmaz geliyordu.

Düşüncelere dalarak, ilanı ilk okuduğu zamana gitti. Ona doğrudan hitap etmiş, can damarından yakalamıştı.

Tamirci aranıyor, ardından da işin genel bir tanımı, belirsiz ve dolaylı ama bu kadarı bile işin onun için biçilmiş kaftan olduğunu söylemeye yetmişti. Ve ücret! Büroda mülakatlar. Testler, formlar. Sonra yavaş yavaş Rethrick İnşaat onun hakkında her şeyi öğrenirken, onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etmesi. Ne tür bir iş yapıyorlardı? İnşaat ama ne tür inşaat? Nasıl makineleri vardı? İki yıl için elli bin kredi...

İşten anılan tamamen silinmiş olarak çıkmıştı. İki yıl ve hiçbir şey hatırlamıyordu. Sözleşmenin bu bölümünü kabul etmesi uzun zaman almıştı. Ama kabul *etmişti.*

Jennings pencereden dışarı baktı. Üç memur hâlâ kaldırımda konuşarak ona ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyordu. Zor durumdaydı. Ondan veremeyeceği, bilmediği bir bilgiyi istiyorlardı. Ama bunu nasıl kanıtlayabilirdi? Nasıl iki yıl çalıştığını ve içeriden girdiğinden fazlasını bilmeyerek çıktığını kanıtlayabilirdi! GP onu inceleyecekti. Ona inanmaları uzun zaman alırdı, o zamana kadar da...

Çabucak çevresine bakındı. Kaçış yolu var mıydı? Her an geri gelebilirlerdi. Kapıya dokundu. Kilitliydi, üç halkalı manyetik kilitler. Daha önce pek çok kez manyetik kilitler üzerinde çalışmıştı. Hatta bir tetik çekirdeğinin bir bölümünü tasarlamıştı. Doğru kod anahtarı olmadan kapılan açmanın yolu yoktu. Hem de hiçbir yolu yoktu, şans eseri kilide kısa devre yaptırmadığı sürece. Ama bunu neyle yapabilirdi? Ceplerini yokladı. Kullanabileceği ne vardı? Eğer kilitlere kısa devre yaptırıp patlatabilirse, küçük bir şansı olabilirdi. Dışarda işlerinden eve dönen kadın ve erkeklerden oluşan yoğun bir kalabalık vardı. Saat beşi geçiyordu, büyük ofis binaları kapanıyordu ve caddelerde vızır vızır bir trafik vardı. Dışarı çıkmayı başarırsa ateş etmeye cesaret edemezlerdi. Eğer çıkabilirse. Üç memur ayrı yönlere dağıldı. Biri basamaklardan yukarı çıkıp Karakol binasına girdi. Diğerlerinin kruvazöre girmesi an meselesiydi. Jennings elini cebine daldırıp kod anahtarını, bilet koçanını ve teli çıkardı. Tel! Saç

teli kadar ince bir tel. Yalıtılmış mıydı? Teli çabucak açtı. Hayır. Diz çöktü ve ellerini beceriyle kapı yüzeyinde gezdirdi.

Kilidin ucunda ince bir çizgi vardı, kilit ve kapı arasında bir kanal. Telin ucunu buraya götürüp nazikçe neredeyse görünmez boşluğa soktu. Tel iki üç santim içeri girdi.

Jennings’in alnında boncuk boncuk terler birikti. Teli yarım santim kadar oynatıp büktü. Soluğunu tuttu. Röle...

Bir ışık çaktı.

Yarı kör bir halde ağırlığını kapıya verdi. Kapı açıldı, kilit kaynamıştı, üzerinden duman tütüyordu. Jennings caddeye yuvarlanıp ayağa fırladı. Korna çalan, yanından hızla geçen kruvazörlerin ortasındaydı. Bir kereste kamyonunun arkasına saklanarak orta şeride geçti. Bir an için kaldırımda arkasından bakan güvenlik polislerini gördü.

Alışverişe çıkanlar ve işçilerle dolu bir otobüs sağa sola yalpalayarak yaklaştı. Jennings arka demiri yakalayıp kendini platforma çekti. Hayret dolu yüzler göründü, bembeyaz yuvarlak yüzler üzerine üzerine geldi. Robot biletçi öfkeyle vızıldayarak ona doğru geliyordu.

“Efendim diye konuşmaya başladı biletçi. Otobüs yavaşlıyordu. “Efendim bu yasak...”

“Sorun yok” dedi Jennings. Birden içi tuhaf bir coşkuyla doldu. Bir saniye önce bir kaçış yolu olmadan kapana kısılmıştı. Hayatının iki yılı yok yere kaybolmuştu. Güvenlik Polisi onu tutuklamış bilmediği şeyleri öğrenmek istemişti. Umutsuz bir durumdu! Ama şimdi zihninde her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

Cebinden otobüs jetonunu çıkardı. Sakin bir tavırla biletçinin jeton bölmesine attı.

"Tamam mı?" dedi. Ayağının altında otobüs titredi, sürücü tereddüt etti. Sonra otobüs normal hızında ilerlemeye devam etti. Biletçi vızıltısı yatışarak döndü. Her şey yolundaydı. Jennings gülümsedi. Ayakta duran insanların arasından geçip oturacak bir yer aradı. Oturup düşünebileceği bir yer.

Düşünecek çok şeyi vardı. Zihni hızla çalışıyordu.

Otobüs, hareketli kent trafiğine karışarak ilerledi. Jennings çevresinde oturan insanları doğru düzgün görmedi bile. Kuşku yoktu: Dolandırılmamıştı. Her şey doğruydu. Kararı gerçekten de kendisi vermişti. Şaşırtıcıydı, ama iki yıllık çalışmanın karşılığında bir avuç ıvır zıvırı elli bin krediye tercih etmişti. Ama daha da şaşırtıcı olanı bir avuç ıvır zıvırın paradan daha değerli çıkmasıydı.

Bir parça tel ve otobüs jetonu sayesinde Güvenlik Polisi'nden kaçmayı başarmıştı. Bu epeyi para ederdi. Büyük taş Karakola bir kez girdiğinde paranın ona bir yaran olmazdı. Elli bin kredinin bile ona bir faydası olmazdı. Geride beş eşya kalmıştı. Cebini yokladı. Beş parça daha. İkisini kullanmıştı. Diğerleri - onlar ne içindi? Aynı derecede önemli bir şey için mi?

Ama en büyük bilmece şuydu: O -yani önceki benliği- bir tel parçası ve otobüs jetonunun hayatını kurtaracağını nasıl bilmişti? Bildiği kesindi. Önceden bildiği. Ama nasıl? Ya diğer beş eşya. Muhtemelen onlar da en az bu kadar değerliydi ya da değerli olacaklardı. O iki yıl boyunca olduğu kişi şu anda bilmediği şeyleri biliyordu, şirket anılarım sildiğinde giden şeyleri. Tıpkı belleği temizlenen bir hesap makinesi gibi. Her şey boş bir levhaydı. O zaman bildikleri artık zihninde değildi. Beşi hâlâ cebinde duran yedi eşya dışında, bildiği her şey yok olmuştu.

Ama asıl sorun bir tahmin sorunu değildi, gayet somuttu. Güvenlik Polisi onu arıyordu. Adı ve eşkali ellerindeydi. Dairesine gitmesinin bir

yararı yoktu, hâlâ bir dairesi varsa tabii. O halde nereye gidebilirdi? Oteller mi? GP otelleri her gün arıyordu. Dostları? Bu kendisiyle birlikte onları da tehlikeye atması anlamına gelirdi. GP'nin onu sokakta yürürken, bir restoranda yemek yerken, bir sergide dolaşırken, bir pansiyonda uyurken bulması zaman meselesiydi sadece. GP her yerdeydi.

Her yerde mi? Tam olarak değil. Bir bireyin savunmasız olduğu durumlarda bir işletme savunmasız değildi. Hükümet diğer her şeyi sindirirken büyük ekonomik güçler özgür kalmayı başarmıştı. Bireyler için varolmayan yasalar hâlâ mülkiyet ve sanayiyi koruyordu. SP herhangi birini gözaltına alabilirdi ama bir şirkete, bir işyerine girip ele geçiremezlerdi. Bu kural yirminci yüzyılın ortalarında açıkça oturtulmuştu. Ticari kuruluşlar, sanayi, şirketler Güvenlik Polisi'nin erişimi dışındaydı. Bunun için yargı süreci gerekiyordu.

Rethrick İnşaat GP'nin ilgisini çekmişti, ama bir yasa çiğnenmeden hiçbir şey yapamazlardı. Eğer Şirket'e geri dönebilir ve içeri girebilirse güvende olurdu. Jennings vahşice gülümsedi. Modern kilise, tapınak. Artık Devlete karşı Kilise yerine Hükümete karşı Şirketti. Dünyanın yeni Nötre Dame'ı. Polisin onu takip edemeyeceği yer.

Rethrick onu geri alır mıydı? Geçmişe dayanarak evet. Onu geri alacağını söylemişti zaten. Hayatından bir iki yıl daha eksilir, sonra yine sokağa bırakılırdı. Bunun ona yararı olur muydu? Birden cebini yokladı. Bir de kalan eşyalar vardı. Onları da kullanmayı amaçlamıştı kuşkusuz! Hayır, tekrar Rethrick'e dönüp bir sözleşme süresi boyunca daha çalışamazdı. Eşyalar başka bir şeyin olduğunu gösteriyordu. Daha kalıcı bir şey. Jennings düşündü. Rethrick İnşaat. Ne inşa ediyordu? İki yıl sırasında ne biliyordu, ne öğrenmişti? Ve GP neden bu kadar ilgileniyordu?

Beş nesneyi çıkarıp inceledi. Yeşil kumaş parçası. Kod anahtarı. Bilet koçanı. Paket makbuzu. Yanın poker çipi. Bu kadar küçük şeylerin önem taşıyor olması tuhaftı.

Rethrick İnşaat bu işin içindeydi.

Hiç kuşku yoktu. Cevap, bütün cevaplar Reth rick'teydi. Ama Rethrick neredeydi? Fabrikanın nerede olduğuna dair bir fikri yoktu, hem de hiçbir fikri. Büronun, genç kadının ve masasında oturduğu büyük, lüks odanın nerede olduğunu biliyordu. Ama orası Rethrick İnşaat değildi.

Rethrick dışında bilen biri var mıydı? Kelly bilmiyordu. GP biliyor muydu?

Şehir dışındaydı. Bu kesindi. Oraya roketle gitmişti. Muhtemelen Amerika Birleşik Devletleri'ndeydi, belki tarım alanlarında, taşrada şehirler arasında. Amma berbat bir durumdu! GP onu her an yakalayabilirdi. Bir dahaki sefere kaçamayabilirdi. Tek şansı, gerçek anlamda güvende olmak için tek şansı, Rethrick'e ulaşmaktı.

Bilmek zorunda olduğu şeyleri öğrenmesi için de tek şansı buydu. Fabrika... bulunduğu, ama hatırlamadığı yer. Elindeki beş küçük eşyaya baktı. Birinin yardımı dokunabilir miydi?

İçini ani bir umutsuzluk kapladı. Belki de tel ve jeton yalnızca birer tesadüftü. Belki de —

Paket faturasını inceledi, önünü çevirip ışığa tuttu. Birden midesi düğümlendi. Kalp atışları hızlandı. Yanılmamıştı. Hayır, tel ve jeton tesadüf değildi. Paket faturası iki gün öncesine aitti. Paket her neyse henüz gönderilmemişti bile. Buna kırk sekiz saat daha vardı.

Diğer eşyalara baktı. Bilet koçanı. Bir bilet koçanı ne işe yarardı ki? Buruşmuş, kıvrılmış, tekrar tekrar katlanmıştı. Bununla hiçbir yere gidemezdi. Bir koçan insanı bir yere götürmezdi. Yalnızca nereye gitmiş olduğunu söylerdi.

Nereye gitmiş olduğunu!

Eğilip katlarını düzelterek koçana baktı. Yazı yeri tam ortasından yırtılmıştı. Her sözcüğün bir bölümü okunabiliyordu yalnızca.

PORTOLA T

STUARTSVI

IOW

Gülümsedi. İşte buydu. Buraya gitmişti. Kalan harfleri tamamlayabilirdi. Bu yeterliydi. Kuşku yoktu: Bunu *da önceden bilmişti.* Yedi eşyadan üçü kullanılmıştı. Geriye dört tane kalmıştı. Stuartsville, Iowa. Böyle bir yer var mıydı? Otobüsün camından dışarı baktı. Şehirlerarası roket istasyonu yalnızca birkaç blok ötedeydi. Bir saniyede oraya gidebilirdi. Otobüsten inip, Polisin onu durdurmak için orada olmayacağını umarak hızla koşarsa -

Ama her nasılsa Polisin orada olmayacağını biliyordu. Cebinde diğer dört eşya olduğu sürece böyle olmayacaktı. Bir kez rokete bindiğinde de güvende olurdu.

Şehirlerarası istasyon büyüktü, GP’ye yakalanmayacağı kadar büyük. Jennings kalan eşyaları cebine koyup ayağa kalktı ve zil kordonunu çekti.

Bir saniye sonra temkinli bir biçimde kaldırıma adım attı.

Roket onu şehrin sınırında, küçük kahverengi bir alanda bıraktı. Çevrede bavulları üst üste yığan, sıcakta dinlenen birkaç ilgisiz hamal vardı. Jennings alanın karşısındaki bekleme salonuna gitti, etrafındaki insanları inceledi. Sıradan insanlar. İşçiler, işadamları, ev kadınları. Stuartsville küçük bir orta batı kasabasıydı. Kamyon şoförleri, liseli çocuklar.

Bekleme salonundan sokağa çıktı. Demek Rethrick’in Fabrikası buradaydı... belki de. Eğer koçanı doğru şekilde kullandıysa. Her neyse, burada bir şey vardı, yoksa koçan eşyaların arasında olmazdı.

Stuartsville, Iowa. Zihninin derinliklerinde belli belirsiz bir plan oluşmaya başlıyordu. Henüz silik ve parça parçaydı. Elleri cebinde, çevresine bakınarak yürümeye başladı. Bir gazete bürosu, küçük restoranlar, oteller, bilardo salonları, bir berber dükkânı, televizyon tamircisi. Büyük galerilerinde aile boyu ışıl ışıl roketlerin parladığı bir roket satış mağazası. Bloğun sonunda ise Portola Sineması.

Binalar seyreldi. Çiftlikler, tarlalar. Millerce yeşil alan. Gökyüzünde çiftlik malzemeleri ve araç gereçlerini oradan oraya taşıyan birkaç nakliye roketi ağır ağır ilerledi. Küçük, önemsiz bir kasabaydı. Rethrick İnşaat için biçilmiş kaftan.

Fabrika burada kentten, GP’den uzakta gözden kaybolabilirdi.

Jennings geriye döndü. Bir lokantaya girdi, BOB’UN YERİ. Bankoya oturduğunda gözlüklü genç bir adam ellerini beyaz önlüğüne silerek yanına geldi.

“Kahve” dedi Jennings.

“Kahve.” Adam fincanını getirdi. Lokantada birkaç kişi vardı yalnızca. Pencerede birkaç sinek vızıldıyordu.

Dışarda sokakta alışverişe çıkanlar, çiftçiler ağır adımlarla lokantanın önünden geçiyordu.

“Baksana" dedi Jennings, kahvesini karıştırarak. “Burada iş bulabileceğim bir yer var mı? Biliyor musun?"

"Ne tür bir iş?” Genç adam geri gelip tezgâha yaslandı.

“Elektrik kablosu. Elektrikçiyim. Televizyon, roketler, bilgisayarlar. Bu tür şeyler.”

"Neden büyük sanayi bölgelerini denemiyorsun? Detroit. Chicago. New York.”

Jennings başını salladı. "Büyük şehirlere tahammülüm yok. Şehirleri oldum olası sevmemişimdir.”

Genç adam güldü. “Buradaki pek çok kişi Detroit’te çalışmaktan memnun olurdu. Elektrikçi misin?”

“Buralarda hiç fabrika var mı? Tamirci ya da fabrika?”

“Bildiğim kadarıyla yok.” Genç adam içeri giren birkaç kişiye servis yapmaya gitti. Jennings kahvesini yudumladı. Hata mı yapmıştı? Belki de geri dönüp Stuartsville, Iowa’yı unutmalıydı. Belki de biletten yanlış şeyi çıkarmıştı. Ama diğer her şey konusunda yanılmış olmadığı sürece biletin bir anlamı olmalıydı.

Ama buna karar vermek için artık çok geçti.

Genç adam geri döndü. "Burada bulabileceğim herhangi bir iş var mı?” dedi Jennings. “Sadece bir süre idare etmek için.”

“Çiftlik işi yapabilirsin.”

“Peki perakendeciler, tamir dükkânları? Garajlar. TV.”

“Sokağın aşağısında bir televizyon tamircisi var. Belki orada bir şey bulabilirsin. Bir denersin. Çiftlik işinin ücreti iyidir. Artık fazla işçi bulamıyorlar.

Erkeklerin çoğu orduya katıldı. Saman kaldırmak ister misin?"

Jennings güldü. Kahvesinin parasını ödedi. “Pek değil. Sağ ol.”

“Arada sırada bazıları çalışmak için yolun yukarısına gider. Bir tür devlet kuruluşu var.”

Jennings başını salladı. Cam kapıyı itip sıcak kaldırıma çıktı. Bir süre düşüncelere dalarak amaçsızca yürüdü, zihninde belirsiz planını evirip çeviriyordu. İyi bir plandı, her şeyi, bütün sorunlarını bir anda çözebilirdi. Ama şu anda tek bir şeye bağlıydı: Rethrick İnşaat’ı bulmaya. Elinde tek bir ipucu vardı, eğer gerçekten bir ipucuysa. Cebindeki katlanmış ve buruşturulmuş bilet koçanı. Ne yaptığını bilmiş olduğu inancı.

Bir devlet kuruluşu. Jennings durarak çevresine bakındı. Sokağın karşısında bir taksi durağı vardı, birkaç taksi şoförü taksilerinde oturmuş sigara içiyor, gazete okuyordu.

En azından denemeye değerdi. Fazla seçeneği yoktu. Rethrick görünüşte başka bir şey olacaktı. Eğer bir devlet projesi süsü verilmişse kimse soru sormazdı. Devlet projelerinin gizlilik içinde, açıklama yapmadan yürümesini herkes kanıksamıştı.

İlk taksiye yaklaştı. “Bayım” dedi, “bir şey soracağım?”

Taksici başını kaldırdı. “Ne istiyorsun?”

“Bana devlet binasında iş bulabileceğimi söylediler. Bu doğru mu?”

Taksici onu inceledi. Başını salladı.

“Ne tür bir iş acaba?”

"Bilmiyorum.”

“İşe alımı nerede yapıyorlar?”

“Bilmiyorum." Taksici gazetesini kaldırdı.

“Sağ olun.” Jennings döndü.

"İşe adam almıyorlar. Belki çok uzun aralıklarla. Fazla kişi almazlar. İş arıyorsan başka yere gitmen daha iyi olur."

“Tamam."

Diğer taksici camdan başını çıkardı. "Yalnızca birkaç gündelik işçi tutuyorlar dostum. Hepsi bu. Çok da seçiciler. Öyle herkesi içeri almıyorlar. Savaşla ilgili bir iş.”

Jennings dikkat kesildi. "Gizli mi?”

“Kasabaya gelir ve inşaat işçisi alırlar. Belki bir kamyon dolusu. Hepsi bu. Kimi aldıklarına epeyi dikkat ederler.”

Jennings tekrar taksiciye doğru yürüdü. “Öyle mi?”

"Büyük bir yer. Çelik duvarlar. İyi korunuyor. Elektrikli. Muhafızlar. Gece gündüz çalışıyorlar. Ama içeri kimse girmiyor. Eski Henderson Yolu üzerindeki tepede. İki buçuk mil kadar uzakta.” Taksici omzunu işaret etti. "Kimliğin yoksa giremezsin. İşçilerini aldıktan sonra kimliklerini belirliyorlar. Anlarsın.” Jennings adama baktı. Taksici omzunda parmağıyla bir çizgi çiziyordu. Jennings birdenbire anladı. İçini bir rahatlama hissi kapladı.

“Elbette" dedi. “Ne demek istediğini anlıyorum. En azından anladığımı sanıyorum.” Cebine uzanıp dört eşyayı çıkardı. Yeşil kumaş şeridini dikkatle açıp yukarı kaldırdı.

“Böyle bir şey mi?”

Taksiciler kumaşa bakakaldı. "Doğru” dedi biri yavaşça, kumaşa bakarak.

"Onu nereden buldun?"

Jennings güldü. "Bir dosttan." Kumaşı tekrar cebine koydu. “Bir dostum verdi.”

Şehirlerarası alana yöneldi. İlk adımı attığına göre artık yapacak çok işi vardı.

Rethrick buradaydı kesinlikle. Görünüşe göre eşyalar ona sonuna kadar yardımcı olacaktı. Her krizde biri işe yarıyordu. Geleceği bilen birinden bir cep dolusu mucize!

Ama sonraki adımı tek başına atamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı. Bu aşama için başka birine ihtiyacı vardı. Ama kim? Şehirlerarası'nın bekleme salonuna girerek iyice düşündü. Gidebileceği tek bir kişi vardı. Ufak bir ihtimaldi, ama şansını denemek zorundaydı. Burada dışarda tek başına çalışamazdı. Rethrick'in fabrikası buradaysa, o zaman Kelly de buradaydı...

Sokak karanlıktı. Köşede bir elektrik lambası titrek bir ışıkla yanıyordu. Birkaç kruvazör yanından geçip uzaklaştı.

Apartman binasının girişinden ince bir siluet çıktı, elinde bir çanta tutan ceketli bir genç kadın. Jennings sokak lambasının altından geçen kadını izledi. Kelly McVane bir yere, muhtemelen bir partiye gidiyordu.

Şık bir giysi, kaldırımda tıkırdayan yüksek topuklar, kısa bir ceket ve şapka.

Kızın arkasından ortaya çıktı. “Kelly.”

Kelly şaşkınlıkla döndü. “Ah!”

Jennings kızın kolunu kavradı. “Merak etme. Benim. Böyle giyinmiş nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir yere.” Gözlerini hayretle kırpıştırdı. “Tanrım, beni korkuttun. Ne var? Neler oluyor?"

“Bir şey yok. Bana birkaç dakika ayırabilir misin? Seninle konuşmak istiyorum.”

Kelly başını salladı. “Sanırım.” Çevresine bakındı. “Nereye gideceğiz?”

“Konuşabileceğimiz bir yer var mı? Bizi kimsenin duymasını istemiyorum.”

“Yürüyemez miyiz?"

"Hayır. Polis.”

"Polis mi?”

“Beni arıyorlar."

“Seni mi? Ama neden?”

“Burada durmayalım" dedi Jennings sert bir sesle. “Nereye gidebiliriz?”

Kelly tereddüt etti. "Daireme gidebiliriz. Orada kimse yok.”

Asansörle yukarı çıktılar. Kelly kod anahtarını bastırarak kapının kilidini açtı. Kapı açıldığında içeri girdiler, kızın adım atmasıyla birlikte ısıtıcı çalıştı, ışıklar yandı. Kız kapıyı kapatıp ceketini çıkardı.

"Fazla kalmayacağım" dedi Jennings.

“Önemli değil. Sana bir içki hazırlayayım.” Mutfağa gitti. Jennings koltuğa oturup düzenli küçük daireye göz gezdirdi. Bir süre sonra kız geri döndü. Yanına oturdu.

Jennings içkisini aldı. Viski ve su, soğuk.

“Sağ ol.”

Kelly gülümsedi. "Önemli değil.” İkisi uzun bir süre sessizce oturdu. “Ee?” dedi Kelly sonunda. “Bu neyle ilgili? Polis neden seni arıyor?”

"Rethrick İnşaat hakkında bilgi istiyorlar. Ben yalnızca bir piyonum. Rethirck'in fabrikasında iki yıl çalıştığım için bir şeyler bildiğimi sanıyorlar."

"Ama bilmiyorsun!"

"Bunu kanıtlayamam."

Kelly uzanıp Jennings'in başına, kulağının hemen üzerine dokundu. "Bunu hissediyor musun? Bu nokta."

Jennings uzandı. Kulağının üzerinde, saçının altında küçük sert bir nokta vardı. "Nedir bu?"

"Kafatasını bu noktadan yakarak geçtiler. Beyinden küçük bir parça kestiler. İki yıla dair bütün anıların. Yerlerini bulup yaktılar. GP senin hatırlamanı sağlayamaz. Bu anılar artık yok, artık onlara sahip değilsin."

"Onlar bunu fark edene kadar benden geriye bir şey kalmayacak."

Kelly karşılık vermedi.

"Durumu anlayabiliyorsundur. Eğer hatırlasaydım benim için daha iyi olurdu. O zaman onlara söyleyebilirdim, sonra onlar da —"

"Rethrick'i yok edebilirlerdi!"

Jennings omzunu silkti. "Neden olmasın? Rethrick'in benim için bir önemi yok. Ne yaptıklarım bile bilmiyorum. Hem polis onunla neden bu kadar ilgileniyor? En başından beri, bütün o gizlilik, anılarımın silinmesi —"

"Nedeni var. İyi bir nedeni."

"Biliyor musun?"

"Hayır." Kelly başını salladı. "Ama bir nedeni olduğuna eminim. GP ilgileniyorsa bir nedeni vardır." İçkisini bırakıp ona döndü. "Polisten

nefret ederim. Hepimiz nefret ediyoruz, herkes. Hiç peşimizi bırakmıyorlar. Rethrick hakkında bir şey bilmiyorum. Eğer bilseydim hayatım tehlikede olurdu. Rethrick'i polisten koruyan fazla bir şey yok. Birkaç madde, bir avuç yasa. Başka bir şey yok."

"Bana öyle geliyor ki, Rethrick GP'nin kontrol etmek istediği herhangi bir inşaat şirketinden çok daha fazlası."

"Sanırım öyle. Aslında bilmiyorum. Ben resepsiyon görevlisiyim sadece. Fabrika'ya hiç gitmedim. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Yine de ona bir şey olmasını istemezsin." "Elbette! Polis'le savaşıyorlar. Polis'le savaşan herkes bizim tarafımızdadır!"

"Ciddi misin? Böyle bir mantıkla daha önce de karşılaşmıştım. On-yirmi yıl önce Komünizmle savaşan herkes otomatik olarak iyiydi. Pekâlâ, zamanla anlayacağız. Bana gelince, iki acımasız güç arasında kalmış bir bireyim. Devlet ve işletme. Devletin adamları ve parası var. Rethrick İnşaat'ınsa teknokrasisi. Onunla ne yaptılar bilmiyorum. Birkaç hafta önce biliyordum. Şimdiyse elimde olan tek şey belirsiz bir sezgi, birkaç ipucu. Bir teori."

Kelly ona baktı. "Teori mi?"

"Cep dolusu eşyam bir de. Yedi küçük eşya. Şimdi üç dört tane kaldı. Bazılarını kullandım. Teorimin temeli de onlar. Eğer Rethrick tahmin ettiğim şeyi yapıyorsa, GP'nin onunla neden ilgilendiğini anlıyorum. Aslına bakarsan, ilgilerini paylaşmaya başladım."

"Rethrick ne yapıyordu?"

"Bir zaman kepçesi geliştirdi."

"Ne?"

“Zaman kepçesi. Böyle bir şey birkaç yıldır teorik olarak mümkündü. Ancak zaman kepçeleri ve aynalarla deney yapmak yasadışı. Ağır suç, eğer yakalanırsan bütün araç gerecin ve verilerin devlet malı sayılır.”

Jennings acıyla gülümsedi. "Devletin ilgilenmesi boşuna değil. Eğer Rethrick’i mallarla birlikte yakalayabilirlerse —”

"Bir zaman kepçesi. İnanması güç.”

"Haklı olduğumu düşünmüyor musun?” "Bilmiyorum. Belki. Eşyaların. İçerden ıvır zıvır dolu küçük kumaş bir keseyle çıkan ilk kişi sen değilsin. Bazılarını kullandın mı? Nasıl?”

“Önce, tel ve otobüs jetonu. Polis’ten kaçarken. Tuhaf görünüyor, ama onlar olmasaydı hâlâ ellerinde olurdum. Bir parça tel ve on sentlik bir jeton. Ama genelde bu tür şeyleri yanımda taşımam. Mesele de bu.”

“Zaman yolculuğu.”

“Hayır. Zaman yolculuğu değil. Berkowsky zaman yolculuğunun olanaksız olduğunu gösterdi. Bu bir zaman kepçesi, geleceği görmek için bir ayna ve nesneleri çıkarmak için bir kepçe. Bu eşyalar. En az biri geleceğe ait. Gelecekten çıkarılmış, geri getirilmiş.” “Nereden biliyorsun?”

“Tarihi var. Diğerleri öyle olmayabilir. Jetonlar ve tel gibi şeyler eşya sınıfına giriyor. Bir jetonun diğerinden farkı yok. Oradayken o bir ayna kullanmış olmalı.”

“Kim?”

“Rethrick’le çalıştığım sırada olduğum kişi. Aynayı kullanmış olmalıyım. Geleceğime baktım. Eğer aletlerini tamir ediyorsam kendimi bunu yapmaktan alıkoyamazdım! Geleceğe bakmış ve olacakları görmüş olmalıyım. GP’nin beni yakalaması. Bunu görmüş olmalıyım, doğru zamanda yanımda olursa bir tel ve otobüs jetonunun ne yapabileceğini de.”

Kelly düşündü. “Pekâlâ? Beni ne için istiyorsun?” “Artık emin değilim. Gerçekten de Rethrick’i Polis’e karşı savaş açmış, iyiliksever bir kuruluş olarak mı görüyorsun? Roncesvalles’deki Roland gibi »

“Şirket hakkında ne hissettiğimin ne önemi var?" “Çok önemi var.” Jennings içkisini bitirip bardağını kenara itti. “Çok önemli, çünkü bana yardım etmeni istiyorum. Rethrick İnşaat'a şantaj yapacağım.”

Kelly ona bakakaldı.

“Hayatta kalmak için tek şansım bu, Rethrick’e karşı bir kozum olmalı, büyük bir kozum. Benim şartlarımla beni içeri alacakları kadar büyük bir koz. Gidebileceğim başka bir yer yok. Er ya da geç Polis beni yakalayacak. Eğer Fabrikaya yakında giremezsem —’’

“Şirkete şantaj yapman için sana yardım mı edeceğim? Rethrick’i yok etmen için?"

“Hayır. Yok etmek için değil. Onu yok etmek istemiyorum, hayatım Şirket’e bağlı. Hayatım Rethrick’in GP’ye kafa tutacak kadar güçlü olmasına bağlı. Ama dışarda kalırsam, Rethrick’in ne kadar güçlü olduğu önemli değil. Anlıyor musun? İçeri girmek istiyorum. Çok geç olmadan içeri girmek istiyorum. Bunun da kendi şartlarımla olmasını istiyorum, sonrasında tekrar uzaklaştırılan iki yıllık işçi olarak değil.”

“Polisin yakalayabileceği bir işçi olmak istemiyorsun."

Jennings başını salladı. “Kesinlikle.”

"Şirket’e nasıl şantaj yapacaksın?”

"Fabrika’ya gireceğim ve Rethrick’in bir zaman kepçesi kullandığını kanıtlayacak şeyleri dışarı çıkaracağım.”

Kelly güldü. “Fabrika’ya girmek mi? Fabrika’yı bul da görelim. GP onu yıllardır arıyor.”

“Onu buldum bile.” Jennings arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. “Onu eşyalarının sayesinde buldum. Elimde dört eşya kaldı, beni içeri sokmaya ve istediğimi almama yeter sanırım. Rethrick’i asmaya yetecek kadar belge ve fotoğraf çıkarabilirim. Sadece pazarlık yapmak istiyorum. Sen bu noktada devreye giriyorsun.”

“Ben mi?"

"Polis’e gitmeyeceğine güvenebilirim. Kanıtları teslim edebileceğim birine ihtiyacım var. Kendim saklamayı göze alamam. Elime geçtikleri anda başka birine vermeliyim, onları bulamayacağım bir yere saklayacak birine.”

“Neden?”

“Çünkü” dedi Jennings sakin bir tavırla, "GP beni her an yakalayabilir. Rethrick'ten hoşlanmıyorum, ama işi batırmak istemiyorum. Bu nedenle bana yardım etmelisin. Ben Rethrick’le pazarlık yaparken bilgiyi sana saklaman için teslim edeceğim. Yoksa ben tutmak zorunda kalırım. Eğer üzerimde olursa da —”

Kıza baktı. Kely gergin bir yüzle yere bakıyordu. Sabit bir ifadeyle.

"Pekâlâ? Ne diyorsun? Bana yardım edecek misin yoksa GP’nin beni üzerimde kanıtlarla yakalaması riskini göze mi alayım? Rethrick’i mahvetmeye yetecek bilgiyle. Ee? Hangisi? Rethrick’in yok olduğunu mu görmek istersin? Cevabın nedir?”

İkisi çömelip tarlaların arkasındaki tepeye baktı. Üzerindeki bitki örtüsü yakılarak temizlenmiş tepe kahverengi ve çıplak olarak yükseliyordu. Yamaçlarında hiçbir bitki yoktu. Yarı yolda elektrikli bir dikenli tel, uzun, çelik bir çit kıvrılıyordu. Çitin diğer tarafında bir muhafız, miğferli ve tüfekli küçük bir figür yavaşça yürüyordu.

En tepede dev bir beton blok vardı, kapısı ya da pencereleri olmayan yüksek bir yapıydı. Sıra sıra monte silahlar sabah güneşini yansıtarak binanın çatısı boyunca parlıyordu.

"Demek Fabrika bu” dedi Kelly usulca.

"Evet bu. O tepeyi ve çiti aşmak için bir ordu gerek. İçeri girmelerine izin verilmediği sürece tabii." Jennings doğrulup Kelly’nin ayağa kalkmasına yardım etti. Ağaçların arasındaki yoldan yürüyerek Kelly’nin kruvazörünü park ettiği yere döndüler.

“Gerçekten yeşil kumaş şeridinin seni içeri sokacağını düşünüyor musun?” dedi Kelly direksiyonun arkasına kayarak.

“Kasabadakilerin dediğine göre, Fabrika’ya bu sabah bir kamyon işçi getirilecek. Girişte kamyon boşaltılıyor ve adamlar inceleniyor. Her şey uygunsa içeri alınıyorlar. İnşaat ya da ağır iş için. Günün sonunda tekrar dışarı çıkarılıp kasabaya götürülüyorlar.”

“Bu seni yeterince yaklaştıracak mı?”

“En azından çitin diğer tarafında olacağım. “

“Zaman kepçesine nasıl ulaşacaksın? Binanın içinde bir yerlerde olmalı.”

Jennings küçük bir kod anahtarı çıkardı. “Bu beni içeri sokacak. Umarım. Sanıyorum."

Kelly anahtarı alıp inceledi. “Eşyalarından biri bu demek. Kumaş kesene iyice bakmalıydık.”

“Bakmalıydık mı?”

“Şirket. Elimden geçen birkaç torba eşya oldu. Rethrick asla bir şey söylemedi.”

"Muhtemelen Şirket kimsenin bir daha içeri girmek istemeyeceğini varsaydı.” Jennings kod anahtarını kızın elinden aldı. “Şimdi, ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

“Sen geri gelene kadar burada kruvazörün yanında beklemem gerekiyor. Bana belgeleri vereceksin. Sonra onları New York’a götürüp benimle bağlantıya geçmeni bekleyeceğim."

"Doğru.” Jennings ağaçların arasından Fabrika’nın kapısına giden uzaktaki yolu inceledi. “Aşağı insem iyi olur. Kamyon her an gelebilir."

“Ya işçilerin sayısını kontrol etmek için sayarlarsa?"

“Bu riski göze almam gerek. Ama endişelenmiyorum. Onun her şeyi önceden gördüğünden eminim.”

Kelly gülümsedi. "Sen ve şu işe yarar dostun. Umarım sana fotoğrafları çektikten sonra dışarı çıkmana yetecek kadar eşya bırakmıştır."

“Gerçekten bunu umuyor musun?”

“Neden olmasın?” dedi Kelly rahatça. “Senden her zaman hoşlandım. Bunu biliyorsun. Bana geldiğinde biliyordun."

Jennings kruvazörden dışarı çıktı. İşçi tulumu ve botları, gri bir sweatshirt giyiyordu.

“Sonra görüşürüz. Her şey yolunda giderse. Sanırım gidecek.” Cebini yokladı. “Uğurlu eşyalarım burada."

Ağaçların arasında hızla yürümeye başladı.

Ağaçlar yolun tam ucuna kadar gidiyordu. Açığa çıkmadan ağaçların arasında kalarak ilerledi. Fabrika muhafızlarının tepenin yamacını gözlediği kesindi. Çite yaklaşmaya çalışanların anında görülebilmesi için burayı yakıp temizlemişlerdi. Kızılötesi projektörler de görmüştü.

Jennings çömeldi, topuklarına yaslanarak yolu izledi. Yolun birkaç metre yukarısında, kapının hemen önünde bir barikat vardı. Jennings saatine baktı. Onu yirmi geçiyordu.

Beklemek zorunda kalabilirdi, hem de uzun süre. Gevşemeye çalıştı.

Büyük kamyon gümbürdeyip hırıldayarak geldiğinde saat on biri geçiyordu.

Jennings canlandı. Yeşil kumaş parçasını alıp koluna bağladı. Kamyon yaklaştı. Artık taşıdığı yükü görebiliyordu. Arkası işçi doluydu, kot pantolon ve iş gömleği giymiş adamlar kamyon ilerlerken sarsılıp sallanıyorlardı. Sahiden de, adamlarda ondaki gibi bir kol bandı vardı, kollarının üst tarafına sarılı yeşil bir şerit. Şimdilik her şey yolundaydı.

Kamyon yavaşlayarak barikatta durdu. Adamlar sıcak öğle güneşinde bir toz bulutu kaldırarak yavaş yavaş yola indiler. Kotlarındaki tozu silktiler. Sigara yakanlar oldu. İki muhafız tembel adımlarla barikatın arkasından çıkageldi. Jennings gerildi. Bir dakika sonra vakit gelecekti. Muhafızlar adamların arasında dolanarak kol bantlarını, yüzlerini inceledi, birkaçının kimlik plakasına baktı. Barikat kaydı.

Kapı açıldı. Muhafızlar yerlerine döndü.

Jennings öne kaydı, çalıların arasından yola süründü. Adamlar sigaralarını söndürüyor, tekrar kamyona biniyorlardı. Kamyonun motoru çalıştı, sürücü ayağını frenden çekiyordu. Jennings arkasından bir yaprak ve toprak yağmuru getirerek kamyonun arkasında yola indi.

Düştüğü yerde, kamyon muhafızların görüş alanını engelliyordu. Jennings soluğunu tuttu. Kamyonun arkasına doğru koştu.

Göğsü inip kalkarak aralarına karışırken adamlar ona merakla baktı. Yüzleri yıpranmış gri ve kırışıktı. Toprakla çalışan insanlar. Jennings

kamyon hareket ederken iki iri yarı çiftçinin arasında yerini aldı. Adamlar onu fark etmemiş gibiydiler. Yüzüne toprak bulaştırmış ve bir günlük sakal bırakmıştı. Hızlıca bakıldığında diğerlerinden bir farkı yok gibi görünüyordu. Ama eğer birisi sayacak olursa —

Kamyon kapıdan geçip fabrika arazisine girdi. Kapı arkasından kayarak kapandı. Şimdi tepenin dik tarafından yukarı çıkıyorlardı, kamyon tangırdadı, bir o yana bir bu yana savruldu. Geniş beton bina giderek büyüdü. İçeri girecekler miydi? Jennings büyülenmiş gibi izledi. Arkasında karanlık bir boşluk görünen yüksek, ince bir kapı kayarak açıldı. İçerde bir sıra yapay ışık yanıyordu.

Kamyon durdu. İşçiler tekrar aşağı inmeye başladı. Birkaç teknisyen onları almaya geldi.

“Bu ekip ne için?" diye sordu içlerinden biri.

“Kazı. İçeriye.” Bir diğeri başparmağını kaldırdı. “Tekrar kazıyorlar. Onları içeri gönderin.”

Jennings’in kalp atışları hızlandı. İçeri giriyordu! Boynunu yokladı. Gri süveterin içinde düz plak bir fotoğraf makinesi boynunda önlük gibi asılıydı. Orada olduğunu bilmesine rağmen makineyi belli belirsiz hissedebiliyordu. Belki bu iş düşündüğü kadar zor olmayacaktı.

Jennings yürüyerek kapıdan içeri giren işçilerin arasındaydı. Büyük bir atölyedeydiler. Yarı tamamlanmış makinelerle dolu uzun tezgâhlar, vinç kollan, vinçler ve hiç kesilmeyen çalışmanın gürültüsü. Kapı arkalarından kapandı ve dış dünyayla bağlatıları kesildi. Fabrika’daydı. Ama zaman kepçesi ve ayna neredeydi?

“Bu taraftan" dedi bir ustabaşı. İşçiler sağa yöneldi. Binanın derinliklerinden bir yük asansörü onlara doğru yükseldi. “Aşağı iniyorsunuz. Kaç kişinin sondaj tecrübesi var?"

Havaya birkaç el kalktı.

“Diğerlerine gösterebilirsiniz. Sondaj aletleri ve öğütücüler. Öğütücülerle çalışan var mı?"

Havaya kalkan el olmadı. Jennings iş tezgâhlarına baktı. Kısa bir süre önce o da burada mı çalışmıştı? İçinden ani bir ürperti geçti. Ya onu tanıyan biri olursa? Belki de bu teknisyenlerle çalışmıştı.

"Hadi" dedi usta başı sabırsızca. “Acele edin.”

Jennings diğerleriyle birlikte yük asansörüne bindi. Bir saniye sonra siyah tüpün içinde aşağı inmeye başladılar. Fabrika’nın alt seviyelerine doğru indikçe indiler. Rethrick İnşaat *büyüktü,* dışarıdan göründüğünden çok daha büyük. Düşündüğünden çok daha büyük. Katları, yeraltı seviyelerini art arda geçti.

Asansör durdu. Kapılar açıldı. Kalın bir taş tozu tabakasıyla kaplı uzun bir koridor vardı karşısında. Hava rutubetliydi. Çevresindeki işçiler onu iterek dışarı çıkmaya başladı. Jennings kaskatı kesilerek geri çekildi. Koridorun sonundaki çelik kapının önünde Earl Rethrick duruyordu. Adam bir grup teknisyenle konuşuyordu.

"Herkes dışarı” dedi ustabaşı. “Gidelim.”

Jennings diğerlerinin arkasında kalarak asansörden çıktı. Rethrick! Kalbi kararsızca attı. Rethrick onu görürse işi biterdi. Ceplerini yokladı. Minyatür bir Borris tabancası vardı, ama fark edilirse fazla işe yaramazdı. Rethrick onu gördüğünde her şey bitecekti.

"Bu taraftan." Ustabaşı onları koridorun bir tarafına, yeraltı demiryoluna benzeyen bir yere götürdü. Adamlar ray boyunca ilerleyen metal vagonlara biniyorlardı. Jennings, Rethrick'i izledi. Kızgın el kol hareketleri yapıyor, sesi hafifçe koridordan aşağı geliyordu. Rethrick ansızın döndü. Elini kaldırdığında arkasındaki çelik kapı açıldı.

Jennings’in kalbi neredeyse duracaktı.

Çelik kapının arkasında zaman kepçesi vardı. Onu görür görmez tanıdı. Ayna. Kıskaçlarla biten metal kollar. Berkowsky'nin teorik modeli gibiydi tek fark bunun gerçek olmasıydı.

Rethrick teknisyenleri peşine takarak odaya girdi. Adamlar kepçenin çevresine toplanmış çalışıyordu. Kalkanın bir bölümü kapalıydı. Mekanizmayı açmışlardı. Jennings arkada kalarak manzaraya ağzı açık bakakaldı.

“Hey sen —” dedi ustabaşı ona doğru gelerek. Çelik kapı kapandı. Sahne kayboldu.

Rethrick, kepçe, teknisyenler gözden kayboldu.

"Özür dilerim" diye mırıldandı Jennings.

“Burada fazla meraklı olmaman gerektiğini biliyorsun.” Ustabaşı dikkatle onu inceliyordu. “Seni anımsıyorum. Bandını göreyim.”

“Bandım mı?”

“Kimlik bandın.” Ustabaşı döndü. "Bill, bana listeyi getir." Jennings'i baştan aşağı süzdü. “Listeyi kontrol edeceğim bayım. Seni ekipte daha önce görmemiştim. Burada dur.” Yan kapıdan bir adam elinde listeyle onlara yaklaştı.

Jennings koridordan aşağı büyük çelik kapıya koştu. Ustabaşı ve yardımcısının irkilmiş bağırışları arkasından yükseldi.

Jennings kod anahtarını çıkarıp koşmaya bir yandan da dua etmeye başladı. Anahtarı elinde tutarak kapıya geldi. Diğer eliyle Borris tabancasını çıkardı. Kapının arkasında zaman kepçesi vardı. Birkaç fotoğraf, birkaç şematik çizim alıp sonra dışarı çıkabilirse —

Kapı hareket etmedi. Yüzünü ter bastı. Anahtarı kapıya bastırdı. Neden açılmıyordu? Yanılmış olamazdı. Paniğe kapılarak titremeye başladı. Koridorun aşağısından insanlar geliyor, ona doğru koşuyordu. Açıl...

Ama kapı açılmadı. Elinde yanlış anahtarı tutuyordu.

Yenilmişti. Anahtar kapıya uymuyordu. Ya yanılmıştı ya da anahtarın başka bir yerde kullanılması gerekiyordu. Ama nerede? Jennings çılgın gibi çevresine bakındı. Nereye? Nereye gidebilirdi?

Yan tarafta yarı aralık bir kapı vardı, sıradan sürgü kilitli bir kapıydı. Koridoru geçip kapıyı iterek açtı. Bir tür depodaydı. Kapıyı kapatıp sürgüledi. Dışarda şaşkın sesler muhafızlara sesleniyordu. Silahlı muhafızların gelmesi uzun sürmezdi. Jennings, Borris tabancasını sıkı sıkı kavrayıp çevresine bakındı. Kapana mı kısılmıştı? Başka çıkış yolu var mıydı?

Balyaları ve kutuları, kule gibi dik yükselen sessiz paket yığınlarını iterek odayı araştırdı. Odanın ucunda bir acil çıkış kapağı vardı. Onu hemen açtı. Birden kod anahtarını bir kenara atma dürtüsüne kapıldı. Zaten ne işe yaramıştı? Ama ne yaptığını biliyor olmalıydı. Olacakları önceden görmüştü. Tanrı gibi bütün bunlar daha önce başına gelmişti. Önceden belirlenmişti. Hata yapamazdı. Yoksa yapabilir miydi?

Soğuk bir hisle ürperdi. Belki de gelecek değişebilirdi. Belki bu, bir zamanlar doğru anahtardı. Ama artık değildi!

Arkasından sesler geliyordu. Deponun kapısını eritiyorlardı. Jennings acil çıkış kapağından içeri sürünüp rutubetli ve loş, alçak beton bir geçide girdi. Köşeleri dönerek koştu. Burası kanalizasyona benziyordu. Dört bir yanda başka geçitlerle birleşiyordu. Durdu. Hangi yöne gidecekti? Nerede saklanabilirdi?

Başının üzerinde ana havalandırma borularından birinin açık ağzı vardı. Kenarına tutunup kendini yukarı çekti. Bedenini zorlukla içeri soktu. Bir boruyu gözden kaçırıp yanından geçip giderlerdi. Dikkatle boruda süründü. Yüzüne sıcak hava çarptı. Havalandırma borusu neden bu kadar büyüktü? Bu durum diğer uçta farklı bir odanın olduğuna işaretti. Metal bir ızgaraya gelip durduğunda soluğunu tuttu.

Karşısında büyük bir oda vardı, çelik kapının arkasında gördüğü oda. Tek fark şimdi odanın diğer ucunda olmasıydı. Zaman kepçesi oradaydı. Odanın ilerisinde, zaman kepçesinin arkasında Rethrick aktif bir görüntü ekranının başında konuşuyordu. Tiz bir alarm sesi her yerde yankılanıyordu.

Teknisyenler oradan oraya koşuşturuyordu. Kapılardan muhafızlar girip çıkıyordu.

Kepçe. Jennings ızgarayı inceledi. Izgara betona oturtulmuştu. Yanlamasına hareket ettirdiğinde eline düştü. Kimse bulunduğu yöne bakmıyordu. Dikkatle aşağı kayarak odaya girdi. Borris tabancası ateşlenmeye hazırdı. Kepçe onu tamamıyla gizliyordu, teknisyenler ve muhafızlar onları ilk gördüğü yerde odanın diğer uçundaydılar.

Her şey çevresindeydi, şematik çizimler, ayna, kâğıtlar, veriler, planlar. Fotoğraf makinesini açtı. Kamera göğsünde titreşti ve film akmaya başladı. Bir kucak dolusu şematik çizim aldı. Belki yalnızca birkaç hafta önce bu diyagramları kullanmıştı!

Ceplerini kâğıtlarla doldurdu. Makinedeki film bitmişti, ama o da işini tamamlamıştı. Tekrar havalandırma borusuna girip sürünerek ilerledi. Kanalizasyona benzeyen koridor hâlâ boştu. Ama bitmeyen bir gümbürtü, insan ve ayak sesleri duyuluyordu. O kadar çok geçit vardı ki - onu bir kaçış koridorları labirentinde arıyorlardı.

Jennings hızla koştu. Ne yöne gittiğine bakmadan, ana koridordan ayrılmamaya çalışarak durmadan koştu. Sağında solunda çok sayıda, sayısız geçit vardı. Giderek aşağı, daha aşağı iniyordu. Yokuş aşağı koşuyordu.

Birden soluk soluğa durdu. Arkasındaki ses bir an için kesildi. Ama ilerde yeni bir ses vardı. Yavaşça ilerledi. Koridor sağa doğru kıvrıldı. Borris tabancası ateşlenmeye hazır ilerledi.

Biraz ilerde aylaklık eden iki muhafız konuşuyordu. Arkalarında ağır şifreli bir kapı vardı. Arkasından sesler tekrar gelmeye başladı, giderek yaklaşıyorlardı. Gittiği geçidi bulmuşlardı. Yoldaydılar.

Jennings, Borris tabancasını kaldırarak öne çıktı. “Ellerinizi kaldırın. Silahlarınızı bırakın.”

Muhafızlar ağızları açık ona bakakaldılar. Kısa sarı saçlı, parlak üniformalı iki çocuk. Korkudan bembeyaz kesilmiş yüzlerle geri çekildiler.

“Silahları yere bırakın.”

İki tüfek gürültüyle yere düştü. Jennings gülümsedi. Oğlan çocuklan. Muhtemelen ilk kez böyle bir sorunla karşılaşıyorlardı. Parlatılmış deri botları pırıl pırıldı.

“Kapıyı açın” dedi Jennings. “İçeri girmek istiyorum."

Yüzüne baktılar. Arkada gürültüler giderek yaklaşıyordu.

“Açın.” Sabırsızlandı. "Hadi.” Silahını salladı.

“Açın dedim kahretsin! Yoksa —”

“Yapa — yapamayız.”

“Neden?”

“Açamayız. Şifreli kapı. Anahtarımız yok. Doğru söylüyoruz bayım. Anahtarı bize vermezler.” Korkmuşlardı. Jennings de artık korku

hissediyordu. Arkasındaki gümbürtü şiddetleniyordu. Kapana kısılmış, yakalamıştı.

Yoksa yakalanmamış mıydı?

Birden güldü. Hızla kapıya gitti. “İnanç” diye mırıldandı, elini kaldırarak. “Hiç kaybedilmemesi gereken bir şeydir.”

“Ne - ne dedin?”

“Kendine inanmak. Özgüven."

Kapı kod anahtarını dayadığında kayarak açıldı. Ortalığı dolduran göz kamaştırıcı gün ışığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Tabancayı sıkı sıkı tuttu. Dışarıda kapılardaydı. Üç muhafız şaşkınlıkla elindeki silaha bakakaldı.

Kapıdaydı - orman az ilerdeydi.

"Kenara çekilin.” Jennings kapının metal sürgülerine ateş etti. Metal patlayarak alev aldı, bir ateş bulutu içinde eridi.

“Durdurun onu!" Arkasından adamlar sel gibi koridordan dışarı aktı.

Jennings dumanı tüten giriş kapısına atıldı. Metal etine takılıp onu yaktı. Dumanın arasından düşe kalka koşarak telaşla ağaçların arasına girdi.

Dışardaydı. *Kendini* yüzüstü bırakmamıştı. Anahtar kesinlikle çalışmıştı. Onu önce yanlış kapıda denemişti.

Göğsü sıkışarak koştukça koştu, dalları önünden iterek ilerledi. Fabrika ve gürültüler geride kaldı. Belgeler elindeydi. Kurtulmuştu.

Kelly’yi bulup ona filmi ve ceplerine doldurmayı başardığı kâğıtları verdi. Sonra normal giysilerini giydi. Kelly onu Stuartsville sınırında bırakıp ayrıldı.

Jennings havalanıp, New York’a yönelen kruvazörün arkasından baktı. Sonra kasabaya dönüp şehirlerarası rokete bindi.

Uçuş sırasında çevresindeki uyuklayan işadamlarıyla birlikte o da uyudu. Uyandığında roket New York’un büyük uzay limanına iniyordu.

Jennings roketten inip kalabalığa karıştı. Geri döndüğüne göre GP tarafından yakalanma tehlikesi tekrar belirmişti. Yeşil üniformalı iki güvenlik memuru alan durağından taksiye binerken onu duygusuzca izledi. Taksi hızla şehir merkezinin trafiğine götürdü onu. Jennings alnını kuruladı. Ucuz kurtulmuştu. Şimdi iş Kelly’yi bulmaya kalmıştı.

Küçük bir restoranda, arka tarafta pencerelerden uzak bir yerde oturarak yemek yedi. Dışarı çıktığında güneş batmak üzereydi. Derin düşünceler içinde yavaşça kaldırımda yürüdü.

Şimdilik her şey yolundaydı. Belgeler ve film elindeydi, kaçmayı başarmıştı. Eşyalar her adımda işine yaramıştı. Onlar olmasa çaresiz kalacaktı. Cebini yokladı. İki tane kalmıştı. Yanın poker çipi ve paket makbuzu. Makbuzu alıp akşamın loş ışığında inceledi.

Birden bir şey fark etti. Üzerindeki tarih bugüne aitti. Fişin üzerindeki tarihe gelmişti.

Onu cebine koyup yoluna devam etti. Ne anlama geliyordu? Makbuz ne içindi? Omuz silkti. Zamanı gelince öğrenirdi. Yanın poker çipi. O ne içindi peki? Anlamanın bir yolu yoktu. Her halükârda bu işten sıyrılacağı kesindi. Bu zamana kadar kendisini yüzüstü bırakmamıştı. Çoğu bitmiş azı kalmış olmalıydı.

Kelly’nin dairesine gelip durdu ve yukarı baktı. Işığı yanıyordu. Geri dönmüştü, hızlı kruvazörü şehirlerarası roketten önce gelmişti. Asansöre binip yukarı çıktı.

“Selam” dedi kapıyı açtığında.

"İyi misin?”

“Elbette. Girebilir miyim?"

İçeri girdi. Kelly arkasından kapıyı kapadı. “Seni gördüğüme sevindim. Şehir GP’nin adamlarıyla kaynıyor. Neredeyse her bloktalar. Devriyeler de —”

“Biliyorum. Uzay limanında birkaç tane gördüm.” Jennings koltuğa oturdu. “Yine de geri dönmek güzel.”

“Bütün şehirlerarası uçuşları durdurup yolcuları kontrol etmelerinden korkuyordum.”

“Kent’e geleceğimi düşünmeleri için bir sebep yok.”

"Bunu düşünmemiştim.” Kelly karşısına oturdu. “Sırada ne var? Kanıtları alıp çıktığına göre ne yapacaksın?”

“Rethrick’le buluşma ve ona haberleri vermem. Fabrika’dan kaçan kişinin ben olduğum haberini. Birinin kaçtığını biliyor, ama kim olduğunu bilmiyor. GP’nin bir adamı olduğunu sanıyordur kuşkusuz."

"Kim olduğunu öğrenmek için zaman kepçesini kullanamaz mı?”

Jennings’in yüzünden bir gölge geçti. “Doğru. Bunu düşünmemiştim.” Kaşlarım çatarak çenesini sıvazladı.

“Her halükârda belgeler elimde. Ya da sende.”

Kelly başını salladı.

“Tamam. Planlarımızı uygulayacağız. Yarın Rethrick’i göreceğiz. Onu burada New York’ta göreceğiz. Büro’ya gelmesini sağlayabilir misin? Onu çağırtırsan gelir mi?”

"Evet. Bir kuralımız var. Ondan gelmesini istersem gelir.”

“Güzel, onunla orada buluşacağım. Fotoğraf ve şematik çizimlerin bizde olduğunu öğrendiğinde taleplerimi kabul etmek zorunda kalacak. Beni benim şartlarımla Rethrick İnşaat'a kabul etmek zorunda kalacak. Ya kabul edecek ya da malzemelerin Güvenlik Polisi’ne teslim edilme olasılığıyla yüzleşecek."

“Ya içeri girdiğinde? Rethrick taleplerini kabul ettiğinde ne olacak?”

"Fabrika’da Rethrick’in fark ettiğimden çok daha büyük olduğuna beni ikna edecek kadar şey gördüm. Ne kadar büyük, bilmiyorum. Eski benliğimin onunla bu kadar ilgilenmiş olması hiç şaşırtıcı değil! “

“Şirket üzerinde eşit kontrol mü talep edeceksin?”

Jennings başını salladı.

“Eskisi gibi bir tamirci olarak dönmek seni asla tatmin etmeyecektir değil mi?”

“Hayır. Tekrar postalanmak için mi?" Jennings gülümsedi. "Her neyse *onun*, bundan daha iyisini amaçladığını biliyorum. Planlarını dikkatli yaptı. Eşyalar. Her şeyi çok önceden planlamış olmalı. Hayır, oraya tamirci olarak dönmeyeceğim. Orada çok şey gördüm, makineler ve insanlarla dolu katlar. Bir şey yapıyorlar. Bu işin içinde olmak istiyorum.”

Kelly sessizdi.

“Anlıyor musun?” dedi Jennings.

“Anlıyorum.”

Apartmandan ayrılarak karanlık caddede hızlı hızlı yürüdü. Orada çok fazla kalmıştı. GP ikisini bir arada bulursa Rethrick İnşaat’la ilgili planları sona ererdi. Sona bu kadar yaklaşmışken riske giremezdi.

Saatine baktı. Gece yansını geçiyordu. Rethrick'le sabah buluşup ona teklifini götürecekti. Yürürken keyfi yerine geldi. Güvende olacaktı. Güvende olmanın da ötesinde. Rethrick İnşaat sanayide güçlü olmaktan çok daha büyük bir şeyi hedefliyordu. Gördükleri onu bir devrim hazırlığı olduğuna ikna etmişti. Yeraltındaki sayısız katta, silahlar ve silahlı adamların koruduğu beton kalenin altında, Rethrick bir savaş planlıyordu. Makineler üretiliyordu. Zaman kepçesi ve ayna durmadan çalışıyor, izliyor, dalıyor, çıkarıyordu.

Kendisinin bu kadar dikkatle plan yapmış olmasına şaşmamalıydı. Bütün bunları görüp anlamış ve düşünmeye başlamıştı. Belleğinin silinmesi sorununu. Oradan çıktığında anılarının olmayacağını. Bütün planlarının yok olacağını.

Yok olmak? Sözleşmedeki özel koşul vardı. Diğerleri de görüp bunu *kullanmıştı*. Ama onun amaçladığı şekilde değil!

Kendisinden önce gelenlerden çok daha fazlasının peşindeydi. O anlayan ve plan yapan ilk kişi olmuştu. Yedi eşya bir köprüydü, düşündüğünün de ötesinde bir —

Bloğun sonunda bir GP kruvazörü kaldırıma park etti. Kapıları kaydı.

Jennings kalbi sıkışarak durdu. Kentte gezen gece devriyesi. Saat on biri geçiyordu, sokağa çıkma yasağı başlamıştı. Çabucak çevresine bakındı. Her şey karanlıktı. Dükkânlar, evlerin kapıları gece vakti kapalı, kilitliydi. Sessiz apartman daireleri, binalar. Barlar bile karanlıktı.

Geldiği yöne baktı. Arkasında ikinci bir GP kruvazörü durmuş, iki GP memuru kaldırıma çıkmıştı. Onu görmüş, yaklaşıyorlardı. Olduğu yere mıhlanarak sağına soluna bakındı. Karşısında şık bir otelin girişi vardı, neon tabelası parlıyordu. Ayak sesleri kaldırımda yankılanarak oraya doğru yürümeye başladı.

“Dur!” diye bağırdı GP adamlarından biri. “Buraya gel. Dışarda ne işin var? Ne —”

Jennings merdivenlerden çıkıp otele girdi. Lobiden geçti. Görevli ona dik dik baktı.

Ortalıkta kimsecikler yoktu. Lobi boştu. Umutsuzluğa kapıldı. Hiç şansı yoktu. Masanın yanından geçip halı döşeli bir koridorda amaçsızca koşmaya başladı. Belki arka tarafta bir çıkış yoluna ulaşabilirdi. Arkasında GP görevlileri lobiye girmişti bile.

Jennings köşeyi döndü. İki adam yolunu kapadı.

“Nereye gidiyorsun?"

Temkinli bir biçimde durdu. “Bırakın geçeyim.” Paltosuna, Borris tabancasına uzandı. Adamlar bir anda hareketlendi.

“Yakalayın.”

Kolları iki yanına mıhlandı. Profesyonel kabadayılar. Arkalarında ışığı görebiliyordu. Işık ve sesler. Bir tür etkinlik. İnsanlar.

"Pekâlâ" dedi. Onu koridordan geriye lobiye sürüklediler. Jennings boş yere direndi. Bir çıkmaza girmişti. Kabadayılar, bir mekân. Şehir karanlıkta gizlenen böylesi mekânlarla doluydu. Şık otel bir paravandı. Onu kapı dışarı edip GP’nin eline vereceklerdi.

Koridora birkaç kişi çıktı, bir adamla kadın. Yaşlı başlı, iyi giyimliydiler. İki adamın arasında duran Jennings’e merakla baktılar.

Jennings o anda anladı. Bir hafiflik duygusuyla gözleri karardı. "Bekleyin" dedi boğuk bir sesle. "Cebimde.”

“Hadi."

"Bekleyin. Bakın. Sağ cebime. Kendiniz bakın.”

Gevşeyerek bekledi. Sağındaki adam uzanıp, elini dikkatlice cebine daldırdı. Jennings gülümsedi. Bitmişti.

Bunu bile görmüştü. Başarısızlık ihtimali yoktu. Rethrick'le buluşma zamanı gelene dek nerede kalacağı sorununu da çözüyordu bu: Burada kalabilirdi.

Kabadayı yarım poker çipini çıkarıp çıkıntılı kenarlarını inceledi. "Bir saniye." Kendi paltosunun cebinden altın zincire takılı eş bir çip çıkardı. İki çipin kenarlarını birleştirdi

"Tamam mı?" dedi Jennings.

"Elbette." Onu bıraktılar. Gayri ihtiyari paltosunu silkeledi. "Elbette, bayım. Affedersiniz. Bakın bize söyleme —"

"Beni arkaya götürün" dedi Jennings yüzünü silerek. "Beni arayanlar var. Beni bulmalarını istediğimi söyleyemem."

"Elbette." Onu kumarhane odalarına götürdüler. Yarım poker çipi felaket olabilecek bir şeyi kazanca dönüştürmüştü. Bir kumar ve fuhuş mekânı. Polisin karışmadığı birkaç yerden biri. Güvendeydi. Buna kuşku yoktu. Geriye tek bir şey kalmıştı. Rethrick'le mücadele!

Rethrick'in yüzü sertti. Jennings'den gözlerini ayırmadan hızla yutkundu.

"Hayır" dedi. "Sen olduğunu bilmiyordum. GP olduğunu düşündük."

Bir sessizlik oldu. Kelly masasında oturuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı, parmaklarının arasında bir sigara vardı. Jennings kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanıyordu.

"Neden aynayı kullanmadın?" dedi.

Rethrick’in yüzünden bir gölge gelip geçti. "Ayna mı? Onda iyi iş çıkardın dostum. Aynayı kullanmayı denedik."

"Denediniz mi?”

“Bizimle iş süreni tamamlamadan önce aynanın içindeki birkaç kablo ucunu değiştirdin. Çalıştırmayı denediğimizde hiçbir şey olmadı. Fabrika’dan yarım saat önce ayrıldım. Hâlâ üzerinde çalışıyorlardı.”

“Bunu iki yılımı bitirmeden mi yaptım?"

“Belli ki planlarını ayrıntısıyla düşünmüşsün. Aynayla seni bulmakta zorluk çekmezdik biliyorsun. İyi bir tamircisin Jennings. Gelenler arasında en iyisi. Bir ara seni tekrar geri almak isteriz. Tekrar bizim için çalışmanı. Aramızda aynayı senin gibi kullanacak biri yok. Şu anda da onu hiç kullanamıyoruz.”

Jennings gülümsedi. “Onun böyle bir şey yaptığını hiç bilmiyordum. Onu hafife almışım. Koruması bile

“Kimden söz ediyorsun?”

"Kendimden. İki yıl süresince olduğum kişiden. Üçüncü kişiyi kullanıyorum. Böyle daha kolay.”

“Pekâlâ, Jennings. Demek ikiniz şematiklerimizi çalmak için ince bir plan yaptınız. Neden? Amacınız neydi? Onları Polise, vermediniz.”

“Hayır.”

“Hayır, o halde bunun bir şantaj olduğunu varsayabilirim."

“Doğru.”

“Ne için? Ne[j] istiyorsun?” Rethrick yaşlanmış gibiydi. Gergin bir biçimde çenesini sıvazlayan adamın omuzları çökmüş, gözleri küçülmüş ve donuklaşmıştı. “Bizi bu duruma getirmek için epeyi zahmete girdin.

Nedenini merak ediyorum. Bizim için çalışırken altyapıyı hazırladın. Şimdiyse önlemlerimize rağmen planını tamamladın.”

"Önlemler?”

“Anılarını silmek. Fabrikayı gizlemek.”

“Ona söyle” dedi Kelly. “Ona neden yaptığını anlat."

Jennings derin bir soluk aldı. “Rethrick, bunu tekrar geri dönmek için yaptım. Şirkete dönmek için. Tek neden bu. Başka bir nedeni yok.”

Rethrick gözlerini adama dikti. “Şirkete geri dönmek mi? Geri gelebilirsin. Sana bunu söylemiştim.” Gergin sesi tiz ve sertti. “Senin neyin var? Geri gelebilirsin. İstediğin kadar kalabilirsin.”

"Tamirci olarak."

“Evet. Tamirci olarak. İşe aldığımız çok sayıda —" "Tamirci olarak geri dönmek istemiyorum. Sizin için çalışmakla ilgilenmiyorum. Dinle, Rethrick. Bu Büro’dan ayrıldığım anda GP tarafından yakalandım. Eğer o olmasaydı şimdiye ölmüş olurdum." “Seni yakaladılar mı?"

“Rethrick İnşaat’ın ne yaptığını bilmek istiyorlardı. Onlara söylememi istediler.”

Rethrick başını salladı. “Bu kötü. Bunu bilmiyorduk.”

“Hayır, Rethrick. İstediğin zaman kapı dışarı edebileceğin bir işçi olarak gelmiyorum. Senin için çalışmaya değil, seninle birlikte başa geçmeye geliyorum."

“Benimle mi?" Rethrick ona baktı. Yüzü yavaşça çirkin sert bir maskeyle kaplandı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Sen ve ben Rethrick İnşaat’ı birlikte yöneteceğiz. Bundan sonra işler böyle yüreyecek. Kimse kendisini emniyete almak için anılarımı silemeyecek."

“İstediğin bu mu?”

"Evet.”

“Ya seni ortak etmezsek?”

“O zaman şematikler ve filmler GP’ye gider. Bu kadar basit. Ama bunu yapmak istemiyorum. Şirketi mahvetmek değil amacım. Şirkete girmek istiyorum! Güvende olmak istiyorum. Gidecek hiçbir yeri olmadan dışarıda olmanın nasıl olduğunu bilmiyorsunuz. Artık bir bireyin sığınabileceği bir yer yok. Ona yardım edecek kimse yok. İnsanlar iki zalim gücün arasına sıkışmış, siyasi ve ekonomik güçlerin elinde bir piyon. Ben piyon olmaktan sıkıldım.”

Rethrick uzun bir süre konuşmadan, ifadesiz ve donuk bir yüzle yere baktı. En sonunda başını kaldırdı. “Böyle olduğunu biliyorum. Bunu uzun süredir biliyorum. Senden yaşlı olduğum için daha uzun süredir biliyorum. Gelişini, yıllar geçtikçe bu şekilde geliştiğini gördüm. Rethrick İnşaat bu nedenle var. Bir gün her şey farklı olacak. Bir gün ayna ve kepçeyi tamamladığımızda. Silahlan yaptığımızda.”

Jennings sustu.

“Nasıl olduğunu çok iyi biliyorum! Ben yaşlı bir adamım. Uzun zamandır çalışıyorum. Fabrika’dan birinin şematiklerle kaçtığını söylediklerinde sonumuzun geldiğini düşündüm. Aynaya hasar verdiğini biliyorduk zaten. Bir bağlantı olduğunu biliyorduk, ama parçaları yerine oturtamadık.

“Elbette, ne yaptığımızı öğrenmek için seni aramıza Güvenlik’in soktuğunu düşündük. Sonra bilgiyi dışarı çıkaramayacağını anlayınca,

aynaya zarar verdiğini. Ayna zarar gördüğünde GP de gelip —”

Konuşmayı bırakıp, yanağını sıvazladı.

“Devam et” dedi Jennings.

“Demek bunu yalnız yaptın... Şantaj. Şirkete girmek için. Şirket’in var olma nedenini bilmiyorsun, Jennings! Girmeye nasıl cüret edersin! Uzun zamandır çalışıyoruz, inşa ediyoruz. Kendini kurtarmak için bizi felakete sürüklersin sen. Sırf kendini kurtarmak için bizi mahvedersin.”

“Sizi yok etmiyorum. Yardımım olabilir."

“Şirketi yalnız yönetiyorum. Benim Şirketim. Onu ben kurdum, bir araya getirdim. O benim.”

Jennings güldü. “Peki, sen ölünce ne olacak? Yoksa devrim sen yaşadığın sırada mı olacak?”

Rethrick başını ani bir hareketle kaldırdı. “Öleceksin ve devamını getirecek kimse olmayacak. İyi bir tamirci olduğumu biliyorsun. Kendin söyledin. Sen bir aptalsın, Rethrick. Her şeyi tek başına yönetmek istiyorsun. Her şeyi tek başına yapmak, tek başına karar vermek. Ama bir gün öleceksin. Ya sonra ne olacak?”

Sessizlik.

“Hem Şirketin hem de benim iyiliğim için... girmeme izin versen iyi edersin. Çok işine yarayabilirim. Öldüğünde şirket benimle devam edecek. Belki devrim de gerçekleşecek.”

“Hayatta olduğun için şükretmelisin! Eğer eşyaları dışarı çıkarmana izin vermeseydik...”

“Başka ne yapabilirdin? İnsanların aynanı onarmasına, kendi geleceklerini görmesine izin verip, kendilerine yardım etmek için parmaklarını bile kımıldatmamasına nasıl izin verebilirsin? Alternatif

ödeme koşulunu neden sözleşmeye katmak zorunda kaldığını anlamak gayet basit. Başka seçeneğin yoktu.”

"Ne yaptığımızı bile bilmiyorsun. Neden var olduğumuzu bilmiyorsun.”

"İyi bir fikrim var. Ne de olsa iki yıl senin için çalıştım.”

Dakikalar geçti. Rethrick yanağını ovuşturarak kuruyan dudaklarını tekrar tekrar yaladı. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti. En sonunda başını kaldırdı.

“Hayır” dedi. "Anlaşma yok. Şirketi benden başka kimse yönetmeyecek. Eğer ölürsem benimle birlikte ölür. O benim malım.”

Jennings dikkat kesildi. "O halde belgeler polise gider.”

Rethrick sessizliğini bozmadı, ama yüzünden Jennngs’i aniden ürperten garip bir ifade geçti.

“Kelly” dedi Jennings. "Belgeler yanında mı?”

Kelly canlanarak ayağa kalktı. Bembeyaz bir yüzle sigarasını söndürdü. “Hayır.”

“Neredeler? Onları nereye koydun?”

“Affedersin” dedi Kelly usulca. "Sana söylemeyeceğim."

Jennings kıza bakakaldı. "Ne?"

"Affedersin” dedi Kelly yine. Sesi alçak ve güçsüzdü. “Güvendeler. GP onları asla bulamayacak. Sen de öyle. Şartlar uygun olduğunda onları babama geri vereceğim.”

“Baban mı!”

“Kelly benim kızım” dedi Rethrick. “Hesaba katmadığın tek şey buydu Jennings. *Eski sen de* bunu hesaba katmamıştı. Bunu ikimizden

başka kimse bilmiyordu. Sorumluluk gerektiren konumlan aile içinde tutmak istedim. Bunun iyi bir fikir olduğunu görüyorum şu anda. Gizli tutmalıydık, yoksa GP kızımı hemen yakalardı. Hayatı tehlikede olurdu."

Jennings yavaşça soluğunu bıraktı. “Anlıyorum.” "Sana eşlik etmek iyi bir fikir gibi göründü” dedi Kelly. "Her halükârda tek başına yapacaktın çünkü. Belgeler de üzerinde olacaktı. Senin de söylediğin gibi eğer GP seni kâğıtlarla yakalarsa bu sonumuz olurdu. Bu nedenle söylediklerini yaptım. Belgeleri bana verir vermez onları güvenli bir yere sakladım." Hafifçe gülümsedi. “Onları benden başka kimse bulamayacak. Üzgünüm.”

“Jennings, bizimle içerde olabilirsin" dedi. Rethrick. "Eğer istersen bizim için sonsuza kadar çalışabilirsin. İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Her şeye ama —” “Ama Şirket’i senden başka kimse yönetemez.” "Doğru. Jennings, Şirket yaşlı. Benden daha yaşlı. Onu ben yaratmadım. Bana... *miras* bırakıldı diyebilirsin. Bu yükü üstlendim. Onu yönetmek, büyütmek ve o güne, senin deyiminle devrim gününe götürmek sorumluluğunu aldım.”

“Şirket yirminci yüzyılda büyükbabam tarafından kuruldu. Her zaman bir aile şirketiydi. Her zaman da öyle olacak. Bir gün Kelly’le evlendiğinde benim yerime geçecek bir varis olacak. Bu da kararlaştırıldı. Şirket Maine'de, küçük bir New England kasabasında kuruldu. Büyükbabam yaşlı bir New England’lıydı, tutumlu, dürüst bağımsızlığına tutkuyla bağlı biri. Küçük bir tamir işi vardı, küçük bir hırdavat ve tamir dükkanı. Büyük de yeteneği.

“Devletin ve büyük işletmelerin herkesi kuşattığını görünce yeraltına indi. Rethrick İnşaat haritadan kayboldu. Devletin Maine’i düzen altına alınması diğer yerlerden daha uzun sürdü. Dünyanın geri kalanı uluslararası karteller ve dünya-devletleri arasında bölündüğünde bile New

England hâlâ hayattaydı. Hâlâ özgürdü. Büyükbabam ve Rehrick İnşaat da öyle.”

"Büyükbabam birkaç adam getirdi, Orta Batı’dan tamirciler, doktorlar, avukatlar, haftalık gazetelerin muhabirleri. Şirket büyüdü. Silahlar ortaya çıktı. Silah ve bilgi. Zaman kepçesi ve ayna! Fabrika çok uzun bir sürede, büyük masraflarla gizlice yapıldı. Fabrika büyük. Büyük ve derin. Yeraltında gördüğünden çok daha fazla katı var. Öteki sen onları gördü. Orada büyük bir güç var. Güç ve kaybolmuş insanlar, aslında tüm dünyadan teker teker seçilip alınmış insanlar. Onların en iyilerini ilk biz aldık.

“Bir gün, Jennings, ortaya çıkacağız. Bu durum böyle devam edemez biliyorsun. İnsanlar siyasi ve ekonomik güçler tarafından bir o yana bir bu yana savrulamaz. Şu ya da bu devletin ya da kartelin taleplerine göre oraya buraya sürüklenen kitleler. Bir gün bir direniş olacak. Güçlü her şeyi göze alan bir direniş. Tepedeki, güçlü insanların değil, önemsiz insanların direnişi olacak. Otobüs şoförleri, bakkallar, görüntü ekranı operatörleri, garsonlar. Şirket de burada devreye girecek.

"Onlara ihtiyaçları olan yardımı sağlayacağız, araçlar, silahlar, bilgi. Onlara hizmetimizi ‘satacağız’. Bizi tutabilecekler. Tutabilecekleri birine ihtiyaçları olacak çünkü büyük şeylerle mücadele etmek zorunda kalacaklar. Büyük servet ve güçle.”

Sessizlik.

“Anlıyor musun?” dedi Kelly. “Bu nedenle. Bu babamın Şirketi. Her zaman öyle oldu. Maine insanı böyledir. O ailemizin bir parçası. Şirket aileye ait. O bizim.”

"Bizimle gel” dedi Rethrick. “Bir tamirci olarak. Üzgünüm ama bizim sınırlı bakış açımız bu şekilde. Dar görüşlü olabilir, ama her zaman işleri böyle yürüttük.”

Jennings karşılık vermedi. Elleri cebinde yavaşça büronun diğer köşesine yürüdü. Bir süre sonra jaluzileri kaldırıp aşağıya caddeye baktı.

Aşağıda Güvenlik kruvazörü, caddede aşağı yukarı akan trafikle birlikte sessizce sürüklenen küçük siyah bir böcek gibi görünüyordu. Park etmiş ikinci bir kruvazörün yanına geldi. Yeşil üniformalı dört GP park edilmiş aracın yanındaydı. Pencereden baktığı sırada caddenin karşısından daha fazla sayıda adamın geldiğini gördü. Jaluziyi bıraktı.

“Bu zor bir karar” dedi.

"Eğer dışarı çıkarsan seni yakalarlar” dedi Rethrick. "Her zaman dışardalar. Hiç şansın yok.”

"Lütfen —” dedi Kelly gözlerini ona kaldırarak.

Jennings ansızın gülümsedi. “Demek belgelerin nerede olduğunu söylemeyeceksin. Nereye sakladığını.

Kelly başını salladı.

“Bekle." Jennings cebine uzandı. Küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Yavaşça açarak üzerindeki yazıyı gözüyle takip etti. “Bir ihtimal onu dün öğleden sonra saat üçte Dunne Merkez Bankası’na emanet etmiş olabilir misin? Kasalarında korunmak üzere?”

Kelly’nin soluğu kesildi. El çantasını kapıp açtı. Jennings kâğıt parçasını, paket makbuzunu tekrar cebine koydu. “Demek bunu bile gördü” diye mırıldandı. “Son parça. Ne için olduğunu merak ediyordum.”

Kelly çılgına dönmüş bir yüzle telaşla çantasını karıştırdı. Bir kâğıt parçası çıkarıp salladı.

"Yanılıyorsun! İşte burada! Hâlâ burada.” Bir parça rahatladı. "Elindeki ne bilmiyorum, ama bu —"

Tepelerinde bir şey hareket etti. Karanlık yuvarlak bir boşluk oluştu. Boşluk hareketlendi. Kelly ve Rethrick donakalarak yukarıya baktı.

Karanlık daireden titrek ışıklı bir çubuğun ucunda bir metal bir pençe göründü. Pençe geniş bir kavis çizerek aşağı indi. Kelly’nin elindeki kâğıdı aldı. Bir an duraksadı. Sonra tekrar kendini geriye çekip kâğıtla birlikte siyah yuvarlağın içinde kayboldu. Sonra çubuk, pençe ve yuvarlak sessizce kayboldu. Geriye hiçbir şey kalmadı. Hem de hiçbir şey.

"Nerede - nereye gitti?” diye fısıldadı Kelly. “Kâğıt. O da neydi?”

Jennings cebine dokundu. “Güvende. Burada güvende. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Endişelenmeye başlamıştım.”

Rethrick ve kızı şaşkınlıkla sessizleşti.

“Bu kadar mutsuz durmayın” dedi Jennings. Kollarını kavuşturdu. “Kâğıt güvende - Şirket de öyle. Zamanı geldiğinde, güçlü ve devrime yardım etmekten büyük memnuniyet duyarak orada olacağım. Hepimiz bunun olduğundan emin olacağız, sen, ben ve kızın."

Gözleri parlayarak Kelly’ye baktı. “Üçümüz. Belki o zamana kadar aileye yeni üyeler de katılır!"

ULU C

Sorular ona gitme zamanı gelmeden hemen önce söylendi. Walter Kent onu diğerlerinden ayırıp bir kenara çekti. Ellerini Meredith’in omuzlarına koyarak dikkatle yüzüne baktı.

“Kimsenin geri dönmediğini unutma. Eğer geri gelirsen sen ilk olacaksın. Elli yıldır geri gelen ilk kişi.”

Tim Meredith gergindi, utanmıştı ama Kent’in sözlerine minnettar bir halde başını salladı. Ne de olsa Kent Kabile reisiydi, çelik grisi saçları ve sakallan olan etkileyici yaşlı bir adamdı. Sağ gözünün üzerinde bir bant vardı, kemerinde herkesin aksine tek bıçak yerine iki bıçak taşıyordu. Edebiyat bilgisi de olduğu söyleniyordu.

“Yolculuk bir günden biraz fazla sürüyor. Sana bir tabanca veriyoruz. Mermi de var, ama kaçının işe yaradığını kimse bilmiyor. Yiyeceğin yanında mı?”

Meredith paketini karıştırdı. Bir anahtarın bağlı olduğu teneke bir kutu çıkardı. “Bu yeter sanırım" dedi kutuyu evirip çevirerek.

“Ya su?"

Meredith matarasını tıngırdattı.

“İyi.” Kent genç adamı inceledi. Meredith deri çizme, hayvan derisinden palto ve tozluk giyiyordu. Başını paslı metal bir miğfer koruyordu. Boynundaki ham deri ipin ucunda bir dürbün sallanıyordu. Kent, Meredith’in ellerini örten kalın eldivenlere dokundu. "Bu kalan son çiftti" dedi. "Bir daha aynılarını görmeyeceğiz.”

"Onları bırakayım mı?”

“Onların da senin de geri geleceğinizi umalım.” Kent onu kolundan tutup kimsenin onları duymaması için diğerlerinden biraz uzaklaştırdı. Kabilenin geri kalanı, kadınlar, çocuklar ve erkekler Sığınak’ın ağzında sessizce durmuş izliyorlardı. Sığınak betondandı, zaman zaman kesilen direklerle güçlen derilmişti. Çok uzun zaman önce geçmişte bir kez ağzından aşağı yapraklar ve dallardan oluşan bir ağ sarkıyordu, ama kablolar aşınıp koptuğunda her şey çürümüştü. Zaten bugünlerde gökyüzünde küçük bir beton yuvarlağı, kabilenin yaşadığı büyük yeraltı dehlizlerinin girişini fark edecek hiçbir şey yoktu.

"Şimdi” dedi Kent. “Üç soru.” Meredith’e yaklaştı. “Belleğin güçlü müdür?"

“Evet" dedi Meredith.

“Kaç kitap var ezberinde?”

"Bana yalnızca altı kitap okundu" diye mırıldandı Meredith. "Ama hepsini biliyorum."

"Bu yeterli. Şimdi dinle. Bu soruları bir yıl boyunca kararlaştırdık. Ne yazık ki yalnızca üç tane sorabiliriz, bu nedenle titizlikle seçim yaptık.”

Böyle diyerek sorulan Meredith’in kulağına fısıldadı.

Sonrasında sessizlik oldu. Meredith soruları düşündü, zihninde evirip çevirdi. “Ulu C bunlara cevap verebilecek mi sizce?” dedi en sonunda.

“Bilmiyorum. Zor sorular.”

Meredith başını salladı. "Öyle. Dua edelim."

Kent omzunu sıvazladı. “Pekâlâ. Yola çıkmaya hazırsın. Eğer her şey yolunda giderse iki gün içinde burada olacaksın. Seni izliyor olacağız. İyi şanslar evlat."

“Sağ olun” dedi Meredith. Yavaşça diğerlerinin yanına döndü. Bill Gustavson hiçbir şey söylemeden gözleri heyecanla parlayarak ona tabancayı verdi.

“Bir pusula" dedi John Page kadınının yanından ayrılarak. Meredith’e küçük bir askeri pusula uzattı. John Page’in komşu kabileden kaçırılmış esmer kadını Meredith’e cesaret verici bir biçimde gülümsedi.

"Tim!”

Meredith döndü. Anne Fry ona doğru koşuyordu. Uzanıp kızın ellerini yakaladı.

“İyi olacağım" dedi. "Merak etme.”

“Tim." Kız vahşi gözlerle ona baktı. “Tim, dikkatli ol. Olur mu?”

“Elbette.” Sırıtarak beceriksizce elini gür kısa saçlarının arasından geçirdi. "Geri döneceğim."

Ama kalbinde bir soğukluk, katılaşan bir buz parçası vardı sanki. Ölüm korkusu. Aniden kızdan uzaklaştı. “Hoşça kalın" dedi herkese.

Kabile dönüp ondan uzaklaşmaya başladı. Yalnızdı. Gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Üç sorunun üzerinden bir kez daha geçti. Neden onu seçmişlerdi? Ama birinin gidip sorması gerekiyordu. Açıklığın ucuna doğru yürüdü.

“Güle güle” diye bağırdı oğullarıyla birlikte duran Kent.

Meredith elini salladı. Bir an sonra eli bıçağında, pusulasını sıkı sıkı göğsüne bastırarak ormana daldı.

Bıçağını sağa sola sallayıp yolunu kapatan dalları ve sürüngen bitkileri keserek düzenli bir tempoda yürüdü. Zaman zaman önündeki otların arasında büyük böcekler kaçışıyordu. Bir keresinde yumruğu büyüklüğünde bir kın kanatlı gördü.

Kırılma’dan önce böyle şeyler var mıydı? Muhtemelen hayır. Ezberlediği kitaplardan birinde Kırılma’dan önce yeryüzündeki canlı türlerini öğrenmişti. Büyük böceklerle ilgili bir şey hatırlamıyordu. Hayvanlar sürüler halinde besleniyor ve düzenli olarak öldürülüyor diye hatırlıyordu. Kimse avlanmıyor ya da tuzak kurmuyordu.

O gece bir beton parçasında artık yerinde olmayan binalardan birinin temelinde kamp kurdu.

İki kez yakınlarında dolaşan bir şeylerin sesini işiterek uyandı, ama yaklaşan bir şey olmadı, güneş tekrar doğduğunda ise sağsalim uyandı. Kumanya kutusunu açıp yemek yedi. Sonra eşyalarını toplayarak yola devam etti. Gün ortasına doğru belindeki sayaç kaygı verici bir şekilde tıkırdamaya başladı. Durdu, derin derin soluyarak düşündü.

Kalıntılara yaklaştığına kuşku yoktu. Bundan böyle sürekli olarak radyasyon birikintileri olmasını bekleyebilirdi. Sayaca dokundu. Yararlı bir aletti. En sonunda dikkatle yürüyerek kısa bir mesafe katetti. Tıkırtı kesildi, birikintiyi geride bırakmıştı. Sürüngen bitkilerin arasından kendine yol açarak bir yokuşu tırmandı. Yüzüne doğru yükselen kelebek sürüsünü ellerini sallayarak uzaklaştırdı. Yamacın tepesine ulaştığında durup dürbünü gözlerine kaldırdı.

Çok uzakta uçsuz bucaksız yeşil bir alanın ortasında siyah bir leke vardı. Yanmış bir alan.

Erimiş metal ve betondan oluşan harap olmuş büyük bir kuşak. Soluğunu tuttu. Burası kalıntılardı, yaklaşıyordu. Hayatında ilk kez bir kentin kalıntılarını, bir zamanlar binalar ve caddeler olan sütunlarla enkazı gerçek anlamda ilk kez görüyordu. Aklına çılgınca bir düşünce girdi bir an. İlerlemek yerine saklanabilirdi! Çalıların arasına yatıp bekleyebilirdi. Sonra herkes öldüğünü düşündüğünde, kabile izcileri geriye döndüğünde gizlice kuzeye gidebilir, onları geride bırakıp uzaklaşabilirdi.

Kuzey. Orada bir başka kabile vardı, daha *büyük* bir kabile. Onlarla güvende olurdu. Onu bulabilmelerinin imkânı yoktu. Hem zaten kuzey kabilesinin bombaları ve bakteri küreleri vardı. Eğer onlara ulaşabilirse...

Hayır. Derin titrek bir soluk aldı. Hata yapıyordu. Bu yolculuğa gönderilmişti. Her yıl onun şimdi yaptığı gibi bir genç dikkatle oluşturulmuş üç soruyla giderdi. Bunlar zor sorulardı. Hiç kimsenin cevabını bilmediği sorular. Soruların üzerinden bir kez daha geçti. Ulu C onları cevaplayabilecek miydi? Üçünü birden? Ulu C'nin her şeyi bildiği söylenirdi. Yüz yıldır büyük, yıkık evinde sorulan cevaplamıştı. Eğer o gitmezse, eğer hiçbir genç gönderilmezse... Ürperdi. Bu önceki gibi ikinci bir Kırılma'ya yol açardı. Bir kez yapmıştı, tekrar yapabilirdi. Devam etmekten başka seçeneği yoktu.

Meredith dürbününü indirdi. Yamaçtan aşağı inmeye başladı. Yanından iri, gri bir fare geçti. Hemen bıçağını çekti, ama fare yoluna devam etti. Fareler, bu kötüydü işte. Fareler mikrop taşırdı.

Yarım saat sonra sayacı bu kez çılgın bir telaşla tıkırdamaya başladı. Geri çekildi. İlerledi, henüz otların bürümediği geniş bir enkaz çukuru, bombanın açtığı bir krater vardı. Çevresinden dolaşması daha iyi olacaktı. Bir kenarından yavaşça ve temkinle yürüyerek ilerledi. Sayaç bir kez tıkırdadı. Vızıldayan mermiler gibi hızla attı. Sonra sessizlik. Güvendeydi.

Günün ilerleyen saatlerinde kumanyasından biraz daha yemek yiyip matarasından su içti. Uzun sürmeyecekti. Gece olmadan orada olurdu. Yıkık sokaklardan aşağı, onun evi olan geniş taş ve sütun yığınına doğru yürüyecekti. Basamakları çıkacaktı. Her şey ona defalarca anlatılmıştı.

Sığınaktaki haritada her taş dikkatle kaydedilmişti. Oraya, Ulu C'nin evine giden sokağı ezbere biliyordu. Büyük kapıların nasıl yüzleri kırık ve yarılmış yerde yattığını biliyordu. İçerdeki karanlık ve boş

koridorların nasıl görüneceğini biliyordu. Geniş odaya, örümceklerin, yarasaların ve yankılanan seslerin odasına geçecekti. Ve o orada olacaktı. Ulu C. Sessizce, soruların gelmesini bekliyor olacaktı. Üç - yalnızca üç soru. Onları dinleyecekti. Sonra ölçüp biçecek, derin derin düşünecekti. İçinde yanıp sönecek ve vızıldayacaktı. Parçalar, kollar, şalterler ve bobinler hareket edecekti. Röleler açılıp kapanacaktı. Cevaplan bilecek miydi?

İlerlemeye devam etti. Çok ilerde sık ormanlık arazinin millerce ötesinde kalıntıların ana hatları giderek büyüdü.

Kayalık bir tepenin kenarından tırmanıp bir zamanlar kentin olduğu yere baktığında güneş batmaktaydı. Kemer ışığını alıp açtı. Işık azalıp titredi, içindeki küçük piller neredeyse bitmişti. Yine de yıkık sokakları ve taş yığınlarını görebiliyordu. Büyükbabasının yaşadığı kentin kalıntıları. Büyük kayalardan aşağı inip gürültüyle aşağı atladı. Sayacı öfkeyle tıkırdıyordu, ama ona aldırış etmedi. Başka bir giriş yoktu. Burası tek yoldu. Diğer tarafta bir cüruf duvarı yolu kapatıyordu. Derin soluklar alarak yavaşça yürüdü. Alacakaranlıkta taşlara birkaç kuş tünedi, arada sırada bir kertenkele kayarak bir yarıkta kayboluyordu. Burada bir tür yaşam vardı. Binaların kalıntıları ve iskeletleri arasında sürünmeye uyum sağlamış kuşlar ve kertenkeleler. Ama bu yöne başka hiçbir şey gelmezdi, ne kabileler ne de büyük hayvanlar. Çoğu canlılar, vahşi köpekler bile buradan uzak dururdu. Nedenini anlayabiliyordu. Zayıf ışığını sağa sola tutarak ilerledi. Yeraltı sığınağının bir bölümü olan ağzı açık bir çukurun etrafından dolaştı. Her iki yanında namluları eğri büğrü parçalanmış silahlar tüm çıplaklığıyla yükseliyordu. Meredith hiç bir silah ateşlememişti. Kabilenin pek az metal silahı vardı. Çoğunlukla yaptıkları silahlara, mızraklara ve oklara bağımlıydılar. Oklar ve yaylar. Taş sopalar.

Önünde devasa bir karartı yükseldi. Çok büyük bir binanın kalıntıları. Işığını yukarı tuttu, ama çevresini seçebileceği kadar uzağı aydınlatmıyordu. Bu ev miydi? Hayır. Daha ilerdeydi. Yürümeye devam

ederek bir zamanlar sokak barikatı olan metal çubukların, içlerindeki kumlar dökülmüş çuvalların ve dikenli tellerin üzerinden atladı.

Kısa bir süre sonra ona ulaştı. Durdu, elleri belinde beton basamaklardan yukarı kapıya, karanlık oyuğa baktı. Gelmişti. Bir saniye sonra geri dönmek mümkün olmayacaktı. Eğer şimdi devam ederse vazgeçemeyecekti. Ayakları basamaklara değer demez kararını vermiş olacaktı. Açık ağızdan girdiğinde kısa bir mesafe kalıyordu, kıvrılan bir koridordan binanın merkezine gidecekti.

Meredith uzun bir süre derin düşünceler içinde siyah sakalını sıvazladı. Ne yapmalıydı? Geldiği gibi geri mi dönmeliydi koşa koşa? Gerekirse hayatta kalmak için hayvanlan tabancasıyla vurabilirdi. Sonra kuzeye...

Hayır, üç soruyu sorması için ona güveniyorlardı. Eğer o yapmazsa, daha sonra bir başkası gelmek zorunda kalacaktı. Dönüşü yoktu. Karar çoktan verilmişti. O seçildiğinde verilmişti. Artık çok geçti. Işığıyla önünü aydınlatarak ufalanan basamaklardan çıktı. Girişte durdu. Başının üzerinde betona kazınmış bazı sözcükler vardı. Birkaç harf biliyordu. Bunları anlayabilir miydi? Yavaşça heceledi:

FEDERAL ARAŞTIRMA İSTASYONU 7

GEÇİŞ BELGESİ GÖSTERİNİZ

Sözcükler ona bir şey ifade etmiyordu. "Federal" cümlesi dışında. Daha önce bir yerden duymuştu, ama nereden olduğunu hatırlamıyordu. Omuz silkti. Önemli değildi. İlerlemeye devam etti.

Koridorları aşmak yalnızca birkaç dakikasını aldı. Bir kez yanlışlıkla sağa döndüğünde kendini çökmüş bir avluda buldu, taşlar ve kablolarla dolu, koyu renkli yapışkan otlarla kaplıydı burası. Ama ondan sonra yanlış yere dönmemek için elini duvardan ayırmadan doğru yolda

ilerledi. Arada sırada tıklayan sayacına aldırış etmedi. En sonunda yüzüne kum, pis kokulu bir rüzgâr esti ve yanındaki beton duvar aniden sona erdi. Gelmişti. Işığını çevreye tuttu. Önünde bir aralık, kemerli bir yol vardı. Burasıydı. Başını kaldırdı. Bu kez betona cıvatalarla tutturulmuş metal bir levha üzerinde başka sözcükler gördü.

BİLGİ İŞLEM BÖLÜMÜ

YETKİLİ OLMAYAN GİREMEZ

İÇERİ GİRMEYİNİZ

Gülümsedi. Sözcükler, işaretler, harfler. Hepsi kaybolmuş, hepsi unutulmuş. Kemerli yola girdi.

Çevresindeki hava akımı şiddetlenmiş, yanından hızla esiyordu. Ürkmüş bir yarasa kanatlarını çırparak yanından geçti. Çizmelerinin çıkardığı çınlamadan odanın büyük olduğunu çıkardı, hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Bir şeye takılarak hemen durdu ve ışığını yere indirdi.

İlk başta ne olduğunu anlayamadı. Oda bir sürü sıra sıra eşyayla doluydu, dik duran ve ufalanan şeylerden yüzlerce vardı. Kaşlarını çatarak merakla düşündü. Bunlar neydi? Putlar mı? Heykel mi? Sonra anladı. Oturmak içindiler. Çürüyen, parçalarına ayrılmakta olan koltuk sıraları. Koltuklardan birini tekmelediğinde bir yığın halinde çöktü, kalkan toz bulutu karanlığın içinde dağıldı. Meredith yüksek sesle güldü.

“Kim var orada?” dedi bir ses.

Meredith donakaldı. Ağzı açıldı, ama ses çıkaramadı. Teninde buz gibi ter damlaları birikti. Yutkundu, uyuşmuş parmaklarla dudaklarını ovaladı.

"Kim var orada?” diye geldi ses tekrar. Metalik, sert ve insanın içine işleyen bir sesti. Hiçbir sıcaklık taşımayan duygusuz bir ses. Çelik ve

pirinçten bir ses. Ulu C!

Korkmuştu, hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. Bedeni berbat bir biçimde titriyordu.

Sarsak adımlarla, geçitten aşağı yürüdü, ışığını önüne tutarak kırık dökük koltukların yanından geçti. Çok ileride ve yukarısında ışıkların pırıldadığı bir banko vardı. Bir vızıltı vardı. Ulu C canlanıyordu, orada olduğunun farkındaydı, kendini uykundan uyandırıyordu. Daha fazla ışık parlayarak yandı, şalterler ve rölelerin sesleri arttı.

“Sen kimsin?" dedi.

“Ben...ben sorularla geldim." Meredith ışıklı bankoya doğru sendeledi. Metal bir parmaklığa çarparak, sersemledi, gerileyip dengesini bulmaya çalıştı. “Üç soru. Sana sormam gerek.”

Sessizlik oldu.

“Evet" dedi Ulu C en sonunda. “Soru zamanı yine geldi. Hazırlar mı?”

“Evet. Çok zorlar. Bunlan kolay bulacağını sanmıyorum. Belki cevap veremeyeceksin Biz...”

"Cevap vereceğim. Her zaman cevap verdim. Yaklaş.”

Meredith parmaklığa değmekten kaçınarak koridorun yukarısına ilerledi.

“Evet, bileceğim. Zor olacağını düşünüyorsun. Siz insanların geçmişte bana sorulan sorular hakkında hiçbir fikriniz yok. Kırılma’dan önce aklınıza bile gelmeyecek sorulan cevapladım. Hesaplanması günler süren soruları cevapladım. Aynı cevaplan insanların kendi kendilerine bulması aylar sürerdi.”

Meredith yavaş yavaş cesaretini toplamaya başladı.

“Bütün dünyadan insanların” dedi, “Sana soru sormak için geldikleri doğru mu?”

“Evet. Her yerden bilim adamları gelerek bana sorular sordular, ben de onları cevapladım. Bilmediğim hiçbir şey yoktu.”

"Nasıl - nasıl var oldun?"

“Üç sorundan biri mi bu?”

"Hayır.” Meredith çabucak başını salladı. “Hayır, elbette değil.”

“Yaklaş” dedi Ulu C. “Neye benzediğini seçemiyorum. Kentin hemen dışındaki kabileden misin?”

"Evet.”

“Kaç kişisiniz?”

"Birkaç yüz."

“Sayınız artıyor.”

"Her gün artıyor.” Meredith parça gururla kabardı. “Benim şahsen, sekiz kadından çocuğum oldu.” “Harika” dedi Ulu C, ama Meredith onun ciddi olup olmadığını anlayamadı. Bir an sessizlik oldu. “Silahım var” dedi Meredith. "Bir tabanca.”

"Öyle mi?”

Kaldırdı. “Daha önce hiç tabancayla ateş etmedim. Kurşunlarımız var, ama hâlâ işe yarıyorlar mı bilmiyorum.”

"Adın ne?” dedi Ulu C.

“Meredith. Tim Meredith.”

“Elbette genç bir adamsın.”

“Evet. Neden?”

“Seni az çok görebiliyorum” dedi Ulu C, sorusunu duymazdan gelerek. “Kırılma sırasında teçhizatımın bir kısmı tahrip oldu, ama hâlâ biraz görebiliyorum. İlk başta matematik sorularını görsel olarak tarıyordum. Bu zaman kazandırıyordu. Üzerinde miğfer ve dürbün olduğunu görüyorum. Ve ordu botları. Onları nereden buldun? Kabilen böyle şeyler yapmıyor, öyle değil mi?"

“Hayır. Yeraltındaki dolaplarda bulundular.” “Kırılma’dan kalan askeri malzemeler” dedi Ulu C. "Rengine bakılırsa Birleşmiş Milletler malzemesi."

“İkinci bir Kırılma’yı yapabileceğin doğru mu? İlki gibi? Tekrar yapabilir misin gerçekten?”

“Elbette! Ne zaman olursa yapabilirim. Hemen şimdi bile.”

"Nasıl?” diye sordu Meredith tedbirli bir biçimde. "Bana nasıl yapacağını söyle."

“Önceki gibi” dedi Ulu C belirsizce. “Kabilenin çok iyi bildiği gibi - daha önce yaptım.”

"Efsanelerimiz bize dünyanın ateşe verildiğini söylüyor. Atomlar onu aniden korkunç bir hale getirmiş. Atomları da sen keşfedip dünyaya vermişsin. Yukarıdan getirmişsin. Ama *nasıl* yapıldığını bilmiyoruz.”

"Sana hiçbir zaman söylemem bunu. Bilmen bile korkunç olacaktır. Unutulması en iyisi."

“Elbette, sen öyle diyorsan” diye mırıldandı Meredith. “İnsanlar seni her zaman dinledi. Gelip, sana sorular sordu ve seni dinledi.”

Ulu C sessizdi. "Biliyor musun” dedi en sonunda, “Çok uzun zamandır buradayım. Kırılma’dan önce yaşamın nasıl olduğunu

hatırlıyorum. Sana onun hakkında pek çok şey anlatabilirim. O zamanlar yaşam çok farklıydı. Sakal bırakıyorsun ve ormanda hayvan avlıyorsun. Kırılma'dan önce ormanlar yoktu. Sadece kentler ve çiftlikler vardı. Erkekler sakalsız, tıraşlıydı. O zamanlar çoğu beyaz giysiler giyerdi. Bilimadamıydılar. İşlerinde iyiydiler. Beni bilimadamları yaptı."

"Onlara ne oldu?"

"Gittiler" dedi Ulu C belirsizce. "Einstein tanıdık mı? Albert Einstein?"

"Hayır."

"En büyük bilimadamı oydu. Bu adı duymadığından emin misin?" Ulu C hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ben onun bile cevaplayamadığı soruları cevapladım. Başka bilgisayarlar da vardı, ama hiçbiri benim kadar etkileyici değildi."

Meredith başını salladı.

"İlk sorun nedir?" dedi Ulu C. "Sor, cevaplayayım."

Meredith'in içini ani bir korku kapladı. Dizleri titredi. "İlk soru?" Mırıldandı. "Bir bakayım. Düşünmeliyim."

"Unuttun mu?"

"Hayır. Onları sıraya koymalıyım." Dudaklarını ıslatıp tedirgin bir biçimde siyah sakalını sıvazladı.

"Bir düşüneyim. Önce en kolayını soracağım. Ama bu bile çok zor. Kabile reisi..."

"Sor."

Meredith başını salladı. Yutkunarak gözlerini yukarı kaldırdı. Konuştuğunda boğazı kupkuru sesi kısıktı. "İlk soru. Yağmur...yağmur

nereden...”

“Daha yüksek sesle” dedi Ulu C.

Meredith derin bir soluk aldı. “Yağmur nereden gelir?" dedi.

Sessizlik.

“Biliyor musun?" dedi, gergin bir biçimde bekleyerek. Tepesinde sıra sıra ışıklar hareket etti. Ulu C düşünüyor, tasarlıyordu. Alçak bir uğultu çıkararak vızıldadı. “Cevabını biliyor musun?”

“Yağmur yeryüzünden büyük ölçüde okyanuslardan gelir” dedi Ulu C. “Buharlaşma yoluyla havaya yükselir. Bu sürecin etmeni güneşin sıcaklığıdır. Okyanuslardan yükselen nem zerrecikler halindedir. Bu zerrecikler yeterince yükseldiğinde daha soğuk bir hava kuşağıyla karşılaşır. Bu noktada yoğuşma olur. Nem Büyük Bulutlar halinde toplanır. Yeterli miktarda nem toplandığında su damlalar halinde yeryüzüne iner. Siz bu damlalara yağmur diyorsunuz.”

Meredith başını sallayarak aptallaşmış bir halde çenesini ovuşturdu.

“Anlıyorum." Tekrar başını salladı. “Böyle mi oluyor?”

“Evet."

“Emin misin?"

"Elbette. İkinci soru nedir? Bu pek zor değildi. İçimde saklanan bilgi ve veri hakkında en ufak bir fikrin yok. Bir zamanlar dünyanın en iyi beyinlerinin anlayamadığı soruları cevaplıyordum, en azından benim kadar hızlı anlayamıyorlardı. Sıradaki soru nedir?”

“Bu çok daha zor.” Meredith zayıf bir biçimde gülümsedi. Ulu C yağmur sorusunu cevaplamıştı, ama bu sorunun yanıtını bilemezdi kesinlikle. "Söyle” dedi yavaşça. “Söyleyebilirsen bana gökyüzünde güneşi neyin hareket ettirdiğini söyle. Neden durmuyor? Neden yere düşmüyor?"

Ulu C neredeyse kahkaha denebilecek tuhaf bir vızıltı çıkardı. “Cevaba şaşıracaksın. Güneş hareket etmez. En azından senin hareket olarak gördüğün şey hareket değildir. Gördüğün şey dünyanın güneş çevresinde dönerkenki hareketi. Sen dünyada olduğun için sana sen sabit duruyormuşsun ve güneş hareket ediyormuş gibi geliyor. Öyle değil. Dünya dahil dokuz gezegenin dokuzu da elips biçiminde bir yörüngeyi izleyerek güneşin çevresinde döner. Milyonlarca yıldır böyle yapıyorlar. Bu sorunu cevaplıyor mu?”

Meredith’in kalbi sıkıştı. Şiddetle titremeye başladı. En sonunda kendini toparlamayı başardı. "İnanmakta zorlanıyorum. Doğruyu mu söylüyorsun?"

“Bu benim için tek gerçek” dedi Ulu C. “Yalan söylemek benim için olanaksız. Üçüncü soru nedir?”

“Bekle” dedi Meredith boğuk bir sesle. "Bir saniye düşüneyim.”

Biraz uzaklaştı. “Düşünmeliyim.”

“Neden?”

“Bekle.” Meredith geriledi. Yere çömelip sersemlemiş bir halde ileriye baktı. Bu olanaksızdı. Ulu C ilk soruları kolayca cevaplamıştı! Ama böyle şeyleri nasıl bilebilirdi? Güneş hakkında nasıl bilgisi olabilirdi? Gökyüzü hakkında? Ulu C evinde hapisti. Güneşin hareket etmediğini nereden bilebilirdi? Başı dönüyordu. Görmediği bir şey hakkında nasıl bilgisi olabilirdi. Kitaplardan belki de. Başını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Belki Kırılma’dan önce birileri ona kitap okumuştu. Kaşlarını çatarak dudaklarını sımsıkı kapadı. Muhtemelen bu yüzdendi. Yavaşça ayağa kalktı.

“Hazır mısın?” dedi Ulu C. "Sor.”

“Bunu yanıtlaman imkânsız. Yaşayan hiç kimse bilemez bunu. İşte soru. Dünya nasıl var oldu?" Meredith gülümsedi. “Bilemezsin. Dünyadan önce var olmuyordun. Bu nedenle bilmen olanaksız.”

“Birkaç teori var" dedi Ulu C sakin bir sesle. “En ikna edici olanı bulutsu hipotezi. Buna göre giderek küçülen..."

Meredith afallamış bir halde dinledi, sözcükleri doğru düzgün duymuyordu. Olabilir miydi? Ulu C dünyanın nasıl oluştuğunu gerçekten biliyor olabilir miydi?

Kendini toparlayıp sözcükleri anlamaya çalıştı.

"... Bu teoriyi doğrulamanın birkaç yolu var, bu da diğerlerine göre onu daha inanılır kılıyor. Son zamanlarda pek itibar edilmese bile diğerleri arasında en yaygın teori bir zamanlar ikinci bir yıldızın gezegenimize yaklaşarak şiddetli bir..."

Ulu C konuya ısınarak konuştukça konuştu. Sorunun hoşuna gittiği belliydi. Bunun Kırılma’dan önce uzak geçmişte sık sık karşılaştığı tipte bir soru olduğu da belliydi. Üç soruyu, Kabile’nin bütün bir yıl boyunca üzerinde çalıştığı üç sorunun hepsini kolayca cevaplanmıştı. İnanılır gibi değildi.

Meredith serseme dönmüştü.

Ulu C bitirdi. “Eee?" dedi. “İkna oldun mu? Cevaplan bildiğimi görebiliyorsun. Gerçekten cevaplayamayacağımı mı düşündün?”

Meredith karşılık vermedi. Sersemlemiş, şok ve korkuyla dehşete kapılmıştı. Yüzünden süzülen terler sakalına akıyordu. Ağzını açtı, ama konuşamadı.

“Ve şimdi” dedi Ulu C, “soruları cevaplayabildiğime göre lütfen öne çık.”

Meredith kaskatı bacaklarla, sanki uykudaymış gibi ileri bakarak yürüdü. Çevresinde ışık belirdi, titreyerek yandı ve odayı aydınlattı. İlk kez Ulu C’yi gördü. İlk kez karanlık aydınlandı.

Ulu C platformunda yatıyordu, ağır, paslı metal bir küptü. Üzerindeki çatının bir bölümü çökerek açılmış, beton bloklar sağ tarafını göçertmişti. Platformun çevresine metal tüpler ve parçalar dağılmıştı, çöken çatının kırıp büktüğü parçalardı bunlar.

Ulu C bir zamanlar parlaktı. Ama artık küp kirli ve lekeliydi. Çatıdan su damlamış, duvarlar yağmur ve çamurla yıkanmıştı. Çatıdan içeri giren kuşlar üzerine tünemiş, arkalarında tüylerini ve pisliklerini bırakmıştı. İlk yıkımda bağlantı kablolarının çoğu, küpten kumanda paneline giden kablo bağlantısı kopmuştu.

Platformun çevresine dağılmış, yığılmış metal ve kablo kalıntılarının yanında başka bir şey daha vardı. Ulu C’nin önündeki platformun çevresinde bir halka halinde yığılı kemikler. Kemikler ve giysi parçaları, metal kemer tokaları, iğneler, bir miğfer, birkaç bıçak, bir kumanya kutusu.

Ondan önce gelen gençlerden geriye kalanlardı bunlar. Her biri kendi üç sorusuyla gelmiş ve Ulu C’nin cevapları bilemeyeceğini ummuş, bunun için dua etmişti.

“Yukarı çık" dedi Ulu C.

Meredith platforma çıktı. Önünde kısa metal bir merdiven kübün üzerine çıkıyordu. Zihni bomboş, uyuşmuş bir halde, bilinçsizce, bir makine gibi hareket ederek merdivenin basamaklarından çıktı. Kübün metal yüzeyinin bir parçası gıcırdayıp geriye kaydı.

Meredith aşağı baktı. Hareketli bir sıvıyla dolu bir tekneye bakıyordu. Kübün bağırsaklarında, Ulu C’nin derinliklerinde bir tekne.

Duraksadı, birden direnmeye başlayıp geriledi.

“Atla” dedi Ulu C.

Meredith uzun bir süre kenarda durup, korku ve dehşetten donakalmış bir halde kübün içine baktı. Başı çınlıyor, her şeyi titrek ve bulanık görüyordu. Oda bir yana eğilmeye, çevresinde yavaş yavaş dönmeye başladı. Ayakta ileri geri sallandı.

“Atla” dedi Ulu C.

Atladı.

Bir saniye sonra metal yüzey kayarak yerine oturdu. Kübün yüzeyi bir kez daha birleşti.

İçeride, mekanizmanın derinliklerinde, hidroklorik asit teknesi hareketlenip fırıl fırıl dönerek içinde yatan hareketsiz bedeni çekiştirdi. En sonunda beden erimeye başladı, yapı birimleri borular ve tüpler tarafından emilerek Ulu C'nin her bir bölümüne aktı. En sonunda hareket kesildi. Büyük küp sessizleşti.

Işıklar teker teker söndü. Oda yeniden karardı.

Son emme hareketi Ulu C’nin önündeki dar bir bölmenin açılması oldu. Gri bir şey dışarı fırlatıldı. Kemikler ve metal bir miğfer. Kübün önündeki yığına düşerek, daha önce gelen elli kişiden kalanlara katıldılar. Son ışık söndü, makine sessizleşti. Ulu C gelecek yılı beklemeye koyuldu.

Üçüncü günden sonra Kent genç adamın dönmeyeceğini biliyordu. Kabile izcileriyle birlikte Sığınak’a geri döndü. Yüzü karanlık ve asıktı, hiçbir şey söylemedi.

"Biri daha gitti” dedi Page. "O üçünü yanıtlayamayacağından o kadar emindim ki! Koca bir yılın emeği gitti!”

"Her zaman ona kurban mı vereceğiz?” diye sordu Bill Gustavson. “Bu sonsuza dek, yıllar boyu böyle mi gidecek?"

“Bir gün yanıtını veremeyeceği bir soru bulacağız” dedi Kent. “O zaman bizi rahat bırakacak. Ona cevap veremeyeceği bir soru sorarsak onu beslemek zorunda kalmayacağız. Doğru soruyu bir bulabilirsek!”

Anne Fry bembeyaz bir yüzle yanına yaklaştı. “Walter?” dedi.

“Evet?”

“Her zaman böyle miydi - hep böyle mi hayatta tutuldu? Her zaman devam etmek için bizden birine mi ihtiyacı vardı? Bir makineyi hayatta tutmak için insanların kullanılması gerektiğine inanamıyorum."

Kent başını salladı. “Kırılma’dan önce bir tür yapay yakıt kullanıyordu muhtemelen. Soma bir şey oldu. Belki yakıt boruları parçalandı ya da hasar gördü ve yöntemini değiştirdi. Bunu yapmak zorunda kaldı sanırım. Bu anlamda bize benziyordu. Hepimiz düzenimizi değiştirdik. Bir zamanlar insanlar hayvanları avlayıp tuzak kurmuyordu. Ulu C de bir zamanlar insanlara tuzak kurmuyordu.”

“Neden - Kırılma’yı neden yaptı, Walter?”

“Bizden daha güçlü olduğunu göstermek için.”

"Her zaman bu kadar güçlü müydü? İnsanlardan daha mı güçlüydü?"

"Hayır. Bir zamanlar Ulu C yokmuş. O adam kendisine bir şeyler söylemesi için ona hayat vermiş, ama zamanla güçlenmiş. Sonunda atomları gönderip atomlarla birlikte Kırılma’yı yapana kadar. Şimdi bizimle besleniyor. Gücü bizleri köle yaptı. Fazla güçlü oldu.”

"Ama bir gün, cevabı bilemeyeceği zaman gelecek” dedi Page.

"Geleneklere göre” dedi Kent, "o zaman bizi bırakmak zorunda kalacak. Bizi yiyecek olarak kullanmayı bırakmak zorunda kalacak."

Page yumruklarını sıkarak ormana baktı. “Bir gün onun zamanı da gelecek. Bir gün cevaplayamamaya cağı kadar zor bir soru bulacağız!”

“İşe koyulalım” dedi Gustavson sert bir sesle. “Gelecek yıl için hazırlanmaya ne kadar erken başlarsak o kadar iyi!”

BAHÇEDE

“Orada” dedi Robert Nye. “Aslına bakarsan hep ordaydı. Hava kötüyken bile. Yağmurda bile.”

"Anlıyorum” dedi dostu Lindquist, başını sallayarak. İkisi arka kapıyı itip verandaya çıktı. Hava sıcak ve temizdi. Konuşmayı bırakıp derin bir soluk aldılar.

Lindquist çevresine bakındı. "Ne güzel bahçe. Gerçekten bir bahçe değil mi?” Başını salladı. “Şimdi onu anlayabiliyorum. Şuna bak!”

“Benimle gel” dedi Nye, basamaklardan aşağı patikaya inerek. “Muhtemelen ağacın diğer tarafında oturuyor. Eskiden kullanılan türden yuvarlak bir oturma yeri var. Muhtemelen Sir Francis’le birlikte oturuyor.”

“Sir Francis mi? O da kim?” Lindquist arkasından aceleyle yürüyerek onunla geldi.

“Sir Francis evcil ördeği. Büyük beyaz bir ördek.” Patikanın aşağısından köşeyi döndüler, büyük ahşap çerçevelerini dolduran leylak çalılarını geride bıraktılar. Çiçek açmış laleler sıra sıra iki yanda uzanıyordu. Bir gül kafesi küçük bir seranın bir tarafını kaplıyordu. Lindquist keyifle çevresine baktı. Güller, leylaklar, göz alabildiğine çalılar ve çiçekler. Morsalkımlardan oluşan bir perde. Büyük bir söğüt ağacı.

Ve ağacın dibinde oturmuş, yanında çimenlerin üzerinde duran beyaz ördeğe bakan Peggy.

Lindquist, Bayan Nye’in güzelliği karşısında büyülenerek bir an donakaldı. Peggy Nye, yumuşak kahverengi saçları, sıcak gözleri olan ufak tefek bir kadındı. Gözleri nazik, hoşgörülü bir hüzünle doluydu. Boğazına

kadar düğmeleri iliklenmiş mavi bir ceket ve döpiyes giymişti, ayağında sandaletler, saçlarında çiçekler, güller vardı.

"Hayatım” dedi Nye ona, "bak kim geldi. Tom Lindquist’i hatırlıyorsun, değil mi?”

Peggy çabucak başını kaldırdı. “Tommy Lindqu ist!” diye bağırdı. "Nasılsın? Seni görmek ne güzel.” “Sağ ol." Lindquist sevinçle bir parça kıpırdandı. “Nasılsın, Peg? Bir arkadaş edinmişsin bakıyorum.” “Arkadaş?"

"Sir Francis. Adı bu değil mi?”

Peggy güldü. “Ah, Sir Francis.” Uzanıp ördeğin tüylerini okşadı. Sir Francis otların üzerinde örümcek aramaya devam etti. "Evet, iyi bir dost. Oturmaz miydin? Ne kadar kalacaksın?"

“Çok kalmayacak” dedi kocası. "Bir iş için arabayla New York’a gidiyor.”

“Doğru" dedi Lindquist. “Baksana, harika bir bahçen var. Hatırlıyorum da bir sürü kuşun ve çiçeğin olduğu güzel bir bahçe isterdin hep.”

“Çok güzel" dedi Peggy. "Biz hep buradayız.” “Biz?"

“Sir Francis’le ben."

“Birlikte epeyi zaman geçiriyorlar” dedi Robert Nye. “Sigara?” paketi Lindquist’e ikram etti. “Hayır mı?” Nye kendine bir tane yaktı. “Şahsen, ördeklerde matah bir şey göremiyorum, ama doğa ve çiçeklere zaten hiç düşkün olmadım.”

“Robert içeride oturup makaleleri üzerinde çalışıyor” dedi Peggy. “Otur, Tommy.” Ördeği alıp kucağına oturttu. "Yanımıza otur.”

“Ah, hayır” dedi Lindquist. "Burası iyi.”

Peggy’ye çiçeklere, otlara ve sessiz ördeğe bakarken sessizleşti. Ağacın arkasındaki mor beyaz zambak sıraları arasında hafif bir esinti dolaştı. Kimse konuşmuyordu. Bahçe çok serin, çok sessizdi. Lindquist içini çekti.

“Ne oldu?” dedi Peggy.

“Biliyor musunuz aklıma bir şiir geldi.” Lindquist alnını ovuşturdu.

“Sanırım Yeats yazmıştı.”

“Evet bahçe böyledir işte” dedi Peggy. “Aynı şiir gibi."

Lindquist düşündü. "Buldum!” dedi gülerek. “Elbette, sen ve Sir Francis. Burada oturmanız. ‘Leda ve Kuğu.”’

Peggy kaşlarını çattı. “Ben..."

“Kuğu Zeus’tu" dedi Lindquist. "Zeus, Leda banyo yaparken ona yaklaşabilmek için kuğu şekline girdi. Sonra ah şey, onunla kuğu biçimindeyken sevişti. Bu birleşmeden Truvalı Helen dünyaya geldi, Zeus ve Leda’nın kızı. Nasıldı bakayım... Ani bir darbe: Sarsılmış kızın üzerinde çırpan geniş kanatlar...”

Durdu. Peggy yüzü kıpkırmızı ona bakıyordu. Aniden ayağa fırlayıp ördeği uzağa itti. Öfkeyle titriyordu.

“Ne oldu?” dedi Robert. “Neyin var?”

“Bu ne cüret!” dedi Peggy, Lindquist’e. Dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Robert kadının arkasından koşup kolunu yakaladı. “Ne oldu? Neyin var? Sadece bir şiir!"

Kadın kolunu çekti. “Bırak beni.”

Kadını daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. Yüzü bembeyaz ve sertti, gözleri iki taşa dönüşmüştü. “Ama Peg...”

Kadın başını kaldırdı. “Robert” dedi, "Bir bebeğim olacak.”

"Ne!”

Başını salladı. "Sana bu gece söyleyecektim. Biliyor.” Dudakları kıvrıldı. “O biliyor. Bu yüzden öyle dedi. Robert, gitmesini söyle! Lütfen onu gönder!”

Nye robot gibi başını salladı. "Elbette, Peg. Elbette. Ama - doğru mu? Gerçekten doğru mu? Gerçekten? Bir bebeğin mi olacak?” Kollarını kadına doladı. "Ama bu harika! Hayatım, bu muhteşem. Hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir şey duymadım. Vay canına! Tanrı aşkına. Bu duyduğum en müthiş şey.”

Kolunu beline dolayıp onu tekrar oturma yerine götürdü. Birden ayağı yumuşak bir şeye takıldı, sıçrayıp kudurmuş gibi tıslayan bir şeye. Sir Francis yarı uçarak, gagası öfkeyle açılıp kapanarak paytak paytak uzaklaştı.

“Tom!" diye bağırdı Robert. “Bunu dinle. Söyleyeceklerimi dinle. Ona söyleyebilir miyim Peg? Sakıncası var mı?”

Sir Francis arkasından hiddetle tısladı, ama o heyecan içinde kimse onu fark etmedi, hem de hiç.

Bir oğlandı, adını Stephen koydular. Robert Nye derin düşünceler içinde hastaneden eve arabayı sürdü. Gerçekten bir oğlan çocuğu sahibi olmak, düşüncelerini bahçedeki o güne, Tom Lindquist’in uğradığı o öğle sonrasına döndürmüştü. Uğrayıp Peg’i o kadar kızdıran Yeats dizelerini söylediği güne. Ondan sonra Sir Francis’le aralarına soğuk bir düşmanlık havası girmiş, Sir Francis’e bir daha asla aynı gözle bakamamıştı.

Robert arabayı evin önünde park edip taş basamaklardan yukarı çıktı. Aslında o ve Sir Francis hiç geçinememişti, onu köyden getirdikleri ilk günden beri. En başından beri Peg'in fikriydi. Çiftlik evinin yanındaki tabelayı o görmüş...

Robert veranda basamaklarında duraksadı. Zavallı Lindquist'e ne kadar da kızmıştı. Elbette, o dizeleri alıntılaması patavatsızlıktı, yine de. Kaşlarını çatarak durumu tarttı. Her şey çok aptalcaydı! Peg'le üç yıldır evliydi. Kadının onu sevdiğine, ona sadık olduğuna şüphe yoktu. Doğru fazla ortak yönleri yoktu. Peg bahçede oturmayı, okumayı, düşünmeyi ya da kuşları beslemeyi seviyordu.

Ya da Sir Francis'le oynamayı.

Robert evin diğer tarafından dolaşıp arkaya, bahçeye çıktı. Peg onu seviyordu elbette! Onu seviyordu ve ona sadıktı. Böyle bir şeyi aklından geçireceğini düşünmesi bile... Sir Francis'in aslında...

Durdu. Sir Francis bahçenin en ucunda, topraktan bir solucan çıkarıyordu. Robert ona bakarken ördek solucanı yutup otların arasında böcek, örümcek aramaya devam etti.

Ördek birden dikkat kesilerek durdu.

Robert bahçenin ucuna doğru yürüdü. Peg hastaneden döndüğünde küçük Stephen'la meşgul olacaktı. Bu en iyi zamandı kesinlikle. Başını kaşıyacak vakti olmayacaktı. Sir Francis'i unuturdu.

Bebek ve diğer şeylerle birlikte...

"Buraya gel" dedi Robert. Ördeği kucakladı. "Bu bahçeden yiyip yiyeceğin son solucan bu."

Sir Francis ciyak ciyak bağırdı, kaçmak için çırpınıp deli gibi gagaladı. Robert onu içeri taşıdı. Gardıroptan bir bavul alarak ördeği içine koydu. Bavulun kilidini kapayıp yüzünü kuruladı. Şimdi ne yapacaktı?

Çiftliğe mi gidecekti? Köy yarım saat uzaktaydı yalnızca. Ama orayı tekrar bulabilecek miydi?

Deneyebilirdi. Bavulu arabaya taşıyıp arka koltuğa bıraktı. Yol boyunca Sir Francis avaz avaz vakladı, başta öfkeyle, sonrasındaysa (otoyolda ilerledikçe) giderek artan bir umutsuzluk ve ızdırapla.

Robert hiç sesini çıkarmadı.

Peggy, Sir Francis'in dönmemek üzere gittiğini anladıktan sonra fazla bir şey söylemedi. Yokluğunu kabul etmiş gibiydi birkaç hafta boyunca alışılmadık derecede sessizdi, ama yavaş yavaş neşesi yerine geldi, küçük Stephen'la gülüp oynadı, onu güneşe çıkarıp kucağında oturttu, çocuğun yumuşak saçlarını okşadı.

"Tıpkı kuş tüyü gibi" dedi Peggy bir keresinde. Robert biraz üzülerek başını salladı. Öyle miydi? Ona daha çok mısır püskülünü anımsatıyordu, ama sesini çıkarmadı.

Stephen büyüdü, sağlıklı, mutlu bir bebekti, güneşte ısınıyor, sessiz bahçede söğüt ağacının altında geçirdiği saatlerin ardından sevgi dolu, şefkatli kucaklarda tutuluyordu. Birkaç yıl sonra büyüyüp tatlı bir çocuk olmuştu. Bazen bahçede bazen de üst kattaki odasında diğer çocuklardan uzak, genellikle kendi kendine oyun oynayan iri siyah gözlü bir çocuktu.

Stephen çiçekleri çok seviyordu. Bahçıvan çiçek ekerken Stephen onun yanından ayrılmadan bir avuç tohumun toprağa ekilmesini ya da yosun tutmuş zavallı küçük bitki parçacıklarının sıcak toprağa dikkatle yerleştirilmesini büyük bir ciddiyetle izliyordu.

Çok konuşan bir çocuk değildi. Bazen Robert işini bırakır, ellerini cebine koyup bir sigara yakarak oturma odasının penceresinden çalılar ve otlar arasında oynayan sessiz çocuğu izlerdi. Beş yaşına geldiğinde

Stephen, Peggy’nin ona getirdiği büyük düz kitaplardaki hikâyeleri takip etmeye başlamıştı. İkisi bahçede oturup resimlere bakarak hikâyeleri okudu.

Robert keyifsiz ve suskun, onları pencereden izledi. Dışlanmış, terk edilmişti. Dışarda bırakılmaktan nasıl da nefret ederdi! Uzun süre bir erkek çocuk istemiş...

Birden içi tekrar şüphelerle doldu. Bir kez daha Sir Francis’i ve Tom’un söylediklerini düşünürken buldu kendini. Aklına gelen düşünceyi öfkeyle uzaklaştırdı. Ama çocuk ona hiç benzemiyordu! Ona ulaşabilmenin bir yolu yok muydu?

Robert düşündü durdu.

Sıcak bir sonbahar sabahı Robert dışarı çıkıp arka verandada durdu, havayı soluyup çevresine bakındı. Peggy alışveriş ve saçını yaptırmak için dışarı çıkmıştı. Uzun süre eve dönmezdi,

Stephen doğum gününde ona aldıkları alçak masada tek başına oturmuş, pastel boyalarıyla resimleri boyuyordu. İşine dalmış, küçük yüzü dikkatle çizgilenmişti. Robert ıslak çimenlerin üzerinden yavaşça ona doğru yürüdü.

Stephen pastel boyasını bırakıp başını kaldırdı. Çekingen bir biçimde dostça gülümseyerek kendisine yaklaşan adamı izledi. Robert masaya yaklaşıp durdu, bir parça tereddüt ederek bir parça da huzursuzca gülümsedi.

"Ne var?” dedi Stephen.

“Sana katılmamın sakıncası var mı?”

"Yok.”

Robert çenesini ovuşturdu. “Söylesene ne yapıyorsun?” diye sordu en sonunda.

“Ne mi yapıyorum?”

"Boyalarla.”

“Resim yapıyorum.” Stephen resmini kaldırdı. Limona benzeyen büyük sarı bir şekil görünüyordu. Stephen ve Robert resmi birlikte inceledi.

“Nedir bu?" dedi Robert. “Natürmort mu?”

“Bu güneş." Stephen resmini masaya koyup boyamaya devam etti. Robert oğlanı izledi.

Ne kadar da becerikliydi! Şimdi de yeşil bir şey çiziyordu. Muhtemelen ağaçlar. Belki de bir gün büyük bir ressam olurdu. Grant Wood ya da Norman Rockwell gibi. Robert gururlandı.

“Güzel görünüyor” dedi.

“Teşekkür ederim."

"Büyüyünce ressam olmak mı istiyorsun? Eskiden ben de çizerdim. Okul gazetesi için karikatür yapıyordum. Okul derneğinin amblemini de ben yapmıştım.”

Sessizlik oldu. Stephen yeteneğini ondan mı almıştı? Oğlanı izleyerek yüzünü inceledi.

Ona pek benzemiyordu, hatta hiç benzemiyordu. Yine zihni kuşkuyla doldu. Gerçekten olabilir miydi?.. Ama Peg asla...

"Robert?" dedi oğlan aniden.

“Efendim?”

“Sir Francis kimdi?”

Robert bocaladı. “Ne? Ne demek istiyorsun! Neden soruyordun?”

“Sadece merak ettim.”

“Onun hakkında ne biliyorsun? Bu adı nereden duydun?”

Stephen bir süre çizmeye devam etti. “Bilmiyorum. Galiba annem söyledi. Kim o?”

“O öldü” dedi Robert. "Uzun zaman önce, annen sana ondan mı bahsetti?”

"Belki de sendin" dedi Stephen. “Biri onu söyledi ama.”

“Ben değildim!"

“O zaman” dedi Stephen dalgın dalgın, “belki de onu rüyamda gördüm. Belki de rüyama girip benimle konuştu. Tamam, öyle oldu. Onu rüyamda gördüm."

"Nasıl biriydi?" dedi Robert gergin ve mutsuz bir biçimde dudaklarını yalayarak.

"Bunun gibi" dedi Stephen. Güneş resmini yukarı kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun? Sarı mıydı?"

“Hayır beyazdı. Öğlen güneşi gibi. Gökyüzünde korkunç büyük beyaz bir şekil.”

“Gökyüzünde mi?”

“Gökyüzünde uçuyordu. Öğlen güneşi gibi. Işıl ışıl. Rüyamda yani.”

Robert’in yüzü acı ve kararsızlık arası bir duyguyla buruştu. Peggy çocuğa onu anlatmış mıydı? Onun idealleştirilmiş bir portresini mi çizmişti? Ördek Tanrı. Alevler içinde yeryüzüne inen gök yüzündeki Büyük Ördek. Belki de *gerçekten* öyleydi. Belki de oğlanın babası Robert değildi. Belki de... Kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

“Şey, seni daha fazla rahatsız etmeyeyim.” dedi Robert. Eve doğru döndü.

“Robert?” dedi Stephen.

“Evet?" Telaşla döndü.

"Robert, ne yapacaksın?”

Robert duraksadı. “Ne demek istiyorsun, Stephen?”

Çocuk başını kaldırdı. Küçük yüzü sakin ve ifadesizdi.

"Eve mi gidiyorsun?”

"Evet. Neden?"

“Robert, birkaç dakika içinde gizli bir şey yapacağım. Kimse bilmiyor. Annem bile." Stephen duraksadı, belli etmeden adamın yüzünü inceleyerek. “Benimle... benimle birlikte yapmak ister miydin?” “Neymiş o?"

"Burada bahçede bir parti vereceğim. Gizli bir parti. Yalnızca kendim için.”

"Gelmemi mi istiyorsun?”

Oğlan başını salladı.

Robert’ın içi dizginlenemediği bir mutlulukla doldu. “Partine gelmemi mi istiyorsun? Gizli bir parti mi? Kimseye söylemem. Annene bile! Elbette gelirim." Ellerini ovuşturarak içini dolduran ferahlıkla gülümsedi. “Memnuniyetle gelirim. Bir şeyler getirmemi ister misin? Kurabiye? Kek? Süt? Ne getirmemi istiyorsun?”

“Hayır.” Stephen başını salladı. “İçeri girip elini yıka da partiyi hazırlayayım.”

Pastel boyaları kutusuna koyarak ayağa kalktı. "Ama kimseye söylemeyeceksin.”

"Kimseye söylemeyeceğim” dedi Robert. "Gidip elimi yıkayayım. Sağ ol Stephen. Çok teşekkürler. Hemen geliyorum.”

Kalbi mutlulukla çarparak eve koşturdu. Belki de oğlan her şeye rağmen ondandı!

Gizli bir parti, özel, gizli bir parti. Üstelik Peg’in bile bundan haberi yoktu. Onun oğluydu elbette! Buna hiç şüphe yoktu. Bundan böyle Peg evden ayrıldığı zaman Stephen’la vakit geçirecekti. Ona hikâyeler anlatacaktı. Savaş sırasında Güney Afrika’da yaşadıklarını. Bu Stephen’ın ilgisini çekecekti. Bir keresinde Feldmareşal Montgomery’yi görüşünü. Aldığı Alman tabancasını. Fotoğraflarını.

Robert eve girdi. Peg onun çocuğa hikâye anlatmasına asla izin vermezdi. Ama anlatacaktı vallahi!

Lavaboya gidip ellerini yıkadı. Sırıttı. Onun çocuğuydu düpedüz.

Bir gürültü koptu. Peg eli kolu poşetle dolu mutfağa girdi.

İçini çekerek poşetleri masaya bıraktı. "Merhaba Robert” dedi. “Ne yapıyorsun?”

Yüreği üzüntüyle burkuldu. “Geldin mi?” diye mırıldandı. “Ne çabuk? Saçını yaptıracağını sanıyordum.”

Peggy gülümsedi, yeşil elbisesi, şapkası ve yüksek topuklu ayakkabıları içinde ufak tefek ve güzeldi. “Geri dönmeliyim. Önce market malzemelerini eve bırakayım dedim.”

"Tekrar çıkacaksın yani?”

Başını salladı. “Neden? Heyecanlı görünüyorsun. Bir şey mi oldu? Ne var?"

"Bir şey yok” dedi Robert. Ellerini kuruladı. "Hiçbir şey yok." Ahmakça sırıttı.

“Sonra görüşürüz” dedi Peggy. Oturma odasına döndü. “Ben yokken sana iyi eğlenceler. Stephen'ı bahçede uzun süre bırakma.”

"Hayır hayır, bırakmam.” Robert bekledi, ön kapı kapanana kadar dinledi.

Sonra telaşla tekrar verandaya çıkıp basamaklardan bahçeye indi. Çiçeklerin arasından hızla yürüdü.

Stephen küçük alçak masayı temizlemişti. Pastel boyalar ve kâğıdın yerine masada birer tabağa konmuş iki kâse duruyordu.

Onun için bir iskemle getirilmişti. Stephen adamın çimenleri geçip masaya yaklaşmasını izledi.

“Nerede kaldın?” dedi Stephen sabırsızca. "Başladım bile." Gözleri ışıldayarak, açgözlülükle yiyordu. "Bekleyemedim.”

“Önemli değil” dedi Robert. "Beni beklemediğine sevindim.” Hevesle masada yerini aldı.

"Güzel mi? Ne yiyorsun? Çok lezzetli bir şey mi?”

Stephen ağzı dolu başını salladı. Elleriyle kâseden aldıklarını çabucak ağzına doldurarak yemeye devam etti.

Robert sırıtarak tabağına baktı.

Yüzündeki sırıtma kayboldu. Mide bulantısıyla birlikte kalbini derin bir ızdırap doldurdu. Ağzını açtı, ama ses çıkaramadı. Sandalyesini iterek ayağa kalktı.

"Sanırım istemiyorum” diye mırıldandı. Sırtını çevirdi. "Galiba içeri gireceğim.”

“Neden?” dedi Stephen şaşkınlıkla bir an durarak.

“Solucanlar ve örümceklerden hiçbir zaman hoşlanmadım” dedi Robert. Yavaşça eve doğru yürüdü.

ELFLERIN KRALI

Yağmur yağıyor, hava kararıyordu. Benzin istasyonunun kenarında sıralanan pompalar boyunca sular fışkırıyordu, otoyolun karşısındaki ağaç rüzgârın önünde eğiliyordu.

Shadrach Jones küçük binanın hemen kapı eşiğinde, bir yağ bidonuna yaslanmış duruyordu.

Kapı açıktı, ahşap zemine rüzgârın savurduğu damlalar düşüyordu. Güneş batmıştı, hava da soğumaya başlıyordu. Shadrach paltosuna uzanıp purosunu çıkardı. Bir ucunu ısırıp tükürdükten sonra kapıya sırtını dönerek dikkatle yaktı.

Karanlıkta puro sıcak ve parlak bir ateşle canlandı. Shadrach derin derin içine çekti. Paltosunu ilikleyip kaldırıma çıktı.

“Allah kahretsin” dedi. “Ne gece!” Yağmur ona kırbaç gibi çarptı, rüzgâr orasından burasından çekiştirdi. Gözlerini kısarak otoyolun aşağısına yukarısına baktı. Görünürde hiç araba yoktu. Başını sallayıp benzin pompalarını kilitledi.

Binaya geri dönüp kapıyı arkasından sıkı sıkı kapadı. Yazarkasayı açıp gün içinde gelen parayı saydı. Çok değildi.

Çok değildi, ama ihtiyar yalnız bir adam için yeterliydi. Kırk yılda bir geçen otomobilleri beklerken rahat etmesini sağlayacak tütünü, odunu ve dergiyi almasına yeterdi. Artık otoyoldan fazla araba geçmiyordu. Otoyol bakımsızlıktan dökülmeye başlamıştı, kuru pürüzlü yüzeyinde bir sürü çatlak vardı, çoğu araç tepelerin arkasındaki büyük eyalet otoyolunu tercih ediyordu.

Derryville'de onların ilgisini çekecek, bu tarafa dönmelerini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Küçük bir kasabaydı, büyük sanayiyi çekemeyecek kadar küçük, kimse için önemi olmayacak kadar küçük.

Bazen saatler boyunca bir tane bile...

Shadrach gerildi. Parmakları paranın üzerine kapandı. Dışarıdan bir ses geliyordu, kaldırım boyunca gerili olan işaret kablosunun melodik tınlaması.

Dinggg!

Shadrach parayı kasaya bırakıp çekmeceyi kapadı. Yavaşça ayağa kalktı, kapıya giderek dinledi. Kapıda ışığı söndürüp karanlıkta bekleyerek dışarı baktı.

Dışarda araba yoktu. Yağmur rüzgârla döne döne bardaktan boşanırcasına yağıyor, pus bulutları yol boyunca sürükleniyordu. Pompaların yanında ise bir şey duruyordu

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Önce bir şey seçemedi. Sonra yaşlı adam tedirginlikle yutkundu.

Yağmurun altında iki küçük şekil aralarında bir tür platform tutarak duruyordu. Belki bir zamanlar giysileri parlak ve cıvıl cıvıldı, ama şimdi sırılsıklam üzerlerinden dökülüyordu. Shadrach'a gönülsüzce baktılar. Küçük yüzlerinde yol yol su izleri, büyük damlalar vardı. Giysileri rüzgârla uçuşup kıvrılıyordu.

Platformun üzerinde bir şey kıpırdadı. Küçük bir baş yorgun argın dönüp Shadrach'a baktı. Loş ışıkta yağmurla yol yol olmuş bir miğfer donuk donuk parlıyordu.

"Siz de kimsiniz?" dedi Shadrach.

Platformun üzerindeki figür doğruldu. "Ben Elflerin kralıyım ve ıslağım."

Shadrach ağzı bir karış açık bakakaldı.

“Doğru” dedi taşıyıcılardan biri. "Hepimiz ıslağız.”

Küçük bir Elf grubu darmadağın çıkagelip krallarının çevresinde toplandı. Perişan bir halde sessizce birbirlerine sokuldular. “Elflerin Kralı” diye yineledi Shadrach. “Yok daha neler!”

Doğru olabilir miydiP Ufak tefek olduklarına kuşku yoktu, su damlayan giysileri farklı ve garip renklerdeydi.

Ama *Elfler?*

“Hadi canım sen de. Pekâlâ, her neyseniz böyle bir gecede dışarıda olmamalısınız.”

“Elbette” diye mırıldandı Kral. “Bizim suçumuz değil. Bizim suçumuz...” Boğulurcasına öksürmeye başladığında sözleri yarım kaldı.

Elf askerler endişeyle platforma baktı.

"Onu içeri getirmeniz daha iyi olur belki” dedi Shadrach. “Evim yolun ilerisinde. Yağmurda kalmamalı.”

“Böyle bir gecede keyiften mi dışarıdayız sanıyorsun” diye mırıldandı taşıyıcılardan biri. “Ne tarafta? Bize tarif et."

Shadrach yolun ilerisini işaret etti. “Şurada. Beni takip edin. Ateşi yakayım.”

Yolda ilerleyerek, Phineas Judd ile yazın döşedikleri düz taş basamaklardan ihtiyatla yürüdü. En üst basamakta durup arkasına baktı. Platform yavaşça, bir sağa bir sola sallanarak ilerliyordu. Arkasında giysilerinden sular damlayan mutsuz ve üşümüş Elf askerleri sessiz bir sıra halinde dikkatle yürüyorlardı.

“Ateşi yakayım" dedi Shadrach.

Elf Kralı bir yastığa sırtını dayayıp bitkin bir halde yattı. Sıcak çikolata içtikten sonra rahatlamıştı ve ağır solukları kuşku verici biçimde horlamayı andırıyordu.

Shadrach tedirgin bir biçimde kıpırdandı.

"Affedersin" dedi Elf Kralı aniden, gözlerini açarak. Alnını ovuşturdu. “Dalmış olmalıyım. Nerede kalmıştım?”

“Dinlenmelisiniz Majesteleri” dedi askerlerden biri uykulu bir sesle. “Geç oldu, zor günler geçiriyoruz.”

"Doğru” dedi Elf Kralı başını sallayarak. “Çok doğru.” Şöminenin önünde elinde bir bardak birayla dev gibi dikilen Shadrach’a baktı.

“Ölümlü, konukseverliğin için minnettarız. Normalde insanları rahatsız etmeyiz."

“Troller yüzünden” dedi koltuktaki minderlerden birinin üzerine kıvrılmış bir diğer asker.

“Doğru” diye onayladı bir başkası. Kılıcına el atarak doğruldu. “O leş kokulu, toprağı kazıp gaklayan..."

“Görüyorsun" diye devam etti Elf Kralı, “birliğimiz Büyük Alçak Basamaklar üzerinden Kale’ye Yüksek Dağların oyuğuna yönelmişti ki..."

“Sugar Tepesi demek istiyorsun” dedi Shadrach yardımcı olmak için.

“Yüksek Dağlar. Yavaşça yol aldık. Bir yağmur fırtınası koptu. Yolumuzu kaybettik. Birden bir grup Troll çalıları ezerek ortaya çıktı. Ormandan çıktık, Sonsuz Patika’da sığınacak bir yer aradık...”

“Otoyol. Otoyol 20."

“Bu nedenle buradayız.” Elf Kralı bir an sustu. “Yağmur şiddetlendikçe şiddetlendi. Soğuk ve sert rüzgâr çevremizde esti. Uzun bir

süre nereye gittiğimizi bilmeden, bize ne olacağını bilmeden yürüdük durduk."

Elf Kralı gözlerini Shadrach'a kaldırdı. "Tek bir şeyi biliyorduk: Trollller arkamızdaydı ormanın içinden sürünerek, yağmurun altında yürüyerek önlerindeki her şeyi ezerek bize yaklaşıyorlardı."

Elini ağzına götürdü, öne eğilerek öksürdü. Elfler endişeyle öksürüğünü bitirmesini beklediler. Kral doğruldu.

"Bizi içeri aldığın için çok naziksin. Sana uzun süre zahmet vermeyeceğiz. Elflerin adeti..."

Elini yüzüne kapatarak tekrar öksürdü. Elfler kaygıyla ona sokuldu.

En sonunda kral canlandı. İçini çekti.

"Ne oldu" diye sordu Shadrach. Kralın ince elindeki sıcak çikolata kupasını almaya gitti. Elf Kralı gözleri kapalı arkasına yaslanmış yatıyordu.

"Dinlenmesi gerek" dedi askerlerden biri. "Odan nerede? Uyuduğun yer?"

"Yukarıda" dedi Shadrach. "Size göstereyim."

O gece geç saatlerde Shadrach karanlık ve boş oturma odasında tek başına oturup derin derin düşündü.

Elf Kralı yatakta, diğerleri halıya kıvrılmış uyuyordu.

Ev sessizdi. Dışarda yağmur hiç durmayacakmışçasına yağıyor, evin camlarına çarpıyordu. Shadrach ağaç dallarının rüzgârda çatırdadığını duyabiliyordu. Ellerini kenetleyip açtı. Ne tuhaf işti — yaşlı, hasta kralları ve tiz sesleriyle bütün bu Elfler. Ne kadar da kaygılı ve fevriydiler!

Üzerlerinden patır patır damlayan sularla küçük ve ıslak, üstlerinden dökülen sırılsıklam neşeli giysileriyle aynı zamanda da acınası.

Trollller - onlar neye benziyordu? Çirkin ve biraz da pis olmalıydılar. Kazma, kırıp dökme, ormanda ağaçları yararak ilerlemeyi içeren bir şeyler...

Shadrach birden utanarak güldü. Bütün bunlara inanmak, nesi vardı böyle?

Purosunu kızgınlıkla söndürdü, kulakları kıpkırmızıydı. Neler oluyordu? Bu nasıl bir şakaydı böyle?

Elfler? Shadrach kızgınlıkla homurdandı. Derryville'de Elfler? Colorado'nun ortasında? Avrupa'da Elfler olabilirdi. Belki İrlanda'da. Bunu duymuştu, ama burada. Kendi evinde, üst katta yatağında uyuyan Elfler?

‘‘Yeterince dinledim” dedi. "Aptal da değilim herhalde.”

Karanlıkta tırabzanı yoklayarak, merdivenlere yöneldi. Basamakları çıkmaya başladı.

Yukarıda ansızın bir ışık yandı. Bir kapı açıldı.

İki Elf yavaşça sahanlığa çıktı. Aşağı baktılar. Shadrach yarı yolda durdu. Elflerin yüzünde gördüğü ifadeydi onu durduran.

“Ne oldu?” diye sordu tereddütlü.

Karşılık vermediler. Ev soğumaya başlamıştı, dışardaki yağmurun ve içerdeki bilinmeyenin soğukluğuyla soğuk ve karanlıktı.

“Ne oldu?” dedi yine. "Neyiniz var?”

“Kral öldü” dedi Elflerden biri. “Birkaç dakika önce öldü."

Shadrach faltaşı gibi açılmış gözlerle yukarı baktı. “Öldü mü? Ama...”

“Çok üşümüş ve yorgundu.” Elfler dönüp odaya girerek kapıyı yavaşça, sessizce arkalarından kapadılar.

Shadrach’ın nasırlı, ince ve güçlü parmaklan trabzanda durdu.

Boş boş bakarak başını salladı.

“Anladım” dedi kapalı kapıya. "Öldü."

Elf askerleri çevresinde resmiyet içinde toplandı. Oturma odası güneş ışığıyla apaydınlık, sabahın erken saatlerinin göz kamaştırıcı soğuk beyazlığıyla doluydu.

“Ama bekleyin” dedi Shadrach. Boyun bağını çekiştirdi. “Benzin istasyonuna gitmeliyim. Eve döndüğümde konuşamaz mısınız?”

Elf askerlerinin yüzleri ciddi ve endişeliydi.

“Dinle” dedi içlerinden biri. “Lütfen söyleyeceklerimizi dinle. Bizim için çok önemli.”

Shadrach ileriye baktı. Pencereden günün sıcağında buharı tüten otoyolu ve biraz ötede ışıl ışıl parlayan benzin istasyonunu görebiliyordu. İzlediği sırada bir otomobil benzin istasyonuna yanaşıp tiz, sabırsız kornasını çaldı. İstasyondan dışarı çıkan olmayınca araç yoluna devam etti.

“Yalvarırız” dedi bir asker.

Shadrach çevresini saran halkaya, sıkıntı ve tasayla çizgilenmiş endişeli yüzlere baktı. Tuhaf bir biçimde Elfleri her zaman tasasız dertsiz, umursamadan anlamadan oradan oraya uçuşan yaratıklar olarak düşünmüştü hep.

“Anlatın” dedi, "dinliyorum.” Büyük koltuğa geçip oturdu. Elfler çevresinde toplandı. Bir süre kendi aralarında konuştular, belirsizce fısıldayıp mırıldandılar. Sonra Shadrach’a döndüler.

Yaşlı adam kollarını kavuşturmuş bir halde bekledi.

“Kralımız olmadan olmaz” dedi askerlerden biri. “Hayatta kalamayız. Bu zamanda yapamayız.”

“Trollller” diye ekledi bir başkası. “Çok hızlı çoğalıyorlar. Korkunç canavarlar. Ağır ve hantallar, kaba ve pis kokulular...”

“Kokuları korkunç. Toprağın altında, kör bitkilerin sessizce beslendiği karanlık ve rutubetli, çok çok aşağıda, güneşin değmediği yerlerden geliyorlar.” “Eh o zaman bir kral seçmeniz gerekiyor” diye önerdi Shadrach. "Bunda ne zorluk var anlamadım.” “Elflerin Kralı seçilmez” dedi bir asker. "Eski kralın halefini söylemesi gerekir.”

“Haa” diye karşılık verdi Shadrach. “Şey bu yöntemde de bir yanlış yok.”

"Eski kralımız ölüm döşeğindeyken, dudaklarından birkaç belirsiz sözcük döküldü" dedi bir asker. “Korkmuş ve mutsuz bir halde eğilip dinledik.” "Önemli olduğu doğru” diye onayladı Shadrach. “Ne söylediğini kaçırmak istemezdiniz tabii.”

“Bize önderlik edecek kişinin adını söyledi.”

“İyi. Duyabildiniz demek. Ee, sorun nedir?” “Söylediği - senin adındı.”

Shadrach afalladı. *"Benim adım* mı?”

“Kralımız ölürken: ‘Uzun boylu faniyi kralınız yapın. Eğer Trollller karşısında Elflere liderlik edersen pek çok yol açılacak. Elf İmparatorluğumun eski zamanlardaki gibi yükseldiğini görüyorum tıpkı kehanette...'”

“Ben!” Shadrach ayağa fırladı. “Ben? Elflerin Kralı?”

Shadrach ellerini cebine sokup bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Ben, Shadrach Jones, Elflerin Kralı.” Hafifçe sınttı. “Hiç aklıma gelmezdi."

Şöminenin üzerindeki aynaya gidip kendini inceledi. Seyrelen karyağdılı saçlar, parlak gözler, esmer ten ve büyük adem elmasıydı gördüğü.

“Elflerin Kralı” dedi. “Elflerin Kralı. Phineas Judd bunu duyunca ne diyecek bakalım. Hele bir ona söyleyeyim!”

Phineas Judd kesinlikle şaşıracaktı!

Benzin istasyonun tepesinde güneş açık mavi gökyüzünde yükselmişti.

Phineas Judd eski Ford kamyonunda oturmuş gaz pedalıyla oynuyordu. Motor hızlanıp yavaşladı.

Phineas uzanıp kontağı kapadı, sonra pencereyi sonuna kadar açtı.

“Ne dedin?” diye sordu. Gözlüklerini çıkarıp metal çerçevesini elinde tutarak yılların alışkanlığıyla beceri kazanmış ince parmaklarla camları temizledi. Gözlüklerini burnuna yerleştirip seyrek saçlarını düzeltti.

“Ne vardı, Shadrach?” dedi. “Bir daha söyle bakayım.”

"Elflerin kralı oldum” diye yineledi Shadrach. Marşpiyerin üzerindeki ayağını diğeriyle değiştirdi. “Kimin aklına gelirdi ki? Ben, Shadrach Jones, Elflerin Kralı.”

Phineas ona baktı. "Ne kadardır - Elflerin Kralısın, Shadrach?”

“Bir gece önceden beri.”

“Anladım. Bir geceden beri." Phineas başını salladı. “Anladım. Peki sakıncası yoksa geçen gece ne oldu sorabilir miyim?”

“Elfler evime geldi. Yaşlı kral ölürken onlara demiş ki...”

Bir kamyon gümbürtüyle yaklaştı, sürücüsü dışarı atladı. “Su!” dedi. “Hortum hangi cehennemde?”

Shadrach isteksizce döndü. “Getireyim.” Phineas’a döndü yeniden. "Belki akşam kasabadan dönüşte konuşabiliriz. Sana hikâyenin geri kalanını anlatmak istiyorum. Çok ilginç.”

"Tabii" dedi Phineas, küçük kamyonetini çalıştırarak. “Tabii, Shadrach. Dinlemek çok ilgimi çeker.”

Yolda ilerledi.

Gün içinde, daha sonra, Dan Green külüstür arabasıyla benzin istasyonuna geldi.

“Hey, Shadrach" diye seslendi. “Buraya gel. Sana bir şey soracağım."

Shadrach elinde bir paçavrayla küçük evden çıkageldi.

“Ne oldu?”

“Buraya gel.” Dan pencereden sarktı, ağzı kulaklarına varıyordu. “İzin ver de bir şey sorayım olur mu?”

“Tamam."

"Doğru? Gerçekten Elflerin Kralı mı oldun?”

Shadrach biraz kızardı. “Galiba öyle" diye itiraf etti gözlerini kaçırarak. "Evet, Elflerin Kralıyım doğru.”

Dan’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Hey, benimle dalga mı geçiyorsun? Gülünç bir şey yok bunda.”

Shadrach kızdı. “Ne demek istiyorsun? Elbette, Elflerin Kralıyım. Olmadığımı söyleyen biri olursa..."

“Tamam Shadrach” dedi Dan külüstürünün motorunu aceleyle çalıştırarak. “Kızma. Sadece merak ettim.”

Shadrach’ın yüzünde garip bir ifade belirdi.

“Tamam” dedi Dan. "Aksi bir şey söylemedim, değil mi?”

Gün sona ererken herkes Shadrach’ı ve nasıl birdenbire Elflerin Kralı olduğunu öğrenmişti. Derr yville’deki Lucky marketini işleten Pop Richey, Shadrach’ın benzin istasyonunun işlerini artırmak için bunu yaptığını iddia ediyordu.

“Akıllı ihtiyar” dedi Pop. “Artık oradan fazla araç geçmiyor. Ne yaptığını biliyor.”

“Bilmiyorum” diye itiraz etti Dan Green. “Onu bir dinlesen, bence gerçekten inanıyor.”

“Elflerin Kralı?” Hepsi birden gülmeye başladı. "Bakalım daha neler diyecek."

Phineas Judd düşündü. “Shadrach’ı yıllardır tanıyorum. Aklım ermiyor.” Kaşlarını çattı, yüzünü buruşturdu. "Hoşuma gitmiyor” dedi hoşnutsuz bir ifadeyle.

Dan ona baktı. “Yani sence inanıyor mu?" “Elbette" dedi Phineas. “Belki yanılıyorumdur, ama bence gerçekten inanıyor.”

“Ama nasıl inanabilir?” diye sordu Pop. “Shadrach aptal değildir. Uzun zamandır bu işi yapıyor. Bana kalırsa bu işten bir kazancı olmalı. Ama eğer benzin istasyonunu büyütmek değilse ne?”

"Bak sen, ne kazancı olduğunu bilmiyor musun?” dedi Dan sırıtarak. Altın dişi parladı.

"Ne?" diye bilmek istedi Pop.

"İstediğini yapabileceği koca bir krallık buldu kendine, işte bu. Bunu istemez miydin Pop? Elflerin Kralı olup artık bu eski dükkânın başında daha fazla durmamak hoşuna gitmez miydi?”

“Dükkânımın bir şeyi yok” dedi Pop. “Burayı çekip çevirmekten utanmıyorum. Giysi satmaktan iyidir.” Dan’in yüzü kızardı. “Bunun da kötü bir yanı yok." Phıneas’a baktı. "Öyle değil mi? Giysi satmanın bir kötülüğü yok değil mi, Phineas?”

Phineas yere bakıyordu. Başını kaldırdı. “Ne? Ne diyordun?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Pop. “Endişelenmiş gibisin.”

“Shadrach için endişeleniyorum” dedi Phineas. “Yaşlanıyor. Devamlı tek başına orada oturmak, soğukta, her yerden taşan yağmurda - kışları otoyolda çok kötü esiyor."

“Yani, sence inanıyor mu?" diye diretti Dan. “Sizce bu işten bir kazancı yok mu?”

Phineas dalgın dalgın başını sallayıp karşılık vermedi.

Gülümsemeler yavaş yavaş kayboldu. Birbirlerine baktılar.

O gece Shadrach benzin istasyonunu kapatırken ufak tefek bir silüet karanlıkta yanına yaklaştı. “Hey!” diye seslendi Shadrach. “Sen kimsin?”

Bir Elf askeri gözlerini kırpıştırarak ışığa çıktı. Belinden gümüş bir kuşakla bağlanmış gri bir cüppe giyiyordu. Ayağında küçük deri çizmeler vardı. Yan tarafında küçük bir kılıç taşıyordu.

“Sana önemli bir mesaj getirdim” dedi Elf. “Bir bakalım nereye koymuştum?”

Cüppesini ararken Shadrach bekledi. Elf küçük bir parşömen tomarı çıkarıp becerikli parmaklarla mührünü kırıp açtı. Parşömeni Shadrach’a uzattı.

“Ne diyor?" diye sordu Shadrach. Eğilip gözlerini parşömene yaklaştırdı. “Gözlüğüm yanımda değil. Bu küçücük harfleri tam göremiyorum.”

“Trollller harekete geçti. Yaşlı kralın öldüğünü haber aldılar, çevredeki tüm tepeler ve vadilerden yola çıktılar. Elf Krallığı’nı parçalamaya, Elfleri dağıtıp..."

"Anladım” dedi Shadrach. "Yeni kralınız tam anlamıyla başa geçmeden.”

“Doğru." Elf askeri başını salladı. "Bu Elfler için kritik bir nokta. Varlığımız yüzyıllardır tehlikede. Trolllerin sayısı ise çok fazla, Elfler zayıf ve sık sık hasta oluyorlar...”

“Peki ben ne yapmalıyım? Öneriniz var mı?”

“Bu gece Büyük Meşe’nin altında bizimle buluşman gerekiyor. Seni Elf Krallığı’na götüreceğiz, sen ve kurmayların Elf Kralılığı’nın savunmasını planlayacaksınız."

"Ne?” Shadrach tedirgin görünüyordu. “Ama akşam yemeği yemedim henüz. Benzin istasyonu da var - yarın cumartesi ve pek çok araç...”

“Ama sen Elflerin Kralısın" dedi asker.

Shadrach elini çenesine koyup sıvazladı.

“Doğru” diye karşılık verdi. “Öyleyim değil mi?”

Elf askeri başını eğerek onu selamladı.

“Keşke böyle bir şeyin olacağını bilseydim” dedi Shadrach. “Elflerin Kralı olmanın böyle...”

Bir müdahale bekleyerek sustu. Elf askeri onu sakin ve ifadesiz gözlerle izliyordu.

“Belki de başka birini kral yapmalısınız” diye karar verdi Shadrach. “Savaştan, dövüşmekten falan pek anlamam.” Duraksayıp omuz silkti. “Hiç

böyle şeylere karışmadım. Burada Colorado'da savaş olmaz. Yani insanlar arasında demek istiyorum."

Elf askeri susmaya devam etti.

"Neden ben seçildim?" diye devam etti Shadrach çaresizce ellerini ovuşturdu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Beni seçmesinin nedeni ne? Neden başka birini seçmedi?"

"Sana güvendi" dedi Elf. "Onu yağmurun altından alıp evine getirdin. Bunu yaptığın için hiçbir şey beklemediğini, hiçbir şey istemediğini biliyordu. Ona karşılıksız olarak bir şey veren pek az kişi gördü."

"Ah." Shadrach bunu düşündü. En sonunda başını kaldırdı. "Benzin istasyonum ve evim ne olacak? Ya dükkânda, Dan Green ve Pop ne der..."

Elf askeri ışığın dışına yürüdü. "Gitmeliyim. Geç oldu, Trollller geceleri dışarı çıkıyor. Diğerlerinden fazla uzakta olmak istemiyorum."

"Tabii" dedi Shadrach.

"Yaşlı kral öldüğü için Trollller artık hiçbir şeyden korkmuyor. Her yeri yağmalıyorlar. Hiçbirimiz güvende değiliz."

"Toplantı nerede olacak dedin? Saat kaçtaydı bir de?"

"Büyük Meşede. Bu akşam ay batarken, tam gökyüzünü terk ettiğinde."

"Orada olacağım, sanırım" dedi Shadrach. "Sanırım haklısın. Elflerin Kralı en çok ihtiyacı olduğu anda krallığını yüzüstü bırakma lüksüne giremez."

Çevresine bakındı, ama Elf askeri çoktan gözden kaybolmuştu.

Shadrach zihni kuşkular ve merakla dolu bir halde otoyolun yukarısına yürüdü. Düz basamaklara geldiğinde ilk basamakta durdu.

“Yaşlı meşede Phineas’in çiftliğinde! Phineas bu işe ne diyecek?"

Ama o Elflerin Kralı’ydı, Trollller de dağlardan yürüyüşe geçmişti. Shadrach otoyolun arkasındaki yüksek yamaçlarda ve tepelerdeki ağaçları hışırdatan rüzgârı dinledi.

Trollller? Orada gerçekten gecenin karanlığında ayaklanan, cüretkâr, kibirli, kimseden ve hiçbir şeyden korkmayan Trollller var mıydı?

Bu Elf Kralı olma meselesi de...

Shadrach dudaklarını sımsıkı kapatarak basamakları çıktı. Taş basamakların sonuna ulaştığında güneşin son ışıkları da kaybolmuş, gece bastırmıştı.

Phineas Judd pencereden dışarı baktı. Bir küfür savurup başını salladı. Sonra aceleyle kapıya gidip verandaya koştu. Soğuk ay ışığında tarlanın aşağısından bir karaltı ineklerin izlediği yoldan yukarı yavaş yavaş çıkarak eve doğru geliyordu

“Shadrach!" diye bağırdı Phineas. “Ne oldu? Gecenin bu saatinde dışarda ne işin var?"

Shadrach durup yumruklarını inatçı bir tavırla beline koydu.

“Eve dön” dedi Phineas. “Senin neyin var böyle?”

“Affedersin, Phineas" diye karşılık verdi Shadrach. “Arazinden geçmek zorunda kaldığım için kusura bakma. Ama yaşlı meşe ağacının orda biriyle buluşmam gerek.”

"Gecenin bu saatinde mi?"

Shadrach başını eğdi.

“Senin neyin var Shadrach? Gecenin bir yarısında çiftliğimde kiminle bulaşacaksın allahaşkına?”

“Elflerle buluşmam gerekiyor. Trolllere karşı savaş planı yapmalıyız.”

“Daha neler yahu" dedi Phineas Judd. İçeri girdi, kapı arkasından çarptı.

Uzun bir süre durup düşündü. Sonra tekrar verandaya çıktı.

“Ne yapacağım dedin sen? Tabii bana söylemek zorunda değilsin, ben sadece...”

“Yaşlı meşe ağacının altında Elflerle buluşmalıyım. Trolllere karşı bir savaş divanı oluşturmamız gerek.”

“Evet gerçekten de. Trolller. Trolllerden her zaman sakınmak gerek.”

“Trolller her yerde” dedi Shadrach başını sallayarak. "Daha önce hiç fark etmemiştim. Onları unutamazsın, görmezden gelemezsin. Onlar seni asla unutmaz. Her zaman bir şey planlar, seni izlerler...”

Phineas dili tutulmuş bir halde ona bakakaldı.

"Ha bu arada” dedi Shadrach. “Bir süre buralarda olmayabilirim. Bu işin ne kadar süreceğine bağlı. Trolllerle savaşma konusunda tecrübem yok, bu nedenle emin değilim. Acaba benzin istasyonuna benim için göz kulak olabilir misin, diye merak ediyordum. Günde iki kez, belki bir kez sabah bir kez de gece, bir şeylerin kırılıp dökülmediğinden emin olmak için sadece.”

“Gidiyor musun?” Phineas aceleyle basamakları indi. "Bu Troll meselesi de ne? Neden gidiyorsun?”

Shadrach sabırla söylediklerini tekrarladı.

"Çünkü Elflerin Kralı’yım. Onlara önderlik etmeliyim.”

Sessizlik oldu. “Anladım” dedi Phineas en sonunda. “Doğru daha önce bundan söz etmiştin değil mi? Ama Shadrach, neden biraz içeri gelmiyorsun, bana Trollleri anlatırsın, kahve içeriz ve...”

"Kahve mi?” Shadrach soluk aya ve kasvetli gökyüzüne baktı. Her yer sessiz ve ölü, gece çok soğuktu, ayın batmasına uzun zaman vardı.

Shadrach ürperdi.

"Soğuk bir gece” diye teşvik etti Phineas. “Dışarıda durmak için fazla soğuk. İçeri gel —”

“Biraz vaktim var sanırım” diye itiraf etti Shadrach. “Bir bardak kahvenin zararı olmaz. Ama çok uzun kalamam.”

Shadrach bacaklarını uzatıp içini çekti. “Kahvenin tadı gerçekten de iyi, Phineas."

Phineas biraz yudumlayıp bardağını masaya bıraktı. Oturma odası sessiz ve sıcaktı. Duvarlarda, kendi işlerine bakan gri, sıkıcı resimlerin asılı olduğu derli toplu küçük bir oturma odasıydı. Köşede üzerinde özene bezene notalar yerleştirilmiş küçük bir org vardı.

Shadrach’ın gözü oraya takılınca gülümsedi. “Hâlâ çalıyor musun Phineas?”

“Artık pek çalmıyorum. Körükler iyi çalışmıyor. Birisi basınca tekrar yukarı kalkmıyor.”

“Bir ara tamir edebilirim herhalde. Yani buralardaysam.”

“İyi olurdu” dedi Phineas. “Ben de sana sormayı düşünüyordum.”

“Hatırladın mı ‘Vilia'yı çalıyordun da Dan Green, yazın Pop için çalışan hanımla gelmişti hatırladın mı? Şu çömlekçi dükkânı açmak isteyen

hanım?” “Elbette" dedi Phineas.

Slıadrach kahve kupasını bırakıp sandalyesinde kıpırdandı.

“Bir kahve daha?” diye sordu Phineas telaşla. Ayağa kalktı. “Bir bardak daha?”

“Belki azıcık daha. Ama birazdan gitmeliyim.” “Dışarıda olunmayacak kadar kötü bir gece.” Shadrach pencereden dışarı baktı. Hava daha da kararmıştı; ay batmak üzereydi, tarlalar ıssızdı. Shadrach ürperdi. “Sana katılıyorum” dedi. Phineas memnun bir biçimde döndü. “Bak, Shadrach. Eve, sıcağa geri dön. Trolllerle savaşmaya başka bir gece çıkarsın. Trolller kaçmıyor ya. Her zaman dışarda olduklarını kendin söyledin. Hava daha iyi olduğunda bunu yapacak bol bol vaktin olacak. Bu kadar soğuk olmadığında.”

Shadrach yorgunlukla alnını ovuşturdu. “Biliyor musun her şey delice bir rüya gibi. Elfler ve Torllar hakkında konuşmaya ne zaman başladım? Bütün bunlar ne zaman başladı?” Sesi zayıfladı. “Kahve için sağ ol.” Yavaşça ayağa kalktı. “İçimi ısıttı. Sohbet için de sağ ol. Eskiden hep böyle oturur konuşurduk.”

“Gidiyor musun?” Phineas tereddüt etti. “Eve mi?”

"Öyle yapsam daha iyi olur. Geç oldu.”

Phineas ayağa fırladı. Bir elini Shadrach’ın omzuna koyup onu kapıya kadar geçirdi.

“Tamam Shadrach, eve git. Yatmadan önce güzel bir banyo yap. Sana iyi gelir. Hatta içini ısıtmak için bir yudum konyak iç."

Phineas ön kapıyı açtı. Birlikte ağır ağır veranda basamaklarından aşağı soğuğa ve karanlığa indiler.

“Evet gideyim ben” dedi Shadrach. “İyi geceler...”

“Eve git." Phineas adamın koluna hafifçe vurdu. “Hemen git güzel sıcak bir banyo yap. Sonra hemen yatağa.”

“İyi fikir. Sağ ol, Phineas. Müteşekkirim.” Shadrach, kolunun üzerinde duran Phineas’m eline baktı. Yıllardır Phineas’a bu kadar yakın olmamıştı.

Shadrach Phineas’ın elini inceledi. Şaşkınlıkla alnı kırıştı.

Phineas’m eli iri ve kaba, kolları da kısaydı. Parmakları kısa ve küttü; tırnakları da çatlak ve kırık. Neredeyse simsiyahtılar ya da ay ışığında öyle görünüyorlardı.

Shadrach kaşını kaldırıp Phineas’a baktı. “Garip” diye mırıldandı.

“Garip olan ne, Shadrach?”

Ay ışığında, Phineas’m yüzü garip bir şekilde kaba ve vahşi görünüyordu. Shadrach onun çenesinin ne kadar şişkin olduğunu, ne kadar büyük çıkıntılı bir çenesi olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Teni parşömen gibi sarı ve pürüzlüydü. Gözlüklerinin arkasında gözleri soğuk ve cansız iki taşa benziyordu. Kulakları kocaman, kılları dik ve keçe gibiydi.

Daha önce fark etmemiş olması tuhaftı. Ama daha önce Phineas’ı ay ışığında hiç görmemişti.

Shadrach bir adım uzaklaşıp, eski dostunu inceledi. Birkaç metre geriden Phineas Judd olağanüstü kısa ve bodur görünüyordu. Bacakları eğri, ayakları kocamandı. Başka bir şey daha vardı...

“Ne oldu?” dedi sertçe kuşkulanmaya başlayan Phineas. “Bir terslik mi var?”

Tamamen ters bir şey vardı. Dost oldukları bunca yıldır da bunu hiç fark etmemişti. Phineas Judd’u çevreleyen bir koku, hafif bir çürük kokusu, çürüyen etin rutubet ve küf kokusu.

Shadrach yavaşça çevresine bakındı. “Ters giden bir şey mi?” diye yineledi. "Hayır, yok canım."

Evin yan tarafında neredeyse paramparça olmuş eski bir yağmur suyu fıçısı vardı, Shadrach fıçıya doğru gitti.

“Hayır, Phineas. Ters bir şey var diyemem.”

"Ne yapıyorsun?”

“Ben mi?” Shadrach fıçı tahtalarından birini tuttu, çekip çıkardı. Tahtayı dikkatle taşıyarak Phineas’ın yanına döndü. “Ben Elflerin Kralı’yım. Sen kimsin... ya da nesin?”

Phineas kükredi, iri bir küreğe benzeyen öldürücü ellerle saldırdı.

Shadrach fıçı tahtasını onun kafasına indirdi. Phineas öfke ve acıyla haykırdı.

Tahtanın parçalanmasıyla birlikte bir patırtı koptu, evin altından kambur, iri ve bodur bedenli karanlık yaratıklardan, koca ayaklı, koca başlı, atlayan, sıçrayan varlıklardan oluşan azgın bir sürü çıkageldi. Shadrach, Phineas’ın bodrumundan akın eden yaratıklardan birini yakaladı.

Ne olduklarını biliyordu.

“Yardım edin!” diye bağırdı Shadrach. “Trollller! Yardım edin!”

Trollller çevresini sardı, onu tutmuş, çekiştiriyor, üzerine tırmanıyor, bedenini yüzünü yumrukluyorlardı.

Shadrach fıçı tahtasıyla işe koyuldu, tahtayı elinde salladı, Tıollleri ayaklarıyla tekmeleyip tahtasıyla küt diye vurdu. Yüzlerceydiler. Sayıları giderek artarak Phineas’in evinin altından durmadan çıkıyorlardı. İri gözleri ve dişleri ay ışığında parlayan, saksı biçimli yaratıkların oluşturduğu kabaran dalga Shadrach’ın üzerine geliyordu.

“Yardım edin!" diye bağırdı Shadrach tekrar, bu kez daha güçsüz bir sesle. Nefesi kesilmeye başlamıştı. Kalbi acıyla hızlı hızlı atıyordu. Bir Troll bileğini ısırıp koluna yapıştı. Shadrach onu savurup, tahtayı savurarak paçalarına tutunan sürüden kurtuldu.

Trolllerden biri tahtayı yakaladı. Bir grup ona yardım ederek kudurmuş gibi çekiştirmeye başladılar. Shadrach umutsuzca dayandı. Üzeri tamamen Trolllerle kaplıydı omuzlarında, paltosuna yapışan, koluna bacağına binen, saçını çeken...

Çok uzaktan gelen tiz bir boru sesi işitti, uzaklardaki altın bir borazanın sesi tepelerde yankılandı.

Trolllerin saldırısı aniden durdu. Biri Shadrach’ın boynundan aşağı atladı. Diğeri kolunu bıraktı.

Borazan bir kez daha bu kez daha yüksek öttü.

‘‘Elfler!" dedi bir Troll’ün törpü gibi sesi. Dişlerini gıcırdatarak öfkeyle tükürükler saçarak dönüp sese doğru ilerledi.

“Elfler!”

Trollller akın halinde ilerledi, giderek kabaran gıcırdayan dişler ve tırnaklar dalgası kudurmuş gibi Elf sıralarına hücum etti. Elfler tiz boru gibi sesleriyle vahşi neşe çığlıkları atarak düzenli sıralarını bozdu ve çarpışmaya katıldı.

Troll dalgası onlara doğru aktı. Trollller Elflerle, kürek gibi tırnaklar altın kılıçlarla, ısıran çeneler hançerlerle buluştu.

"Elfleri öldürün!"

“Trolllere ölüm!”

"Hücum!”

“İleri!”

Shadrach üzerine tutunan Trolllerle umutsuzca savaşıyordu hâlâ. Bitkin ve soluk soluğaydı. Etrafını görmeden tahtasıyla vurdu da vurdu, tekmeleyip zıpladı, Trollleri kendinden uzağa havaya, yere savurdu.

Shadrach savaşın ne kadar sürdüğünü hiç bilmiyordu. Yuvarlak ve pis kokulu, üzerine yapışan, etini yırtan, ısıran burnuna, saçına, parmaklarına tutunan karanlık bedenlerden oluşan bir denizde kaybolmuş gibiydi. Sessizce acımasızca savaştı.

Dört bir yanında Elf birlikleri Troll sürüsüyle çarpışıyordu, her taraf mücadele eden küçük savaşçı gruplarıyla doluydu.

Shadrach birden savaşmayı bıraktı. Başını kaldırıp tereddütle çevresine bakındı.

Hiç hareket yoktu. Her şey bitmişti. Çarpışma sona ermişti.

Hâlâ koluna bacağına tutunmuş birkaç Troll vardı. Shadrach bir tanesinin başına tahtasını indirdi. Troll uluyarak yere düştü. Geriye sendeleyerek inatla koluna tutunan son Trollden kurtulmaya uğraştı.

“Bana bak!” diye soludu Shadrach. Troll’ü kolundan çekip havaya savurdu. Yere düşen Troll hızla karanlığa sıvıştı.

Başka bir şey yoktu. Hareket eden Troll kalmamıştı. Ay ışığının altındaki çıplak tarlalar sessizdi.

Shadrach bir kayanın üzerine çöktü. Göğsü acıyla inip kalkıyordu. Gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuşuyordu. Güçsüzce cebinden mendilini çıkarıp boynunu ve yüzünü sildi. Gözlerini kapayıp başını sağa sola salladı.

Gözlerini tekrar açtığında Elfler birliklerini toplamış ona doğru geliyordu. Üstleri başları dağınık, yara bere içindeydiler. Altın zırhları yırtılmış ve çizilmişti. Miğferleri eğrilmiş ya da kaybolmuş, kızıl

sorguçlarının çoğu düşmüş, hâlâ yerinde duranlarsa ya sarkmış ya da kopmuştu.

Ama savaş bitmişti. Kazanmışlardı. Troll sürüleri kaçmıştı.

Shadrach yavaşça ayağa kalktı. Elf savaşçıları çevresini sarmış ona sessiz bir saygıyla bakıyorlardı. Mendilini cebine koyarken bir Elf onu düşmemesi için tuttu.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandı Shadrach. “Çok teşekkür ederim.”

Hâlâ olanlar karşısında dehşet ve şaşkınlık içindeki bir Elf “Trolller yenilgiye uğratıldı” diye bildirdi.

Shadrach çevresindeki Elflere baktı. Ne kadar çoktular, daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktılar. Savaş için bütün Elfler bir araya toplanmıştı. Korkunç mücadeleden bitkin, o anın ciddiliğiyle yüzleri sert ve amansızdı.

"Evet, gittikleri kesin" dedi Shadrach. Solukları düzelmeye başlıyordu. “Kılpayı kurtulduk. İyi ki zamanında geldiniz. Onlarla tek başıma savaşmaktan neredeyse işim bitmişti.”

“Elflerin Kralı tek başına koca Troll ordusuna karşı koydu” diye ilan etti bir Elf tiz bir sesle...

“Ha?" dedi Shadrach irkilerek. Sonra gülümsedi. “Doğru, bir süre onlarla yalnız savaştım. Trolllere tek başıma karşı koydum. Koca Troll ordusuna.” "Hepsi bu değil” dedi Elf.

Shadrach gözlerini kırpıştırdı. “Dahası mı var?” "Buraya bak, ey Kral, Elflerin en kudretlisi. Bu tarafa. Sağa.”

Elfler Shadrach’ı götürdü.

"Nedir o?” diye mırıldandı Shadrac, başta bir şey göremeyerek. Yere bakıp karanlıkta seçmeye çalıştı. “Buraya bir meşale alabilir miyiz?”

Birkaç Elf küçük çam meşalelerle geldi.

Phineas Judd, donmuş toprakta sırtüstü yatıyordu. Gözleri donuk ve sabit, ağzı yarı açıktı. Kıpırdamıyordu. Bedeni kaskatı ve soğuktu.

“Öldü” dedi bir Elf resmi bir biçimde.

Shadrach ani bir panikle yutkundu. Aniden alnından soğuk terler boşaldı. “Tanrım! Eski dostum! Ne yaptım ben?”

"Büyük Trollü öldürdün.”

Shadrach duraksadı.

“Ne yaptım?”

"Büyük Troll’ü öldürdün, Trolllerin liderini."

“Bu ilk kez oluyor” dedi bir Elf heyecanla. "Büyük Troll yüzyıllardır ayakta. Hiç kimse onun ölebileceğim düşünmüyordu. Bu tarihi bir an.”

Bütün Elfler sessiz bedene, şaşkınlık ve saygı karışımı bir ifadeyle baktı ve azımsanmayacak bir korkuyla.

“Ah hadi canım!” dedi Shadrach. "O sadece Phineas Judd.”

Ama bunları söylerken tüyleri ürperdi. Az önce Phineas’ın yanında batmakta olan ayın ışığı eski dostunun yüzüne vururken gördüklerini hatırladı.

"Bak." Elflerden biri eğilip Phineas’ın ince yünlü lacivert yeleğini açtı. Paltosunu ve yeleği kenara itti. "Gördün mü?"

Shadrach eğilip baktı.

Soluğunu tuttu.

Phineas Judd'ın lacivert yeleğinin altında bir örgü zırh vardı. Kabuk bağlamış eski, paslı demirden bir ağ bodur bedenini sımsıkı sarıyordu. Zırhın üzerinde koyu renk ve yıpranmış, kir ve pasa gömülmüş bir arma işliydi. Küflenmiş yarı kaybolmuş, çapraz baykuş ayağı ve zehirli mantardan oluşan bir amblemdi.

Büyük Troll'ün amblemi.

"Ulu tanrım" dedi Shadrach. "Onu ben öldürdüm."

Uzun bir süre sessizce yere baktı. Sonra yavaşça zihninde bir şeyler yerli yerine oturmaya başladı. Yüzünde bir gülümseme belirerek doğruldu.

"Ne oldu ey Kral?" dedi bir Elf tiz bir sesle.

"Aklıma bir şey geldi" dedi Shadrach. "Düşündüm de, Büyük Troll öldüğüne ve Troll ordusu dağıldığına göre..."

Sözlerine devam edemedi. Elfler bekledi.

"Belki de ben - yani belki de artık bana ihtiyacınız kalmadı..."

Elfler saygıyla dinledi. "Ne oldu, Kudretli Kral? Devam et."

"Düşündüm de belki benzin istasyonuna geri dönüp artık kral olmam." Shadrach umutla çevresine bakındı. "Ne diyorsunuz? Savaş falan bittiğine göre. O da öldüğüne göre. Ne dersiniz?"

Elfler bir süre konuşmadı. Mutsuz mutsuz yere baktılar. Susuyorlardı. En sonunda dağılmaya, flamalarını ve sancaklarını toplamaya başladılar.

"Evet geri dönebilirsin" dedi bir Elf usulca. "Savaş bitti. Trollller mağlup edildi. Eğer istediğin buysa benzin istasyonuna dönebilirsin."

Shadrach aniden rahatladı. Ağzı kulaklarında, sırtını dikleştirdi. “Sağ olun! İyi. Gerçekten iyi. Hayatımda aldığım en iyi haber.”

Ellerini ovuşturup nefesiyle ısıtarak Elflerden uzaklaştı.

"Sahiden çok teşekkür ederim.” Sessiz Elflere bakıp sırıttı. “Pekâlâ, ben gideyim artık. Geç oldu. Geç ve soğuk. Zor geceydi. Ben... ben... görüşürüz.”

Elfler sessizce başlarını salladı.

“Tamam. Pekâlâ, iyi geceler.” Shadrach dönüp patikada yürümeye başladı. Bir an durup Elflere el salladı. “Ne savaştı ama? Haklarından geldik.” Patikada aceleyle yürümeye devam etti. Bir kez daha durup arkasına bakarak el salladı. “Yardımcı olabildiğime sevindim. Şey, iyi geceler!”

Bir iki Elf el salladı, ama hiçbiri bir şey söylemedi.

Shadrach Jones yavaşça evine yürüdü. Yokuşun başından tek tük arabanın geçtiği otoyolu, harap benzin istasyonunu, belki ondan daha az ömrü kalan evi, onları onaracak ya da başka bir yere taşıyacak olan gelmeyen parayı görebiliyordu.

Geri döndü.

Elfler hâlâ gecenin sessizliğinde toplanmış duruyorlardı. Yerlerinden kıpırdamamışlardı.

"Hâlâ buradasınız diye umuyordum” dedi Shadrach rahatlayarak.

“Biz de senin gitmeyeceğini umuyorduk” dedi bir asker.

Shadrach bir taşı tekmeledi. Sessizlikte taş seke seke uzaklaştı. Elfler hâlâ onu izliyordu.

“Gitmek mi?” diye sordu Shadrach. “Ben Elflerin Kralı?"

“O halde kralımız olmaya devam edeceksin?” diye bağırdı bir Elf.

"Benim yaşımdaki bir adamın değişmesi zordur. Benzin satmayı bırakıp pat diye kral olmak. Beni biraz korkuttu, ama artık korkutmuyor."

“Olacak mısın? Olacak mısın?”

“Elbette” dedi Shadrach Jones.

Elf meşalelerinden oluşan küçük çember sevinçle birleşti. Işıkta eski kralı taşıdıklarına benzer bir palatform gördü, ama bu daha büyüktü, bir insanı taşıyabilecek kadar büyük. Kollarının altında yarım düzine asker dimdik omuzlarla bekliyordu.

Bir asker sevinçle selam verdi. “Sizin için Efendim."

Shadrach platforma tırmandı. Yürümek kadar rahat değildi, ama onu Elf Krallığı’na böyle götürmek istediklerini biliyordu.

KOLONİ

Albay Lawrence Hall dürbün mikroskobun üzerine eğilip ince ayarlan düzeltti.

“İlginç” diye mırıldandı.

“Değil mi? Üç haftadır bu gezegendeyiz ve henüz zararlı bir yaşam formuna rastlamadık.” Teğmen kültür kâselerine dokunmadan laboratuvar masasının kenarına oturdu. “Burası ne tür bir yer? Hastalık yok, mikrop yok, bit yok, sinek yok, fare yok...”

“Viski ya da genelev de yok.” Hall doğruldu. “Oldukça farklı bir yer. Bu mayanın Terra’nın *eberthella typhi*’sine benzer olacağını sanıyordum. Ya da Mars kızıl mantarına.”

"Ama bütün gezegen zararsız. Biliyor musun buranın atalarımızın düştüğü Cennet Bahçesi olup olmadığını merak ediyorum.”

“Kovulduğu.”

Hall laboratuvarın penceresine gidip önündeki manzaraya daldı. Çekici bir görüntü olduğunu kabul etmeliydi. Engebeli ormanlar ve tepeler, çiçekler ve sonsuz bağlarla capcanlı yeşil yamaçlar, şelaleler, ağaçlardan sarkan yosunlar, meyve ağaçları, dönümlerce çiçek ve göl. Altı ay önce ilk keşif gemisi tarafından belirlendiği gibi Mavi Gezegenin yüzeyini bozulmadan korumak için her türlü çaba gösterilmişti.

Hall içini çekti. “Olağanüstü bir yer. Bir araya buraya tekrar gelmek isterdim.”

“Terra buranın yanında çıplak kalıyor." Friendly sigarasını çıkarıp tekrar kaldırdı.

“Biliyorsun buranın üzerimde garip bir etkisi oluyor. Artık sigara içmiyorum. Galiba manzarayla ilgili. O kadar... temiz ki. Lekesiz. Sigara içemiyorum ya da kâğıtları yere atamıyorum. Piknikçi olmaya gönlüm elvermiyor..”

“Piknikçiler çok geçmeden gelir" dedi Hall. Mikroskobun başına döndü. “Birkaç kültür daha deneyeceğim. Belki öldürücü bir mikrop bulabilirim.”

“Denemeye devam et." Teğmen Friendly masadan aşağı atladı. “Sonra görüşürüz, o zaman şansının yaver gidip gitmediğini öğrenirim. Birinci odada büyük bir konferans var. İlk kolonicilerin gönderilmesi için E.A.’ya yeşil ışık yakmaya hazır sayılırlar.”

"Piknikçiler!”

Friendly sırıttı. “Korkarım öyle.”

Kapı arkasından kapandı. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Hall laboratuvarda yalnız kalmıştı.

Bir süre oturup düşündü. Sonunda, eğildi, slaytı mikroskobun nesne tablasından çıkardı, yeni bir slayt seçip etiketi okumak için ışığa tuttu. Laboratuvar sıcak ve sessizdi. Güneş pencereden süzülüp yere vuruyordu. Dışarıdaki ağaçların dalları rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Uykusu gelmeye başladı.

"Evet piknikçiler” diye homurdandı. Yeni slaytı yerleştirip ayarladı.

“Hepsi de gelip ağaçları kesmeye, çiçekleri koparmaya, göllere tükürmeye, otlan yakmaya hazır. Sıradan bir grip virüsü bile yokken..."

Sustu, boğulur gibi oldu —

Boğulur gibi oldu çünkü mikroskobun iki merceği birden boğazına dolanmış, onu boğmaya çalışıyordu. Hall onları çekiştirdi, ama mercekler

aman vermeden boğazına yapışmış, çelik sivri uçlar bir kapanın ağzı gibi kapanmıştı.

Mikroskobu yere atıp ayağa fırladı. Mikroskop çabucak ona doğru emekleyip bacağına dolandı. Diğer ayağıyla tekmeleyerek ondan kurtuldu, ışın tabancasını çıkardı.

Mikroskop pürüzlü ayar düğmeleri üzerinde yuvarlanarak kaçtı. Hall ateş etti. Alet üzerinde metal parçalarından oluşan bir bulut içinde kayboldu.

"Ulu Tanrım!” Hall titreyen bacaklarla oturup, yüzünü sildi. “Bu da neydi...” Boğazını ovuşturdu. “Ne oluyor!"

Konsey salonu tıklım tıklımdı. Mavi Gezegen Birliği’nin bütün subayları oradaydı. Kumandan Stella Morrison büyük kumanda haritasına ince plastik bir işaretçinin ucuyla tık tık vurdu.

"Bu uzun düzlük bölge bir kent için ideal. Suya yakın, hava koşullan yerleşimcilere sohbet konusu sağlayacak kadar değişken. Çeşitli büyük mineral yatakları var. Yerleşimciler kendi fabrikalarını kurabilir. Dışardan mal ithal etmek zorunda kalmayacaklar. Şurada gezegenin en büyük ormanı bulunuyor. Bir parça akıllan varsa, buraya dokunmazlar. Ama gazete kâğıdı yapmak isterlerse de bizi ilgilendirmez.”

Sessiz adamlarla dolu odaya baktı.

"Gerçekçi olalım. Bazılarınız Göç Müdürlüğü’ne tamam demememiz, gezegeni geri dönmek için kendimize saklamamız gerektiğini düşünüyor. Bunu herkes kadar ben de istiyorum, ama böyle bir durum başımızı belaya sokmamızdan başka bir işe yaramaz. Burası bizim gezegenimiz değil. Bir görev için buradayız. İşimiz bittiğinde buradan gideceğiz. İşimiz de neredeyse bitmek üzere. Yani bunu unutalım. Geriye bir tek tamam sinyalini vermek ve eşyalarımızı toplamak kalıyor.”

“Bakterilerle ilgili laboratuvar raporu geldi mi?” diye sordu Yardımcı Kumandan Wood.

“Elbette onları aramak konusunda titiz davranıyoruz, ama son aldığım habere göre hiçbir şey bulamamışlar. Sanırım E.A. ile bağlantı kurabiliriz. Bizi götürmek ve ilk yerleşimci grubunu getirmek için bir gemi yollamalarını haber verelim. Beklemek için bir neden..." Durdu.

Odadan mırıltılar yükseliyordu. Başlar kapıya döndü.

Kumandan Morrison kaşlarını çattı. "Albay Hall, size konsey toplantıdayken kimsenin rahatsız etme izni olmadığını hatırlatabilir miyim?"

Yerinde sallanan Hall kapı tokmağına tutunarak kendini ayakta tutabildi. Boş gözlerini odada gezdirdi. En sonunda cam gibi gözleri odanın orta kısmında oturan Teğmen Friendly’yi buldu.

“Buraya gel” dedi kısık bir sesle.

"Ben mi?” Friendly sandalyesinin derinliklerine biraz daha gömüldü.

“Albay, bu da ne demek oluyor?” Yardımcı Kumandan Wood kızgınlıkla araya girdi. “Sarhoş ya da...” Hall’un elindeki ışın tabancasını fark etti. “Bir terslik mi var Albay?”

Teğmen Friendly panikle ayağa kalkıp Hall’un omzunu kavradı. “Ne oldu? Sorun nedir?”

"Laboratuvara gel.”

"Bir şey mi buldun?” Teğmen arkadaşının ifadesiz yüzünü inceledi. "Ne oldu?”

"Hadi.” Friendly koridorda ilerleyen, Hall’u takip etti. Hall laboratuvar kapısını itip, yavaşça içeri girdi.

“Ne oldu?" diye yineledi Friendly.

“Mikroskobum.”

“Mikroskobun mu? Ne olmuş mikroskobuna?” Friendly onun yanından geçip laboratuvara girdi. “Onu görmedim.”

“Gitti.”

“Gitti mi? Nereye gitti?”

“Onu patlattım."

“Patlattın mı?” Friendly ona baktı. “Anlamıyorum. Neden?”

Hall’un ağzı açılıp kapandı, ama ses çıkmadı.

“İyi misin?” diye sordu Friendly endişeyle. Sonra eğilip masanın altındaki bir raftan siyah plastik bir kutu çıkardı. “Baksana şaka falan mı bu?”

Hall’u mikroskobunu kutusundan çıkardı. “Patlattım da ne demek? İşte her zamanki yerinde duruyor. Şimdi söyle bakalım, neler oluyor? Slaytlardan birinde bir şey mi gördün? Bir tür bakteri? Ölümcül mü? Toksik mi?”

Hall ağır ağır mikroskoba yaklaştı. Onun mikroskobuydu, kuşku yoktu. İnce ayar düğmesinin hemen üzerindeki çentik oradaydı. Sıkıştırma klipslerinden biri de hafif eğriydi. Parmağıyla alete dokundu.

Beş dakika önce bu mikroskop onu öldürmeye çalışmıştı. Onu patlatıp yok ettiğini de adı gibi biliyordu.

Friendly “Psikoloji testine ihtiyacın olmadığından emin misin" diye sordu endişeyle. “Post travmatik şokta gibisin, belki daha kötüsü.”

“Haklı olabilirsin” diye mırıldandı Hall.

Robot test cihazı vızıldayarak verileri bütünleştirdi. En sonunda renkli kod ışıkları kırmızıdan yeşile değişti.

“Eee?” diye sordu Hall.

“Ağır psikiyatrik bozukluk. Dengesizlik oranı onun üzerinde.”

“Tehlike sınırının üzerinde mi?”

“Evet. Tehlike sınırı sekiz. On epeyi sıradışı, özellikle de senin endeksinde biri için. Genellikle dört civarında dolaşıyorsun."

Hall yorgun bir tavırla başını salladı. “Biliyorum.”

"Bana biraz daha bilgi verebilirsen..."

Hall dişlerini sıktı. "Daha fazlasını söyleyemem.”

"Psikoloji testi sırasında bilgi saklamak yasaktır" dedi makine aksilenerek, “Bunu yaparsan kasten bulgularımı çarpıtmış olursun.”

Hall ayağa kalktı. “Daha fazlasını söyleyemem. Ama benim için yüksek derecede dengesizlik kaydediyorsun öyle mi?"

“Yüksek derecede pisişik çözülme var. Ama ne anlama geldiğini ya da neden olduğunu söyleyemiyorum.”

“Sağ ol.” Hall test cihazını kapadı. Odasına döndü. Kafası karmakarışıktı. Aklını mı yitirmişti? Ama ışın tabancası bir şeye ateş etmişti. Sonrasında, laboratuvar atmosferini test ettiğinde havada özellikle de mikroskoba ışın tabancasını ateş ettiği yerin yakınında metal zerreciği kalıntısı bulmuştu.

Ama böyle bir şey nasıl olabilirdi? Canlanıp onu öldürmeye çalışan bir mikroskop!

Her nasılsa, Friendly onu kutusundan çıkardığında sapasağlamdı. Ama kutuya tekrar nasıl girmişti?

Üniformasını çıkarıp duşa girdi. Ilık suyu bedenine tutarak düşündü. Robot test cihazı ciddi bir zihinsel rahatsızlığı olduğunu göstermişti, ama bu yaşadıklarının nedeni olmaktan ziyade sonucu olabilirdi. Friendly'ye başına gelenleri anlatmaya başlamış, ama sonra durmuştu. Böyle bir hikâyeye kim inanırdı?

Suyu kapatıp raftaki havlulardan birine uzandı.

Havlu bileğine dolanıp onu duvara savurdu. Kaba kumaş ağzını ve yüzünü kapadı. Deli gibi çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Havlu birdenbire onu bıraktığında kafasını duvara çarparak düştü. Gözünün önünde yıldızlar uçuştu, ardından şiddetli bir acı hissetti.

Sıcak sudan oluşan bir gölün ortasında oturan Hall havlu rafına baktı. Havlu hareketsizdi, diğer havlular gibiydi. Birbirinin tıpatıp aynı ve hareketsiz duran yan yana üç havlu. Hayal mi görmüştü?

Titreyen bacaklarla ayağa kalkıp başını ovuşturdu. Havlu rafından uzak durmaya özen göstererek minik adımlarla duştan çıkıp odaya girdi. Büyük bir dikkatle çekmeceden yeni bir havlu çekti. Havlu normal görünüyordu. Kurulanıp giyindi.

Kemeri beline dolanıp onu sıkıştırmaya çalıştı. Güçlüydü, pantolonunu ve silahını tutacak güçlendirilmiş metalden halkaları vardı. Kemerle birlikte yere yuvarlanıp sessizce üstünlüğü ele geçirmek için boğuştular.

Kemer azgın bir metal yılan gibiydi, kamçı gibi şaklayıp ona saldırıyordu. En sonunda ışın tabancasına uzanmayı başardı.

Kemer onu hemen bıraktı. Onu patlatıp yok ettikten sonra soluk soluğa kendini bir koltuğa attı.

Koltuğun kollan bedenini kavradı, ama bu kez ışın tabancası hazırdı. Koltuk hareketsizleşene ve üzerinden kalkmayı başarabilene kadar

altı kez ateş etmesi gerekti. Yarı çıplak odanın ortasında hızlı hızlı soluk alarak durdu.

“İmkânsız" diye fısıldadı. "Aklımı kaçırmış olmalıyım.”

En sonunda pantolonunu ve botlarını giyip boş koridora çıktı. Asansöre bindi, en üst kata çıktı.

Masasında oturan kumandan Morrison, Hall robot tarama ekranından geçerken başını kaldırdı. Ekran öttü.

“Silahlısın” dedi Kumandan suçlayan bir sesle. Hall elindeki ışın tabancasına baktı. Silahı masaya koydu. “Affedersin.”

“Ne istiyorsun? Neyin var senin? Test cihazından rapor aldım. Son yirmi dört saat içinde on kez ateş etmişsin.” Adamı dikkatle süzdü. “Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz Lawrence. Sana ne oluyor?”

Hall derin bir soluk aldı. "Stella, bugün mikroskobum beni boğmaya çalıştı.”

Kadının mavi gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne!” “Sonra da duştan çıkarken bir banyo havlusu beni boğmaya çalıştı. Ondan kurtuldum, ama giyinirken kemerim...” Durdu. Kumandan ayağa kalkmıştı. "Muhafızlar!” diye seslendi.

“Bekle, Stella." Hall kadına doğru hareketlendi. “Dinle beni. Bu ciddi. Benim bir şeyim yok. Dört kez eşyalar beni öldürmeye çalıştı. Sıradan nesneler aniden öldürücü bir şeye dönüştü. Belki aradığımız şey budur. Belki bu...”

“Mikroskobun seni öldürmeye mi çalıştı?" “Canlandı. Tüpleri boğazıma sarıldı.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Senin dışında bunu gören oldu mu?”

“Hayır.”

“Ne yaptın?”

“Onu patlattım.”

“Geriye bir şey kaldı mı?”

“Hayır" diye itiraf etti Hall istemeye istemeye. “Aslında mikroskop eskisi gibi sapasağlam. Kutusunda.”

“Anladım.” Kumandan seslenişine gelen iki muhafıza başını salladı. "Albay Hall’u Yüzbaşı Taylor’a götürün ve muayene için Terra’ya gönderilene kadar gözaltında tutun.”

İki muhafız Hall’u kollarından manyetik çengellerle tutarken sakin bakışlarla izledi.

"Affedersin, Albay” dedi. “Hikâyenin en azından bir kısmını kanıtlayamazsan, bunun senden kaynaklanan psikotik bir yansıma olduğunu varsaymak zorundayız. Gezegeni henüz psikozlu birinin elini kolunu sallayarak dolamasına izin vereceğimiz kadar güvenlik altına almadık. Büyük zarar verebilirsin.”

Muhafızlar onu kapıya götürdü. Hall direnmeden onlarla gitti. Başı çınladıkça çınlıyor, sesler beyninde yankılanıyordu. Kadın haklıydı belki de. Belki aklını kaçırmıştı.

Yüzbaşı Taylor’un bürosuna ulaştılar. Muhafızlardan biri zili çaldı.

“Kim o?” dedi robot kapının cırtlak sesi.

“Kumandan Morrison bu adamın Yüzbaşı’nın gözetimine verilmesini emretti.”

Tereddütlü bir duraksamadan sonra: “Yüzbaşı meşgul.”

“Bu acil bir durum.”

Robot karar verirken röleleri tıkırdadı. “Sizi kumandan mı gönderdi?”

“Evet. Kapıyı aç.”

“Girebilirsiniz” diye kabul etti. Kilitlerini geriye çekip kapıyı açtı.

Muhafızlar kapıyı itti ve oracıkta kalakaldı.

Yüzbaşı Taylor mosmor bir yüz ve açık gözlerle yerde yatıyordu. Yalnızca ayaklan ve başı görünüyordu.

Kırmızı beyaz ufak bir halı bedenine dolanmış onu sıkıyor, gerildikçe geriliyordu.

Hall dizlerinin üzerine çöküp halıyı çekti. “Acele edin!” diye bağırdı. "Halıyı tutun!”

Üçü birden asıldı. Halı onlara karşı koydu.

“Yardım edin" diye bağırdı Taylor zayıf bir sesle.

"Deniyoruz!” Panikle asıldılar. En sonunda halı ellerinde kaldı. Hızla açık kapıya doğru daldı. Muhafızlardan biri onu havaya uçurdu.

Hall görüntü ekranına koşarak titrek parmaklarla Kumandan’ın acil durum numarasını tuşladı.

Ekranda kumandanın yüzü belirdi.

"Görüyor musun!” dedi soluk soluğa.

Kadın Hall’un arkasında yerde yatan Taylor’a baktı, ışın tabancaları hâlâ ellerinde olan iki muhafız adamın yanında diz çökmüştü.

“Ne - ne oldu böyle?”

"Bir halının saldırısına uğradı.” Hall neşesizce sırıttı. “Deli olan kimmiş?"

“Aşağı bir muhafız birliği gönderiyorum.” Kumandan şaşkındı. "Hemen. Ama nasıl...”

"Işın tabancalarını kullanmaya hazır olmalarını söyle. Bir de genel alarm versen daha iyi olur."

Hall, Kumandan Morrison’ın masasına dört eşya bıraktı: Bir mikroskop, bir havlu, metal bir kemer ve kırmızı beyaz küçük bir halı.

Kadın tedirgin bir biçimde eşyalarla arasında bir parça mesafe bıraktı. “Binbaşı, emin misin..?”

“Şu anda zararsızlar. Garip olan da bu ya. Bu havlu birkaç saat önce beni öldürmeye çalıştı. Ateş edip onu parçalayarak canımı kurtardım. Ama şimdi eski haline geri dönmüş. Her zamanki gibi, şimdi yine sıradan bir havlu. Zararsız.”

Yüzbaşı Taylor dikkatle kırmızı beyaz halıya dokundu. “Bu benim halım. Onu Terra’dan getirdim. Karım vermişti. Ona güvenim sonsuzdu."

Birbirlerine baktılar.

“Halıyı da patlatmıştık” diye belirtti Hall.

Sessizlik oldu.

"Bu halı değilse?” diye sordu Yüzbaşı Taylor. “Bana saldıran neydi peki?”

“Bu halı gibi görünüyordu” dedi Hall yavaşça. “Bana saldıran da bu havlu gibi görünüyordu.”

Kumandan Morrison havluyu ışığa tuttu. “Sıradan bir havlu! Sana saldırmış olamaz."

“Elbette öyle” diye onayladı Hall. “Bu nesnelere aklımıza gelen bütün test uyguladık. Olmaları gereken şeyler, bütün elementler aynı.

Tamamen stabil, inorganik nesneler. Bunlardan herhangi birinin canlanıp bize saldırması olanaksız.”

"Ama bir şey saldırdı” dedi Taylor. “Bir şey bana saldırdı. Bu halı saldırmadıysa, ne saldırdı?"

Teğmen Dodds şifoniyerin üzerinde eldivenlerini aradı. Acelesi vardı. Bütün birlik acilen toplanma çağrısı almıştı.

“Nereye koydum...” diye mırıldandı. “Allah allah!”

Yatağın üzerinde birbirinin eşi *iki* çift eldiven duruyordu.

Dodds başını kaşıyarak kaşlarını çattı. Nasıl olabilirdi? Yalnızca bir çift eldiveni vardı onun. Diğer çift başka birinin olmalıydı. Bob Wesley geçen gece kâğıt oynamaya odasına gelmişti. Eldivenlerini unutmuş olabilirdi.

Görüntü ekranı tekrar aydınlandı. “Tüm personel hazır bulunmalıdır. Tüm personel hazır bulunmalıdır. Tüm personelin acilen toplanması...”

"Tamam” dedi Dodds sabırsızca. Eldiven çiftlerinden birini kapıp eline geçirdi.

Parmaklarına oturur oturmaz eldivenler ellerini beline götürdü. Parmaklarını tabancasının kabzasına kenetleyip tabancayı kılıfından çıkardılar.

“Hadi canım” dedi Dodds. Eldivenler ışın tabancasını kaldırıp göğsüne nişan aldı.

Parmaklar tetiği çekti. Bir gümbürtü koptu. Dodd’un göğsü anında eridi. Adamdan geriye kalanlar yavaşça yere yıkıldı, yere düştüğünde ağzı hâlâ hayretle açıktı.

Onbaşı Tenner acil durum alarmını duyar duymaz aceleyle ana binaya koştu.

Binanın girişinde metal kramponlu ayakkabılarını çıkarmak için durdu. Sonra kaşlarını çattı. Kapının yanında bir yerine iki güvenlik paspası duruyordu.

Neyse, önemli değildi. İkisi de birbirinin aynıydı. Paspaslardan birine basıp bekledi.

Paspasın yüzeyi ayaklan ve bacaklarına yüksek frekanslı bir akım göndererek dışarıdayken üzerine yapışmış olabilecek spor ya da tohumlan öldürdü.

Binaya girdi.

Bir saniye sonra Teğmen Fulton kapıya koştu. Dağ botlarını çıkarıp ilk gördüğü paspasın üzerine çıktı.

Paspas ayaklarının üzerine kapandı.

"Hey" diye bağırdı Fulton. "Bırak beni!"

Ayaklarını çekip kurtarmaya çalıştı, ama paspas onu bir türlü bırakmıyordu. Fulton korkmaya başladı. Tabancasını çıkardı, ama kendi ayaklarına ateş etmek de işine gelmiyordu.

"Yardım edin" diye bağırdı.

İki asker koşa koşa geldi. "Ne oldu Teğmen?"

"Allahın belası şeyi çekin üstümden."

Askerler gülmeye başladı.

"Şaka yapmıyorum" dedi Fulton yüzü aniden bembeyaz kesilerek. "Ayaklarımı kırıyor! Bu şey..."

Haykırmaya başladı. Askerler telaş içinde paspası yakaladı. Fulton çığlık atmaya devam ederek düştü, yuvarlanıp büküldü.

En sonunda askerler ayaklarını paspasın bir köşesinden kurtarmayı başardı.

Fulton'ın ayaklarının yerinde yeller esiyordu. Geriye yarı erimiş hamurumsu kemikler kalmıştı yalnızca.

“Artık biliyoruz" dedi Hall kasvetli bir sesle. “Organik bir canlı.” Kumandan Morrison, Onbaşı Tenner'a döndü. "Binaya girdiğinde iki paspas mı gördün?"

“Evet, Kumandan. İki taneydiler. Birinin üzerine basıp içeri girdim.”

"Şanslıymışsın. Doğru paspasa basmışsın.”

"Dikkatli olmalıyız" dedi Hall. "Birbirinin aynı iki eşyaya dikkat etmeliyiz. Görünüşe bakılırsa, bu şey her neyse, bulduğu nesneleri taklit ediyor. Bukalemun gibi. Kamuflaj."

Stella Morrison masasının iki ucunda duran iki çiçek vazosuna bakıp "iki” diye mırıldandı. "İki şeyi birbirinden ayırmak güç olacak. İki havlu, iki vazo, iki sandalye. Zararsız olan bir sıra eşya olabilir. Birin katı olan her şey bu koşula uyabilir.”

“Sorun da bu ya laboratuvarda sıradışı bir şey fark etmedim. Bir başka mikroskobun nasıl bir garipliği olabilir ki. Ortama rahatça uyum sağlayabiliyor."

Kumandan birbirinin eşi çiçek vazolarından uzaklaştı. “Ya bunlar? Belki bunlardan biri... her neyse o işte."

"İki tane olan pek çok şey var. Doğal çiftler. İki bot. Giysi. Mobilya. Odamdaki o fazladan koltuğu fark etmedim mesela. Aletler. Emin olmak

olanaksız olacak. Bazen de...”

Görüntü ekranı aydınlandı. Ekranda kumandan yardımcısı Wood’un yüzü belirdi. “Stella, bir ölü daha var.”

“Bu sefer kim?”

“Erimiş bir subay daha. Teğmen Dodds — Geriye birkaç düğme ve ışın tabancası kalmış."

"Üç etti" dedi Kumandan Morrison.

“Eğer organik bir canlıysa, onu yok etmenin bir yolu olmalı” diye mırıldandı Hall.

“Birkaçını patlattık zaten, yani görünüşe göre öldürdük. Onlara zarar verebiliriz, ama kaç tane daha olduğunu bilmiyoruz. Beş altısını yok ettik. Belki sonsuz bölünebilen bir tür maddedir. Bir tür protoplazma."

“Bu arada da...”

“Bu arada da insafına kalmış durumdayız. Ya da onların insafına. Bu aradığımız öldürücü canlı türü, buna hiç şüphe yok. Bu da her şeyi zararsız bulmamızı açıklıyor. Böyle bir canlı türüyle hiçbir şey baş edemez. Elbette kendini bulunduğu ortama benzeten canlılar bizde de var. Böcekler, bitkiler. Venüs’teki kıvrımlı sümüklüböcek. Ama bu kadar ileri düzeyde bir şey yok.”

“Öldürülebilir ama. Sen kendin söyledin. Bu da şansımız var demektir.”

“Eğer onu bulabilirsek.” Hall odaya bir göz attı. Kapının yanında iki pelerin asılıydı. Az önce de iki tane miydiler?

Bitkin bir halde alnını ovuşturdu. “Bir tür zehir ya da aşındırıcı bir etmen, onları toptan yok edecek bir şey. Öylece oturup bize saldırmalarını

bekleyemeyiz. Püskürtebileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var, o kıvrımlı sümüklüböceklerin hakkından da böyle gelmiştik.”

Kumandan kaskatı kesilerek adamın arkasındaki bir noktaya baktı.

Hall dönüp kadının bakışlarını izledi. “Ne oldu?"

“Köşede iki evrak çantasının durduğunu yeni fark ettim. Daha önce bir tane vardı... galiba.” Şaşkınlıkla başını salladı. “Nasıl bilebiliriz? Bu iş iyice canımı sıkmaya başladı.”

“Sert bir içki gerek sana.”

Yüzü aydınlandı. “İyi fikir. Ama...”

“Ama ne?”

“Hiçbir şeye dokunmak istemiyorum. Neyin ne olduğunu anlamanın imkânı yok.” Belindeki ışın tabancasına dokundu. “Her şeye ateş etmek isteyip duruyorum.”

“Panik tepkisi. Yine de bizi teker teker yok ediyor.”

Yüzbaşı Unger acil durum çağrısını kulaklığından aldı. Hemen çalışmayı bırakıp topladığı örnekleri kucakladığı gibi aceleyle kovaya yürüdü.

Bu kadar yakına park ettiğini anımsamıyordu. Şaşkınlıkla durdu. Parlak koni biçimindeki küçük araba, tırtıklı lastikleri toprağa gömülü, kapısı açık oracıkta duruyordu.

Unger örneklerini düşürmemeye dikkat ederek arabaya gitti. Arkadaki bagaj kapağını açıp kucağındakileri bıraktı. Sonra ön tarafa gidip kumandanın arkasına geçti.

Şalteri kaldırdı, ama motor çalışmadı. Garipti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken onu irkilten bir şeyi fark etti.

Beş altı metre uzağında içinde bulunduğu kovanın aynısından bir tane daha vardı.

Aracını oraya park ettiğini hatırladı. Elbette çoktan araca girmişti. Başka birileri daha örnek aramaya gelmişti, bu kova da onlarındı.

Unger dışarı çıkmaya yeltendi.

Kapı kapandı. Koltuk başının üzerinde katlandı. Gösterge paneli plastiğe dönüşüp erimeye başladı. Soluğu kesiliyordu - hava alamıyordu. Çırpınarak eğilip bükülerek dışarı çıkmaya çabaladı. Çevresinde bir ıslaklık, köpüren, akan, beden sıcaklığında bir ıslaklık vardı.

"Guluk." Islaklık başını kapladı. Bedenini kapladı. Araç sıvılaşıyordu. Ellerini kurtarmaya çalıştıysa da çıkaramadı.

Ardından acı başladı. Eriyordu. Sıvının ne olduğunu fark etti ansızın.

Asit. Mide sıvısı. Bir midenin içindeydi.

"Bakma" diye çığlık attı Gail Thomas.

“Nedenmiş?” Onbaşı Hendricks sırıtarak ona doğru yüzdü. "Neden bakamazmışım?”

“Çünkü çıkıyorum."

Güneş gölün üzerinde parlıyordu. Işıltılar saçarak, suyun üzerinde dans ediyordu. Çiçek açmış sarmaşıklar ve çalılar arasında büyük sessiz sütunlar gibi yükselen yosun kaplı dev ağaçlarla sanlıydı çevreleri.

Gail kıyıya çıktı. Silkindi, saçlarını geriye atarak gözlerinden çekti. Orman sessizdi. Kıyıya vuran dalgaların sesi dışında tamamen sessiz.

Birlik kampından epeyi uzaktaydılar.

“Ne zaman bakabilirim?” diye sordu Hendricks, gözlerini kapatıp bir daire çizerek yüzdü.

“Birazdan.” Gail ağaçların arasında yürüyerek üniformasını bıraktığı yere geldi. Çıplak omuzlarını ve kollarını ısıtan sıcak güneşi hissedebiliyordu.

Otların arasına oturarak gömleğini ve pantolonunu eline aldı. Gömleğinin üzerine yapışan yaprakları ve ağaç kabuklarını temizleyip başından geçirdi.

Suda, Onbaşı Hendricks daire çizmeye devam ederek sabırla bekliyordu.

Dakikalar geçti. Çıt çıkmıyordu. Gözlerini açtı. Gail görünürlerde yoktu.

'‘Gail’’ diye seslendi.

Etraf çok sessizdi.

"Gail!”

Karşılık yoktu.

Onbaşı Hendricks hızla kıyıya yüzdü. Sudan dışarı çıktı, bir sıçrayışta gölün kıyısında düzgün bir biçimde katlanmış duran üniformasına ulaşıp ışın tabancasını kavradı.

"Gail!”

Orman sessizdi. Çıt bile çıkmıyordu. Kaşlarını çatarak durdu, çevresine bakındı. Yavaş yavaş sıcak güneşe rağmen soğuk bir korkuyla uyuşmaya başladı.

"Gail!"

Hâlâ bir karşılık yoktu.

Kumandan Morrison endişeliydi. “Bir şeyler yapmalıyız" dedi. “Bekleyemeyiz. Otuz karşılaşma oldu ve on kişiyi kaybettik. Üç kişiden bir kişi fazlasıyla yüksek bir yüzde.”

Hall başını yaptığı işten kaldırdı. “Yine de artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Sonsuz değişkenliğe sahip bir protoplazma türü.” Püskürtme tankını kaldırdı. "Bu bize kaç tane olduğuyla ilgili bir fikir verecek sanırım.”

“O da nedir?”

“Gaz halinde arsenik ve hidrojen bileşimi. Arsin.”

“Onunla ne yapacaksın?”

Hall koruyucu başlığını yerine kilitledi. Sesi Kumandan’ın kulaklıklarından geldi. "Bunu bütün laboratuvara salacağım. Sanırım burada her yerden çoklar.”

"Neden burada?”

“Numuneler ilk buraya getirildi, ilkiyle burada karşılaşıldı. Sanırım numunelerle geldiler ya da numuneleri taklit ederek sonra diğer binalara sızdılar.”

Kumandan koruyucu başlığını yerine oturttu. Dört muhafız da aynını yaptı. “Arsin gazı insanlar için ölümcül, öyle değil mi?”

Hall başını salladı. “Dikkatli olmalıyız. Burada sınırlı bir test yapmak için kullanabiliriz, hepsi bu.”

Koruyucu başlığının içindeki oksijen akışını ayarladı.

“Testinin ne kanıtlaması gerekiyor" diye sordu kadın.

“Herhangi bir şey gösterirse ne kadar yayıldıkları konusunda bize bir fikir verecek. Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi bileceğiz. Bu düşündüğümüzden daha ciddi olabilir.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi kadın kendi oksijen akışını ayarlayarak.

"Mavi Gezegen’deki bu birlikte yüz kişi var. Şu durumda olabilecek en kötü şey bizi teker teker öldürmeleri. Ama bu bile önemli değil. Haftanın her günü yüz kişilik birlikler kaybediliyor. Bir gezegene inen ilk insanların göze alması gereken bir tehlike bu. Gerçekte nispeten önemsiz.”

“Neye göre?”

"Eğer sonsuz bölünebiliyorlarsa, o zaman buradan ayrılma konusunu bir kez daha düşünmemiz gerekecek. Onları sisteme taşıma riskine girmektense burada kalıp tek tek öldürülmek daha iyi.” Kadın ona baktı. “Bulmaya çalıştığın şey bu mu —sonsuz bölünebilir olup olmadıkları mı?”

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bulmaya çalışıyorum. Belki yalnızca birkaç taneler, belki de her yerdeler.” Elini sallayarak laboratuvarı gösterdi. “Belki bu odadaki şeylerin yarısı bizim düşündüğümüz şeyler değil... Bize saldırmaları kötü, ama daha kötüsü bize saldırmamaları olur.”

"Daha kötüsü mü?” Kumandan afallamıştı.

“Taklit yetenekleri kusursuz. En azından cansız nesneleri. Stella mikroskobumu taklit ettiğinde ona baktım. Tıpkı normal bir mikroskop gibi büyüttü, yansıttı. Düşündüğüm her şeyin ötesinde bir taklit biçimi. Yalnızca yüzeysel bir benzeme değil, taklit ettiği nesneyi oluşturan elementlere kadar inen bir şey."

“Yani biri bizimle birlikte Terra'ya sızabilir mi diyorsun? Bir kumaş ya da bir laboratuvar gereci biçimine girerek?” Kadın ürperdi.

“Bir tür protoplazma olduğuna inanıyoruz. Böyle bir şekillenebilirlik basit bir orijinal biçimi akla getiriyor - bu da ikiye bölünerek üremeyi. Eğer böyleyse üreme yeteneklerinin sının olmayabilir.

Eritme özellikleri aklıma basit tek hücreli bir canlıyı getiriyor." "Sence zekiler mi?”

“Bilmiyorum. Umarım değillerdir.” Hall spreyi kaldırdı. “Her halükârda bu bize ne kadar yayıldıklarını gösterecek. Bölünmeyle çoğalacak kadar basit canlılar oldukları fikrimi bir ölçüde doğrulayacak... Yani bizim açımızdan olabilecek en kötü şeyi.”

“İşte başlıyoruz” dedi Hall.

Spreyi sıkı sıkı tutup, tetiğe bastırdı, püskürtme memesini yavaşça laboratuvara yöneltti. Kumandan ve dört muhafız arkasında sessizce duruyordu. Hiç hareket yoktu. Pencerelerden içeri giren güneş, petri kaplarından ve araç gereçlerden yansıyordu.

Bir süre sonra tetiğin tekrar kalkmasına izin verdi.

“Hiçbir şey görmüyorum” dedi Kumandan Morrison. “Bir şey yaptığından emin misin?"

“Arsin renksizdir. Ama başlığını gevşetme. Öldürücüdür. Bir de, kıpırdama.”

Beklediler.

Bir süre hiçbir de değişiklik olmadı. Sonra —

“Ulu tanrım!" diye bağırdı Kumandan Morrison.

Laboratuvarın en köşesinde bir slayt dolabı aniden titredi. Eğilip büküldü, yalpalayarak yumuşadı. Biçimini tamamen kaybetti - jölemsi homojen bir kitle masanın üzerine kondu. Kararsızca masanın yanından aşağı titrek hareketlerle aktı.

“Burada!”

Bir bunsen ocağı eriyip onunla birlikte aktı. Odanın her yerinde hareket halinde nesneler vardı.

Ulu Cam bir imbik kendi içine katlanarak bir damlaya dönüştü. Bir deney tübü rafı, kimyasal madde dolu bir raf...

“Dikkat edin!” diye bağırdı Hall geri çekilerek.

Büyük bir cam fanus vıcık vıcık bir şapırtıyla önüne düştü. Tek bir büyük hücre olduğuna kuşku kalmamıştı. Çekirdeği, hücre duvarını, sitoplazmada asılı sert kofulları seçebiliyordu.

Akıtaçlar, kıskaçlar, bir havan, artık hepsi akıyordu. Laboratuvardaki araç gereçlerin yarısı hareket halindeydi.

Taklit edilecek ne varsa taklit etmişlerdi.

Her mikroskobun bir benzeri vardı. Her tübün, her kavanozun ve her cam kabın...

Muhafızlardan biri ışın tabancasını çıkardı. Hall silahı uzaklaştırdı. "Ateş etme! Arsin yanıcıdır. Çıkalım. Bilmek istediğimizi öğrendik.”

Laboratuvar kapısını itip korodora çıktılar alelacele. Hall kapıyı arkalarından kapatıp sımsıkı sür meledi.

“Kötü mü?” diye sordu Kumandan Morrison.

“Hiç şansımız yok. Arsin onları rahatsız etti; yeterli miktarı onları belki öldürebilir. Ama o kadar arsinimiz yok. Bütün gezegeni arsine boğarsak da ateşleyicilerimizi kullanamayız.”

“Gezegeni terk ettiğimizi varsayalım.”

“Onları sisteme taşıma ihtimalini göze alamayız.” “Eğer burada kalırsak bizi teker teker emip eritecekler” diye karşı çıktı Kumandan.

“Arsin getirtebiliriz. Ya da onları yok edebilecek başka bir zehir. Ama gezegendeki yaşamın büyük bölümü de onlarla birlikte yok olur. Geriye fazla bir şey kalmaz."

“O halde bütün canlı türlerini yok etmeliyiz! Eğer başka bir yolu yoksa bütün gezegeni yakmalıyız. Geriye yalnızca ölü bir dünya kalacak olsa bile.” Bakıştılar.

“Sistem İzleme’yi arayacağım" dedi Kumandan Morrison. "Birliği buradan götüreceğim, tehlikeden uzaklaştıracağım... en azından sağ kalanları. Göldeki o zavallı kız...” Ürperdi. “Herkes gittikten sonra bu gezegeni temizlemenin en iyi yolunu bulabiliriz.” “Onlardan birini Terra’ya götürme tehlikesini göze mi alacaksın?”

“Kendilerini bize benzetebilirler mi? Kendilerini canlılara benzetebilirler mi? Daha yüksek canlı türlerine?"

Hall düşündü. “Görünüşe göre hayır. Taklit yetenekleri cansız nesnelerle sınırlı görünüyor.”

Kumandan acımasızca gülümsedi. "O halde yanımızda cansız nesne olmadan geri döneceğiz.”

"Ama giysilerimiz! Kemerlerin eldivenler ya da botların şeklini alabilirler...”

“Giysilerimiz yanımızda olmayacak. Yanımızda hiçbir şey almayacağız. Tam anlamıyla hiçbir şey.” Hall’un dudakları seğirdi. “Anladım.” Düşündü. “İşe yarayabilir. Personeli... eşyalarını bırakmaya ikna edebilir misin? Sahip oldukları her şeyi?"

“Hayatları söz konuysa, bu yönde *emir* verebilirim.” "O zaman tek kaçış şansımız bu olabilir.”

Birliğin kalan üyelerini alabilecek büyüklükteki en yakın kruvazör iki saat uzaklıktaydı. Terra’ya geri dönüyordu.

Kumandan Morrison başını görüntü ekranından kaldırdı. “Buradaki sorunun ne olduğunu soruyorlar.”

“Bırak da ben konuşayım." Hall ekranın karşısına oturdu. Terra kruvazörünün üniforması altın kor donlu sert yüzlü kaptanı onu süzdü. “Ben birliğin Araştırma Bölümü’nden Binbaşı Lawrence Hall.” “Kaptan Daniel Davis.” Kaptan Davis onu ifadesiz bir yüzle inceledi. “Bir sorun mu yaşıyorsunuz Binbaşı?"

Hall dudaklarını ıslattı. “Sakıncası yoksa gemiye binene dek açıklama yapmamayı tercih ederim.” “Neden?"

“Kaptan, zaten şu durumda bile bizim deli olduğumuzu düşüneceksiniz. Gemiye biner binmez her şeyi açıklayacağız." Duraksadı. "Geminize çıplak bineceğiz."

Kaptan tek kaşını kaldırdı. “Çıplak mı?”

"Doğru.”

“Anladım." Anlamadığı açıkça görünüyordu.

"Ne zaman burada olursunuz?”

“Tahminimce yaklaşık iki saat içinde.”

"Şu anda bizim zamanımıza göre saat 13.00, 15.00’te mi gelirsiniz?”

“Aşağı yukarı o saatte” diye onayladı Kaptan. “Sizi bekliyor olacağız. Adamlarınızın dışarı çıkmasına izin vermeyin. Bizim için tek bir kapak açın. Yanımızda eşya olmayacak. Sadece biz. Biz biner binmez gemiyi hemen kaldırın.”

Stella Morrison ekrana eğildi. “Kaptan acaba mümkünse.... adamlarınız..?"

"Robot kontrolle ineriz” diye yatıştırdı kadını. “Adamlarımın hiçbiri güvertede olmayacak Kimse sizi görmeyecek."

“Teşekkür ederim” diye mırıldandı kadın.

“Bir şey değil” diye selam verdi Kaptan Davis. “İki saat içinde görüşürüz Kumandan.”

“Herkesi alana toplayalım” dedi Kumandan Morrison. “Giysilerini burada çıkarmalılar bana kalırsa, böylece alanda gemiyle temas edecek eşya olmaz.” Hall kadının yüzüne baktı. “Hayatımızı kurtarmak için bunu yapmaya değmez mi?”

Teğmen Friendly dudaklarını ısırdı. “Bunu yapmayacağım. Burada kalıyorum.”

“Gelmek zorundasın.”

“Ama Binbaşı —”

Hall saatine baktı. “Saat 14.50. Gemi her an gelebilir. Giysilerini çıkar ve iniş alanına git.”

“Hiçbir şey götüremez miyim?”

“Eşya yok. Işın tabancan bile burada kalıyor. Bize gemide giyecek verecekler. Hadi! Ölüm kalım meselesi. Herkes aynı şeyi yapıyor.”

Friendly isteksizce gömleğini çekiştirdi. “Pekâlâ, çocukça davranıyorum galiba.”

Görüntü ekranı tıkırdadı. Bir robotun tiz sesi anonsa başladı: “Herkes binaları terk etsin! Hemen binaları terk edip alana gidin! Hemen binaları terk edip alana gidin! Hemen...”

“Bu kadar çabuk mu?” Hall pencereye gidip metal storu kaldırdı. "Geminin indiğini duymadım.”

İniş alanının ortasında uzun gri bir kruvazör park edilmişti. Meteorların çarptığı yerlerde gövdesi çukurlu ve ezikti. Hareketsizdi. İçinde

kimse yok gibi görünüyordu.

Çıplak insanlardan oluşan kalabalık, parlak güneşte gözlerini kırpıştırarak kararsızca alana yürüyordu.

“Geldi!” Hall gömleğini çıkarmaya başladı. "Gidelim!”

“Beni bekle!"

"Acele et.” Hall tamamen soyununca iki adam hızla koridora çıktı. Çıplak muhafızlar koşa koşa yanlarından geçti. Yalınayak uzun birlik binasının koridorlarından aşağı kapıya koştular. Merdivenlerden aşağı inip alana çıktılar.

Sıcak güneş tepeden üzerlerine vuruyordu. Birlik binalarından çıkan çıplak kadın ve erkekler sessizce gemiye doğru gidiyorlardı.

"Ne manzara!" dedi bir subay. “Bu utancı hayatımız boyunca unutamayacağız."

“Ama en azından bir hayatın olacak” dedi bir başkası.

“Lawrence!”

Hall yarı döndü.

“Lütfen arkana bakma. Yürümeye devam et. Arkandan geliyorum.”

"Nasılsın Stella?” diye sordu Hall.

“Garip.”

“Değer mi?”

"Sanırım.”

“Sence bize inanan olur mu?"

"Sanmam” dedi kadın. “Ben bile tereddüt etmeye başlıyorum.”

“Her neyse geriye tek parça döneceğiz.”

“Sanırım.”

Hall gemiden indirilen rampaya baktı. İlk birkaç kişi metal rampadan yukarı aceleyle çıkarak yuvarlak kapaktan içeri girmeye başlamıştı bile.

“Lawrence...”

Kumandan’ın sesinde garip bir titreme vardı. “Lawrence, ben..."

"Sen ne?”

"Korkuyorum.”

“Korkuyor musun!” Durdu. “Neden?”

"Bilmiyorum” diye titredi.

İnsanlar dört bir yandan onları ilerlemeleri için sıkıştırmaya başladı. “Unut gitsin. Bebekliğine döndüğünü düşün.” Ayağını rampanın başına koydu. “İşte çıkıyoruz.”

“Geri dönmek istiyorum!” Sesinde panik vardı. “Ben...”

Hall güldü. “Artık çok geç, Stella.” Tırabzana tutunarak rampaya çıktı. Çevresini saran kadınlar ve erkekler onu itiyor, yukarıya sürüklüyordu.

Kapağa ulaştılar. “İşte geldik.”

Önündeki adamlar gözden kayboldu.

Hall arkalarından geminin içindeki sessiz karanlığa adım attı.

Kumandan onu takip etti.

Saat tam 15.00’te Kaptan Daniel Davis gemisini alanın ortasına indirdi. Röleler gümbürtüyle giriş kapağının kilidini açtı.

Davis ve geminin diğer subayları kumanda odasında, büyük kumanda masasının etrafında oturup beklediler.

“Pekâlâ” dedi Kaptan Davis bir süre sonra. "Nere deler?”

Subaylar endişelenmeye başladı. “Belki ters giden bir şey vardır.”

“Bu bela iş, şaka olmasın sakın?”

Beklediler, beklediler.

Ama kimse gelmedi.

GANİMET GEMİ

General Thomas Groves duvardaki savaş haritalarını somurtkan bir yüzle süzdü. İnce siyah çizgi, Ganymede çevresindeki demir halka hâlâ oradaydı. Bir an hafif bir umutla bekledi, ama çizgi yok olmadı. En sonunda dönüp masa sıralarının yanından geçerek harita köşkünün çıkışına yürüdü.

Kapıda Albay Siller onu durdurdu. "Ne oldu efendim? Savaşta bir değişiklik yok mu?"

"Yok."

"Ne yapacağız?"

"Anlaşacağız. Onların şartlarıyla. Bir ay daha uzamasına izin veremeyiz. Bunu herkes biliyor. *Onlar* da biliyor."

"Ganymede gibi küçük bir yer bizi dize getirdi."

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Ama yok. Gemiler bir an evvel derin uzaya çıkmalı. Onları çıkarmak için silah bırakmamız gerekiyorsa, yapalım. Ganymede!" dedi tükürür gibi. "Onlara bir boyun eğdirebilsek. Ama o zamana kadar —"

"O zamana kadar koloniler yok olur."

"İskelelerimizi tekrar ele geçirmeliyiz" dedi Groves sertçe. "Bunun için silah bırakmamız gerekse de."

"Başka yolu yok mu?"

"Başka yolunu sen bul." Grove, Siller'ı iterek yanından geçti, koridora çıktı. "Bulursan bana da haber ver."

Savaş iki Terra ayıdır devam ediyor, ara verecekmiş gibi görünmüyordu. Sistem Senato'sunun yaşadığı güçlük Ganymede'nin, Sistem ve onun Proxima Centauri'deki istikrarsız koloni ağı arasındaki atlama noktası olmasından kaynaklanıyordu. Sistemden ayrılarak derin uzaya çıkan bütün gemiler Ganymede'deki dev uzay iskelelerinden fırlatılıyordu. Başka iskele yoktu. Ganymede atlama noktası olmayı kabul etmiş, iskeleler de burada yapılmıştı.

Ganymedeliler küçük yuvarlak gemilerinde yük ve erzak taşıyarak zengin olmuştu. Belli bir zaman sonra, gökyüzüne çıkan Gany gemilerinin sayısı artmıştı, yük gemileri, kruvazörler, devriye gemileri... Bir gün bu garip filo uzay iskelelerine iniş yapmış, Terralı ve Marslı muhafızları öldürüp esir alarak Ganymede ve iskeleleri kendi malı ilan etmişti. Senato iskeleleri kullanmak istediğinde bedelini ödüyordu, hem de epeyce yüksek bir bedel. Taşınan malların yüzde yirmisi ayda bırakılarak Gany İmparatoru'na teslim ediliyordu. Bir de Senato'da tam temsil hakkı.

Senato filosu güç kullanarak iskeleleri geri almaya kalkışırsa iskeleler yok edilecekti. Ganymedeliler çoktan buraya H-bombalarıyla mayın döşemişlerdi. Gany filosu ayı kuşattı, sert çelikten küçük bir halka. Eğer Senato kuşatmayı kırıp ayı ele geçirirse bu iskelelerin sonu olacaktı.

Sistem ne yapabilirdi?

Proxima'da ise koloniler kıtlık yaşıyordu.

“Derin uzaya sıradan alanlardan gemi gönderemeyeceğimizden emin misiniz?" diye sordu bir Mars senatörü.

“Yalnızca Sınıf-1 gemilerinin kolonilere ulaşma şansı var.” dedi Kumandan James Carmichel bıkkın bir sesle.

“Smıf-1 gemileri sistemlerarası sıradan bir geminin on katı büyüklüğündedir. Bir Sınıf-1 gemisi millerce derinliği olan bir iskeleye

ihtiyaç duyar. Millerce de genişlik. O büyüklükte bir gemiyi çayırdan fırlatamazsınız.”

Bir sessizlik oldu. Büyük Senato salonları kalabalıktı, dokuz gezegenin temsilcileriyle dolup taşıyordu.

Doktor Basset, “Proxima kolonileri yirmi gün daha dayanamaz" diye verdi ifadesini. "Bu da, gelecek hafta bir gemiyi yola çıkarmamız gerektiği anlamına geliyor. Aksi takdirde oraya ulaştığımızda herkes ölmüş olacak.”

“Yeni Luna iskeleleri ne zaman hazır olur?”

“Bir ay” diye karşılık verdi Carmichel.

“Daha çabuk olamaz mı?”

“Hayır.”

“O halde Ganymede’nin şartlarını kabul etmemiz gerekeceği açık." Senato Başkanı tiksintiyle homurdandı. “Dokuz gezegen ve bir sefil, küçük ay! Sistem üyelerininkiyle eşit söz hakkı istemeye nasıl cüret ederler!”

“Halkalarını kırabiliriz" dedi Carmichel, “ama bunu yaparsak iskeleleri gözlerini kırpmadan yok edeceklerdir.”

“Uzay iskelelerini kullanmadan kolonilere erzak ulaştırmanın bir yolu olsaydı keşke" dedi Plüton’dan bir senatör.

“Bu Sınıf-1 gemilerini kullanmamak demek."

“Proxima’ya onlardan başka bir şey ulaşamaz mı?”

“Ulaşabilecek başka bir şey bilmiyoruz.”

Satürnlü bir senatör ayağa kalktı. “Kumandan, Ganymede ne tür gemiler kullanıyor? Sizinkilerden farklı mı?"

“Evet. Ama kimse onlarla ilgili bir şey bilmiyor."

“Nasıl fırlatılıyorlar?”

Carmichel omzunu silkti. “Alışıldık yöntemle. Hava meydanlarından.”

“Sizce...”

“Derin uzay gemileri olduklarını sanmıyorum. Kendimizi kurtarmak için olmadık şeylere sarılmaya başlıyoruz. Derin uzayı kat edecek kadar büyük her geminin uzay iskelesine ihtiyacı vardır. Bu gerçeği kabul etmemiz gerek.”

Senato Başkanı canlandı. "Senato’ya Ganymedelilerin şartlarını kabul edip savaşa son vermemiz yönünde bir önerge geldi. Oylamaya geçelim mi, başka soru var mı?”

Kimsenin ışığı yanmadı.

"O halde başlıyoruz. Merkür. İlk gezegenin oyu nedir?”

"Merkür düşmanın koşullanın kabul etmeye olumlu oy veriyor.”

“Venüs. Venüs'ün oyu nedir?”

"Venüs’ün oyunu...”

“Bekleyin!” Kumandan Carmichel ayağa fırladı. Senato Başkanı elini kaldırdı.

“Ne oluyor? Senato oylama yapıyor.”

Carmichel salonun karşısındaki harita köşkünden gönderilen ince metal şeridi dikkatle inceledi. “Ne kadar önemli bilmiyorum, ama belki de oylama yapılmadan önce Senato bunu öğrenmeli.”

“Nedir o?”

“İlk hattan bir mesaj aldım. Bir Mars saldın gemisi Mars ve Jüpiter arasındaki bir astreidde bulunan Gany Araştırma İstasyonu’na baskın yapıp

ele geçirmiş. Ganymedelilere ait büyük miktarda araç gereç ve malzemeye zarar verilmeden el konmuş.”

Carmichel çevresine bakındı. “Aralarında bir Gany gemisi de var, İstasyon’da test edilmekte olan yeni bir gemi. Gany personeli yok edilmiş, ama gemiye zarar gelmemiş. Savaş gemisi uzmanlarımız tarafından incelenebilmesi için onu buraya getiriyor.”

Salondan mırıltılar yükseldi.

“Kararımızı Ganymede gemisi incelendikten sonra vermeyi teklif ediyorum" diye bağırdı Uranüslü bir senatör. “İşimize yarayacak bir şey çıkabilir!"

“Ganymedeliler gemi tasarımına büyük çaba ve enerji harcadılar” diye mırıldandı Carmichel, Senato Başkanı’na. “Gemileri alışılmışın dışında. Bizimkilerden çok farklı. Belki de...”

"Bu öneriyi oylayalım mı?” diye sordu Senato Başkanı. "Bu gemi İncelenene kadar bekleyecek miyiz?”

“Bekleyelim!" diye bağırdı sesler. “Bekleyin! Sonucu görelim."

Carmichel düşünceli bir biçimde ellerini ovuşturdu. “Denemeye değer, ama bundan bir şey çıkmazsa teslim olmak zorundayız.” İnce metal şeridi katladı. "Her neyse, araştırmaya değer. Bir Gany gemisi. Acaba...."

Doktor Earl Basset’in yüzü heyecandan kıpkırmızıydı. “İzin verin geçeyim.” Üniformalı subayların arasından ilerledi. “İzin verin geçeyim.” Parlak üniformalı iki teğmen yolundan çekildiğinde ele geçirilen Ganymede gemisini, çelik ve rexeonid büyük küreyi ilk kez gördü.

“Şuna bakın” diye fısıldadı Binbaşı Siller. “Bizim gemilerimize hiç benzemiyor. Neyle çalışıyor bu?”

“Jet motorları yok” dedi Kumandan Carmichel. “Yalnızca iniş jetleri var. Onu götüren ne?”

Ganymede küresi Terra Deney Laboratuvarı’nın ortasında sessizce yatıyor, çevresini sarmış adamların arasından büyük bir hava kabarcığı gibi yükseliyordu. Düzenli metalik bir ısıyla parlayan, soğuk bir ışıkla balkıyan güzel bir gemiydi.

“İnsan bir tuhaf oluyor” dedi General Groves. Soluğunu tuttu birden. “Sizce bu - yerçekimi motorlu bir gemi olabilir mi? Ganyler yerçekimiyle deney yapıyor diye biliyorduk.”

“O da nedir?” dedi Basset.

"Yerçekimi motorlu bir gemi varış yerine zaman aşımı olmadan ulaşır. Yerçekimi hızı sonsuzdur. Ölçülemez. Eğer bu küre...”

“Saçmalık" dedi Carmichel. “Einstein yerçekiminin bir güç değil bir bükülme, uzayın bükülmesi olduğunu gösterdi."

"Ama bunu kullanarak bir gemi yapılabilir..."

“Beyler!” Senato Başkanı çevresinde muhafızları hızla laboratuvara girdi.

“Gemi bu mu? Bu küre?” Subaylar geri çekildi, Senato Başkanı ihtiyatlı adımlarla büyük ışıldayan kürenin bir yanına yürüdü. Elini kaldırıp dokundu.

“Zarar görmemiş” dedi Siller. “Kullanabilmemiz için kumanda işaretlerini çeviriyorlar.”

“Ganymede gemisi bu demek. Bize bir yararı olacak mı?"

“Henüz bilmiyoruz" dedi Carmichel.

“Düşünce adamları geliyor” dedi Groves. kürenin kapağı açıldı ve beyaz laboratuvar önlüklü iki adam bir anlam kutusu taşıyarak dikkatle

aşağı indi.

“Sonuçlan alabilir miyiz?” diye sordu Senato Başkanı.

“Çevirileri tamamladık. Artık gemi Terralı mürettebat tarafından kullanılabilir. Bütün kontroller işaretlendi.”

“Gemiyi uzaya çıkarmayı denemeden önce motorları incelemeliyiz” dedi Doktor Basset. “Hakkında ne biliyoruz ki? Ne nasıl çalıştığını ne de ne tür bir yakıt kullandığını biliyoruz.”

“Böyle bir araştırma ne kadar sürer?” diye sordu Başkan.

“En az birkaç gün” dedi Carmichel.

“O kadar uzun mu?”

"Neyle karşılaşacağımızı bilmemiz imkânsız. Yepyeni bir motor ve yakıt tipiyle karşılaşabiliriz, analizleri tamamlamak birkaç hafta bile alabilir.”

Senato Başkanı düşüncelere daldı.

"Efendim” dedi Carmichel, “Bence bir deneme çalıştırması yapmalıyız. Gönüllülerden mürettebat toplayabiliriz kolayca.”

“Deneme uçuşu hemen başlayabilir” dedi Groves. “Ama motor analizi için haftalarca beklemek zorunda kalabiliriz.”

“Sence mürettebatın tamamını oluşturacak kadar gönüllü olur mu? Eksiksiz bir ekip toplayabilir miyiz?”

Carmichel ellerini ovuşturdu. "Endişen olmasın. Dört kişi yeterli. Ben ve üç kişi.”

“İki" dedi General Groves. "Beni de dahil edin.”

“Ya ben efendim?" diye sordu Binbaşı Siller umutla.

Doktor Basset çekingen bir tavırla öne ilerledi. “Bir sivilin gönüllü olmasının sakıncası var mı? Gemiyi çok merak ediyorum."

Senato Başkanı gülümsedi. "Neden olmasın? Eğer bir faydan dokunacaksa sen de git. Bu durumda mürettebatımız hazır.”

Dört adam birbirlerine sırıttı.

"Ee?” dedi Gıoves. “Ne bekliyoruz? Haydi başlayalım!"

Dilbilimci parmağıyla bir sayaç okumasını izledi. "Gany işaretlerini görebiliyorsunuz. Her birinin yanına Terra karşılığını koyduk. Ancak tek bir pürüz var. Ganymedelilerin örneğin beş sözcüğüne *Zahf* dediğini biliyoruz. Bu nedenle *zahf* bulduğumuz yere beş işareti koyuyoruz. Şu göstergeyi görüyor musunuz? Okun nesi’de olduğu yer? Sıfırda. Nasıl numaralandığına bakın.”

100 liw

50 ka

5 zahf

0 nesi

5 zahf

50 ka

100 liw

Carmichel başını salladı. “Yani?”

“Sorun da bu. Rakamların neyi gösterdiğini bilmiyoruz? Beş, ama beş olan ne? Elli, ama elli ne? Büyük ihtimale hız. Yoksa mesafe mi? Geminin nasıl çalıştığıyla ilgili bir inceleme yapılmadığı için —” “Anlamını açıklayamaz mısınız?”

“Nasıl?" Dilbilimci bir şaltere hafifçe vurdu. “Belli ki bu motoru çalıştırıyor. *Mel* — başlat. Şalteri kapatıyorsunuz ve *io* konumuna geliyor, yani dur. Ama gemiye nasıl yön vereceğiniz ayrı konu. Göstergenin neye yaradığını size söyleyemeyiz."

Groves bir dümene dokundu. “Bu ona yön vermiyor mu?”

“Fren roketlerini, iniş motorlarını yönetiyor. Ana motora gelince, bir kez çalışmaya başladığında ne olduğunu ve nasıl kontrol edeceğinizi bilmiyoruz. Anlambilimin bir yardımı olmayacaktır. Tecrübeyle olabilir ancak. Yalnızca sayılan sayılara çevirebiliriz."

Groves ve Carmichel bakıştı.

“Yani?” dedi Groves. “Uzayda kaybolabiliriz. Ya da güneşe düşerken bulabiliriz kendimizi. Bir keresinde bir geminin döne döne güneşe çakıldığını görmüştüm. Gittikçe hızlanıyor, alçaldıkça alçalıyordu —” “Güneşin çok uzağındayız. Onu Plüton’a doğru çevireceğiz. Er ya da geç kumanda etmesini öğreneceğiz. Gönüllü olmaktan vazgeçmiyorsun değil mi?" “Tabii ki hayır.”

“Ya diğerleriniz?" dedi Carmichel, Basset ve Siller’a. “Her şeye rağmen geliyor musunuz?”

“Elbette.” Basset dikkatlice uzay elbisesinin içine giriyordu. "Geliyoruz.”

“Başlığının hava sızdırmaz olduğundan emin ol.” Carmichel adamın pantolonu bağlamasına yardım etti. “Sonra ayakkabıların.”

“Kumandan” dedi Groves, “görüntü ekranıyla işleri bitmek üzere. Bağlantı sağlamak için onu kurmak istiyorum. Geri dönmek için yardıma ihtiyacımız olabilir.”

“İyi fikir.” Carmichel yaklaşıp, ekrandan çıkan kabloları inceledi. “Bağımsız güç ünitesi mi?” “Güvenlik için. Gemiden ayrı.”

Carmichel görüntü ekranının önüne oturarak onu açtı. Yerel gözlem ekranda belirdi. “Beni Mars’taki Askeri Karargah’a bağla. Kumandan Vecchi.”

Bağlantı yapıldı. Carmichel beklerken botlarını ve pantolonunu bağlamaya koyuldu. Başlığını indiriyordu ki ekran parlayarak canlandı.

Vecchi’nin koyu tenli yüzü ekranda belirdi, kızıl üniformasının üzerinde yanakları çukura kaçmış görünüyordu.

"Selam, Kumandan Carmichel" diye mırıldandı, Carmichel’ın elbisesine meraklı bir bakış fırlattı. “Yolculuğa mı çıkıyorsunuz, Kumandan?” "Ziyaretinize gelebiliriz. Ele geçirilen Gany gemisini uçuracağız. Eğer her şey yolunda giderse, bugün geç saatlerde onu sizin alana indirmeyi umuyorum.” “Alanı boşaltıp inişinize hazır hale getireceğiz.” “Acil durum ekipmanını hazır bulundurun. Hâlâ nasıl kumanda edeceğimizi tam bilmiyoruz.”

“İyi şanslar.” Vecchi’nin gözleri oynadı. “Geminizin içini görebiliyorum. Ne motoru bu?"

“Henüz bilmiyoruz. Sorun da bu ya."

“Umarım inebilirsiniz, Kumandan.”

"Sağ ol. Biz de öyle umuyoruz.” Carmichel bağlantıyı kesti. Groves ve Siller çoktan giyinmişti.

Kulaklıklarının kilidini sıkıştıran Basset’e yardım ediyorlardı.

“Hazırız" dedi Groves. Lumbuzdan dışarı baktı. dışarıda bir grup subay geminin etrafına toplanmış sessizce onları izliyordu.

“Vedalaşın” dedi Siller, Basset’e. “Bu Terra’daki son dakikalarımız olabilir.”

"O kadar tehlikeli mi gerçekten?”

Groves kumanda panelinin başındaki Carmichel'ın yanına oturdu. "Hazır mısın?" dedi kulaklıktan gelen sesi Carmichel'a.

"Hazırım." Carmichel eldivenli elini *mel* işaretli şaltere uzattı. "İşte gidiyoruz. Sıkı tutunun."

Şalteri sıkı sıkı tutup çekti.

Uzayda düşüşe geçtiler.

"Yardım edin!" diye bağırdı Doktor Basset. Dik zeminde kayarak bir masaya çarptı.

Carmichel ve Groves panelin önündeki yerlerini korumaya çalışarak inatla tutundular.

Küre dönüyor ve düşüyordu, şiddetle yağan yağmurun altında her an biraz daha alçalıyordu.

Aşağılarında lumbuzdan, geniş dalgalı bir okyanus görünüyordu. Sonsuz, ucu bucağı olmayan mavi sular. Siller elleri ve dizleri üzerinde küreyle birlikte kayarak aşağıdaki suya baktı.

"Kumandan, nerede - nerede olmamız gerekiyordu?"

"Mars dışında bir yerlerde. Ama burası Mars olamaz!"

Groves fren roketi şalterlerini teker teker kaldırdı. Roketler çevrelerinde ateşlenirken küre sarsıldı.

"Sakin olun" dedi Carmichel, lumbuzdan dışarıyı görmek için başını uzatarak. "Okyanus mu? Bu da neyin nesi..."

Küre düz uçuşa geçerek yüzeye paralel suyun üzerinden hızla geçiyordu. Siller ağır ağır ayağa kalktı. Küpeşteye tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Basset'ı tutup yukarı çekti. "İyi misin, Doktor?"

“Sağ ol.” Basset yalpaladı. Başlığının içinde gözlükleri gözünden fırlamıştı. "Neredeyiz? Mars’a geldik mi?’

"Bir yere geldik ama” dedi Groves, “burası Mars değil.”

“Ama Mars’a gidiyoruz sanıyordum.”

"Biz de öyle.” Groves dikkatlice kürenin hızını düşürdü.

“Buranın Mars olmadığını görebiliyorsundur.”

“O halde neresi?"

“Bilmiyorum. Öğreneceğiz ama Kumandan, sancak tarafındaki motora dikkat. Dengeyi bozuyor. Şalterin.”

Carmichel ayarlamayı yaptı. “Neredeyiz dersiniz? Anlamıyorum. Hâlâ Terra’da mıyız? Yoksa Venüs’te mi?”

Groves görüntü ekranını açtı. “Yakında Terra’da olup olmadığımızı öğrenirim." Analog kontrolü kaldırdı. Ekran hâlâ boştu. Hiçbir şey görünmüyordu. ‘‘Terra’da değiliz.”

“Sistem’in içinde bir yerde değiliz." Groves düğmeyi çevirdi. “Cevap yok.”

“Büyük Mars Vericisi’nin frekansını dene.”

Groves düğmeyi ayarladı. Mars Vericisi’nin olması gereken yerde... hiçbir şey yoktu. Dört adam şaşkınlıkla ekrana bakakaldı. Hayatları boyunca bu dalga boyunda Mars spikerlerinin tanıdık iyimser yüzleriyle karşılaşmışlardı. Her gün yirmi dört saat. Sistem’deki en güçlü verici. Mars Vericisi dokuz gezegene, hatta derin uzaya bile ulaşıyordu. Her zaman da yayındaydı...

“Tanrım” dedi Basset. “Sistem’in dışındayız.” “Sistem’de değiliz” dedi Groves. “Ufuk kavisini fark ettiniz mi - Küçük bir gezegendeyiz. Belki

bir ayda. Ama bu gezegeni ya da ayı daha önce hiç görmedim. Ne sistemde ne de Proxima bölgesinde.” Carmichel ayağa kalktı. “Birimler büyük katsayılar olmalı kesinlikle. Sistem’in dışındayız, Galaksinin öbür ucunda bile olabiliriz.”

Lumbuzdan kabaran sulara baktı.

“Yıldız görmüyorum” dedi Basset.

“Daha sonra bir yıldız okuması alabiliriz. Gezegenin diğer yüzüne geçip güneşten uzaklaştığımızda."

“Okyanus" diye mırıldandı Siller. “Kilometrelerce. Hava da sıcak.” Dikkatle başlığını çıkardı. "Belki bunlara ihtiyacımız olmayacak bile.”

“Atmosferi kontrol edene kadar çıkarmamak en iyisi” dedi Groves. “Bu kürede bir kontrol tübü yok mu?”

“Hiç görmedim" dedi Carmichel.

"Neyse önemli değil. Eğer biz...”

“Efendim!” diye bağırdı Siller. "Kara.”

Lumbuza koştular. Gezegenin ufkunda kara manzarası yükseliyordu. Uzun alçak bir kıyı şeridiydi. Yeşillik buranın verimli topraklar olduğunu gösteriyordu.

“Onu biraz sağa çevireceğim” dedi Groves, kumandanın başına oturarak. Kontrolleri ayarladı.

“Nasıl oldu?”

“Dosdoğru karaya yöneldik” Carmichel yanına oturdu. “En azından boğulmayacağız. Neredeyiz acaba? Nasıl öğreneceğiz? Ya yıldız haritası denkleşmezse? Spektroskopik analiz yapıp bilinen bir yıldız bulmayı deneyebiliriz...”

“Neredeyse geldik” dedi Basset gergin bir sesle. "Bizi yavaşlatsanız iyi olacak general. Yoksa düşeceğiz.”

"Elimden geleni yapıyorum. Dağ ya da zirve var mı?”

“Hayır. Oldukça düz bir araziye benziyor. Bir ova gibi.”

Küre yavaşladı, giderek alçaldı. Hızla aşağıdaki yeşilliğin üzerinden geçiyorlardı.

En sonunda, çok uzakta cılız bir dağ sırası göründü. İki pilot onu durdurmaya didinirken küre neredeyse toprağı sıyıracak kadar alçalmıştı.

“Yavaş, yavaş” diye mırıldandı Groves. “Çok hızlıyız.”

Bütün frenler ateşlenmişti. Jetler ateşlenirken ileri geri sarsılan kürenin içi gürültülü bir tımarhaneye dönüşmüştü adeta. En sonunda hızını kaybederek gökyüzünde durma noktasına geldi. Sonra oyuncak bir balon gibi düşerek aşağıdaki yeşil ovaya kondu.

"Roketleri kapatın!"

Pilotlar şalterlerini indirdi. Bütün sesler kesiliverdi. Adamlar birbirlerine baktı.

“Her an...” diye mırıldandı Carmichel.

Pat!

“İndik" dedi Basset. “İndik.”

Başlıkları yerli yerine oturtup dikkatle kapağı açtılar. Groves ve Carmichel ağır rexenoid yuvarlağı iterken, Siller’ın Borris silahı ateşlenmeye hazırdı. Kürenin içine sıcak bir rüzgâr dolarak çevrelerinde esti.

"Bir şey gördün mü?" dedi Basset.

"Hiçbir şey. Dümdüz kırlar. Bir tür gezegen.” General yere indi. “Küçük bitkiler! Binlercesi. Ne tür olduklarını bilmiyorum.”

Diğer adamlar da aşağı indi, botları nemli toprağa gömülüyordu. Çevrelerine baktılar.

“Ne tarafa?” dedi Siller. “Şu tepelere mi?”

"Bari oraya gidelim, amma düz bir gezegen!” Carmichel toprakta derin ayak izleri bırakarak uzun adımlarla ilerledi. Diğerleri onu takip etti.

"Burası zararsız görünüyor” dedi Basset. Küçük bitkilerden bir avuç kopardı. “Bunlar nedir? Bir tür yabani ot.”

Otları uzay giysisinin cebine tıktı.

“Dur.” Siller silahını kaldırıp heykel gibi donakaldı.

"Ne oldu?”

“Bir şey kımıldadı. Şuradaki çalılıkların arasında.”

Beklediler. Çevreleri tamamen sessizdi. Hafif bir esinti yeşillik yüzeyi karıştırdı. Tepelerinde birkaç açık renk bulutun serpiştiği gökyüzü berrak ve maviydi.

“Neye benziyordu?” dedi Basset.

“Bir tür böcek. Bekleyin.” Siller bitkilerin yanına gidip çalılığı tekmeledi. Birden küçük bir yaratık dışarı fırlayarak hızla kaçtı. Siller ateş etti. Borris silahından çıkan parlak ışık toprağı kükreyen beyaz bir alevle tutuşturdu. Toz bulutu dağıldığında geriye bir tek yanmış bir çukur kalmıştı.

“Affedersiniz.” Siller titrek ellerle silahını indirdi.

“Önemli değil. Yabancı bir gezegendeyiz, önce ateş etmek en iyisi.” Groves ve Carmichel ilerlemeye devam ederek alçak bir yokuşu tırmandı.

“Beni bekleyin” diye seslendi Basset. Diğerlerinin gerisinde kaldı. “Ayakkabıma bir şey girdi. “

“Bize yetişirsin.” Üçü ilerlemeye devam ederek, Doktor’u yalnız bıraktılar. Homurdanarak nemli toprağa oturdu. Dikkatli bir biçimde yavaşça botunun bağcıklarını çözmeye başladı.

Hava sıcaktı. İçini çekerek rahatladı. Bir süre sonra başlığını çıkarıp gözlüklerini düzeltti. Yoğun bir ot ve çiçek kokusu vardı. Derin bir soluk alıp yavaşça bıraktı. Sonra tekrar başlığını takıp botunun bağcıklarını bağladı.

Boyu on beş santim bile olmayan küçük bir adam bir yabani ot yığınının arasından belirerek ona bir ok attı.

Basset aşağı baktı. Ufacık bir kıymık parçası olan ok uzay giysisinin koluna saplanmıştı. Basset ağzını açıp kapadıysa da ses çıkarmayı başaramadı.

İkinci bir ok, başlığının şeffaf siperini sıyırıp geçti. Ardından üçüncü ve dördüncüsü geldi. Küçük adama arkadaşları katılmıştı ve bir tanesi küçük bir ata biniyordu.

"Ulu tanrım!" dedi Basset.

“Ne oluyor?" dedi General Groves’un kulaklıktan gelen sesi. “İyi misin doktor?"

“Efendim, az önce küçük bir adam üzerime ok attı."

“Hadi canım?”

“Şimdi — şimdi bir grup oldular."

“Aklını falan mı kaçırdın?"

“Hayır!” Basset ayakları birbirine dolanarak yerden kalktı. Oklar yağmur gibi üzerine yayarak elbisesine saplandı, başlığını sıyırdı. Küçük adamların ince, tiz seslerini duyabiliyordu, heyecanlı ve kulak tırmalayıcı seslerdi. "General, lütfen geri dönün!"

Groves ve Siller yokuşun tepesinde belirdi. “Basset, iyice delirmiş olmalı..."

Büyülenmiş gibi durdular. Siller, Borris silahını kaldırdıysa da, Groves namluyu eliyle aşağı indirdi. "İmkânsız.”

Yere bakarak ilerledi. Vızıldayan bir ok başlığına çarptı. “Küçük insanlar. Ok ve yaylan var."

Küçük adamlar birden dönüp kaçmaya başladı. Kimi yayan kimi at üstünde, tekrar otların arasına girip öbür yanından çıktılar.

“Gidiyorlar” dedi Siller. “Onları takip etmemiz gerekmez mi? Nerede yaşadıklarını öğrenmemiz?”

“İmkânsız.” Groves başını salladı. “Hiçbir gezegende bu kadar küçük insanlar oluşmadı. Çok küçükler.'”

Kumandan Carmichel yokuş aşağı inip yanlarına geldi. “Gördüğüm şey gerçek miydi? Siz de gördünüz mü? Kaçışan küçük insanlar?"

Groves giysisinden bir ok çıkardı. "Gördük ve hissettik.” Oku başlığının siperine kaldırıp inceledi. “Bakın - ucu parlıyor. Metal.”

"Giysilerini fark ettiniz mi?” dedi Basset. “Bir zamanlar okuduğum bir hikâyedekilere benziyordu. Robin Hood. Küçük başlıklar, çizmeler.”

“Bir hikâye..." Groves çenesini ovuşturdu, gözleri garip bir ifadeyle parlamaya başladı. “Bir kitap.”

"Ne oldu efendim?” dedi Siller.

“Hiçbir şey.” Groves aniden canlanarak yürümeye başladı. “Onları takip edelim. Şehirlerini görmek istiyorum.”

Adımlarını hızlandırarak henüz fazla uzaklaşmamış küçük insanların peşinden seğirtti.

"Hadi” dedi Siller. “Kaçmadan onlara yetişelim.” O, Carmichel ve Basset, Groves’u izleyerek ona yetiştiler. Dördü ellerinden geldiğince hızla kaçan küçük insanlara ayak uydurdu. Bir süre sonra küçük insanlardan biri durup kendini yere bıraktı. Öndekiler duraksayarak arkalarına baktı.

"Tükendi” dedi Siller. “Başaramayacak.”

Kulak tırmalayıcı ciyaklamalar yükseldi. Diğerleri geride kalanı kalkıp kaçmaya teşvik ediyordu.

“Ona yardım edeyim” dedi Basset. Eğilip küçük insanı eline aldı. Eldivenli parmaklarının arasında dikkatle bir o yana bir bu yana çevirdi.

“Uff!” Onu hemen yere bıraktı.

"Ne oldu?" Groves yanına geldi.

“Beni soktu.” Basset başparmağını ovuşturdu.

“Soktu mu?”

“Yaraladı, yani. Kılıcıyla.”

“Bir şeyin yok.” Groves küçük insanları takibe devam etti.

“Efendim” dedi Siller, Carmichel’e “Bu durum Ganymede’yi bile küçük bir sorun haline getiriyor kesinlikle."

"Çok uzakta."

"Şehirleri nasıl merak ediyorum" dedi Groves.

"Galiba ben biliyorum” dedi Basset.

"Biliyor musun? Nasıl?”

Basset karşılık vermedi. Yerdeki küçük insanları dikkatle seyrederken derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Hadi” dedi. “Onları kaybetmeyelim.”

Konuşmadan bir arada durdular. İlerde, uzun bir yokuşun aşağısında minyatür bir kent uzanıyordu. Küçük insanlar bir açılır kapanır köprünün üzerinden geçerek buraya kaçtı. Şimdi köprü neredeyse görünmeyecek kadar ince iplerle yukarı kalkıyordu. İzledikleri sırada köprü kapandı.

“Eee Doktor?” dedi Siller. "Böyle bir şey mi bekliyordun?”

Basset başını salladı. "Kesinlikle.”

Şehir surların içindeydi, binalar gri taştandı. Çevresini küçük bir hendek kuşatıyordu. Sayısız kule, sivri külahlar, üçgen çatılar, bina tepelerinden oluşan bir yığın yükseliyordu...

Şehrin içinde hummalı bir faaliyet sürmekteydi. Binlerce gırtlaktan çıkan tiz sesin birbirine karıştığı korkunç gürültü, her an şiddetini artırarak hendeğin karşısından dört adama kadar geliyordu. Kentin surlarında küçük insanlar belirdi, hendeğin diğer tarafından onları süzen zırhlı askerler.

Birden açılır kapanır köprü titredi. Aşağı kaymaya başlayıp yerine indi. Bir duraksama oldu. Sonra —

“Bakın!" diye bağırdı Groves. “İşte geliyorlar."

Siller silahını kaldırdı. “Tanrım! Şunlara bakın!"

Silahlı ve atlı bir kalabalık açılır kapanır köprünün üzerinden büyük bir gürültüyle karşıya geçmeye, araziye akmaya başladılar. Mızrakları ve kalkanları güneşte parlayarak, uzay giysileri içindeki dört adama hücuma geçtiler. İrili ufaklı rengârenk flamalar, sancaklar ve bayraklar taşıyan yüzlerce küçük insan. Küçük ölçekli, ama etkileyici bir manzaraydı.

“Hazır olun" dedi Carmichel. "Bunların niyeti ciddi. Bacaklarınıza dikkat edin.” Başlığının vidalarını sıktı. Atlılardan oluşan ilk dalga grubun biraz önünde duran Groves’a ulaştı. Parlak zırhlı, sorguçlu küçük insanlar çevresini sarıp, minyatür kılıçlarıyla gözleri dönmüşçesine bacaklarını kesip biçmeye başladılar.

“Kesin şunu!" diye uludu Groves, geriye sekerek. "Durun!”

“Bize zorluk çıkaracaklar” dedi Carmichel.

Siller çevresine oklar yağarken sinirli sinirli kıkırdamaya başladı. “Onlara günlerini göstereyim mi efendim? Borris silahından bir...”

“Hayır! Ateş etme - bu bir emir.” Groves bir atlı falanjı mızraklarını indirmiş üzerine doğru akın ederken geri çekildi. Bacağını sallayıp ağır botuyla onları atlarından düşürdü. At ve adamlardan oluşan çılgına dönmüş kalabalık yeniden toparlanmaya çalıştı.

“Geri çekilin” dedi Basset. “Kahrolası okçular.”

Uzun okları ve yaylarını sırtlarına bağlamış sayısız küçük adam kentten onlara doğru koşuyordu. Tiz seslerin çığlıkları birbirine karışarak havada çınladı.

“Haklı” dedi Carmichel. Atlarından aşağı inmiş azimli şövalyeler adamın tozluklarını tamamen parçalamış, şimdi de kılıçlarını tekrar tekrar sallayarak onu devirmeye çalışıyorlardı. "Eğer ateş etmeyeceksek geri çekilmek en iyisi. Çetin cevizler."

Üzerlerine bir ok bulutu yağdı.

“Ot atmasını iyi biliyorlar" diye itiraf etti Groves. “Bu adamlar eğitimli askerler.”

“Dikkat edin" dedi Siller. “Aramıza gelmeye çalışıyorlar. Bizi teker teker haklamak için.” Tedirgin bir biçimde Carmichel’a yaklaştı. “Gidelim

burdan”

“Onları duyuyor musunuz?” dedi Carmichel. “Çok kızgınlar. Bizden hoşlanmıyorlar."

Dört adam geri geri yürüyerek çekildi. Bir süre sonra küçük insanlar onları takip etmeyi bırakıp hatlarını toparlamak için durdular.

"İyi ki giysilerimiz var üzerimizde” dedi Groves. “Bu iş gülünç olmaktan çıktı artık.”

Siller eğilip bir avuç ot kopardı. Elindeki yığını şövalye hattına fırlattı.

Küçük insanlar dağıldı.

“Gidelim” dedi Basset. “Hadi gidelim.”

“Gitmek mi?”

“Buradan gidelim diyorum.” Basset’in yüzü solgundu. “İnanamıyorum. Bir tür hipnoz olmalı. Bir tür zihin kontrolü olabilir. Bu gerçek olamaz.”

Siller adamın kolunu kavradı. “İyi misin? Neyin var?”

Basset’in yüzü vahşi bir ifadeyle buruştu. “Kabul edemiyorum” diye mırıldandı boğulurcasına. “Bu evrenin bütün yapısını sarsıyor. Bütün temel inançları.”

“Neden? Ne demek istiyorsun?"

Groves elini Basset’in omzuna koydu. “Sakin ol Doktor.”

“Ama General —”

“Ne düşündüğünü biliyorum, ama olamaz. Mantıklı bir açıklaması olmalı. Olmak zorunda."

"Bir masal” diye mırıldandı Basset. “Bir hikâye.”

“Tesadüf. Hikâye de bir hicivdi zaten. Toplumsal bir eleştiri, hayal ürünü. Sadece buraya benziyor o kadar. Bu benzerlik yalnızca —"

“İkiniz neyi tartışıyorsunuz?” dedi Carmichel.

“Burası." Bassett adamdan uzaklaştı. “Buradan gitmemiz gerek. Bir tür zihinsel tuzağa düştük."

“Neden söz ediyor?" Carmichel bir Basset’e bir Groves’a baktı. "Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?”

“Orada olmamızın imkânı yok” dedi Basset.

“Nerede?”

"Uydurma bir şey. Bir masal. Çocuk masalı."

"Hayır, tam olarak bir yergi” dedi Groves.

“Ne diyorlar efendim?" dedi Siller, Kumandan Carmichel’a. "Siz biliyor musunuz?"

Carmichel homurdandı. Gözlerinde yavaş yavaş bir ışık yandı. “Ne?"

“Nerede olduğumuzu biliyor musunuz efendim?"

"Küreye dönelim” dedi Carmichel.

Groves gergin biçimde ileri geri yürüdü. Lumbuzun yanında durup dikkatle dışarı bakarak, uzaktaki bir şeyi görmeye çalıştı.

“Başka gelen var mı?” dedi Basset.

“Çok daha fazlası.”

"Şimdi ne yapıyorlar peki?”

"Hâlâ kuleyi yapmaya çalışıyorlar.”

Küçük insanlar bir kule dikiyorlardı, kürenin bir yanından yukarı çıkan bir iskele. Şövalyeler, okçular, hatta kadınlar ve küçük oğlanlar, yüzlercesi birlikte çalışıyordu. Atlarla öküzlerin çektiği küçük arabalarla kentten sürekli malzeme taşıyorlardı. Sesler kulak tırmalayıcı bir curcuna halinde kürenin rexenoid teknesinden içeri süzülerek dört adama ulaşıyordu.

“Eee?” dedi Carmichel. "Şimdi ne yapıyoruz? Geri mi dönelim?”

"Bu kadarı bana yetti" dedi Groves. “Artık tek istediğim Terra’ya geri dönmek.”

“Neredeyiz?” diye sordu Siller onuncu kez. “Doktor siz biliyorsunuz. Tanrı aşkına söyleyin! Üçünüz de biliyorsunuz. Neden söylemiyorsunuz?"

“Çünkü aklımızı korumak istiyoruz” dedi Basset dişlerini sıkarak. "Bu yüzden.”

“Bilmek isterdim doğrusu” diye mırıldandı Siller. “Köşeye gitsek bana söyler miydin?”

Basset başını salladı. “Beni rahat bırak Binbaşı.” "Olamaz” dedi Groves. “Nasıl olabilir?”

"Eğer buradan ayrılırsak, hiç öğrenemeyeceğiz asla emin olamayacağız. Hayatımız boyunca aklımızın bir köşesinde kalacak. Gerçekten buraya *mı* geldik? Burası gerçek mi? Burası gerçekten —"

“Bir yer daha vardı” dedi Carmichel pat diye. “Başka bir yer mi?”

“Hikâyede. İnsanların dev gibi olduğu bir yer.” Basset başını salladı. “Evet. Adı da...şey... Neydi?” “Brobdingnag."

“Brobdingnag. Belki orası da vardır."

"O halde bunun gerçekten —”

“Tanımına uymuyor mu?” Basset lumbuza salladı elini. “Aynı anlattığı gibi değil mi? Her şey küçük, küçük askerler, küçük surlu kentler, öküzler, atlar, şövalyeler, krallar, flamalar. Açılıp kapanan köprü. Hendek. Bir de lanet kuleler tabii. Durmadan kule inşa ediyorlar — ve ok atıyorlar.”

“Doktor" dedi Siller. “Kimin tanımı bu?”

Karşılık yoktu.

“Acaba — acaba fısıldasanız?”

“Nasıl olur anlamıyorum” dedi Carmichel ifadesiz bir sesle. “Kitabı hatırlıyorum elbette. Çocukken okumuştum, hepimiz okuduk. Sonra onun çağının kurumlarına yöneltilmiş bir eleştiri olduğunu anlamıştım. Ama Tanrı aşkına ya biri ya da diğeri olmalı! Gerçek bir yer olamaz!”

“Belki yazarın altıncı hissi vardı. Belki gerçekten oraya gitmişti. Buraya gelmişti yani. Hayalinde filan.

Belki geleceği gösteren bir hayal gördü. Hayatının sonlarına doğru psikotik olduğunu söylüyorlar.”

“Brobdingnag. Diğer yer.” Carmichel düşündü. “Eğer burası varsa, belki orası da vardır. Olanları açıklayabilir...kesin olarak bilebiliriz. Bir tür doğrulama."

“Evet, teorimiz. Hipotez. Onun da var olması gerektiğini tahmin ediyoruz. Varlığı bir tür kanıt olurdu.”

“B’nin varlığını öngören L kuramı.”

“Emin olmamız gerek” dedi Basset. “Eğer emin olmadan geri dönersek ölene kadar merak edeceğiz. Ganymedelilerle savaşırken aniden durup düşüneceğiz - gerçekten oraya gittim mi? Gerçekte öyle bir yer var mı? Bunca yıldır basit bir hikâye olduğunu sanıyorduk. Ama şimdi..."

Groves kumanda masasına gidip oturdu. Göstergeleri dikkatle inceledi. Carmichel yanına geçti.

“Bunu görüyor musun?" dedi Groves büyük ana göstergeye parmağıyla dokunarak. “Gösterge *liw*’de yani 100. yola çıktığımızda nerdeydi hatırlıyor musun?”

“Elbette. Nesi’de. Yani sıfırda. Neden?”

“Nesi’deyken, nötr konumda. Terra’daki başlangıç konumumuz. Gösterge sınırının bir yönüne doğru gittik. Carmichel, Basset haklı. Öğrenmemiz gerek. Terra’ya dönüp de buranın gerçekten... yani biliyorsunuz işte.”

"Ta öbür uca mı götürmek istiyorsun? Sıfırda durmayalım? Öbür ucuna gidelim? Diğer *liw’e*?”

Groves başını salladı.

"Tamam.” Kumandan yavaşça soluğunu bıraktı. “Seninle aynı Fikirdeyim. Ben de bilmek istiyorum. Bilmek zorundayım.”

“Doktor Basset.” Groves, Doktor’u kumanda masasına getirdi. “Henüz Terra’ya dönmüyoruz. İkimiz devam etmek istiyoruz.”

“Devam etmek mi?” Basset’in dudakları oynadı. "Yani ileriye mi? Diğer tarafa?"

Başlarını salladılar. Sessizlik oldu. Dışarıda vurma ve çınlama sesleri kesilmişti. İskele lumbuza ulaşmak üzereydi.

“Öğrenmemiz gerek" dedi Groves.

“Ben varım” dedi Basset.

"İyi” dedi Carmichel.

“Biriniz bana ne konuştuğunuzu anlatsa keşke” dedi Siller acınacak bir halde. "Bana da söyleyemez misiniz?”

“İşte başlıyoruz.” Groves şalteri kavradı. Bir an sessizce oturarak elinde tuttu. “Hazır mıyız?”

“Hazınz” dedi Basset.

Groves şalteri dibine kadar indirdi.

İri, birbirine karışan şekiller.

Küre sağa sola yalpalayarak düzelmeye çalıştı. Yine düşüyorlar, oradan oraya kayıyorlardı. Küre bulanık, pusumsu gibi biçimlerden oluşan bir denizin, lumbuzun diğer tarafında dört bir yanlarında hareket eden heybetli silik biçimlerin arasında kaybolmuştu.

Basset hayretle dışarıya baktı. "Bu da ne —"

Küre gitgide daha hızlı düşüyordu. Her şey birbirine karışıp, biçimsizleşti. Dışarda, dış hatları seçilemeyecek kadar büyük, gölgeye benzeyen karaltılar süzülüp sürükleniyordu.

“Efendim!” diye mırıldandı Siller. “Kumandan! Acele edin! Bakın!”

Carmichel lumbuza gitti.

Devler ülkesindeydiler. Uzun bir siluet yanlarından yürüyerek geçti, o kadar büyük bir gövdesi vardı ki, yalnızca bir kısmını görebiliyorlardı. Başka biçimler de vardı, ama o kadar geniş ve soluklardı ki ne olduklarını bile anlayamıyorlardı. Kürenin çevresinde muazzam bir okyanusun dalgaları gibi derinden ve dipten gelen bir gümbürtü kopuyordu. Yankılanan bir ses, küreyi oradan oraya çarpıp savuran bir gümbürtüydü bu.

Groves, Basset ve Carmichel’a baktı.

"O halde doğru” dedi Basset.

"Bu doğruluyor.”

"İnanamıyorum” dedi Carmichel. "Ama bu bizim aradığımız kanıt. İşte burada, dışarda.”

Dışarda bir şey, ağır ağır küreye yaklaşıyordu. Siller aniden haykırarak lumbuzdan uzaklaştı, küle dönmüş bir yüzle Borris silahını kavradı.

"Groves!” diye bağırdı Basset. "Nötr konuma getir! Çabuk ol! Hemen kaçmamız gerek.”

Carmichel, Siller’ın silahını aşağı indirdi. Ona sabit bir tebessümle sırıttı. “Üzgünüm. Bu kez de silah çok küçük."

Bir el onlara doğru uzandı, öyle büyüktü ki ışığı kapatıyordu. Parmaklar, dev kraterlere benzeyen gözenekli bir deri, tırnaklar, gür çalılıklara benzeyen kıllar. El üzerine kapandığında küre sarsıldı.

“General! Çabuk!”

Sonra el yok oldu. Basınç azalıp tamamen kayboldu. Lumbuzun arkasında hiçbir şey yoktu. Göstergeler tekrar hareketlendi, ibre *nesi’ye* doğru yükseldi. Yani nötr konuma. Terra’ya doğru.

Basset rahat bir soluk aldı. Başlığını çıkarıp alnında biriken terleri kuruladı.

"Kurtulduk” dedi Groves. "Tam zamanında.”

“El” dedi Siller. “Bize uzanan o büyük el. Neredeydik? Söyleyin!"

Carmichel, Groves’un yanına oturdu. İki adam sessizce bakıştı.

Carmichel homurdandı. “Hiç kimseye söylememeliyiz. Kimseye. Zaten bize inanmazlar, hem inansalar bile bunun büyük zararı dokunurdu.

Toplum böyle bir şeyi öğrenemez. Çok fazla şey sarsılır."

“Bir vizyonda görmüş olmalı. Sonra da çocuk hikâyesi olarak yazdı. Gerçek olduğunu söyleyemeyeceğini biliyordu. Gerçek olarak yazamayacağını biliyordu bunları.”

“Onun gibi bir şey. Demek gerçekten var. İkisi de var. Belki diğerleri de. Harikalar Diyarı, Oz, Pelluci dar, Erewhon, bütün fantaziler, hayaller—”

Groves, kolunu Kumandan’ın koluna koydu. “Sakin ol. Onlara geminin işe yaramadığını söylememiz yeterli. Onlara kalırsa biz bir yere gitmedik zaten. Tamam mı?”

“Tamam.” Görüntü ekranı cızırdayıp canlandı. Ekranda bir görüntü beliriyordu. “Tamam. Bir şey söylemeyeceğiz. Sadece dördümüz bileceğiz.” Siller’a bir bakış fırlattı. “Üçümüz yani.”

Görüntü ekranında Senato Başkanı’nın yüzü belirdi. “Kumandan Carmichel! Güvende misiniz? İnebildiniz mi? Mars’tan bir haber alamadık. Mürettebatınız iyi mi?”

Basset lumbuzdan dışarı baktı. “Kentin yaklaşık bir mil üzerindeyiz, yavaş yavaş düşüyoruz. Gökyüzü gemi dolu. Yardıma ihtiyacımız yok, değil mi?"

“Yok” dedi Carmichel. Fren roketini yavaşça ateşleyip gemiyi hafifçe indirdi.

“Bir gün savaş sona erdiğinde” dedi Basset, “Ganymedelilere bunu sormak istiyorum. Hikâyenin tamamım öğrenmeyi çok isterim.”

“Böyle bir şansın olur belki” dedi Groves, birden ciddileşerek. “Tamam. Ganymede! Savaşı kazanma ihtimalimiz kesinlikle yok artık.”

“Senato Başkanı hayal kırıklığına uğrayacak” dedi Carmichel sert bir sesle. “Pek yakında dileğinize kavuşabilirsiniz Doktor. Eli boş döndüğümüze göre savaş muhtemelen kısa bir süre sonra sona erecek.”

Ufak tefek sarı tenli Ganymedeli uzun cüppesinin eteklerini arkasında sürükleyerek yavaşça içeri girdi. Durup selam verdi.

Kumandan Carmichel resmi bir biçimde selama karşılık verdi.

“Buraya gelmem söylendi" dedi Ganymedeli alçak, peltek bir konuşmayla. “Bize ait eşyaların bir kısmının bu laboratuvarda olduğunu söylendi."

“Doğru.”

"Eğer itirazınız yoksa onu —”

“Buyurun alın.”

“İyi. Bir düşmanlık beslemediğinizi görmek beni memnun etti. Artık tekrar dost olduğumuza göre uyum içinde çalışabileceğimizi umuyorum, eşit bir temel üzerinde —”

Carmichel aniden dönüp kapıya yürüdü. “Size ait olan şey bu tarafta. Benimle gelin.”

Ganymedeli, adamı takip etti, birlikte ana labo ratuvar binasına girdiler. Burada küre geniş odanın ortasında sessizce duruyordu.

Groves onlara katıldı. “Bakıyorum, onu almaya gelmişler."

"İşte" dedi Carmichel, Ganymedeliye. "Uzay geminiz. Alın."

“Zaman gemimiz demek istiyorsunuz."

Groves ve Carmichel aniden sıçradılar.

“Neyiniz neyiniz?”

Ganymedeli usulca gülümsedi. “Zaman gemimiz.” Küreyi işaret etti. “İşte orada duruyor. Onu nakliye aracına taşımaya başlayabilir miyim?”

“Basset’i bul” dedi Carmichel. "Çabuk ol!"

Groves koşarak odadan ayrıldı. Bir saniye sonra yanında Doktor Basset’le geri döndü.

“Doktor, bu Ganymedeli gemiyi almaya gelmiş." Carmichel derin bir soluk aldı. "Yani - yani zaman makinesini.”

Basset irkildi. “Nesini nesini? Zaman makinesi mi?” Yüzü allak bullak oldu. Birdenbire geri çekildi.

"Bu? Zaman makinesi mi? Bizim sandığımız şey — değil yani o şey —"

Bir kenarda hafif bir şok geçirmekte olan Groves zorlukla sakinleşerek Ganymedeliyle elinden geldiğince normal bir sesle konuştu. “Şeyinizi eee... zaman makineninizi almadan önce size birkaç soru sorabilir miyiz?”

“Elbette. Sorularınızı elimden geldiği kadar yanıtlayacağım.”

“Bu küre. Zaman - zamanda mı yolculuk yapıyor? Uzayda değil? Bir zaman makinesi öyle mi? Geçmişe gidiyor? Geleceğe filan?”

“Doğru.”

“Anladım. Göstergedeki *nesi* ibaresi, bu şimdiki zaman.”

“Evet.”

"O halde yukarıdaki ibare geçmiş mi?”

“Evet.”

“O halde aşağısı gelecek. Bir şey daha. Sadece tek bir şey. Geçmişe giden kişi, evren genişlediği için —"

Ganymedelinin ifadesi değişti. Yüzünden kurnaz bilgiç bir gülümseme gelip geçti. "O halde, gemiyi denediniz?”

Groves başını salladı.

"Geçmişe gittiniz ve her şeyin daha küçük olduğunu mu gördünüz? Boyutlarının küçüldüğünü?"

“Doğru - çünkü evren genişliyor! Ve gelecek. Her şeyin boyutu büyüyor. Genişliyor.”

"Evet.” Ganymedelinin gülümsemesi genişledi. "Sarsıcı öyle değil mi? Dünyanızın küçüldüğünü, minik yaratıkların yaşam yeri olduğunu görünce çok şaşırdınız değil mi? Elbette boyut görecelidir. Geleceğe gidince bunu öğreniyorsunuz.”

“Demek buydu.” Groves soluğunu bıraktı. "Eh, hepsi bu. Geminizi alabilirsiniz.”

“Zaman yolculuğu” dedi Ganymedeli üzüntüyle, “başarılı bir proje değil. Geçmiş fazla küçük, gelecek fazla geniş. Bu gemiyi başarısız bir deneme görüyorduk.”

Ganymedeli dokungacıyla küreye dokundu.

“Neden onu istediğinizi bir türlü anlayamamıştık. Hatta gemiyi...” Ganymedeli gülümsedi. “Derin uzaydaki kolonilerinize ulaşmak için çaldığınız bile ileri sürüldü. Ama bu fazlasıyla gülünç olurdu. Buna gerçekten inanamıyorduk.”

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Ganymedeli ıslıkla bir işaret verdi. Bir işçi ekibi içeri girerek küreyi büyük düz bir kamyonun üzerine yüklemeye başladı.

"Demek buymuş” diye mırıldandı Groves. “Hep Terra’daymışız aslında. Bütün o insanlar, onlar atalarımızdı.”

“On beşinci yüzyıl” dedi Basset. “Ya da on beşinci yüzyıl civarı, giysileri düşünülürse. Ortaçağ."

Birbirlerine baktılar

Carmichel birden gülmeye başladı. "Biz de düşündük ki - sandık ki —”

“Yalnızca bir çocuk masalı olduğunu biliyordum” dedi Basset.

“Toplumsal yergi” diye düzeltti Groves.

Sessizce Ganymedelilerin küreyi binadan çıkarıp bekleyen kargo gemisine yüklemelerini izlediler.

DADI

“Geçmişi düşününce” dedi Mary Fields, "Bize bakacak bir dadı olmadan nasıl büyümüşüz şaşıyorum.”

Geldiğinden beri Dadı’nın Fields’lerin evindeki bütün yaşamı değiştirdiğine hiç kuşku yoktu. Çocukların sabah gözlerini açmasından akşam başlarının uykuyla düştüğü zamana kadar Dadı onlarla birlikteydi, onları gözetiyor, çevrelerinde dört dönüyor, bütün ihtiyaçlarını gideriyordu.

Bay Fields işine gittiğinde çocuklarının emniyette olduğunu biliyordu. Mary ise sayısız ufak tefek ev işi ve endişeden kurtulmuştu. Çocukları uyandırmak, onları giydirmek zorunda değildi. Yıkanmalarını, yemek yemelerini ya da başka bir şey yapmalarını sağlamaktan kurtulmuştu. Onları okula götürmek zorunda bile değildi. Okul bittiğinde doğruca eve gelmediklerinde de, onlara bir şey olduğu endişesiyle ileri geri yürümekten de kurtulmuştu.

Elbette Dadı onları şımartıyor değildi. Saçma ya da zararlı bir şey istediklerinde (bir dükkân dolusu şeker ya da bir polis motosikleti) Dadı’nın iradesi bükülmez bir çelik gibiydi. İyi bir çoban gibi sürüsünün isteklerini ne zaman geri çevirmesi gerektiğini biliyordu.

İki çocuk da onu seviyordu. Bir keresinde Dadı’yı tamire göndermek zorunda kaldıklarında hiç durmadan ağlamışlardı. Ne anne ne de baba onları teselli edebilmişti. Ama en sonunda Dadı geri gelmiş, her şey düzene girmişti. Hem de tam zamanında! Zira Bayan Fields yorgunluktan bitmişti.

"Tanrım” dedi yüzüstü uzanarak. “Onsuz ne yapardık?”

Bay Fields başını kaldırdı. "O kim?”

“Dadı olmadan.”

“Tanrı bilir” dedi Bay Fields. Dadı çocukları başlarından birkaç metre uzakta durup yumuşak, ahenkli bir mırıltıyla - uyandırdıktan sonra giyinip, temiz ve neşeli yüzlerle tam zamanında kahvaltı sofrasına oturduklarından emin olurdu. Aksi olduklarında Dadı onlara aşağıya sırtında inme zevkini tattırırdı.

Bu can attıkları bir eğlenceydi! Bir hız treni gibi Bobby ve Jean can havliyle ona tutunurken Dadı kendine has, yuvarlanmaya benzeyen tuhaf gidişiyle basamak basamak kayardı.

Elbette kahvaltıyı Dadı hazırlamazdı. Bunu mutfak yapıyordu. Ama çocukların doğru düzgün kahvaltı ettiğinden emin olmak için kalır, kahvaltı bittiğinde okula hazırlanmalarını sağlardı.

Kitaplarını toplayıp dişlerini fırçalamalarından, saçlarının düzgünce taranmasından sonra en önemli görevi kalabalık ve hareketli sokaklarda güvende olduklarından emin olmak olurdu.

Kentte pek çok tehlike vardı. Dadı’nın dikkatli olmasını gerektirecek kadar çok. İşadamlarını işlerine taşıyan hızlı roket kruvazörler. Bir keresinde Bobby’nin canını yakmaya çalışan bir zorba. Dadı’nın sağ yanındaki kancanın hızlı bir itişiyle vargücüyle bağırarak kaçmıştı.

Bir keresinde de ayyaşın biri, tanrı bilir aklında ne vardı, Jean’le konuşmaya başlamıştı. Dadı onu metal gövdesinin bir yanıyla ittiği gibi oluğa yollamıştı.

Bazen çocuklar bir dükkânın önünde oyalanırdı. O zaman Dadı onları yürümeye devam etmeleri için nazikçe dürterdi. Bazen de çocuklar (bazen olurdu böyle şeyler) okula geç kaldığında Dadı onları sırtına koyar, tekerlekleri büyük bir hızla vızıldayıp dönerek, kaldırımda süratle ilerlerdi.

Okuldan sonra Dadı her an onlarlaydı, oyun oynarken onlara göz kulak olur, korurdu. En sonunda hava kararıp saatler ilerlediğinde onları oyunlarından alıp eve yönlendirirdi.

Sahiden de akşam sofrası kurulurken Dadı Bobby ve Jean'i, ön kapıdan içeri sokar, azarlar gibi onlara tıkırdayıp pır pır ederdi. Yemek zamanı! Hemen banyoya koşulur, eller yüzler yıkanırdı.

Gece de —

Bayan Fields sessizdi, hafifçe somurtuyordu. Geceleri... "Tom?" dedi

Kocası başını gazetesinden kaldırdı. "Ne?"

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum ne zamandır. Çok tuhaf, anlayamadığım bir şey. Mekanik şeylerden anlamıyorum tabii, ama Tom geceleri hepimiz uyuduğumuzda, el ayak çekildiğinde, Dadı—"

Bir ses geldi.

"Anne!" Jean ve Bobby sevinçten kıpkırmızı yüzlerle oturma odasına koştu. "Anne, Dadı'yla eve kadar yarıştık ve biz kazandık!"

"Biz kazandık" dedi Bobby. "Onu yendik."

"Ondan daha hızlı koştuk" dedi jean.

"Dadı nerede çocuklar?" diye sordu Bayan Fields.

"Geliyor. Merhaba, Baba."

"Merhaba çocuklar" dedi Tom Fields. Başını bir yana eğerek kulak kabarttı. Ön verandadan garip bir kazıma sesi, alışılmadık bir vızıldama ve gıcırtı geliyordu. Gülümsedi.

"Bu Dadı" dedi Bobby.

Sonra da Dadı odaya girdi.

Bay Fields onu izledi. Dadı her zaman ilgisini çekmişti. Odadaki tek ses ahşap döşemeye sürtünen metal tekerleklerinin çıkardığı kendine has ritmik gürültüydü. Dadı adamın birkaç metre önünde durdu. Esnek kablo saplarının ucundaki iki fotosel göz onu ölçüp biçti. Saplar kuşkuyla hareket ederek hafifçe kıvrıldı. Sonra geri çekildiler.

Dadı küre biçimdeydi, altı düz, büyük metal bir küre. Yüzeyi mat yeşil emayeydi, zamanla pürüzler ve oyuklarla dolmuştu. Göz saplarından başka görünen fazla bir şey yoktu. Tekerlekler görünmüyordu. Gövdenin iki tarafında bölme çizgileri vardı. Buradan ihtiyaç olduğunda manyetik kancalar çıkıyordu. Gövdenin önünde metalin güçlendirilmiş olduğu bir nokta vardı. Başta ve kıçtaki fazladan kaplamalarla enikonu bir silaha benziyordu. Ya da karaya çıkmış yuvarlak metal bir gemiye. Ya da bir böceğe. Tespih böceği dediklerine.

“Hadi!” diye bağırdı Bobby.

Dadı birden hareket etti, tekerlekleri zemini kavrayıp gövdesini çevirirken hafifçe kendi çevresinde döndü.

Yan bölmelerinden biri açılarak uzun metal bir kol dışarı fırladı. Dadı şakacı bir biçimde kancasıyla Bobby’nin kolunu yakalayıp kendine çekti. Oğlanı sırtına oturttu. Bobby metal gövdeye ata biner gibi oturdu. Zıp zıp zıplayarak heyecanla tekmeledi.

“Blokta yarışalım!” diye bağırdı Jean. "Deh!" diye çınladı Bobby’nin sesi. Dadı çocukla birlikte odadan çıktı. Vızıldayan metal ve röleler, tıkırdayan fotoseller ve borulardan oluşan büyük yuvarlak bir böcekti, jean de yanında koşuyordu.

Sessizlik çöktü. Anne baba bir kez daha yalnız kalmıştı. “Harika değil mi?” dedi Bayan Fields.

“Elbette, robotları günümüzde her yerde görmeye alıştık. Özellikle şu son birkaç yıldır. Her yerdeler, mağazalarda satış yapıyorlar, otobüs kullanıyorlar, hendek kazıyorlar —”

"Ama Dadı farklı” diye mırıldandı Tom Fields.

"O - o makineye benzemiyor. İnsan gibi, yaşayan bir insan. Tabii diğer türlerden daha karmaşık. Öyle olmalı. Mutfaktan bile daha ayrıntılı bir yapıya sahip olduğunu söylüyorlar.”

“Ona epeyi para verdik” dedi Tom.

"Evet” diye mırıldandı Mary Fields. “Canlı gibi.” Sesinde tuhaf bir ton vardı. "Aynı canlı bir varlık gibi."

"Çocuklara çok iyi baktığı kesin" dedi Tom gazetesine dönerek.

“Yine de endişeleniyorum.” Mary kaşlarını çatarak kahve fincanını masaya bıraktı. Yemek yiyorlardı. Saat geç olmuştu.

İki çocuk yataklarına gönderilmişti. Mary peçetesini ağzına dokundurdu. “Tom, endişeleniyorum. Keşke beni dinlesen.”

Tom Fields şaşırdı. “Endişeleniyor musun? Ne konuda?"

“Onun yüzünden. Dadı konusunda."

“Neden?”

“Ben — bilmiyorum.”

“Onu tekrar tamire mi göndermeliyiz? Yeni yaptırdık. Bu sefer ne oldu? Eğer çocuklar onu —”

“Öyle bir şey değil."

"Ne o zaman?”

Karısı uzun bir süre karşılık vermedi. Birden masadan kalkıp merdivene yürüdü. Karanlığa bakarak gözlerini kıstı. Tom şaşkınlıkla onu izliyordu.

“Ne oluyor?"

“Bizi duymayacağından emin olmak istiyorum."

“O mu? Dadı mı?”

Mary adamın yanına döndü. “Tom, dün gece yine uyandım. Sesler yüzünden. Daha önce duyduğum sesleri yine duydum. Bana bir anlamı yok demiştin!”

Tom elini salladı. “Yok tabii ki. Ne olabilir ki?”

“Bilmiyorum. Beni endişelendiren de bu ya. Ama hepimiz uyurken aşağı iniyor. Çocukların odasından çıkıyor. Hepimizin uyuduğundan emin olduğunda hiç ses çıkarmamaya çalışarak merdivenden aşağı iniyor."

“Ama neden?”

“Bilmiyorum! Dün gece onun aşağı indiğini, fare kadar sessiz basamaklardan aşağı kaydığını duydum. Burada bir şeyler yaptı, sonra da..."

“Sonra ne?”

“Tom, arka kapıdan çıkıp gittiğini duydum. Dışarı, evden dışarı çıkıp arka bahçeye gitti. Bir süre başka bir şey duymadım.”

Tom çenesini sıvazladı. “Devam et.”

“Dinledim. Yatağın içinde oturdum. Sen uyuyordun tabii. Derin uykudaydın. Seni uyandırmaya çalışmanın bir yararı yoktu. Kalkıp pencereye gittim. Storu kaldırıp dışarı baktım. Orada arka bahçedeydi.”

“Ne yapıyordu?”

“Bilmiyorum." Mary Fields’ın yüzü endişeyle kırıştı. “Bilmiyorum! Bir Dadı geceleyin arka bahçede ne *yapabilir* allah aşkına!"

Karanlıktı. Çok karanlık. Ama kızılötesi filtre tıklayarak yerine oturduğunda karanlık kayboldu.

Metal küre mutfaktan çıktı, tekerlekleri azami sessizliği sağlamak için yarı içeri çekilmişti.

Çıt çıkmıyordu. Ev sessizlik içindeydi. Yukarıda herkes uykudaydı. Derin bir uykuda.

Dadı arka kapıyı itti. Verandaya çıkarak kapının arkasından sessizce kapanmasına izin verdi. Gece havası soğuk ve durgundu. Kokularla doluydu bir de, gecenin tuhaf burnu sızlatan kokuları. İlkbaharın yaza döndüğü, toprağın hâlâ nemli olduğu ve sıcak temmuz güneşinin bütün küçük canlıları öldürmeye henüz fırsat bulamadığı zamandı.

Dadı basamaklardan beton patikaya indi. Sonra çimenliğe çıktı, ıslak otlara sürtünerek ilerledi. Bir süre sonra durup arka tekerlekleri üzerinde yükseldi. Ön tarafı havaya uzandı. Katı ve gergin uzanan göz sapları hafifçe dalgalandı. Sonra tekrar eski halini alıp ilerlemeye devam etti.

Şeftali ağacının çevresinden dolaşıp eve dönüyordu ki gürültüyü duydu.

Hemen dikkat kesilerek durdu. Yan bölmeleri açıldı, kıvrak ve temkinli kancaları tamamen dışarı çıktı. Tahta perdenin diğer tarafında, kasımpatıların ilerisinde bir şey kıpırdamıştı.

Dadı hızla filtrelerini tıkırdatarak dikkatle baktı. Gökyüzünde birkaç soluk yıldız göz kırpıyordu. Dadı’nın görmesi için yeterliydi yine de.

Tahta çitin diğer tarafında hareket halinde ikinci bir Dadı vardı, çiçeklerin arasından ilerleyerek sessizce çite yaklaşıyor, mümkün olduğu

kadar az ses çıkarıyordu. İki Dadı aniden hiç kıpırdamadan durarak birbirini süzdü, yeşil Dadı kendi bahçesinde çite yaklaşan maviyi bekledi.

Mavi istilacı iki delikanlıyı idare edebilecek şekilde yapılmış daha büyük bir Dadı’ydı. Kenarları kullanılmaktan ezilmiş ve yamulmuştu, ama kancaları hâlâ güçlü ve uzundu.

Burnunu kaplayan alışıldık güçlendirilmiş metal plakaya ek olarak, yerine kaymaya başlamış olan hazır ve becerikli bir çene çıkıntısı, dayanıklı çelikten bir oyuk vardı.

İmalatçısı olan Mecho-Üretim, bu çene yapımına büyük yatırım yapmıştı. Bu alameti farikası, benzersiz özelliğiydi. İlanları, broşürleri bütün modellere monte edilmiş, masif ön kepçeyi öne çıkarıyordu. Bir de isteğe bağlı destek vardı. “Lüks" modellere ücret karşılığında kolayca takılabilen motorla çalışan bir kesici ağız.

Bu mavi Dadı’nın donanımı da böyleydi işte.

İhtiyatla hareket eden mavi Dadı çite ulaştı. Durup dikkatle tahtaları inceledi. Uzun zaman önce yerine çakılmış ince ve çürümüş tahtalardı. Sert başıyla kuvvetle tahtaları itti. Tahta çit parçalanarak yıkıldı. Yeşil Dadı hemen arka tekerlekleri üzerinde havaya kalktı, kancaları dışarı fırladı. Dizginsiz bir sevinç, büyük bir mutlulukla doldu. Vahşi bir savaş sarhoşluğuyla.

Birbirlerine yaklaşıp sessizce yere yuvarlandılar. Ne Mecho-Üretim’in mavi Dadı ne de Makine Sanayi A.Ş.’nin daha küçük, daha hafif, açık yeşil Dadı’sı ses çıkarıyordu. Hiç durmadan savaştılar, birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Büyük çene aşağı yumuşak tekerleklere doğru itmeye çalışıyordu. Yeşil Dadı ise sivri metal ucunu yan tarafına doğru düzensizce parlayan yeşil gözlere geçirmeye çalışıyordu. Yeşil Dadı’nın dezavantajı orta fiyatlı bir model olmasıydı, karşı taraf daha üstün daha ağırdı. Yine de amansızca, ihtirasla savaştı.

Islak toprakta yuvarlanarak durup dinlenmeden mücadele ettiler. Hiç ses çıkarmadan tasarlanma amaçlan olan kesin acımasız görevi yerine getirdiler.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor’’ diye mırıldandı Mary Fields, başını sallayarak. “Bilmiyorum.”

“Bir hayvanın işi mi dersin?" diye tahmin yürüttü Tom. “Mahallede büyük köpek var mı?"

"Hayır. Büyük kızıl bir İrlanda seteri vardı, ama onlar da taşraya taşındı. Bay Petty’nin köpeğiydi.”

Sıkıntı ve kaygı içinde izlediler. Bobby'nin dişlerini fırçaladığından emin olmak isteyen Dadı banyo kapısında hareketsiz durmuş çocuğu kolluyordu. Yeşil gövdesi eğrilip bükülmüştü. Tek gözü kırılmıştı, camı düşmüş ve çatlamıştı. Bir kancası tam olarak içeri girmiyordu artık, perişan bir halde küçük bölmesinden dışarı sarkmış kullanılmaz halde sallanıyordu.

“Hiç anlamıyorum” diye yineledi. “Tamirciyi arayayım, bakalım ne diyecekler. Tom, gece olmuş olmalı. Biz uyurken. Duyduğum gürültüler—"

“Şişt!” diye mırıldandı Tom onu uyarmak için. Dadı banyodan uzaklaşmış onlara doğru geliyordu. Kesik kesik tıkırdayıp vızıldayarak yanlarından geçti, ahenksiz bir ses yayarak topallayan yeşil metal bir fıçıydı.

Tom ve Mary Fields mutsuzlukla, hantal hareketlerle oturma odasına giden Dadı’yı izlediler.

“Merak ediyorum” diye mırıldandı Mary.

“Neyi merak ediyorsun?”

“Bunun tekrar olup olmayacağını merak ediyorum." Endişeli gözlerle kocasına baktı.

“Çocukların onu ne kadar sevdiğini... ona ne kadar ihtiyaçları olduğunu biliyorsun. Onsuz güvende olmazlar."

“Belki bir daha olmaz” dedi Tom yatıştırıcı bir sesle. “Belki bir kazaydı.” Ama buna inanmıyordu. İşin aslını biliyordu. Olanlar kaza değildi.

Yüzey kruvazörünü garajdan geri geri çıkardı, bagajı evin arka kapısına kenetlenene kadar manevra yaptı. Bel vermiş, hasarlı Dadı’yı içeri yüklemek bir saniyesini aldı, on dakika içinde kentte, Makine Sanayi A.Ş.’nin bakım onarım bölümüne doğru ilerliyordu.

Yağ lekeli beyaz bir tulum giymiş servis görevlisi onunla girişte buluştu. “Sorun mu var?” dedi yorgun bir sesle, arkasında blok uzunluğundaki binada kimi az kimi tamamen sökülmüş hasarlı dadılar sıralanıyordu.

"Bu kez sorun nedir?”

Tom karşılık vermedi. Dadı’ya kruvazörden çıkmasını emretti. Servis görevlisi onu incelerken bekledi.

Adam başını sallayarak ayağa kalktı, ellerindeki yağı sildi. “Bu size epeyi masraf çıkaracak” dedi. “Sinirsel iletimin tamamı devre dışı.”

Tom boğazı kupkuru çıkıştı: “Daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü? Bozulmadı, bunu biliyorsunuz. Harap edilmiş.”

“Elbette” diye onayladı servis görevlisi ifadesiz bir sesle. “Oldukça hırpalanmış. Kopan parçalara bakılırsa..." Çukurlu ön gövdeyi işaret etti. “Tahmin ediyorum Mecho’nun yeni çeneli modellerinden biri.”

Tom Fields’ın kanı dondu. “O halde bu sizin için yeni bir şey değil” dedi yavaşça, göğsü sıkışarak. "Bu her zaman olan bir şey.”

“Şey, Mecho o çeneli modeli yeni çıkardı. Fena sayılmaz... elbette bu modelden iki kat pahalı. Tabii” diye ekledi servis görevlisi, “dengi bir modelimiz var. En iyi modelleriyle daha ucuza boy ölçüşebiliriz.”

Tom sesinin mümkün olduğu kadar sakin çıkmasına özen göstererek, “Ben bunun tamir edilmesini istiyorum. Yenisini almayacağım."

"Elimden geleni yapacağım. Ama eskisi gibi olmayacak. Hasar epeyi büyük. Takas etmenizi öneririm, verdiğiniz parayı aşağı yukarı geri alırsınız. Yeni modeller bir iki ay içinde çıkacak, bu nedenle satıcılar hevesle —”

"Şu konuyu bir açıklığa kavuşturalım." Tom Fields titreyen parmaklarla bir sigara yaktı. “Sizler, bunları aslında tamir etmek istediğiniz falan yok değil mi? Bunlar bozulduğunda yenilerini satmak istiyorsunuz.” Tamirciyi dikkatle süzdü. "Bozulduklarında ya da tahrip edildiklerinde."

Tamirci omuz silkti. “Onarmak zaman kaybı. Zaten yakında işini bitirirler.”

Eğrilmiş yeşil gövdeyi tekmeledi. “Bu model yaklaşık üç yaşında. Bayım, artık eskimiş.”

“Tamir edin” dedi Tom dişlerini gıcırdatarak. Her şeyi anlamaya başlıyordu ve kontrolünü yitirmesine çok az kalmıştı. "Yenisini istemiyorum! Bunun tamir edilmesini istiyorum!”

“Elbette" dedi servis görevlisi. Bir iş emri tablosunu doldurmaya başladı. “Elimizden geleni yaparız. Mucize beklemeyin de.”

Tom Fields kâğıda titrek bir imza atarken tamir binasına iki hasarlı Dadı daha getirildi.

“Ne zaman geri alacağım?” diye sordu sert bir sesle.

"Birkaç gün sürer” dedi tamirci, tamirdeki Dadı sıralarını başıyla işaret ederek.

“Gördüğünüz gibi” diye ekledi telaşsızca, “Çok doluyuz.”

“Beklerim” dedi Tom gergin bir sesle. “Bir ay bile beklerim.”

“Parka gidelim!” diye bağırdı Jean.

Böylece hep birlikte parka gittiler.

Sıcak güneşin ısıttığı, otların ve çiçeklerin rüzgârda salındığı harika bir gündü. Çocuklar ılık kokulu havayı derin derin içlerine çekerek, güllerin, ortancaların ve portakal tomurcuklarının varlığını mümkün olduğu kadar uzun bir süre içlerinde tuttular. Koyu renkli gür sedir ağaçlarının arasından geçtiler. Ayaklarının altındaki yosun tutmuş toprak yumuşacık, soluk alıp veren bir dünyanın kadifeden nemli kürkü gibiydi. Sedirlerin ilerisinde, güneşin tekrar ortaya çıktığı ve mavi gökyüzünün parladığı yerde geniş yeşil bir çimenlik uzanıyordu.

Dadı gürültüyle tıkırdayarak tekerlekleriyle tekleyerek arkalarından yürüyordu. Boşta sallanan kancası tamir edilmiş, hasarlı gözün yerine yeni bir optik ünite takılmıştı. Ama eski günlerdeki tıkır tıkır çalışmasından eser kalmamış, gövdesinin düzgün çizgileri de yerine gelmemişti.

Arada sırada durduğunda iki çocuk da duruyor, sabırla Dadı’nın kendilerine yetişmesini bekliyorlardı.

“Ne oldu Dadı?" diye sordu Bobby ona.

“Bir şeyi var” diye şikâyet etti Jean. “Geçen çarşambadan beri bir garip. Çok yavaş ve bir tuhaf. Hem bir ara yoktu.”

“Tamircideydi" diye bildirdi Bobby. "Galiba biraz yoruldu. Babam yaşlandığını söylüyor. Annemle konuşurken duydum. “

Bir parça üzüntüyle yollarına devam ettiler. Dadı zahmetle arkalarından geliyordu Şimdi çimenlikte oraya buraya konmuş banklara gelmişlerdi, insanlar tembel tembel güneşin altında uyukluyordu. Çimlerin üzerinde yüzüne gazetesini kapatmış, başının altına paltosunu yastık niyetine yuvarlamış bir genç adam yatıyordu. Üzerine basmamak için çevresinden dolaştılar.

“İşte göl!” diye bağırdı Jean, neşesi yerine gelerek.

Büyük kırlık alan yavaş yavaş hafif bir eğimle aşağı inmeye başladı. En aşağıda bir çakıl patika, onun ilerisinde ise mavi bir göl vardı. Çocuklar heyecanla yerlerinde duramayarak koşuşturdular.

Özenle eğim verilmiş yokuştan giderek daha hızlı koştular. Dadı perişan bir halde onlara yetişmeye çalışıyordu.

“Göl!"

“Son gelen Mars’ta bok böceği olsun! “

Soluk soluğa, patikadan suyun vurduğu yeşil dar kıyıya koştular. Bobby kendini elleri ve dizlerinin üzerine atıp soluk soluğa, gülerek suya baktı. Jean tertipli tertipli elbisesini düzelterek yanına yerleşti. Bulanık mavi suyun derinliklerinde birkaç kurbağa yavrusu ve ufak, yakalanamayacak kadar küçük yapay balıklar yüzüyordu.

Gölün bir ucunda çocuklar beyaz yelkenleri şişen tekneler yüzdürüyordu. Bir bankta şişman bir adam oturmuş ağzında sıkıştırdığı purosunu tüttürerek kan ter içinde kitap okumaya çalışıyordu. Gözü birbirinden başkasını görmeyen genç bir adamla kadın kolkola göl kıyısında yürüyordu.

“Keşke bir teknemiz olsaydı” dedi Bobby dalgın dalgın.

Vızıldayan Dadı en sonunda paldır-küldiir patikayı aşıp yanlarına geldi. Tekerleklerini içine çekerek yerleşti. Kıpırdamadan durdu. Bir gözü,

sağlam olanı güneş ışığını yansıtıyordu. Diğeri senkronize edilmemişti, anlamsız bir boşluk içinde açık duruyordu. Ağırlığının büyük bölümünü daha az hasar gören tarafına vermişti, ama hareketleri eğreti, dengesiz ve yavaştı. Yanık yağ ve sürtünme kokusu yayıyordu çevresine.

Jean onu inceledi. En sonunda eğri yeşil kenara yakınlıkla pat pat vurdu. “Zavallı Dadı! Ne yaptın Dadı? Sana ne oldu? Kaza mı geçirdin?"

“Dadı’yı itelim" dedi Bobby uyuşuk bir sesle. “Yüzüyor mu diye bakalım. Dadılar yüzebilir mi?”

Jean hayır, dedi çünkü Dadı çok ağırdı. Suyun dibine gömülür, bir daha onu hiç göremezlerdi.

“O halde onu itmeyiz" dedi Bobby itiraz etmeden.

Bir süre sessizce oturdular. Gökyüzünde birkaç kuş kanat çırparak geçip gitti, yollarında ilerleyen iri noktalardı. Çakıl patikadan ön tekerleği yalpalanan bisikletini tereddütle kullanan bir oğlan çocuğu geliyordu.

“Keşke bir bisikletim olsaydı" diye mırıldandı Bobby.

Çocuk yanlarından sallanarak geçip ilerledi. Gölün karşısında şişman adam ayağa kalkarak piposunu banka hafifçe vurdu. Kitabını kapatıp terli alnını geniş kırmızı bir mendille sile sile ağır adımlarla patikada yürüdü

“Dadılar eskiyince ne oluyor?” diye sordu Bobby merakla. “Ne yapıyorlar? Nereye gidiyorlar?”

“Cennete.” Jean çökük yeşil gövdeyi sevgiyle okşadı. “Herkes gibi.”

“Dadılar doğuyor mu? Hep Dadılar var mıydı?" Bobby evrenin temel gizemleri üzerine düşünmeye başlamıştı. “Belki bir zamanlar Dadı diye bir şey yoktu. Acaba Dadılar olmadan önce Dünya nasıl bir yerdi.”

“Dadılar her zaman vardı” dedi Jean sabırsızca. "Her zaman burada değillerse nereden geldiler?”

Bobby buna karşılık veremedi. Bir süre düşündü, ama sonra uykusu geldi... Bu tür soruları çözmek için çok küçüktü. Gözkapakları ağırlaştı, esnedi. Jean’le birlikte gölün kıyısındaki sıcak çimenlerin üzerinde yatıp gökyüzünü ve bulutları izlediler, sedir ağaçlarının arasında dolaşan rüzgârı dinlediler. Yanlarında yıpranmış yeşil Dadı dinlenerek zayıf kuvvetini topluyordu.

Çimenler üzerinde küçük bir kız çocuğu yavaş yavaş ilerliyordu. Siyah uzun saçına parlak bir kurdela takmış, mavi elbiseli güzel bir kız çocuğuydu. Göle doğru geliyordu.

“Bak” dedi Jean. “Phyllis Casworthy. Turuncu bir Dadısı var.”

Merakla kızı izlediler. “Turuncu Dadı nereden duyulmuş?” dedi Bobby tiksintiyle.

Kız ve Dadısı biraz aşağıdan patikanın karşısına geçip göl kıyısına ulaştılar.

Turuncu Dadısı durarak suya, oyuncak teknelerin beyaz yelkenlerine, mekanik balıklara baktı.

“Onun dadısı bizimkinden büyük” diye gözlemledi Jean.

“Doğru” diye itiraf etti Bobby. Yeşil kenarı sadakatle yumrukladı. “Ama bizimki daha iyi. Değil mi?”

Dadıları hareket etmedi. Bobby şaşırarak dönüp baktı. Yeşil Dadı gergin ve kaskatıydı. Sağlam gözünün sapı dışarıdaydı, hiç kıpırdamadan turuncu Dadı’ya sabitlenmişti.

“Ne oluyor?” diye sordu Bobby huzursuz bir sesle.

“Dadı ne oluyor?” diye yineledi Jean.

Yeşil Nanny dişlileri birbirine geçerken vızıldadı. Tekerlekleri aşağı indi ve sert metalik bir çat sesiyle yerine kilitlendi. Bölmeleri yavaş yavaş içeri çekilerek kancaları dışarı kaydı.

“Dadı ne yapıyorsun?” Jean eli ayağı dolaşarak ayağa kalktı. Bobby de ayağa sıçramıştı.

“Dadı! Neler oluyor?”

"Gidelim" dedi Jean korku dolu bir sesle. “Eve gidelim.”

"Hadi Dadı” diye emretti Bobby. “Eve gidiyoruz, hemen.”

Yeşil Dadı onlardan uzaklaştı; çocuklan tamamen unutmuştu. Gölün aşağısında diğer Dadı, büyük turuncu Dadı küçük kızdan ayrılıp seri hareketlerle ilerledi.

“Dadı, buraya gel!" diye seslendi kızın kaygılı tiz sesi.

Jean ve Bobby gölden uzaklaşarak eğimli çimenlikten yukarı koştu. “Gelmek zorunda!” dedi Bobby.

“Dadı! Lütfen gel!”

Ama Dadı onlara gitmedi.

Turuncu Dadı yaklaşıyordu. Büyüktü, o gece arka bahçeye gelen, şimdi çitin uzak tarafında gövdesi parçalanmış, parçalan her yere dağılmış yatan Mecho’nun mavi, çeneli modelinden çok daha büyük.

Bu Dadı yeşil Dadı’nın gördüğü en büyük modeldi. Yeşil dadı hantal hareketlerle onunla karşılaşmaya gitti, kancalarını kaldırdı, iç kalkanlarını hazırladı. Ama Turuncu Dadı uzun bir kabloya monte edilmiş metal kare bir kolu açıyordu. Metal kol hızla fırlayıp yükseldi. Kaygı verici bir hız kazanarak, her an hızlanarak dönmeye başladı.

Yeşil Dadı tereddüt etti. Sallanan metal gürzden kararsız hareketlerle uzaklaşarak geri çekildi. Temkinli bir biçimde, mutsuzlukla durmuş, karar vermeye çalışırken diğeri üzerine sıçradı.

“Dadı” diye haykırdı Jean.

“Dadı! Dadı!”

İki metal beden paldır küldür çimenlerde yuvarlandı, umutsuzca savaşıyor, mücadele ediyorlardı. Metal gürz tekrar tekrar yeşilin yan tarafına şiddetli darbeler indirdi. Sıcak güneş tepede sevgiyle parlıyor, gölün üzeri esintide hafifçe kıpırdıyordu.

"Dadı!” diye haykırdı, zıp zıp zıplayan Bobby.

Ama çılgına dönmüş bir halde çarpışan, birbirine girmiş yeşil ve turuncu kitleden karşılık gelmedi.

"Ne yapacaksın?” diye sordu Mary Fields, incecik ve gergin dudaklarla.

"Sen burada kal.” Tom paltosunu kapıp üzerine geçirdi, dolap rafından şapkasını sertçe çekip uzun adımlarla kapıya yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?”

“Kruvazör ön tarafta mı?" Tom ön kapıyı açıp verandaya çıktı.

Üzgün, tir tir titreyen iki çocuk korkuyla adamı izliyordu.

"Evet” diye mırıldandı Mary, “Önde. Ama nereye

Tom aniden çocuklara döndü. “Emin misiniz? O - öldü mü?”

Bobby başını salladı. Yanakları gözyaşlarıyla yol yoldu. “Parçaları... çimenlikte her yere dağıldı.”

Tom acımasız bir ifadeyle başını salladı. "Hemen döneceğim. Hiç endişelenmeyin. Üçünüz burada bekleyin.”

Ön basamaklardan taş yola inip park edilmiş kruvazöre bindi. Bir saniye sonra aracı öfkeyle sürerek uzaklaştığını duydular.

İstediğini bulana kadar birkaç acente dolaşması gerekti. Makine Sanayi'de işine yarayacak bir şey yoktu, onlarla defteri kapamıştı. Tam olarak aradığı şeyi Müttefik Ev İçi'nin lüks aydınlık vitrininde gördü. Kapatmak üzereydiler, ama satıcı yüzündeki ifadeyi görünce onu içeri aldı.

"Alıyorum" dedi Tom, çek defterini almak için paltosunun cebine uzandı.

“Hangisi efendim?” diye duraksadı satıcı.

"Büyük olan. Vitrindeki büyük siyah. Dört kollu ve önünde koçbaşı olan."

Satıcının yüzü keyifle aydınlandı.

“Evet efendim!" dedi heyecanla, sipariş defterini hızla çıkartarak. “Güç ışını odaklı Delüks İmparator. Yüksek hızlı kanca kilidi ve uzaktan kumandalı geri besleme opsiyonlu olarak ister misiniz? Makul bir ücret karşılığında ona görsel rapor ekranı takabiliriz, böylece durumu evinizin konforunda izleyebilirsiniz.”

“Durumu mu?" dedi Tom boğuk bir sesle.

“Çarpışmadayken." Satıcı çabuk çabuk yazmaya başladı. “Ciddi anlamda çarpışmadan söz ediyorum — bu model ısınır ve etkinleştirilmesinden sonra on beş saniye içinde düşmana karşı harekete geçer. Ne bizim ne de diğerlerinin tek birimli modellerin hiçbirinde bu kadar hızlı tepki süresi bulabilirsiniz. Altı ay önce on beş saniyede harekete geçmenin hayal olduğu söyleniyordu.” Satıcı heyecanla güldü. “Ama bilim hızla ilerliyor."

Tom Fields tuhaf, soğuk bir uyuşukluğun etkisine girdi. “Dinle” dedi boğuk bir sesle. Satıcıyı yakasından yakalayıp kendine çekti. Sipariş

defteri sayfaları açılarak düştü. Satıcı şaşkınlık ve korkuyla yutkundu. "Beni dinle” dedi Tom sıkılı dişlerinin arasından. "Bu şeyleri her seferinde biraz daha büyük yapıyorsunuz, öyle değil mi? Her yıl, yeni modeller, yeni silahlar. Siz ve diğer şirketler, birbirlerini yok etmeleri için onları her seferinde daha gelişmiş donanımla imal ediyorsunuz.”

"Ah” diye ciyakladı satıcı öfkeyle, “Müttefik Domestik modelleri asla yok edilmez. Arada sırada bir parça hırpalanabilir, ama bana kullanılmaz durumda olan bir tek modelimizi gösterin.”

Ciddi bir tavırla sipariş defterini alıp ceketini düzeltti. “Öyle bir şey yok efendim” dedi üzerine basa basa. “Bizim modellerimiz hayatta kalır. Bakın, yedi yıllık, eski bir 3-S Modeli’nin tıkır tıkır çalıştığım gördüm. Belki gövdesi biraz çöküktü, ama hâlâ uzun süre ona yetecek gücü vardı. Şu ucuz Koruma A.Ş.’nin ucuz modelleri *onunla* başa çıksın da göreyim.”

Tom kendini güçlükle dizginleyerek “Ama neden?” diye sordu. “Bütün bunlar ne için? Aralarındaki bu rekabetin... ne amacı var?” diye sordu.

Satıcı duraksadı. Sipariş defterine yazmaya başladı bir kez daha. “Evet efendim” dedi. “Rekabet; tam üstüne bastınız. Tam olarak başarılı rekabet. Müttefik Domestik rekabetin gerekliliklerini karşılamaz, rekabeti tamamen *yok eder."*

Tom Fields’ın karşılık vermesi bir saniye kadar sürdü. Ardından kavradı. “Anladım” dedi. “Bir başka deyişle bu şeyler her yıl eskiyor. Yeterince iyi, yeterince büyük olmuyorlar. Yeterince güçlü olmuyorlar. Değiştirilmezlerse, yeni bir tane, daha gelişmiş bir modelini almazsam...”

“Şimdiki Dadınız kaybeden taraftı demek?” dedi Satıcı bir gülümsemeyle. “Belki şimdiki modelinizin tarihi geçmişti bir parça. Günümüzün rekabet standartlarını karşılamada yetersiz mi kaldı? Ah, günün sonunda ortaya çıkmadı mı?”

“Eve hiç gelmedi” dedi Tom kısık bir sesle.

“Evet tahrip edildi... Çok iyi anlıyorum. Sıkça rastlanan bir durum. Anlıyorsunuz ya efendim, başka çareniz yok. Kimsenin suçu değil efendim. Lütfen bizi suçlamayın. Müttefik Domestik’i suçlu görmeyin.”

“Ama” dedi Tom sertçe. "Bir dadı tahrip olduğunda bu yenisini satmanız demek. Ciro demek. Kasanızda para demek.”

“Doğru. Ama hepimiz günümüzün mükemmeliyet standartlarını karşılanmalıyız. Geride kalamayız... Gördüğünüz gibi efendim, kusura bakmayın, ama geride kalmanın talihsiz sonuçlarını gördünüz.”

“Evet” diye onayladı Tom, zor duyulan bir sesle. “Bana onu tamir ettirmemi söylediler. Yerine yenisini almalıyım.”

Satıcının kendinden emin, kibirli bir ışıkla parlayan yüzü adeta genişledi. Minyatür bir güneş gibi mutlulukla, başı göğe ermiş gibi gülümsedi.

“Ama artık hazırsınız efendim. Bu modelle en öndesiniz. Atık endişelenmenize gerek yok Bay...” Beklentiyle duraksadı. “Adınız efendim? Sipariş formunu kimin adına doldurayım?”

Bobby ve Jean teslimata gelen adamların büyük sandığı oturma odasına taşımalarını büyülenmiş gibi izledi. Adamlar oflaya puflaya, ter dökerek sandığı bıraktılar ve rahatlayarak doğruldular.

“Tamamdır” dedi Tom otoriter bir sesle. “Sağ olun.”

"Bir şey değil bayım.” Teslimatçılar dışarı çıkıp, kapıyı arkalarından gürültüyle kapadılar.

“Baba, nedir o?” diye fısıldadı Jean. İki çocuğun gözleri faltaşı gibi açılmıştı, sakınarak, ihtiyatla sandığa yaklaştılar.

“Birazdan göreceksiniz.”

“Tom, uyku vakitleri geçti” diye itiraz etti Mary. “Yarın bakamazlar mı?”

“Onu şimdi görmelerini istiyorum.” Tom aşağı, bodruma inip bir tornavida getirdi.

Sandığın önünde diz çökerek vidalarını sökmeye başladı. “Bir kereliğine biraz geç yatabilirler.”

Ustalıkla, sakince çalışarak tahtaları teker teker çıkardı. Son tahtayı da çıkardığında diğerlerinin yanında duvara yasladı. Kullanım kılavuzunu ve 90 günlük garanti belgesini çıkarıp Mary’ye verdi.

“Bunları sakla.”

“Bir Dadı!” diye çığlık attı Bobby.

"Kocaman kocaman bir Dadı!”

Büyük siyah gövde sandıkta yağ tabakasından bir kılıfın içinde büyük metal bir kaplumbağa gibi sessizce yatıyordu. Dikkatle kontrol edilmiş, yağlanmış ve tam garantili. Tom başını salladı. "Doğru. Bir Dadı, yeni bir Dadı. Eskisinin yerine.”

“*Bizim* için mi?”

“Evet.” Tom en yakındaki koltuğa oturup bir sigara yaktı. "Yarın sabah onu açacağız ve nasıl çalıştığına bakacağız.”

Çocukların gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Ne konuşabiliyor ne de soluk alabiliyorlardı.

“Ama bu kez” dedi Mary, “Parktan uzak durmaksınız. Onu parkın yakınına götürmeyin. Anladınız mı?"

“Hayır” diye itiraz etti Tom. “Parka gidebilirler.”

Mary kararsızca adama baktı. “Ama o turuncu şey —”

Tom merhametsiz bir ifadeyle gülümsedi. “Parka gitmelerinin benim için sakıncası yok.” Bobby ve Jean’e eğildi. “İstediğiniz zaman parka gidin siz. Hiçbir şeyden de korkmayın. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmak yok. Sakın unutmayın.”

Masif sandığa ayak ucuyla dokundu.

“Hiçbir şeyden korkmamalısınız. Artık korkacak bir şey kalmadı."

Bobby ve Jean gözlerini sandıktan ayırmadan başlarını salladı.

“Tamam baba” dedi Jean soluksuzca.

“Şuna bak be!" diye fısıldadı Bobby. “Ona baksana! Yarın bir an önce gelse!”

Bayan Andrew Casworthy üç katlı güzel evlerinin ön basamağında karşıladı kocasını. Ellerini endişeyle birbirine bastırdı.

“Ne oldu?" diye homurdandı Casworthy şapkasını çıkararak. Mendiliyle kırmızı yüzündeki terleri kuruladı.

“Tanrım bugün çok sıcaktı. Neyin var? Ne oldu?"

“Andrew, korkarım —”

“Ne oldu dedim?”

“Phyllis bugün parktan eve Dadısı olmadan döndü. Dün geldiğinde de Dadı çizilmiş ve eğrilmişti. Phyllis o kadar üzgün ki ne olduğunu —"

“Dadısız mı geldi?"

“Eve yalnız geldi. Kendi kendine. Tek başına.”

Adamın kaba yüzü yavaş yavaş öfkeyle doldu. “Ne olmuş?”

“Dünkü gibi bir şey, yine parkta. Bir şey Dadısına saldırmış. Onu mahvetmiş! Doğru düzgün anlatamadı, ama siyah, siyah ve büyük bir

şeymiş... başka bir dadı olmalı.”

Casworthy’nin çenesi yavaşça öne doğru çıktı. Kaba hatlı yüzü çirkin bir kırmızıya çaldı, boynundan yukarı bir kötülüğün habercisi gibi koyu bir allık yükselip yerine yerleşti. Gerisin geriye döndü.

"Nereye gidiyorsun?” diye bocaladı karısı huzursuzlukla.

Kırmızı yüzlü göbekli adam hızla araba yolunu kat edip parlak yüzey kruvazörüne gitmiş çoktan kapıya uzanıyordu bile.

"Başka bir dadı alacağım” diye mırıldandı. “Satın alabileceğim en iyi dadıyı. Yüz dükkan dolaşmam gerekse bile. En iyisini, en büyüğünü istiyorum.”

“Ama hayatım” diyordu peşinden endişeyle koşan karısı. “Buna paramız yeter mi?” Ellerini endişeyle birbirine bastırarak devam etti: “Yani beklemek daha iyi olmaz mı? Bir daha düşünecek vakit bulana kadar beklesen. Belki daha sonra, biraz daha — sakinleştiğinde.”

Andrew Casworthy onu dinlemiyordu bile. Yüzey kruvazörü hızla, gayretle canlanmış, öne atılmaya hazırdı. “Kimsenin gerisinde kalacak değilim” dedi acımasızca, kalın dudakları seğirerek. "Onlara göstereceğim, hepsine göstereceğim. Yeni bir boyut tasarlatmam gerekse bile. O imalatçılara kendime yeni bir model yaptırtmam gerekse bile!"

Tuhaftı, ama birinin onun için bunu yapacağını biliyordu.

NOTLAR

İtalik notlar Philip K. Dick'e aittir. Notu izleyen parantez içinde yazıldığı yıl belirtilmiştir. Notların çoğu THE BEST OF PHILIP K. DICK (yayım 1977) ve THE GOLDEN MAN (yayım 1980) derlemeleri için yazılmış hikâye notlarıdır. Birkaçı yayımcı editörlerin ricası ya da bir kitap ya da dergide bir hikâyenin yeniden basımı dolayısıyla yazılmıştır. Aşağıdaki ilk kayıt THE PRESERVING MACHINE toplaması için yazılan giriştendir.

Hikâyenin adından sonra gelen tarih, Dick'in temsilcisi Scott Meredith Edebiyat Ajansı kayıtlarına göre hikâyenin elyazmasının Dick'in temsilcisine ilk ulaştığı tarihi belirtir. Tarihin olmaması bir kayıt olmadığı anlamına gelir (Dick ajansla 1952'nin ortalarında çalışmaya başladı). Derginin adını izleyen, ay ve yıl hikâyenin ilk basıldığı zamanı gösteriyor. Bir hikâyeden sonra gelen farklı ad, ajans kayıtlarında yer alan, Dick'in hikâyeye verdiği orijinal adı belirtiyor.

Bu beş cilt, daha sonra roman olarak basılan ya da romanların içinde yer alan kısa romanlar, çocukluk yazılan ve elyazmalarının bulunamadığı yayımlanmamış yazılar hariç Philip K. Dick'in kısa hikâyelerinin tamamını içeriyor. Hikâyeler mümkün olduğu kadar yakın bir kronolojik sıra izleyecek şekilde düzenlenmiştir. Bu kronolojik araştırma Gregg Rickman ve Paul Williams tarafından yapılmıştır.

***

Kısa hikâye roman ayrımı şuna dayanır: Hikâye cinayeti ele alabilir, bir roman katili ele alır ve eylemleri eğer yazar işini biliyorsa daha önce ortaya konmuş bir ruhtan kaynaklanır. Bu nedenle romanla hikâye arasındaki fark uzunluk kısalık farkı değildir. Örneğin William Styron'm

The Long March'ı şimdilerde "kısa roman olarak yayımlanırken ilk başta Discovery'de "uzun hikâye" olarak yer almıştı. Bu da eğer; Discovery'de okuduysanız bir hikâye, ucuz baskı versiyonunu aldıysanız bir roman okuduğunuz anlamına gelir. Şimdilik bu kadar.

Romanda hikâyede olmayan tek bir kısıtlama vardır: Kahramanın yeterince sevilmesi ya da okura yeterince tanıdık gelmesi gerekliliği. Böylece kahramanın yaptığı şeyler okurun da aynı koşullar altında yapacağı şeyler olur. Ya da kaçış kurmacası örneğinde yapmak isteyeceği şeyler. Bir hikâyede okurun kendini özdeşleştirebileceği bir karakter yaratmak gerekli değildir. Çünkü kısa hikâye (bir) geçmişle ilgili bilgi verecek kadar uzun değildir.

(İki) vurgu yapanda değil eylemde olduğu için bir hikâyede cinayeti kimin işlediği, elbette makul sınırlar içinde gerçekten önemli değildir. Bir hikâyede karakterleri yaptıkları şeylerden öğrenirsiniz; romanda ise durum tam tersidir. Elinizdeki karakterler benzersiz yaradılışlarından kaynaklanan kendilerine has şeyler yaparlar. Bu nedenle bir romandaki olayların benzersiz olduğu, başka anlatılarda bulunamayacağı söylenebilir, ancak hikâyelerde tekrar tekrar aynı olay meydana gelir. Ta ki en sonunda yazarla okur arasında şifreli bir dil oluşana kadar. Bunun hiç de kötü olmadığını düşünüyorum.

Dahası bir roman - özellikle bilimkurgu romanı - sayısız önemsiz ayrıntıyla eksiksiz bir dünya yaratır:

— Belki de romandaki karakterler için önemsiz ayrıntılar, ama bunları okurun bilmesi hayatidir, çünkü bu çok katmanlı ayrıntılardan bütün bir hayali dünyayı kavrar. Öte yandan hikâyede Ray Bradbury'nin bir zamanlar tanımladığı gibi odadaki bütün duvarlardan pembe dizi fışkıran gelecekteki bir dünyadasınızdır... Bu gerçek tek başına hikâyeyi ana akım kurmacadan çıkarıp bilimkurguya fırlatır. Bir bilimkurgu hikâyesinin asıl ihtiyacı olan şey onu şimdiki dünyadan tamamen ayıran başlangıç

öncülüdür. Bu kopma bütün iyi kurmacanın okunmasında ve yazılmasında yapılmalıdır... uydurma bir dünya ortaya konmalıdır. Ama bilimkurgu yazarının üzerinde çok daha fazla baskı vardır, çünkü bu kopuş, örneğin Paul's Case ya da Big Blonde'da -ana akım kurmacanın her zaman yanımızda olacak iki çeşidi- olduğundan çok daha büyüktür.

Bilimkurgu hikâyelerinde bilimkurgu olayları meydana gelir, bilimkurgu romanlarında ise dünyalar. Bu toplamadaki hikâyeler bir dizi olaydır. Kriz hikâye yazmanın anahtarıdır, bir tür gerilim tırmandırma politikası, yazar karakterlerini çözümü imkânsız gibi görünen zorlu olaylara bulaştırır. Sonra da onları genellikle- kurtarır. Onları kurtarabilir, önemli olan da budur. Ama romanda eylemler ana karakterin kişiliğinin derinliklerine kök salmıştır ve onu çıkarmak için yazarın geriye dönüp karakterini tekrar yazması gerekir. Bunun bir hikâyede ortaya çıkması gerekli değildir, özellikle de kısa hikâyede Thomas Mann'ın Venedik'te Ölüm gibi uzun uzun hikâyeler Styron'ınki gibi gerçekte kısa romanlardır). Bütün bunlardan çıkan sonuç neden bazı bilimkurgu yazarlarının hikâye yazabildiği halde roman yazamadığını ya da roman yazabildiği halde hikâye yazamadığını net bir biçimde açıklar. Çünkü bir hikâyede her şey olabilir, yazarın tek yaptığı karakterlerini olayın kılıfına uydurmaktır. Yani eylem ve olaylar açısından hikâye, yazar için romandan çok daha az kısıtlayıcıdır. Bir yazar roman uzunluğunda bir şey yazmaya başladığında yavaş yavaş onun tutsağı olur, özgürlüğü kısıtlanır. Karakterleri dizginleri eline alıp yazarın değil, kendi istediklerini yapmaya başlarlar. Bu romanın hem gücü hem de zayıflığıdır. (1968)

İSTİKRAR 1947 ya da daha öncesinde yazıldı [daha önce yayımlanmamış).

ROOG 11/51'de yazıldı. Fantasy & Science Fiction, Şubat 1953. [İlk satış.)

İlk hikâyenizi sattığınızda yapacağınız ilk şey en iyi arkadaşınıza telefon edip ona haber vermektir. Bunun üzerine telefonu kapatırsa şaşırırsınız ta ki onun da hikâyesini satmaya çalıştığını, ama henüz başaramadığını anlayana kadar. Bu tepki sizi kendinize getirir. Ama sonra karınız eve gelip de ona söylediğinizde telefonu suratınıza kapamaz, çok memnun olup heyecanlanır. Roog'u Fantasy and Science Fiction'dan Anthony Boucher'a sattığım zamanlarda yarı zamanlı bir plak dükkanını yönetiyor yarı zamanlı da yazıyordum. Ne iş yaptığımı soranlara her zaman "Yazarım" diyordum.

1951'de Berkeley'de herkes yazardı. Kimse bir şey satmamıştı. Hatta tanıdığım pek çok kişi bir dergiye hikâye teslim etmenin görgüsüzlük ve haysiyetsizlik olduğuna inanıyordu. Hikâyenizi yazar, yüksek sesle arkadaşlarınıza okurdunuz, sonra da unutulup giderdi. Berkeley o günlerde böyleydi. Benim için insanların saygısını kazanma konusundaki bir başka sorun da hikâyemin küçük bir dergide çıkan edebiyat değil, bilimkurgu hikâyesi olmasıydı. O günlerde Berkeley'de bilimkurgu okunmazdı (yürüyen sebzelere benzeyen küçük bir grup epeyi tuhaf hayran dışında). "Ama ciddi kitaplar ne olacak?" diyordu insanlar bana. Bense Roog'un oldukça ciddi bir hikâye olduğunu düşünüyordum. Korkuyu, sadakati, belirsiz bir tehlikeyi ve bu tehlikenin farkında olduğunu diğerlerine anlatamayan iyi bir yaratığı anlatıyor. Bundan daha ciddi ne olabilir? İnsanların "ciddi"den kastı "önemli"ydi. BK doğası gereği önemli değildi. Roog'u sattıktan sonra, hikâyemi satmakla, üstelik bir BK hikâyesini satmakla çiğnediğimi fark ettiğim davranış kuralları yüzünden ezilip büzüldüm.

Daha da kötüsü artık yazarlık yaparak geçimimi sağlayacağım sanrısına kapılmaya başlamıştım. Kafamdaki hayal plak dükkânındaki işimi bırakmak, daha iyi bir daktilo almak, tam zamanlı yazmak ve bir yandan da evimin taksitlerini ödemekti. Bunu düşünmeye başlar başlamaz, gelip sizi götürürler. Bu sizin kendi iyiliğiniz içindir. Daha sonra tedavi olduğunuz için dışarı bırakıldığınızda artık böyle bir hayaliniz yoktur. Plakçıda

çalışmaya (ya da süpermarkete ya da ayakkabı boyamaya) dönersiniz. Anlıyorsunuz ya yazar olmak şöyle bir şeydir: Bir keresinde üniversiteden mezun olduğunda bir arkadaşıma ne yapacağını sorduğumda "Korsan olacağım" demişti. Çok ciddiydi.

Roog'u satabilmem bana orijinal versiyonun nasıl değiştirilmesi gerektiğini ana hatlarıyla anlatan Tony Boucher sayesinde oldu. Onun yardımı olmasa hâlâ plak işinde olurdum. Bunda çok ciddiyim. O sırada Tony'nin yazarlık dersi verdiği küçük bir sınıfı vardı. Berkeley'deki evinin salonunda çalışıyordu. Hikâyelerimizi yüksek sesle okur, biz de yalnızca ne kadar kötü olduklarını değil aynı zamanda nasıl iyileştirilebileceklerini görürdük. Tony yazılan bir şeyin iyi olmadığını söylemeyi anlamsız bulurdu, yazdığınızı sanata dönüştürmenize yardım ederdi. Tony iyi hikâyenin nasıl yazılacağını biliyordu. Bunun için sizden haftada bir dolar ücret alırdı. Bir dolar! Bu dünyada iyi bir adam varsa o Anthony Boucher. Onu cidden seviyorduk. Haftada bir kere toplanır, poker oynardık. Poker, opera ve yazmak, Tony için hepsi aynı önemi taşıyordu. Onu çok özlüyorum. 1974'te bir gece öbür dünyaya gittiğimi ve beni Tony'nin beklediğini gördüm rüyamda. O rüya aklıma geldiğinde gözlerim dolar. Kahvaltılık mısır gevreği ilanındaki Kaplan Tony'ye dönüşmüştü. Rüyamda çok mutluydu, ben de öyle. Tony Boucher artık yok. Ama onun sayesinde ben hâlâ yazarım. Ne zaman bir roman ya da hikâyeye başlayacak olsam o adamın bir anısı aklıma gelir. Sanırım bana hırs değil de sevdiğim için yazmayı öğreten kişi olduğu için. Bu, dünyada yaptığınız her şey için iyi bir ders.

Bu küçük hikâye, Roog, gerçek bir köpek hakkında o da Tony gibi artık yok. Köpeğin gerçek adı Snooper'dı ve yaptığı işe en az benim kadar inanıyordu. Görünüşe göre işi de, sahibinin çöp kutusundan kimsenin yiyecek almadığından emin olmaktı. Snooper sahiplerinin çöpü değerli bir şey saydığı sanrısıyla yaşıyordu. Her gün kesekâğıdında lezzetli yiyecekleri metal çöp kutusuna taşır ve kapağını sıkıca kapatırlardı. Hafta sonunda çöp kutusu dolduğunda Güneş Sistemi'ndeki en şeytani varlıklardan oluşan bir

grup büyük bir kamyonla gelip yiyeceği çalardı. Snooper bunun haftanın hangi gününde olduğunu biliyordu, her zaman cumaları. Bu nedenle cuma sabah saat beşte Snooper havlamaya başlardı. Karımla ben bunun çöpçülerin alarmlı saatlerinin çaldığı sıralar olduğunu keşfetmiştik. Snooper evlerinden ne zaman çıktıklarını biliyordu. Onları işitebiliyordu. Bilen tek kişi oydu; herkes olanları görmezden geliyordu. Snooper manyak dolu bir gezegende yaşadığını düşünmüş olmalı. Sahipleri, Berkeley'deki herkes çöpçülerin geldiğini duyuyor, ama kimse bir şey yapmıyordu. Havlaması her hafta beni deliye döndürüyordu, ama Snooper'ın mantığı, bizi uyandırmak için gösterdiği çılgınca çabaya olan kızgınlığımdan daha çok büyütüyordu beni. Kendime şu soruyu sordum: Bir köpeğe dünya nasıl görünür? Belli ki bizim baktığımız gibi bakmıyordu dünyaya. Eksiksiz bir inanç sistemi, bizden çok daha farklı, ama bunları dayandırdığı kanıtlara göre mantıklı bir bakış açısı geliştirmişti.

Yirmi yedi yıllık profesyonel yazma yaşamımın temeli, ilkel biçimiyle işte burada: Bir başka insanın, bir başka varlığın zihnine girme ve onun gözünden ya da gözlerinden görme çabası, bu kişi geri kalanımızdan ne kadar farklı olursa o kadar iyidir. Sezgili varlıkla başlar ve onun dünyasından dışarıya doğru açılırsınız. Elbette onun dünyasının nasıl olduğunu gerçekten asla bilemezsiniz, ama epeyi iyi tahminler yapabilirsiniz bana kalırsa. Her varlığın diğer varlıklardan ve onların dünyalarından öyle ya da böyle daha farklı bir dünyada yaşadığı fikrini geliştirmeye başladım. Bunun hâlâ doğru olduğunu düşünüyorum. Snooper için çöpçüler sinsi ve korkunçtu. Onları gerçekten biz insanların gördüğünden farklı gördüğünü düşünüyorum. Her varlığın dünyayı diğer varlıklardan farklı gördüğü fikri - bu fikrime herkes katılmaz. Tony Boucher Roog'u önemli bir antoloji derlemecesine (J.M. diyorduk ona) okutma telaşındaydı. Hikâyemi kullanıp kullanamayacağını bilmek istiyordu. Kadının tepkisi beni hayrete düşürdü: "Çöpçülerin görünüşü böyle değildir" diye yazdı bana. "Kalem inceliğinde boyunları ve inip kalkan

başları yoktur. İnsan yemezler." Sanıyorum hepsi de çöpçü tasvirimle ilgili on iki yanlış sıraladı. Ona cevap yazıp, haklı olduğunu ve evet köpeğin hatalı olduğunu açıkladım. Herkesin kabul edeceği gibi. Köpek bu konuda biraz deliydi. Yalnızca bir köpek ve köpeğin çöpçüleri nasıl gördüğüyle değil, deli bir köpek, çöp kutusuna yapılan haftalık baskınlarla deliye dönmüş bir köpekti söz konusu olan. Köpek her şeyi göze alabileceği bir noktaya gelmişti. Aktarmak istediğim buydu. Hatta hikâyenin ana fikri buydu, köpeğin seçeneği kalmamış, bu haftalık olayla aklını yitirmişti. Rooglar da bunu biliyordu. Bu hoşlarına gidiyordu. Köpekle alay ediyorlardı. Onu delirmeye teşvik ediyorlardı.

Bayan J.M. hikâyeyi antolojiye almadı, ama Tony onu bastı, hâlâ da basılıyor. Hatta artık bir lise ders kitabında. Hikâyenin okutulduğu lisede bir sınıfla konuştuğumda bütün çocuklar anlamıştı, ilginçtir, hikâyeyi en iyi kavrayan görme özürlü bir öğrenciydi. En başından Roog'un ne demek olduğunu biliyordu. Köpeğin umutsuzluğunu, çileden çıkmış öfkesini ve tekrar tekrar yaşadığı acı yenilgi duygusunu hissedebiliyordu.

Belki 1951'le 1971 arasında bir yerde hepimiz sıradanın daha önce hiç fark etmediğimiz tehlikeleri ve dönüşümleriyle büyüdük. Bilmiyorum. Her neyse, Roog, ilk sattığım hikâye biyografiktir; köpeğin çektiği eziyeti izledim, onu mahveden şeyi bir parça anladım (çok değil, belki biraz) ve hislerini ifade etmek istedim. Hepsi bu. Snooper konuşamıyordu. Ben konuşabiliyordum. Hatta onu yazabilirdim, birisi basabilir ve insanlar okuyabilirdi. Kurmaca yazmanın sesi olmayanlara ses olmakla bir ilişkisi var, ne demek istediğimi anlayabilirseniz. Siz yazarın, sizin sesiniz değil, normalde duyulmayan bütün diğer sesler.

Köpek Snooper öldü, ama hikâyedeki köpek Borris yaşıyor. Tony Boucher öldü, ben de bir gün öleceğim, siz de. Ama hikâyeyi ilk kez satmamdan yirmi yıl sonra 1971'de lisedeki o sınıfta çocuklarla Roog'u tartışırken Snooper'ın havlamaları, acısı ve asil çabaları hâlâ hayattaydı,

bunu da hak ediyordu. Hikâyem, ne duyan ne de gören, artık havlamayan o hayvana hediyemdir. Allah kahretsin doğru şeyi yapıyordu. Bayan J.M. anlamamış bile olsa (1978'de yazılmıştır).

Bu hikâyeye bayılıyorum, onu 1951'de yazdığımdan daha iyi yazabileceğimi sanmıyorum, sadece daha uzun yazardım. (1976)

KÜÇÜK HAREKET Fantasy & Science Fiction, Kasım 1952.

ÖTEDEKİ VUB Planet St*ories*, Temmuz 1952.

O zamanlar tezgâhta satılan ucuz dergilerin en korkuncunda Planet Stories'de basılan ilk hikâyem. Derginin dört nüshasını çalıştığım plakçı dükkanına getirdiğimde bir müşteri bir bana bir onlara bakıp dehşetle, "Phil, sen bu tür şeyler okur muydun?" dedi. Ona okumakla kalmayıp yazdığımı itiraf ettim.

SİLAH Planet Stories, Eylül 1952.

KAFATASI I/, Eylül 1952.

THE DEFENDERS Galaxy, Ocak 1953. [Bu hikâyeden bölümler THE PENULTIMATE TRUTH romanı için uyarlanmıştır.)

BAY UZAY GEMİSİ Imagination, Ocak 1953.

ORMANIN KAVALCISI Imagination, Şubat 1953.

SONSUZLAR Planet Stones, Mayıs 1953.

SAKLAMA MAKİNESİ Fantasy & Science Fiction, June 1953.

HARCANABİLİR ("Bekleyen Adam") Fantasy & Science Fiction, Temmuz 1953.

Yazmaya ilk başladığımda, Anthony Boucher için kısa fantazi hikâyeleri yazmayı çok seviyordum. İçlerinden en sevdiğim bu. Bir gün

kulağımın dibinde bir sinek vızıldadığında ve bana güldüğünü hayal ettiğimde (ne paranoya!) aklıma gelen bir fikir. (1976)

DEĞİŞKEN ADAM Space Science Fiction (British), Temmuz 1953.

YORULMAZ KURBAĞA Fantastic Story *Magazine*, Temmuz 1953.

KRİSTAL MEZAR *Planet Stories*, Ocak 1954.

KAHVERENGİOXFORD'UN KISA MUTLU YAŞAMI *Fantasy & Science Fiction*, Ocak 1954.

YAPICI 7/23/52. *Amazing*, Aralık 1953-Ocak 1954.

İŞGÜZAR 7/24/52. Future, Ekim 1954.

Güzelliğin içinde çirkinlik gizlidir. Bu hayli basit hikâyede hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı temamın özünü görebilirsiniz. Bu hikâye benim açımdan bir deneme olarak okunmalıdır, görünen biçimle gizlenen biçimin aynı şey olmadığını yeni yeni kavramaya başlıyordum. Herakleitos'un 54 no'lu fragmanında yazdığı gibi: "Görünmeyen uyum görünenden daha güçlüdür" Bundan da daha gelişmiş Platonik düalizm görüngüler dünyası ve arkasında yatan görünmez, ama gerçek biçimler dünyası çıkar. Bu basit ilk hikâyelerimden birine çok fazla anlam yüklüyor olabilirim, ama en azından daha sonra açıkça görmeye başlayacağım bir şeyi belli belirsiz görmeye başlıyordum. Herakleitos'un 123. fragmanda dediği gibi "Yaratılış, derinlerdedir ve gizlenmeyi s ever." Her şeyde burada yatar. (1978)

MAAŞ *ÇEKİ* 7/31/52. *lmagination, Haziran* 1953.

Bir dolap anahtarı ne kadar eder? Bir gün 25 sent ederken ertesi gün binlerce dolar edebilir. Bu hikâyede, hayatımızda bazen bir telefon açmak için bir jetonumuzun olmasının ölüm kalım meselesi olabileceğini

düşündüm. Anahtarlar, bozuk paralar, belki de bir tiyatro bileti ya bir Jaguar için park makbuzuna ne dersiniz? Tek yapmam gereken bu fikri, küçük ve yararsız bir şeyin zaman yolcusunun bilgeli gözlerinden çok daha büyük önem taşıyabileceğini görmek için zaman yolculuğuna bağlamaktı. Bir zaman yolcusu o jetonun ne zaman hayatını kurtarabileceğini bilecekti ve tekrar geçmişe döndüğünde o jetonu, ne kadar çok olursa olsun paraya yeğleyebilirdi. (1976)

Ulu C 7/31/52. Cosmos Science F*iction and Fantasy,* Eylül 1953. [Bu hikâyenin bazı bölümleri DEUS IRAE romanına uyarlandı.]

BAHÇEDE 7/31/52. Fantasy *Fiction,* Ağustos 1953.

ELFLERİN KRALI ("Shadrach Jones ve Elfler") 8/4/52. Beyond Fantasy Fiction, Eylül 1953.

Elbette bu bilimkurgu değil fantastik bir hikâye. İlk başta kötümser bir sonu vardı, ama onu satın alan editör Horace Gold, bana bir kehanetin her zaman gerçekleştiğini dikkatle açıkladı. Eğer gerçekleşmezse o bir kehanet değildi. O zaman sanırım sahte peygamber diye de bir şey olamaz, "sahte peygamber" bir oksimorondur. (1978)

KOLONİ 8/11/52. Galaxy, Haziran 1953.

Paranoyanın son raddesi herkesin size karşı olmasından ziyade, her şeyin size karşı olmasıdır. "Patronum bana komplo kurdu" yerine "Patronumun telefonu bana komplo kurdu." Nesnelerin bazen kendi iradeleri varmış gibi gelir, normal zihne bile. Yapmaları gereken şeyleri yapmazlar, insana köstek olurlar, değişime garip bir direnç gösterirler.

Bu hikâyede nesnelerin insanlara karşı komplo kurmasını, insanların aklını yitirmesiyle ilişkilendirmeden mantıklı bir biçimde açıklayacak bir durum bulmaya çalıştım. Sanırım bunun için bir başka

gezegene gitmeniz gerekir. Bu hikâyedeki son, masum insanlara kumpas kuran bir nesnenin nihai zaferidir (1976).

GANİMET GEMİ ("Ganymede'den Gelen Küre") 8/14/52. Thrilling Wonder Stories, Kış 1954.

DADI 8/26/52. Startling Stories, İlkbahar 1955.

{1} Dünya Görüşü

{2} Açıklanamayan doğal olayları ele alan Amerikalı yazar ve araştırmacı